

Giới thiệu Chương Sự (Hố)

Là một trong những tựa truyện xuyên không nữ cường của tác giả Thanh Phong Linh Tâm- Truyện Chương Sự (Hố) kể về một cô gái có dị năng nhưng lại chỉ có một mong ước nhỏ nhoi.

Nàng vừa tỉnh dậy, mơ mơ hồ hồ làm nha hoàn hầu hạ người ta.

Không tính là vấn đề?

Nàng vừa động đao, đã biết điều khắc, tạo vật.

Không tính là ngạc nhiên?

Nàng vừa thấy gỗ, đã biết nặng nhẹ chìm nổi, có thể thành thuyền hay không thành thuyền.

Không tính là dị năng?

Cũng may còn có vài tài lẻ để mưu sinh, cuộc đời nàng không có chí lớn, chỉ mong làm một chương sự nhỏ bé, cầu an cư lạc nghiệp.

Biết vâng lời, thế nào lại vượt qua chủ nhân?

Biết vâng lời, thế nào lại rước được nam nhân?

Biết vâng lời, thế nào lại... khiến nàng không thể thanh tĩnh được? Đây là một câu chuyện xưa về nữ chính tìm kiếm nam chính.

Mời mọi người cùng theo dõi truyện hot này nhé!

Bạn đang đọc truyện *Chương Sự (Hố)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 1: Hoa Mẫu Đơn Nở (Nhất)

Quạ kêu liên tục không ngớt.

Một góc trên mái hiên, phong thú (*tượng thú bằng đá*) ngồi chồm hổm phơi nắng, móng phủ lấy tảng đá tròn, miệng rộng giương ra răng nanh.

Sau cơn mưa buổi trưa trời dịu hẳn, bạch quả[1] đâm chồi nhánh mới, cảnh vườn ra ngoài tường, từng bụi từng bụi mon môn, làm lòng người phấn khởi.

Nha đầu trông coi viện môn (sân) ngồi trên ghế gỗ dựa vào thân cây, nửa tỉnh nửa mê. Mái tóc búi bằng trâm đồng cũ, dưới ánh mặt trời phát ra ánh sáng yếu ớt.

Ngoại trừ tiếng chim chóc líu lo, không có tiếng người.

Bang —— bang —— vòng tròn trên cửa đồng rung lên.

Chim chóc giật mình. Ánh mắt của nha đầu kia lập tức tròn tròn.

“Ai nha, sao lại chọn giờ này đến? Không biết là cô nương ta còn đang ngủ trưa hay sao?” Nha đầu oán giận giấc ngủ bị quấy rầy cũng không dám dám lớn tiếng, sợ người đến là chủ tử.

“Bang bang” —— tiếng đập cửa nóng nảy thêm vài phần.

Lúc này nha đầu mới uể oải đứng dậy đi ra mở cửa.

Tục ngữ nói, có nhiều chủ tử thì có nhiều người hầu quả không sai.

Chờ thấy rõ người tới, nha đầu mới dám nói chuyện: “An ạ, ngài vội vàng đến đây, là có chó đuổi theo sao?”

An bà hơi gắt gỏng, nhưng không mang sự tức giận lại cười đến mặt đều là nếp nhăn: “Chó không đuổi, nhưng Hi Thước lại đến. Lục Cúc, cô nương có ở trong không? Người vào báo cho ta một tiếng đi.”

Lục Cúc thấy quán sự đặc lực nhất của phu nhân lúc này lại nhện nằng, thì biết hẳn là có chuyện tốt. Có điều chuyện tốt rơi vào trong viện này, chưa chắc thật sự đã là tốt.

“An mù mù, ngài nghỉ ngơi chút đã.” Nha hoàn uốn éo thân mình, dựa vào bàn thông dong rót trà: “Trà vừa mới pha vẫn còn ấm. Trời không lạnh không nóng, uống vào rất thư thái. Ngài cũng không phải không biết, cô nương ta gần đây hay mệt mỏi quá trưa vẫn nghỉ thêm nửa canh giờ, lúc này hẳn là vẫn đang ngủ. Nếu không vội, ngài chậm rãi uống trà, hai ta ngồi đây nói chuyện phiếm, chờ trong phòng có động tĩnh, ta sẽ lập tức truyền tin cho ngài.”

“Ồi chào, chuyện này có thể chờ được sao? Các phòng phía trước đều vui mừng vô cùng, bọn nha đầu hầu hạ các cô nương, bận rộn đến nỗi chân không chạm đất. Trái lại các người ở đây nhàn rỗi. Lục Cúc, người nhanh đi nhìn giúp ta, xem cô nương đã tỉnh chưa.” An bà ngoài miệng cười, cẩn thận uống trà.

Lục Cúc là nha hoàn nhị đẳng (*bậc hai*), còn An bà là nhất đẳng (*bậc nhất*) lão nô bộc, hôm nay An bà này lại khách khí khác thường.

Nha đầu Lục Cúc cũng là người thông minh, xưa nay đều nhìn mũi không quen mắt biết không bình thường, nhưng thân thủ bắt đả tiểu kiểm nhân*, nằng cũng cười nói, “Mời mù mù ngồi xuống, ta đi hỏi một chút.”

* *Thân thủ bắt đả tiểu kiểm nhân*: Tục ngữ, ý chỉ không thể đánh người đang cười.

“Hảo nha đầu, rất hiểu ý người. Ta ở ngay bên ngoài đợi cô nương truyền.” An bà cười đến mức da mặt đều căng lên.

La quần phù dung hoa khê động, Lục Cúc đi về phía chính phòng.

An bà một tay day lại nắp chén, trà trong chén không hề động đến, nhìn chăm chăm hướng chính phòng, nét mặt già nua lộ ra vẻ ghen ghét hèn mọn: “Chừ từ không giống chủ từ, nha hoàn không ra nha hoàn.”

Lục Cúc vén màn trúc vào phòng.

Gỗ mai và lá trúc cháy trong lò đồng, tỏa ra một làn khói xanh xám, trong phòng nhàn nhạt mùi hương của hoa thực được hòa với hoa bách hợp, không lạnh có xuân ấm, không nồng có trong veo.

Lục Cúc đi lại phía đông của phòng, nhẹ nhàng vén lên mảnh vải, hơi nghiêng đầu không tiếng động mà ngó vào bên trong. Trên giường gỗ lê trăm năm tuổi có một lớp lụa mỏng, ẩn hiện bên trong là một bóng người tĩnh tế.

Người bên trong vẫn chưa tỉnh.

Tính cách của cô nương, cũng không phải là bần nhão.

Lục Cúc cảm thấy khó xử, bên ngoài không thể đắc tội, bên trong càng không thể mất lòng, cứ thế đứng ở bên ngoài ngây ngốc vén mảnh, tiến lui không được.

Đột nhiên, lưng nằng có người vỗ một cái, không mạnh, lại đủ gây hoảng sợ. Khi quay đầu lại, không cẩn thận gây tiếng động lớn, khiến cho màn trúc va vào cánh cửa.

Một bàn tay trắng nõn như măng vừa bóc vỏ nhanh chóng giữ chặt lấy mảnh đang đong đưa, cẩn thận vén lên khung cửa.

“Mặc Từ.” Lục Cúc vỗ vỗ ngực, “Bị người hù dọa hết hồn.”

Một đôi con ngươi trong veo như nước hồ mùa thu, mặc dù bên ngoài trời đầy nắng. Giọng nói nhẹ nhàng, hơi trầm, phảng phất trong suốt như một giọt nước xanh biếc vậy, khiến người nghe không thể khinh thường.

“Lén la lén lút, định đánh thức cô nương, đều là do người, có liên quan gì đến ta?”

Một cánh tay khác của Mặc Từ, vững vàng bưng đĩa gỗ đào, bên trên còn có ấm trà, chén trà làm bằng sứ. So với đồ sứ cổ tay còn tinh tế hơn vài phần, nhưng một chiếc vòng tay cũng không mang. Váy áo màu trắng, tay áo hẹp dài, trên thêu lá liễu, đai lưng xanh bạc thất bên hông, ngay cả một cái túi thơm cũng không có, tóc cũng chỉ dùng dải gấm buộc chặt.

Thần sắc một người như vậy, thời điểm bắt đầu hầu hạ cô nương, luôn đứng ở sau người tựa như một cái bóng mờ nhạt, Lục Cúc mất hồi lâu mới để tâm lại.

“Mặc Từ, xem người bưng trà đến, cô nương đã tỉnh rồi sao?” Cô nương khi tỉnh lại, việc làm đầu tiên nhất định phải là uống chén trà ấm.

“Có lẽ khoảng hai khắc (*30 phút*) nữa. Hôm qua cô nương tỉnh sớm. Ta sợ ngộ nhớ hôm nay lại như thế, trà chậm trễ khó nói, cho nên chuẩn bị trước.” Mặc Từ liếc nhìn ánh nắng rực rỡ xuyên thấu qua cửa sổ vào trong phòng. “Hôm nay người ở ngoài giữ cửa, chạy vào đây làm gì?”

“Chúng ta dù sao cũng là nha hoàn thân thích bên người cô nương, vì sao vẫn bị sai khiến?” Lục Cúc nhiều lời, “Bỏ qua việc ức hiếp chúng ta. Cô nương đã không so đo, chúng ta còn phải thay phiên nhau trông cửa. Cả ngày dài phơi nắng, khiến ta ngay cả cổ họng khi nói cũng bốc ra hơi nước. Ta cũng không phải là sợ phơi nắng, dù sao theo cô nương ra bên ngoài chịu đựng cũng quá khổ rồi. Phiên là khi về nhà còn phải cùng nhóm tiểu nha đầu kia day

đưa, trước mặt thì làm bộ sau lưng lại coi thường ngằm chèn ép chúng ta...”

Mặc Từ nghe oán giận, cũng không ngắt lời Lục Cúc, buông khay trong tay xuống, lấy ra giỏ hoa mai tuyết làm bằng tơ tằm, đem ấm trà bỏ lại kỹ càng, tránh cho trà bị mất nhiệt.

Chờ Lục Cúc nói xong, Mặc Từ cũng làm việc xong.

“An mù mù hình như đang ngồi chờ.” Mặc Từ thường không hay nói nhiều nhưng vừa mở miệng đã khiến cho Lục Cúc như bị sét đánh.

“Xem ta, nói chuyện với người liên quan hết sạch. An mù mù này biết rõ cô nương giữa trưa không có việc gì nhất định phải nghỉ ngơi, cố ý chọn giờ này đến, đòi nhất định phải gặp mặt cô nương, bảo ta tiến vào xem cô nương tỉnh chưa. Người bảo nên làm cái gì bây giờ?” Mặc Từ hầu hạ ở bên người cô nương thời gian mới chỉ hơn nửa năm, nhưng so với tiểu nha đầu như nàng, lời nói còn có trọng lực hơn.

“An mù mù vừa mới nói với người như thế nào?” Mặc Từ muốn biết tường tận hơn.

Lục Cúc nhú mi nghĩ nghĩ, “Nàng gõ cửa rất gấp, ta hỏi nàng có phải hay không là bị chó đuổi theo, nàng lại nói là cái gì mà Hi Thước đến.”

Hai mắt Mặc Từ đen láy, cong cong như nguyệt, con ngươi hiện lên một chút kinh ngạc, “Hi Thước?”

“Đúng vậy. Còn nói là chuyện không thể chờ, nhóm cô nương nha hoàn ở các phòng khác đều đang bận rộn quay vòng vòng.” Lục Cúc sau khi kể lể một hồi mới đề thấp giọng nói, “Nghe trong lời nàng nói giống như thực có việc vui, nhưng ta nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là không nghĩ ra rốt cuộc có việc vui gì. Người nói xem, năm trước khi cô nương trở về nhà này, lão gia lập tức thu sổ sách lại. Phu nhân mặt ngoài ôn hoà nhã nhặn, nói cô nương mấy năm nay quản lý nhiều cửa hàng trong nhà, hết đi nam lại về bắc, quá vất vả, nên để cho nàng nghỉ ngơi đến vào hạ. Cô nương vừa nghỉ ngơi, lão gia liền đem sổ sách quản lý giao cho Tử gia cùng Ngũ gia. Đây là có ý tứ gì? Chính là ý tứ thẳng thắn không muốn cô nương tiếp tục quản lý chuyện làm ăn nữa!”

“Lục Cúc, tất cả mọi chuyện cô nương đã sớm quyết định, chúng ta chỉ cần làm tốt bổn phận.” Ngẩng lại đồng sổ sách chất cao như núi nhỏ, Mặc Từ hơi dần mi ra, tâm tình rất tốt.

Lục Cúc là nha hoàn vô tâm vô phế nhất trong viện này, chu miệng lên, “Là ta bất bình thay cô nương chúng ta. Vất vả vài năm, lại vì người khác mà may xiêm y*.”

*Vì người khác may xiêm y: ý chỉ những việc mình bỏ công sức thời gian ra làm mà thành quả lại về tay người khác.

“Lời này nói ở trong viện ta có thể, ra bên ngoài nếu còn dám nhiều lời, người chờ cô nương phạt quỳ đá phiến đi.” Mặc Từ cảnh cáo.

Lục Cúc đang muốn nói đó là đương nhiên, chợt nghe thấy trong phòng truyền ra một giọng nói biếng nhác uyển chuyển.

“Bên ngoài có ai?”

“Mặc Từ.” Một giọng nói trầm thấp nhưng trong trẻo.

Hai thanh âm, như hai hạt châu chạm vào nhau, va chạm sinh rực rỡ.

Bạn đang đọc truyện *Chương Sự (Hố)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 2: Hoa Mẫu Đơn Nở (Nhị)

“Vào đi.” Giọng nói thanh thúy như châu ngọc rơi xuống, đã không còn mang vẻ lười biếng nữa, chủ nhân của nó là thật tình.

Mặc Từ đáp lời, bụng khay trà, vừa muốn vén rèm lên.

Lục Cúc lại nhanh nhẹn đuôi tay thay nàng cuộn rèm, cười hi hi nói vọng vào trong phòng, “Cô nương, còn có ta.”

Lục Cúc và Mặc Từ đi vào trong, một người vén màn cửa, một người đổ nước châm trà.

Tầng tầng màn vải được xốc lên, ánh sáng theo cửa sổ chiếu vào, chiếu lên một bóng hình xinh đẹp vừa đứng dậy từ giường. Búi tóc đen nhánh, lông mày như lá liễu, mắt hạnh, môi sen hồng. Khuôn mặt tựa hoa đào, da như ngọc trai. Cổ tay trắng bóc khẽ nâng, đôi mắt đẹp vừa chuyển. Giống như Hằng Nga, diễm lệ phi phàm.

Cầu Thủy Vân, tam tiểu thư của Cầu phủ, danh xưng là Tam nương, cũng chính là chủ nhân của viện này.

Mặc Từ ngồi vào mép giường, đưa chén ngọc lại.

Cầu Tam nương tỉnh té súc miệng, lại tiếp tục uống chén trà mà Mặc Từ chuẩn bị, uống hết nửa chén, lúc này mới cảm thấy thân thể mệt mỏi do ngủ có thể vận động một chút.

“Lục Cúc, người vào đây thế ai ở ngoài kia trông cửa?” Cầu Tam nương choàng áo khoác xuống giường, đi đến trước gương đồng, cầm lấy lược gỗ, chậm rãi chải đầu.

Mặc Từ đi đến trước hòm đồ quần áo, lấy ra một bộ váy áo màu hoa đào cùng chân váy cùng thêu đầy hoa cỏ rực rỡ, đưa đến trước mặt Cầu Tam nương.

Cầu Tam nương nhìn thoáng qua, hai hàng lông mày hơi nhíu lại, “Không ra khỏi cửa, chọn đồ điểm lệ như vậy làm cái gì? Đổi một bộ khác.”

“Cô nương, hôm nay có khách, hơn nữa còn muốn mời cô nương đi đến chỗ phu nhân. Xiêm y này là phu nhân sai người đưa tới, trời nếu nóng, sẽ không cần mặc.” Bộ dạng Mặc Từ phục tùng nhưng trên tay vẫn nâng bộ quần áo kia, bất động.

Lục Cúc nghĩ nghĩ, Mặc Từ thật không sợ tính tình của cô nương. Nếu là đổi là mình, nào dám nhiều lời như vậy. Quái ở chỗ mỗi khi nàng coi cửa, nếu nàng tự ý trở lại, cô nương cũng không có nói gì.

“Qua tiết mới đưa, thật sự là nẫu thân tốt. Nếu ta không mặc, lại có người nói ta không phải.” Cầu Tam nương cười đầy trào ý. “Lục cúc, ta biết người giữ cửa trong lòng không thoải mái. Bây giờ trước mặt ta, hỏi người mới đến, không giống như trước đây lúc nào cũng nhanh chóng trở về bên cạnh ta. Chi bằng ngày mai ta để cho Bạch Hà giữ cửa, gọi người trở về phòng?”

Lục Cúc giật mình, Bạch Hà là đại nha hoàn nhất đẳng bên người cô nương, bởi vậy cô nương nói như thế, đương nhiên là nói mát.

“Cô nương, trăm ngàn lần tha ta.” Lục Cúc vội vàng cười cười bồi tội, tiến lên cầm lấy lược trong tay Cầu Tam nương, khéo léo búi tóc cho nàng. “Một khắc trước, An mụ mụ đến gõ cửa, nói muốn gặp cô nương. Ta đã nói cô nương đang nghỉ trưa nhưng nàng nhất quyết muốn ta vào nhà xem, còn nói có thể chờ. An mụ mụ là lão nhân bên người phu nhân, ta cũng không dám tùy tiện đuổi, thế nên mới đi vào.”

“Trách không được người ở bên ngoài lú rú, làm cho ta thiếu ngủ hai khắc.” Cầu Tam nương rất thích đôi tay chải đầu khéo léo của Lục Cúc, và lại cũng sẽ không vì việc nhỏ này mà tức giận. Bốn nha đầu trong viện này, đều là tâm phúc của nàng. Trừ bỏ Mặc Từ mới theo nàng nửa năm, ba người còn lại đều theo nàng từ khi còn nhỏ. Năng lực không cần nói, tuyệt đối có thể tin được.

“Cô nương đều nghe thấy?” Lược trên tay Lục Cúc vẫn chuyển động không ngừng.

“Mơ hồ nghe thấy giọng nói của người.” Cầu Tam nương nói với Lục Cúc, lại theo gương đồng liếc mắt nhìn Mặc Từ một cái.

Mặc Từ giống như lập tức phát hiện ra, nói: “Cô nương, nghe ý tứ trong lời nói của An mụ mụ, sợ là có khách quý vào cửa.”

“Thật sự tốt.” Cầu Tam nương lại cười, tươi đẹp như cảnh xuân.

Lục Cúc đầy bụng khó hiểu, không hiểu hai người đang có chuyện gì bí hiểm, nhưng vẫn tuân thủ bổn phận, chuyện không nên hỏi, không hỏi. Luận khả năng thông minh, nàng có thể là kém nhất trong bốn nha đầu. Nhưng luận việc tuân thủ quy củ, nàng lại là người có kinh nghiệm nhất, không ôm trong lòng cũng không gọi lên tâm tư, chỉ theo mệnh lệnh của cô nương mà làm.

Sau câu nói này của Cầu Tam nương, trong phòng lập tức trở nên yên tĩnh, không có ai mở miệng nữa.

Lục Cúc chải đầu xong, nói tiếng tốt lắm.

Cầu Tam nương lúc này mới nói: “Lục Cúc, người đi ra ngoài nói với An mụ mụ đợi thêm một lát, nói ta đang thay quần áo.”

Lục Cúc vội vàng đáp lời rồi đi.

Cầu Tam nương cầm lấy váy trong tay Mặc Từ, tự mình mặc vào.

Mặc Từ ở bên cạnh nhìn, không có ý định tiến lên hầu hạ. Tuy rằng nàng đi theo Cầu Tam nương không lâu, nhưng cũng hiểu được một số chuyện, so với người cẩn thận nhất là Bạch Hà không kém là bao.

Cầu Tam nương không thích để cho bọn nha đầu hầu hạ thay quần áo, mấy năm qua buồn bán bên ngoài, chính nàng tự lo cho bản thân đã thành thói quen.

“Đợi Bạch Hà cùng Tiểu Y trở về, người đi ra ngoài hỏi thăm cho rõ ràng.” Cầu Tam nương đưa ra một miếng ngọc bội, “Nếu cần thiết, xuất phủ cũng được.”

Tiểu Y là một nhất đẳng nha hoàn khác bên người Cầu Tam nương.

“Cô nương yên tâm” Mặc Từ tiếp nhận ngọc bài, bỏ vào bên trong túi gấm treo ở thắt lưng.

“Sự tình giao cho người, ta tất nhiên là yên tâm. Đừng quên lúc trước khi cứu người ta đã nói gì.” Không cần người hầu hạ, động tác của Cầu Tam nương vẫn vô cùng lưu loát, dĩ nhiên không có đáng bộ thiên kim tiểu thư mềm mại như vừa rời giường khi này.

“Mặc Tử cũng đã nói, mạng của Mặc Tử là cô nương cứu, ắt phải kết cớ ngậm vành* báo đáp lại. Chỉ cần là chuyện của cô nương, cũng chính là chuyện của Mặc Tử, Mặc Tử tất sẽ dốc hết khả năng.” Nàng làm sao có thể không nhớ rõ? Vì Cầu Tam nương này, đem nàng khi đang hôn mê bức tỉnh, để cho nàng ký tên đồng ý, đáp ứng làm nha hoàn cho Cầu Tam nương để đền ơn cứu mạng, xong xuôi mới để Tiểu Y đi mời đại phu.

* Két cớ ngậm vành: Đền ơn trả nghĩa cho người từng cứu giúp mình. Do tích Ngụy Khoá không chôn sống ái thiếp của cha mà gả cho người khác. Sau Ngụy Khoá bị giặc bao vây, nhờ có hôn người ái thiếp kia kết cớ vào chân ngựa của giặc mà Ngụy Khoá thoát được.

Chuyện này, trừ bỏ nàng, Cầu Tam nương thêm cả Tiểu Y thì ngay cả Bạch Hà, Lục Cúc cũng không rõ ngọn nguồn, chỉ nghĩ Mặc Tử do Cầu Tam nương mua từ bên ngoài về.

Bởi vậy mặc dù Mặc Tử nhặt về được một cái mạng nhưng đối với ân nhân cứu mạng mình là Cầu Tam nương, cảm kích cũng không quá sâu sắc.

Đến từ ngàn năm sau mang theo linh hồn tự do, Mặc Tử vốn cũng không có ý định thực hiện kế ước bán mình kia. Từ khi khôi phục lại được ý thức ban đầu, đã nhiều lần suy nghĩ biện pháp đào tẩu. Nhưng rất nhanh, nàng phát hiện chính mình xuyên qua giống như có điểm phức tạp. Tưởng là linh hồn xuyên đến một thân thể bị thương nặng, kết quả khi vết thương dần dần khỏi, lại nhớ ra những mảnh ký ức nhỏ vụn vặt sau khi đến thời đại này. Không phải là bản thể của linh hồn trước để lại mà có thể hoàn toàn khẳng định là chính nàng trải qua, một vài gương mặt, một ít cảnh tượng, thường thường xuất hiện trong đầu. Những kí ức đó tuy rằng chân thật nhưng lại ít đến đáng thương. Dùng kiến thức hiểu biết của nàng thì rất giống bệnh mất trí nhớ.

Nói một cách đơn giản đó là nàng có thể nhớ rõ toàn bộ truyện trước khi xuyên qua, nhưng lại không nhớ nổi sau khi xuyên qua trước khi bị trọng thương hôn mê đã xảy ra những chuyện gì. Mỗi khi cố gắng bắt lấy những kí ức ngắt quãng ở trong những hố sâu đó, đầu lại đau như muốn nứt ra.

Hai mắt như bị bôi đen, hoàn toàn không rõ chính mình đang trong tình cảnh nào, khiến cho nàng không thể không chứng lại những tính toán ban đầu.

Cầu Tam nương cứu nàng ở một nơi gọi là biên giới Ngọc Lăng, vì thế nàng nói dối tự nhận mình là người Ngọc Lăng, vì chiến tranh mà mất đi người thân, lấy hai chữ Mặc Tử khắc ở đôi khuyên tai nàng đeo làm tên, thuận miệng bịa ra mười tám tuổi, cũng không nhắc đến chuyện cũ trước kia.

Đi theo Cầu Tam nương hai tháng, mới hiểu cái gì gọi là cân quắc không thua tu mi*. Cho dù không biết được phong tục của người dân thời đại này nhưng Mặc Tử cũng biết nữ tử ra ngoài làm ăn buôn bán ở nơi đây là vô cùng hiếm thấy.

*Cân quắc không thua tu mi: Phụ nữ không hề thua kém đàn ông.

Cầu Tam nương này từ khi mười hai tuổi bắt đầu theo cha học buôn bán, đến nay cũng đã được tám năm. Nàng từ nhỏ mất mẹ, Trương thị từ tiểu thiếp được nâng đỡ lên làm vợ kế mặc dù không thể hiện sự khắc nghiệt ra bên ngoài nhưng lại ngầm ngấm chèn ép nàng rất nhiều. Cầu Tam nương phải dựa vào miệng lưỡi khéo léo của mình để dụ dỗ cha yêu thương, mới thường được mang ra ngoài. Bởi vậy, tính tình của nàng nặng nề khinh tỉnh, lại không đem tam tòng tứ đức để ở trong lòng. Bản thân nàng đã không thể xem thường vì thế nha hoàn bên người yêu cầu cũng không bình thường. Trước tiên xem trọng tài cán, sau mới nhìn đến thân phận địa vị.

Cho nên, Mặc Tử nghĩ ít nhất gặp được nữ thương gia đối với lễ giáo không quá để ý như vậy, so với việc rơi vào một nhà nghèo túng hay ở trong một gia đình quan tước vẫn là tốt hơn nhiều lắm.

Bởi vì ở thời điểm hiện tại sở trường kỹ năng của nàng không được trọng dụng cũng không cần xuất sắc về khoa học tự nhiên, có thể tính có thể viết đã được coi là khôn khéo hơn nha hoàn bình thường, cho nên nàng rất nhanh đã được Cầu Tam nương trọng dụng. Phàm là chuyện khó giải quyết, đều giao cho nàng xử lí.

Lục Cúc tưởng là chủ tử tín nhiệm nàng nhưng Mặc Tử lại nhìn thấu Cầu Tam nương chính là muốn đem tiền thuốc và tiền khám chữa bệnh ở trên người nàng ép ra.

Ép thì ép đi. Nhưng thật ra Cầu Tam nương, trên muốn đấu với mẫu thân, dưới muốn đấu với đệ đệ muội muội, tranh gia sản tranh tài tư phòng, như thế chẳng phải rất bận rộn sao?!

Mà nàng, mượn thân phận của nha hoàn, thoải mái hóng mát dưới bóng đại thụ.

Bạn đang đọc truyện *Chương Sự (Hố)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 3: Hoa Mẫu Đơn Nở (Tam)

“Đi gọi người vào cho ta.” Trong thời gian Mặc Từ hồi tưởng lại mọi chuyện, Cầu Tam nương đã mặc quần áo thỏa đáng.

Mặc Từ xốc mình lên, đợi Cầu Tam nương đi ra gian nhà ngoài ngồi xuống, lúc này mới đi về hướng cửa hành lang, không cao không thấp gọi, “An mụ mụ, cô nương cho mời.”

Chỉ thấy An mụ mụ xuyên qua sân nhỏ, cười đến nỗi ánh mắt híp lại thành một đường thẳng.

Mặc Từ xem ở trong mắt, thâm nghĩ, cười đi, cười đi, để xem cuối cùng ai mới là người cười.

“An mụ mụ muốn uống trà gì?” Trên mặt nàng thản nhiên hiện lên vẻ tươi cười, “Ta pha cho ngài.”

“Mặc Từ, không nhọc đến người. Ta đến chính là để truyền lời nói của phu nhân, xong sẽ lập tức rời đi.” Đại khái là ở trong viện của Cầu Tam nương, chỉ có nha đầu này là khéo léo đúng mực. An mụ nhẹ nhàng chặc lưỡi, “Miệng ngọt như vậy, chả trách khiến cho người ta yêu thích.”

Mặc Từ không tiếp tục hỏi nữa, giúp đỡ vén mình lên, “An mụ mụ, bên trong mời.” Mặc Từ dù không thích cũng tỏ vẻ hoà nhã, bằng không nàng sao có thể nghe ngóng được tin tức?

“Tam cô nương hảo.” Thân thể An mụ mụ khom xuống cúi chào, nhẹ nhàng ngửi thấy mùi huân hương trong phòng, trộm nhìn cách bài trí ở trên giường, lặng lẽ ghi nhớ vào trong đầu.

Cầu Tam nương hơi dừng chén trà trong tay lại, ừ một tiếng, hỏi: “Không cần đa lễ. Mẫu thân bảo người tới truyền cái gì?”

“Cô nương không ngờ lại có thể nghe thấy được?” An mụ mụ làm ra vẻ tự tất, “Xem giọng nói của ta đã làm kinh động đến giấc ngủ của cô nương rồi.”

“Kinh động thì cũng đã rồi, muốn tất cũng nên để cho bọn nha hoàn của ta đến đánh, chính người có thể đánh mình đau sao?” Cầu Tam nương tuy là đứng hàng thứ ba, bên trên còn hai tỷ tỷ nhưng nàng vẫn là Tam tiểu thư hàng thật giá thật của Cầu gia.

An mụ này mặc dù có chỗ dựa là phu nhân nhưng vẫn hiểu được thân phận chủ tớ, trong lòng rủa thầm, ngoài miệng lại liên tục nhận sai, đem mục đích đến nói ra, “Đêm nay, phu nhân ở Hồng Xuân các mở yến tiệc chiêu đãi khách quý, mời cô nương trang điểm đẹp một chút để tham dự.”

“Khách quý từ nơi nào đến?” Cầu Tam nương miễn cưỡng hỏi, sắc mặt lại như không cần biết đáp án.

“Chính là Vệ thị tiểu thiếp của Kính Vương gia, tình cảm với phu nhân nhà chúng ta vô cùng sâu nặng. Mẹ đẻ của nàng vừa mất, cho nên đặc biệt trở về đưa tiễn một đoạn đường. Cũng bởi vì phu nhân thường xuyên ở trong thư khen các cô nương phủ ta cả tính tình lẫn tướng mạo đều là trăm dặm mới có được một, muốn mượn cơ hội này, gặp mặt một lần.” An mụ mụ cẩn thận chọn lời.

“Một người cao quý như vậy, nói gặp là có thể, đúng là phúc khí của chúng ta.” Người trong Kính vương phủ? Chẳng lẽ thực sự có tốt chuyện như vậy sao?

Mặc Từ mắt xem mũi, mũi nhìn tim.

“Đó là tự nhiên. Tam Cô nương là đại tiểu thư của Cầu phủ ta, tướng mạo như tiên trên trời, tính tình càng không phải nói, nhất định có thể làm cho khách quý yêu mến. Vị kia tuy nói là tiểu thiếp, nhưng cùng Kính vương phi thân thiết như tỷ muội, trước sau thường đi theo hầu hạ, cũng quen biết không ít phu nhân cao quý.” An mụ mụ kể rành rọt trước sau không khác biệt lắm, “Tam Cô nương, thời gian cũng không sớm, ngài mau đi chuẩn bị. Lão nô còn phải trở về chỗ phu nhân.”

“Mặc Từ, thay ta tiễn người.” Chén trà vẫn chưa uống một ngụm, Cầu Tam nương nghiêng đầu nhìn Mặc Từ.

“An mụ mụ, ta đưa ngài đi ra ngoài.” Mặc Từ sao lại không biết Cầu Tam nương là muốn để cho chính mình tìm cách thăm hỏi.

Hai người một trước một sau đi ra khỏi phòng khách.

“An mụ mụ, cái này ngài nhận lấy.” Mặc Từ từ trong tay áo lấy ra ba lượng bạc, “Vất vả ngài phải chờ lâu, trong lòng cô nương cũng băn khoăn.”

An mụ già ý đưa đẩy, cuối cùng vẫn là cười cười thu vào trong túi hương, “Cái khác không nói nhưng Tam Cô nương đối với đây tớ chúng ta thật đúng là quan tâm hết sức.”

Ai không muốn hát hí khúc? Mặc Từ lạnh nhạt xem ở trong mắt, “Nghe ý tứ của mụ mụ, dường như là phu nhân kia muốn từ trong Cầu phủ ta chọn ra một vị tiểu thư?”

“Đúng vậy, cũng không biết ai có phúc khí này?” An mụ mụ vừa thấy tiền liền sáng mắt, hơn nữa cũng không phải chuyện gì không thể nói. Các phòng khác đều đã biết rõ ràng.

“Là giúp ai làm mai?”

“Còn có thể giúp ai? Đương nhiên là thiếu gia của Kính vương phủ. Cho nên ta mới nói là phúc khí.” An mụ mụ chỉ xem tiền tài trước mắt không để ý đến người.

Mặc Từ lại dúm thêm năm lạng bạc, “Vị ấy là?”

Lúc này, An mục cũng không đẩy lại nữa, trực tiếp thu vào, “Mặc Từ, nếu đổi lại là người khác trong viện này có cho bạc, ta cũng sẽ không hé ra nửa lời.”

“Mụ mụ, thiện tâm thiện báo. Cô nương nhà ta nếu như được gả đi hoàn hảo, tất nhiên không thể thiếu hồng bao của ngài.” Mặc Từ nghĩ rằng, yêu tiền liền yêu tiền đi, cũng không đáng xấu hổ.

“Tam gia.” An mục nhìn về phía Lục Cúc, đề thấp thanh âm nói.

“Là con trai thiếp thân?” Mặc Từ hỏi câu cuối cùng.

“Từ trong bụng Kính vương phi sinh ra, làm sao có thể là con thiếp?” An mục nói xong, đi ra cửa sân.

“An mục tạm biệt, Mặc Từ không tiễn thêm được nữa.” Mặc Từ đứng im một chỗ, duyên dáng yêu kiều.

An mục đi ra phía sau cửa lớn, quay đầu lại còn có chút ảo não, “Nha đầu này cũng là một người có tài.” Chỉ nhờ vào cái miệng, mà khi tính toán ở trước mặt phu nhân nhất định một chữ cũng không nói lại bị nàng tìm hiểu được bằng hết.

Lại nói sau khi Mặc Từ trở về phòng, thấy Cầu Tam nương đang ngồi ở trước bàn mở ra một quyển bảng chữ mẫu.

“Thế nào?” Cầu Tam nương hỏi.

“Vệ thị kia chính là đến xem mặt, thay tam thiếu gia nhà mình chọn ra một người.” Mặc Từ tiến lên, vén áo nâng cổ tay bắt đầu mài mực.

“Là con thiếp?” Cầu Tam nương cũng hỏi.

“Cô nương, ta cũng đã hỏi như vậy, là con chính phi.” Mặc Từ đem bút lông đã chấm đầy mực, dang qua.

“Con chính phi?” Cầu Tam nương cười lạnh lùng, chữ dưới ngòi bút mạnh mẽ, thiếu vẻ mềm mại của nữ tử, “Tam thiếu gia con chính phi của Kính vương phủ vì sao phải cưới tiểu thư thương gia, còn phải xa xôi chạy đến phủ chúng ta tuyển người? Hơn nữa nếu không phải người này có vấn đề thì chính là này phủ này có vấn đề.”

Từ xưa đến nay, thương gia đều tiện (*bi ới*). Cho dù thuộc hàng giàu nhất trong thiên hạ, trong nhà nếu như không có một người làm quan, vẫn là địa vị thấp kém một bậc.

Bộ tộc Cầu thị, có ba đời từng làm quan lục phẩm, đến tổ tông của Cầu Tam nương, triều đình hủy bỏ chế độ chức quan truyền theo đời, liền không thấy một người làm quan nữa. Cầu tử gia, Cầu ngũ gia đều là người ăn chơi trác táng, đọc sách thi cử khó như lên trời.

Hai người này có bảo vệ được cho gia nghiệp trăm năm của Cầu thị hay không, không phải chuyện Mặc Từ quan tâm. Cầu Tam nương là nữ tử, trước sau gì cũng phải xuất giá. Gả đi ra ngoài, theo họ nhà khác chính là người nhà khác. Mà Mặc Từ tính toán tạm thời đi theo Cầu Tam nương, đương nhiên Cầu Tam nương tốt đẹp cũng chính là nàng được yên ổn.

“Kính vương phủ cũng không phải môn hộ bình thường, nếu bỏ công sức ra hỏi thăm, chắc chắn sẽ có dấu vết.” Mặc Từ cũng không vội.

Cầu Tam nương luyện chữ chưa bao giờ hơn nửa trang giấy, liền buông bút, nhíu mi vẩy vẩy ống tay áo, “Nghe lời nói của ngươi, thay bộ quần áo này, ngồi một chút liền cảm thấy nóng bức ngột ngạt.”

“Cô nương muốn đến chỗ Cửu cô nương hay không? Trước đó vài ngày nàng có nhắc tới trâm gỗ Tử Điện của cô nương? Vừa hay ta mới khắc thêm một cây, đưa tặng nàng.” Cửu cô nương năm vừa mới mười tuổi, là khuê nữ ruột thịt của phu nhân.

Mặc Từ thông minh, Cầu Tam nương cũng là hiểu lòng người, lập tức liền hé miệng cười, “Lấy đến đây cho ta xem.”

Mặc Từ ra khỏi phòng, chưa đến nửa khắc đã trở lại, đem cây trâm mới làm đặt ở trên bàn.

Cầu Tam nương tinh tế xem, không khỏi tán thưởng, “Con bướm này sinh động như muốn bay lên vậy. Nhìn tay nghề của ngươi, càng ngày càng tiến bộ, không uổng phí ta dốc lòng cứu ngươi.”

Mặc Từ cúi mi, cười nhợt nhạt, không hiện ra nửa điểm kiêu căng.

Trước khi xuyên qua, nàng là kỹ sư đóng thuyền của bộ đội hải quân, thiết kế các loại chiến hạm cùng tàu ngầm. Có điều là hôm nay ở trong Cầu phủ cũng không dùng được. Về phần tay nghề thợ mộc, hẳn là học được sau khi xuyên về thời đại này. Còn việc học từ ai, học đến cảnh giới nào, nàng hoàn toàn không nhớ rõ. Chính là tay trái cầm lấy công cụ điêu khắc, liền không chịu yên. Tay phải của nàng cũng giống như nữ tử bình thường —— gỗ bàn tính, là khi học trung theo mẹ là kế toán học cũng có thể tính toán sơ sơ.

Bởi vậy, Mặc Từ không phải thuận tay trái, cũng không phải chỉ dùng được tay phải, mà cả hai tay đặc lực linh hoạt giống nhau.

Cầu Tam nương tự nhận là cứu một người nhưng thực ra là cứu một đời.

Bạn đang đọc truyện *Chương Sự (Hố)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 4: Hoa Mẫu Đơn Nở (Tứ)

Hiện tại ở trong mắt Mặc Tử, Cầu Tam Nương không phải nữ tử không có chủ kiến. Nàng giỏi về dùng người, chỉ muốn thu nạp người hiền lành mà không đồ kỵ, có tầm nhìn, có thể tiến lại có thể lui, biết co biết giãn. Bởi vậy, nha đầu bên người so với nàng còn cường hơn thường được coi trọng.

Nếu đổi thành chủ tử khác, tuyệt đối sẽ không dễ dàng tha thứ cho nô tỳ khoa tay múa chân trước mặt chủ nhân, cho dù chỉ là thông minh hơn một chút so với chủ tử nhà mình, tất sẽ phải cảnh giác vạn phần, tìm mọi cách làm cho chính mình không lộ ra bản lĩnh. Nếu chủ tử vẫn không vừa mắt, có thể sẽ dễ bọn buôn người mang đi, rồi tìm một nô tỳ thật thà biết nghe lời hơn, chậm rãi dạy dỗ.

Mà Mặc Tử cũng là một người khiến cho Cầu Tam nương không thể không cân nhắc, bởi vì nàng không chỉ có một đôi tay trái phải đều có thể dùng, mà còn bởi vì nàng khiến Cầu Tam nương không thể không tán thưởng thông minh lanh lợi.

Trên người Mặc Tử dường như có rất nhiều bí mật, trước đây chắc cũng không phải người đơn giản, mà tài trí của nàng đối với Cầu Tam nương mà nói, có thể dùng. Có điều là dùng được bao lâu? Mặc Tử vào Cầu phủ tới nay vẫn luôn không có động tĩnh gì. Cầu Tam nương tự cho là mình có một cặp mắt lợi hại, vì thế cũng lẳng lặng chờ xem.

Lúc này, Mặc Tử nhắc tới Cửu cô nương.

Cầu Tam nương nghĩ thầm, đúng là tâm tư nhanh nhẹn.

“Gọi Lục Cúc đi theo ta.” Cầu Tam nương đứng dậy, “Nếu để nàng ở lại trông viện, không chừng sẽ ở sau lưng nói ta bất công.”

“Ta đi gọi Bạch Hà cùng Tiểu Y trở về.” Mặc Tử nhìn sắc trời, “Nhiều lắm là nửa canh giờ.”

“Đi nhanh về nhanh đi, ta còn chưa trang điểm đâu.” Cầu Tam nương cười hai tiếng.

Mặc Tử liền gọi Lục Cúc vào hầu hạ, chính mình đi ra sân.

Cầu gia là đại thương gia số một số hai tại Dương Châu, đến nay đã cực phú thời Ngũ Đại*. Gia đình này phát lên như thế nào, Mặc Tử tuy rằng không rõ ràng. Nhưng đi từ thịnh xuống suy như thế nào, nàng lại nhìn thấy ở trong mắt.

*Thời Ngũ Đại: có năm triều đại thay đổi nhau thống trị vùng Trung Nguyên: Hậu Lương, Hậu Đường, Hậu Tấn, Hậu Hán, Hậu Chu ở Trung Quốc, 907-960.

Cầu phủ trước đây rộng lớn, rường cột khắp nơi chạm trổ, hành lang bằng ngọc thạch, hồ sen cầu kiều, thạch bích kì lạ, vườn cây xinh đẹp, dân chúng bình thường bên ngoài căn bản không tưởng tượng được sự xa hoa lãng phí, nay cũng đã không còn được như ban đầu.

Cầu lão gia hai năm nay cơ thể ngày càng suy yếu, chỉ dựa vào dược liệu quý báu mà duy trì, căn bản đã không còn giữ được sinh khí nữa rồi. Chỉ còn chút năng lực thu xếp cửa hàng cùng với ý định để cho Cầu Tam nương về nhà lúc đầu năm nên để cho Trương thị gọi nàng về nhà. Trương thị này từ tiểu thiếp trở thành chính thất phu nhân đầu gối tay ấp. Câu nói đầu tiên Cầu lão gia nói với Cầu Tam nương là đem sổ sách cùng chìa khóa kho phòng trong tay nữ nhi thu hồi lại, giao cho hai người con trai của Trương thị.

Khi Trương thị lấy được sổ sách cùng chìa khóa liền lôi kéo tay Cầu Tam nương, đem những vất vả thiệt thòi nàng phải chịu đựng nói đến tình ý chân thành. Quay người lại, liền gọi con dâu vào trong viện mình nói chuyện nửa ngày. Sau đó, cửa hàng tơ lụa được giao cho Tử gia, trạm dịch gạo và trà thì giao cho Ngũ Gia. Chìa khóa kho phòng chính mình giữ một cái, Tử phu nhân vợ của Tử gia một cái; còn Ngũ phu nhân lại quản lí vật phẩm mua bán hằng ngày trong phủ.

Trừ bỏ Trương thị Cầu lão gia còn có ba tiểu thiếp nữa nhưng cả ba người đều không được ghi vào trong gia phả. Nhị di nương, Tam di nương đều sinh nữ nhi. Tử di nương sinh được một người con trai, có điều là thứ nam ở thời đại này không chiếm được nhiều tài sản lắm, vận mệnh cũng chỉ có thể dựa vào huynh đệ trong nhà tiếp tế. Hơn nữa Trương thị giỏi về tâm kế, dùng cả ân huệ lẫn uy phong đem ba người không chế chặt chẽ, bình thường bọn họ thờ mệnh cũng không dám.

Bởi vậy, Cầu gia này chẳng khác nào được chia cắt chỉ riêng cho hai người con của Trương thị.

Mặc Tử thấy hai người kia đều không học vấn không nghề nghiệp, muốn xem hiểu những vấn đề trong sổ sách, ít nhất cũng phải một năm rưỡi nữa.

Trong lòng nghĩ đến nhiều chuyện nhưng bước chân nàng vẫn không nhanh không chậm, dọc theo một góc hẻo lánh của ven hồ, lại vòng vào rừng hạnh, hướng về phía phòng bếp đi đến.

Bạch Hà chỉ cần không có việc gì, sẽ vào trong phòng bếp, cùng mẹ nuôi nàng học nấu cơm. Nàng từ nhỏ theo Cầu Tam nương đi xuôi về ngược, các món ăn của những vùng miền nam bắc đều đã nếm qua, mang tay nghề nấu nướng rất cao. Có điều nàng là thủ hạ bên người Cầu Tam nương, cũng không phải nữ đầu bếp mà là đại nha hoàn quản lý mọi chuyện, phụ trách ba người Mặc Tử, Lục Cúc và Tiểu Y, còn phải lo liệu những chuyện xung quanh Cầu Tam nương. Yêu thích nấu nướng cũng giống như Lục Cúc không có việc gì thì thích thêu khăn tay túi gấm, Tiểu Y không có việc gì thì thích trèo cây hay như Mặc Tử nhàn rỗi thì loay hoay với những khúc gỗ thối.

Đang đứng giữa thời kỳ hoa nở rộ nhất, phần của hoa hạnh lơ lửng ở trên đầu. Gió khẽ thổi qua là một đám bướm trắng lại chập chòn bay lên. Ba ngày trước, Trương thị ở nơi đây mở yến tiệc ngắm hoa. Ba ngày sau, bọn nha đầu nhàn hạ vẫn chưa dọn dẹp sạch sẽ. Trong không khí còn mang theo hương rượu.

Mới mấy ngày trước nơi đây còn vui vẻ, náo nhiệt, đến vài ngày sau, trừ bỏ Mặc Tử, thì không hề thấy bóng dáng của những người khác. Nàng chuyên tâm tránh đi những mảnh chén vỡ dưới chân, cho đến tận khi trước mắt đột nhiên xuất hiện một tảng núi đá ngăn trở đường đi, mới phát hiện chính mình đi trật phương hướng, đi vào Bình Lan viên lân cận.

Bình Lan viên cách phòng bếp không xa, có điều phải đi nhiều hơn một đoạn núi giả hoa viên, và qua một cây cầu chín khúc. Mặc Tử không ngại phải đi nhiều, chẳng qua là chủ nhân của Bình Lan viên này, làm cho nàng muốn trốn xa thôi.

Chủ nhân của Bình Lan viên là Cầu Ngũ gia, nhỏ hơn Cầu Tam nương ba tuổi. Trước khi thành thân, nha đầu trong phủ đều đã bị hấn làm nhục, ngoài ra còn thú hai thị thiếp. Sau khi thành thân, bốn nha hoàn hồi môn của phu nhân nhà mình, hấn một người cũng không buông tha. Vì chuyện này, Ngũ thiếu phu nhân cũng đã âm ỉ không ít. Trương thị vốn định bao che khuyết điểm, nhưng lại đổ mắt trước tiên hồi môn của con dâu, nên làm trò trước mặt con dâu giáo huấn con trai vài lần. Nhưng cũng đã là lên thông đồng với con trai trước, thật khó khăn mới có được đêm yên tĩnh. Trương thị để cho Ngũ thiếu phu nhân và Tử thiếu phu nhân cai quản gia đình chính là muốn dẹp yên mọi chuyện.

Yên ổn cũng chỉ là trước mặt Ngũ thiếu phu nhân. Sau lưng nàng, Cầu Ngũ vẫn thấu hương thiết ngọc*, bất diệt nhạc hồ** như cũ. Cầu Ngũ gia được nhiều nữ tử ái mộ cũng là chuyện dễ hiểu. Bộ dạng hấn ngày thường cũng gọi là tuần tú, tiền trong tay tiêu như nước chảy. Chỉ cần nữ tử hơi không đứng đắn liền dễ dàng cùng hấn chung giường, còn có thể từ trên người hấn vớt được bạc, có sao mà không làm. Trong viện của hấn, thị thiếp hay nha đầu đều là người thông minh tài ba, lại ghen nhau tranh sủng của Ngũ gia, so bì lẫn nhau, cao nâng thấp dẫm, nội bộ cũng không lấy gì làm thanh tịnh.

*Thấu hương thiết ngọc: trộm hương trộm ngọc, ý chỉ chuyện làm mờ ám của những kẻ lãnh nhăng.

**Bất diệt nhạc hồ: chỉ những việc rất vui khiến người ta quên trời đất.

Mặc Tử thấy gần đây Ngũ thiếu phu nhân không hề huyền ảo, cũng đoán nàng chỉ còn tâm tư giữ vị trí chính thất. Đáng thương, gã vào Cầu gia không đến hai năm, tuổi còn tươi đẹp như thế lại bị đập hư một cách uống phí ở trong tay Cầu Ngũ.

Mặc Tử vô cùng ghét loại nam nhân cổ đại này, mà nam nhân ba vợ bốn nàng hầu trong phủ này lại đặc biệt nhiều, ngay cả đại quản gia cũng có một thê hai thiếp.

Mặc Tử gia tăng cước bộ, muốn mau mau đi qua cây cầu chín khúc này, đột nhiên thấp thoáng thấy phía sau sơn giả lấp lánh ánh sáng của chiếc chuông vàng nhỏ, trong lòng nàng lập tức hồ không ổn. Trang sức quý giá như vậy trừ bỏ Cầu Ngũ gia ra không ai dám mơ đến. Còn có, bên cạnh núi giả tầng tầng lớp lớp, những cuộc vui của Cầu Ngũ đã diễn ra không biết bao nhiêu lần.

Trăm ngàn, trăm ngàn lần đừng làm cho nàng dính vào chuyện gì không hay ho.

Mặc Tử cứ tự nhủ như vậy, vội vàng dời ánh mắt sang hướng bên kia, đặc biệt không muốn để ý đến người kia. Kết quả thì sao? Hướng kia nàng lại nhìn thấy một cái yếm ngực đỏ tươi được quăng ra, thiếu chút nữa chọc mù mắt nàng.

Quả thực muốn nghiêng răng nghiêng lợi.

Chết cũng không được từ tế, thật muốn khiến cho nàng khổ sở có phải hay không? Sợ những chuyện thị phi cho nên nàng tới tận bây giờ có thể trốn liên trốn, có thể xem như mù liên coi như mù, tự coi mình như người bình thường ngu ngốc, cúi đầu xoay người, rèn luyện chính mình trở nên tầm thường. Cho nên, ngôi sao may mắn nhất định sẽ chiếu đến, để nàng đi qua nơi này, còn hai người sau núi kia có quay cuồng thân mật như thế nào, cũng không phải chuyện của nàng.

Nhắc lên chân váy, nàng tính nhẹ nhàng chạy chậm qua. Phải biết rằng, tính mạng của nha hoàn ở nơi này không đáng giá, nếu như phá vỡ chuyện tốt của chủ tử, nói không chừng sẽ phải chịu đòn roi, tùy tiện vùi vào sau vườn bón thúc cho cây cũng không ai quan tâm.

Đáng tiếc, chậm một bước. Phía sau núi giả truyền ra tiếng động, Mặc Tử đã nhìn thấy nửa tay áo bào rộng rãi.

Hai con người của Mặc Tử đen láy, đôi mắt trong trẻo như nước mùa thu, đuôi lông mày khẽ nâng. Bỗng nhiên trong cái khó ló cái khôn.

Bạn đang đọc truyện *Chương Sự (Hố)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 5: Hoa Mẫu Đơn Nở (Ngũ)

Ý nghĩ mà Mặc Tử cho là trong cái khó ló cái khôn này thực ra cũng không phức tạp. Chẳng những không phức tạp mà theo như nàng nói, không được coi là thanh nhả lắm. Có điều là so với việc không đầu không đuôi bỏ chạy khiến người ta cảm thấy chột dạ, lại còn bị nhận ra, hữu ích hơn một bậc.

Trước tiên nàng dùng giấy thấm dưới chân cố gắng dẫm to hết sức có thể, đồng thời cởi áo khoác bên ngoài, đem miếng vải lót màu trắng bên trong lật ngược ra ngoài, treo ở trên cánh tay, làm giả thành một bộ áo khoác, còn mình thì cố ý để lộ bộ quần áo người hầu ra bên ngoài, sau đó hướng về phía động bên trong núi giả mà hô to lên.

“Cô nương, người ở đầu cầu đợi ta với. Nếu lạnh, phu nhân sẽ trách chúng ta không có mắt, không hầu hạ tốt.” Thoáng nhìn, nửa ống tay áo kia đã không thấy nữa, Mặc Tử thâm nghĩ, rất tốt.

Nàng xoay người nhặt một viên đá lớn, dùng sức ném vào trong hồ. Sau khi hải lòng nghe thấy “ùm” một tiếng, nàng vội vàng đứng lên, vẫn không quên tiếp tục tự biến tự diễn.

“Cô nương, người trút giận lên hồ nước làm gì? Ai?! Cô nương, chớ đi, chờ ta, chờ ta đã.” Trên cầu, Mặc Tử làm điệu bộ vội vã đuổi theo. Gió trên hồ thổi khiến ống tay áo rung động, giống như chim bơi cá lướt nước, trong nháy mắt nàng đã đến bờ bên kia, lại cố ý vòng ra phía sau cửa viện mà đi.

Cũng không hiểu kỳ quay đầu lại lên xem chuyện vui, nàng điều chỉnh hô hấp, duỗi tay chỉnh lại váy áo do vừa rồi vội chạy mà tung bay lộn xộn, khôi phục bước chân không chút hoang mang.

Ba —— một viên hòn đá nhỏ lăn đến bên chân nàng.

Mặc Tử dừng bước chân lại một chút, hai con ngươi vừa cup xuống lại lập tức giương lên, vội vàng để ý đến cây đa già trăm năm cách đó không xa.

Ba ba —— tiếp tục lại hai hòn đá nhỏ, một viên lại một viên, nối tiếp nhau lăn đến cạnh chân nàng.

Người khác sẽ không phát hiện ra, nhưng Mặc Tử mất tinh. Ba hòn đá nhỏ, hình tròn không hề góc cạnh, hiển nhiên đã được mài thành như vậy.

“Tiểu Y.” Miệng nàng khẽ gọi, nhẹ nhàng ngửa đầu.

Nhìn lên trên cây, lá cây nhỏ um tùm, tuy rằng mật độ dày nhưng vẫn có ánh mặt trời không ngừng xuyên qua kẽ lá chiếu rọi xuống bên dưới. Nha đầu kia, rốt cuộc trốn đến chỗ nào rồi, có bản lĩnh ẩn thân sao? Nếu không phải nàng ta đã qua luyện võ vài năm thì cũng nhất định là học trộm được hai chiêu.

Bên tai đột nhiên cảm nhận được luồng hơi thở. Mặc Tử theo bản năng quay đầu lại. Năm ngón tay xanh ngắt, cách bả vai chưa đến nửa tấc. Nàng giả bộ hoảng sợ, rút lui vài bước, đưa tay vỗ nhẹ ngực, về mặt kinh hồn chưa an ổn.

“Ôi, hù chết người. Tiểu Y, người đáng lẽ nên sớm lên tiếng một chút.” Nàng tuy rằng chỉ ở trong quân chế tạo chiến hạm, có điều dù sao cũng ở quân đội, đương nhiên là hiểu được những kỹ thuật cơ bản của võ thuật, năm giác quan so với người bình thường cũng nhạy bén hơn một chút. Bởi vậy nói cho cùng chính là nỗ lực tự bảo vệ mình, cho dù bé nhỏ không đáng kể, cũng là thâm tang bất lộ.

Tiểu Y đem váy quần ở bên hông buông ra, hai tay vuốt lại mép váy cho phẳng, đảo mắt nhìn xung quanh, xác định bộ quần áo màu trắng trên người đã chỉnh tề, lúc này mới nhìn Mặc Tử hì hì cười.

“Nhìn thấy sao?”

Tiểu Y mắt nhỏ mũi thấp, không phải là mỹ nhân. Dáng người mảnh khảnh cao, không yếu điệu cũng không nhỏ bé yếu ớt. Có võ công. Nàng cùng đám người Mặc Tử có thể nói chuyện, nhưng đối với những người khác lại vô cùng kiêu ngạo. Tiểu Y chỉ nghe mệnh lệnh của Cầu Tam nương, là nha hoàn trung thành nhất.

Tiểu Y học võ công ở nơi nào, Mặc Tử không rõ, có điều nàng cảm nhận thấy bản lĩnh tất không tầm thường. Biết Tiểu Y có võ công chỉ có bốn người. Ra khỏi cửa, Tiểu Y liền tỏ vẻ chân tay vụng về. Khiến cho người ngoài xuyên tạc nàng là do theo Cầu Tam nương lâu, mới thăng lên làm nhất đẳng nha hoàn.

“Có mắt chẳng lẽ lại không nhìn thấy sao?” Mặc Tử vươn tay, lưu loát nhặt đi lá cây trên tóc Tiểu Y, “Trốn chỗ nào? Tại sao ta lần nào cũng không tìm thấy người?” Nửa năm cùng chung sống, Mặc Tử đối với những nha đầu bên người của Cầu Tam nương đều là chân tình thực lòng.

“Nếu như ngay cả người cũng không thể dấu được, thì một thân công phu như ta làm sao có thể không rõ ràng.” Tiểu Y cao hơn Mặc Từ một nửa đầu, cùng tuổi với Cầu Tam nương nhưng tính lại trẻ con, “Ta không phải hỏi người có nhìn thấy ta hay không, mà là bên kia.” Nàng nâng hàm lên hướng về phía núi già lúc này Mặc Từ cố ý tránh đi mà hát.

Mặc Từ lúc này mới thực sự giật mình, hai hàng lông mày hơi nhíu, lại lập tức dẫn ra, nửa giận nửa cười, mắng: “Tiểu Y, trước khi ở trên cây này người đã ở đâu?”

“Trên núi già...” Tiểu Y nắm lấy hạt châu tròn gắn ở vành tai của chính mình, “Ngủ.”

“Ngủ ngon sao?” Mặt trời chói như vậy.

“Thực ảm ỹ.” Tiểu Y chu miệng, “Nữ râm rì, như hát hí khúc, không trong sáng dễ nghe; nam thì...”

Mặc Từ cắt đứt chuỗi hình dung của Tiểu Y, không để cho trong đầu trình diễn hình ảnh thật.

“Tiểu Y, cái loại diễn này...” Phong kiến lạc hậu, Mặc Từ ra vẻ đạo mạo như khuê nữ chỉ biết đóng cửa trong phòng, những kẻ nam đạo nữ xướng* như Tây Môn Khánh, Phan Kim Liên thực không ít, “Về sau ít nghe thì tốt hơn.”

* Nam đạo nữ xướng: nam là cường đạo, nữ là kỹ nữ.

“Không phải ta nguyện ý nghe. Đang ngủ ngon giấc, lại bị người đánh thức. Nghĩ đến những lời hai người kia nói đúng là càng nghe càng nổi cả da gà. ‘Ca ca muối rất nóng, sau đó ca ca liền đến thoát bỏ quần áo của muối muối.’” Tiểu Y nói xong lại đảo mắt, “Ta nằm úp sấp trên đó, vừa có chút tỉnh thần, thì hai người liền dấn nhau vào trong động. Tiếp theo, chỉ có âm thanh nhưng không có hình ảnh. Nói không chừng ta đi theo có thể tìm hiểu, nhưng ta cứng rắn không đi. Kết quả, y y nha nha, u u a a, cái gì cũng không có nữa.”

“Tiểu Y...” Miệng Mặc Từ giương lên một nửa, không có sức ngăn cản, đem những từ tượng thanh kích thích một từ cũng không bỏ qua.

Mặt trời chói chang nhưng dưới chân nàng gió lạnh lại vèo vèo thổi qua, cảm giác ghê tởm như một khối u nhỏ chậm rãi dọc theo cổ chân bò lên. Không biết rung rung người một chút, có thể giữ ra không? Tuy rằng không phải chính mình trải qua, nhưng nàng đã từng được giáo dục về sinh lý, nên tất cả đều hiểu được.

Tiểu Y đi theo Cầu Tam nương ngược Bắc xuôi Nam, những chuyện mờ ám thế này đã gặp qua không ít, cho nên vẫn không đỏ mặt tiếp tục nói, “Ta thật sự là muốn giúp cô nương nghe lén. Hơn nữa, chuyện vụng trộm ở Thạch Đầu viên này có gì hiếm lạ. Ngày nào không xảy ra chuyện như vậy mới là kỳ quái.”

Thạch Đầu viên, chính là Bình Lan viên. Là động núi già ưa thích mà Cầu Ngủ gia dành cho những ham mê buồn nôn của mình, cũng chính là tên gọi riêng biệt mà Tiểu Y gọi nơi này.

Mặc Từ lại lần nữa tưởng chính mình thấy cổ nhân thành cổ nhân. Khổng Tử là Khổng Tử, Kim Bình Mai là Kim Bình Mai, đều là người cổ đại. Theo nàng thấy được, ở nơi này tập tục nghiêm cẩn, giai tầng cấp bậc rõ ràng, đối với nữ tử trói buộc rất nhiều, thiên kim quý tộc lại càng nghiêm khắc cửa trước không ra cửa sau không bước. Nhưng người trong Cầu phủ nhất là Cầu Tứ, Cầu Ngũ phong lưu phóng khoáng, ngầm ngầm làm không ít chuyện xấu xa đồi bại. Thân thể Cầu lão gia thời điểm khỏe mạnh cũng yêu tâm hoa vẫn liễu*, nay tuy rằng không còn dùng được, cũng là quân không được con trai mình. Cầu Tứ không thích hoa bên cạnh mình mà chỉ yêu chơi gái bên ngoài. Cầu Ngũ trong ngoài đều chiếu cố, chỉ cần hơi có tư sắc, đặt trước miệng của hắn, hắn sẽ không để lọt lưới.

* Tâm hoa vẫn liễu: lãng nhăng ong bướm.

Trương thị cảm thấy đối với Cầu Tứ là không cần quan tâm, nhưng đối với Cầu Ngũ thì quân giáo theo kiểu: “Ở trong phòng người, ta không xen vào. Nếu ra ngoài sân, muốn nha đầu nào, người trước nói với ta. Thu về phòng cũng thế, chọn làm thiếp cũng thế, chính là phải đứng đắn lắm. Đừng để cho người ngoài nói Cầu phủ chúng ta diễn không tốt.”

“Như vậy người không phải là cô nương tốt để lấy chồng. Chuyện vụng trộm lãng nhăng thế này, nghe sẽ có tổn hại về thể xác và tinh thần.” Mặc Từ là xuyên qua, nhưng nàng lại trở thành nha hoàn, tạm thời có thể dùng thân phận này để thích ứng với xã hội đại lục, mà không phải vừa đến đã lên tiếng cổ vũ nhân tự do ngang hàng, nghĩ muốn độc lập, muốn lập tức phát tài.

“Thể xác và tinh thần?” Tiểu Y cảm thấy mới mẻ.

Mặc Từ giải thích: “Người nghe lén, cảm thấy trong ngực hoảng hốt khó chịu có phải không?”

Tiểu Y gật đầu.

“Đây là dấu hiệu của một loại bệnh. Sinh bệnh sẽ không thoải mái, không khỏe mạnh.” Mặc Từ giống dạy trẻ nhỏ.

“Ta sợ nhất là sinh bệnh.” Tiểu Y trước kia làm sao nghe qua loại cách nói này, “Về sau, sẽ không nghe nữa. Khó trách, lỗi tai cũng không thoải mái.”

Mặc Từ thấy mình dễ dàng hù dọa Tiểu Y như thế, liền cong cong mi cười, cười xong liền mở ra lòng bàn tay, nói: “Tiểu Y, tìm một gốc cây giúp ta dấu vật này.”

Một quả cầu nhỏ màu vàng rỗng trong, chiếu ra những tia sáng nhỏ li ti. Ánh mặt trời rơi vào trong những lỗ tròn nhỏ, như trên châu phân tán.

Bạn đang đọc truyện *Chương Sự (Hố)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 6: Hoa Mẫu Đơn Nở (Lục)

Chuông bạc này chính là trang sức tùy thân của Cầu ngũ gia, lúc cùng nha đầu Ngã Liên kia tâm hoan, bị rơi trên mặt đất. Mặc Từ thừa dịp khi xoay người nhặt đá khi ở trên cầu, đã lượm luôn nó.

Nếu Cầu ngũ cùng tiểu nha đầu trong phòng hấn xằng bậy, nàng sẽ không lỗ mắng như thế. Có điều lại là Ngã Liên, cũng là nha đầu thu phòng duy nhất của Cầu tứ gia, bọn họ vẫn còn phải giữ thể diện cho phu nhân. Trong phủ đồn đãi Cầu tứ gia vô cùng sủng ái Ngã Liên, nói không chừng rất nhanh nàng ta sẽ được cất nhắc làm thiếp. Nay Cầu ngũ chạm vào nữ nhân của huynh trưởng nhà mình, so với chuyện thúc tẩu thông dâm* chẳng khác là bao.

*Thúc tẩu thông dâm: quan hệ bất chính giữa chị dâu và em chồng.

Bởi vậy vật nhỏ này, có hữu dụng hay không, toàn bộ còn chờ xem nàng tính toán như thế nào. Nhưng nếu để bên người, cũng phải cẩn thận kéo rước hoạ vào thân. Tốt nhất chính là cất giấu đi, chờ thời cơ thích hợp.

“Đây là trang sức của nam tử.” Tiểu Y không cần Mặc Từ nói đã nhìn ra ba phần, cười hì hì: “Mặc Từ...”

Không cần đoán, cũng biết tiếp theo nàng sẽ nói những từ không đứng đắn gì, Mặc Từ đem cầu vàng nhỏ bỏ vào trong tay Tiểu Y, “Cô nương phân phó, còn không mau đi?”

“Không nói sớm.” Tiểu Y chỉ duy nhất nghe lời của Cầu Tam nương, gót giày điểm một chút liền quay đi.

“Đồ này cất xong, liền chạy mau trở về. Phu nhân đêm nay mở tiệc đãi khách, cô nương tất nhiên không thể thiếu được, muốn chúng ta về hầu hạ trang điểm.” Mặc Từ vẫn đứng nơi đất trống mà Tiểu Y đã đi nửa ngày.

Tiểu Y xa xa “ừ” đáp lời, đi về phía Tây.

Mặc Từ lại tiếp tục đi tìm Bạch Hà.

Lúc này trong phòng Trương thị, An mụ mụ đang báo cáo tình hình.

“Dùng là lò đồng năm trước phu nhân đưa đến cho nàng, hương đốt là hương hoa thược dược và bách hợp. Ta thấy đó là huân hương vài ngày trước đó Cửu cô nương cho người mang đến. Bài trí không có gì thay đổi, các thức dụng cụ cùng Lục cô nương, Thất cô nương đều giống nhau. Trên người nàng mặc váy hoa đào cùng tay áo bào hoa bân to, chính là bộ y phục phu nhân cấp cho.” An mụ mụ đem tình hình trong phòng của Cầu Tam nương báo cáo tường tận, thậm chí cả việc Cầu Tam nương mặc cái gì cũng báo lên.

“Người thấy nàng là già bộ biết điều, hay là thực sự an phận?” Trên ghế, một phu nhân trung tuổi bộ dạng ung dung sang trọng, nhàn nhạt thổi khí nóng trong một cái chén, miệng nhỏ hé ra uống thuốc bổ. Tóc mây xếp cao, dùng ngân trâm bảo thạch cài lại. Ngón tay mang nhẫn vàng, trên cổ tay trắng nõn là một đôi vòng ngọc. Trên người mặc váy hoa lê cùng bỉ giáp hoa cầm tú mười màu.

“Phu nhân, sổ sách chúng ta đã điểm qua, một quyển cũng không thiếu. Tam Cô nương đã giao cho ngài toàn bộ ngân phiếu cùng sổ sách. Tra sổ cũng là lão nhân ta. Hai vợ chồng chúng ta đi theo ngài đã mấy năm nay, hiển nhiên bàn tính kia cũng không thể sai lầm.” An mụ mụ trả lời.

“An mụ mụ, người không nói thật giả, đôi lại tự khen nhà mình.” Trương thị trừng mắt, “Ý tứ của người là Cầu Tam nương thành thật?”

“Cái này, phu nhân, ta đâu óc ngu muội mờ không ra, ngài không nên nghe ta.” Hạ nhân có thể thông minh hơn chủ tử thì cuộc sống yên ổn coi như chấm dứt. An mụ mụ am hiểu sâu sắc đạo lý này.

“Ta xem người thật là già nên hồ đồ, dụng tâm cũng yếu đuối hơn trước.” Trương thị đột nhiên cười lạnh, “Đại tiểu thư của Cầu gia chúng ta lại ngoan ngoãn chịu an bài như vậy sao? Nàng ở trước mặt ta thể hiện rất tốt càng khiến ta khó tin nàng.”

“Vậy ngài còn để cho khách quý thấy nàng? Cái khác không nói, dung mạo Tam cô nương đúng là trăm dặm mới tìm được một. Lục cô nương, Thất cô nương còn kém xa. Nếu thực nàng được lựa chọn...” An mụ mụ nhìn đến Trương thị, cẩn thận bày tỏ tâm tư.

“Dung mạo tốt thì có ích lợi gì? Ngọc Quỳnh đã nói sẽ theo chủ ý của ta, tự nhiên ta nói người nào tốt chính là người đó tốt. Đáng tiếc Cửu nhi còn quá nhỏ, nếu không, có phúc khí gì vào Kính vương phủ chính là khuê nữ ta.” Trương thị tiếc hận.

“Phu nhân, người ta nói lớn nhỏ có thứ tự. Muội muội lại gả sớm hơn so với tỷ tỷ, dường như không hợp quy củ.” An muội muội cũng không phải giúp Cầu Tam nương mà chỉ là nói tình hình thực tế.

“Chờ đem ngày định ra, tìm cho Tam nương một người nào đó. Để nàng ta gả trước Lục nương, không phải là hợp quy củ?” Trương thị tất nhiên trong lòng hiểu rõ.

“Phu nhân là muốn để Lục nương gả đi?” An muội muội thấy Trương thị buông bát, vội vàng tiến đến thay nàng bóp cánh tay.

Trương thị để cho An muội đầm bóp, thoải mái nheo mắt, lại dấu không được tia sáng trong mắt, “Thất nương là người ta vừa ý nhất, ngày thường ở trước mặt ta biết co biết duỗi, so với mẹ ruột nàng thông minh khéo léo hơn nhiều. Còn mặc dù Lục nương tính tình yếu đuối, vô tâm vô kể nhưng tương lai nếu nàng gả đi Vương phủ, ta vẫn dễ dàng khống chế.”

“Phu nhân nghĩ thật chu đáo.” Có thể được Trương thị trọng dụng đến nay, An muội muội kia tất nhiên biết khi nào thì có thể nói khi nào thì nên cầm đũa.

“Vốn nên đem Tam nương gả đi, chính là cửa thành thân này gắn bó rất nhiều đến những kẻ sách của chúng ta. Biên ải nay lại không yên ổn, hai quốc giao chiến, cửa hàng của chúng ta cũng bị hủy. Lão gia vì việc này mà phát bệnh, đến nay vẫn chưa thể xuống giường.” Trương thị nói thật với An muội.

“Phu nhân, biên ải không yên ổn nhưng đó là do bên ngoài làm ầm ĩ, không chọc đến được Đại Chu. Hơn nữa, Lạc châu ta ở phía nam, cách biên ải rất xa.” An muội muội đứng lúc trấn an.

“Nhưng Lạc châu cách biên cảnh Nam Đức chỉ có ba ngày đi đường thủy. Phương bắc có thể đánh, phía nam lẽ nào không đánh nổi sao? Tuy nói Đại Chu cùng Nam Đức thân thiết với nhau, nhưng hôm nay không biết được chuyện ngày mai. Nếu có thể kết thân với Kính vương phủ, đừng nói sau này trên dưới đều có chiếu ứng, mà ngay cả đến đám quan lại cũng không cần quá xem trọng nữa.” Làm vợ của thương gia, Trương thị tất nhiên là không giống những phu nhân bình thường khác, hiểu được thời cuộc biến hóa.

“Vẫn là phu nhân hiểu biết. Lão nô ta đúng là không biết nhìn xa trông rộng. Bình thường chuyện quản giáo bọn nha đầu đã khiến ta mệt phát hoảng.” An muội muội cười tự hạ thấp bản thân, mắt lão đảo quanh, lại giúp Trương thị lo lắng, “Chỉ sợ phía Tam Cô nương khó đối phó.”

“Nàng khó đối phó nhưng dù sao vẫn phải đem sổ sách cửa hàng giao cho hai con của ta. Ta xem nàng dù có cất dấu của cải riêng tư chẳng qua cũng chỉ đến ngàn lượng bạc. Đến khi nàng xuất giá, từ đồ cưới âm thầm trừ đi là được, có thể làm khó dễ được ta sao? Lúc này ta càng muốn cho nàng nhìn xem, trong phủ này ai mới thật sự nắm quyền. Đừng tưởng rằng nàng thay nhà trông chừng việc làm ăn của cửa hàng, có chút thông minh thì được coi là có công lớn. Đem Lục nương gả đến Vương phủ, nàng thì tùy tiện tìm một người nào đó gả đi, tất cả đều ở trong tay ta.” Trương thị thủ đoạn rất nhiều, nhưng so với Cầu Tam nương vẫn kém một bậc. Nếu không phải vì Cầu lão gia bị bệnh đến hồ đồ, chỉ sợ nàng không thể áp chế được Cầu Tam nương. Nay Cầu gia một mình nàng định đoạt, liên toan tính mọi cách làm sao để đem Cầu Tam nương hai tay trống trơn đuổi đi. Bận tốt nơi khuê phòng Vệ Quỳnh Ngọc hồi hương lần này đúng là đem lại cho nàng một diệu kế.

“Phu nhân, lão nô có một chuyện không rõ, không biết có nên hỏi hay không?” An muội muội rũ mắt bộ dạng phục tùng, cung kính hỏi.

“Nói đi.” Tâm tình Trương thị lúc này không tệ.

“Kính vương phủ, tuy nói là bên họ ngoại được phong vương, nhưng kia dù sao cũng là tâm phúc của hoàng đế. Tam gia lại là nhi tử ruột thịt của Vương phi, vì sao phải ra bên ngoài để tìm hôn sự?” An muội muội cẩn thận dùng từ.

“Quỳnh Ngọc ở trong thư không đề cập đến chuyện này. Nhưng nàng nói là cưới, ta cho rằng, đại khái là chỉ có thể làm tiểu thiếp phu nhân. Chúng ta tuy rằng là phủ hộ, nhưng cho dù chỉ làm tiểu thiếp của con trai trưởng trong Kính vương phủ, vẫn là thuộc loại tèo cao. Trên gia phả tiểu thiếp, nếu như sinh con trai, trên danh nghĩa là chính thất nuôi dưỡng, tương lai có thể phân chia tài sản. Đối với Lục nương mà nói, thật sự đã là đại phúc.”

An muội muội thầm nghĩ, đúng vậy, dù sao chẳng nữa thì cũng không thể là chính thất được.

Trong phòng chỉ có Trương thị cùng An muội muội nhưng Trương thị vẫn hướng về phía An muội muội tay ý bảo đưa lỗ tai thấp lại gần, “Người lạng lẽ đi hỏi thăm bà mối, để cho nàng cử người đến trước. Bảo nàng ta không cần cử người quá tốt. Hiểu không?”

An muội muội tuy rằng đi theo chủ tử nhà mình mà cũng không thích Cầu Tam nương, nhưng từ lúc trên tuổi làm tổ mẫu(bà), đã không còn ngoan độc như trước nữa, trong lòng thâm than Cầu Tam nương đáng thương.

“Hiểu được, hiểu được, nhất định ta sẽ làm theo lời phu nhân.” Có điều là thương cảm cũng chỉ là thương cảm, nàng vẫn không dám chậm trễ mệnh lệnh của Trương thị.

“Phu nhân, Tứ nãi nãi, Ngũ nãi nãi đến.” Bên ngoài có nha hoàn thông báo.

“Mau mau cho tiến vào.” Trương thị trung ra bộ mặt mẹ chồng thương yêu nàng dâu, nguyên nhân cũng bởi vì nhà mẹ đẻ của hai người con dâu này đều giàu có.

Lại quay sang An muội đưa mắt ra hiệu.

An muội muội vội vàng cúi rạp thân người, sau khi thỉnh an xong thì đi ra ngoài. Phía sau mảnh lụa mỏng xanh buông xuống, nàng nghe được Trương thị vô cùng thân thiết kêu hai tiếng “con của ta”. Nào biết, vừa đến góc phòng dưới cửa sổ, đột nhiên bị người đụng vào thắt lưng.

“Muốn chết, người nào không có mắt, đi đứng lung tung?” An mụ mụ bên hông thịt béo tràn đầy, bị đụng trúng không đau nhưng vẫn lớn tiếng la lối.

Một tiểu nha đầu tám chín tuổi, thất hai cái bao trùm đầu, phấn hồng trùm khăn sa tanh, hướng nàng duyên dáng la lên: “Tổ mẫu(bà).”

Đối với cháu gái của chính mình còn có thể thế nào, An mụ mụ trơ mắt xem tiểu nha đầu làm mặt quỷ rồi bỏ chạy.

Đứa nhỏ kia chạy trốn rất nhanh, giống như là gió, cho nên làm lung lay một đám hoa lớn vừa nở, tím đậm như mực, xinh đẹp lay động.

Mẫu Đơn Thiên hạ, Vương trong Hoa. Mẫu Đơn Ngọc Lăng, Vương trong Vương.

Nghe nói, hoa đó là Tứ gia hao tổn ngàn vàng từ trong nhà của bằng hữu cầu đến để mừng lễ sinh nhật cho Trương thị, Ngọc Lăng Mẫu Đơn có tên

Mặc Từ*.

Bạn đang đọc truyện *Chương Sự (Hố)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 7: Quý Nhân Kinh Thành (Nhất)

Mặc Từ đi vào sân lớn của phòng bếp.

Ngoại trừ viện của mẹ con Trương thị cùng Cầu Tam nương có riêng phòng bếp nhỏ thì hơn trăm miệng ăn lớn nhỏ của Cầu gia toàn bộ đều ở nơi này, tình trạng bận rộn từ xa cũng có thể trông thấy được. Trong viện này lớn nhất là Lưu mụ mụ, phục dịch ở Cầu thị hơn ba mươi năm nay, tổ tiên từng phục vụ tại ngự thiện phòng trong hoàng cung. Lưu mụ mụ tuy rằng trung thành với đại phu nhân đã qua đời, cũng chính là mẹ đẻ của Cầu Tam nương nhưng lại có hiềm khích với Trương thị, có điều tay nghề nấu nướng khéo léo không ai thay thế được, cho nên Trương thị không thể làm gì khác ngoài việc nén giận.

Lưu mụ mụ độc thân cả đời nhận Bạch Hà không cha không mẹ làm con gái, đem một thân tru nghề cả đời truyền cho nàng. Mà tâm tính Bạch Hà thiện lương cũng hiểu thuận với Lưu mụ mụ như mẹ ruột. Nay, tay nghề của Bạch Hà đã tương xứng với Lưu mụ mụ, nhưng nàng hễ có thời gian rảnh rỗi lại tới đây. Nói là học nghề, thật ra là phụ giúp lão nhân gia hơn năm mươi tuổi mà thôi.

Không cần đến phòng bếp, Mặc Từ đã nhìn thấy Bạch Hà ở cạnh giếng bận rộn rửa thức ăn.

“Cho là người đến đây để học nấu món mỹ vị gì, cuối cùng là đến làm công việc của tiểu nha đầu. Khi trở về nói cho Lục Cúc, nhất định nàng sẽ nói, người ở đây rửa rau không bằng thay nàng về trông cửa.”

Bạch Hà ngẩng đầu, ánh sáng rọi vào trong chậu nước chiếu lên mặt nàng như dát bạc, ngũ quan ôn nhu dễ nhìn lại mang cá tính riêng. Lềch bên miệng có một nốt ruồi đen nhỏ, cười lộ lên đến xinh đẹp.

“Mặc Từ? Người đến đây ai sẽ hầu hạ cô nương?” Bạch Hà cũng là một người toàn tâm toàn ý vì Cầu Tam nương.

Có được những nha hoàn trung thành và tận tâm như thế, Cầu Tam nương có thể nói là rất may mắn. Có điều là Mặc Từ không đem chính mình tính vào. Nàng nhiều nhất cũng chỉ tính là làm công cho Cầu Tam nương mà thôi, trông vào tiền lương hàng tháng để bày tỏ thái độ làm việc, vâng chịu cũng chỉ là đạo đức nghề nghiệp.

“Cô nương gọi Lục Cúc vào hầu hạ, bảo ta tới tìm người trở về.” Mặc Từ trả lời ôn hòa.

“Ừ.” Bạch Hà không hỏi chuyện gì, nhanh nhẹn vớt rau vào trong rổ mây, hai tay chà sát vào váy trắng trên người, ôm lấy rổ, vừa đi vào bên trong vừa nói, “Người chờ ta một lát.”

“Ta ở bên ngoài viện chờ người.” Mặc Từ ngai người ở đây nhiều.

Bạch Hà vào trong phòng bếp thì buồng rổ ra, bắc xuống một nồi canh bằng sứ trắng vừa nấu xong, lấy thêm một chiếc bát bằng gốm in hình hoa lan, rồi đặt tất cả vào mâm gỗ đào bung ra ngoài, đến phòng nghỉ mẫu nàng.

Lưu mụ mụ hai ngày hôm nay trong người không thoải mái, phải nghỉ ngơi ở trong phòng.

“Nghĩa mẫu, con chưng một chén canh sùng cá diếc, người mau tranh thủ uống lúc còn nóng. Cô nương cho gọi, con phải đi trước. Vốn muốn giúp người một chút, cô nương lại cho truyền bốn nha đầu chúng ta.” Bạch Hà đổ canh ra bát, thôi cho bớt nóng rồi đưa cho nghĩa mẫu đang nửa nằm, “Đội

yến tiệc tan, con sẽ nói với cô nương một tiếng, lại tới chiều cô người.”

“Năm đã hai ngày, ta tốt hơn nhiều rồi.” Canh cá ngon, tài nấu nướng của khuê nữ đúng là đã lộ hóa thuần thanh*, Lư mụ mụ vui mừng, “Con lo việc của mình đi, tận tâm chiêu cố Tam Cô nương, không cần để ý đến ta.”

*Lô hoả thuần thanh: dày công tôi luyện, chỉ những việc đã làm thành thực, đạt được kết quả xứng đáng.

Bạch Hà lại múc tiếp một chén canh nữa, đặt ở trong tay Lư mụ mụ, “Canh cá bổ thân, bệnh sẽ đi rất nhanh, người phải uống hết, không được thừa một giọt.” Đối với nghĩa mẫu, người trầm ôn như nàng, cũng lộ ra nét đáng yêu của nữ tử.

“Được, được.” Lư mụ mụ sao có thể không đáp ứng.

“Con đi một chút sẽ trở lại.” Bạch Hà ra khỏi phòng, gọi một tiểu nha đầu đến, tỉ mỉ dặn dò, bấy giờ mới thoảng yên tâm.

Đem theo hộp đựng thức ăn ba tầng ra khỏi phòng bếp, Bạch Hà lại không thấy bóng dáng của Mặc Từ. Nghĩ nàng không thể vô duyên vô cớ đi trước, Bạch Hà liền đi xung quanh tìm kiếm. Quả nhiên, ở dưới một chân tường yên tĩnh, thấy Mặc Từ đang ngồi ở bên bồn hoa, bên cạnh còn có một tiểu nha đầu tám chín tuổi đang kê tai nàng nói nhỏ.

Bạch Hà vốn định đi đến, lại phát hiện tiểu nha đầu kia là Tiểu Hoa – cháu gái của An mụ mụ, vì thế liền đứng ở tại chỗ.

Không biết Mặc Từ dùng cái biện pháp lôi kéo gì, tiểu nha đầu này thường đến thông báo tin tức của chủ viện bên kia cho nàng.

Lúc trước khi Mặc Từ nhắc tới chuyện này với cô nương, Bạch Hà không để ý lắm, cảm thấy một tiểu nha đầu có thể có lợi gì.

Mặc Từ lại nói, bà ngoại của Tiểu Hoa chính là tâm phúc của mẹ con Trương thị, cha mẹ cũng quản lý nhiều chuyện trong phủ, nàng lại là một đứa bé gái tám chín tuổi, tuy tiện chơi đùa ở chỗ nào, cũng có ai lưu tâm?

Lúc này, Tiểu Hoa nói xong, ánh mắt đen lúng liếng nhìn Mặc Từ, vươn bàn tay nhỏ bé.

Mặc Từ từ trong tay áo lấy ra vật gì đó, đặt ở trong lòng bàn tay của Tiểu Hoa.

Bạch Hà đang tò mò xem đó là cái gì, đã thấy vật kia đột nhiên bay lên. Dưới ánh mặt trời, một con bướm đen, vỏ hai cánh xinh đẹp. Không ngờ trong tay áo Mặc Từ lại có thể dấu một vật còn sống, chăm chú nhìn lại, con bướm đã đậu trên tay Tiểu Hoa. Giống như vừa rồi nàng thấy, chỉ là ảo giác.

Tiểu Hoa reo lên một tiếng, hai tay nhẹ nhàng nâng con bướm lên, chớp mũi dường như dán vào.

Sau đó, Mặc Từ nói gì đó.

Tiểu Hoa liên tục gật đầu, đem con bướm thật cẩn thận thu vào trong tay áo, hoạt bát chạy đi.

Mặc Từ đứng lên, vừa nâng mắt lại thấy Bạch Hà chuyên chú đến xuất thần, hơi hơi nhíu mi. Tiểu hài tử ngây thơ, sẽ không từ một con bướm biết động đây nghĩ đến những chuyện phức tạp, nhưng nàng lại không muốn để cho những người khác nhìn thấy.

“Thế nào?” Sau khi hạ quyết tâm, đến gần Bạch Hà, Mặc Từ hỏi.

Bạch Hà túm lấy ống tay áo của Mặc Từ, nâng lên ngó vào bên trong xem xét, “Để ta coi xem, trong tay áo của ngươi còn dấu cái gì nữa? Thỏ nhỏ? Chim nhỏ? Cứ nhiên có thể lấy từ trong ống tay áo ra một con bướm sống sờ sờ.”

Tâm lý cảnh giác của Mặc Từ với Bạch Hà thả lỏng, nàng khẽ cười, mở rộng tay áo, “Được rồi. Ngày mai, ta sẽ đi tìm bắt thỏ nhỏ chim nhỏ, cất vào trong ống tay áo ngươi, để xem ngươi hoa chân múa tay vui sướng thế nào.”

“Chính mắt ta nhìn thấy ngươi từ trong ống tay áo lấy ra một con bướm, cánh còn mở ra.” Ánh mắt Bạch Hà như mê mẩn.

“Hai mảnh gỗ mỏng kẹp lại với nhau, vẽ màu sắc bộ dạng của cánh bướm lên trên, để đồ Tiểu Hoa chơi đùa. Ngươi đứng ở xa, mới nhìn ra thành con bướm thật.” Mặc Từ nói đơn giản qua loa. Thật ra, nàng dùng gỗ sam gọt thành miếng gỗ mỏng, áp dụng phương pháp hiện đại, hơn nữa lợi dụng nguyên lý kéo trục tâm, khiến mô hình con bướm khi gặp gió thì nhẹ nhàng giương cánh.

“Dùng gỗ làm?” Bạch Hà nghe xong bùng tình đại ngộ, nhớ lại chính mình quả thật đứng xa, nên tưởng là bướm thật cũng hợp tình hợp lý, “Thì ra ngươi không chỉ giỏi đeo gót mà còn biết tô vẽ nữa.”

“Cái kia chỉ gọi là tô màu, đâu cần kĩ thuật vẽ tranh? Kĩ thuật thêu tranh của Lục Cúc mới đáng khen ngợi. Lần trước nàng thêu con bướm ở trên khăn, lại đem bướm thật dẫn tới.” Độ linh hoạt tay trái của Mặc Từ ngày một tăng tiến, mỗi lần làm những đồ vật nhỏ bé từ gỗ mục rất giống thật, ngay cả chính nàng cũng kinh ngạc với hiệu quả đạt được. Nếu cả đời này chờ đợi buôn bán tơ lụa vải vóc, trà gạo bên người Cầu Tam nương, giống như lời nói lúc trước, hẳn là không được trọng dụng. Cũng không biết vì sao, nàng lại thờ phảo một cách tự nhiên.

Hiện tại, không coi là tốt nhất. Cả nhà lục đục với nhau, tính kế với nhau, ruột thịt cũng chẳng phân biệt được âm thầm phân cao thấp. Nguyên nhân cũng vì nam chủ nhân hành vi phóng đảng, trong phủ không còn nhiều nô tỳ đứng đắn, hùa theo nếp sống ấy, người người cạnh tranh lẫn nhau. Khiến cho Mặc Từ không thể không vất hết óc để cho mình trở nên nhạt nhòa, bất kỳ việc gì cũng không cày mạnh để làm, tránh đi những con mắt độc ác cay nghiệt.

Cũng may, có Cầu Tam nương. Vị chủ tử này bị vây ở giữa sóng gió của Cầu gia, hấp dẫn toàn bộ bụng dạ cùng ánh mắt khó lường, cho nên Mặc Tử nàng có thể trải nghiệm thực tiễn lí luận nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất.

“Đúng vậy. Cô nương khen nàng, nàng càng có thể thêu ra những bức đẹp hơn.” Bạch Hà gọi Mặc Tử đang đi vòng vo mà chưa phát hiện, “Cô nương bảo ta trở về là vì yến tiệc đêm nay sao? Phòng bếp bận tối mảy tối mịt. Nghĩa mẫu ta đang bệnh, lại còn muốn nàng tự thân xuống bếp. Có một bàn toàn bộ đều là thức ăn chay, ngoại trừ nghĩa mẫu, còn ai có thể làm được?”

Trong lòng Mặc Tử khẽ động: quý nhân trên kinh thành kia chỉ ăn thức ăn chay?

Bạn đang đọc truyện *Chương Sự (Hố)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 8: Quý Nhân Kinh Thành (Nhị)

“Tiểu Hoa cùng người nói những gì thế?” Bạch Hà rút cục hỏi.

Chuyện này cũng không cần giấu diếm, Mặc Tử đem tâm tư Trương thị trong cuộc nói chuyện với An mục mà Tiểu Hoa nghe được nói rõ ràng cho Bạch Hà nghe.

Rốt cuộc quan tâm sẽ bị loạn, ngay cả đến Bạch Hà bình thường trầm ổn cũng cảm thấy hoảng sợ, “Nếu chuyện này là sự thật, cô nương chẳng phải sẽ bị tùy tiện gả đi cho một người nào đó?”

“Trí nhớ của Tiểu Hoa rất tốt, chắc chắn không không phải là giả. Chẳng qua bọn họ tốt như vậy ư? Có thể giúp cô nương chúng ta tìm một người trong sạch để hứa thân sao?” Mặc Tử đã sớm đoán được, không chút hoang mang nói, “Đêm nay tuy nói là mời cô nương đi, nhưng tốt xấu gì cũng là gia yến, tiểu thư đứng đắn không đến yến hội, nào có nhiều chỗ cho cô nương ngồi; thứ hai nếu như phu nhân suy nghĩ, để cho Lục cô nương chen ép cô nương ta, đúng là có khổ nói không nên lời.”

“Mặc Tử, vậy phải làm sao bây giờ?” Tinh tinh Bạch Hà thận trọng tinh tế, có thể xử lý sinh hoạt hằng ngày gọn gàng ngăn nắp, có điều là bản tính thiện lương, không am hiểu đối phó với âm mưu quỷ kế.

“Đợi lát nữa thấy cô nương, kể lại cho nàng nghe một chữ không sót, ít nhất trong lòng cô nương cũng hiểu rõ.” Có điều là, Mặc Tử đoán Cầu Tam nương sẽ bộc phát một trận. Tinh tinh của Cầu Tam nương, cho dù ở bên ngoài đã tôi luyện qua, nhưng trời sinh cương trực thẳng thắn. Vốn ở trong mắt không dung một hạt cát. Nhưng từ khi trở về nhà này, Mặc Tử đã khuyên rất nhiều lần không nên sẽ bị người ta mưu kế tính toán, bởi vậy đã thu liễm nhiều lần.

Bạch Hà thở dài, “Cả phủ này trên dưới một tay phu nhân định đoạt, thực không hiểu vì sao nàng vẫn không thích cô nương chúng ta như vậy. Sổ sách, con dấu đều đã giao, cô nương bây giờ chỉ ở trong tiểu viện của chính mình chờ đợi, chẳng lẽ còn không đủ nghe lời?”

“Ai bảo cô nương từ trước đến giờ rất tài giỏi?” Chỉ cần nàng còn ở trong nhà này một ngày thì vẫn là cái đinh trong mắt cái gai trong thịt của mẹ con Trương thị, “Phu nhân cũng sợ thân thể lão gia tốt trở lại sẽ thay đổi chủ ý. Mặc kệ như thế nào, lão gia vẫn là thật tình coi cô nương chúng ta như viên ngọc quý trên tay.”

“Lão gia có lẽ chỉ có điểm ấy là tốt...” Bạch Hà đột nhiên phát hiện ra mình nói lỡ, xấu hổ ho khụ một tiếng, lại nói tiếp: “Người để ta về nói cho cô nương nghe, vậy còn người?”

Mặc Tử tuy là nha hoàn bậc hai nhưng Bạch Hà cũng biết nàng trí tuệ phi thường. Từ khi Mặc Tử vào phủ, chuyện trọng yếu cô nương đều giao cho nàng làm, thậm chí còn đem ngọc bài trong phủ tùy ý phó thác cho nàng.

“Ta đi hỏi thăm chuyện của khách quý.” Mặc Tử chỉ chỉ cửa Đông của phủ.

“Muốn ra khỏi phủ? Vào giờ này sao, hình như hơi muộn rồi?” Bạch Hà nhìn trời.

“Không ra phủ, thì đi chỗ nào hỏi thăm? Người mau trở về, đừng để cho cô nương từ chỗ Cứu cô nương đi ra, lại không thấy bóng dáng của ai.” Mặc Tử vốn muốn cùng Bạch Hà trở về, nhưng vừa rồi Bạch Hà trong lúc vô ý nói đến yến tiệc chay, khiến cho nàng lưu tâm.

“Tiểu Y đâu?” Bạch Hà cũng không quản Mặc Tử. Bốn nha hoàn các nàng, ai ai cũng có chủ kiến, nhưng tất cả đều theo tiểu thư nhà mình làm việc.

“Mới từ cây xuống, ta đã bảo nàng trở về. Có điều là quên mất chưa nói không cho phép lần sau nàng ngủ ở trên cây nữa.” Chuyện Mặc Tử bảo không cho phép này, cho tới nay đã phát sinh vài lần, đều tại lười biếng.

“Nha đầu kia, chỉ khi nào đi theo cô nương ra ngoài, mới tích cực.” Bạch Hà cười lắc lắc đầu.

Vừa muốn xoay người, lại bị Mặc Từ gọi lại.

“Bạch Hà, bên trong thực hộp có cái gì?”

“Chính là bánh Thiên tàng Vân Tuyết mà cô nương thích ăn. Ta còn theo chủ ý của người, bỏ thêm trà xanh nghiền nát vào, nếm thử quả thật không tệ. Lưu lại một ít, chờ người trở về ăn xong giúp ta đánh giá có được không?” Bạch Hà tuy rằng chưa nghe thấy cách làm này bao giờ, nhưng nài nỉ đối với việc nấu ăn luôn luôn đam mê không ngừng, vô chi vô cảnh*, gan rất lớn, chỉ cần có phương thức nấu ăn nào mới là điều thử.

*Vô chi vô cảnh: không điểm dừng, không biên giới.

Mặc Từ đột nhiên cười ha hả, vươn tay lấy đi tầng trên cùng của thực hộp.

“Người mang đi chỗ nào?” Bạch Hà vừa bức mình vừa buồn cười, Mặc Từ ngay cả cái nắp cũng bung đi.

“Cẩn người miệng mềm*.” Mặc Từ đã đi đến bức tường dây mây phủ kín.

*Cẩn người miệng mềm: câu đầy đủ là “cẩn người miệng mềm, bắt người tay ngắn” nghĩa là ăn của người ta rồi thì nói năng cũng mềm mỏng hơn, chỗ này ý là Mặc Từ định dùng bánh kia đi mua chuộc lòng người.

Bạch Hà không còn cách nào khác, lấy ra khăn tay, cẩn thận phủ lên trên thực hộp, bước vội về viện của Cầu Tam nương.

Cửa đông Cầu phủ, cũng là chính cửa lớn, tự nhiên ở bên ngoài vườn.

Điều này không giống với sự hiểu biết của Mặc Từ về lịch sử, cũng có lẽ bởi vì Cầu phủ là phủ của thương nhân, trong ngoài vườn không có sự phân biệt nam nữ quá nghiêm khắc. Nội viện nữ quyền ngày thường không có chuyện gì làm thường ra đi dạo, cho dù đi đến ngoại viên, cũng không có người ngăn cản. Về phần nha hoàn, chỉ cần có mệnh lệnh của chủ tử, cũng có thể ra vào tự nhiên. Có điều là, nữ quyền muốn ra khỏi phủ nhất định phải được Trương thị đáp ứng.

Cầu Tam nương là trường hợp đặc biệt trong Cầu gia. Cầu lão gia thu lại sổ sách con cháu, cũng chỉ để lại ngọc bài xuất phủ này cho nữ nhi. Giao phó với Trương thị, nói Tam nương từ nhỏ theo hấn ra ngoài buôn bán, không phải khuê nữ bình thường, nếu nàng đã mặc kệ gia nghiệp, thichho phép nàng đi lại tự do.

Trương thị được đưa hầu cũng chỉ coi việc trước mặt như hạt vừng, sao không đáp ứng. Lại thấy nửa năm nay, Tam nương không có một mình ra khỏi phủ, nhiều lắm cũng chỉ sai nha đâu ra bên ngoài mua đồ ăn vặt, số lần cũng không nhiều, lại lập tức quay trở về. Trương thị sai người đi theo vài lần, cũng không phát hiện ra cái gì, cho nên yên tâm.

Bởi vậy, Mặc Từ đưa cho mục mục coi cửa lớn xem qua ngọc bài, mục mục hỏi cũng không hỏi, liền trực tiếp để cho nàng đi qua hành lang.

Cuối bức tường xám của hành lang dài mà hẹp, đẩy ra một cánh cửa, một đường đi về phía đông. Liền thấy vài người đang cắt tỉa cây cỏ, còn có rất nhiều là gã sai vặt tạp dịch lui tới hành lang hoa viên. Trong đó có cả nha hoàn vú già do quản gia chỉ dẫn làm việc, người ra người vào. Nha hoàn xinh xắn cũng có, phần lớn đều đi theo hầu hạ nam chủ tử của nội viện, cũng không đi dạo trong vườn. Hơn nữa, ngoại viên là phòng thu chi, phòng tiếp khách cùng với chỗ ở của các quan sự và gia quyền, so với nội viện nhỏ hơn một nửa, chỉ có một hoa viên đằng trước, một hồ sen nửa mẫu, còn có một tòa nhà hai lầu, dùng để đãi tiệc khách khứa.

Đến chàng vạng, lão nô bên ngoại viên thì đi ra ngoài, gã sai vặt nha hoàn thì tiến vào nội viên, cửa khóa. Không có thẻ bài đặc biệt thì bên ngoài không vào được, bên trong không ra được.

Quy củ vẫn có, có điều phòng ngày phòng đêm lại không phòng được cướp nhà.

Mặc Từ tuy rằng một đường đều để ý nhưng không có người chú ý đến nàng. Nàng mặc một bộ quần áo cũ, lại khom người cúi đầu, cảnh xuân hoa Diệp trong vườn nở tươi đẹp, cảm giác nàng tồn tại so với hoa Diệp còn mờ nhạt hơn.

Khi đi qua Nhạn lâu nghe thấy tiếng hát y y a a, hơn nữa là Cầu Tứ gia gọi bằng hữu đến uống rượu, lại gọi ca kỹ nơi nào đến diễn trò.

Hay cho một đôi huynh đệ. Người ở trong nhà vui chơi, kẻ ở bên ngoài đùa giỡn.

Mặc Từ cúi đầu, mắt lạnh ngưng lại, khóe miệng nhếch lên nụ cười chế giễu.

Cửa đông, hai người một già một trẻ gác cổng đang ngồi ở băng ghế dưới cửa sổ nhàn nhã nói chuyện.

“Điền Đại, Nhị Nha.” Mặc Từ tiến đến gần, cười ngọt ngào, lắc lắc thực hộp trong tay: “Xem ta mang thức ăn ngon đến cho các người đây?”

Người gọi Nhị Nha, nhỏ hơn Mặc Từ hai tuổi, hai cái răng hổ trắng bóng, nói chuyện cũng ngọt, “Chỉ có tỷ tỷ tốt là biết chúng ta vất vả.” Đưa tay tiếp nhận lấy hộp mà Mặc Từ đưa, mở ra, vội vàng bỏ một miếng bánh vào trong miệng, không ngừng khen ngon.

Điền Đại năm nay hơn bốn mươi tuổi, tính tình quái lạ, nói chuyện dễ dàng đắc tội với người khác, gác cổng ở đây cũng đã hai mươi năm.

Hắn vừa thấy Mặc Tử, đã đen mặt, lăm bằm lăm bầu, lại rõ ràng lọt vào tai người, “Cửa phủ ta là chuông chó sao, a thử a miêu cũng có thể tùy tiện ra vào.”

“Thúc, Mặc Tử tỷ tỷ có ngọc bài mà.” Nhị Nha thông minh, vội vàng kéo tay Điền Đại, không để hắn nói hươu nói vượn.

“Ngọc bài thì thế nào? Nam tử ta cũng không thả nói chi đến nữ nhân. Nữ tử mà ngày nào cũng muốn chạy ra bên ngoài. Cầu phủ ta là đại phú hộ ở Lạc Châu này, tùy tiện một nha hoàn có thể hành xử giống với nha hoàn bên ngoài sao? Vô duyên vô cớ xuất đầu lộ diện để cho người ngoài chê cười. Kẻ trông cửa như ta cũng cảm thấy mất mặt.” Điền Đại chuyện nên nói không nói, những chuyện không nên nói lại nói.

Nhị Nha trong lòng thâm nặc, mặt quỷ của kẻ trông cửa thì có ý nghĩa gì. Ngọc bài là thứ mà ai cũng có sao? Nội viên trừ bỏ phu nhân cũng chỉ có Tam Cô nương. Mà Mặc Tử là người được Tam Cô nương giao cho ngọc bài thường xuyên nhất, ở trong mắt Nhị Nha cũng giống như nửa chủ nhân. Phàm là nha đầu ở trước mặt phu nhân tiểu thư thiếu gia được trọng dụng, hắn đều là tươi cười hơn hẳn mặt.

Nhị Nha sợ chọc giận Mặc Tử, vội vàng cười cười, “Tỷ tỷ, đừng nghe thúc ta nói năng mê sảng.”

Trong phủ này, ai có thể giống như Mặc Tử, chiếu cố quan tâm đến bọn hắn, cho dù bọn họ chỉ là kẻ gác cửa?

Bạn đang đọc truyện *Chương Sự (Hố)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 9: Quý Nhân Kinh Thành (Tam)

Nhị Nha sợ chọc giận Mặc Tử, vội vàng cười cười, “Tỷ tỷ, đừng nghe thúc ta nói năng mê sảng.”

Trong phủ này, ai có thể giống như Mặc Tử, chiếu cố quan tâm đến bọn họ, cho dù bọn họ chỉ là kẻ gác cửa?

“Không sao.” Mặc Tử cười khẽ, “Người giúp ta lấy bánh ngọt chặn miệng lưỡi của hắn là được rồi.”

Điền Đại nghe thấy thế, phùng mang tròn mắt. Không ngờ Nhị Nha lại thực sự nghe lời, cầm lấy khối bánh, nhét vào trong miệng của Điền Đại. Nhất thời, hương lá trà xanh, hương vị của đường, hương vị của vừng quện trong miệng, làm sao còn có thể nói gì ngoài mấy câu ừ ừ trong miệng.

“Tỷ tỷ, giờ này Tam Cô nương còn bảo người đi mua cái gì?” Rốt cục hai tai cũng được thanh tĩnh, Nhị Nha hắc hắc cười, hỏi.

Mặc Tử sớm đã có chuẩn bị, “Cô nương muốn trang điểm, bảo ta đi mua ít chu sa vẽ dùm.”

Mặc Tử trở về thời cổ đại này, công nguyên cụ thể nàng không biết. Thân ở Quốc nội Đại Chu cũng là hậu duệ truyền thừa của Võ Tắc Thiên. Trước Đại Chu các thời đại cơ bản là giống nhau. Theo như lịch sử, người họ Võ không chịu thoái vị nhường ngôi cho họ Lý cùng với thời không mà Mặc Tử xuyên đến không giống nhau. Cách đây bảy mươi năm trước, chính sách Đại Chu tàn bạo phản loạn, mặc dù mình quân đẳng vị nhưng chiến loạn ở cả ba nước là: Đại Cầu, Ngọc Lăng và Nam Đức. Nguyên khí Đại Chu tiêu hao lại không thu phục được các nước khác, đánh phải lấy sông Trường Giang, Hoàng Hà làm biên giới, giữ lại nửa lãnh thổ yên bình. Bốn nước thoả thuận ngừng chiến, hòa thân lẫn nhau, cuối cùng tương an vô sự*. Ai ngờ, giữa năm ngoải, Đại Cầu đột nhiên phát binh đi đánh nước nhỏ Ngọc Lăng, gây ra chiến tranh. Đại Chu, Nam Đức ở giữa giảng hoà không có kết quả, nay Ngọc Lăng hơn phân nửa lãnh thổ rơi vào trong tay Đại Cầu, tương lai thấy được sẽ mất nước.

*Tương an vô sự: Sống yên ổn không gây chuyện lẫn nhau.

Có điều là Mặc Tử không quan tâm quốc sự.

“Chút chuyện nhỏ như thế, tỷ tỷ thật dễ ý.” Ngay cả ngọc bài cũng không xem, Nhị Nha đã đi ra mở cửa cổng.

“Cũng không phải là chuyện nhỏ. Do cô nương phân phó, ta mới bắt đắc đi đi một chuyến. Ở trong phòng vẫn còn, nhưng mua đã lâu, cũng không thường xuyên dùng sợ đã hỏng.” Mặc Tử thờ dãi, chân mày nhăn lại.

“Chuyện này có khó gì?” Nhị Nha xưng phong nhận việc, “Ta đi mua thay tỷ tỷ là được.”

Mặc Tử vui vẻ, lại lắc đầu, “Vẫn không được. Trong lầu Nhạn Lâu có khách, trời rất nhanh sẽ tối. Người không ở đây trực, ta sợ sau có người trách người.”

“Không có việc gì. Khách này vừa tới, phải xong dạ tiệc đêm nay mới trở về. Mà nữ khách hơn một canh giờ nữa mới đến. Vừa lúc ta đang nhàn rồi.” Nhị Nha được Mặc Tử quan tâm, cho tới nay vẫn rất là cảm kích, bởi vậy không đợi Mặc Tử đáp ứng, nhanh như chớp đã chạy ra khỏi cửa.

“Nhị Nha này, ngay cả bạc cũng không cảm đã bỏ chạy rồi.” Mặc Tử lấy tiền ra từ trong hầu bao duy nhất bên người.

Một bàn tay to thô ráp chia ra trước mặt Mặc Tử: “Đưa cho ta cũng giống nhau thôi.”

Người chìa tay, ngoại trừ Điền Đại, không thể là ai khác. Chẳng qua hoàn toàn không giống kẻ mặt đen miệng độc lúc trước, hé ra một khuôn mặt tươi cười, nếp nhăn đuôi mắt xẹp lại đến thành thực —— đúng là đang cao hứng.

Mặc Tử cứ nhiên đem tiền đưa cho hắn, nhìn hắn sung sướng thu vào trong túi, cũng không thừa lời, hỏi thẳng: “Khách của Tử gia họ Vệ sao?”

Điền Đại, ở trước mặt Nhị Nha, cố ý tỏ ra giống bình thường mà thôi. Gia cảnh của hắn nghèo khổ, tướng mạo lại hung ác, ở Cầu phủ địa vị hèn mọn. Nuông từ hắn nhiều lần muốn đưa con về nhà mẹ đẻ nhưng không có kinh phí, đúng lúc Mặc Tử tiếp tế cho hắn một khoản tiền, vì thế Điền Đại từ đó về sau cam tâm báo tin cho Mặc Tử.

Mà Mặc Tử cũng hiểu rằng người giữ cửa ánh mắt và lỗ tai đều vô cùng nhạy bén, vì thế trong phủ này tới lui người nào nàng đều có thể nắm bắt được. Đừng thấy tính tình Điền Đại quái dị mà xem thường. Năm trước nàng đến Cầu phủ này, hắn liếc mắt một cái nhìn giày của nàng, đã lăm bằm là do Giang Châu làm ra, để Mặc Tử phát hiện được cặp mắt lợi hại ấy. Hơn nữa, tự do ra vào cửa phủ là đặc quyền còn sót lại của Cầu Tam nương, đương nhiên được coi trọng vô cùng. Bởi vậy, tiếp tế bạc cho hắn là nàng lấy từ công trưởng(số sách chung).

Giữa thế lực của Trương thị trải rộng khắp Cầu gia, Mặc Tử thành lập nên ba điểm chủ chốt. Tiểu Hoa ở chủ viện; Lưu mụ mụ ở phòng bếp và Điền Đại gác cổng. Việc bố trí này của nàng đã chứng minh được là có hiệu quả thực tế. Trên chiến lược quân sự, cái này được gọi là chiếm cứ cao điểm.

“Đúng là họ Vệ, là Tam gia con thiếp của Vệ gia ở Thành Nam. Còn gọi vài ca cơ của Hồng Liễu phường đến biểu diễn, uống trà nghe hát khúc. Tử gia đích thân mở cửa đón khách, miệng nói Vệ gia Tam gia đại nhân. Ta vụng trộm hỏi qua gã sai vặt của Vệ gia, Tam gia của Vệ gia vừa được phong quan ngũ phẩm. Vốn nên đi lên kinh nhậm chức, nhưng lão thái gia mất, phải giữ đạo hiếu một năm, mới tri hoãn lại.” Đây chính là bản lĩnh của Điền Đại, đặc tội bên trong nhưng không thể đặc tội bên ngoài.

“Giữ đạo hiếu còn dám gọi ca cơ đến?” Hắn là từ xưa đến nay luôn trên có chính sách, dưới có đối sách đi.

“Cho nên uống mới nói là trà, nghe là nhã khúc.” Điền Đại cái gì đều biết, lại nói đầu đầu, “Đêm nay mở tiệc chiêu đãi Vệ thị, là muội muội của Vệ đại gia.”

“Vệ thị có sai người gửi thiệp mời đến không?” Mặc Tử hỏi cả những chuyện rất nhỏ.

“Có. Gửi cho phu nhân. Đưa thiệp đến cửa là một gã sai vặt. Có điều ta thấy rất rõ ràng, có một chiếc xe ngựa rất xa hoa đứng ở đầu ngõ của phủ ta. Lúc đó màn được tiểu nha đầu vén sang một bên, ngồi trong có hai người. Một phu nhân khoảng ba bốn mươi tuổi, mặc vàng mang bạc và một ni cô ở Từ Niệm am. Xe ngựa kia chắc chắn không phải được làm ra ở Lạc Châu.” Điền Đại lại lộ ra bản lĩnh.

“Ni cô ở Từ Niệm am?” Có thể lên cùng chung xe ngựa.

“Đúng vậy. Ta theo nương tử nhà ta đi chùa Từ Niệm bá Phật đã gặp qua ni cô kia hai lần.” Cho nên vừa nhìn đã biết.

Chùa Từ Niệm là chùa lớn nhất ở Lạc Châu. Từ Niệm am cách chùa Từ Niệm không xa lắm, rất nổi danh với những phu nhân thích đi cúng bái dâng hương, phần lớn để hỏi nhân duyên cùng cầu con trai, hương khói cũng vượng.

“Tối nay là ai trực cửa?” Mặc Tử sau khi nghe xong, lại hỏi Điền Đại.

“Đúng dịp, chính là ta.” Điền Đại nhếch miệng cười cười.

Mặc Tử gật gù đầu, lại móc hai lượng bạc đưa cho hắn, “Lưu tâm một chút, giúp ta hỏi thăm lộ trình vài ngày này của Vệ thị.”

“Được.” Điền Đại nghe thấy tiếng cửa cổng mở, không chút hoang mang đem bạc thu vào túi, mặt lại cau có như trước.

Nhị Nha vội vàng vào cửa, cười hi hi đem hộp chu sa đưa cho Mặc Tử, “Coi như ta dâng tặng Tam Cô nương.”

Mặc Tử liếc nhìn Điền Đại, thỉnh thoảng nói với hắn, “Hắn so với người thông minh hơn nhiều, trông cửa này chẳng bao lâu nữa cũng nên đi theo hầu chủ tử thôi.”

Nhị Nha muốn làm gã sai vặt bên người chủ tử đã lâu, nghe thấy Mặc Tử nói thế, mừng rỡ gật đầu.

“Không cần người tự bỏ ra bạc, ta đã đưa bạc cho Điền Đại, người tự đòi hắn.” Mặc Tử cười nhẹ, nói tiếng cảm ơn, cầm chu sa, rời đi.

Nhị Nha nhất thời sững sốt, nhìn theo thân ảnh Mặc Tử nửa ngày, đến khi Điền Đại đập một cước ở trên mông mới hoàn hồn.

“Tiểu tử, người có nhìn rơi trông mất, người ta cũng sẽ không quay đầu đâu.” Đúng là tuổi trẻ, mơ mộng không ít. Điền Đại chắc chắn lừa.

Nhị Nha hơi đỏ mặt, ngoài miệng không thừa nhận, “Ta nào có đợi nàng quay đầu?” Tiếp theo còn nói, “Kỳ lạ thật, mới đầu khi nhìn thấy nàng, căn bản sẽ không chú ý xem nàng có bộ dạng gì. Gần đây sao lại cảm thấy nàng càng ngày càng dễ nhìn? So với Tam Cô nương cũng không kém là bao!”

“Cho nên, người đừng có nằm mộng. Trong phủ này, nha đầu có chút tư sắc đều có khả năng trở thành chủ tử của người, người tính cái rắm!” Điền Đại

hùng hùng hổ hổ.

“Chờ đến khi ta được làm người hầu của thiếu gia thì nói không chừng. Làm tốt về sau cũng có thể là quản gia. Nếu Tam Cô nương đem Mặc Tử gả cho ta, ta sẽ hầu hạ nàng giống như tiên nữ.” Nhị Nha có lý tưởng, đã quên mất vừa rồi còn không chịu thừa nhận.

“Cóc mà đòi ăn thịt thiên nga.” Diên Đại phi một cái.

Mà lúc này, Mặc Tử cũng vừa đi qua Nhạn lâu.

“Này, người!” Một giọng nói kèn kiệu vang lên.

Mặc Tử làm bộ như không có nghe thấy. Trong vườn biết bao người, ai biết hắn gọi ai?

“Này, người, chính là người, nha đầu mặc quần áo xanh lục.” Thanh âm vẫn không hề khách khí.

Quần áo xanh lục? Mặc Tử cúi đầu nhìn mình. Váy trắng, ngoại sam là xanh lục, đai lưng cũng là xanh lục. Vì thế mới ngẩng đầu nhìn lên, thấy bên phải hành lang có người đang nhìn chằm chằm nàng, là một nam tử râu quai nón lạ mặt, bên hông mang lệnh bài đặc chế của quản gia.

“Gọi ta sao?” Mặc Tử chỉ chỉ chính mình.

Gió lên, thổi bay dải lụa xanh lục bên hông nàng, lộ ra một mảnh hồ xanh biếc.

Bạn đang đọc truyện *Chương Sự (Hố)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 10: Quý Nhân Kinh Thành (Tứ)

Gió lên, thổi bay dải lụa xanh lục bên hông nàng, lộ ra một mảnh hồ xanh biếc.

“Người là nha hoàn bên người chủ tử đúng không?” Vị quản gia kia đoán chừng vừa mới vào phủ không lâu, không phân biệt rõ ai với ai, nhưng lại nhớ kỹ màu sắc váy áo thống nhất quản lý của nha hoàn, vô thức đem nha hoàn hai bậc xuất hiện ở ngoại viên trở thành nha hoàn theo hầu Cầu Tứ gia, Cầu Ngũ gia.

“Không...” Mới nói được nửa chữ, trước mắt Mặc Tử đã xuất hiện một cái khay, trên khay đặt hai ấm trà.

“Nhanh lên, đưa vào trong Nhạn lâu đi, Tứ gia đang chờ đó.” Thật sự là, rõ ràng kêu một nha đầu chờ ở bên ngoài Nhạn lâu, vừa rồi còn độ bây giờ lại không thấy bóng người. Gã quản gia kia tự nhủ: Tứ gia phong lưu phóng khoáng, thích rượu ngon thức ăn ngon từ tay nữ tử dâng lên, nếu hắn tự mình đưa vào chính là đi tìm mắng. Hơn nữa, hắn cũng không phải người bùng trà dâng nước. Vừa vặn đi một người lại đến một người.

A? Mặc Tử trong lòng chợt lạnh: đúng là đi đêm lắm cũng có ngày gặp ma. Nàng ở ngoại viên đi lại đã nhiều cuối cùng gặp phải chuyện không hay ho. Huống hồ, nàng vừa rồi thiếu chút nữa đụng phải đệ đệ nhà này, cảm thấy may mắn tránh thoát, bây giờ lại phải gặp ca ca?

Mặc Tử vào Cầu phủ cũng đã nửa năm. Nửa năm này, Cầu Tam nương hầu như ở trong biệt viện, những khi xuất hiện cũng chỉ mang theo Bạch Hà, Tiểu Y hoặc là Lục Cúc, rất ít khi mang theo nàng. Cầu Tam nương không muốn để người khác nhớ mặt nàng, mà chính nàng cũng không thích tham gia náo nhiệt.

Mặc Tử chỉ gặp qua Cầu Tứ, Cầu Ngũ một vài lần, mỗi lần nàng đều cố gắng ẩn mình như một cái bóng của Cầu Tam nương.

“Thất thân làm gì? Còn không nhận lấy? Khiến cho Tứ gia tức giận, người đảm đương nổi không?” Thế nào lại có nha hoàn cứng đầu cứng cổ như thế? Quản gia nhìn không được, “Ta cũng có việc gấp phải làm.”

“Ta không phải là nha hoàn của Tứ gia.” Mặc Tử đáng lẽ nên tiếp nhận lấy.

Thân phận quản gia so với nàng cao hơn nhiều, hơn nữa ngoại viên là địa phương nhóm quản gia làm chủ. Nếu không có chủ tử ở đây, đến nhất đẳng nha hoàn nếu như rảnh rỗi cũng phải nghe quản gia sai khiến. Nhưng trong nàng vốn không có nô tính. Về phần thân phận nha hoàn lác lư ở trên đầu, chỉ là lừa người, nàng đối với nó cũng chỉ bằng mặt không bằng lòng.

“Người cũng không phải chủ tử.” Quản gia kia có chút giận, “Bảo người đi người phải đi. Không biết là nha hoàn trong viện nào, đúng là không hiểu quy củ!”

Mặc Tử thấy quản gia đã nói đến mức này, nàng không đi cũng không được, đành phải cố mà tiếp nhận lấy.

Quần gia kia hàm hừ rồi bỏ đi.

Mặc Từ có chút kích động, muốn đem khay trà quăng xuống dưới đất rồi bỏ đi. Nhưng thời đại này vô cùng coi trọng tôn ti trật tự. Cầu Tam nương không giống người thường. Trương thị, Cầu Tứ, Cầu Ngũ lại là chủ tử cao cao tại thượng trong phủ. Người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu. Huống chi, trước mắt nàng lấy thân phận một tỳ nữ để sống trong thời đại này.

Trong lòng giắt một lưỡi dao sắc bén*, Mặc Từ đi vào Nhạn lâu.

*Xuất phát từ câu: Trên đầu chữ nhân là một con dao. Vì chữ “nhân” trong tiếng Hán được ghép bởi bộ đao và bên dưới chữ đao là chữ tâm(quả tim) và giọt máu vì thế chữ nhân ý nói sống phải biết nhân nhện cho dù dao đâm vào tim chảy máu thì cơ sự mới thành.

Nhạn lâu là cửa hàng mặt tiền của Cầu phủ, gần đây mới được tu sửa lại nên rất tráng lệ. Nhưng lấy khả năng hiểu biết hữu hạn của nàng cũng cảm thấy tầm thường không chịu được. Tranh chữ danh gia (không biết là thật hay giả) dùng khung vàng pho trương đem treo ở trước cửa dường như chỉ sợ người ta không biết đó là đồ vật đáng giá.

Ở chính sảnh, đặt một bàn tròn lớn, sáu bảy người ngồi vây quanh. Ngoại trừ Cầu Tứ, những người còn Mặc Từ đều chưa từng gặp qua.

Tướng mạo của Cầu Tứ gia này so với Cầu Ngũ dường hoàng hơn nhiều. Cặp lông mày rậm, đôi mắt sắc như kiếm, trán cao mặt vuông, dáng vẻ đường đường. Một thân cẩm bào trắng, ngực rộng vai thẳng, cao lớn vạm vỡ, đúng là bộ dạng tiêu chuẩn của một đẳng tước phu Đại Chu. Nhưng hẳn cùng với Cầu Ngũ không khác biệt, tính tình cũng là phong hoa tuyết nguyệt. Loại này giống như thời kỳ Đại Đường quá độ lên Đại Tống, có thể ở bên ngoài phong lưu cũng là một chuyện thanh cao.

Nhìn nữa chỉ thấy những người khác đều là nam tử tuổi trung niên, càng làm nổi bật đáng vẻ bất phàm của Cầu Tứ, câu tới vài cặp mắt phong tình vụng trộm nhìn không thôi.

Thì ra, gần bàn lớn có ba bốn ca cơ. Mặc quần áo tơ lụa sắc cam và váy xanh, son phấn cũng nhạt, bên người quả nhiên không có toả ra dáng vẻ son phấn dung tục. Trong đó dung mạo người người đều xinh đẹp, má tương tư mắt đa tình, dùng giọng hát trong trẻo nhưng lạnh lùng xướng một điệu từ ngôn của Giang Nam, thực có bầu không khí nhớ cổ nhân.

Mặc Từ thầm nghĩ vừa đúng lúc, chờ điệu hát này xướng xong, nàng có thể an toàn lui thân. Không nên kéo dài, cho nên tiến lên rút trà.

Cầu Tứ liếc mắt nhìn Mặc Từ một cái, cảm thấy lạ mặt, lại liếc xem một lần nữa, cũng không chú ý nữa.

“Tiểu chất tiếp quản cửa hàng làm ăn trong nhà chưa đến nửa năm, làm phiền các trưởng bối chỉ điểm nhiều hơn, hôm nay tiểu chất kính các thúc thúc một ly.” Trên bàn cơm đều là thương nhân buôn bán khôn ngoan, Cầu Tứ vẫn ứng phó tự nhiên.

Mọi người đều nâng chén.

“Cửa hàng tơ lụa kiếm được ít lời, giá gốc lại cao, cũng là năm đầu xem năm đuôi. Tiểu chất có ý định mở tiền trang tư nhân (tiền trang: như ngân hàng ở hiện đại), muốn tìm người kết phưong chung vốn, không biết các vị thúc thúc có hứng thú?” Có điều là muốn nói chuyện làm ăn, vẫn không đúng lúc.

Một vị nam tử trung niên ngồi trên ghế chủ vị tuổi năm mươi có lẽ, trên người mặc cẩm bào xanh đen vừa uống trà vừa nói: “Hiền chất không cần đa lễ, hai nhà chúng ta gắn bó lâu năm, sau này khi làm ăn sẽ càng thân thiết hơn.”

Mặc Từ vừa nghe đã cảm thán, Cầu Tứ a Cầu Tứ, các vị thúc thúc của người cũng khách sáo quá đi. Tiền trang tư nhân là điểm trụ cột của Cầu gia không phải muốn là có thể lái được? Động não đi. Trong lòng nàng suy nghĩ, trên tay cũng không nhàn rỗi. Cầu Tứ đi xung quanh kính trà một vòng, nàng cũng phải đi theo rút trà.

“Hiền chất chớ khiêm tốn. Có ai không biết cửa hàng Cầu gia giao cho đại tỳ người quản lý đến phong sinh thủy khởi*, lợi nhuận này cũng không thể cứ thế chia ra hai phần. Lại nói tiếp, đã lâu ta không thấy nàng qua lại ở cửa hàng, chẳng lẽ là tự mình mở cửa hàng riêng?” Một trung niên nam tử khác ngồi bên cạnh vị chủ thượng kia cất giọng nói sang sảng, hé ra gương mặt vuông cười ha ha.

* Phong sinh thủy khởi: cuộc sống, việc buôn bán náo nhiệt, thuận lợi.

Mặc Từ đoán, trên ghế chủ vị chính là Vệ Đại, người vừa lên tiếng là Vệ Nhị, còn một người đang chuyên tâm nghe hát, mang vẻ mặt nho nhã của người đọc sách tuổi trên dưới ba mươi có lẽ chính là Vệ Tam.

Nhắc tới Cầu Tam nương, trên mặt Cầu Tứ hiện lên vẻ không hài lòng, “Tam nương năm nay luôn luôn ở trong nhà. Phụ thân nếu đã đem cửa hàng giao cho hai huynh đệ chúng ta, tất nhiên là không muốn nàng tiếp tục xuất đầu lộ diện.”

“Đáng tiếc.” Vệ Nhị bóp cổ tay thở dài.

“Đáng tiếc cái gì?” Vệ Đại so với Vệ Nhị bảo thủ hơn, “Làm sao có khả năng nữa, dù sao cũng chỉ là nữ nhi. Dốc lòng làm tròn nữ tặc, ở nhà phụng dưỡng song thân, xuất giá sẵn sóc tước phu hiếu thuận cha mẹ chồng, đó mới là bổn phận của nữ tử. Nếu là thân nam nhi, thì hãy suy xét.”

“Thúc thúc nói phải. Vốn do phụ thân ta sủng ái đại tỳ, mới để nàng dính vào chuyện buôn bán. Nay ta cùng đệ đệ đã tiến bộ, mẫu thân cũng để nàng ở

trong nhà, học nữ công gia chánh. Nàng sớm qua tuổi được gả. Chúng ta lo lắng, chỉ sợ chọn không được người có điều kiện tốt.” Cầu Tứ xã giao nói chuyện xác thực rất khéo léo.

Không rõ nội tình, còn tưởng rằng tỷ đệ tình thâm

“Lời này cũng không đúng lắm. Cầu Tam nương nổi danh toàn thành, nếu như tin tức nàng muốn kén rể truyền ra ngoài, bà mối đến cầu hôn sợ đã phá vỡ cửa công rồi.” Vệ Nhị vẫn là đánh giá cao Cầu Tam nương, “Theo ta được biết, Vương Thiếu Đông của hiệu thuốc bắc Vương gia ở thành đông, đối với nàng ngưỡng mộ đã lâu. Thế nào, có muốn ta giật dây bắc cầu hay không?”

Hai tai Mặc Từ dựng thẳng. Trời biết, nàng cùng Cầu Tam nương giống nhau, cũng không nguyện ở lại trong phủ này, từ sáng đến tối cùng một đám nữ nhân nhân rồi không có việc gì muốn lấy trạch đầu* để vận động.

*Trạch đầu: như gia đầu, tranh đầu giữa những người trong cùng một nhà, một phủ.

“Mẫu thân muốn vì Tam nương tìm một mối kết thân thật tốt, tốt nhất vẫn là dòng dõi nho gia, xuất thân quan lại.” Cầu Tứ không cần suy nghĩ, đã cự tuyệt.

“Nhị đệ, người đừng giúp thêm phiền. Tổ tiên Cầu phủ cũng từng làm quan trong triều, đại tiểu thư đứng đắn nào có thể gả cho con trai thương gia bình thường?” Vệ Đại một đôi mắt sắc bén, thấy rõ thâm ý trong lời nói của Cầu Tứ.

“Chuyện này cũng không tới phiên ta làm chủ, đều có gia mẫu quan tâm. Nếu có tin lành, tất nhiên sẽ mời các vị thúc thúc đến uống rượu.” Cầu Tứ không đắc tội với người.

Mặc Từ tức giận đến run tay, không ngờ lại khiến nước trà hắt ra bên ngoài.

Vốn không nói lời nào, đại khái là người duy nhất thật sự chuyên tâm lắng nghe ca cơ đàn hát – Vệ Tam, lại nhìn chăm chăm tay của Mặc Từ, đột nhiên nói ra một câu, khiến tầm mắt mọi người ở đây đều nhìn về phía nàng.

Bạn đang đọc truyện *Chưởng Sự (Hố)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 11: Quý Nhân Kinh Thành (Ngũ)

Vốn không nói lời nào, đại khái là người duy nhất thật sự chuyên tâm lắng nghe ca cơ đàn hát – Vệ Tam, lại nhìn chăm chăm tay của Mặc Từ, đột nhiên nói ra một câu, khiến tầm mắt mọi người ở đây đều nhìn về phía nàng.

Vệ Tam nói: “Nghe liên điệp cuốn ngọc hoa, châm trà tựa tiên nhân. Hào một đôi bàn tay!”

Có ý tứ gì? Ý nói là hần đang nghe xướng khúc, trước mặt lại xuất hiện một cánh tay như hoa sen màu trắng bọc trong tay áo màu xanh lục, người châm trà tựa như từ chốn tiên hạ phàm.

Tuy rằng Mặc Từ đến từ hiện đại không thể biết được mấy bài thơ cổ, nhưng nàng ở trong quân đội đọc sách rất nhiều, hơn nữa hiểu biết của bản thân nàng đối với thơ từ cũng thông thạo, vừa nghe qua đã hiểu.

Đây là điệu từ ngắn ca ngợi đôi tay nàng xinh đẹp, nhưng Mặc Từ nghe xong lại hoàn toàn không vui.

Thời đại này, có rất nhiều quy củ đối với thể thiếp trong nhà, có thể có gât đầu giáp mặt các nam nhân bên ngoài được coi là phong tình. Nhưng đối với người đọc sách, nếu như dùng ca từ tán thưởng người lần đầu gặp, không phải vô lễ mà là cảnh giới khen tặng cao nhất. Có điều là nữ tử như vậy, đa phần là nữ tử phong trần hoặc ca cơ trong nhà của những hộ nhà giàu, không thể không làm cho các nam nhân xoi mói.

Mặc Từ không vui, đương nhiên không phải bởi vì cảm giác bị hạ thấp thân phận, mà là một điệu từ ngắn này của Vệ Tam làm cho sự đề phòng của nàng mất đi tác dụng.

Nàng kinh ngạc, ảo não, khó chịu, tiếp tục châm trà cũng không phải, lùi về sau lại càng không được.

Vẫn là Vệ Nhị phóng khoáng, cười ha ha nói: “Lão Tam, người hoá ra lại là người bận rộn nhất trong đám chúng ta. Vừa nghe khúc, vừa ngâm từ. Một nha đầu bung trà đổ nước cũng trở thành tiên nữ.”

Mọi người đều cười vang.

Vệ Tam vốn nhã nhặn, lập tức có chút xấu hổ, trừng mắt nhìn Vệ Nhị, lại quay sang nói với Cầu Tứ: “Nhạc hay trà ngon, bỗng nhiên còn có hứng ngâm

từ. Khinh mạn đến nha đầu nhà ngơoi, mong thứ lỗi.”

Ánh mắt Cầu Tứ từ đôi tay ngọc kia chậm rãi dời đi, không trách được Vệ Tam nắm một bàn tay lại xuất ra được một điệu từ ngắn. Tuyệt oánh oánh mà phu nhuận, thủy ảnh ảnh mà cốt mỹ*. Vốn cho rằng đôi tay mềm mại không xương mới gọi là đẹp, nhưng hôm nay nhìn đôi tay này, xem qua khó quên.

*Tuyệt oánh oánh mà phu nhuận, thủy ảnh ảnh mà cốt mỹ: Câu này không edit vì để tiếng Hán Việt mới hay, ý nghĩa là khen một đôi tay trắng như tuyết, mềm mại như nước.

“Đại nhân sao lại nói ra lời ấy? Đại nhân có thể dùng từ khúc khen nàng, là phúc phận của nàng.” Cầu Tứ cười khiêm nhường với Vệ Tam, sau đó quay lại phía Mặc Tử: “Tiểu tỷ, còn không mau tạ ơn đại nhân?”

Từ lúc trở thành nhân vật được chú ý, Mặc Tử luôn luôn cúi đầu, không chịu nâng. Bây giờ còn phải cảm ơn người mang đến cho mình phiền toái sao? Nàng thật sự là nhẫn nhịn sắp nội thương rồi.

“Đa tạ đại nhân khen tặng.” Chỉ là một điệu từ ngắn mà thôi, cũng không phải thơ ca kinh thế gì. Mặc Tử trước oán thầm, nhưng vẫn cúi người, tiện thể lui ra sau hai bước.

Vệ Tam vốn muốn nhìn một chút chủ nhân của đôi bàn tay này, ai ngờ nha hoàn kia đã thối lui về phía sau, tự nhiên hẳn cũng ngượng ngùng quay đầu lại.

Cầu Tứ vừa lòng với thái độ tiến lui thoả đáng của Mặc Tử, cũng bởi vì thấy không rõ mặt nàng, trong lòng không hiểu sao càng tò mò.

Mặc Tử nghĩ chuyện nhỏ này sẽ qua nhanh, nhưng vẫn có người cố tình khơi lên thị phi.

“Ta không thuận theo.”

Ai? Có cái gì cũng không thuận! Mặc Tử ngẩng đầu, hai con mắt sáng ngời tràn đầy sức xuân.

Cầu Tứ vừa vận nhìn. Thì ra tay đẹp, đôi mắt còn đẹp hơn. Nhưng hẳn vẫn không hề lên tiếng, giống như mọi người chuyển mắt nhìn về phía người vừa thốt ra câu nói kia.

Người nọ, là vừa hát vừa mỉm cười, dung mạo xinh đẹp nhất trong những ca cơ trong phòng.

“Tú Châu cô nương nếu là ngưỡng mộ tài năng của Vệ đại nhân, không bằng ta thay cô nương chuộc thân, đưa đến bên người đại nhân, được không?” Cầu Tứ không chút để ý nói.

Hắn vừa rồi mặc dù chỉ cùng Vệ Nhị, Vệ Đại nói chuyện, nhưng vẫn chú ý thấy biểu tình của Vệ Tam khi xem xét Tú Châu hình như có động tâm.

Lời nói của Cầu Tứ khiến mọi người sùng sốt.

Sắc mặt Tú Châu trắng bệch. Nàng là nhân tình của Cầu Tứ, ý vào được nuông chiều mà ương ngạnh, không ngờ Cầu Tứ vừa mở miệng, lại đem nàng tặng cho người khác. Nghĩ lại ngày thường ngàn cầu trăm khẩn với Cầu Tứ, hẳn cũng không nguyện chuộc thân cho nàng. Nay chỉ vì lấy lòng người khác, hai chữ chuộc thân lại nói ra dễ dàng như vậy. Quả thực đúng như nương nói, không thể động tình với khách, khách nhân đều là kẻ bạc tình.

Vệ Tam liên tục lắc đầu xua tay, “Hiền chất, tuyệt đối không thể. Ta còn đang chịu tang trong người, sao có thể nạp thiếp?”

Mặc Tử trầm nghĩ, chẳng lẽ không có tang trong người, sẽ nạp sao?

“Tam đệ, ta thấy là đệ sợ vợ mới đứng.” Vệ Nhị vượt vượt bộ râu quai nón của mình, lại có hứng thú trêu chọc, “Đệ muội (*em dâu*) đúng là ghê gớm, quản được hắn đến tận bây giờ một tiểu thiếp cũng không dám có.”

“Nàng là một người mẹ tốt, cũng là hiền thê của ta.” Xem ra Vệ Tam cùng phu nhân tình cảm rất sâu đậm, không muốn Vệ Nhị phi báng thê từ mình.

“Vậy ngơoi cưới một tiểu thiếp về thử xem? Ta cam đoan không quá ba ngày, người sẽ bị đệ muội đuổi ra khỏi cửa.” Vệ Nhị tiếng cười lạnh lạnh.

Còn kéo theo Vệ Đại vào cuộc, “Đại ca, ta nói có đúng không?”

Theo lý, loại chuyện trong nhà này, không nên đem ra bên ngoài nói. Nhưng nam nhân ở cùng nhau sẽ tán gẫu chuyện nữ nhân, nữ nhân cùng một chỗ sẽ nói chuyện về nam nhân, điều này đã là nghìn đời không đổi.

Vệ Đại mang tó về mặt mặt, liên tục nói: “Việc xấu trong nhà, việc xấu trong nhà.”

Không cưới tiểu thiếp chính là việc xấu trong nhà? Mặc Tử trong lòng càng cảm thấy chán ghét ba huynh đệ nhà này.

“Đại nhân không muốn ta, chê ta xấu xí, không thể so với đôi bàn tay tiên nữ như sen ngọc kia.” Tú Châu bị Cầu Tứ bạc tình mà thương tâm, lại vì Vệ Tam cự tuyệt mà mất mặt. Nàng được xem là ca cơ đệ nhất của Hồng Liễu phường, tài mạo song toàn, chịu không nổi chuyện nam nhân coi thường mình.

Vệ Tam lúc này lại không nói câu nào.

Cặp lông mày rậm của Cầu Tứ nhíu lại.

Mặc Từ đỏ mề hôi lạnh, chỉ mong Cầu Tứ đừng vàng đỏ nhọ lòng son*, đem nàng tặng cho người.

* Vàng đỏ nhọ lòng son: Hám lợi đen lòng, vì lợi ích mà mê muội tâm can.

Tú Châu thấy Vệ Tam không nói gì, càng có vẻ thương tâm, “Ta không phục. Mười tuổi ta bắt đầu học nghệ, cầm kỳ thư họa không gì không thạo, thi từ ca phú mọi thứ đều tinh thông, có thể nói là bạn hồng nhan của quân tử. Chẳng lẽ so với một nha hoàn bụng trà đưa nước, chỉ hơn người ở một đôi tay xinh đẹp lại không bằng? Chỉ bằng mời nha hoàn này biểu diễn một chút tài nghệ, nếu có thể thắng được ta, ta sẽ không oán hận nửa lời.”

Nàng ta có oán hận, có thể tìm mình thách đấu. Còn bản thân có oán hận, nên làm cái gì bây giờ? Mặc Từ cũng không phải coi thường nữ tử phong trần, nhưng Tú Châu này, thật sự hết sức vô vị.

Mặc Từ không thể nào biết quan hệ giữa Tú Châu và Cầu Tứ, chỉ cho là nàng bị Vệ Tam cự tuyệt, mất mặt, cho nên tìm một người địa vị thấp hơn, để thực hiện mục đích làm nổi bật bản thân. Mà người có địa vị thấp hơn ấy xui xẻo lại chính là Mặc Từ nàng.

“Ồ? Thú vị!” Vệ Nhị hăng say, “Một là ca cơ nổi danh của Hồng Liễu phường, một nha hoàn của Cầu phủ, so tài nghệ, chưa từng nghe qua, đúng là thú vị. Để ta mở cá cược, như thế nào? Đến đến, các vị đặt cược đi nào.”

Vệ Nhị là thương nhân, không giống Vệ Đại đứng đầu một gia tộc, cũng không giống như Vệ Tam là người đọc sách, sắp sửa làm quan. Vệ đại nói như gió lớn, hứng thú cũng không quên kiếm lợi.

Mặc Từ vốn cảm thấy Vệ Nhị sáng sủa, vẫn là kẻ duy nhất trong những người ở đây biết thưởng thức năng lực của Cầu Tam nương, cũng coi là không tệ. Nào biết hẳn chỉ thích càn rỡ góp vui, khiến chân tay nàng càng luống cuống.

Nếu nàng có thể nói hai câu ngang hàng, nàng nhất định sẽ nhắc nhở bọn họ, Vệ gia lão đang ở trên trời nhìn, đừng quên bọn họ đang trong thời hạn để tang. Nghe xướng khúc, mở phường cá cược, Vệ Tam còn là một người sắp nhậm chức quan, không làm gương tốt sao?

“Đặt thấp nhất là một lượng bạc, năm lượng cao nhất. Tay trái là cược Tú Châu thắng, tay phải là cược nha đầu kia thắng. Nhà chúng ta còn trong thời hạn để tang, không thể cược lớn.” Vệ Nhị vỗ bàn đứng lên, một chân dẫm lên ghế, thực sự làm tư thế của nhà cái.

Không biết là những người này hằng ngày nhàm chán, hay là này niên đại này cuộc sống nhàm chán, Cầu Tứ, Vệ Đại, Vệ Tam tuy rằng bất động, nhưng những người khác lại lấy ra bạc, đặt ở bên trái Vệ Nhị.

Khuôn mặt Tú Châu lộ vẻ vui sướng.

“Vệ Nhị lão gia, chúng ta có thể tham gia hay không?” Phía sau Tú Châu, vài ca cơ vui cười ghé tới hỏi.

“Được, được, càng nhiều người càng náo nhiệt.” Vệ Nhị vội vàng tươi cười chào đón.

Vài khối bạc vụn lần lượt đặt vào bên tay trái của Vệ Nhị.

“Đều đặt Tú Châu? Thế lần đánh cược này còn có ý nghĩa gì?” Đánh cuộc nghiêng về một bên, nhà cái hoặc đại thua hoặc đại thắng.

Vệ Nhị ngoảnh mặt về phía Mặc Từ, chỉ vào nàng hỏi, “Nha đầu, người tên gì? Mau mau nói tên để dành được thưởng lớn, để cho đại ca Tam đệ của ta, còn có Tú thiếu gia nhà người đặt cho người một phen.”

Mặc Từ không đáp.

Không muốn đáp, không thể đáp.

Nếu đáp, sự bình tĩnh của nàng trong nửa năm nay sẽ bị đánh vỡ.

Bạn đang đọc truyện *Chương Sự (Hố)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 12: Quý Nhân Kinh Thành (Lục)

Mặc Từ không đáp.

Không muốn đáp, không thể đáp.

Nếu đáp, sự bình tĩnh của nàng trong nửa năm nay sẽ bị đánh vỡ.

Im ắng, lặng lẽ.

“Nha đầu kia không phải là cầm điếu chứ?” Vệ Nhị lên tiếng.

Lúc này, Mặc Tử thật sự muốn làm cho mình cầm điếu.

“Khách hỏi nguoi, sao không trả lời?” Câu Tử chưa gặp nha hoàn nào không hiểu quy củ thế này. Hắn ngày thường đối với nha hoàn trong phủ xem nhẹ, cũng không quá nghiêm khắc. Lúc này, khuôn mặt lại trở nên nặng nề.

“Mặc Tử.” Giọng nói không lớn, mang theo chút không cam lòng.

“Mặc Tử? Một cô nương đường đường chính chính sao lại lấy tên của một nam tử.” Vệ Nhị vặn hỏi.

“Mặc trong từ thủy mặc, Tử là màu tím.” Mặc Tử vẫn cúi đầu.

“Ngọc Lăng Mẫu Đơn vạn thiên chu, Vương đến chỉ vì xem Mặc Tử.” Vệ Tam lại lần nữa thể hiện tài năng của hắn, “Mặc Tử, Mẫu Đơn Ngọc Lăng đều là hoa thượng phẩm, lúc ban đầu chỉ được trồng trong Vương Cung, sau đó truyền vào trong phủ quý tộc, lại từ thương nhân buôn hoa bán nhập sang Đại Chu ta, giá ngàn vàng. Nghe nói, người Ngọc Lăng rất yêu Mặc Tử Mẫu Đơn, thường lấy tên này để gọi nữ tử trong nhà. Hay cô nương cũng là người Ngọc Lăng?”

“Đại nhân đúng là có học thức, Mặc Tử quả thật là người Ngọc Lăng.” Có điều là Mẫu Đơn hay không Mẫu Đơn, tên Mặc Tử có phổ biến hay không, nàng hoàn toàn không biết.

“Ngọc Lăng đang trong thời buổi loạn lạc, cô nương đến Đại Chu, cũng là do chiến loạn liên lụy?” Vệ Tam bây giờ có thể danh chính ngôn thuận nhìn nữ tử phía sau, nhưng hình như đầu của nàng cũng cúi quá thấp rồi?

“Mặc Tử mất song thân, không người nương tựa, được Tam Cô nương thu lưu.” Mặc Tử trả lời. Nếu tên cũng đã nói ra thì chuyện Cầu Tam nương là chủ tử của nàng sớm hay muộn cũng sẽ bị người ta biết.

“Nguoi là nha hoàn của Cầu Tam nương?” Vệ Nhị vừa nghe thế, vội cướp lời của Vệ Tam.

“Đúng thế.” Mặc Tử trước sau vẫn sụp mi thuận mắt, tuy rằng trước kia nàng được học gia giáo là khi cùng người khác nói chuyện phải nhìn thẳng vào mắt đối phương.

“Chủ tử phi thường thì nha hoàn chắc hẳn cũng không tầm thường. Là đạo lý này, đúng là đạo lý này!” Vệ Nhị mang một bộ dạng khó trách: “Tam đệ, nếu như nguoi không bằng lòng, ta cho nguoi mượn năm lượng bạc, ta đặt nha đầu kia thẳng.”

“Vệ Nhị lão gia, ngài là nhà cái, sao có thể đặt cược?” Tử Châu lòng dạ hẹp hòi, nhưng nói cũng không sai.

“Dù sao cũng phải có người đặt ở bên phải tay ta, như thế mới gọi là cá cược chứ.” Vệ Nhị lại bắt chọt thay đổi.

Vệ Nhị vừa nói xong, bên phải liền có năm lượng đặt vào.

“Nhị ca, cái này tính cho ta. Sao có thể cho huynh mượn?” Đặt bạc đúng là Vệ Tam, “Ngọc Lăng phá quốc, dân chúng trôi giạt khắp nơi, giống như Mặc Tử cô nương, thực đáng thương.”

Hoá ra là thương hại nàng? Kia là thật thương cảm hay rắp tâm bắt lương. Mặc Tử cũng không cảm kích. Nói cho cùng, nàng một chút cũng không muốn cùng người ta so tài nghệ, hoàn toàn là nhóm người này tự quyết định.

“Đệ cược cũng thật lớn a!” Vệ Nhị đâu để ý đến nước phá hay không, hắn là người Đại Chu, Đại Chu không có chuyện gì là tốt rồi.

“Nguoi nói nguoi là nha hoàn của Tam nương?” Câu Tử từ khi Mặc Tử nhắc tới Cầu Tam nương, sắc mặt liền trở nên u ám.

“Đúng thế.” Mặc Tử không cần nhìn Câu Tử, cũng nghe ra là hắn không vui, “Cô nương phân phó Mặc Tử đến ngoại viên làm việc. Sự tình xong xuôi, lại gặp được quân gia, nói Tử gia nơi này muốn thêm nước trà, mới để cho ta tiến vào hầu hạ.”

“Ta nhớ rõ ở bên người Tam nương chưa từng thấy qua nguoi.” Câu Tử nghĩ thế nào cũng không nhớ ra đã từng gặp nha hoàn này.

“Mặc Tử chỉ là nha hoàn nhị đẳng, chỉ ở trong viện của cô nương làm chút việc vặt như bưng trà pha nước.” Gặp thì đã gặp qua, có điều hắn là đại thiếu gia mất cao hơn đầu, mà nàng cũng không muốn thu hút sự chú ý của người khác.

Câu Tử trầm ngâm, chuyện này nói cũng đúng. Nha hoàn trong Cầu phủ rất nhiều, hắn cũng không phải người nào cũng gặp qua.

“Ồ? Đại ca, huynh đúng là khiến cho ta giật mình đó.” Vệ Nhị đột nhiên kêu lên, “Tam đệ là trước đó khen nha đầu này, hẳn đặt cho nàng ta không kỳ quái. Nhưng đại ca hay là huynh cũng thấy thương thức tên và đôi tay của nàng sao?”

Thì ra, đúng lúc này bên tay phải của Vệ Nhị lại nhiều thêm năm lượng bạc. Là Vệ Đại đặt.

“Phú quý trong những lúc nguy hiểm nhất.” Vệ Đại không để ý tới Vệ Nhị, nâng chén uống trà.

Mặc Từ đột nhiên cảm thấy, trong những người này, Vệ Đại mới là nhân vật sành sỏi khôn khéo nhất.

“Điệt tử, bây giờ chỉ chờ một mình ngươi.” Vệ Nhị này cũng thật đáng mặt làm nhà cái.

“Cũng là nha đầu trong phủ, nếu không đặt nàng thắng, sao còn mặt mũi nhìn Tam nương tử?” Cầu Tứ từ trong tay áo lấy bạc ra, vừa vắn năm lượng, giao cho Vệ Nhị.

“Được, đã định không được thay đổi.” Vệ Nhị thét to.

Mọi người ngồi vào chỗ của mình, ánh mắt vừa dồn cả vào người Mặc Từ.

“Nha đầu, chúng ta vừa rồi đã nghe Tú Châu cô nương xướng điệu từ ngắn, ngươi định xướng cái gì?” Vệ Nhị chẳng những là nhà cái, còn giống như người chủ trì tiết mục, chuyện gì đều có thể kéo vào được.

Vô lý! Nàng chỉ vào đây rót trà, điệu từ ngắn không phải nàng làm, đôi tay này cũng không phải cố ý khoe cho người khen, chúc thân làm thiếp cũng không phải nàng đề xuất, người ta không chịu nhận tiểu thiếp xinh đẹp cũng không phải nàng khuyến khích. Kết quả tại sao lại bắt nàng biểu diễn tài nghệ cho người xem? Còn có, nàng thắng sẽ có lợi ở chỗ nào? Ca cơ kêu Tú Châu kia sẽ không oán hận? Cho dù có thắng bạc kia cũng không tiến vào trong túi nàng.

Giá nàng có thể tìm một chỗ không người để ngửa mặt lên trời cười dài!

Cầu Tứ không kiên nhẫn ho một tiếng.

Mặc Từ rốt cục ngẩng đầu lên. Một chút ánh nắng phía tây xuyên qua song cửa sổ, chiếu sáng lên một bên khuôn mặt nàng.

Mọi người đều giật mình.

Mặc Từ không xấu. Da như mình châu, con ngươi như nước, mi giống núi xa, môi anh đào. Nếu không phải biểu tình khô khan, đáng người khom xuống, động tác chậm chạp, có thể nói là mỹ nhân. Cũng khó trách khi nàng cúi đầu, thì mọi người sẽ không chú ý. Dung mạo cho dù tinh xảo, giờ tay nhắc chân lại thiếu linh khí, thực thiếu phần phong tư yếu điệu kiêu diễm.

Hôm nay, vô luận tư thái của nàng thiếu yêu kiều bao nhiêu thì mọi người cũng chỉ nhìn chăm chăm dung nhan kia mà phóng ra vô hạn mỹ cảm.

Thấy mọi người đều nhìn mình, Mặc Từ lại lui nửa bước, vội vàng cúi thấp đầu, lần nữa khôi phục bộ dạng một nha hoàn bình thường, mới nói: “Mặc Từ thuở nhỏ nhà nghèo, tay thô chân vụng, chưa từng tập qua tài nghệ.”

Xướng khúc? Không phải nàng khiêm tốn mà thật sự là ngũ âm không được đầy đủ.

Mặc Từ cúi đầu, rõ ràng có thể nhìn thấy ngũ quan của nàng, nhưng mọi người lại thấy người trước mắt như tối sầm lại, không hề có vẻ tươi đẹp như lúc trước, chỉ là một nha hoàn bình thường.

Những người ở đây không trao đổi với nhau, tự cho là mình nhất thời mê mẩn, lập tức ném ra sau đầu. Duy chỉ có Cầu Tứ cùng Vệ Tam không cảm thấy đó là nhìn nhầm, vẻ mặt khác nhau.

“Không biết xướng khúc, vậy thêu thùa thì sao?” Vệ Nhị lại hỏi Mặc Từ, “Hàng trăm nha hoàn trong Vệ phủ, ta chưa nhìn thấy ai không biết thêu hoa. Đây coi như là tài nghệ phổ biến nhất. Đúng không, Tú Châu cô nương?”

Tú Châu môi anh đào khẽ mở, “Vệ Nhị lão gia nói thật đúng. Tú Châu đã bái sư phụ của phường thêu Nam Đức, có thể thêu một ra hai.”

“Mặc Từ cũng không am hiểu thêu thùa.”

Thêu? Nàng không khiêm tốn. Nếu như cho phép nàng đem y phục của Vệ Nhị xé ra, nàng có thể khâu lại như cũ, cam đoan nhìn qua tuyệt đối giống như lúc đầu. Nhưng nếu để cho nàng thuê thùa uyên ương, long phượng quả thật không được.

“Ai nha nha, thế còn cảm kỳ thư họa?” Vệ Nhị nói, “Cầu Tam nương hình như mọi thứ thông thạo.”

“Mặc Từ không biết gì cả.” Có biết cũng nói không thông, nàng chính là không muốn làm cho người ta soi mói mình.

“Thi từ ca phú?” Vệ Nhị cố gắng hỏi.

“Mặc Từ chưa từng đọc quá sách.” Thời này, nữ nhân biết chữ là rất đáng phục, nhưng không tính là chuyện tốt.

“...” Vệ Nhị cạ lời.

Mặc Từ vốn định giả bộ đến cùng, nhưng Cầu Tứ cùng Vệ Tam này giờ luôn nhìn chăm chú nàng, khiến cho nàng sửa lại chủ ý.

Vệ Tam nói, đang chịu tang trong người, không thể cười thiếp. Nhưng đến lúc hết thời gian chịu tang thì sao?

Mặc Từ thấy tuy rằng hấn đối với nương tử nhà mình dường như rất yêu thương, nhưng theo như Vệ Nhị miêu tả, cũng có chút kính sợ.

Cầu Tứ nói, Tú Châu nếu có ý, liền vì nàng chuộc thân, trao nàng cho Vệ Tam.

Mặc Từ nhận thấy là Vệ Tam nghe khúc thật sự rất chuyên tâm, khiến cho Cầu Tứ nghĩ là hấn có ý với Tú Châu, cho nên mới hướng về phía vị ngũ phẩm đại nhân này lấy lòng.

Như vậy, suy xét sang tình cảnh của bản thân nàng. Nếu như Vệ Tam thực sự có ý định thú thiếp, nàng sẽ vì an toàn của chính mình, cũng nên khiến hấn từ bỏ ý định mới đúng. Bại bởi Tú Châu, lại có thể tránh được mắt của hấn. Mà một cái nha hoàn so ra kém ca cơ, đối với Cầu Tứ mà nói, lại càng không thể đem tặng người.

Một lát trong lúc đó, Mặc Từ trong lòng có quyết định, vì thế, nàng mở miệng ——

“Dù Mặc Từ ngu ngốc, cũng có thể kể một ít chuyện xưa. Chỉ không biết là có thể tính không?”

Bạn đang đọc truyện *Chương Sự (Hố)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 13: Tranh Ngọc Đường Xuân (Nhất)

“Kể chuyện xưa? Ta chưa từng nghe nói đây cũng có thể coi là một môn tài nghệ.” Lời nói của Tú Châu sắc nhọn, “Huống hồ, có ai không biết kể chuyện xưa? Đứa trẻ ba tuổi, hay ông già bảy mươi, chỉ cần nói được đều có thể kể chuyện xưa.”

“Cho nên, mới nói là chuyện xưa hay.” Mặc Từ cũng không vội. Nàng đã có chuẩn bị, sẽ không bị vài câu nói làm rối, “Đợi Mặc Từ kể xong, nếu các vị đang ngồi ở đây cảm thấy không hay, thì hãy xử Mặc Từ thua.”

“Chuyện xưa tầm thường có thể không tính, có điều là chuyện xưa hay thì cũng có thể. Nếu như nha đầu nguoi kể chuyện xưa khiến cho chúng ta cảm thấy hay hơn Tú Châu cô nương xướng ca thì nguoi mới có thể thắng.” Vệ Nhị lúc này bắt được cọng cỏ cũng coi như bảo bối cứu mạng. Thật khó khăn Mặc Từ mới nói được một thứ nàng biết, hấn sao có thể buông tha như vậy.

Vệ Nhị nói lời này, không còn ai đưa ra chất vấn nữa.

Mặc Từ cúi người một cái, cất giọng nói, “Mặc Từ tuân mệnh.”

Tú Châu tuy rằng không phục, nhưng nghĩ rằng Mặc Từ kể chuyện xưa tất nhiên sẽ không thắng nổi mình, hơn nữa cũng không thể đắc tội đến người của Vệ gia, vì thế im lặng, chậm rãi ngồi xuống, thờ ơ lạnh nhạt nghe.

“Thuở trước có một đôi vợ chồng, hai người thành thân từ thiếu niên, hai bên môn đăng hộ đối. Nam từ họ Triệu, xuất thân cao quý, từng làm đại học sĩ, còn nổi danh là thi nhân, họa sĩ cùng đại sư thư pháp. Mà phu nhân của hấn là Quân thị, cũng xuất thân trong danh môn, cầm kỳ thư họa không chỗ nào không thông, ngay hoàng đế cũng công nhận là tài nữ. Sau khi hai người trở thành vợ chồng, phu xướng phụ tùy, cuộc sống rất là mỹ mãn.” Mặc Từ xướng khúc ngũ âm không được đầy đủ, nhưng nói về chuyện xưa, ngữ điệu lại nhu hòa êm đẹp, nói liền mạch khiến người nghe mê mẩn.

Đám người Vệ Nhị, Vệ Tam đều hết sức chăm chú, ngay cả Vệ Đại cũng buông chén trà trong tay xuống.

“Quân thị yêu thích tranh trúc, nàng thích thân trúc tính tề cứng cỏi. Mà Triệu học sĩ lại thích trong tranh thân trúc có thêm lá trúc. Thân trúc gãy lá trúc xanh mướt, càng làm nổi bật cho nhau, có thanh tao có ý tứ. Tình cảm của hai người, cũng giống như thân trúc và lá trúc, cho nhau dựa vào, tình thâm ý nồng.” Mặc Từ nói đến đây, trên mặt vài ca cơ toát ra thần sắc hâm mộ, Tú Châu cũng chuyên tâm lắng nghe.

“Hai người kết hôn hơn mười năm, dung nhan xinh đẹp của Quân thị dần dần già đi, không còn xuân hoa nữa. Triệu học sĩ cùng phu nhân cảm tình vẫn tốt, lại giống như tất cả phu thê trên đời này, giống như thân nhân, mà không giống hồng nhan tri kỷ. Danh vọng của Triệu học sĩ càng ngày càng vang, người ngưỡng mộ hấn cũng càng ngày càng nhiều. Một ngày, Triệu học sĩ ra ngoài làm khách, quen biết một vị thương nhân giàu có. Thương nhân này nói với Triệu học sĩ, nhà có nữ nhi, tuổi vừa hai mươi, ngày thường vô cùng yêu thích thi từ thư họa của Triệu học sĩ, nếu Triệu học sĩ không chê, sẽ đem nữ nhi gả cho hấn, làm thiếp cũng không sao.” Mặc Từ ngừng lại.

Lại có ca cơ vội vàng hỏi, “Sau đó?”

Mặc Từ cười, thấy đám người Vệ Nhị Vệ Tam bộ dáng đã biết trước chuyện đến đây, tiếp tục nói, “Triệu học sĩ trong lòng có động. Dù trong nhà đã có hiền thê, nhưng bây giờ lại có nữ tử tài hoa hơn người, tuổi mới đôi mươi, trở thành tri kỷ bên cạnh, có sao mà không thích.”

Nam nhân trong phòng gật đầu rất nhiều, nhưng nữ tử lại lộ vẻ bi ai thất vọng.

“Nhưng Triệu học sĩ này dù sao cũng là quân tử, cùng Quán thị gần gũi nhau nhiều năm như vậy, vẫn thực sự tôn trọng nàng. Sau khi trở về nhà, Triệu học sĩ đi vào phòng Quán thị, chần chờ nửa ngày, trước sau lại không nói nên lời. Triệu học sĩ tài hoa hơn người, linh cơ khế động, liền lấy bút viết xuống một điều từ ngắn, đưa cho Quán thị rồi mới rời đi. Quán thị cảm thấy phu quân cổ quái, bộ dáng có chuyện nhưng khó mở miệng, lại còn mượn nghiên mực bút giấy, biết ngay là hẳn đem lời muốn nói viết trên giấy. Cầm giấy đến nhìn ——” Mặc Từ lại ngừng.

Kể chuyện xưa, phải trì hoãn, dừng đúng lúc, mới có hiệu quả tốt.

“Triệu học sĩ viết cái gì?” Vệ Nhị không kịp đợi liền hỏi.

“Mặc kệ hắn viết như thế nào, Quán thị kia nhất định vẫn phải thương tâm” Vệ Tam lắc đầu.

“Triệu học sĩ viết: Ta là học sĩ, nàng là phu nhân. Chẳng phải nghe thấy Đào học sĩ có lá đào cây đào, Tô học sĩ có triều vân mộ vũ. Ta thú thêm một Ngô cơ Triệu nữ há lại quá đáng! Nàng tuổi đã qua bốn mươi, chỉ để chiếm trụ Ngọc Đường Xuân.” Mặc Từ đột nhiên nhớ ra thời đại này không có Tô Thức, vội vàng bịa đặt, “Tô học sĩ là đồng nghiệp giai đoạn trước Triệu học sĩ, cũng là tài tử có tiếng.”

“Hay một câu chỉ để chiếm trụ Ngọc Đường Xuân.” Vệ Tam khen ngợi câu từ hay, “Vị Triệu học sĩ này đối với phu nhân tình thâm không giảm, bằng không sao lại lấy ca từ vui đùa để nói chuyện thú thiếp, thật ra là không muốn làm cho phu nhân thương tâm.”

“Đại nhân nói đúng.” Mặc Từ lại cúi người, “Tuy rằng trong lòng Quán thị chưa xót, nghĩ đến nhiều năm vợ chồng ân ái, phu quân nay lại muốn tìm vui với người khác, nhưng nàng nhìn điều từ kia đến hai lần, phát hiện phu quân đối với mình vẫn thực để ý. Chuyện thú thiếp, cũng chưa được quyết định. Bởi vậy, Quán thị nở nụ cười.”

“Chỉ sợ nàng cũng không cười được lâu. Triệu học sĩ thú tiểu thiếp, hỏi qua hẳn phu nhân, cái này đã là hết lòng quan tâm.” Vệ Đại cư nhiên cũng mở miệng.

“Vệ đại lão gia, lần này ngài đã đoán sai. Triệu học sĩ cuối cùng cũng không có thú thiếp. Hai người sống bên nhau yên vui cho đến tận khi Quán thị mắc bệnh qua đời, Triệu học sĩ bi thương vạn phần, chẳng những tự mình an bài lễ tang, còn tự tay viết Quán thị mộ chí minh.” Mặc Từ trước tiên là nói về kết cục, khiến cho người tò mò.

“Đây là có chuyện gì?” Vệ Nhị quả nhiên mắc câu.

“Quán thị là tài nữ nổi danh, nàng cũng hỏi đáp lại phu quân của mình bằng một điều từ ngắn, khiến cho Triệu học sĩ thay đổi chủ ý, toàn tâm toàn ý với nàng, từ đó về sau cũng không cưới thêm người khác.” Mặc Từ khẽ cười.

“Ồ? Điều từ ngắn như thế nào lại kỳ diệu như thế?” Vệ Tam là quan, cũng là văn nhân lập tức quan tâm.

Không chỉ có là Vệ Tam, mọi người đều bị khơi lên tò mò.

Mặc Từ đọc từng chữ một, “Chàng nông ta nông, tình nhiều khi nóng như lửa, có lúc lạnh như băng. Đem một khối bùn nặn ra một chàng, làm ra một ta. Đem hai ta đồng loạt đập vỡ, dùng nước nhào nặn, lại ra một chàng một ta. Trong bùn ta có chàng, trong bùn chàng có ta. Sinh đồng khâm, tử đồng quách*.”

*Sinh đồng khâm, tử đồng quách: là sinh ra cùng quán chung một mảnh vải, chết cùng chôn chung một quan tài, ý chỉ tình cảm vợ chồng gắn bó.

“Khá lắm! Đúng là một phụ nhân mạnh mẽ linh lợi.” Vệ Đại cũng biết chút thi từ, một điều từ nam này thông tục dễ hiểu, mới lạ mà lại khéo léo, nửa là kinh ngạc nửa là tán thưởng, “Quả thật trí tuệ.”

Vệ Tam cũng lên tiếng khen hay, “Sinh đồng khâm, tử đồng quách. Có được phu nhân như thế, đại trượng phu còn mong chi!”

“Đúng là như thế. Tình cảm của Quán thị đã vượt qua sinh tử, so với biển còn thâm sâu hơn. Triệu học sĩ chỉ cảm thấy chính mình bạc tình, mà phu nhân hẳn vẫn đáp lại bằng nhu tình vô hạn, nửa câu oán hận đều không có. Từ nay về sau, Triệu học sĩ không hề nói đến chuyện thú thiếp, càng thêm quý trọng Quán thị.” Triệu học sĩ cùng Quán thị chính là Triệu Mạnh Phủ cùng Quán Đạo Thăng nổi tiếng trong lịch sử, điều từ này cũng là điều từ được truyền lại rất nhiều cho đời sau.

“Chuyện xưa nói xong.” Mặc Từ vờn vàng nói, “Là tốt là xấu, thắng hay thua, Mặc Từ cũng đã hết sức.”

“Chỉ bằng điều từ ngắn này, cô nương đã thắng” Vệ Tam đánh giá rất cao.

“Không sai không sai, còn có hai nhân vật trong chuyện cũng không bình thường. Ngay cả thường dân như ta, đều có thể nghe thấy hứng thú kì lạ.” Vệ Nhị lớn tiếng phụ họa.

Hai vị này nói tốt, còn ai không đồng ý? Một đám người cũng khen theo.

Mặc dù khi nghe chuyện xưa Tú Châu cũng xuất thần, hâm mộ bản lĩnh của Quân thi, lại bội phục Triệu học sĩ quân tử, nhưng khi bàn về Mặc Tử thắng, đương nhiên không chịu nhận thua.

“Từ này cũng không phải nàng làm, chuyện xưa cũng không phải nàng biên, vì sao nàng thắng ta?” Tú Châu tranh nói.

“Tú Châu cô nương, khúc không phải ngươi phổ, từ này không phải ngươi điền. Ngươi và ta đều dùng miệng lên tiếng, vì sao ta không thể thắng ngươi?” Mặc Tử nói xong, lại cảm thấy hồi hận.

Vệ Nhị cười ha ha, “Thì ra nha đầu ngươi không có cảm, miệng lưỡi còn có thể bén nhọn như vậy.”

Trong ngực Mặc Tử thăm ai thán, đây là bị bọn ngươi bức ra a.

“Tứ gia, các vị lão gia, vừa có người đến báo, xe ngựa của Vệ phu nhân cùng các thiếu gia tiểu thư đã đến Khánh Phúc hạng.” Nhị Nha từ bên ngoài tiến vào, khoanh tay cúi đầu, cung kính cẩn bảm báo.

“Tới sớm.” Vệ Đại nhìn sắc trời.

“Đến sớm cũng tốt, mẫu thân ta sợ là đợi nóng lòng.” Cầu Tứ đáp lời, lại quay ra phân phó Nhị Nha, chuẩn bị mở cửa lớn đón khách.

Mặc Tử không khỏi cảm thấy may mắn, thật sự là tới sớm, nhưng lại vừa đúng lúc.

Bạn đang đọc truyện *Chưởng Sự (Hố)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 14: Tranh Ngọc Đường Xuân (Nhị)

“Tứ gia, nếu vậy Mặc Tử xin cáo lui.” Mặc Tử thừa dịp này, nói rằng phải đi, “Ra ngoài đã lâu, sợ cô nương tìm không thấy.”

Khách sắp tới, Cầu Tứ cũng không có tư tưởng khác, vung tay lên, nói: “Đi đi.”

Mặc Tử sụp mi thuận mắt, thối lui về phía cửa.

“Cô nương, chậm đã.” Vệ Tam lên tiếng gọi Mặc Tử lại.

Một câu chuyện xưa, một lòng tôn trọng.

Mặc Tử được gọi lại nhưng không hề cảm thấy thoải mái, bất đắc dĩ xoay người, “Đại nhân, có gì phân phó?”

“Chuyện xưa này là người thật chuyện thật, hay chỉ là truyền thuyết dân gian?” Vệ Tam giơ chỉ tay từ thư họa, hứng thú đối với chuyện xưa theo lời Mặc Tử, so với những người khác đều sâu đậm hơn.

Mi tâm Mặc Tử hơi nhú lại, lời nói đã ra khỏi miệng: “Chuyện xưa này được lưu truyền từ khi Ngọc Lăng khai quốc, cách đây hơn bảy mươi năm, truyền lưu không rộng, đã không thể tra ra. Mặc Tử được nghe kể từ một lão tiều phu, cũng không biết là thật hay giả.”

Nàng bịa đặt, nàng hiểu rõ, không bịa đặt cũng không được. Chỉ hi vọng chuyện này không có ảnh hưởng gì, lịch sử tiếp tục đúng hướng, không có Tổng, không có Nguyên, những lời nói hôm nay của nàng cũng không gây rắc rối gì đến người khác trong tương lai.

“Một điệu từ tình điệu như thế lại chỉ lưu truyền ở Ngọc Lăng quốc, đáng tiếc, đáng tiếc!” Vệ Tam thờ dài. Tin tức ở cổ đại không được thông suốt, Ngọc Lăng cùng Đại Chu lại là hai nước, bởi vậy hẳn hoàn toàn không nghi ngờ gì với lời nói của Mặc Tử.

“Mặc Tử nghĩ Triệu phu nhân kia sẽ không tiếc nuối. Một điệu từ ngắn, đổi lấy phu quân cả đời gần bên, đã đánh gục tất cả nữ tử trong thiên hạ.” Mặc Tử lại cúi đầu, nhẹ nhàng cúi người, “Đại nhân, Mặc Tử cáo lui.”

Từ đầu đến cuối, vẫn một mực cúi đầu, làm cho người ta không hề có cảm giác tồn tại.

Vệ Nhị nhìn Mặc Tử rời khỏi phòng, không khỏi tán thưởng, “Không hổ là nha đầu của Cầu Tam nương. Một nha đầu cũng có bản lĩnh như vậy, nếu là đại nha hoàn theo bên người chủ tử, chẳng phải lại càng nhanh mồm nhanh miệng?”

Cầu Tứ vừa nghe đã nói, “Nhị thúc quá khen, nha đầu kia là người Ngọc Lăng cũng là nha hoàn bên người Cầu Tam Nương những chuyện này ta hoàn toàn không biết, đặt cược lần này thắng được là do may mắn.”

“Hiện chất, ta cũng thấy nha đầu kia biết tiến biết lui, bộ dạng lại tốt, có tôn ti trật tự, vẫn là mẫu thân người có cách quản lý hậu trạch. Đây là chuyện tốt. Đại trưởng phu chí cao mà xa, trong nhà yên ổn vững chắc, mới có thể tu chí lập nghiệp. Ngân hàng tư nhân tuy là mạo hiểm tuy nhiên Nhị đệ ta gần đây cũng đang tính toán chuyện mở hiệu cầm đồ, nếu như hiện chất không chê, hai nhà chúng ta có thể cùng hợp tác.” Vệ Đại rộng rãi mở miệng.

“Ta đang rất bận rộn, nếu có hiện chất hỗ trợ, thỉnh thoảng cũng có thể lười biếng một chút.” Vệ Nhị cũng tán đồng.

Cầu Tứ rút cuộc không phải kẻ ngốc, trong lòng biết rõ ràng nha đầu kia thay hẳn tránh mặt, tài trí của nàng thật được việc, vui mừng khôn xiết, vội vàng chấp tay thi lễ, “Các vị thúc thúc dày dặn kinh nghiệm, tiểu chất không dám phụ lòng. Mọi việc xin do các vị thúc thúc làm chủ, tiểu chất có thể đi theo học hỏi đã cảm thấy may mắn rồi.”

“Việc này người cùng với Nhị thúc toàn quyền xử trí, hai người thương nghị đi.” Vệ Đại uỷ quyền.

“Đúng vậy. Đại diệt tử, mấy ngày nữa chúng ta tìm một tú lâu, vừa ăn vừa bàn chuyện.” Vệ Nhị chủ động đề nghị.

Cầu Tứ sao có thể không đáp ứng? Liên tục xưng phải.

“Tam đệ, ta xem nha đầu Mặc Từ kia người rất vừa ý, không bằng để ta nói với đại diệt tử tặng nàng cho người, thế nào?” Vệ Nhị mãi để ý đến Mặc Từ. Lại thấy Tú Châu bĩu môi, vẻ mặt không phục, nói thêm: “Nếu thích thì chuộc cả Tú Châu cô nương, như vậy vừa có thể nghe chuyện xưa vừa có thể thưởng thức.”

“Nhị ca, chớ có nói lung tung, ta không có ý định nạp thiếp.” Vệ Tam mặc dù ở trong lòng muốn, nhưng chuyện xưa kia người khác nghe không hiểu, hẳn chẳng lẽ cũng không hiểu?

Mặc Từ này quả thật không tầm thường. Một câu chuyện xưa, nói là về Triệu học sĩ cùng Quản thị, kỳ thật chính là ám chỉ chuyện Cầu Tứ đem Tú Châu cùng nàng tặng làm thiếp. Nàng vừa rồi còn nói: một điệu tử ngán, đòi lấy phu quân cả đời gần bên, đã đánh gục tất cả nữ tử trong thiên hạ. Cái này hơn phân nửa cũng là biểu lộ ý tứ của nàng. Hẳn mặc dù đối với nữ tử cơ trí thông minh này có chút tâm động, nhưng không thể không lấy Triệu học sĩ ra so sánh với chính mình, càng không thể cưỡng ép người không tình nguyện. Về phần Tú Châu, xinh đẹp cũng vô ích, thái độ làm người suy tính hẹp hòi, hẳn chỉ thấy tệ nhạt vô vị.

Cầu Tứ lại nói: “Tam thúc và Tam thẩm cũng giống Triệu học sĩ cùng phu nhân hẳn tình cảm sâu nặng, sợ Tam thẩm thương tâm đau lòng.”

“Tam đệ muội ta xuất thân từ dòng dõi thư hương*, mặc dù không thể so với tài văn chương của Quản thị, nhưng cảm kỳ thư họa cũng là tinh thông. Chính là tài năng vẫn chưa đủ để viết ra một điệu tử khiến Tam đệ phải trầm trồ mà thôi.” Vệ Nhị mặc dù nhìn có vẻ tùy tiện, thật ra chỉ là nhại những việc nhỏ, khiến cho người ta cảm thấy trong ba huynh đệ nhà họ Vệ, hẳn là người dễ nói chuyện nhất.

*Dòng dõi thư hương: dòng dõi nhà Nho.

Mặc Từ ra khỏi Nhạn lâu, còn đang suy nghĩ xem chuyện xưa nàng kể có đem đến ảnh hưởng gì hay không, lại đột nhiên bị người đứng ở trước mặt đẩy một cái.

Người nọ là vốn là nha hoàn nên chò ở ngoài cửa để đưa trà – nhất đẳng nha hoàn Ngải Liễu, cũng giống như Ngã Liên, nàng là nha hoàn hồi môn mà Cầu Tứ phu nhân mang đến. Có điều là Ngải Liễu không thể câu dẫn được Cầu Tứ gia.

“Tay to chân vững ngu xuẩn, tưởng là nha hoàn trong viện của Tam cô nương là có thể chạy đến trước mặt nam nhân nào động sao? Ta phi! Người coi chính mình là cái gì vậy? Kể một câu chuyện xưa, được người khen hai câu, là có thể thành Phụng Hoàng? Đúng là nằm mơ giữa ban ngày! Người chờ đó, ta sẽ về bẩm báo với Tứ nãi nãi, xem nàng chính người như thế nào, cái đồ không biết xấu hổ ——” Lời lẽ thô bỉ chưa nói hết, bởi vì đối tượng bị mắng tiến đến bên gần nàng ta rồi nhẹ nhàng qua.

“Người?!” Ngải Liễu bất lấy ống tay áo của Mặc Từ.

“Nếu ta là người, trước tiên ta sẽ lo lắng cho mình phải nói với thiếu gia như thế nào. Đáng ra là người bùng trà, vì sao lại để cho một nha đầu tay to chân vững như ta phải dâng trà vào?” Mặc Từ bước đi, vẫn không quay đầu lại.

Ngải Liễu bị lời này làm cho đuối lý, động tác chậm lại, bắt vào hư không.

Mặc Từ nghe động tĩnh phía sau, tiếng bước chân của Ngải Liễu tuy đã xa, nhưng tâm nàng lại bất ổn. Đối phó đám nam nhân giả bộ trang nhã sĩ diện trong phòng kia còn dễ dàng chút, nhưng đụng tới đám nữ nhân vô lý khốc lốc om sòm, nàng sợ thông minh cũng vô dụng.

Trên đường trở về. Sớm có người thông báo trong nội viện, Mặc Từ thấy đám vú già tới lui trong các các viện, bận rộn chân không chạm đất. Đến tiểu viện của các nàng, tình hình náo nhiệt bên ngoài kia dường như cách ly thật xa, cùng nơi này không có một chút quan hệ.

Mặc Từ nghĩ, thủ đoạn của Trương thị cũng thật trẻ con, cho rằng không phải người tới báo tin, Cầu Tam nương sẽ chò bị bêu xấu sao? Buồn cười!

“Mặc Từ đã trở lại.” Tiểu Y vén màn ra ngoài dò xét.

Chỉ bằng hai cái lỗ tai này, gió thổi có lay cũng chẳng thể giấu điểm được Tiểu Y.

“Ta đã trở về.” Mặc Tử thật tình cười, vén màn vào nhà, hỏi Tiểu Y, “Trang phục của cô nương đã thỏa đáng chưa? Khách quý lúc này có lẽ đã vào cửa đông?”

“Mặc Tử, tiến vào giúp ta nhìn một cái.” Cầu Tam nương ở trong buồng nói vọng ra.

Mặc Tử đi vào thấy Cầu Tam nương mặc một chiếc váy trắng, thắt lưng hồng đào, áo khoác xanh lam nhẹ nhàng, không trang điểm son phấn, tóc búi đơn giản, dùng trâm gỗ hình bướm mà nàng làm cố định lại.

Không trang điểm lòe loẹt mà vẫn tỏa ra điểm lệ kinh người.

“Thật là đẹp mắt.” Mặc Tử chân thành bày tỏ.

“Xem đi, ta đã nói gì?” Cầu Tam nương quẹo rũ nheo lại hai mắt, cười hỏi bên cạnh Bạch Hà cùng Lục Cúc, “Mặc Tử mới là người hiểu ta nhất.”

Bạch Hà lập tức quay sang oán trách Mặc Tử: “Nhờ người giúp đỡ khuyên cô nương, thế nào lại thành hùa theo?”

Mặc Tử lại nhìn kỹ Cầu Tam nương một lần, “Đúng là rất đẹp mà.”

Cầu Tam nương nhướn mi một cái, vô cùng đắc ý.

“Người đến đều là khách quý, đám người Lục cô nương Thất cô nương chỉ hận không có quần áo tốt nhất để mặc? Nhưng cô nương chúng ta chỉ mặc một thân váy trắng tơ lụa bình thường thế này. Như thế có thể khiến cho người khác đề ý tới hay không?” Bạch Hà lo lắng.

“Ta thấy Cửu cô nương ăn mặc so với cô nương ta còn xinh đẹp hơn.” Lục Cúc vừa mới đi “tìm hiểu quân tình” trở về.

“Cô nương, ngài chưa nói sao?” Mặc Tử nhìn Cầu Tam nương đang vô cùng đắc ý.

“Chờ người nói a.” Khóe miệng Cầu Tam nương cong cong như thuyền nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Chương Sự (Hố)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 15: Tranh Ngọc Đường Xuân (Tam)

“Cô nương, ngài chưa nói sao?” Mặc Tử nhìn Cầu Tam nương đang vô cùng đắc ý.

“Chờ người nói a.” Khóe miệng Cầu Tam nương cong cong như thuyền nhỏ.

“Khách quý từ kinh thành đến lần này tuy là đến thăm, nhưng mầu chốt vẫn là đưa tiền lão thái gia đã mất.” Mặc Tử không hiểu tại sao phải chờ nàng, có điều Cầu Tam nương bảo nàng nói, nàng chỉ biết nghe theo: “Hôm nay cách ngày lão thái gia hạ táng đã hơn hai tháng, nhưng Vệ thị vẫn ăn thức ăn chay. Nghĩ đến đạo hiếu làm con, cô nương mặc sắc màu rực rỡ, nói không chừng chính là làm cho nàng không vui. Cho nên, vẫn là màu trắng tốt hơn, dù sao đi nữa trông cũng rất đẹp.”

“Cô nương không nói sớm, vô duyên vô cớ để cho nhóm nô tỳ khuyên rách cả miệng.” Bạch Hà chu miệng.

Cầu Tam nương cười ra tiếng, nói đùa với bọn nha đầu thật vui.

Mặc Tử nhìn thấy, đúng là tính tình rộng rãi như lửa, vị đại tiểu thư này yêu hận rõ ràng, theo thương nhân giao hữu nhiều cũng vô cùng hào sảng. Có điều là, luận về trạch đấu, thiếu chút nữa gây ra hậu họa.

“Mặc Tử, người đi thật lâu, thiếu chút nữa ta phải bảo Tiểu Y đi tìm người về!” Chỉ chớp mắt, Cầu Tam nương đã thu lại nét cười, hỏi đến chính sự.

Mặc Tử đem lời của Điền đại kể lại một lần.

“Từ Niệm am?” Cầu Tam nương nghe Mặc Tử nhắc tới, lại không đặt nhiều tâm tư lắm, “Có lẽ phu nhân kia thích ăn chay niệm Phật, thường cùng ni cô lui tới mà thôi. Có điều biết cũng có lợi. Bạch Hà, người đi tìm tranh tâm kinh khắc bản mà ta mua ở Tô Dương ra đây, làm quà hiếu kính trưởng bối.”

Bạch Hà lại không có động, “Cô nương của ta, lần đầu gặp mặt, chỉ có trưởng bối tặng cho văn bối quà, nào có văn bối kính trưởng bối lễ?”

Cầu Tam nương nghe thế cười: “Xem ta, vẫn còn tướng chính mình đang ở bên ngoài như trước kia.”

“Hôm nay không thể đưa, về sau vẫn có cơ hội tặng.” Mặc Tử cảm thấy đó là phần lễ thích hợp, vừa không xa xỉ, lại có thể nói lên tâm ý.

“Được rồi.” Cầu Tam nương đứng lên, “Đi thôi, không cần đợi, dù sao cũng không có người đến thông báo cho chúng ta.”

“Cô nương, ta còn có một chuyện muốn bẩm.” Mặc Tử đem chuyện tình phát sinh trong Nhạn lâu nói khái quát.

Cầu Tam nương sau khi nghe xong hơi nhíu mày, “Một đám nam nhân nhàm chán, vô duyên vô cớ bắt người cùng ca cơ kia so tài cái gì? Cũng may là người thắng. Chờ lát nữa ta trở về, người đem chuyện xưa kia kể cho ta nghe một lần.”

Mặc Tử nói vâng, cùng với Bạch Hà, Lục Cúc, Tiểu Y đi theo Cầu Tam nương đến hành lang bên ngoài.

Ánh mặt trời phía tây tà tà, chân trời mây đỏ lừ như bị thiêu cháy.

“Có ba người Bạch Hà, Lục Cúc và Tiểu Y hầu hạ là đủ rồi, người không cần đi theo.” Cầu Tam nương đề Mặc Tử ở lại viện như thường lệ.

“Mặc Tử, ta để lại chút điểm tâm ở phòng bếp, nếu người không muốn dùng cơm, trước ăn chút điểm tâm. Chờ ba người chúng ta trở lại, cùng nhau ăn.” Vẫn là Bạch Hà cẩn thận nhất.

Nói là thịnh yến, nhưng tất nhiên là không có phần ăn của bọn nha hoàn. Bình thường nha hoàn đều phải ăn chút điểm tâm trước, đợi tan tiệc, mới có thể đến bếp phòng lính cơm. Mà Tam nương cho phép các nàng ở trong phòng bếp tự làm cơm ăn, thực đã là chủ tử rất tốt rồi.

“Sao phải khổ sở như vậy?” Đôi mắt đẹp của Cầu Tam nương khẽ chuyển, “Chờ mở yến, các người thay phiên trở về ăn cơm là được.”

“Cô nương, ngài để cho Bạch Hà tỷ tỷ trở về nấu cơm trước. Như thế, chúng ta đều có đồ ăn sẵn để ăn.” Lục Cúc cầu khẩn.

“Mặc Tử, người ở lại viện trông coi, thì chuẩn bị cơm trước là được.” Cầu Tam nương phân phó.

“Nàng sao, tốt nhất là không nấu.” Bạch Hà đưa ngón trỏ chọc chọc lên đầu Mặc Tử, “Có thể ăn lại không biết làm.”

“Cái này gọi là có phúc khí.” Mặc Tử mỉm cười, “Đi nhanh đi, đừng để cho người khác đoạt trước cô nương.”

Vui cười một mảnh, ba người quán quýt theo Cầu Tam nương, ra khỏi viện.

Mặc Tử đóng cửa lại, đến phòng bếp cầm lấy một ít điểm tâm, lại đi đến sương phòng phía Tây.

Phòng này vốn để chất đựng những loại tạp vật không dùng được, nay trở thành phòng để Mặc Tử cùng Cầu Tam nương để đồ gọt gỗ. Chiếc bàn lớn trong phòng chia làm hai nửa. Một bên là giấy, một bên là vật liệu gỗ. Góc chung quanh đặt các loại công cụ, thông thường như cưa, cái bào, cái giũa, vân vân... Có điều Mặc Tử thích dùng nhất là một lưỡi dao lớn. Cánh của con bướm gỗ nàng tặng cho Tiểu Hoa cũng chính từ lưỡi dao kia gọt thành, mỏng tựa giấy.

Khi mới từ tiệm rèn mua về, nàng còn tưởng rằng một món vũ khí lợi hại. Nhưng qua sự đánh giá của Tiểu Y, cái kia nhiều nhất cũng chỉ là một con dao nhỏ sắc bén mà thôi. Nhưng nàng cho là tay trái thực sự có bản lĩnh, lại không quá tự tin.

Một tay chống dưới cằm, một tay cầm lấy khối bánh ngọt, Mặc Tử quay đầu, nhìn bản vẽ của nàng mấy ngày nay, ngoại trừ một bản vẽ phác thảo động cơ, những cái khác đều là đồ trang sức và mấy món đồ chơi.

Nàng là kỹ sư, không phải máy móc sư. Nàng biết tính toán độ nước ăn như thế nào, biết thế nào để giảm bớt lực cản của nước, đặc biệt là các bộ thiết kế của chiến hạm có thể nói là hạ bút thành văn. Nhưng ở thời đại này, không có động cơ, không có điện, không có nhiên liệu, càng không có thép, tất cả những thiết bị phần cứng đều không tồn tại.

Nàng ở nơi này nửa năm, điều duy nhất có thể thay đổi, chính là bút than chì. Hơn nữa không thể gọi là phát minh, chỉ có thể nói là thay đổi mà thôi. Bởi vì từ thời kì Tây Hán, đã xuất hiện một loại bút tương tự như bút chì. Nàng chỉ đem phần than chì, phần vôi trộn cùng với nhau, cho đến khi đặc lại thành những mảnh như ruột bút, sau đó đặt vào trong nửa hình tròn làm sẵn trước đó, lại đem hai nửa hình tròn gộp lại với nhau, liền thành hình dáng sơ sơ của bút chì. Tiếp tục sử dụng trí tuệ đời trước, nàng cải tiến bút trở nên tinh xảo và dùng bền hơn, ngoại hình cũng đẹp hơn.

Mặc Tử, thuộc kiểu nếu như chính mình không cần, sẽ không động não. Bởi vì, so với bút lông mềm, bút than chì vẽ tranh dễ dàng hơn nhiều, cho nên nàng mới tìm cách tạo ra bút chì.

Năm sáu miếng bánh ngọt lót bụng, nàng đem bản vẽ kia ra, lật trái lật phải nhìn xem, rồi lại sửa chữa tẩy xóa một hồi. Hoàn toàn không để ý thời gian trôi qua nhanh, đến khi nhìn ra ngoài cửa đã là trăng treo trên cao.

Nàng tự mình lẩm bẩm nói bớt chút thời gian muốn làm lại một lần nữa, đột nhiên nghe được ngoài cửa viện bị vỡ loạn lên.

Vội vàng bước ra ngoài phòng, lại phát hiện trong viện ánh trăng chườm một mảnh, lạnh lẽo.

Không xong, đã quên đốt đèn.

Nếu Cầu Tam nương tan yến trở về, có thể sẽ không hài lòng. Đừng xem Cầu Tam nương đối xử với bọn nha đầu như tỷ muội thân thiết, nhưng nếu như phạm vào những điều kiêng kỵ của nàng thì cũng thật không hay, dù sao cũng là con gái của thương nhân giàu có, tính tình vẫn mang những nét đặc trưng của thiên kim đại tiểu thư. Thí dụ như, sau khi ngủ trưa tỉnh lại nàng nhất định phải uống trà nóng, ban đêm thích trong viện sáng trưng.

Điểm ấy, Mặc Từ biết rất rõ.

“Mặc Từ, mở cửa, mở cửa nhanh.” Là Bạch Hà.

Mặc Từ do dự có nên đốt đèn lên hay không, đứng ở trong viện, hỏi: “Đã tan tiệc rồi sao?”

“Không đâu.” Trong thanh âm của Bạch Hà rõ ràng mang theo chút khẩn trương.

Mặc Từ nghe được Cầu Tam nương chưa có trở về, không lo lắng chuyện đốt đèn nữa, tiến lên tháo then cửa. Cửa vừa mở, đã thấy Bạch Hà cầm trong tay đèn Minh Hoàng Lưu Ly. Đường như chạy nhanh quá, ngọn đèn lắc lư, Bạch Hà thở gấp gấp.

Còn tưởng rằng Bạch Hà vội trở về nấu cơm, Mặc Từ cười nói, “Ta đem điểm tâm ăn hết rồi, ăn rất no. Ngươi thực không cần trở về nấu cơm.”

“Mặc...” Bạch Hà một tay xoa xoa thắt lưng, cúi đầu điều chỉnh lại hơi thở, sau đó chột ngắc đầu, viền mắt có chút xanh: “Mặc Từ, không xong rồi.”

Mặc Từ trong lòng hơi lo lắng một chút, vẻ tươi cười mất đi, nhưng thần sắc lại không thay đổi: “Làm sao, lẽ nào cô nương cùng phu nhân có chuyện không ưng ý?”

“Không phải việc của cô nương, là chuyện liên quan đến người.” Bạch Hà lúc này sửa lại quần áo, “Phu nhân truyền người đi qua đó.”

Phu nhân truyền nàng? Mặc Từ lập tức nghĩ đến vẻ mặt không tốt của Ngải Liễu kia.

“Vì sao truyền ta?” Mặc Từ cũng không do dự, bước ra cửa, không quên hai tay khép lại cửa.

“Yến hội sớm tan, phu nhân kêu đào nương lên hát hí khúc, cho tất cả nha đầu chúng ta lui xuống lầu dưới, chỉ chờ đại nha hoàn của phu nhân. Ước chừng một canh giờ, đột nhiên Ngải Hạnh đi xuống gọi ta lên lầu. Phu nhân phân phó, để ta về đây gọi người đến, cũng không nói là có chuyện gì. Ta lên nhìn sắc mặt của cô nương, không dễ nhìn lắm. Phu nhân tuy đầy mặt tươi cười, nhưng trong lòng ta lại bất ổn. Thật sự không biết gọi người làm cái gì?” Trương thị cùng Cầu Tam nương tranh đấu, đã đến độ ngay cả một người thiện lương như Bạch Hà cũng không thể trông gà hóa què nữa rồi.

“Đi thôi.” Tuy rằng người bị gọi là nàng nhưng Mặc Từ vẫn bình tĩnh, “Nói không chừng phu nhân thấy ta đi theo hầu hạ cô nương chu đáo, muốn thưởng cho ta thì sao.”

Bạch Hà trừng nàng, lại không nói được gì.

Bạn đang đọc truyện *Chương Sự (Hố)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 16: Tranh Ngọc Đường Xuân (Tứ)

Yến hội xảy ra tại Song Hi lâu.

Tên như ý nghĩa, đó là hai tòa giống nhau như đúc. Nam chủ nam khách ở Vân Hi Tĩnh lâu, nữ chủ nữ khách lại ở Phong Hi Động lâu, tuy ở hai tòa nhà khác nhau nhưng lại trông thấy toàn bộ phía đối diện.

Song Hi lâu ở ven hồ, đối diện với viện của Cầu Ngủ mà ban ngày Mặc Từ đi qua, ngăn cách bởi một hồ nhỏ.

Xa xa đã trông thấy đèn hoa sáng chói yếu điệu rọi ra từ trong lầu, Mặc Từ liếc mắt nhìn Bạch Hà mặt mày cau có, an ủi nói, “Bạch Hà, bình đến tướng chặn, nước đến đất dẫu, người thả lỏng tâm tình ra đi.”

“Mặc Từ, người mới chỉ theo cô nương chưa đến nửa năm, chỉ nhận được tiền tiêu vặt của một nha hoàn hai bạc, cũng nhìn ra cô nương đối với người cực kỳ coi trọng, nguyên nhân vì người thông minh. Bình thường, người ít khi cùng cô nương đi lại, phần lớn đều một mình xử lý mọi chuyện, cho nên ta không thể không nhắc nhở người quy củ khi ở trước mặt phu nhân. Mặc kệ là khen người cũng được, mắng chửi cũng thế, không thể tức giận không thể phản bác, tất cả đều phải thuận theo, khiêm tốn một chút, nhất là không thể vui giận ra mặt. Nếu như nàng có hỏi người, tận lực nói ngắn gọn, lựa chọn lời nói cho tốt. Đừng giống như khi nói chuyện cùng với cô nương, chẳng phân biệt được lớn nhỏ, có thể trêu đùa nhay. Huống chi, phu nhân đối với cô nương chúng ta vốn là không tệ cũng có bắt bẻ ra lỗi, biểu hiện của người có thể sẽ liên lụy đến cô nương.” Bạch Hà mọi chuyện đều vì Cầu Tam nương mà suy nghĩ, nhưng trong đó cũng thể hiện được quan tâm đối với Mặc Từ.

Mặc Từ nghiêm nhiên nghiêm trang đáp trả: “Tỷ tỷ tốt, đánh ta không đánh trả, mắng ta không nói lại là được.”

Bạch Hà nheo mắt, giả vờ đánh nhẹ cánh tay Mặc Từ một chút, “Nói lung tung cái gì thế? Cùng lắm thì chi là răn dạy người một chút. Đang êm đẹp, đánh người làm chi?”

“Bọn họ muốn đánh cô nương chúng ta nhưng không thể, liền hướng về phía ta trút hận.” Mặc Từ cố ý trêu đùa Bạch Hà.

Khi hai người vẫn đang nói chuyện, đã đi qua cầu lên bờ, tiến vào Phong Hi động của Song Hi lâu. Dưới lầu là trên dưới hai mươi nha hoàn cùng vú già, chia ra ngồi ở mấy bàn, đang hướng lên sân khấu giữa phòng xem kịch.

Lục Cúc, Tiểu Y thấy các nàng, vừa muốn đi lên hỏi chuyện.

Lại bị Ngải Hạnh ở phía sau cầu thang vừa vặn chặn lại, hai tay chống hông, đứng huênh hoang, ánh mắt nhìn Mặc Từ mang theo vẻ xem thường, hừ lạnh một tiếng, “Thế nào lại lâu như vậy? Ngay cả kịch cũng sắp tan rồi.”

Tất cả nha hoàn có chữ “Ngải” trong tên đều là người của phu nhân, tự nhiên đem bộ dạng của chủ tử học giống như đúc.

Bạch Hà mang khuôn mặt tươi cười, đang định tiến lên viện lý do.

“Nếu người còn chậm chễ không thông báo, tan không chỉ là kịch thôi đâu.” Mặc Từ lại giành nói trước, mi bình mắt tĩnh, không hề có chút hoảng sợ. Từ khi trở thành nha hoàn, vô số người có thể dẫm đạp trên đầu nàng, nàng đã nhẫn nhịn. Nhưng cùng là giai cấp khổ lao dưới chót của tầng xã hội, bị Ngải Hạnh khi dễ, nàng lại không thể nhượng bộ.

Bạch Hà cười khổ.

Ngải Hạnh trước kia đã từng gặp qua Mặc Từ, nhưng không hề chú ý đến, lúc này là lần đầu tiên nghe nàng nói chuyện. Ngừ điệu thường thường thân nhiên, vẻ mặt ngơ ngác, nhưng trong lòng Ngải Hạnh lại giống như có thứ gì đó đâm vào, không thoải mái.

Càng kỳ là, trong lòng không thoải mái nhưng không thừa nhận cũng không được Mặc Từ nói đúng, khó chịu hướng lên trên lầu báo tin, “Hồi phu nhân, Mặc Từ đã đến.”

“Nhanh đi lên đi.” Ngải Đào – một đại nha hoàn của Trương thị truyền lệnh xuống.

Mặc Từ không đợi Ngải Hạnh tránh ra, liền theo bậc thang bên người nàng bước lên. Quay đầu lại, nhìn thấy Bạch Hà bị Ngải Hạnh cản lại, liền cười hướng về phía nàng lắc đầu, ý bảo an tâm.

Vừa bước lên sân gác của lầu hai, chỉ thấy trên mái nhà có treo đèn lồng hoa mỹ sáng rực rỡ, trên tường thấp hơn mười bình sứ vân mây chiếu sáng lấp lánh, rường cột chạm trổ, hương khí hoa lệ, mỹ luân mỹ hoá*. Ba bàn gỗ lim tròn lớn đặt giữa phòng, một đám cầm y nữ tử ngồi vây quanh, trăm vàng lay động, kim quang chói mắt, chén ngọc khẽ động, thanh âm leng keng tuyệt vời..

*Mỹ luân mỹ hoá: xa hoa lộng lẫy.

Liếc mắt một cái, Mặc Từ liền nhìn thấy Cầu Tam nương, ngồi ở trước bàn thứ hai, đang nhàn nhạt nhấp một ngụm trà, nhìn chăm chăm kịch diễn trên sân khấu bên ngoài lầu, bộ dạng vô cùng say mê. Trừ Cầu Tam nương, ánh mắt mỗi người đều liếc qua đánh giá nàng. Nàng không kịp nhìn kỹ, lại lập tức bày ra tư thế gần đây thường xuyên dùng nhất —— sụp mi thuận mắt.

“Mặc Từ gặp qua phu nhân, các vị phu nhân cùng cô nương.” Gập đầu cúi chào, nhưng rất nhanh lại đứng thẳng dậy. Trong động tác nhỏ ấy của nàng đã cất dấu khí chất bất tuân của nàng. Vốn là nên khom người, chờ đến khi chủ tử cho phép mới có thể đứng thẳng.

Nhưng bản lĩnh của Mặc Từ là ở chỗ trong lúc lơ đãng lại không khiến người khác suy nghĩ nhiều. Giống như động tác cúi người này của nàng, nhẹ nhàng lại thành khẩn, khiêm tốn mà thông minh, người xem mơ hồ, tự cho là mình vô cùng được sùng kính. Trương thị soi mói như vậy, cũng không nắm bắt được hành vi của nàng.

Mặc Từ nghĩ, nàng xuyên qua thế giới này tuy thân phận có chút bình thường, có điều là đã trải qua thế giới màu sắc rực rỡ ở tương lai, chẳng lẽ diễn trò còn không bằng một đám nữ nhân cổ đại chỉ ở trong nhà?

Chợt nghe Trương thị cười nói, “Quỳnh Ngọc, nàng là gọi tới cho người. Cái này, dù sao cũng nên nói một câu đến tột cùng là có chuyện gì đi? Rốt cuộc nha đầu kia đã làm cái gì, khiến cho người ngay cả tên nàng cũng biết, còn nhất định phải trông thấy người?”

Không phải Trương thị muốn tìm nàng gây phiền toái? Con người của Mặc Từ khẽ động, thật không nghĩ tới.

“Người chính là Mặc Từ?” Ngừ khí hoàn toàn không giống Trương thị, thân thiết hiền lành.

“Bẩm phu nhân, chính là nô tỳ.” Mặc Từ biết người được gọi là Quỳnh Ngọc phụ nhân hơn phân nửa chính là Vệ thị, tiểu thiếp của Kính Vương gia.

“Ngẩng đầu lên cho ta nhìn xem.” Thanh âm của Vệ thị mặc dù tốt, lại không có uy nghi.

Mặc Từ hơi hơi nâng đầu, lại khéo léo lợi dụng góc độ, cố gắng làm cho ngũ quan có vẻ cứng nhắc.

“Trương mạo rất nhu thuận, quả thực nhìn không ra có thể kể một câu chuyện xưa hay đến như vậy.” Vệ thị đúng như Mặc Từ dự đoán, ăn mặc vô cùng thanh lịch, trên đầu là một cây trâm gỗ màu đen, trên cổ tay trắng nõn đeo một vòng ngọc màu xanh biếc.

A? Chính là chuyện xưa kia? Nàng đã muốn ném ra sau đầu. Cũng không phải hát vang tác phẩm kiệt xuất của thi tiên Lý Bạch, Quán Đạo Thăng* dù có tài hoa đi nữa nhưng cũng chỉ là một nữ tử cương trực. Mặc Từ tuy rằng lợi dụng chuyện xưa này vì chính mình thoát khổn, dù có chuẩn bị tâm lý nhưng cũng chỉ là trong lúc bối rối, là nhất thời. Nay lại bị người đề cập đến, nên Mặc Từ nghiêm trọng hoài nghi phán đoán của chính mình sai lầm rồi.

*Quán Đạo Thăng: Chính là Quán thị trong truyện xưa mà Mặc Từ kể. Đây là câu chuyện và nhân vật có thật trong lịch sử Trung Quốc.

“Nga, là chuyện xưa gì lại được phu nhân khen hay?” Một giọng nói thanh tú chen vào, dung mạo xinh đẹp, chính là Thất nương của Cầu gia.

Chẳng qua, Thất nương kia một thân màu hồng phấn, trên tóc gần không biết bao nhiêu trâm ngọc, khiến cho Mặc Từ cảm thấy chói mắt. Còn có Lục nương, vận trang phục mùa xuân xanh biếc, trên đầu đại khái còn dùng tóc giả, tóc vấn trên đầu đến phức tạp cầu kỳ, kim châu ngân châu lay động, nhìn qua nàng quả thực lòe loẹt lấp lánh.

“Ta nào có tài kể chuyện khéo léo, chỉ biết nghe thôi không biết nói.” Vệ thị theo Phật, nói chuyện dù sao nghe cũng luôn ôn hòa, “Cho nên, ta mới phiền mẫu thân các người đem người gọi tới.”

Mặc Từ lập tức nghĩ, sẽ không bắt nàng kể lại chuyện một lần nữa chứ?

“Nếu không phải nha đầu kia kể chuyện xưa, chỉ sợ Tam gia sẽ nhiều thêm một phòng thê thiếp, lại khiến ta phải hao công xua đuổi.” Trên bàn một vị mỹ phu nhân khác cất tiếng.

Thì ra là thê tử của Vệ tam – Thục nương.

“Chuyện xưa này nếu có thể sớm truyền ra, nói không chừng lão gia nhà ta cùng Nhị đệ có thể bớt thú vùi cái thê thiếp.” Hiển nhiên là Vệ Đại phu nhân, người hơn bốn mươi tuổi, phúc hậu ung dung.

Nam nhân Vệ gia thê thiếp thành đàn. Vệ Tam là ngoại lệ.

Hôm nay trên bàn này, xét về tuổi tác đều là phu chính thất nhân. Vệ thị là ngoại lệ.

“Nghe các người nói, ngay cả ta cũng tò mò rốt cuộc là cái chuyện xưa gì.” Trương thị dùng khăn tay che miệng cười, nhưng ánh mắt lại dừng ở trên người Mặc Từ. sắc bén: “Ta thấy nha đầu kia ngơ ngác ngắc ngắc, một chút thông minh cũng không có, dường như chỉ là khuya môi múa mép. Còn thất thân làm gì, các phu nhân bảo người nói, còn không nhanh lên?”

Lại nhân cơ hội châm biếm Cầu Tam nương, “Tam nương, người bình thường dạy dỗ nha hoàn như thế nào? Rất biết quy củ a.”

Cầu Tam nương đem ánh mắt vẫn đang dõi theo vở kịch trên sân khấu thu hồi lại: “Mẫu thân nói phải.”

Đi nhiên đơn giản tiếp nhận.

Mặc Từ cùng Cầu Tam nương tầm mắt trao đổi, khóe miệng thoáng gợi lên, lại cúi thấp đầu không cho bất luận kẻ nào nhìn thấy, kính cẩn lễ phép nói, “Mặc Từ chỉ là nha đầu sai vặt trong viện của cô nương, chỉ được Bạch Hà tỷ tỷ chỉ dẫn, thiếu từng trải. Làm sai quy củ, cũng là do Mặc Từ ngu dốt.”

Cầu Tam nương lại nâng mi, ánh mắt từ từ kéo lên. Đó là biểu tình khi đắc ý nhất của nàng. Mặc Từ, so với ba nha đầu từ nhỏ theo bên người nàng còn hiểu nàng hơn.

Nhìn khiêm tốn, nhưng cũng không khiêm tốn. Nhìn như yếu ớt, cũng không thực sự yếu đuối.

Mặc Từ sụp mi thuận mắt kia lại khiến người ta nhìn không thấu, Trương thị âm thầm nghiêng răng nghiêng lợi.

Bạn đang đọc truyện *Chương Sự (Hố)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 17: Tranh Ngọc Đường Xuân (Ngũ)

Trăng treo giữa trời.

Linh Đan môn đang thanh xướng* một vở kịch, không có cổ la, không có nhị hồ**, xướng ca hoàn toàn tự nhiên. Dưới lầu đám nha đầu vú giả ha ha cười nói, âm thanh có thể nghe thấy rõ ràng. Nhưng trên lầu hai của Phong Hi động, các vị phu nhân, cô nương, đã toàn không thèm để ý, tất cả đều bị cuốn thật sâu vào trong chuyện xưa của Triệu học sĩ cùng Quan Thị.

*Thanh xướng: hát biểu diễn một số đoạn kịch mà không cần phải hoá trang.

**Cổ la, nhị hồ: Những nhạc cụ giống như là chiêng là đàn nhị.

Đối với đám người Vệ Tam mà nói, khám phục chính là điệu từ ngắn vô cùng đặc sắc của Quan thị. Nhưng đối với đám nữ nhân nơi này, càng hâm mộ chính là sự thâm tình cùng việc “lạc đường biết quay đầu” của Triệu học sĩ. Phần lớn các vị phu nhân ngồi ở nơi này đều đã trải qua nỗi đau khổ khi phu quân nạp thêm thê thiếp. Các cô nương khuê nữ lại càng hi vọng phu quân tương lai của mình có thể giống như Triệu học sĩ kia, cả đời không có ý định thú thê nạp thiếp.

Có điều, Mặc Tử phát hiện, trong đó vẻ mặt của ba người không phải là hâm mộ.

Một là Vệ Tam phu nhân, trong nhà nàng không có thê thiếp, tất nhiên là bộ dạng đặc ý; một là Vệ thị – Quỳnh Ngọc phu nhân, trước sau vẫn mỉm cười, nàng cũng giống như đám người Vệ Tam, chỉ hứng thú với ca từ; người cuối cùng chính là Trương thị, bà ta từ thân phận một tiểu thiếp phấn đấu lên làm chủ, bởi vậy tất nhiên không thoải mái.

“Chuyện xưa giữa Triệu học sĩ cùng Quan thị có phải là thật?” Mở miệng, là Cầu Lục nương, xưa nay vốn dè dặt ít nói. Nhắc tới Cầu Lục nương này, dung mạo không xấu, tính tình lại hơi yếu đuối nhất gan, yêu đọc thi từ, rất có tài năng.

“Mặc Tử không biết. Chuyện xưa lưu truyền đã lâu, khó phân biệt thật giả.” Mặc Tử thấy rõ ràng, Vệ thị vì giọng nói không chút nào che dấu ngưỡng mộ của Cầu Lục nương mà nhú mi.

Phần nhiều là bởi Trương thị đã vì Lục nương mà nói không ít lời hay, Vệ thị nhất định là chú ý quan sát.

“Ta nghe không giống như là chuyện thật. Mà cho dù thực sự có chuyện lạ này, chỉ sợ lưu truyền đến nay cũng đã có sai lệch.” Cầu Thất nương nói, “Từ xưa đến nay đại trượng phu vốn phong lưu, Nga Hoàng Nữ Anh* cũng là câu chuyện mọi người ca tụng ngàn năm. Ta thấy Quan thị kia thật không độ lượng. Triệu học sĩ là người tài đức như thế, thú thêm tiểu thiếp có há gì? Quan thị cũng đã lớn tuổi, nhiều thêm vài muội muội, còn có thể giúp nàng chiêu cố phu quân, có gì không thể?”

*Nga Hoàng Nữ Anh: là hai người con gái của vua Nghiêu, đều có tài có sắc, được gả chung cho một người chồng sau này chính là vua Thuấn. Nga Hoàng là chị làm chính thất còn Nữ Anh là em thì làm thứ thiếp. Tuy nhiên hai chị em không bao giờ cãi vã ăn ở đoàn kết đoàn trang hiền thực nhường nhịn nhau từng cử chỉ hành động khiến người ngoài đều phải mến mộ.

Thấy Cầu Thất nương vừa nói chuyện vừa liếc nhìn vẻ mặt của Vệ thị, Mặc Tử cho rằng, tám phần nàng ta cũng nhìn thấy Vệ thị nhú mày với Lục nương, nên nghĩ đáp Lục nương xuống dưới, chính mình có thể được coi trọng.

“Thất cô nương tuổi nhỏ, lời nói tuy thấu đáo nhưng chỉ sợ không cần chờ người lớn tuổi, thời điểm thấy phu quân thú vào cửa một đám thê thiếp, sẽ thấy không thể độ lượng nổi.” Lời nói của Vệ Tam phu nhân lạnh nhạt, cho rằng chính mình bị tiểu bối nói bóng nói gió, vô cùng khó chịu.

Sắc mặt Cầu Thất nương lúc trắng lúc đỏ. Thông minh quá sẽ bị thông minh hại, lấy lòng một người, lại đắc tội tới một người khác.

“Thực nương, Thất nương còn nhỏ, nói năng hơi lỗ mãng. Người là trưởng bối, đừng so đo với đứa nhỏ.” Vệ thị làm người hoà giải, dường như lời nói của Cầu Thất rất vừa lòng nàng.

“Sao còn nhỏ nữa, mười sáu mười bảy tuổi đã có thể làm mẫu thân rồi.” Vệ Tam phu nhân có thể khiến cho trượng phu không thú thiếp, tự nhiên không phải nhân vật bình thường, nhưng rất nhanh đã bình tĩnh trở lại, “Ta chỉ giáo huấn nàng một chút mà thôi. Chuyện bản thân chưa trải qua, đừng ăn nói lung tung.”

Không khí bỗng nhiên cứng nhắc bế tắc.

Đúng lúc này Mặc Tử đột nhiên nói: “Cô nương có cần Mặc Tử chuẩn bị giấy mực không?”

Cầu Tam nương phản ứng không chậm, khi ánh mắt mọi người gom về phía mình, liền dè dặt đứng lên, cúi người trước bàn các trưởng bối: “Xin đồng ý cho Tam nương tự chủ trương.”

Tự chủ trương cái gì? Nàng thông thả không vội, đi đến chỗ Mặc Tử, ghé vào lỗ tai nói nhỏ. Đó chỉ là làm ra vẻ, thật ra cái gì cũng không nói.

Mặc Tử tỏ ra nhu thuận, liên tục xưng vâng, lại ra vẻ vô ý, nói: “Cô nương muốn viết lại điệu từ ngắn, Mặc Tử lập tức đi chuẩn bị.”

Cầu Tam nương trừng mắt nhìn bóng dáng Mặc Tử xuống lầu dưới, xoay người về phía bàn chủ tọa, có chút gắt giọng, “Nha đầu đầu góc nghếch này, ta nói nhỏ vào lỗ tai nàng, là muốn để cho nàng lặng lẽ làm, sau đó viết điệu từ ngắn đặc sắc kia ra, để cho mẫu thân cùng các phu nhân vui vẻ. Nàng lại kêu lớn tiếng như vậy, khác nào muốn mọi người đều nghe thấy, thôi bỏ đi. Ta thấy chuyện xưa nàng kể mãi mãi hồ hồ*, không trau chuốt gọt dũa nhưng cũng rất thú vị.”

*Mãi mãi hồ hồ: thường được dùng khi mô tả ai đó không cần thận, làm việc qua loa.

Từ sự dẫn dắt của Mặc Tử, Cầu Tam nương điểm chút liên thông. Kết quả là không khí trong phòng lập tức thoải mái trở lại, các phu nhân hé miệng cười không ngừng. Nhưng Trương thị thật sự không cười nổi, da mặt run rẩy. Người khác không nhìn thấy, Vệ thị lại không cẩn thận vừa vụn liếc mắt được, nhưng ý cười rất sâu, dường như không để ở trong lòng.

Mặc Tử cầm giấy mực đi lên, sớm đã thấy ánh mắt của mấy nha hoàn ngó lên xem náo nhiệt, vì thế nàng lập tức bày ra giấy mực cho Cầu Tam nương.

Cầu Tam nương cầm bút liền viết. Nhưng khi viết được một nửa, nàng dừng dừng bút, ngẩng đầu liếc mắt nhìn Mặc Tử một cái.

“Cô nương muốn nhúng mực sao?” Mặc Tử không đợi Cầu Tam nương nói, lập tức cầm lấy bút lông trong tay Cầu Tam nương.

Chỉ trong nháy mắt như thế, nhưng thông qua ánh mắt của hai người, nội dung được trao đổi như sau ——

Cầu Tam nương ám chỉ: gọi ý một chút cho ta, có chỗ nghĩ không ra. Chẳng nòng ta nòng, tiếp theo thế nào?

Mặc Tử ám chỉ: không phải ta không muốn gọi ý, nhưng hiện tại thượng cấp lãnh đạo đang trực tiếp khảo sát, phải khiến người ta có ấn tượng tốt nhất.

“Cô nương, bút của ngài.” Mặc Tử ra về người hầu tận tâm.

Cầu Tam nương cười, lại hơi nhếch môi, giống như tổn hơi thừa lời. Nhưng lấy trí tuệ của nàng rút cuộc cũng nhớ ra, huống hồ điều từ nàng thật sự đã đọc thuộc lòng, hơi thêm suy tư nữa, đặt bút viết một lần liền xong. Cuối cùng, còn dùng ánh mắt đặc ý đảo qua Mặc Tử.

Mặc Tử cười thâm trong lòng: với cá tính của Cầu Tam nương, chỉ thích hợp buôn bán, không thích hợp đấu tranh nội bộ, hơi một chút là lộ ra đáng về tự tin kiêu ngạo.

“Thủy Vân, mang đến đây cho ta coi xem.” Vệ thị gọi khuê danh của Cầu Tam nương, vẫy vẫy tay ra hiệu cho nàng lại gần.

Cầu Lục nương vẫn không tỏ vẻ gì, nhưng trên mặt Cầu Thất nương lại hiện lên vẻ không hài lòng. Cầu Tam nương đem điều từ ngăn mang qua cho Vệ thị nhìn.

“Ngươi luyện được là Hán Hoàng môn lệnh chương thảo* sao?” Nhãn tình của Vệ thị sáng lên.

*Hán Hoàng môn lệnh chương thảo: là một loại thư pháp, nét chữ còn giữ được một số đặc điểm của chữ lệ, do Sử Du thời Hán Nguyên Đế nhậm chức Hoàng môn lệnh viết ra.

“Phu nhân học rộng hiểu sâu, Tam nương thật hồ thẹn, chỉ học được bên ngoài mà thôi.” Cầu Tam nương nói ngọt.

“Ta nào có học rộng hiểu sâu, chỉ là ta có quen với một người cũng viết kiểu thư pháp này mà thôi. Cô nương gia luyện chương thảo, ngươi là người đầu tiên mà ta biết. Tuy nét chữ thiếu vẻ mềm mại dịu dàng, nhưng nghe nói ngươi từ nhỏ đã theo phụ thân đi lại bên ngoài, nên cũng hợp với tính tình của ngươi.” Vệ thị thốt ra lời này, Trương thị cùng Thất nương lại có vẻ vui sướng hả hê.

“Tam nương là trưởng nữ trong nhà, phụ thân khó tránh khỏi cưng chiều nhiều chút. Tuổi nhỏ không hiểu chuyện, nay đã không lẫn lộn bên ngoài nữa, ở nhà hiếu kính song thân, thanh tịnh qua ngày.” Cầu Tam nương ba câu hai lời, trả lời thành thực nhu thuận.

“Nên như thế. Nhớ đến phụ thân đã mất của ta, khi còn bé ta cũng vô cùng được thương yêu, người thường mang ta ra ngoài để mở mang kiến thức. Có điều nữ nhi vốn nên ở trong nhà, tránh cho sau khi xuất giá đối với cha mẹ chồng có khuyết điểm. Hôm nay, cho dù có nhớ cũng đã không thấy mặt người được nữa.” Vệ thị nói xong, không khỏi gạt lệ.

Lại khiến cho nữ tử Vệ gia đều lấy khăn tay lau khóe mắt.

Trương thị cũng gạt bỏ nước mắt: “Muội muội đừng nói nữa, ta lại nghĩ đến năm đó lão thái gia mua kẹo hồ lô cho chúng ta, chuyện xưa mà như vừa mới đây thôi.”

Vệ thị ngẩng đầu, từ nàng bắt đầu đương nhiên cũng nên từ nàng kết thúc, lau nước mắt, mỉm cười nói: “Là ta không phải. Hiếm khi được đoàn tụ, lại khiến nhà người khóc. Xem ra, ta cũng đã già rồi.”

Cầu Thất nương nịnh hót tận hết sức lực: “Phu nhân làm sao già được, đứng cùng với Tam tỷ, thật giống như hai tỷ muội.”

Ở Mặc Tử nghe được, Thất nương có ý nâng Vệ thị cao lên, còn đem Cầu Tam nương đạp xuống.

“Ai u, tỷ tỷ chúng ta đứng bên cạnh Tam Cô nương giống như tỷ muội, thế Trương tỷ tỷ cũng chẳng phải là không lớn hơn nữ nhi là bao?” Vệ tam phu nhân lúc trước bị Vệ thị khuyên ngăn, lửa giận trong lòng chưa tắt, lúc này là khẩu phật tâm xà.

Đến phiên mặt Trương thị hết đỏ lại trắng, nhưng nàng không thể trừng Vệ Tam phu nhân, đành phải lấy Thất nương xả giận, “Xảo Vân, trưởng bối nói chuyện, người an tĩnh nghe là tốt rồi.”

Cầu Thất nương bình thường hao tổn tâm cơ ở trước mặt Trương thị lấy lòng, nghĩ đến chính mình sẽ là người đầu tiên Trương thị lo lắng gả cho Vương phủ. Nào biết Trương thị liên tiếp khen Lục nương, cho nên nghĩ phải dựa vào chính mình tranh vị trí.

Kết quả lại biến khéo thành vụng, xấu hổ không thôi.

Vệ thị không còn tâm tư khuyển bảo Vệ Tam phu nhân nữa, chỉ quay sang nói với Cầu Tam nương: “Chữ này, có thể cho ta hay không? Người thật sự là có trí nhớ tốt, nghe một lần đã nhớ kỹ.”

“Phu nhân khích lệ rồi.” Cầu Tam nương trả lời, nói không nhiều, cũng không giả dối, thanh thanh tĩnh tĩnh.

Vệ thị để cho nha hoàn bên người đem chữ thu lại, nói một mỗi muốn nghỉ ngơi.

Trương thị muốn tiếp tục đãi khách, nhưng xem nàng thực sự mệt mỏi, đành phải thôi, hơn nữa phái người đến Vân Hi Tĩnh lâu đối diện báo một tiếng.

Một chốc, thu thập, hầu hạ, chuẩn bị xe ngựa, lầu trên lầu dưới, trong lầu ngoài lầu, vô cùng bận rộn.

Bạn đang đọc truyện *Chương Sự (Hố)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 18: Sau Thu Tính Sở (Nhất)

Nửa canh giờ sau, từng đoàn người lần lượt ra khỏi Song Hi lâu, đi về phía xe ngựa đứng đợi ngoài cổng từ bao giờ.

Mặc Từ lại giống lúc trước, lặng lẽ theo sau Cầu Tam nương, giống hệt như cái bóng của nàng.

Đám người Bạch Hà cuối cùng cũng theo kịp, nối gót ngay ở phía sau hai người.

“Phu nhân gọi người có chuyện gì?” Bạch Hà xoay mặt hỏi Mặc Từ.

“Không có chuyện gì, chỉ là kể lại câu chuyện xưa kia thôi. Lúc trước, ta ở Nhạn lâu kể chuyện, Vệ phu nhân biết được, nên yêu cầu kể lại chuyện đó cho các phu nhân cùng cô nương nghe.”

Mặc Từ nhìn tầng tầng lớp lớp người ở trước mặt, Vệ thị cùng Trương thị đi đầu nhóm người.

“Mặc Từ.” Cầu Tam nương gọi một tiếng.

“Có.” Mặc Từ đáp lại.

“Người có biết chính mình rất lợi hại không?” Cầu Tam nương tỏ vẻ tùy tiện, “Nếu không phải trí nhớ ta không đến nỗi kém, vừa rồi có thể đã xấu mặt rồi.”

“Ta làm sao không biết sự lợi hại của cô nương, nghe một lần thì một chữ cũng không quên, ngay cả các vị khách quý cũng khen cô nương.”

Khi Cầu Tam nương yêu cầu nhắc nhở, nàng vẫn chưa nói nửa chữ.

“Nếu như thật sự ta không viết được thì sao?” Cầu Tam nương rất muốn biết.

“Nếu cô nương thực sự không viết được, Mặc Từ nhất định sẽ đem điếu từ đọc lại một lần.” Mặc Từ sớm đã có chuẩn bị.

“Được khách quý khen sao? Cô nương chúng ta nhất định là khiến cho vị phu nhân kia thích rồi? Không đúng, phải là coi trọng.” Bạch Hà vui sướng.

“Chuyện đó cũng không hẳn.” Cầu Tam nương tỏ vẻ khôn khéo, cười lạnh nói: “Cũng nhìn ra được, mẫu thân tốt của ta vô cùng nâng đỡ Lục nương, mà Thất nương cũng vội vàng túm lấy Lục nương không tha. Khi nào thì hai muội muội của ta lại tốt đẹp như vậy, ta thật sự không biết.”

“Cô nương còn tốt hơn nhiều.” Bạch Hà cũng muốn cô nương nhà mình có chỗ đứng tốt.

“Ta thấy tính tình Vệ thị không có vẻ nhu nhược như lời nói của Trương thị.” Đoàn người đã cách khá xa, Mặc Từ mới nói, “Đối với Lục nương, dường như không hài lòng. Đối với Thất nương thật ra có bao che hơn một chút.”

“Đối với cô nương thì sao?” Lục Cúc ở phía sau bắt đầu quan tâm.

“Không nóng cũng không lạnh, nhìn không ra tâm tư. Khen cô nương là khen thực sự. Lại nhắc tới chuyện cô nương theo lão gia ra ngoài buôn bán, thái độ không có vẻ yêu thích. Chính là trong khen có chê.” Mặc Từ quan sát nửa ngày, “Chỉ sợ phu nhân cũng nhìn sai về người bạn tốt này. Hai mươi năm

trước tình tình mềm yếu, nhưng hiện tại có thể được Vương phi tín nhiệm, còn có thể diện trở về quê cũ, làm sao còn có thể là một người tùy theo ý kẻ khác được?”

“Nói không sai.” Cầu Tam nương tỏ vẻ đồng ý.

“Nhưng người này về ngoài ôn hoà, có khen có chê, chúng ta nên làm gì bây giờ?” Bạch Hà lại bắt đầu suy tư.

“Bà ta không vừa ý với ta, ta cũng chưa chắc đã thuận mắt Tam thiếu gia nhà bà ta đâu.” Cầu Tam nương mang thái độ thoải mái, lại nhìn phía Mặc Từ.

“Ta ngày mai sẽ đi hỏi thăm về vị Tam thiếu gia kia.” Mặc Từ hiểu được ánh mắt của Cầu Tam nương.

“Mấy nha đầu các người, nhìn thấy chưa? Đừng nói ta bất công.” Cầu Tam nương mặc dù bị phu nhân chèn ép, không biết tại sao, tâm tình vẫn vô cùng tốt: “Nha đầu Mặc Từ kia, cái gì ta cũng chưa nói, nàng đột nhiên ở trước mặt nhiều người như vậy, nói là ta muốn giấy bút. Cũng may sau đó nàng nói lại rõ ràng, bằng không, cô nương các người đêm nay thế nào cũng bị người ta chê cười.”

Mặc Từ giả ngu với Cầu Tam nương, “Ta là thấy Lục cô nương, Thất cô nương đều cố gắng để lại ấn tượng trong mắt Vệ thị. Sau đó Thất cô nương nói sai, chọc cho Vệ Tam phu nhân không vui, lại nghĩ nhân thể cô nương cũng nên bộc lộ ra bản lĩnh thù thù pháp của mình. Vừa thể hiện sở trường, lại có thể làm hòa hoãn không khí căng thẳng trong phòng. Ai ngờ cô nương thông minh như vậy, có thể đem điệu tử vừa nghe xong một lần viết lại chính xác.”

Sở dĩ Mặc Từ gọi chuyện để Cầu Tam nương viết lại điệu tử, bởi vì nàng cho rằng, Vệ thị là một tiểu thiếp, chắc chắn sẽ không hứng thú với việc một chồng một vợ trước mặt mọi người. Cầu Lục nương vừa nhắc đến chuyện xưa, Vệ thị đã nhũn mày. Ngược lại, Cầu Thất nương nói Quân thị không độ lượng, lại đánh trúng vào tâm ý của Vệ thị. Vậy tại sao Vệ thị phải đặc biệt muốn Trương thị tìm nàng đến kể chuyện, không phải vì chuyện xưa, còn có thể vì cái gì? Trừ bỏ điệu tử ngắn đặc sắc của Quân thị, dường như không còn nguyên do nào khác.

“Chương thảo có thể thêu sao? Trờ về người thêu cho ta nhìn xem.” Cầu Tam nương biết Mặc Từ nói thật, nhưng sau đó nghe thấy nàng dùng chữ thêu, lại muốn bắt bẻ sai lầm của nàng.

Mặc Từ trong lòng kêu khổ, tuy đã sử dụng quen ngôn ngữ cổ đại, nhưng nhiều khi cũng không tránh khỏi việc sử dụng một số từ ngữ hiện đại. Chính mình không để tâm lắm, người nghe lại lưu ý.

“Về chuyện thêu thùa may vá này ta thật sự chỉ có thể gọi là chấp vá. Để cho Lục Cúc thêu, thêu một bộ tâm kinh cùng với tranh khắc bản đem tặng cho khách quý có lẽ hợp lý hơn.” Nàng cũng là thuận miệng nói.

“Thêu một bộ tâm kinh?” Người nói vô tình, người nghe lại có ý, Cầu Tam nương cho rằng đó là một ý hay, “Không bằng ta tự mình thêu, sẽ có thành ý hơn.”

Lục Cúc thở phào một tiếng, vội vàng che miệng, đã thấy Bạch Hà, Tiểu Y liếc nàng cười trộm.

“Bình thường ta nuông chiều các người thành hư rồi.” Cầu Tam nương quay người bày ra vẻ mặt nghiêm khắc, nửa con người nheo lại.

“Cô nương, ngài vẽ mẫu, để nô tỳ thêu. Nhưng thêu để tặng người, thì nên là chính cô nương thêu.” Lục Cúc cười hi hi nói.

Nữ công của Cầu Tam nương, từ khi bắt đầu học đến nay, vẫn không được tốt lắm. Ở nhà nửa năm, vẫn chưa thêu ra hình dạng của một cái túi hương. Ngày thường rảnh rỗi, thà rằng nàng đánh đàn chơi cờ, đọc sách luyện chữ còn thú vị hơn.

“Mặc Từ, người cảm thấy buồn cười thì cứ cười đi.” Cầu Tam nương không thấy Mặc Từ mang vẻ mặt nhin cười như ba nha đầu kia, nghĩ rằng nàng sợ tình tình của mình.

“Cô nương, ta cũng chỉ có thể chấp vá quần áo, nào có tư cách cười ngài đem Mẫu Đơn thêu thành Đào?” Mặc Từ đứng đắn trả lời.

Lục Cúc ho khan mãi liệt, đột nhiên đau sốc hông không chịu nổi phải gấp người xuống. Bạch Hà vừa muốn nói giúp Cầu Tam nương thêu tâm kinh, nhưng đầu chưa kịp nâng lên đã phải cúi vội xuống để nhin cười. Tiểu Y vừa giúp Lục Cúc đấm lưng, vừa cười không ngừng.

“Tốt, thật sự tốt.” Tâm tình Cầu Tam nương không tệ, mặc kệ bọn nha đầu hồ nháo.

Loại thời điểm này, các nàng không giống đám người giả tạo khách sáo phía trước, chẳng phân biệt chủ tớ mà cười đùa thân thiết. Mỗi khi Mặc Từ nhìn các nàng tươi cười, liền an ủi chính mình, tình cảnh trở thành nha hoàn của nàng cũng không quá tệ.

Không ai để ý một mảnh hài hòa vui vẻ ở phía này, nhưng ở phía trước Vệ thị lại có thể cảm nhận được rõ ràng mạch nước ngầm đến từ chính Trương thị cùng Cầu Thất nương.

Vệ thị bất động thanh sắc, xoay người lên xe ngựa, một tay nắm lấy tay Lục nương, một tay cầm tay Thất nương, lại quay sang nói với Trương thị, “Tỷ tỷ tốt, mấy cô nương này nhà tỷ, quả thực người người đều xinh đẹp tài đức như lời tỷ nói, quả đúng là tri kỷ. Ta thực hận các nàng không phải là nữ nhi của mình.”

Trương thị vừa nghe thế, mừng rỡ đến nổi mặt mày như nở hoa, “Đừng nói nhận làm nữ nhi, cho dù mang đi ta cũng không có ý kiến gì.” Hai tay đẩy đẩy Lục nương, “Nàng đi.”

Cầu Lục nương thẹn thùng cúi đầu tiến lên.

Vệ thị lại kéo kéo Cầu Thất nương, “Đây cũng không phải rất tốt sao?”

Cầu Thất nương vội vàng dán đến bên người Vệ thị, ngọt miệng tiếng kêu một tiếng: “Can nương!” (mẹ nuôi)

Trương thị sững sốt, mắt phồng lợi hại nâng lên, lại cười mỉa nói, “Nếu đều để người mang đi, bên người ta sẽ không còn tri kỷ nói chuyện. Người đối với tỷ tỷ thật nhẫn tâm.”

“Tỷ tỷ thật sự là, vừa rồi còn nói ta mang đi cũng không phản đối.” Vệ thị nói chuyện, ánh mắt lại nhìn phía xa, nhìn đến Cầu Tam nương đang ở cửa hiên cùng bọn nha đầu nói nói cười cười, con người bắt giác sâu thẳm, “Yên tâm, cho dù ta có thực mang đi, cũng chỉ mang một người.”

Đây là lần đầu tiên Vệ thị chính miệng thừa nhận muốn dẫn cô nương của Cầu gia đi, cũng coi như cho Trương thị một viên thuốc an thần —— Cầu gia có thể cùng Kính Vương phủ kết thân!

Trương thị nghe xong lời này tâm tình ổn định trở lại, Lục nương Thất nương cũng có khát khao. Dù là Thất nương rất muốn biểu hiện, nhưng nữ nhi gia rụt rè, chỉ biết vui sướng cúi đầu.

“Ta còn muốn ở lại trong thành một tháng, trước khi đi, tỷ muội chúng ta cũng nên tái tụ.” Vệ thị rốt cục buông Lục nương Thất nương ra, quay người lên xe ngựa.

Nha hoàn đứng bên cạnh xóc lên mảnh kiệu.

“Lần sau tới sớm một chút, chúng ta có thể tụ tập đánh bài, các cô nương đi dạo vườn, sẽ vô cùng náo nhiệt.” Vệ Đại phu nhân cũng muốn yến tiệc lần tới.

Trương thị liên tục nói được, đội đám nữ quyến của Vệ phủ lên hết xe ngựa, ra khỏi phủ, lúc này mới dẫn người quay vào.

Cầu Tam nương vốn muốn trở lại viện của chính mình, An mụ mụ lại chạy tới báo Trương thị có lời muốn nói, mời nàng mang theo bọn nha đầu đi đến chủ viện.

“Đã là giờ nào, còn muốn đến viện của nàng?” Đội An mụ đi xa, Cầu Tam nương oán giận.

“Lục nương Thất nương, Tứ nãi nãi, Ngũ nãi nãi đều đến.” Bạch Hà cẩn thận quan sát.

Mi tâm Mặc Từ hơi khép lại.

Đèn lưu ly ngọc chói lọi, chiếu sáng lên một vùng ven hồ tối đen, nhưng chỉ rọi một vòng nhỏ, không thể sáng quá xa.

Bạn đang đọc truyện *Chương Sự (Hố)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 19: Sau Thu Tính Sở (Nhị)

Bóp ——

Vốn vẫn có thể nghe thấy tiếng nói chuyện khe khẽ trong sân, nhưng khoảnh khắc này lại im bật. Mọi người người nhìn chăm chăm Mặc Từ chật vật té ngã trên mặt đất, đa số đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, hoàn toàn không rõ nguyên nhân.

Những nha hoàn lúc trước có mặt trong Song Hi lâu thấy phu nhân gọi Mặc Từ tiến lên, nghĩ là phu nhân muốn ban thưởng cho nàng. Dù sao chuyện xưa Mặc Từ kể, đều khiến các phu nhân, các cô nương vui vẻ yêu thích.

Nha hoàn Ngải Liễu của Tứ phu nhân, còn có đại nha hoàn Ngải Hạnh bên người Trương thị, vừa thấy tình huống này trên mặt liền hiện lên nụ cười sung sướng khi người khác gặp họa.

Bởi vì, Mặc Từ đã trúng một cái tát của Trương thị, chính là một cái tát hung hăng, không chút lưu tình.

Bạch Hà hít vào một ngụm khí lạnh. Lục Cúc thậm chí còn kêu lên một tiếng.

Cầu Tam nương đứng ở bên người Trương thị. Dưới ánh đèn mờ mịt, không thấy rõ vẻ mặt. Nhưng nàng không lên tiếng, khẽ động cũng không, thậm chí còn ngăn cản Tiêu Y đang muốn xông lên phía trước.

Đinh ——

Không biết thế nào bắc đèn lại nảy lên liên tục.

Ánh mắt mê muội của Trương thị lúc này mới trở nên thanh tỉnh, thi nhiên buông tay trái vừa giờ cao. Lúc trước nàng dùng tay phải đánh, cảm thấy chưa hết giận, muốn dùng tay trái cho Mặc Tử thêm một cái tát, ai ngờ Mặc Tử lại gục luôn xuống đất. Chẳng lẽ nàng dùng lực đạo còn lớn hơn so với mình nghĩ, nhưng bàn tay một chút cũng không thấy đau à? Lại nhìn Mặc Tử, lấy tay bịt mặt, mu bàn tay hơi hơi cong lên, phần nhiều chắc là mặt đã sưng.

Trương thị vừa lòng, giọng nói mang theo sự cay nghiệt : “Không biết xấu hổ! Tưởng rằng biết ăn nói mà muốn mê hoặc chủ tử khách nhân? Cũng không biết xem những chuyện phóng đảng từ đám thư nào, dám lấy ra nói. Còn cùng ca cơ bên ngoài so cao thấp? Thắng ư? Chỉ làm cho người khác nói trong phủ chúng ta có loại kỹ nữ thấp hèn, vô cớ phá hỏng thanh danh chủ tử nhà ngươi.”

Mặc Tử cái gì cũng không nói, dường như bị đánh choáng váng, cúi đầu nhìn mặt đất.

Cầu Tam nương nghe được câu nói cuối cùng của Trương thị, khóe miệng cong lên nụ cười lạnh.

Nhưng khi Trương thị quay đầu nhìn Cầu Tam nương, nụ cười kia đã biến mất.

“Tam nương, hai tỷ tỷ của ngươi đã sớm già đi, ngươi chính là trưởng nữ trong phủ, bọn muội muội bên dưới đều nhìn ngươi mà học. Ngươi theo lão gia ở bên ngoài nhiều năm, không quan tâm đến bọn nha đầu bên người không biết lớn nhỏ. Người hiểu chuyện biết đó là tâm tính thiện lương của ngươi; không biết chuyện lại nghĩ ngươi không biết dạy dỗ nha hoàn. Ta đã sớm muốn nói với ngươi, phải quản giáo đây tớ nhiều hơn, xem ngươi mới ở trong nhà an ổn nửa năm, cho đến hôm nay. Thật sự là xem không vừa mắt, khiến cho ta tức giận mà động thủ. Đêm nay ngươi cũng nhìn thấy đi? Rõ ràng là người đàn bà đánh đá không muốn phụ quân thú thiếp, lại còn làm ra cái gì mà điệu từ ngắn, chẳng nông ta nông, làm bộ làm tịch. Sau chuyện lạ hẳn có ý đồ, nha đầu này của ngươi thật thông minh, thừa dịp Ngải Liễu đi ngoài, liền tranh thủ tiến vào Nhạn lâu cầu dẫn nam nhân. Mượn chuyện xưa kể, nhưng thật ra ta thấy nàng chính là gà mà muốn treo cao làm phượng hoàng đi.” Trước sau ý của Trương thị đều nói Cầu Tam nương không biết quản giáo, còn nói Mặc Tử nhất định có ý đồ.

“Mẫu thân, đây chính là người không phải. Nếu không thích phương pháp dạy dỗ nha đầu của ta, tại sao không sớm nói với ta. Ta chẳng lẽ thực sự để cho nha hoàn leo lên đầu sao? Lại nói, nếu mẫu thân nhắc nhở trước, đêm nay bất luận thế nào ta cũng không để cho Mặc Tử đến Song hỷ lâu, chọc mẫu thân tức giận, hại người ở trước mặt khách nhân mất thể diện.” Những lời này của Cầu Tam nương đúng là trong bông gói kim, có điều thái độ châm chọc quá rõ ràng.

Mặc Tử vẫn đang cúi đầu âm thầm thở dài, tính tình Cầu Tam nương này, nếu đã nhẫn thì nên nhẫn cho tới cùng. Cũng một nội dung nhưng nếu đổi thành cách nói nhu hòa, sẽ không đến mức khiến cho tất cả mọi người nhận ra hai người đang bất hòa. Tuy rằng quan hệ đối đầu của hai người này, từ trên xuống dưới Cầu phủ không ai là không biết.

Cầu Tam nương không nhịn được, nhưng điểm này Trương thị cao hơn nàng, một chút tức giận cũng không có, còn bày ra bộ dạng mẹ hiền: “Ta mất thể diện có quan trọng gì, nhưng đáng tiếc muội muội của ta càng trở nên yêu thích Lục nương Thất nương hơn.”

Cầu Tam nương thật muốn rút tóc nữ nhân trước mặt này. Cái gì mà Vệ thị càng thích Lục nương Thất nương, rõ ràng là nàng kiên quyết đem người đẩy tới trước mặt Vệ thị. Mà nàng ta sau khi nói tên Cầu Thủy Vân cũng không hề nhắc đến mình trước mặt Vệ thị. Hiện tại lại đem nước bẩn hắt lên đầu Mặc Tử.

“An mù mù, đi lấy gia pháp bồng đến đây cho ta, hôm nay ta không đánh chết tiện ty này không được, vì ta mà xả giận.” Ngầm lại một cái tát thật sự không thể hết giận, hơn nữa còn bị lời nói của Cầu Tam nương kích động, Trương thị đúng là muốn đùa ác, giết gà dọa khỉ.

Đám nữ nhân đang im lặng rớt cục cũng ồ lên, bắt đầu châu đầu ghé tai nhau, bởi vì ai cũng nghĩ Trương thị đối với nha hoàn Mặc Tử bên người Cầu Tam nương chỉ là khiển trách nhỏ nhen mà thôi, hiện tại lại muốn dùng đến gia pháp bồng.

Lúc trước, một người bị Trương thị dùng gia pháp bồng đánh chính là nha đầu kiều ngạo nhất trong viện Cầu Ngũ, trước mặt Ngũ phu nhân, hai cái nha đầu to khỏe đánh nàng năm mươi gậy, cho đến khi đưa ra khỏi phủ, nhìn bộ dạng dường như không sống nổi.

Mặc Tử lúc này ngẩng đầu.

Cầu Tam nương thấy sắc mặt nàng như thường, không sợ hãi, cũng không quật cường, bộ dáng thường thường thân nhiên. Giống như người bị chấp hành gia pháp, căn bản không phải nàng. Cầu Tam nương thật muốn hỏi Mặc Tử, tại sao một chút cũng không sợ? Nói cho cùng cũng là chính mình chọc giận Trương thị, liên lụy tới nàng.

Gia pháp bồng này chính là một cây gậy dài năm thước do tổ mẫu truyền cho chính thất phu nhân, đương nhiên Trương thị không thể dùng nó để trừng phạt Cầu Tam nương, nhưng đánh một nha đầu, cho dù là đánh đến chết hay tàn phế, Trương thị vẫn có quyền. Hơn nữa một khi đã đem gậy ra, Cầu Tam nương cũng không thể chống lại quy củ tổ mẫu đã lưu lại.

Cầu Tam nương vốn chưa từng hoang mang lo sợ, thúc thủ vô sách, lúc này miệng lại rất chậm rất chậm giật giật. Nàng thu đôi mắt lại, quay đầu, liếc mắt nhìn ba cái nha đầu gắp đến độ sắp khóc ra tiếng, để cho các nàng đừng đẩy nàng nữa.

Trương thị tự cao, không làm gì được Cầu Tam nương, cho nên mới vô cớ lấy nha đầu khác để trút giận, trong lòng rất thống khoái.

Chỉ chốc lát sau, An mụ mụ cùng với hai nha hoàn to khỏe khiêng gia pháp bổng đến, đem gậy đặt xuống bên người Mặc Tử. Âm thanh gậy va chạm với mặt đất trầm thấp khiến cho bọn nha đầu nhất gan rụt lại phía sau mấy bước.

“Phu nhân, các vị thiếu phu nhân, các cô nương, mời tránh xa một chút, tránh bị hoảng sợ.” An mụ mụ nói.

“Kéo đến gần đây.” Tầm địa Trương thị tàn nhẫn, làm sao có thể sợ loại chuyện như thế này, “Loại tình huống như thế này không thể để cho phát sinh, tuy rằng vi phạm lần đầu, cũng quyết không nương tay, đánh tám mươi gậy cho ta.”

Âm thanh xi xào lại lập tức cao lên. Đây là chính là muốn đem người đẩy vào chỗ chết.

Bạch Hà hốt hoảng từ trong đám người lao ra, quỳ rạp trên mặt đất, liều mạng dập đầu, “Phu nhân... Mặc Tử luôn luôn an thủ bốn phận... Sẽ không làm ra những loại chuyện như thế này... trong đó nhất định là có hiểu lầm... Phu nhân... Cầu xin ngài tha cho Mặc Tử...”

Lần này Cầu Tam nương không ngăn lại, người thứ hai tiến lên cũng là nàng cố ý thả đi.

Lục Cúc cũng chạy lên phía trước, nằm sát trên đất, “Phu nhân, nếu ngài thật sự muốn phạt, Lục Cúc nguyện vì Mặc Tử chịu chung phạt.”

Bạch Hà cũng vội vàng nói theo: “Bạch Hà cũng nguyện ý. Mong phu nhân từ bi.”

Mặc Tử không nghĩ tới Bạch Hà cùng Lục Cúc lại nguyện ý vì nàng mà làm đến nước này. Giao tình của các nàng xưa nay mặc dù tốt, nhưng đối với việc trung thành của các nàng với Cầu Tam nương, Mặc Tử không cho là đúng, còn cho rằng đó là nô tính. Hôm nay trong trường hợp này hai người vì nàng mà đứng ra, che chở nàng như chị em ruột, khiến nàng hồ thẹn lại cảm động không thôi.

“Tam nương, những nha đầu này của ngài thật cần rõ, đều là người quản giáo không đúng.” Trương thị không thể tưởng được bọn nha đầu của Cầu Tam nương lại đoàn kết như vậy, tức giận trong lòng càng không kiềm chế được, “Như thế càng đơn giản, đều đánh chết cho ta, sau đó để phòng nhân sự tìm nha hoàn tốt hơn cho ngài.”

Rõ ràng là muốn chặt đứt tay chân Tam nương, làm cho nàng không thể dùng người, tức giận trong lòng Cầu Tam nương so với Trương thị cũng không nhỏ hơn bao nhiêu.

“Đây là có chuyện gì? Còn chưa có vào cửa, đã nghe thấy nhao nhao ồn ào!” Cầu Ngũ tiến vào trong sân, thấy người người đều đứng ở bên ngoài, rất náo nhiệt.

Cầu Tứ theo sát sau đó, liếc mắt nhìn người ngồi dưới đất, trái phải bị hai nha hoàn áp chế, mặt lập tức nghiêm túc trở lại, ánh mắt biến đổi.

“Mẫu thân, muộn rồi.” Hần nói, “Có việc gì ngày mai nói sau.”

—

Tác giả nói ra suy nghĩ:

Vấn mới.

Cầu đề cử.

Cúi đầu cảm tạ.

Bạn đang đọc truyện *Chương Sự (Hố)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 20: Thu Sau Tính Sở (Tam)

Vốn là một đêm trăng tròn đẹp đẽ, nay lại chiếu vào ngọn đèn lưu ly đang lay động đến kinh hãi. Ngọn đèn treo trên hành lang có vẽ tranh sơn thủy, bị gió thổi quay vòng liên tục, một lúc liền rơi xuống.

“Minh nhi, Chính nhi, hai người đến đứng chỗ của các thiếu phu nhân đi. Tuy nói loại chuyện như thế này nam nhân không cần xen vào, nhưng cũng không mấy khi hai anh em các người được nhìn ta chấp hành gia pháp, dạy dỗ tiện tỳ kia ý vào lòng tốt của chủ tử mà trở nên to gan xảo quyết.” Trương thị hôm nay nhất định phải đập lùi uy phong của Cầu Tam nương. Ở trong lòng nàng muốn đem Mặc Tử đánh chết, từ nay về sau Cầu Tam nương cũng chỉ là một tấm thịt, tùy nàng băm chặt. Toàn bộ Cầu phủ do nàng khống chế, sẽ không còn người dám đối nghịch với nàng nữa.

Cầu Ngũ vừa thấy gương mặt nha đầu mà mẫu thân giáo huấn, không phải tâm can bảo bối trong viện của hắn, liền cọt nhả đi đến bên người thê tử,

chính là Ngũ phu nhân. Thừa dịp nàng không chú ý, tay giấu ở sau lưng, bóp lấy tay nha hoàn hồi môn của thê tử mình.

Loại hành vi trắng trợn này của Cầu Ngũ, mọi người có nhìn thấy cũng coi như mù.

Cầu Tứ không tiến đứng chỗ Tứ phu nhân, mà lại đi đến bên phải Trương thị, mở miệng khuyên ngăn: “Mẫu thân, đêm xuân lạnh, người trước đó không lâu bị nhiễm phong hàn vừa mới khỏi, không cần vì loại nô tỳ râu ria này mà ảnh hưởng đến sức khỏe, sẽ bị ho trở lại.”

Thanh âm của hắn không cao không thấp, nhưng mọi người trong viện đều nghe được rõ ràng. Những người khác không có biểu hiện gì, nhưng Tứ phu nhân lại lập tức kinh ngạc liếc mắt nhìn hắn một cái.

Cầu Tứ là đứa con Trương thị hiểu rõ và yên tâm nhất, Tứ phu nhân cũng là người con dâu Trương thị vừa lòng nhất. Điều này không những vì nhà mẹ đẻ nàng là đại gia sản xuất tơ lụa ở Vân Châu mà còn vì nàng hiền lương thực đức, tính tình đặc biệt tốt. Trương thị đẻ Ngã Liên, Ngã Liễu làm nha hoàn thông phòng cho Cầu Tứ, nàng cũng hoàn toàn nhận, nghi thức thông phòng của Ngã Liên Ngã Liễu đều là nàng tự tay thu xếp vì Cầu Tứ.

“Nhi tử, đêm nay không trùng trị được tiện tỳ này, ta mới bị dâng khí mà phát bệnh.” Tâm ý của Trương thị đã quyết, “Chỉ cần nghĩ đến nàng ta giờ thủ đoạn chút nữa câu dẫn Vệ đại nhân, ngực ta liền cảm thấy không thoải mái.”

Lời thốt ra căn bản là giả dối hư ảo, Cầu Tứ muốn há miệng nhưng cuối cùng vẫn ngậm vào. Theo hắn thấy mẫu thân không trùng trị Mặc Tử không được, khuyên cũng sẽ không nghe, chỉ có thể đợi cơ hội khác nói sau.

“Người đâu, còn không đem hai nha đầu này kéo ra cho ta.” Trương thị gầm lên.

Không ai dám ngỗ nghịch Trương thị lúc này, Ngải Hạnh Ngải Đào dẫn theo tiểu nha đầu đi lên kéo Bạch Hà và Lục Cúc ra ngoài.

“Đánh cho ta, đánh thật mạnh.” Bạch Hà, Lục Cúc đau khổ cầu xin chỉ càng khiến Trương thị thêm căm tức.

An mù mù cúi người xuống, nói với Mặc Tử: “Nhanh nằm úp sấp xuống đi.” An mù xưa nay không ghét Mặc Tử, lần này không nghĩ tới phu nhân muốn chọn nha đầu kia để khai đao, cảm thấy nàng thật đáng thương.

Nhưng Mặc Tử vẫn ngồi ngay ngắn, tay che mặt cũng đã buông xuống, dưới ánh đèn, sắc mặt đỏ tươi, trong mắt có ánh sáng hư ảo, nhưng lại xinh đẹp bức người. Phát tán mà không loạn, quần áo dính đất mà trong gió lại như đang múa, giống như tiên nhân xuống trần.

Cầu Tứ nhìn Mặc Tử như vậy, con người trở nên u ám.

Hai nha hoàn chấp hành gia pháp giơ gây lên cao, do do dự dự hạ xuống ——

“Chậm đã.” Giọng nói không nhanh không chậm, âm thanh không cao không thấp, chính là Cầu Tam nương đánh vỡ trầm mặc.

Trong Cầu phủ, bên ngoài tuy là Trương thị định đoạt, nhưng Cầu Tam nương cũng là trưởng nữ, địa vị của nàng vẫn được tôn kính vô cùng. Hai nha hoàn kia nghe vậy, gây liền dừng ở giữa không trung, quay mặt nhìn Trương thị, xem ý tứ của nàng.

“Tam nương, pháp bổng này là do tổ mẫu lưu cho dâu trưởng của Cầu thị, chuyên dùng để giáo huấn hạ nhân trong phủ. Phụ thân người độc đinh, mẫu thân người mất sớm, ta tuy là vợ kế, nhưng theo gia phả vẫn là chính thất phu nhân. Người thân là văn bối, nên biết quy củ.” Trương thị dùng đến gia pháp này chính là không cho muốn cho Cầu Tam nương cơ hội cứu người.

“Là nữ nhi biết quy củ, mới xin mẫu thân dùng tay.” Trái với Mặc Tử, khuôn mặt Cầu Tam nương trong trẻo nhưng lạnh lùng, cao cao tại thượng, không thể thân cận.

“Đây là quy củ gì?” Trương thị thấy Cầu Tam nương lãnh ngạo, trong lòng không nao núng, nhưng cảm hận càng sâu.

“Mẫu thân nay đã là người nói một không thể là hai trong phủ, đương nhiên là có quyền dùng đến gia pháp. Điểm này Tam nương không thể phản bác. Có điều nếu như Tam nương nhớ không nhầm, khi tổ mẫu truyền lại gia pháp bổng, có kèm theo một điều kiện thì mới có thể giáo huấn người.” Cầu Tam nương đã tính trước kỹ càng.

“Điều này sao ta có thể không biết? Người bị dùng gia pháp chỉ có thể là hạ nhân bán thân cả đời. Nhưng hạ nhân bên trong phủ này, phàm là nha hoàn bậc hai trở lên, đều đã ký vào tử khế (khế ước bán thân đến chết), trừ phi ta xé khế ước đi——” Trương thị đột nhiên không nói ra lời được nữa.

Mặc Tử cúi thấp đầu, môi khẽ cong lên, dù vô cùng nhạt nhưng đó chính là một nụ cười.

“Trên tay mẫu thân có khế ước bán thân của Mặc Tử không?” Trong mắt Cầu Tam nương như có tinh quang hiện ra, kéo theo khí thế bức người, “Nếu mẫu thân có thì đúng là kỳ lạ, nàng rõ ràng là ta mua từ bên ngoài trở về.”

Trương thị làm sao có thể có khế ước đó? Hơn nữa hiện tại mới nhớ tới, đừng nói là Mặc Tử, ngay cả Bạch Hà, Lục Cúc, Tiểu Y không người nào nàng nắm giữ khế ước bán thân cả. Bởi vì, cho tới bây giờ Trương thị vẫn luôn coi bốn nha đầu kia là hạ nhân trong phủ. Nếu là người trong phủ, chính nàng có thể đánh có thể mắng. Một khi gia pháp bổng đã đưa ra, nghĩ đến mạng nhỏ của các nàng ở trong lòng bàn tay mình, Cầu Tam nương chỉ có thể đứng nhìn.

Trương thị đắc ý như vậy đúng là đã quên mất điều này. Nếu Cầu Tam nương không nhắc đến, nàng dường như đã quên còn có điều kiện này hạn chế.

Đánh chửi hạ nhân đã thành thói quen, nhưng không nhớ tới rằng đó chỉ là nha hoàn vú già chính mình sở hữu.

“Tuy rằng khế ước ở trong tay ngươi, nhưng chỉ cần là người của Cầu gia, ta là mẫu thân ngươi, chẳng lẽ không thể thay ngươi dạy dỗ nô tỳ?” Muốn danh chính ngôn thuận, Trương thị dùng đến thân phận để áp chế Cầu Tam nương.

“Ngươi là trưởng bối, thay ta dạy dỗ bọn nha đầu, ta vô cùng cảm kích. Có điều nói thế nào thì ta cũng là chủ tử mà Mặc Tử trực tiếp hầu hạ, để người đánh chết nàng, sợ là không ổn đi? Tử khế, là khế bán mình của người bán do người mua sở hữu. Nhưng cho dù là bán mình đến hết đời vẫn không phải là bán mạng, nếu hạ nhân bị chủ tử đánh chết, người nhà tìm đến quan phủ, cáo trạng mẫu thân vậy thì thật phiền toái.” Khí thế của Cầu Tam nương như hồng thủy, lời nói như kiếm.

Trương thị đã hoàn toàn bị rơi vào thế thất bại, trông mắt trừng trừng mở lớn, một chữ cũng không thốt ra được.

“Mặc Tử không hiểu quy củ, mẫu thân đã cho nàng một cái bạt tai. Theo lý mà nói ta chưa cho phép, mẫu thân cũng không được đánh người của ta. Nhưng Tam nương tất nhiên hiểu được, người là muốn tốt cho ta. Cho nên vẫn ngầm đồng ý để người dạy dỗ. Có điều nếu sử dụng đến gia pháp bổng vẫn là hơi quá. Vẫn mong mẫu thân bớt giận, ta trở về sẽ dạy dỗ nàng thật tốt.” Cầu Tam nương thật sự là, đã dẫm Trương thị dưới chân, còn muốn đáp hai đập.

Mặc Tử nhìn Trương thị tức giận cơ hồ muốn ngất đi.

“Mặc Tử, còn thất thần cái gì? Nói người ngu ngốc thật đúng là không sai. Phu nhân không đánh ngươi mau tạ ơn đi.” Cầu Tam nương nháy mắt với Mặc Tử.

“Tạ phu nhân khoan dung độ lượng.” Mặc Tử nói xong, cũng không đợi Trương thị mở miệng đã tự mình đứng dậy.

“Chuyện đã xong, mẫu thân nên sớm đi nghỉ ngơi, đừng vì tiểu tỳ này mà làm ảnh hưởng đến thân thể mình.” Cầu Tam nương cúi cúi người: “Nữ nhi cáo lui trước.”

Bạch Hà, Lục Cúc vẫn còn ngây ngốc đứng trong sân, chuyện đã xong rồi sao?

“Bạch Hà tỷ tỳ, còn không đốt đèn cho cô nương?” Mặc Tử trở lại bình thường, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì, giọng nói như hạt châu rơi xuống bàn ngọc, thanh thanh thúy thúy.

Hai người lúc này mới đáp lời, vội vàng thấp đèn lưu ly lên. Bạch Hà và Lục Cúc cầm đèn đi đầu, Cầu Tam nương theo phía sau, cuối cùng là Mặc Tử cùng Tiểu Y, một đoàn năm người hướng về phía cửa viện mà đi.

Đám nha hoàn vú già đứng xem náo nhiệt đều tránh thành một lối cho các nàng.

Đội năm người ra khỏi sân, chợt nghe bên trong truyền ra một trận âm ỉ. Gọi mẫu thân, kêu bà bà, hô phu nhân, còn có người nói mời đại phu.

Thì ra, Trương thị bị tức đến hôn mê bất tỉnh.

Hắn là vận động quá ít, tâm tư quá xấu, nên không chịu được nhiều kích thích, khiến cho hô hấp không nhanh nổi, thiếu dưỡng khí, hít thở không thông nên mới ngất đi. Mặc Tử tuy rằng nghĩ như vậy, nhưng nửa điểm thương tiếc cũng không có.

Bạn đang đọc truyện *Chương Sự (Hố)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 21: Ai Nói Quy Củ (Nhất)

Đêm hôm đó, sau khi trở lại đông phòng của các nàng, Bạch Hà liền giúp Mặc Tử bôi thuốc.

Trùng hợp là Cầu Tam nương nhìn qua cửa sổ thấy cảnh đó, lại bắt đầu tức giận: “Không phải là đánh mặt của ngươi. Mà rõ ràng là muốn đánh lên mặt ta. Gọi bà ta một tiếng mẫu thân, bà ta đã tự cho mình là người đứng đầu trong phủ, thật buồn cười. Nay ta ở trong nhà, toàn bộ đều xem nét mặt phụ thân mà làm việc. Nếu không, bà ta vừa náo loạn như vậy, ta đã sớm hoàn trả lại một cái tát.”

Ngón tay Bạch Hà nhẹ như lông chim, vừa bôi thuốc cho Mặc Tử vừa nói: “Cô nương, hà tất phải cùng phu nhân so đo? Đợi sau khi gả ra ngoài, cô nương sẽ không còn là người của Cầu gia nữa, sẽ không còn phải càu gắt vô cớ. Chúng ta trước tiên nhẫn nhịn một chút, tránh cho phu nhân đem cô nương tùy tiện gả vào một nhà không tốt.”

Lục Cúc theo ở phía sau Cầu Tam nương nhanh mồm nhanh miệng, “Theo ta thấy, cô nương dù có an phận đi nữa, phu nhân cũng sẽ không chọn người trong sạch cho cô nương.”

Bạch Hà vẫn không muốn nghĩ quá xấu cho người khác, “Dù sao cô nương cũng là đại tiểu thư của Cầu phủ, phu nhân cho dù không yêu thích cô nương, cũng phải để tâm đến thể diện của lão gia. Lão gia vẫn còn ở đây.”

Tuy nói như vậy, nhưng tình trạng của Cầu lão gia hiện nay như ngọn đèn trước gió, thân thể chống đỡ đến nay đã là cực hạn, thậm chí đại phu cũng nói trong tháng này sẽ có chuyện. Hấn ham mê thanh sắc, khiến cho thân thể vốn không được coi là cường tráng càng trở nên suy yếu. Tai lại mềm, nghe lời nịnh hót liền cho rằng tính tình Trương thị hiền hậu, lại thay hấn sinh hai người con trai, nghĩ là nếu như hấn có chết đi, thì Trương thị sẽ chăm lo cho Tam nương cùng với các phòng thê thiếp khác của hấn, vì thế liền đem các cửa hàng buôn bán cùng ruộng đất của Cầu gia giao vào trong tay mẹ con Trương thị.

Phụ thân mặc dù hồ đồ nhưng Cầu Tam nương chưa từng trách hấn một câu. Vô luận như thế nào, đối với nàng, phụ thân vẫn là vô cùng yêu thương. Riêng chuyện mang theo nàng đi vân du tứ hải, lại dạy nàng xem sổ sách, học cách quản lý cửa hàng làm ăn, đã là chuyện những phụ thân bình thường khác khó có thể làm. Nay mặc dù nàng bị vây ở trong nhà, nhưng không phải tuyệt đường ít nhiều cũng là nhờ phụ thân.

Nhắc tới bệnh tình của phụ thân, khuôn mặt Cầu Tam nương trở nên hơi u ám.

Mặc Từ nghĩ rằng đây là cha và con gái tình thâm, ngực đột nhiên đau đớn bén nhẹn, mắt bỗng mờ đi, cảm thấy một trận cay xè đột nhiên kéo tới.

“Là động tác của ta quá mạnh sao?” Bạch Hà cả kinh, vội vàng dừng tay lại.

Trước mắt Mặc Từ lại trở nên rõ ràng, vẻ mặt hoảng hốt, ấp úng nói, “Đâu có. Sao thế?”

“Vẻ mặt giống như sắp rơi nước mắt.” Bạch Hà đem bình thuốc đẩy lại.

Cầu Tam nương nhìn Mặc Từ: “Bộ dáng của ngươi bây giờ so với khi bị người ta quăng cho một cái tát còn khó coi hơn. Lúc đó, ta thấy ngươi khí định thần nhàn*, như là biết trước gây đánh không được vậy.”

*Khí định thần nhàn: bình tĩnh ung dung.

“Mọi chuyện Mặc Từ đều quan sát sắc mặt của cô nương. Hơn nữa nếu như ta lộ vẻ sợ hãi, không phải càng khiến cho người ta đắc ý sao? Có điều thời điểm cô nương nói ra hai chữ ‘chậm đã’, thật—— đúng—— lúc.” Ngay khi nàng nghĩ sẽ phải chịu hai gậy thì Cầu Tam nương mới nói ra chuyện khế ước bán mình.

Một khắc đó, nàng không sợ sao?

Không, nàng sợ. Rất sợ. Vô cùng sợ.

Từ hiện đại trở về, là có thể to gan lớn mật sao? Đùng ngay thơ. Cổ nhân chỉ quan tâm đến người cùng huyết mạch, thân phận nha hoàn lại càng thấp hèn, pháp luật không có kiện toàn, mỗi người khó có thể tự bảo vệ được sinh mệnh của mình, cho dù đầu đầy quan điểm sáng tạo và tư tưởng tương lai như nàng, nhưng nếu Cầu Tam nương thờ ơ lạnh nhạt không quan tâm đến mạng này, thì rõ ràng Mặc Từ chỉ có thể bị đánh chết. Cầu xin tha thứ với Trương thị, nói chính mình có thể giúp nàng kiếm tiền, muốn bao nhiêu bạc có bấy nhiêu sao? Người ta sẽ cho nàng là kẻ điên, hồ ngôn loạn ngữ.

Bởi vì sợ, cho nên ý tưởng ngồi gốc mát mà hưởng lương của nàng sau này phải thay đổi. Từ bây giờ nàng sẽ chuẩn bị đường lui cho chính mình thật tốt, sẽ không phải hồ đồ ý lại vào Cầu Tam nương nữa.

Cá tính của vị đại tiểu thư này chính là theo hướng cảm xúc hóa, vui vẻ thì có thể sống chung, nhưng đã mất hứng thì tính tình bạo phát. Giống như lúc trước, nàng dùng khẩu hình nói ba chữ ‘bán mình khế’, chính là đề xuất chủ ý với Cầu Tam nương. Nhưng vị cô nương này lại cứng rắn kéo dài tới một khắc cuối cùng mới nói, không chỉ làm cho nàng chảy ra mồ hôi lạnh, mà còn khiến Trương thị tức giận sôi lên, trực tiếp xé rách tâm rèm võ vệt già đối giữa hai người.

Cầu Tam nương xuất thân tốt, không cần lo sợ. Nhưng nàng chỉ là một kẻ làm công ăn lương, bất cứ lúc nào cũng có thể trở thành vật hi sinh.

“Cô nương, đúng là đủ hung hiểm.” Lục Cúc nghĩ lại, liền cảm thấy hoảng hốt, vỗ vỗ ngực, “Ta lúc ấy sợ tới mức không dám trợn mắt, nghĩ Mặc Từ chết chắc rồi.”

“Là ta muốn xem bộ dạng tâm tình từ đỉnh núi mà ngã xuống đáy cốc của mẫu thân.” Cầu Tam nương không cảm thấy có gì không ổn, “Quả nhiên, không làm cho ta thất vọng. Cho dù ta chậm một chút, chịu vài gậy cũng không chết người được.”

Mặc Từ sao có thể không hiểu Cầu Tam nương? Nàng so với những thiên kim tiểu thư khác đúng là có phần chiếu cố hạ nhân hơn, nhưng cũng không phải người thiện lương, mà là nàng không dễ dàng tin tưởng người khác. Một tay bồi dưỡng ra, có thể khiến nàng trọng dụng, có được mấy người. Bởi vậy đối với đám người Bạch Hà thì Cầu Tam nương tương đối hiền hòa. Nhưng việc lúc trước ra mặt cứu Mặc Từ, không phải vì nàng tâm địa Bồ Tát, mà bởi vì Trương thị mượn chuyện của Mặc Từ nhưng thật ra mũi nhọn lại nhắm vào Cầu Tam nương. Nếu để Mặc Từ cho Trương thị xử trí, từ nay về sau nàng sẽ bị Trương thị áp chế không góc lên được, ở trong phủ mất địa vị thì nhất vinh câu vinh, nhất tổn câu tổn*.

*Nhất vinh câu vinh, nhất tổn câu tổn: một người vinh hoa thì tất cả vinh hoa, một người tổn hại thì tất cả tổn hại, tức là trong một tập thể liên kết nhau, kết quả của một cá nhân cũng là của cả tập thể.

Nửa năm nay Cầu Tam nương ở trong phủ, không đặt chân ra khỏi cửa lớn nửa bước, không phải là nàng ngoan ngoãn nghe lời Trương thị mà chính là

muốn củng cố quyền lực đại tiểu thư của mình ở trong phủ.

Cầu Tam nương mượn thân phận trưởng nữ qua lại giữa các phòng. Ngoài sáng có vẻ như mọi chuyện đều do Trương thị định đoạt. Ngấm ngầm vẫn có những người đứng về phía Cầu Tam nương.

Đương nhiên, Mặc Tử cũng không phải nói Cầu Tam nương không tốt. Bên trong Cầu phủ bấp bênh, một tiểu thư không có mẹ ruột bảo hộ, để cho mẹ kế cả ngày tính kế, nhất định phải cứng cỏi. Thiện lương, lòng dạ mềm yếu, sẽ chỉ khiến cho cuộc sống của chính mình trở nên thê thảm mà thôi.

Giống như Mặc Tử vẫn chậm chạp tính toán cho chính mình, thì những hành động của Cầu Tam nương cũng không khác gì.

Chính bởi vì kẻ tám lạng người nửa cân như thế cho nên Mặc Tử và Cầu Tam nương, hiểu nhau quá sâu.

Bạch Hà cùng Lục Cúc, nghe được câu nói ‘chịu vài gãy cũng không chết người được’ của Cầu Tam nương, thì cũng hoàn toàn đồng ý. Ở trong lòng các nàng, cho dù chết thay Cầu Tam nương, cũng là phải, đó là chuyện nô tỳ trung thành phải làm.

Tiểu Y tựa vào cửa, đáng người gầy gầy cao cao, dung mạo không mấy sâu sắc lại nói nhỏ một tiếng: “Ta sẽ không để cho gãy kia đánh xuống đâu.”

Lời này xuất ra từ miệng Tiểu Y, thật là khiến Mặc Tử không ngờ tới, dù sao sự trung tâm của Tiểu Y đối với Cầu Tam nương không thua gì Bạch Hà, Lục Cúc. Hoặc có lẽ nàng là vì tình nghĩa đối với Mặc Tử mà không đành lòng đi.

“Cô nương, nhiều ngày nay thời tiết rất đẹp, người có muốn thay lão gia đi Từ Niệm am thắp chút hương, cầu thẻ bình an hay không?” Thầm đọc đạo đức nghề nghiệp ba lần mới áp chế được cảm xúc trong lòng, Mặc Tử lấy tay khê lau chóp mũi. Thuốc mỡ tiêu sưng này không giống như trong sách nói: mát lạnh, mà rất nặng vị thuốc, dính vào mũi thật ngứa.

Động tác của Trương thị rất nhanh, nhưng phản ứng của nàng cũng đầu chậm. Khi Trương thị gọi nàng tiến lên phía trước, ngữ khí kia không phải là muốn khen thưởng. Từ khi tỉnh lại Mặc Tử gặp được chủ tử khôn khéo như Cầu Tam nương, cũng không dám coi khinh cổ nhân. Cho nên, vừa đứng trước mặt Trương thị, trong lòng đã tính toán đến tình huống xấu nhất. Trong nháy mắt khi tay phải của Trương thị nâng lên, má trái của nàng liền thuận theo chương phong lệch về phía bên phải, khiến khí lực của Trương thị bị giảm đi hơn nửa. Bất gặp ánh mắt hung ác, nàng biết không phải một cái tát có thể chấm dứt mọi chuyện cho nên lập tức ngã xuống đất. Khoảng cách khiến cho Trương thị đánh không đến, đá cũng không tới. Tốt xấu gì, nàng cũng từng tham gia quân ngũ, nếu thực sự để cho Trương thị đánh đến đau đớn thì thực có lỗi với lão lóp trưởng ở kiếp trước.

“Từ Niệm am?” Cầu Tam nương lập tức nhớ tới hai ngày trước Mặc Tử đã nói qua chuyện này với nàng.

“Nếu có thể ở tạm lại đó mấy ngày, thì càng tốt.” Mặc Tử không ngừng cố gắng, gắng đạt tới ‘hoàn mỹ’.

“Ngươi lại có chủ ý gì?” Đầu ngón tay của Cầu Tam nương gõ gõ vào song cửa sổ.

“Chủ ý giúp cô nương thể hiện hiếu tâm mà thôi.” Mặc Tử cười, con ngươi cong cong, như hai hồ sâu dưới ánh trăng.

Bạn đang đọc truyện *Chương Sự (Hố)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 22: Ai Nói Quy Củ (Nhị)

“Ta không đi.” Cầu Tam nương ngồi xuống ghế đá, thân thể biếng nhác như không xương, tà tà dựa vào cột đình.

“Cô nương!” Lên tiếng không phải Mặc Tử mà là Bạch Hà.

Lục Cúc cũng gấp gáp, “Cô nương, đây chính là một cơ hội tốt.”

Tiểu Y im lặng đứng ở phía sau cột đá, khi đến phiên nàng canh trực, nàng chỉ để ý đến an toàn của Cầu Tam nương, rất ít khi nêu ra chủ ý hoặc biểu đạt ý kiến.

Nếu Mặc Tử chưa giải thích nàng đang tính toán chuyện gì, Cầu Tam nương sẽ không đi. Lúc trước Bạch Hà và Lục Cúc cũng không để tâm lắm đến chuyện đi Từ Niệm am nhưng Mặc Tử vừa nói ra Vệ thị trở về lần này là ở trong Từ Niệm am, tránh cho người khác quấy nhiễu thanh tĩnh, chuyện này ngay cả Trương thị cũng không biết nói gì đến Lục nương, Thất nương. Tin tức quan trọng như vậy lấy được từ chỗ của Điền Đại, chỉ có người trong viện của Cầu Tam nương mới biết.

Nếu lợi dụng tốt chuyện này, không biết chừng có thể làm nên đại sự, Cầu Tam nương lại không muốn.

Hai nha đầu kia sao có thể không vội?

“Cô nương, chúng ta có ngọc bài xuất phù lão gia đặc biệt ban cho. Ta thấy Mặc Tử nói rất đúng. Rất nhiều nữ nhi có hiếu cũng đến Từ Niệm am ăn chay niệm phật ba bảy ngày. Lúc trước cô nương cũng đã đến ở Từ Niệm am vài ngày, lần này nói là muốn đi cầu phúc cho lão gia, phu nhân sẽ không nghi ngờ.” Bạch Hà nghĩ rằng Cầu Tam nương sợ Trương thị không chịu.

“Không cần biết bà ta có tâm nghi ngờ hay không. Nếu thật là vì sự bình an của phụ thân, cho dù bà ta có ngăn cản, ta cũng đi.” Cầu Tam nương hừ một tiếng, lại nói tiếp, “Nhưng giả bộ ngây trang đi cầu phúc cho phụ thân, chạy đến nơi cửa phật thanh tịnh, cũng chỉ vì muốn lấy lòng người, để chọn ta làm con dâu, da mặt ta không có dày như vậy.”

Lời nói của Bạch Hà đành phải nuốt trở về, cô nương nhà mình ngạo khí rất lớn, cổ tình không dễ chuyện quan trọng này vào mắt.

“Mặc Tử, từ khi người bị đánh, đã hai ngày người không ra khỏi viện, Điền Đại kia truyền tin cho người như thế nào?” Cầu Tam nương lại cảm thấy tò mò với chuyện này hơn.

“Ta để Tiểu Y thay ta đi hỏi thăm một chuyến.” Trong lòng Mặc Tử từ khi nhìn thấy Vệ thị cùng ni cô Từ Niệm am ngồi chung trên một chiếc xe ngựa đã có nghi vấn, cho nên đặc biệt dặn Điền Đại lưu ý.

“Thế nào, người muốn ta đi đến Từ Niệm am ở một thời gian, lấy lòng Vệ thị? Vừa mới nói người hiểu ta, đúng là tự và miệng mào. Chuyện hôn nhân từ xưa đến nay đều do cha mẹ sắp đặt. Nếu như mẫu thân giúp ta chọn một nhà ta không ưng ý, ta vẫn có thể kháng cự. Nhưng cái chuyện công phụ mẫu chạy tới cầu người ta lấy, ta làm không được.” Cầu Tam nương cảm thấy rất mất mặt.

“Cô nương, thứ lỗi cho ta nói thẳng.” Mặc Tử này giờ đều nói mấy lời sáo rỗng theo văn cổ đại, nhưng dù sao vẫn muốn nói thẳng ra ý nghĩ của mình: “Từ khi phu nhân ngắt xiu, hai ngày nay cô nương có đến thăm hay không?”

“Ta đã đến thỉnh an qua, nhưng bà ta không chịu gặp.” Cầu Tam nương cũng không phải người không hiểu chuyện.

“Phu nhân không chịu gặp, chính là không chịu tha thứ cho cô. Cô nương, nay phu nhân đối với cô như vậy, nếu cô không suy nghĩ cho chính mình, chỉ đợi để phu nhân tùy tiện gả mình cho người ta, khi đó chỉ sợ ngay cả cơ hội kháng cự cũng không có.” Trước mặt nhiều người như vậy, Cầu Tam nương không để ý thể diện của Trương thị. Trước kia chỉ ít vẫn mang lớp ngây trang hiền mẫu, nay chỉ sợ Trương thị mượn chuyện ngắt đi mà muốn hoàn toàn xé rách mặt nạ.

Cầu Tam nương cau lại hai hàng lông mày.

“Cô nương, bây giờ phu nhân gần như nắm giữ toàn bộ Cầu gia, cửa hàng, ruộng đất, sổ sách đều ở trong tay nàng. Ta không nói lão gia không tốt, nhưng trong lòng cô nương chắc cũng rõ ràng, phu nhân chắc chắn sẽ không tin cô nương không lưu lại chút vốn riêng nào. Nhưng vậy khổn cô nương nửa năm nay, phu nhân hẳn sẽ cho rằng số lượng không còn lớn. Đêm đó, chẳng qua Mặc Tử chỉ kể một câu chuyện xưa được người ta khen vài câu, nàng ta đã sử dụng đến gia pháp, còn muốn đánh cả Bạch Hà, Lục Cúc. Cô nương sáng suốt, vừa rồi còn nói đó chính là mượn mặt ta đánh mặt cô. Nhưng cô nương có nghĩ tới, phu nhân vì sao phải làm thế?” Mặc Tử hỏi.

“Ý người là, đối với nàng, ta đã không có giá trị lợi dụng?” Đôi mắt Cầu Tam nương bỗng nhiên trở nên sắc bén lạnh lùng.

“Chính là như thế. Cô nương vốn không phải người câu nệ quy củ, có sao phải để cho người khác thay mình làm chủ, hơn nữa lúc này là cơ hội tốt nhất để tranh thủ.” So với sự lạnh lùng của Cầu Tam nương, con người Mặc Tử lại bình tĩnh không sóng gió, “Ta cũng không nói cô nương đi nịnh nọt lấy lòng. Vệ thị kia là một người thông minh. Chúng ta quá mức tích cực, nói không chừng thông minh sẽ bị thông minh hại. Tốt nhất là lòng bình thường, không cần nhiều lời, để cho Vệ thị thấy được cô nương chân chính. Đến lúc đó, nếu như nàng không có chọn cô nương, tốt xấu gì chúng ta cũng đã cho nàng cơ hội. Nếu không chỉ bằng hai bữa cơm có thể lấy được vị trí con dâu sao?”

Cầu Tam nương nghe xong một hồi lâu không nói chuyện, sau đó động tác giống như muốn kéo miệng Mặc Tử, “Nhìn xem bản lĩnh của người, trắng đen đảo lộn, bây giờ lại biến thành chúng ta cho nàng cơ hội.”

“Cơ hội là ở cả hai bên.” Mặc Tử cho rằng đã đến thời điểm nên nói, “Vệ thị xem xét có chọn hay không chọn cô nương, cô nương cũng phải xem chính mình có muốn đi Kính Vương phủ kia hay không. Hơn nữa Mặc Tử bây giờ chỉ sợ đã là cái đinh trong mắt phu nhân, muốn ra ngoài cũng không thuận lợi như trước. Ra vào Từ Niệm am so với Cầu phủ dễ dàng hơn nhiều lắm, như thế mới có thể hỏi thăm được chuyện của vị Tam Lang Vương phủ. Nếu nhân phẩm kẻ đó có vấn đề, cô nương cho dù có được chọn, ta cũng sẽ khuyên cô nương không gả.”

Mặc Tử nói lời này, Bạch Hà và Lục Cúc liên tục đồng tình.

“Các người nên biết, cho dù phụ thân ra đi, Trương thị có ý đồ hại ta, ta cũng không sợ, cùng lắm thì ra khỏi phủ sống một mình. Ta tuy là thân nữ tử, lại chưa bao giờ cảm thấy thua kém đáng nam nhi. Luận về buôn bán quản lý cửa hàng, hai đệ đệ còn kém xa ta. Cho dù trong tay chỉ còn trăm lượng bạc, chỉ cần mấy người các người đi theo ta, ta có thể khiến nó tăng lên nhiều lần.” Lời nói Cầu Tam nương đến đây lại chuyển, “Nhưng thói đời này ta rõ ràng, đối với nữ tử thật luôn luôn bất công. Nếu không thành thân, ta ra ngoài ở riêng, về sau không chừng sẽ bị người ta nói không ra cái gì. Ta không vì chính mình, cũng phải suy nghĩ cho mẫu thân đã mất. Cả đời của bà làm hiền phụ, sao có thể để nữ nhi phá hủy thanh danh. Thôi, nếu đường còn chưa tận, Mặc Tử, ta nghe theo lời người nói.”

Mặc Tử cười nhẹ.

Bạch Hà lại mừng rỡ, “Cô nương nghĩ như thế thật tốt. Gái lớn gả chồng. Cả đời sống một mình, chuyện này có thể nói, nhưng thực hiện thật không đơn giản. Ta thấy Vệ thị ung dung hoa quý*, phong thái cử chỉ cũng không giống những phu nhân bình thường, nội tâm hẳn từ như Bồ Tát, chắc hẳn trong

nhà cũng không đến nỗi nào. Nếu cô nương gả được lang quân như ý, không phải là so với tự mình lập nghiệp tốt hơn gấp trăm lần?”

*Ung dung hoa quý: Hình dung thái độ văn nhã thông dong, trang trọng, xa hoa mà không tục.

Cầu Tam nương duỗi ra cánh tay trắng nõn như ngó sen, ngăn ở trước miệng Bạch Hà, “Lời của Mặc Tử khiến cho ta cảm thấy không đi thi thực có lỗi với bản thân mình, nhưng người nói, lại làm cho ta không muốn đi nữa. Lang quân như ý sao? Cùng phụ thân đi ra ngoài mấy năm nay, ta còn chưa nhìn thấy cái gì gọi là lang quân như ý đâu, nhưng lang quân phụ lòng lại thấy rất nhiều.”

Điểm này Cầu Tam nương cùng với Mặc Tử giống nhau, đối với tình yêu hứa hẹn không hề mang kỳ vọng.

Bạch Hà muốn phản bác, lại sợ Cầu Tam nương thực sự đổi ý không đi, đành phải nhin xuống, không dám mở miệng.

“Nếu cô nương đã quyết định, không bằng đến thăm lão gia một chút. Lão gia đồng ý, phụ nhân không thể không đồng ý.” Mọi chuyện do Trương thị quản, nhưng Cầu Tam nương là đi cầu bình an cho phụ thân, lại được Mặc Tử hiến kế.

“Mặc Tử, nếu như ta bị gả vào đầm rồng hang hổ*, việc đầu tiên làm sẽ là tìm người tính sổ.” Cầu Tam nương càng thêm tán thưởng tâm tư nhanh nhẹn của Mặc Tử.

*Đầm rồng hang hổ: Chỉ những nơi vô cùng nguy hiểm.

“Ít nhất vẫn tốt hơn so với cục diện đáng buồn hiện nay.” Ý Mặc Tử chính là nói hoàn cảnh của Cầu Tam nương đã chuyển biến xấu đến khó có thể cải thiện.

“Đúng, so với việc bị vây khốn, chỉ biết vẫy vùng trong đầm lầy đúng là tốt hơn.” Cầu Tam nương cũng là người được chỉ điểm sẽ thấu hiểu mọi chuyện.

“Hơn nữa việc này nhân tiện có thể giúp cô nương trao đổi chuyện buôn bán của cửa hàng, làm tốt, chính là tạo một nghề nghiệp mới, một vốn bốn lời.” Mặc Tử dứt lời.

“Hào nha đầu, rất hiểu cái gì mới là quan trọng nhất trong lòng ta.” Cầu Tam nương hài lòng khích lệ. Đúng là vừa nghe Mặc Tử nói như vậy, trong lòng Cầu Tam nương cảm thấy tốt hơn nhiều lắm. Nếu muốn người ta mua hàng, tự nhiên phải tốn chút tâm tư.

Nói xong liền động, Cầu Tam nương đứng dậy, dẫn theo Bạch Hà cùng Tiểu Y, đi đến viện của Cầu lão gia thăm bệnh nói chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Chương Sự (Hố)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 23: Ai Nói Quy Củ (Tam)

Cầu lão gia nghe Tam nương nói muốn vì mình mà đi lên chùa cầu bình an, bỏ thí cơm chay, sao có thể không đáp ứng. Không chỉ có thế, Bạch Hà còn kể lại với Mặc Tử, khéo mắt lão gia rung rung ửng đỏ, nắm tay Tam nương, nói mình vô cùng thương nàng.

“Trên đường trở về, sắc mặt cô nương rất khó coi, than thở nếu không phải phụ nhân ở giữa làm khó dễ, tình cảm của hai cha con nàng cũng không đến mức la xá.” Bạch Hà cũng than thở.

“Ta thấy trong phủ chỉ có cô nương là đối xử thật lòng với với lão gia, mỗi ngày đều đến thỉnh an một lần. Lục cô nương, Thất cô nương đâu có chuyện cần như vậy, suốt ngày chỉ quanh quẩn bên người phụ nhân.” Lục Cúc nằm ở trên giường, lấy tay gối đầu, nghiêng người lại nói xen vào với Bạch Hà và Mặc Tử, “Ta nghe Tấn Thư nói, Lục cô nương, Thất cô nương mỗi lần đến thăm lão gia, ngồi không dám ngồi, trà không dám uống, dường như chỉ sợ bệnh của lão gia sẽ lây sang các nàng. Lão gia tất nhiên là hiểu cả, bảo các nàng về sau không cần đến nữa, các nàng cũng là không đến thật.”

Tấn Thư là tiểu thư đồng của Cầu lão gia.

“Đâu chỉ có Lục cô nương, Thất cô nương, kể cả phụ nhân mang Cửu cô nương đến thăm, cũng không ngồi lâu, chỉ nhìn thoáng qua rồi lại dẫn người ra ngoài. Lão gia thật đáng thương, bên người có một đại phụ nhân thêm ba phòng thê thiếp, bốn nữ nhi, tất thấy tám nữ nhân, nhưng cũng chỉ có cô nương nhà ta thật lòng ở bên giường bệnh bưng trà rót thuốc.” Bạch Hà nhớ tới tình cảnh chứng kiến ở trong viện của Cầu lão gia ban ngày, không khỏi thổn thức.

“Cho nên, vận khí can nương(mẹ nuôi) của người so với lão gia còn tốt hơn. Lão gia có tám nữ nhân, chỉ có một người tận hiếu. Can nương người chỉ nhận một khuê nữ, nhưng so với khuê nữ chính mình đẻ ra còn hiếu thuận hơn.” Mặc Tử ngồi trên giường, dựa người vào cửa sổ, ánh trăng chiếu lên khuôn mặt như tuyết trắng, nhẹ nhàng nói.

“Đúng thế.” Lục Cúc cũng thổn thức, “Ta không cha không mẹ, những trường bối có thể nhận thức kết thân ta đều thương, hận chính mình không thể

móc tìm moi phổi để đối với người cho tốt. Mà những thiếu gia tiểu thư chỉ ở trong nhà không lo ăn không lo mặc, ngay cả một ngón tay cũng không cần động, lại ghét bỏ phụ mẫu tuổi già đau bệnh.”

“Đừng nói nữa, ít ra cô nương của chúng ta không phải người như vậy.” Bạch Hà nghe thấy tiếng trống canh, “Mau ngủ đi, sáng mai sẽ rất bận đấy.”

Tiểu thư cổ đại muốn ra khỏi cửa, đặc biệt còn là ở qua đêm bên ngoài, có vô số chuyện vụn vặt phiền phức. Trước tiên theo quy củ bình thường là phải được sự cho phép của cha mẹ, sau đó phải người đến chùa, gửi thiệp định ngày, an bài những nha hoàn, hộ vệ, gia đình cần mang theo, còn phải may y phục mới, trang bị những đồ dùng hằng ngày, ngay cả những đồ trên giường cũng phải mang theo, còn có sách vở ngày thường hay đọc, văn phòng tứ bảo(bút, mực, giấy, nghiên) đều phải đầy đủ, thời gian chuẩn bị ít nhất cũng phải một tháng.

Có điều, xuất hành lần này quyết định vội vàng, nếu như cần thời gian chuẩn bị sẽ quá thời gian Vệ thị ở lại Từ Niệm am, cho nên lão gia quyết định, ngày mai để cho gã sai vặt đưa thiệp đến trong am, sau đó sẽ xuất phát.

“Nếu như phu nhân biết chuyện, không biết có làm ầm ĩ một trận hay không?” Lục Cúc lẩm bẩm một câu, chuyển người muốn ngủ.

Mặc Từ nhắm mắt lại, một chút lo lắng cũng không có. Trương thị lẩm ầm ĩ, chẳng lẽ Cầu Tam nương sẽ dễ yên? Chuyện gì cũng có cách giải quyết, chờ xem thôi.

Ngày thứ hai, Cầu Tam nương sai gia đình đến Từ Niệm am đưa thiệp, còn căn dặn hần nếu nhận được tin thì nhanh chóng trở về. Đám người Mặc Từ bắt đầu tự thu thập hành lý, bận rộn nên cũng chẳng quan nhiều chuyện khác.

Lại nói trong viện của Cầu Tam nương cũng không có ý định giấu diếm tin tức, nhưng đợi đến khi Trương thị biết được tin, cũng đã là thời gian dùng điểm tâm của buổi tối ngày hôm đó.

“Người nói cái gì?” Trương thị tức giận, đập vỡ chén trà.

Ngài Hạnh ở bên cạnh sợ tới mức chạy vội đi chỗ khác để tránh mảnh vỡ.

An mụ mụ dù sao cũng là một lão nhân hầu hạ bên người Trương thị bao nhiêu năm, có bộ dáng nào của phu nhân mà chưa nhìn thấy qua, hai tay buông ở bên hông, cung kính đáp : “Tam Cô nương muốn đi Từ Niệm am làm lễ bái phật bảy ngày. Sáng sớm hôm nay, đã phái người đưa thiệp đến trong am.”

“Nàng ta muốn làm gì đây?” Trương thị không biết tỷ muội tốt của mình cũng đang ở trong am, “Hai ngày hôm nay ta không chịu để nàng vào thỉnh an, nàng liền trở nên lớn mật, mặc kệ mọi chuyện, có phải hay không?”

“Phu nhân, tiểu nha đầu dưới tay ta hôm qua nhìn thấy Tam Cô nương đi vào trong viện của lão gia, đoán chừng lão gia đã đồng ý.” An mụ mụ ngược lại vẫn suy nghĩ tinh táo, “Bằng không, Tam Cô nương cũng không dám tự quyết định nếu không có sự đồng ý của ngài như thế.”

“Lão gia đồng ý thì có ích gì! Đây là chuyện bên trong phủ, không cần biết là lớn hay nhỏ, đều do ta quản. Cho dù nàng ta là đại tiểu thư, cũng phải nghe lão nương này.” Trương thị rốt cục cũng lộ ra ý đồ nắm toàn bộ Cầu phủ, “Ngài Hạnh, người đi mời đại tiểu thư của chúng ta đến đây. Ta thật muốn nhìn xem, không có sự đồng ý của ta nàng sẽ bước ra khỏi cửa của Cầu phủ như thế nào!” Con tức của đêm hôm đó lại bùng lên.

Ngài Hạnh nghe thấy thế, liền vui sướng hài lòng đáp lời đi ra ngoài.

Không nghĩ vừa ra đến cửa, lại bị Tứ phu nhân từ bên ngoài bước vào giữ chặt.

“Phu nhân, con vừa nghe được một chuyện ở bên ngoài, người có thể nghe con nói hai câu hay không?” Tứ phu nhân nhẹ nhàng ngồi xuống bên người Trương thị, “Phu nhân đừng để cho chuyện nhỏ thế này khiến bản thân tức giận. Con đã nghe tin Tam nương muốn đi đến Từ Niệm am, có điều cũng nghe được mục đích là thay lão gia cầu phúc bình an, hoàn thành hiếu tâm, cho nên đến làm lễ bảy ngày.”

Trương thị sùng sốt, lập tức quay sang mắng An mụ mụ, “Không nói sớm để ta rõ ràng.”

“Người đừng trách An mụ, chỉ sợ An mụ cũng không biết.” Tứ phu nhân nhìn sang An mụ mụ, quả nhiên thấy mụ vội vàng gật đầu, “Nay nếu người đã biết, lại không cho Tam nương đi, chỉ sợ rơi vào tai lão gia, sẽ nói phu nhân không phải.”

“Cho dù như thế, nhưng nếu ta không nói lời nào, về sau ta làm sao còn có thể quản nổi phủ này nữa?” Nha đầu giáo hoạt chết tiệt kia, lại dùng hiếu lễ để đối phó với nàng.

Trương thị căm giận, trong lòng khó có thể bình tĩnh. Vốn tưởng rằng đêm đó mặc dù không thể đánh chết nha hoàn của Tam nương, nhưng dù sao ở trước mặt nhiều người như vậy, cũng coi như làm hỏng mặt mũi của Tam nương. Sau đó mình làm bộ bị choáng váng, chính là muốn khiến cho Tam nương gánh tội ngang ngược vô lý với mẫu thân.

“Tam nương lợi hại, nên sớm gả nàng ra ngoài.” Tứ phu nhân và Cầu Tam nương chưa bao giờ xung đột trực diện, vì nàng có một người mẹ chồng “vô cùng có khả năng”, không nhọc đến chính mình phí tâm tư.

“Tuy nói như vậy, nhưng nàng ta một ngày còn là đại tiểu thư của Cầu phủ, ta thực sự là ngủ không yên.” Trương thị đã căm hận đến không thể không chế nổi mình nữa.

“Chúng ta trước kết thân với Vương phủ, sau đó tìm người để Tam nương gả ra ngoài cũng không muộn. Thân thể lão gia không tốt, hôn sự của nàng tất nhiên do người định đoạt.” Tứ phu nhân mặc dù không có tâm hại người, nhưng vẫn có ý phòng người, “Nhưng nếu bây giờ người không cho Tam nương đi Từ Niệm am, kẻ không biết nội tình chỉ sợ sẽ nói hươu nói vượn. Huống chi, lão gia đã đáp ứng rồi.”

Hiếu thuận, là căn bản của đạo đức. Ngăn cản Tam nương làm chuyện hiếu, chuyện này nếu bị truyền đi, Cầu gia sẽ bị người ta mắng mỏ, khiến người đời cười chê, làm người khác khinh thường.

“Nhưng để cho nàng dễ dàng xuất môn như vậy, trong lòng ta rất khó chịu.” Cặp lông mày của Trương thị nhíu lên, trong đầu liền toát ra ý nghĩ xấu, “Tổ Tâm, chìa khóa khó phòng con phải giữ kỹ. Nếu như tự nàng muốn đi làm chuyện hiếu, không thông tri cho ta, vậy thì tất cả các vật phẩm cần cho lễ bái ngày, thì tự nàng dùng bạc mua.”

Tứ phu nhân – Giang Tổ Tâm thực hiểu mẹ chồng của nàng, nói đến nước này cũng không khuyên nữa, nếu còn nói thêm sợ là lửa giận sẽ cháy lên mình, vì thế không lên tiếng, chỉ khẽ gật đầu.

“Hai vợ chồng lão Ngũ, ta cũng chẳng mong trông cậy vào.” Trương thị kéo lấy tay của con dâu, “Chỉ trông chờ lão Tứ và con có thể quản gia khỏi nghiệp, chiếu cố thêm cả lão Ngũ. Ngũ nương nghĩ ta cái gì cũng không biết, đem đồ của phủ ta đưa cho nhà mẹ đẻ, còn làm đồ giả, hoặc mua đồ ở nhà mẹ đẻ cao hơn bình thường gấp hai lần vào phủ ta. Hiện tại ta không nói, chờ thời điểm thống kê sổ sách cuối tháng, xem nàng giải thích như thế nào. Cũng lạ là Chính nhi(Cầu Ngũ) không để chuyện này vào mắt, còn khiến ta phải thẳng lưng tươi cười trước mặt con dâu.”

“Phu nhân, người đừng tức giận. Ngũ đệ vẫn còn nhỏ, tính tình bất định, phu quân cũng chỉ có một đệ đệ như vậy, chúng ta không chăm sóc, còn ai có thể chăm sóc được?” Tứ phu nhân tươi cười ôn hòa khuyên giải.

Chuyện Cầu Tam nương đi Từ Niệm am cứ như vậy được giải quyết, không biết là lửa giận của Trương thị đã tắt, hay là chiếu lấy hiếu tâm che đậy mục đích của Mặc Tử đã đạt được thành công mà thực sự không có người dò xét thâm ý của chuyện này nữa, chỉ làm chuyện cất xén tiền bạc tự cho là đúng.

Bạn đang đọc truyện *Chương Sự (Hố)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 24: Ai Nói Quy Củ (Tứ)

Tứ phu nhân Giang Tổ Tâm từ trong phòng của Trương thị đi ra, đại nha hoàn Bảo Châu theo nàng ra đến ngoài sân, thấy bốn bề vắng lặng, lúc này mới nhỏ giọng hỏi, “Người đã nói với phu nhân chưa?”

“Riêng chuyện Tam nương muốn xuất môn đến Từ Niệm am đã khiến phu nhân tức giận, tâm tình của người hiện nay vô cùng xấu, ta khuyên ngăn còn không kịp, làm sao còn dám nói đến chuyện đó. Qua mấy ngày nữa, đợi tâm tình phu nhân tốt lên thì nói sau.” Giang Tổ Tâm nhớ đến lời phân phó của Trương thị, mặc dù trong lòng không cho là đúng, nhưng vẫn phải nghe theo.

Kỳ thật theo nàng thấy, phu nhân hoàn toàn không nên vì chuyện nhỏ này mà chia mũi nhọn vào Tam nương. Tâm nguyện lớn nhất của nữ tử chính là được gả vào một nhà tốt. Nay lão gia bệnh nặng, muốn hứa gả Tam nương cho ai, còn không phải là chuyện trong tay phu nhân sao. Những việc nhỏ nhặt nếu có thể nhượng bộ thì nên nhượng bộ, có thể dụ dỗ thì dụ dỗ, thì Tam nương sẽ không biến thành mọi chuyện đều cẩn thận như hiện nay. Nếu cứ tiếp tục như vậy, chỉ sợ việc hôn sự cũng sẽ không đơn giản, tất yếu khiến trong phủ huyền não đến gả bay chó sủa.

Mẫu thân ruột của Giang Tổ Tâm cũng là chính thất phu nhân, đối phó với con thiếp chính là tỷ muội huynh đệ của nàng thì cao minh hơn nhiều lắm. Vừa không cho bọn họ uy hiếp đến địa vị của khuê nữ mình, vừa không cho người ngoài cơ hội nói ra nói vào.

So sánh với mẫu thân của mình, thì thủ pháp đối phó Tam nương của phu nhân đúng là quá mức vội vàng, thiếu kiên nhẫn.

Có khi, Giang Tổ Tâm cảm thấy, có lẽ là Trương thị từ tiểu thiếp đi lên làm chính thất phu nhân nên trong lòng e ngại Tam nương là con vợ cả danh chính ngôn thuận, cảm giác luôn thấp hơn Tam nương một bậc, bởi vậy mặc dù hiện nay đã nắm giữ toàn bộ tài sản của Cầu gia trong tay, nhưng mọi chuyện dù lớn hay nhỏ vẫn phải thắng được vị đại tiểu thư này mới vừa lòng.

“Tứ phu nhân, chúng ta trở về sao?” Bảo Châu hỏi.

“...” Giang Tổ Tâm trầm tĩnh trong chốc lát, rồi lắc lắc đầu: “Không, chúng ta đến khó phòng nhìn một chút.”

Cần nhắc một chút, trước mắt vẫn không nên cay mình được sủng ái mà mạo hiểm, tạm thời chiếu theo ý của phu nhân. Mặc dù chìa khóa khó phòng nàng cũng có một chiếc, nhưng toàn bộ chủ ý vẫn là ở phu nhân. Có âm mưu cũng không thể đổ hết lên đầu mình.

Khó phòng của Cầu phủ, đều cất trữ những vật quý giá, từ lớn như vạn lượng hoàng kim, bình phong san hô, đến nhỏ như những cái chén rượu vàng

ngọc. Trừ phi được lão gia phu nhân ban thưởng, còn lại nếu cầm từ khó phòng đi ra, nhất định phải trả lại nguyên vẹn.

Tháng giêng vừa rồi, Tứ di nương mượn một bộ đồ trang sức phi thúy trên châu về nhà mẹ đẻ, ai ngờ khi đưa trở về lại thiếu mất một viên trên châu lớn giá trị ba trăm lượng. Phu nhân để cho Tứ di nương tự mình bỏ bạc ra bổ sung. Bạc của Tứ di nương đều vụng trộm đưa cho Thất nương, làm sao còn đủ ba trăm lượng, không thể làm gì khác hơn là đến cửa hàng tơ lụa của Cầu phủ thuê hoa. Đến nay hình như vẫn chưa trả đủ.

Phía trước khó phòng, vài quản sự và nha hoàn ra chào đón, khom người nửa quỳ kêu: “Tứ phu nhân”

Giang Tổ Tâm bảo các nàng đứng lên, sau đó đi vào ngồi trong lễ đường cách vách khó phòng. Tiểu nha đầu dâng trà lên, nàng từ tốn uống một ngụm.

“Tứ phu nhân đến là muốn kiểm tra bộ phận sao?” Nơi này trừ bỏ chủ tử, lớn nhất chính là con dâu An mụ mụ, nương tử của An Thuận, gọi là An thị.

Vật phẩm trong khó phòng, hai tháng sẽ kiểm kê một lần, hoặc phu nhân tự mình kiểm tra, hoặc sai khiến nhóm nàng dâu, nha hoàn kiểm tra sau đó báo lên. Các quy tắc khi kiểm kê khó phòng đều do Cầu Tam nương định ra. Giang Tổ Tâm cảm thấy rất tốt, nên tiếp tục sử dụng.

Những quy củ này đều được Cầu Tam nương viết thành văn bản rõ ràng, thưởng phạt phân minh, ngay cả người kiểm kho đều chịu giới hạn trong quy củ này, Điều này đúng là khiến Giang Tổ Tâm mở rộng tầm mắt. Nhưng phu nhân lại sợ những quy củ đó gây bất lợi trong việc sử dụng tư quyền của nàng, cho nên khi thay đám nha hoàn ở khó phòng cũng bỏ những quy định ấy đi, dùng lại quy củ khó phòng của lão gia lúc trước. Nếu như phu nhân có dùng đồ của khó phòng mà không trả, cũng không có khả năng bị truy đòi.

Giang Tổ Tâm bảo An thị lấy sổ ghi chép đến, liếc mắt nhìn qua rồi hỏi, “Hôm nay ngoại viên có yến tiệc gì không?”

An thị trả lời: “Không hề có người đến thông báo.”

“Vậy hôm nay khóa khó, thông kiểm đi.” Giang Tổ Tâm khép lại sổ ghi chép, “Lấy thẻ bài ra.”

Thông kiểm, chính là kiểm kê mọi thứ. Khóa khó, chính là bên ngoài không thể lấy ra, chỉ có thể thu vào.

An thị cảm thấy kỳ quái, sắp cuối tháng rồi bây giờ lại thông kiểm, đây không phải là ăn no rảnh rồi không có chuyện gì làm sao? Nghĩ thì nghĩ thế nhưng cũng không dám chậm trễ, vội vã chạy lấy thẻ bài đến.

Giang Tổ Tâm phân công một đám nha hoàn vào trong thông kiểm, nhưng không nghĩ đích thân vào trong, chỉ sai khiến Bảo Châu theo vào khó phòng, bên trong phòng chỉ để lại An thị để nói chuyện.

“Đây là ý tứ của phu nhân.” Giang Tổ Tâm là người giỏi sát ngôn quan sắc*, sao không biết An thị ở sau lưng lắm bả phiền phức.

*Sát ngôn quan sắc: đoán ý qua lời nói và sắc mặt.

An thị lập tức trung ra khuôn mặt tươi cười, “Tứ phu nhân, ta biết ngay mà, ngài sẽ không vô duyên vô cớ khóa khó.”

Giang Tổ Tâm biết nàng ta đang lấy lòng mình, cũng lơ đãng: “Ngày bình thường, Tam Cô nương có sai khiến nha hoàn đến khó phòng mượn đồ không?”

“Từ lúc Tam Cô nương giao chia khóa khó phòng đã không tới đây nữa. Mỗi lần phu nhân ban thưởng, đều để đại nha đầu Bạch Hà, hoặc là nha hoàn bậc hai Lục Cúc đến đây.” An gia là tâm phúc Trương thị mang từ nhà mẫu thân ruột đến, sao không biết chuyện phu nhân và đại tiểu thư có mâu thuẫn. Nghe Tứ phu nhân hỏi thăm chuyện của Tam nương, An thị liền trả lời vô cùng ân cần.

“Chỉ có hai người này?” Giang Tổ Tâm lạnh nhạt hỏi.

“Ta chỉ gặp hai người này. Có điều có nghe An bà bà nói đến mấy ngày trước, phu nhân giáo huấn một nha đầu trong viện của Tam Cô nương, gọi là Mặc Từ. Ta vẫn đang khó hiểu đây, thật là chưa bao giờ nghe đến tên này?” An thị đứng là người có thể trò chuyện.

“Cũng không được coi là giáo huấn, chỉ là tát một cái mà thôi.” Giang Tổ Tâm buông chén trà trong tay, đứng dậy, dặn dò An thị, “Nhớ kỹ, hôm nay ai cũng không thể lấy đồ từ trong khó phòng. Nếu như gia môn ở ngoại viên cần dùng gấp, bảo người tới tìm ta.”

“Vâng, Tứ phu nhân.” An thị theo sau Giang Tổ Tâm, tiễn nàng đến cửa viện.

Đợi đến khi không còn thấy bóng dáng của Giang Tổ Tâm nữa, An thị liền gọi một tiểu nha đầu tín nhiệm đến phân phó, “Nhanh đến chỗ An mụ mụ hỏi thăm rõ ràng, đến tốt cùng là phu nhân có ý tứ gì.” Tứ phu nhân thật tốt tính, nói cũng như không nói. Đến lúc đó, đắc tội với người là chính mình chứ nào có ai khác.

Khóa khó? Sao có thể khóa dễ dàng như vậy?

Ngũ thiếu gia động một chút là vào trong khó lấy trang sức đưa cho nha đầu của hắn, cứ vài ngày một chuyến. Bình thường, An thị đều là một bên giao đồ, một bên sai người đi báo lại phu nhân. Đánh chữ hay là mất nhắm mắt mở bỏ qua, đều do phu nhân quyết định. An mụ mụ nói, nếu giá trị là từ mười đến hai mươi lượng thì, phu nhân cũng mặc kệ. Muốn vừa vặn hôm nay Ngũ thiếu gia lại đến, nàng không cho, hắn lại chạy đến chỗ phu nhân làm ồn, phu nhân có thể mắng nhi từ của mình mà bao che mình sao? Căn bản là không thể nào.

Khi tiểu nha đầu báo tin trở về, biết được phu nhân là muốn tỏ thái độ cho Tam Cô nương xem, An thị liền đóng sổ. Lấy một túi hạt dưa, lại pha một bình trà, ngồi ở hành lang, một ngụm trà lại một nắm hạt dưa.

Hương cụ, trà khí còn có đồ trang sức để làm lễ bảy ngày trong Từ Niệm am, đều phải theo một quy chế nhất định. Trong am thanh tịnh, không thích những đồ bằng vàng bạc, coi trọng sự mộc mạc, nhưng cũng không thể để mất thân phận tiểu thư, bởi vậy đồ bằng ngọc tốt nhất. Ngày mai xuất môn, hôm nay chắc chắn sẽ tới lấy ngọc.

Vừa quá trưa, đã có người tìm đến cửa.

Tiểu nha đầu trông cửa nhỏ giọng hỏi là ai.

“Ta là Bạch Hà nha đầu trong viện của Tam Cô nương.”

Tiểu nha đầu vội vàng liếc mắt nhìn An thị cách đó không xa.

An thị ngoác ngoác tiểu nha đầu lại gần, áp tai nàng nhỏ giọng phân phó gì đó.

Xong xuôi, tiểu nha đầu chạy đi, đứng ở phía sau cửa, cao giọng nói: “Hôm nay khóa khó thông kiểm, chỉ có thể thu không thể xuất vật, ngày mai lại đến.”

Bên ngoài an tĩnh một hồi lâu.

An thị nghĩ người đến thật biết điều, dễ dàng đã bị đuổi rồi, không khỏi đắc ý.

Nhưng vào lúc này, một giọng nữ trong trẻo nàng chưa bao giờ nghe qua lại truyền vào trong viện, khiến cho đám nha hoàn hai mắt nhìn nhau.

“Chúng ta đến lấy không phải của công, mà là vật Tam Cô nương gửi ở kho phòng, cùng thông kiểm có quan hệ gì đâu? Trước mở cửa, mời quân sự ra nói chuyện.”

Bạn đang đọc truyện *Chương Sự (Hố)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 25: Ai Nói Quy Củ (Ngũ)

Cửa mở. Đi vào là hai nha hoàn dáng người mảnh khảnh. Một người An thị có thể nhận ra được chính là Bạch Hà, còn một gương mặt lạ An thị chưa từng gặp qua.

An thị trầm nghĩ, hay đây chính là Mặc Tử bị phu nhân đánh một cái bạt tai sao?

Cửa này tuy rằng là không thể không mở, nhưng An thị là quân sự kho phòng, địa vị còn trên cả nhất đẳng nha hoàn, tất nhiên không cần đứng dậy đón chào, hơn nữa còn có thể bày ra vẻ mặt mẹ kế.

“Lời vừa rồi là người nói?” Liếc mắt nhìn lại, cảm hơi nhấc lên đặt câu hỏi, chương quân kho phòng – An thị tỏ rõ sự coi thường người gương mặt không nhìn rõ kia, thật sự bình thường hơn nữa bộ dáng còn có chút thô tục.

“Mặc Tử, vị này là quân sự kho phòng, chúng ta phải gọi là An thẩm tử.” Bạch Hà nói nhỏ.

Nữ nhân quân sự trong nội viên cũng giống như chức vụ của quân gia ở ngoại viên hay chương quầy quản lý cửa hàng và buôn bán, có nhiệm vụ thay chủ tử xử lý thông báo mọi chuyện, nắm giữ quyền lực nhất định trong tay.

“Bạch Hà thì ta biết, còn người là ai?” An thị nghe thấy lời nói của Bạch Hà đã xác định được người đến nhưng vẫn làm bộ hỏi.

“Ta gọi là Mặc Tử...” Mặc Tử còn chưa nói xong, An thị liền cười ra tiếng.

“Ồ? Ta đã biết, chính là Mặc Tử bị phu nhân đánh một cái tát đúng không?” An thị vừa nói xong, một nhóm tiểu nha đầu phía sau liền ha ha cười không ngừng, “Thế nào, đánh còn chưa đủ đau sao, hay vẫn muốn để phu nhân đánh thêm vài cái nữa?”

Bạch Hà nhăn mi. Mặc dù chỉ ghé qua vài lần, nhưng cũng chưa thấy An thị nói chuyện xảo quyệt cay nghiệt như thế bao giờ.

Mặc Tử không muốn làm người khác chú ý, khuôn mặt luôn nhìn xuống phía dưới, tóc mai trên trán chắn lại ánh sáng chiếu vào khuôn mặt. Bởi vậy không có người nhìn thấy trong mắt nàng mang ý cười.

“Đến tột cùng là ta nói gì không đúng, lại khiến phu nhân tức giận muốn đánh? Mời An thăm tử nói rõ ràng, miễn cho ta cuối cùng chịu tội mà vẫn hồ đồ.” Một đồng vô hạt đưa đầy đất thế này, hẳn là đợi các nàng rất lâu rồi.

An thị thấy dung mạo Mặc Tử không sâu sắc, có vẻ rất dễ bắt nạt, vì thế cao giọng nói: “Cái gì mà của công với không phải của công, từ khi ta tiếp nhận khổ phòng, chưa từng nghe qua cách nói này. Phàm là vật trong khổ phòng, đều là của Cầu gia. Chi cần của Cầu gia, chính là của lão gia và phu nhân. Trừ phi lão gia và phu nhân nói ban thường, bằng không đã lấy ra phải giao nguyên vẹn trở về. Hôm nay phu nhân và Tử phu nhân khóa khổ thông kiểm, chúng ta tự nhiên phải làm việc được phân công. Nếu ta mềm lòng để người mang đồ đi, cũng không phải cô nương nhà người phát tiền tiêu vật hàng tháng cho ta. Ta bị phu nhân phạt, cô nương nhà người có đứng ra xin tha cho ta hay không?”

“Quy củ lúc trước của cô nương là thông kiểm cũng không tính việc lấy đồ ra vào.” Bạch Hà cũng biết.

“Người nói là quy củ lúc trước. Nay Tam Cô nương không còn giữ chìa khóa khổ phòng nữa, quy củ do nàng định ra sớm đã bị phu nhân bỏ đi, dùng lại quy củ của phủ lúc trước. Ai cầm chìa khóa thì chúng ta nghe theo người đó.” An thị hừ hừ hai tiếng.

Mặc Tử nghĩ đúng là chó cạy gần nhà, gà cạy gần chuồng! Những kẻ chỉ biết thịt xương mà không biết tiếp thu.

“Lúc trước cô nương sửa lại quy củ khổ phòng, chẳng phải là quy củ tổ tông định ra cũng sửa lại sao?” Mặc Tử vẫn bình tĩnh.

Việc làm đầu tiên khi Mặc Tử theo Tam nương vào Cầu phủ, chính là sửa sang lại sổ ghi chép các thời kỳ khổ phòng bao năm qua. Một rương lớn, lúc bình thường hay lấy ra nhập vào, sau khi kiểm kê vẫn ghi chép lại. Bởi vì không muốn bản thân dính vào những rắc rối trong các vấn đề ở khổ phòng, nàng còn cẩn thận chép lại sổ sách ra mấy bản. Trong khổ phòng của Cầu gia khi đó, đồ quý hiếm nhiều không kể xiết. Nhưng hôm nay ngay cả mấy cây trầm vàng vài chục lượng cũng được đặt trong hòm khóa lại.

“Sửa quy củ là cô nương của các người. Nhưng sau khi phu nhân giữ chìa khóa, đã sử dụng lại quy củ lúc trước.” An thị không rõ chính mình đã lọt vào bẫy.

“Vây là được rồi.” Mặc Tử không hề nói những câu vô nghĩa, lấy từ trong tay áo ra một tờ giấy: “Đây là những thứ cô nương phân phó muốn lấy, phiền An thăm tử lấy cho chúng ta.”

An thị nghe vậy, nhìn không được nhảy dựng lên, “Thật sự là đầu heo không hiểu chuyện, đã nói với người quy củ trước đây của Tam cô nương không thể thực hiện được.”

“Ta không bảo An thăm tử dùng quy củ của cô nương, mà là bảo người dùng quy củ của phu nhân. An thăm nói quy củ của phu nhân chính là quy củ của lão gia đặt ra khi đó, vậy người hãy nghe cho kỹ. Ngày mười lăm, tháng giêng năm Đại Chu Huyền Minh thứ mười sáu, cũng chính là khi Tam Cô nương mười tuổi, trước khi cô nương được lão gia giao cho chìa khóa khổ phòng. Ngày ấy, khóa khổ thông kiểm. Phu nhân sai An mụ mụ đến lấy một đôi Ngọc Như Ý, ba bức danh họa, bốn bộ đồ sứ.” Mặc Tử thấy An thị cong miệng, lại nói thêm một câu, “Nếu An thăm tử không tin, có thể đi xem sổ ghi chép, ngay trang đầu tiên trong sổ.”

Miệng An thị hết đóng lại mở, cuối cùng gọi một nha hoàn, sai đem sổ ghi chép Huyền Minh năm thứ mười sáu đến. Nàng thật đúng là muốn tra xem, dù sao cũng không tin một nha đầu ngu xuẩn có thể nhớ rõ loại chuyện thế này. Nếu nói sai, không cần chờ phu nhân, nàng sẽ cho nha đầu này một cái bặt tai trước.

Sổ ghi chép lấy đến, mở ra trang đầu tiên, sắc mặt An thị trắng xanh. Lời nói của Mặc Tử một chút cũng không sai, còn có ghi chú của quân sự, rõ ràng ràng viết các phòng gửi vật riêng không tính trong thông kiểm, cũng không chịu hạn chế của việc khóa khổ.

Xem xong, An thị đứng không nổi, đặt mông ngồi xuống. Chuyện này phải làm thế nào mới tốt? Nếu không cho lấy, chính là tự tát vào mặt mình. Nếu để cho lấy, nhất định phu nhân sẽ nổi trận lôi đình, đến lúc đó chức vụ này đừng mong mà giữ được.

“An thăm tử nếu không tìm được người, thì chỉ cần sai một tiểu nha đầu đi theo, chúng ta tự mình đi lấy đồ cũng được.” Mặc Tử vẫn giữ bộ dạng cúi đầu cụp mắt, như nâng người trước mắt lên thật cao.

Bạch Hà bên cạnh lại nhìn thấy hình ảnh hoàn toàn bất đồng, An thị giống như chó nhà có tang mang theo cái đuôi xám xịt.

“Lấy đến đây cho ta xem.” Ngay lúc này, ngay phía sau Mặc Tử và Bạch Hà, có người lên tiếng nói.

Thần sắc bại bại của An thị đột nhiên tan thành mây khói, chẳng những đứng thẳng, còn đi rất nhanh, ngữ khí vô cùng cung kính, phối hợp với hai tiếng Tử phu nhân, hai tay run rẩy dâng lên quyển sổ ghi chép, lộ ra vẻ khẩn trương.

Bạch Hà vội vàng cúi gập người.

Mặc Tử cũng gập người nhưng dáng vẻ lại thông dong hơn chút.

“Thật đúng là có chuyện như vậy.” Giang Tổ Tâm đem sổ ghi chép trả cho An thị, miễn lễ cho Bạch Hà và Mặc Tử, “Một khi đã như vậy, An thị, mau đi lấy những đồ mà Tam nương yêu cầu.”

“Tử phu nhân, nhưng phu nhân ——” chính là muốn ra mặt cho Tam cô nương nhìn.

“Về phía phu nhân, ngươi cứ mang sổ ghi chép này đến cho người xem là được. Chuyện này, phu nhân cũng không thể trách tội ngươi.” Giang Tổ Tâm xử lý như thế nhưng vẫn không muốn chuyện này liên can đến mình.

An thị suy sụp mặt. Bảo nương đem bản ghi chép này đến cho phu nhân, không phải bảo chính mình tới cửa chịu đánh hay sao? Nàng thà rằng đắc tội với Tam cô nương, cũng không thể đắc tội với phu nhân cầm khế ước bán thân của mình.

“Nếu không phải ngươi ngày thường nhàn rỗi, thì sao có thể ngay đến chuyện này cũng không biết, còn phải để người khác nhắc nhở?” Giang Tổ Tâm thực sự là không hài lòng với An thị, “Được rồi, đừng mang về mặt cầu xin, coi như ta có lòng tốt, chỗ phu nhân, giao cho ta. Có điều, có thể thoát được gia pháp, nhưng vẫn phải phạt hai tháng tiền tiêu vặt của ngươi. Nếu tâm phục, thì chuyện mặt mặt này hãy xem xét ở trong bụng, ta sẽ nói đỡ cho ngươi ở chỗ phu nhân. Nếu không phục, chuyện này tự ngươi nói với phu nhân, ta mặc kệ.”

“Tứ phu nhân, ta nguyện lĩnh phạt.” Trong nhà cũng không phải chỉ dựa vào tiền hàng tháng của nàng. Tồn thất một chút bạc như vậy, lại giữ được công việc béo bở, không đáp ứng đúng là ngu ngốc.

An thị quỳ trên mặt đất, đập mạnh đầu với Giang Tổ Tâm, rồi vội vàng dẫn nhóm nha đầu đi lấy đồ.

Bạn đang đọc truyện *Chương Sự (Hố)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 26: Tâm Địa Bồ Tát (Nhất)

Thật ra Mặc Tử có chút không hiểu. Đến tận bây giờ nàng vẫn cho rằng, nữ nhân trong Cầu phủ, nhìn hiền thực chưa chắc đã thực sự hiền thực, lời nói ngọt chưa chắc tâm địa cũng ngọt, nói lời hay chưa chắc đã là thật lòng. Cả một phủ trở thành như vậy cũng là vì Trương thị ngồi ở vị trí cao nhất đạo đức lịch lạc, thế cho nên người ở bên dưới tự nhiên cũng không có cách nào sống thật lòng được, đều vì tự lợi của bản thân, không thể không cẩn thận đối nhân xử thế.

Bởi vậy, tuy rằng trong phủ mỗi người đều khen Tứ phu nhân là thê hiền dâu thảo, nhưng có thể khiến Trương thị coi trọng như thế, Mặc Tử cũng không thực sự nghĩ rằng nàng ta có tâm địa Bồ Tát.

“Tạ Tứ phu nhân.” Trên mặt An thị làm đủ vẻ cảm kích.

“Không cần tạ, ta cũng chỉ làm việc theo quy củ.” Giang Tổ Tâm liếc mắt nhìn Mặc Tử.

Vừa rồi tiến sân thấy Mặc Tử, còn tưởng rằng đêm đó là mình hoa mắt, nhìn nàng thành tiểu mỹ nhân. Nhưng cẩn thận đánh giá lại, mới phát hiện thì ra bộ dáng cũng không phải không tốt, chỉ là dáng đứng dễ làm người ta liên tưởng đến một con chim nhỏ, eo rúm cần thận, đầu cũng hiếm khi ngẩng cao lên.

“Vẫn là tâm tính của Tứ phu nhân tốt. Chúng ta vốn không nên chọn thời điểm khóa khóa mà tới khiến gây phiền toái.” Chỉ có Bạch Hà thực sự khiêm nhường.

“Xuất môn có nguyên nhân. Cô nương nhà ngươi quyết định đột ngột, ngày mai đã xuất phát, các ngươi tất nhiên nên đến lấy đồ.” Nếu đổi lại thành Trương thị, tuyệt đối không thể nói thật tình thực lòng như thế.

Bạch Hà lại vội vàng tạ ơn.

“Trong sân nắng to, ta thấy đồ lấy ra cũng không ít, đoán chừng An quản sự cũng mất không ít thời gian, hai ngươi theo ta vào trong phòng chờ đi.” Giang Tổ Tâm xoay người.

Chân váy màu tím viền hoa văn hình mây, áo kép màu trắng thêu hoa đào hồng tươi theo gió khẽ động, thắt lưng đính châu ngọc tỏa sáng lấp lánh vây kín lấy eo, nhà mẹ đẻ của vị Tứ phu nhân này quả thật có tiền. Mặc Tử vừa nghĩ, vừa đi theo Bạch Hà, vào trong phòng chờ, lại chậm hơn Bạch Hà nửa bước, đứng lại.

“Hai người các ngươi bao nhiêu tuổi rồi?” Câu hỏi giống như lơ đãng, Giang Tổ Tâm ngồi xuống uống trà.

“Nô tỳ hai mươi.” Bạch Hà đáp.

“Mặc Tử mười tám.” Mặc Tử luôn xưng tên chứ không chịu xưng nô tỳ, không biết ngày nào đó có thể vì điều này mà rước họa hay không, nhưng Mặc Tử vẫn liều lĩnh chịu nguy hiểm này.

“Tuổi đều không nhỏ nữa rồi, Bạch Hà còn lớn hơn ta một tuổi.” Khi Giang Tổ Tâm mười sáu tuổi gả cho Cầu tứ mươi bảy tuổi, mà Cầu tứ chỉ kém Tam nương ba tháng. “Mấy nha đầu hồi môn của ta, lớn nhất cũng chỉ mười tám. Năm trước đã gả cho con trai của vài quản sự ở ngoại viên, đến nay

cũng sắp làm mẹ rồi.”

Giang Tô Tâm gả đến Cầu phủ đã ba năm, nhưng đến nay vẫn chưa có con. Cũng may, nha đầu thu phòng duy nhất là Ngả Liên cũng không sinh, nên không uy hiếp đến địa vị chính thất của nàng. Phải biết rằng, tuy rằng chính thất có quyền cao hơn nhiều so với thiếp thất, thậm chí có thể không hỏi ý kiến trượng phu mà trực tiếp bán người đi, nhưng nếu thiếp thất có con trai có thể nắm chặt lấy trượng phu, hơn nữa còn có thể tác động đến trượng phu để phế đi chính thất.

“Cho nên mọi người đều nói Tứ phu nhân Tâm địa Bò Tát.” Bạch Hà cười khanh khách nói.

Loại nói chuyện một hỏi một đáp này, Mặc Từ giao cho Bạch Hà ứng phó, nàng quay lại làm một nha hoàn bậc hai tâm thường.

“Tam nương cũng thật là. Nàng là thiên kim của phủ ta, sinh lễ hội môn đều nhiều, mặc dù tuổi không còn nhỏ nữa, nhưng vẫn không lo không gả được. Nhưng ngược lại nha đầu các người nếu không tìm được trượng phu cho mình thì thật khổ. Phải biết rằng, nữ tử bỏ qua tuổi trẻ của mình, thì sau này không thể tìm lại.” Giang Tô Tâm nói chuyện đúng là nắm được trái tim người khác.

“Cô nương còn chưa tìm được một nhà tốt, chúng nô tỳ sao có thể nghĩ đến chuyện lập gia đình?” Bạch Hà dùng mấy chữ “chúng nô tỳ” đem Mặc Từ cũng kéo vào vũng bùn.

“Nói gì vậy? Chẳng lẽ Tam nương cả đời không lấy chồng, các người cũng cả đời không lấy chồng theo sao?” Giang Tô Tâm dựng ngón trỏ khẽ vuốt miệng, mỉm cười nói, “Xinh đẹp động lòng người như vậy mà để trôi đi chẳng phải đáng tiếc ư? Có thể nói với ta các người thích dạng gì, ta bình thường sẽ giúp các người lưu tâm. Tuy rằng khế ước bán mình của các người ở trong tay Tam nương, nhưng nếu có nam nhân tốt đến cầu thân, Tam nương chắc sẽ không ngăn cản.”

“Tứ phu nhân nói đùa rồi. Chúng ta là nha hoàn, nào đến phiên chính mình nói muốn gả người như thế nào? Đợi đến khi chủ tử chê chúng nô tỳ kém cỏi vụng về, muốn đuổi ra ngoài tìm giúp một người thành thực thuận mắt làm phu quân, đó đã là phúc phận của chúng nô tỳ rồi.” Bạch Hà cũng khẽ cười đáp lời.

Cái này gọi là chính sách ngoại giao khiêm tốn, Mặc Từ hiểu được, có điều bản thân nàng không muốn học tập.

Giang Tô Tâm thả tay thấp xuống, gật gật đầu, “Đúng là một nha đầu hiểu lý lẽ. Ta thấy, Tam nương nhất định sẽ không bạc đãi người.”

Bạch Hà lại cảm tạ Tứ phu nhân.

“Còn Mặc Từ?” Giang Tô Tâm lại chuyển câu chuyện đến trên người Mặc Từ.

Mặc Từ cúi đầu mãi cũng có chút mệt, nghe thấy Tứ phu nhân hỏi nàng, liền hơi nâng mặt lên năm độ, “Ý tứ của Mặc Từ cũng giống như Bạch Hà tỳ tỳ.” Vị Tứ phu nhân này thật sự chỉ là tán gẫu thôi sao? Hôn sự của đám nha hoàn chung quanh nàng đều cẩn thận hỏi thăm như thế? Hơn nữa mình và Bạch Hà cũng không phải nha đầu của Tứ phu nhân.

“Thật ra ta rất hâm mộ cô nương các người. Nàng dạy dỗ thế nào lại có được những nha đầu nhu thuận như vậy?” Giang Tô Tâm lại dùng tay che miệng, “Ta phải trở về hỏi thăm một chút, xem có người nào thành thực thuận mắt, giúp các người tìm lại đây.”

Đang trong lúc Mặc Từ, Bạch Hà không biết đáp lại lời này như thế nào, thì An thị dẫn người nâng một cái hòm đi ra, nói đồ đã đủ.

Bạch Hà thừa dịp nói: “Nhóm nha đầu trong viện còn đang chờ đem đồ về, chúng nô tỳ cáo lui.”

“Đi đi, thay ta hỏi thăm cô nương của các người.” Giang Tô Tâm vẫy vẫy tay, miễn lễ cho hai người.

Mặc Từ và Bạch Hà mỗi người nắm lấy một bên quai hòm, hòm này nhìn có vẻ nặng, nâng lên cũng thực nặng, đi ra khỏi sân của kho phòng.

“Mặc Từ, Tứ phu nhân nói những lời đó với chúng ta, sẽ không tìm người để chúng ta gả đi thật chứ?” Không biết là tay nặng, hay vẫn là lòng nặng, Bạch Hà có chút lo lắng.

“Ta thấy Tứ phu nhân khen người như vậy, không biết chừng. Nghe nói, Tứ phu nhân gả về phủ ta mang theo hai phòng người, hiện tại đang giúp đỡ nàng quản lý cửa hàng và thôn trang hồi môn. Hơn nữa là nam nhân đến tuổi cưới vợ. Nếu Tứ phu nhân coi trọng người, muốn người gả cho một người, người cũng không thiệt lắm.” Tuy rằng Mặc Từ hơi bất ngờ trước việc Tứ phu nhân đột nhiên quan tâm, có điều chuyện chủ tử giúp đỡ tìm hôn phối cũng không đáng ngạc nhiên lắm.

“Dựa vào đâu nói coi trọng ta? Coi trọng người thì đúng hơn.” Bạch Hà hừ một cái, nghĩ Mặc Từ đang có ý trêu nàng.

“Tỷ tỳ tốt của ta, hai chúng ta cùng đứng một chỗ, người mù cũng sẽ chọn người.” Mặc Từ đứng là đang trêu Bạch Hà.

“Vì sao người mù lại chọn ta?” Bạch Hà nào có hiểu Mặc Từ đang nghĩ gì.

“Hương hoa sen a.” Mặc Từ hi hi cười. Cuộc sống không có quyền lực, đành phải mua vui trong khổ. (Bạch Hà là hoa sen trắng.)

“Đi chết đi!” Bạch Hà véo Mặc Từ một cái, hai con người liếc lại như muốn giết người, nhưng đột nhiên lại sáng suốt: “Có điều là Tứ phu nhân chọn ai cũng được, nhưng đừng chọn bốn nha đầu chúng ta, chúng ta là nha hoàn hồi môn của cô nương.”

“Đúng thế. Nếu có gả, người cũng phải gả cho đại quân sự trong vương phủ, cái đó hẳn là uy phong hơn.” Mặc Từ cười không ngừng. Nữ tử, chẳng phân biệt cao thấp sang hèn, đều muốn gặp được phu quân của đời mình. Chỉ là nàng không chờ mong, nhưng nếu tùy duyên có được cũng không tồi.

Mặt Bạch Hà đỏ ửng, trừng mắt nhìn Mặc Từ. Muốn đánh người, lại không ra tay được. Muốn bác bỏ, nhưng vừa mở miệng, lại bị người khác cắt ngang.

“Ai nha, hai vị cô nương, ta ở phía sau gọi đến cổ họng cũng đau, các người lại không quay đầu nhìn một cái.” An thị dẫn theo hai nha hoàn bước vội tới.

“An thăm, hai chúng ta đang nói chuyện nên không để ý. Đường này nhỏ, lại ngoặt ở chỗ mặt tường, đúng là không nghe thấy.” Nếu có thể không đắc tội Bạch hạ sẽ tận lực không không đắc tội với người, “Làm sao thế? Chẳng lẽ lấy sai đồ rồi?”

Bạn đang đọc truyện *Chương Sự (Hố)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 27: Tâm Địa Bò Tát (Nhị)

“Chuyện đó sao có thể nhầm lẫn được, ta phải dựa vào hai mắt này mới có cơm ăn, cho dù một cây chim bị mất ta cũng có thể tìm ra.” An thị không quên khen chính mình một tiếng, sau đó mới nói ý đồ đến, “Tứ phu nhân nói nàng chỗ có Tuyết Liên Từ*, vốn muốn đưa cho Tam Cô nương một phần, các người đã tới đây, Tứ phu nhân cũng không cần sai người đưa đến nữa, phu nhân dặn ta mang hai nha đầu tới khiêng hòm giúp, một trong hai người đến viện của Tứ phu nhân một chuyến đi.”

*Tra hoài mà cũng không biết là gì. Theo nghĩa đen thì là bông sen trắng, nhưng ta nghĩ là hạt sen thì thích hợp hơn @@

Mặc Từ chờ Bạch Hà mở miệng. Trước mặt người khác, cấp bậc vẫn phải phân rõ ràng.

“Một khi đã như vậy, Mặc Từ người đi lấy đồ, đừng quên cảm tạ Tứ phu nhân.” Lục Cúc, Tiểu Y còn đang chờ mình về phân công mọi chuyện, Bạch Hà đành phải giao việc này cho Mặc Từ.

Mặc Từ thấy hai nha đầu tiếng tới khiêng hòm, nàng và Bạch Hà không cần vất vả nữa, mà viện của Tứ phu nhân cách nơi này cũng không xa, chuyện tốt như thế nàng đương nhiên không có ý kiến.

Viện của Cầu Tứ và Tứ phu nhân gọi là Xuân Quy viện. Tên đặt rất hay, vị trí cũng thật tốt, đem khu hồ Khâu Lâm đẹp nhất trong phủ thu hết vào mắt. Trước viện còn tạo một lối đi thẳng ra đường cái, Cầu Tam nương từng nói quá hoang đường nhưng cũng không thay đổi được gì. Chuyện này đủ thấy địa vị con trai trưởng của hắn được Trương thị coi trọng bao nhiêu.

Mặc Từ nghe thấy phía trước có tiếng cười đùa, bước chân vốn nhẹ nhàng liền trở nên nặng nề. Bể một tia may mắn, nàng nghĩ có lẽ chính là người đến báo tin, hoặc cũng có thể là hạ nhân của Tứ phu nhân.

Nàng không thích đối mặt với đám nam chủ tử như Cầu Tứ, Cầu ngũ, bởi vì bọn họ phong lưu quá mức. Đám nha hoàn địa vị thấp trong phủ, Cầu ngũ đều có thể tùy tiện đùa bỡn trêu chọc. Cầu Tứ không ăn cỏ gần hang, nhưng ở bên ngoài phủ cũng nuôi dưỡng đến bốn năm thê thiếp, không biết chừng ngày nào đó có thể đổi khẩu vị, quay ra đùa giỡn người trong phủ.

Nữ tử muốn giữ mình trong sạch như nàng, sao có thể không né tránh?

Queo vào một góc, Mặc Từ nhìn nghe thấy tiếng cười đùa càng lớn, trong ngực thậm chí không ổn. Lại thấy gã sai vặt Tề Thư bên người Cầu Tứ và một tiểu nha đầu bộ dạng xinh xắn đang vui vẻ cười nói, thế này càng không cần phải nói. Hai ngày trước nàng vừa chọc vào lão nương của Cầu Tứ, chẳng lẽ hai phu thê nhà này hôm nay lại muốn tính sổ với nàng. Tứ phu nhân là cố ý gọi nàng đến đây? Nhưng An thị cũng không chỉ đích xác tên người đến.

Hiện tại quay đầu trở lại là không có khả năng, phương hướng bước chân không đổi, Mặc Từ lại cố tình gây chút tiếng động để người khác chú ý.

“Người là ai?” Tiểu nha đầu vốn đang cùng Tề Thư nói chuyện nhìn thấy nàng liền hỏi.

“Tứ phu nhân bảo ta tới lấy Tuyết Liên.” Mặc Từ chỉ đáp mục đích.

“Ta hỏi tên người, không có hỏi người tới làm gì.” Cấp bậc váy áo của Tiểu nha đầu là —— không có cấp bậc, nói chuyện rất mạnh mẽ.

“Ta gọi Mặc Từ, là nha hoàn trong viện của Tam Cô nương.” Đủ rõ ràng chưa?

Ánh mắt tiểu nha đầu kia hơi động, “Chính là Mặc Từ, người mấy ngày trước bị phu nhân đánh?”

Mặc Từ cảm thấy dây thần kinh sau não như bị kéo căng. Lập tức suy nghĩ đến chuyện nhanh chóng giúp Cầu Tam nương lập gia đình, bởi vì hiện nay nàng đã trở thành danh nhân trong phủ, nổi tiếng không kém gì Cầu Tam nương, bị đặt vào nơi đầu sóng ngọn gió thế này, sẽ bị chú ý rất nhiều.

“Người đi theo ta, Tứ phu nhân đã thông báo rồi.” Tiểu nha đầu khoát khoát tay, ngẩng đầu uốn ngực vào cửa.

Mặc Từ nhìn tiểu nha đầu ngạo khí ra vẻ đại nhân, tâm tình rồi rắm cũng thoải mái hơn chút, lại cảm thấy buồn cười. Dù sao cũng chỉ là tiểu cô nương mười ba bốn tuổi, chính mình cần gì phải so đo với nàng?

Trong viện của Cầu Tứ còn có một hoa viên nhỏ, đình nghỉ mát và ao cá, sương phòng cũng có đến mười gian, so với tiểu viện của Cầu Tam nương lớn hơn gấp ba bốn lần.

Tiểu nha đầu dẫn nàng đến trước cửa phòng lớn phía Nam thì một nha hoàn hai bậc từ bên trong đi ra.

“Kim Châu tỷ tỷ, Mặc Từ tỷ tỷ trong viện Tam Cô nương tới lấy Tuyết Liên Từ.” Tiểu nha đầu thấy người kia lại lập tức ngọt miệng.

Mặc Từ nghe thế, mới phát hiện mình đã xem thường nha đầu kia, kỳ thực cũng là người thông minh, không phải quá nông cạn. Người tên Kim Châu nghe thấy tên của Mặc Từ, sắc mặt vẫn như thường, ánh mắt trầm ổn. Mặc Từ bất giác cảm thấy Tứ phu nhân dạy dỗ nha đầu đúng là không đơn giản.

“Thái Châu, ta đi nói cho Tứ phu nhân, người ——” Kim Châu muốn để tiểu nha đầu Thái Châu dẫn người đi vào.

“Thái Châu, phu quân muốn dùng trà bánh, người dẫn Tề Thư đến phòng bếp, lấy chút điểm tâm bánh ngọt đến.” Trong phòng truyền ra giọng nói của Tứ phu nhân.

Thái Châu và Tề Thư dường như rất thân thiết, cao hứng vâng một tiếng, rồi chạy đi.

“Phu nhân, Mặc Từ đã đến.” Kim Châu thông báo lại, tuy rằng vừa rồi Thái Châu đã nói rất lớn tiếng.

“Vào đi.” Tứ phu nhân phân phó.

Vì sao phải để nàng đi vào đó? Chỉ là đến lấy chút đồ thôi mà, để cho nha đầu Thái Châu, hoặc Kim Châu này đưa cho nàng là được rồi. Mặc Từ không để ý Kim Châu đang đứng bên cạnh, bước chân đến cửa, lại do dự.

Kim Châu cũng không thúc giục, lặng lẽ chờ nàng.

Mặc Từ vừa rồi không né tránh, hiện tại càng không thể công khai trở về, không lựa chọn nào khác, chỉ có thể đi vào.

Trong phòng rất sáng, xem cách bài trí là Tứ phu nhân đặc biệt yêu thích, bố trí vô cùng tinh xảo xinh đẹp. Trên bàn gỗ hoa lê đặt hai chén trà, hương trà tỏa ra, hít vào là cảm nhận được hương thơm thoang thoảng. Còn có mấy cái đĩa nhỏ, không phải đĩa đựng điểm tâm, hình thức rất tinh xảo.

Tứ gia và Tứ phu nhân ngồi ở hai bên trái phải bàn trà.

Mặc Từ tiến lên hành lễ, “Tứ gia, Tứ phu nhân, tốt lành.”

Cầu Tứ không hề liếc nhìn nàng một cái, chỉ nói một câu miễn lễ, tiếp tục uống trà.

Tứ phu nhân liền cười, “Mấy nha đầu của ta tay chân vụng về, cũng không biết đem Tuyết Liên Từ để ở chỗ nào, hiện tại còn đang tìm.”

Mặc Từ cũng chỉ có thể cười, nói nhiều sai nhiều, cho nên vẫn duy trì trạng thái cười không hé răng.

“Lúc trước nhiều người nhiều miệng, ta cũng không tiện hỏi. Mặt của người còn đau không? Ta có thuốc mỡ lưu thông máu động tốt nhất, để ta bảo nha đầu lấy một bình nhỏ cho người.” Tứ phu nhân không để cho tình trạng im lặng kéo dài, cũng đem hành động liếc nhìn Mặc Từ của Cầu Tứ thu vào đáy mắt.

“Cảm ơn phu nhân quan tâm, có điều chỗ bị đánh đã tốt lắm.” Mặc Từ vội vàng khước từ. Mặc kệ là tâm tính Tứ phu nhân này thiện lương hay có chủ ý gì đó, bắt người tay ngắn*. Nàng chỉ đến lấy đồ, những chuyện khác không quan hệ.

*Bắt người tay ngắn: nguyên văn là “cắn người miệng mềm, bắt người ngắn tay”, nghĩa là ăn của người ta, thì nói năng với người ta cũng phải mềm mỏng hơn.

“Nghe phu quân nói, người là người Ngọc Lăng, cha mẹ đã đều mất.” Tứ phu nhân lại hỏi, “Có còn huynh đệ tỷ muội hoặc thân nhân nào khác hay không?”

“Không có.” Mặc Từ sụp mi thuận mắt đáp. Bởi vì bình thường tiếp xúc với tầng lớp lãnh đạo trong phủ quá ít, hôm nay đầu cúi thật sự mỏi, cơ bắp ở cổ còn hơi co rút.

“Thật đáng thương.” Tứ phu nhân lắc lắc đầu.

Đúng lúc này, Bảo Châu từ buồng trong đi ra, trên tay cầm một cái hộp gỗ.

“Tìm được rồi sao?” Tứ phu nhân tiếp nhận lấy hộp, mở ra nhìn, vẻ mặt rất vừa lòng, sau đó giao lại cho Bảo Châu, ý bảo nàng đưa cho Mặc Từ.

Mặc Từ cẩn thận đưa hai tay ra tiếp lấy đồ, “Ta thay cô nương cảm ơn Tứ gia và Tứ phu nhân.” Bước chân hơi lui, hẳn là có thể đi rồi?

“Người trong nhà, khách khí cái gì? Người mau trở về đi, ta biết chỗ Tam nương bây giờ nhất định rất bận rộn.” Tứ phu nhân rót cục cũng thả người.

Mặc Từ đang cầm hộp, gập thân cúi đầu, cũng không để ý nhiều, xoay một vòng, đi ra ngoài. Nhưng khi ra đến cửa thiếu chút nữa lại va vào một người đang đi vào.

Nàng lập tức nhận tội, người nọ vẫn không chịu buông tha, “Người muốn chết sao? Đi đứng không chịu nhìn, còn thích đâm loạn!”

“Ngà Liên, đừng lớn tiếng, không nhìn thấy tướng công đang ở đây sao?” Lời nói của Tứ phu nhân cũng không mang sự tức giận, vẫn thong dong rót trà cho Cầu Từ.

“Một nha đầu mà thôi, chẳng lẽ ta không thể giáo huấn?” Ngà Liên mặc váy màu hồng, mặt mày phong tình, “Phu quân, hiếm khi ban ngày thấy chàng ở trong viện. Hôm nay trở về, cùng tỷ tỷ ngồi ở đây, cũng không chịu đi nhìn thiếp một cái.”

“Ta không đến chỗ nàng, thì nàng sẽ không đến đây sao?” Cầu Từ ăn miếng bánh ngọt mà Tứ phu nhân đưa cho, ngữ điệu không nóng không lạnh.

“...” Tứ phu nhân khuyên giải câu gì đó.

Mặc Từ đã đi ra ngoài, cho nên không nghe thấy, cũng không hiểu kỳ, dù sao cũng chỉ là tiết mục tình nhân vì cái nam nhân mà tranh giành lẫn nhau. Ngắm lại Tứ phu nhân so với Ngũ phu nhân vẫn tốt hơn nhiều, trong viện chỉ có một thiếp, vài tình nhân bên ngoài chỉ cần Cầu Từ không mang vào phủ, thì cũng coi như bình an vô sự. Ngà Liên, dường như cũng không được sủng ái như trong phủ đồn đại, còn chuyện nàng và Cầu Ngũ ——

Bước chân vội vàng.

Phủ viện xa hoa, lộng lẫy, lại càng khiến người ta hít thở không thông.

Bạn đang đọc truyện *Chương Sự (Hố)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 28: Đi Đến Từ Niệm (Nhất)

Thừa dịp Cầu Tam nương đang cùng Tứ phu nhân nói chuyện, Tiểu Y kiên quyết đuổi Lục Cúc đi đến chỗ xe ngựa của Cầu Tam nương, nói muốn ngồi cùng xe với Mặc Từ. Mặc Từ nhìn xe ngựa rộng lớn thoải mái phía trước, nhún nhún vai, cũng không hỏi nhiều.

Tiểu Y đùa giỡn, học Mặc Từ, cũng nhún nhún vai, không nói nhiều.

Đưa tiễn Tam nương, Trương thị không tới. Nàng không đến, Tam nương cũng không trông mong. Tứ phu nhân đến đây, nói thân thể phu nhân khó chịu, bởi vậy bảo chính mình đến tiễn đưa. Cầu Tam nương cũng không tin.

Trải qua đêm đó, mâu thuẫn giữa Cầu Tam nương và Trương thị đã vô cùng rõ ràng, hai người đều không có ý tứ muốn hòa giải. Đây là một cuộc đối đầu không phải người thắng thì chính là ta thắng, không cần tiếp tục đối trá, không cần diễn trò nữa.

Đối với chuyện đi đến Từ Niệm am lần này, Mặc Từ biết Cầu Tam nương vẫn có chút miễn cưỡng, tuy rằng đã nghĩ thông suốt, thật tâm đi cầu bình an cho phụ thân, gặp Vệ thị chỉ là nhân tiện. Nhưng trong lòng Mặc Từ, đặc biệt là khi nhìn thấy Tứ phu nhân luôn mang vẻ mặt mỉm cười với mình, lại nổi lên chiến ý sống còn. Nhưng nàng không rõ vì sao lại có loại cảm giác này, giống như chuyện đó đã trở thành bản năng với thân thể này, cảnh giác đối với nguy hiểm giống như từ sống lưng đi ra.

Tứ phu nhân kéo tay Cầu Tam nương nói không ngừng. Gió đưa đến tai Mặc Từ, dặn Cầu Tam nương ở bên ngoài phải đề ý thân thể, thiếu cái gì cũng nên tìm nàng, nàng sẽ phái người đưa đến... Không giống em dâu mà giống đại tẩu hơn.

Mặc Từ nghe được, Cầu Tam nương tất nhiên càng nghe rõ. Đuôi lông mày của nàng giương lên, chỉ cảm tạ hộp Tuyệt Liên Từ kia, cũng không cảm tạ chuyện khác, nói phải đi.

Đây là ngạo tính của Cầu Tam nương, thà rằng giao thiệp với gian thương, cũng không muốn giờ trò với nữ nhân. Theo cách nói của nàng chính là, ngoài miệng thắng một hai lần thì có ích gì, có ngân lượng bỏ vào túi, đó mới chính là niềm vui.

Tứ phu nhân vẫn cười cười như trước, tự mình đỡ tay Cầu Tam nương, muốn đưa nàng lên xe ngựa.

“Tam Cô nương, Tứ phu nhân.” An mụ mụ dẫn theo một đám nha đầu chạy tới, “Phu nhân nói, lần này Tam Cô nương đi lễ hiếu cảm động trời đất, bệnh tình của lão gia nhất định sẽ khỏi hẳn. Còn nói hạ nhân bên người Tam Cô nương quá ít, để ta chọn một số nha đầu tay chân nhanh nhẹn, để cô nương mang đi dùng.”

Thân thể Mặc Tử đang dựa vào thành xe bỗng dựng thẳng lên. Sớm không đến, muộn không đến, lại chọn lúc này mới đưa tới? Các nàng vốn chỉ có bốn chiếc xe. Hai chiếc đầu đuôi là dành cho hộ vệ và hành lý, ở giữa là Cầu Tam nương và đám nha đầu các nàng. Mặc Tử đếm qua đám người kia, có năm sáu tiểu nha đầu, năm sáu vú già, hai mụ mụ. Từng ấy người an trí vào chỗ nào? Cho dù có thể an trí, trong đám đó hơn nửa là tai mắt của Trương thị, đâu có thực sự nghe lời Cầu Tam nương sai khiến.

“Nhờ An mụ chuyển lời đến mẫu thân, ý tốt của người ta nhận. Nhưng lần này ra ngoài là đi hiếu lễ. Chôn phạt môn thanh tịnh, càng không nên ồn ào quấy nhiễu người tu hành. Nha hoàn bên cạnh ta tuy ít, nhưng theo hầu từ nhỏ, một người có thể làm được việc của bốn năm người, lại nhanh nhẹn hiểu chuyện.” Cầu Tam nương cao ngạo nhìn An mụ mụ, lời nói cự tuyệt rõ ràng.

“Chuyện này ... thân thể cô nương đáng giá ngàn vàng, chỉ mang bốn nha đầu sao được?” An mụ mụ bị ánh mắt sắc bén của Cầu Tam nương uy hiếp, nhưng vẫn sợ không làm được chuyện Trương thị giao cho.

“Ta nói không cần là không cần. Chỉ có thể điều động được bốn chiếc xe ngựa, người và đồ vật cũng đã đủ chật, chẳng lẽ còn muốn ta cùng bảy tám nha đầu chen chúc một chỗ?” Cầu Tam nương nói xong, không để ý tới An mụ mụ. Bạch Hà thấy nàng xoay người liền vén màn xe lên, nàng liền khom người đi vào.

Đồng thời miễn cưỡng nói một tiếng “đi thôi”, xa phu nghe thấy thế thét to khởi hành. Bốn phu xa người tiếp người, bánh xe nối tiếp bánh xe, lộc cộc lộc cộc, chốc lát sau đã biến mất ở cuối đường.

Tứ phu nhân liếc mắt nhìn An mụ mụ, bộ dạng lông mi dựng ngược đúng là không hay ho, nói: “Nóng vội có thể làm được chuyện tốt sao?”

Về mặt An mụ mụ cầu xin, “Là phu nhân đột nhiên phân phó, ta chỉ biết vội vàng chọn ra vài người, làm sao nghĩ đến chuyện xe ngựa không đủ. Tứ phu nhân, đã nhiều ngày nay tâm tình phu nhân không tốt, còn nhờ ngài nói vài câu tốt giúp mụ. Bằng không, bây giờ ta bố trí xe ngựa, vội vàng đuổi theo phía sau?”

“Bây giờ người mới bố trí thì có ích lợi gì? Tam Cô nương vào đó trước, chỉ cần nhờ nhóm ni cô nói không còn chỗ ở dư thừa, có thể đuổi người trở về. Quên đi, cũng không thể hoàn toàn trách người? Ta sẽ nói đỡ cho người ở chỗ phu nhân.” Kỳ thật Tứ phu nhân là cảm thấy phu nhân suy nghĩ không chu toàn.

Cửa phủ đóng lại, Tứ phu nhân dẫn người đến chỗ của Trương thị.

Thường xuyên ra ngoài, cho nên một chút hiếm lạ cũng không có, Mặc Tử và Tiểu Y ở trong một xe, nói chuyện.

Lắng nghe thì rất có ý tứ.

“Tiểu y, cô nương sợ ta chạy sao?” Cho nên mới để cho nha đầu võ công cao cường này đi theo nàng?

“Ừ.” Vị này rất thành thật.

“Ta muốn chạy, đã sớm chạy rồi” Còn chờ đến hôm nay làm gì?

“Lúc trước, người không bị đánh.”

“À.” Thì ra là thế.

“Ừ.” Đúng là như thế.

“Yên tâm, nếu chạy, ta trở thành người nhập cư trái phép rồi.” Tạm thời không chạy.

“...” Vị này nghe không có hiểu hết.

Vậy thì đổi đề tài khác.

“Có khát không?” Quan tâm một chút, từ trong bao quần áo phía sau lấy ra một cái bọc nhỏ.

“Có một chút.” Mở to hai mắt, trong bao quần ba cái “cọc” gỗ nhỏ, phần bụng hơi phình lớn ra, chỗ cổ có đầy cái gì đó.

“Muốn uống cái gì? Nước? Canh ngọt? Hay là rượu?” Ngón tay trắng xinh đẹp lướt qua từng cái “cọc” một.

“Rượu... Người để rượu ở trong đó ư, không sợ chảy ra sao?” Ánh mắt nhanh như chớp đảo qua đảo lại ba cái “cọc” nhỏ, tìm không thấy nút lọ, dường như dùng cái gì đó che lại.

“Vận chặt sẽ không chảy ra.” Lấy tay vận vận phần phía trên ngực chiều kim đồng hồ vài vòng, nắp bình liền rời ra, đổ một ít rượu vào trong chén.

“Đây là cái gì?” Tiếp nhận chén rượu, lại nhìn chăm chăm cái “cọc”, đưa chén lên miệng nhấp một ngụm.

“Uống một ly thôi, đừng để cho cô nương ngửi thấy mùi rượu.” Không trả lời thắc mắc, chỉ lấy cái nắp vận lại vài vòng, ném bình rượu xuống, đúng là một giọt không lọt.

“Nhìn có vẻ tốt hơn là cái nút.” Là rượu gạo ngọt, có điều chỉ cần có rượu, nàng không chọn lựa nhiều.

“Cái này gọi là nắp bình.” Ứng dụng tri thức hiện đại.

“...”

Cẩn người miệng mềm. (Cái này ở chương trước đã giải thích qua)

“Dùng cái này nắp bình rất nhanh lại chặt, so với nút lọ bình thường bảo quản rượu cũng tốt hơn.” Bắt đầu đào hố.

“Hơn nữa làm thế nào rượu cũng không lọt ra ngoài.” Nắm cái bình ở trong tay, dùng sức lắc lắc rượu vẫn không đổ.

“Nếu ngươi thích, có thể tặng cho ngươi.” Thả mời.

“Ngươi đưa ta đi.” Tiếp nhận dụ dỗ.

“Sau này cô nương không phân phó, nhưng ta thỉnh thoảng vẫn muốn trèo tường ra ngoài ——?” Đến rồi.

“Ta có thể giúp một hai lần.”

“Một lời đã định.” Nàng không có lòng tham, cũng rất kiên nhẫn rồi.

“...” Đã rơi xuống hố, nhưng chỉ mãi suy xét nguyên lý của cái nắp bình.

Đoạn đường còn lại không ai nói chuyện nữa.

Chờ đến khi phụ xa hô đến rồi, võ công cao cường nhảy xuống trước, không có võ công từ từ xê dịch xuống sâu.

Núi xanh nước biếc bỗng nhiên hiện ra trước mắt. Đại thụ che đi mặt trời, cành lá ngang dọc, rêu xanh bám vào thân cây ẩm ướt. Bên cạnh am ni cô có một dòng suối nhỏ từ đỉnh núi chảy xuống, tí tách tí tách, nước suối trong vắt có thể thấy được vài con cá đang bơi lội. Hoa nhỏ không biết tên, phấn vàng chụm lại một chỗ, rực rỡ xinh đẹp. Rõ ràng cách đây không xa là một khu chợ náo nhiệt nhưng nơi này lại như được tách ra hoàn toàn, đượm vẻ xưa cổ thanh tĩnh.

“Nguyên cùng ngươi ở một nơi núi non yên tĩnh, sớm ngắm hoa sương tối trông trăng khuyết, bình minh hát theo tiếng trống, hoàng hôn tựa lưng nghe tiếng chuông...”

Là ai? Là ai? Là ai nói những lời bi thương như thế ở trong đầu nàng?

Mặc Tử ôm đầu, ngồi xồm xuống, đầu đón quay cuồng.

Bạn đang đọc truyện *Chương Sự (Hố)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 29: Đi Đến Từ Niệm (Nhị)

“Đầu lại đau sao?” Tiểu Y nhảy trở lại, cúi người hỏi.

“Ừ.” Trong nháy mắt nghe thấy câu hỏi của Tiểu Y, đầu đón trong đầu Mặc Tử bỗng nhiên biến mất.

“Vẫn nên tìm một đại phu giỏi đến nhìn xem sao. Không biết tên lang trung chân đất lúc trước có biết chữa bệnh hay không. Đơn thuốc cũng chưa kê, chỉ tiện tay lấy vài vị thuốc trong hòm.” Tiểu Y quay đầu nhìn về vị trí của Cầu Tam nương, xác định nàng nghe không được, mới nói tiếp: “Tiểu thư nói giúp người tìm đại phu tốt nhất đến xem bệnh, tiền xem bệnh, mời người... rất đắt đỏ, đều là lừa gạt người thôi.”

“Ta biết.” Khi đó nàng hôn mê bất tỉnh, nhưng sau vẫn khôi phục được chút ý thức. Có điều trong tình huống tính mạng bị đe dọa lúc ấy mà nói, nàng

không thể soi mói được nhiều chuyện. Dù vậy, tìm đến một tên lang trung chân đất so với việc không tìm vẫn tốt hơn, có thuốc ăn so với không có cái gì để ăn vẫn hơn nhiều.

“Người biết tiểu thư là người?” Tiểu Y giật mình đảo mắt, “Vậy người... vậy người...”

“Sao không chạy ư?” Mặc Từ đuổi tay chống vào đầu gối, đứng thẳng dậy, nhìn Tiểu Y đang gật đầu như gà mổ thóc, không khỏi cười khò: “Bởi vì cho dù ta có chạy, cũng không có nơi để đi.”

Xuyên qua thành cô nhi, tương lai phía trước đều là màu đen, đương nhiên không bằng tìm được một nơi để dựa tạm vào. Lúc trước cũng đã nói, Cầu Tam nương là người rất có khả năng, nương dựa vào cũng có chút cảm giác an toàn. Nhìn xem với “thân phận di dân” của nương vẫn có thể ở chỗ Cầu Tam nương làm việc kiếm tiền chính đáng, bằng không chính là dân đen của Đại Chu rồi.

“Cũng đúng. Người giống chúng ta, trên đời ngoại trừ tiểu thư, đều không còn thân nhân.” Tiểu Y khi ở trong Cầu phủ sẽ theo các nương gọi là cô nương, nhưng khi đi ra ngoại lại gọi Cầu Tam nương là tiểu thư.

Mỗi khi Mặc Từ nghe đến chuyện người khác thể hiện lòng trung thành đối với Cầu Tam nương, trong lòng lại chột dạ. Thân nhân? Trong đầu nương hiện lên vài cái dấu chấm hỏi, liệu mạng nghĩ đến những ưu điểm của Cầu Tam nương, đáp án là không có. Một con châu chấu bị buộc dây, Mặc Từ cảm thấy từ đó để hình dung Cầu Tam nương còn chuẩn xác hơn chút. Có điều Cầu Tam nương và nương đều không quan tâm đến đáp án là được.

Bạch Hà lại đây chỉ huy hai người chuyển đồ, mặc dù có hộ vệ khuôn rương hòm, nhưng bao quần áo và những vật quý giá các nương vẫn phải tự mang. Sau khi chạy đi chạy lại hai ba chuyến, rốt cục cũng đem xe hành lý toàn bộ đem vào khách viện trong am.

Khi Mặc Từ xách bao hành lý cuối cùng, trở lại Thanh Tâm viện nơi Cầu Tam nương ở tạm, nghe thấy trong phòng chính có tiếng cười truyền ra.

“Là Minh Ý sư thái.” Lục Cúc vừa đưa trà trở ra, bữu môi một cái, “Cô nương đưa cho sư thái đó ngân phiếu hai trăm lượng, người không nhìn thấy thôi, mặt nương ta cười đến không biết trời đất đâu. Còn tự xưng là người xuất gia, căn bản vẫn không thoát nổi hồng trần.”

“Người xuất gia cũng phải ăn cơm. Ăn cơm no, mới có thể tìm hiểu đạo lý kinh Phật. Không thoát khỏi chi bằng gia nhập hồng trần. Ni cô vẫn cần vàng bạc bên thân, tâm mới có thể an ổn một chút.” Mặc Từ đối với ni cô đạo sĩ cũng không quá thành kính như Lục Cúc.

Phải biết rằng, đầu năm nay, tránh nạn có thể xuất gia, bị người ta chèn ép có thể xuất gia, sống không nổi nữa cũng có thể xuất gia, am ni cô là nơi thanh tịnh, làm ni cô mà, cũng là một con người. Dù sao ni cô trong Từ Niệm am này cũng không thoát nổi cõi trần, đành phải vì sinh tồn mà gia nhập. Có điều đơn thuần thích tiền như Minh Ý cũng không phức tạp. Nghĩ cái gì muốn cái gì, đều viết ở trên mặt, không phải người ruột thắt vài vòng vẫn không thấy lòng.

Không lâu sau, Minh Ý sư thái mang theo hai tiểu ni cô từ trong phòng chính đi ra, Cầu Tam nương tự mình ra cửa đưa tiễn.

“Tam Cô nương cứ yên tâm, chưa nói đến chuyện ngai giao phó, ngay cả vị khách quý kia cũng luôn dặn dò chúng ta không muốn bị nhiều người quấy rầy. Lão ni vẫn cảm thấy lạ là làm sao ngài lại biết được Vệ thị chủ ở đây.” Minh Ý lão ni đã hơn năm mươi tuổi, một thân áo bào màu trắng, cũng có ba phần xuất trần.

Cầu Tam nương nhìn Mặc Từ, hơi bữu môi, ý tứ chính là, người tới nói đi.

“Cô nương nhà chúng ta cũng vừa mới biết. Khi tiến vào am, ở trong rừng trúc xa xa có nhìn thấy nha đầu hầu hạ bên người khách quý.” Mặc Từ giải thích thật thông minh, “Cô nương đã gặp mặt khách quý một lần, biết vị trưởng bối này vô cùng có hiếu. Nghĩ rằng khách quý cố ý đến đây siêu độ vong hồn cho phụ thân đã mất, bởi vậy tất nhiên muốn thanh tịnh. Sợ phụ nhân lo lắng nha đầu hầu hạ bên người cô nương không đủ người, sẽ phái thêm người đến đây, nhiều người nhiều miệng, cũng quấy rầy đến khách quý. Cho nên, mới mời am chủ đến nói giúp cô nương đến chỉ để làm lễ hiếu, hơn nữa phạm là người trong nhà đến, xin am chủ nói giúp trong am đã hết chỗ ở, thay cô nương tiễn người trở về.”

“Lão ni sẽ chú ý.” Minh Ý sư thái liếc mắt nhìn Mặc Từ một cái, một nha hoàn bình thường. Vì thế hai tay chấp trước ngực, quay sang nói với Cầu Tam nương, “Tam Cô nương không cần tiền nữa, đi đường một nhọc rồi, nghỉ ngơi trước đi.”

“Sau khi dùng cơm trưa, Tam nương có thể đến tìm am chủ chơi cờ được không?” Khả năng đánh cờ của Cầu Tam nương đúng là vô cùng tốt.

“Được, được. Vệ thị chủ cũng hẹn ta ở Thảo đình trong rừng trúc đánh cờ, đáng tiếc ta kỳ nghệ không tinh. Tam Cô nương vừa vận thay ta đánh một ván.” Minh Ý sư thái đột nhiên nhìn trái nhìn phải, bộ dạng muốn nói lại thôi.

“Am chủ không cần do dự, vài nha đầu này của ta đều là thật sự trung thành.” Cầu Tam nương nhìn sắc mặt Minh Ý lão ni mà nói chuyện.

“Khách quý kia dường như muốn chọn một khuê nữ trong sạch đẳng hoàng làm con dâu, từng hỏi thăm ta về những khuê nữ nhà giàu bên trong Lạc thành. Tam Cô nương là người ta tiến cử trước tiên. Trùng hợp hôm nay Tam Cô nương đến tiểu am, đây là Quan Âm Bồ Tát chỉ điểm nhân duyên. Lão ni sẽ vì hai người mà làm cầu nối, thế nào?”

Cầu Tam nương lộ vẻ mặt thẹn thùng, lúc này vẫn là nhìn sang Mặc Từ, bởi vì cũng chỉ có Mặc Từ biết ý tứ trong ánh mắt của nương.

“Nếu thật sự là Quan Âm Bồ Tát hiển linh, giúp cô nương nhà ta tìm được nhân duyên tốt, tất nhiên là việc vui lớn. Ân tình giết dây của am chủ, chúng ta tất lấy lòng thành báo đáp.” Mặc Từ cảm thấy lão ni này vẫn không nói chuyện này được. Không biết chừng không thuyết phục được Vệ thị chủ lại hồng việc. Chỉ nói qua loa vài câu đáp lời.

Nhưng Minh Ý lão ni nghe thấy thế lại rất vừa lòng, hẹn canh giờ, rồi cười rồi đi.

“Mặc Từ, người nói thành tâm báo đáp, đại khái là bao nhiêu bạc?” Cầu Tam nương vừa bước được hai bước về phía phòng ở, đã quay đầu lại hỏi.

“Một năm cô nương quyen góp bao nhiêu tiền?” Mặc Từ thăm nghĩ quả nhiên, hỏi lại Cầu Tam nương.

“Hai, ba trăm lượng.” So với một chén mì Dương Xuân ba đồng xem, so với một năm chi tiêu mười lượng bạc của một hộ nông gia xem, so với một thư sinh vào kinh đi thi Trạng Nguyên mang theo mười hai mươi ba lượng bạc đi đường, đối với một đoàn ni cô ăn chay lại không cần bỏ tiền thuê nhà mà nói, đây đã là công hiến rất lớn rồi.

“Cô nương vừa cho người ta hai trăm lượng, bây giờ lại thêm hai trăm lượng tỏ thành ý.” Cái gọi là giật dây, chính là xấp xếp cho Cầu Tam nương và Vệ thị một đoạn gặp gỡ tự nhiên. Nói trắng ra chính là úy thác.

“Bốn trăm lượng, điềm xấu.” Cầu Tam nương không hài lòng, “Năm trăm đi, tặng thêm ba trăm lượng nữa.”

“Đám ni cô đó chắc chắn sẽ không chê nhiều.” Mặc Từ không quan tâm lắm, dù sao Cầu Tam nương cũng là người giàu có.

“Mặc Từ, lời này là người nói nếu vậy ba trăm lượng thành ý để người bỏ ra đi.” Câu nói của Cầu Tam nương thực kích động, kế tiếp nói một câu khiến người khác nội thương học máu, “Ta không có bạc.”

Mặc Từ nháy nháy mắt, nghĩ rằng, vừa ra khỏi cửa, bản tính gian thương của vị chủ tử này đã bộc lộ, đúng là khó chiều.

“Cô nương, Mặc Từ lấy đâu ra ba trăm lượng bạc?” Bạch Hà phụ trách phát tiền tiêu vật hàng tháng cũng nháy mắt mấy cái, thiện lương nói thật.

“Mặc Từ, nửa năm năm nay, trong tay tích lũy được bao nhiêu rồi?” Cầu Tam nương quan tâm một chút.

“Tám lượng ba đồng.”

“Một năm cứ coi như được mười sáu lượng, ba trăm lượng bạc, người phải tích lũy bao nhiêu năm mới được?” Cầu Tam nương lại thử toán học của nàng.

“Mười tám năm chín tháng.” Mặc Từ lập tức báo ngày tháng.

Cầu Tam nương hơi giật mình, “Không ngờ người rất biết tính toán, tính nhẩm cũng thật nhanh. Người có hai lựa chọn, một, chính là ta cho người mượn, sau này mười chín năm sẽ không được phát tiền hàng tháng. Thứ hai, nghĩ biện pháp trước khi ta xuất giá kiếm được ba trăm lượng.”

“Cô nương, chờ người có thể gả được hãy nói.” Lời nói này của Mặc Từ mang theo oán hận hiếm có.

Buồn cười, nàng vì hôn sự của Cầu Tam nương mà dốc sức, kết quả là, không có được cái gì tốt, còn mất không ba trăm lượng bạc. Vị chủ tử này, lại đến thời điểm khó hầu hạ, bây giờ nàng thật muốn làm dân đen!

Bạn đang đọc truyện *Chương Sự (Hố)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 30: Đi Đến Từ Niệm (Tam)

“Cô nương, chờ người có thể gả được hãy nói.”

Khi Bạch Hà và Lục Cúc nghe được câu này thì thực sự giật mình vì cảm thấy lời này của Mặc Từ đúng là mạo phạm trắng trợn. Tuy chuyện cô nương nói Mặc Từ phải bỏ ra ba trăm lượng này là chuyện bất thành linh, hai người cũng muốn thay nàng cầu xin, nhưng câu nói của Mặc Từ lại thể hiện ý đối chọi với cô nương. Điều này khiến cho hai người không biết nên mở miệng như thế nào, khuyên một người người giận, lại sợ khiến người còn lại như cháy đồ thêm dầu.

Tĩnh tình của Tiểu Y trẻ con, chỉ biết làm theo những chuyện Cầu Tam nương phân phó. Còn những chuyện không liên quan đến mình, nàng sẽ mặc kệ, trước sau duy trì bộ dạng đứng ngoài xem kịch vui, lại còn bày ra vẻ mặt cực kỳ vô tội ngây thơ của hài tử.

Đôi mắt hạnh của Cầu Tam nương hơi nheo lại, tình quang trong con ngươi bắn ra bốn phía, môi đỏ khẽ nhếch lên, giống như sắp nổi trận lôi đình, nhưng sau đó lại nghiêng đầu sang nói với Bạch Hà, “Đi, đem Tiểu Kim của ta lấy đến đây.”

Mặc Từ nghe thế, vừa muốn hừ một tiếng, nhưng cánh tay lại bị Lục Cúc cấu mạnh một cái, tiếng hừ chuyển thành tiếng kêu rên.

“Người ít tranh cãi thôi.” Lục Cúc đề thấp giọng, ở trước mặt Cầu Tam nương ghé đến sát bên tai Mặc Từ nói nhỏ.

Mặc Từ cũng ghé đến lỗ tai Lục Cúc nói: “Vừa rồi ta đâu có nói gì.”

Cầu Tam nương nhìn đi nơi khác, coi như không phát hiện ra hai người đang châu đầu ghé tai.

Bạch Hà từ trong buồng đi ra, trên tay nâng một hộp gỗ sơn đen mạ vàng, mặt trên còn có một cái khóa nhỏ cũng là màu vàng lấp lánh.

Cầu Tam nương lấy từ túi nhỏ bên người ra một cái chìa khóa màu vàng rực rỡ, tra vào ổ khóa, sau đó mở nắp hộp ra, duỗi tay vào bên trong hộp gỗ. Một tiếng động nhỏ vang lên, nhìn vào trong tay Cầu Tam nương đã thấy có một cái bàn tính, so với màu vàng của chiếc chìa khóa hộp gỗ còn rực rỡ lung linh hơn.

Đó là bảo bối mà Cầu Tam Nương thích nhất khi còn đi theo Cầu lão gia buôn bán, làm bằng vàng ròng, rất vừa tay nâng tính toán, sử dụng để tính toán thì vừa có mặt mũi vừa thuận tiện, được nàng gọi yêu là Tiểu Kim.

“Ba trăm lượng, nếu nói ta cho người vay, một năm thu về ba phần vốn, phí thường niên mỗi năm tính 20 lượng là được rồi.” Cầu Tam Nương gẩy bàn tính tính toán.

Bạch Hà nghe thấy thế biết là cô nương thực sự tức giận, còn tính cả đến tiền lãi. Nhìn sang Mặc Từ ở bên cạnh thấy nàng đang muốn mở miệng, thăm nghĩ, đúng vậy, mau xin cô nương khoan dung đi, lại thấy Mặc Từ nói:

“Cô nương, ngài đừng tính nữa, tính nát Tiểu Kim cũng không được đâu. Nếu lấy lãi ba phần lại thêm mỗi năm 20 lượng bạc, thì đến năm ta tám mươi tám tuổi, sẽ trả cho cô nương năm ngàn hai trăm lượng”. Ba phần lãi ư? Muốn ăn tươi nuốt sống người khác sao.

Cầu Tam Nương vốn chỉ là thuận miệng nói, gẩy bàn tính cho ba năm sau, Mặc Từ sẽ nợ nàng năm trăm mười lượng, đã thấy không ổn rồi. Không ngờ Mặc Từ lại tính luôn đến bảy mươi năm sau.

“Năm... năm... ngàn...” Lục Cúc sợ tới mức lắp bắp không nói thành lời.

Thật ra khả năng tính toán của Cầu Tam nương cũng rất nhanh, chỉ một chút là nghĩ thông.

“Hơn nữa, cô nương, ta cũng nói rồi, đợi đến khi ngài có thể gả vào Vương phủ rồi hãy nói đến chuyện này.” Hôm nay Mặc Từ thực sự có chút tức giận.

Hai mắt Bạch Hà trắng dã, nhủ thầm: cô nãi nãi của ta ơi, sao tự nhiên lại nhắc chuyện này?

“Chuyện này ——” Cầu Tam nương không những không tức giận, còn cười, cười như vụn đá hoa đào đang quẩy rũ nở, “Do ta định đoạt. Lại nói, không phải người hi vọng ta không gả được đi chứ?”

“Đó chính là nguyện vọng của ba trăm lượng bạc kia.” Mặc Từ cảm thấy ngày thường mình hầu hạ Cầu Tam nương dù không phải quá mức trung thành nhưng cũng tận tâm hết sức, tại sao đột nhiên lại xảy ra những chuyện ngoài dự tính thế này?

“Bạch Hà, Lục Cúc, hai người đi xuống trước.” Cầu Tam nương vung tay áo.

Sau khi hai nha đầu kia đi ra ngoài, Cầu Tam nương lại ha ha cười, “Ba trăm lượng cũng không phải ta không bỏ ra được.”

“Cái đó vốn nên do người bỏ ra, dù sao cũng không phải ta lập gia đình.” Mặc Từ nghĩ như thế, nhưng lại không nói ra. Khiêu khích Cầu Tam nương này cũng nên có chừng mực.

“Nếu ta bỏ ra, phần khế ước bán thân kia của người phải ký lại. Như vậy được không?” Trong nụ cười của Cầu Tam nương tuyệt đối không mang ý tốt, “Người đã nói, chỉ cần là chuyện của ta cũng chính là chuyện của người. Ta cũng không muốn làm khó dễ người, ba trăm lượng bạc, đối với người mà nói, mặc dù không dễ dàng, nhưng cũng không phải không có khả năng. Dù sao, người không giống Bạch Hà và Lục Cúc, người có cơ hội, không phải sao?”

Mặc Từ tất nhiên hiểu những điều Cầu Tam nương đang nói, “Nếu cô nương đã biết là không dễ dàng, tại sao còn nhắc tới chuyện khế ước, nếu như ta thật sự có thể giao ra ba trăm lượng bạc, có thể ký lại hay không? Ta cũng không tham nhiều, khế ước giảm một năm là đủ rồi.”

“Có thể.” Mi tâm của Cầu Tam nương giãn ra, “Nhưng nếu người không thực hiện được, sẽ phải tăng thêm năm năm.”

“Một lời đã định.” Mắt nàng được một, đúng là không công bằng, nhưng Mặc Từ vẫn đáp ứng.

Đột nhiên Mặc Từ lại nhớ tới khi Vệ Đại cuộc nàng thắng có nói một câu —— Phú quý trong những lúc nguy hiểm nhất. Nàng không cầu phú quý, chỉ cầu tự do. Không phải chạy trốn hoặc lừa gạt, mà là sống không thẹn với lương tâm, bằng năng lực thực sự của mình có thể đổi lại tự do cả đời. Nếu không, cho dù nàng có thể thoát khỏi một Cầu phủ nhỏ bé, nhưng có thể thoát được chế độ xã hội đối nơi nơi là cạm bẫy, cho dù có chết cũng không có người khóc than với một cô nhi như nàng sao?

Chim dù có non cũng có một ngày đủ lông đủ cánh, mà chuyện nàng cần làm hiện tại chính là chờ đợi thời cơ mà thôi.

Tâm kế quá nặng sao? Không, là lưu lạc nhằm thời đại, một người khách cô độc đi lạc như nàng không thể không có bản năng bảo vệ chính mình.

“Tiểu Y, người chính là nhân chứng” Cầu Tam nương phân phó.

“Vâng.” Tiểu Y vừa nghe phân phó, vẻ mặt lập tức trở nên nghiêm túc, ra vẻ công bằng.

“Mặc Từ, đã có ước định, người sẽ không còn ý niệm cố ý phá hư chuyện hôn sự này nữa chứ?” Cầu Tam nương vẫn cảm thấy lo lắng. Cho dù biết mọi chuyện thành ra thế này đúng là nàng này ra lòng tham vui đùa, nhưng một đại tiểu thư chung quy vẫn không thể cúi đầu trước nha hoàn được, vì thế càng nói càng nghiêm túc, nếu như vừa rồi không phải nàng bỗng nhiên nghĩ đến chuyện khế ước bán thân, thì tình huống vừa rồi chắc chắn sẽ dẫn đến hiềm khích.

“Chuyện của cô nương chính là chuyện của Mặc Từ.” Lại là câu nói cửa miệng này, tác dụng tương đương với câu nói vô cùng quen thuộc ở hiện đại: “Khách hàng là thượng đế”. “Bây giờ Mặc Từ sẽ đi thăm hỏi. Nếu kẻ kia nhân phẩm có vấn đề, Mặc Từ vẫn sẽ khuyên cô nương để ý nhà khác, không cần vì ba trăm lượng bạc mà chậm trễ cả đời.”

Nói xong, Mặc Từ lui ra ngoài.

“Tiểu Y.” Chỉ còn lại một nha đầu, cũng chính là nha đầu hiểu biết thật tình nhất với Cầu Tam nương.

“Tiểu thư.” Tiểu Y cả lờ phất phơ dựa vào ghế, hai chân nhấc lên đặt ở trên tay vịn.

“Chúng ta đã thấy bộ dạng cầu xin tha thứ của nàng bao giờ chưa?” Đầu luôn luôn tự giác cúi thấp, hai tay thật sự kính cẩn, nhưng không biết tại sao Cầu Tam nương nhìn bộ dạng ấy lại thật chói mắt.

“Ở thời điểm ấn dấu tay lên khế ước bán mình.” Tiểu Y lại thật sự suy nghĩ.

“Cái đó không tính, trước đó nàng còn cò kè mặc cả với ta.” Lúc đó Mặc Từ sắp chết, nói chuyện không ra hơi, thế mà vẫn kiên quyết đòi thỏa thuận, “Chịu thiệt là ta mới đúng.”

Nhặt về một người, thuê mất một gian phòng. Vất vả đi tìm một lang trung, phí xem bệnh và dược liệu là năm lượng bạc. Người bình thường được cứu trong hiểm cảnh như thế đều coi ân nhân như chủ tử. Tiểu Y nghĩ thế nào cũng không thấy Cầu Tam nương chịu lỗi.

“Vậy thì chưa từng cầu xin qua.” Nói rồi, còn gật gật đầu tỏ vẻ vô cùng vừa lòng với câu trả lời của mình.

“Cho nên không thể oán trách ta được. Ta bắt nàng kiếm về ba trăm lượng, nàng không nói vài câu tử tế thì thôi, lại còn cãi lại ta.” Cầu Tam nương cho rằng không phải lỗi của mình.

“... Mặc Từ miệng lưỡi rất lợi hại.” Tiểu Y suy nghĩ nửa ngày.

“Miệng lưỡi lợi hại?” Cầu Tam nương cười đến vui vẻ, “Đúng thế, nàng ta đối đáp với ta rất lợi hại, nhưng khi đối đáp với người khác hết kể chuyện xưa lại đọc thi từ. Một người thông minh như vậy, người nói xem, ta so sánh được không?”

“...” Tiểu Y nuốt nước bọt, khó khăn phun ra vài chữ, “Không có cách nào so được.”

“Là thực sự thông minh, hay là khôn vặt, ta nghĩ rất nhanh có thể biết được.” Cầu Tam nương nói xong, xoay người đi vào trong buồng, lên trên giường nghỉ ngơi một chút.

Tiểu Y nhận ra được trong lời nói của Cầu Tam nương có ý tứ khác, có điều rốt cuộc là ý gì, dựa vào đầu óc đơn giản của Tiểu Y thì thực sự không suy ra được.

Bạn đang đọc truyện *Chương Sự (Hố)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 31: Mặc Ca, Có Lễ (Nhất)

Mặc Từ vừa ra phòng, Bạch Hà và Lục Cúc ở bên ngoài nóng lòng chờ đợi lập tức xông tới.

“Cô nương sẽ không thực sự bắt người bỏ bạc ra chứ?” Lục Cúc hỏi trước, hỏi xong không đợi Mặc Từ trả lời đã trách móc nàng, “Mặc Từ, người không thể không cãi lại cô nương sao?”

“Nhìn đi, cái đó gọi là tranh luận.” Mặc Tử cười, hàm răng trắng như trân châu, “Chúng ta cũng không như người, Lục Cúc.”

“Ta không gọi đó là tranh luận, để đỡ cô nương vui vẻ chút tại sao không nói năng lễ phép.” Lục Cúc khéo tay, miệng lại toàn nói lời ngọt, bởi vậy lời nói của Mặc Tử dọa nàng nhảy dựng, “Không giống người, dám nói là chờ cô nương gả được rồi nói sau. May mà đây là cô nương của chúng ta, đổi lại một tiểu thư nhà khác xem? Không lột da thì cũng bắt người quỳ đá phiến. Còn nếu dám đi cáo trạng với phu nhân, bị đánh chết là không thể nghi ngờ.”

Mặc Tử ngẫm lại, đúng là lời nói đó của nàng có hơi quá phận. Bị Trương thị tát một cái, còn bị ba trăm lượng kích thích thần kinh, cho nên đầu óc có hơi choáng váng. Hơn nữa, cẩn thận trong Cầu phủ nửa năm nay, nói chuyện cung kính quá rồi, cũng có thể nhầm chán.

Bạch Hà vẫn luôn là người chín chắn ôn trọng nhất, “Mặc Tử, sau này không thể nói năng hồ đồ nữa. Cho dù cô nương muốn tính mạng của chúng ta, cũng phải giao ra hướng chỉ là bạc. Chưa nói chúng ta sẽ giúp người cầu tình cô nương, nếu không ta và Lục Cúc cũng có thể thương lượng, giúp người bỏ ra một hai trăm lượng, người không cần quá lo lắng.”

“Còn có Tiểu Y nữa. Nàng là người ở bên cạnh cô nương lâu nhất, được thưởng chắc chắn không ít.” Lục Cúc còn kéo cả Tiểu Y không liên quan đến quyền tiền.

“Các người nói đúng, ta về sau sẽ không tranh luận cùng cô nương nữa. Chuyện ngân lượng cũng không cần gấp lắm, chờ chuyện hôn sự của cô nương và Tam thiếu gia của Kính Vương phủ được định đoạt, ta sẽ nghĩ cách. Nếu thật sự không có biện pháp, sẽ mượn của các người sau.” Dù sao Cầu Tam nương cũng không nói là không được mượn bạc.

“Thực sự bắt người bỏ ra ba trăm lượng sao?” Tuy rằng vừa rồi Lục Cúc chính tai nghe được Cầu Tam nương nói thế, nhưng nàng vẫn không tin lắm.

“Giống như Bạch Hà tỷ tỷ nói, cô nương cho dù muốn mạng của chúng ta, cũng phải giao ra, hướng chỉ là bạc.” Tâm tính của Mặc Tử điều chỉnh rất nhanh.

“Chỉ bằng ta đi cầu cô nương?” Hiển nhiên là Bạch Hà cũng có ý nghĩ như Lục Cúc, chỉ cho rằng Cầu Tam nương nói chơi mà thôi: “Trước giờ cũng không có tiền lệ này nha.”

“Coi như bắt đầu từ ta. Về sau các người cũng nên cẩn thận chút, không biết chừng ngày nào đó cô nương lại bắt các người bỏ ra vài ngàn lượng thì sao.” Mặc Tử quay người, đi vào phòng ở của các nàng.

“Ngàn lượng?!” Lục Cúc cong miệng, đi theo Mặc Tử vào trong, “Chỉ bằng trực tiếp giết ta còn thoải mái một chút. Lại nói, ta mà có nhiều bạc như vậy, còn làm nha đầu hầu hạ làm gì? Gả cho người nào đó góp tiền gây dựng sự nghiệp với tướng công, chính mình thì làm nương tử của lão bản.”

Bạch Hà bật cười, “Nha đầu không biết xấu hổ. Trong số chúng ta người nhỏ nhất nhưng tâm tư cũng không nhỏ nha, muốn lập gia đình, còn muốn làm nương tử của lão bản.” Nói xong, thấy Mặc Tử lấy từ trong hòm ra một bộ y phục xuất hành màu xanh, biết nàng đang muốn thay quần áo, liền kéo Lục Cúc ra gian ngoài.

Lục Cúc cũng nhìn thấy, lầu bầu vài tiếng rồi cũng đi ra ngoài. Khi ra đến bên ngoài, lại tiếp lời nói của Bạch Hà lúc nãy, “Nếu không thì sao? Chẳng lẽ có thể đi theo cô nương cả đời sao? Ta không giống các người, ai ai cũng thông minh như vậy, có chuyện gì cô nương cũng giao cho các người. Chỉ để cho ta ở nhà lo những chuyện khác, ta không quản được người khác, bảo ta về quê không biết cấy ruộng. Bảo ta đi trông cửa hàng, ta lại không biết chữ cũng không biết tính toán.”

“Vậy thì bảo cô nương sớm tìm cho người một nam tử tương xứng, thành thân rồi sinh tiểu hài tử, lại làm vú em cho tiểu thư, tiểu thiếu gia.” Mặc Tử cách mình một lớp màn, vừa thay quần áo vừa đề nghị.

Bạch Hà ở bên ngoài nghe thế phì cười, “Cái này rất hay. Lục Cúc, người khéo tay, lại may vá giỏi, thuận tiện thay tiểu thư, tiểu thiếu gia may quần áo. Sau này, chờ bọn họ trưởng thành, còn phải gọi người một tiếng bà vú, dưỡng lão cho người. Như vậy người có thể đi theo cô nương cả đời.”

Mặc Tử nghe thấy ở gian ngoài có tiếng bước chân chạy nhanh, biết là Lục Cúc đang đuổi theo Bạch Hà.

Quả nhiên, Lục Cúc không thuận theo, “Muốn chết sao, rốt cuộc là ai không biết xấu hổ, lại còn nói ra từ bà vú thô bỉ.”

“Đâu phải ta nói?” Bạch Hà thở dài, nhưng bộ dạng lại vui vẻ, “Rõ ràng là Mặc Tử nói. Ta còn khen người nữa mà.”

“Các người cạy lớn mà khi dễ ta. Ta muốn đi bám với cô nương.”

Mặc Tử vừa bước ra, nhìn thấy Lục Cúc mặt đỏ bừng, vừa then vừa giận, vừa tức vừa cười.

“Nếu người lấy lời nói vui đùa của chúng ta đi bám với cô nương, chúng ta cũng sẽ đem lời nói muốn lập gia đình, muốn làm lão bản của người bám báo, xem cô nương giúp ai.” Bạch Hà trốn phía sau Mặc Tử, tránh né cơn bão của Lục Cúc.

Mặc Tử thấy Lục Cúc muốn túm lấy quần áo của nàng thì đuổi tay ngăn lại, chậm rãi nói: “Cẩn thận, chỉ có một bộ này thôi, ta còn phải đi ra ngoài hỏi thăm vài chuyện giúp cô nương đó. Nếu cô nương gả đi được, có thể làm bà vú vẫn được coi là tốt rồi. Nhưng nhờ gặp phải cô gia như Ngũ Gia, đến cả nha đầu hoài môn cũng thành thiếp. Đến lúc đó, tìm ai mà khóc?”

Nha đầu bên người Cầu Tam nương, mỗi người đều có bản lĩnh riêng, có tính cách riêng, duy có một điểm chung, đó là —— đều rất cứng đầu, không ham vinh hoa phú quý. Mặc Tử cho tới bây giờ cũng chưa từng đề cập đến tư tưởng một vợ một chồng ở thế kỷ hai mươi mốt với các nàng. Cầu Tam

nuơng dường như cũng không tán gẫu những chuyện thế thiếp đối với đám nha đầu, nhưng bản thân các nàng cũng không quen nhìn cảnh nam nhân ba vợ bốn nàng hầu. Ba người đều cùng Cầu Tam nuơng đi lại nhiều năm ở bên ngoài, trở về thấy những chuyện loạn thất bát tao ở trong Cầu phủ, đại khái cũng đặc biệt khó chịu với việc làm thiếp. Ngoại trừ Tiểu Y nói cả đời không lấy chồng thì Lục Cúc và Bạch Hà đều hi vọng có thể tìm được nam nhân thành thật để dựa dẫm cả đời.

Chỉ một bộ y phục bình thường mà Mặc Từ lại nói thành ra quan trọng như vậy, còn nói những chuyện không muốn nghe nhất, Lục Cúc thu tay lại, “Y phục cũng đã cũ rồi, để ta may cho người một bộ mới, đừng để người ngoài nhân nhìn thấy, lại nghĩ là kẻ ăn xin.”

“Không thấy mới tốt.” Mặc Từ cầm cổ tay áo, “Có điều tay áo hơi rộng một chút, có thể sửa lại thì thật tốt.”

“Người thích cũ, chỉ bằng để Lục Cúc dùng vài cỗ may một bộ mới, khi cần cũng có cái thay.” Đùa giỡn xong, Bạch Hà vẫn là đại nha đầu cẩn thận nhất.

“Như thế này là được rồi.” Mặc Từ vừa chuyển cánh tay, thuận tiện khép lại cánh tay áo, đặt ra sau lưng.

Lại nhìn Mặc Từ, một thân áo dài màu xanh, quần dài màu bụi, chân đi một đôi hài màu đen, đúng là bộ dạng của gã sai vặt.

Lục Cúc đi lên, tháo bỏ búi tóc kiểu nha hoàn trên đầu Mặc Từ, chải chải vài cái rồi vén tóc búi cao trên đầu, dùng một cái khăn trùm bao lại. Lại đánh một lớp phấn tối lên mặt nàng, cầm bút chì vẽ mày, giúp nàng sửa cặp lông mày nhỏ dài trở nên thô hơn, đỉnh mày như núi, lại dùng phấn làm nhạt sắc môi đi. Bạch Hà cũng ở một bên giúp đỡ, nàng pha nhựa của cây hoa bóng nước với mực nước rồi thoa lên hai cái má lúm đồng tiền bên má trái của Mặc Từ, tạo thành một vệt hồng đen hơi sâu, giống như một cái bớt. Dưới sự giúp đỡ đồng tâm hiệp lực của Bạch Hà và Lục Cúc, Mặc Từ rất nhanh đã hóa trang thành một gã sai vặt bình thường.

Nói tuấn, lại bị cái má lúm đồng tiền phá hủy. Nói tú sẽ khiến người khác lắc đầu thờ dài. Kết luận cuối cùng chính là bình thường, diện mạo không gây trở ngại.

Bạch Hà và Lục Cúc liếc mắt nhìn nhau một cái, cùng cười rộ lên, hơi khom người cúi chào Mặc Từ, “Mặc ca, có lẽ.”

Bạn đang đọc truyện *Chương Sự (Hố)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 32: Mặc Ca, Có Lễ (Nhị)

Đi ra ngoài sân, Mặc Từ gọi Tiểu Y đến.

“Lục Cúc, tay nghề nữ phần thành nam của người càng ngày càng lợi hại.” Tiểu Y tròn mắt đánh giá trên dưới.

Lục Cúc không dám kể công, chỉ vào Mặc Từ nói, “Là ngay từ đầu Mặc Từ dạy tốt.”

Mặc Từ vốn tham gia quân ngũ, chính mình rất ít khi cải trang, cũng không hiểu rõ chuyện này. Có điều các tiết mục trên tivi muôn màu muôn vẻ, có xem qua vài lần thuật hoá trang biến sắc mặt của điện ảnh nước ngoài, có nhớ một ít, giảng giải qua cho Lục Cúc. Tay nghề chải đầu trang điểm của Lục Cúc là số một, cộng thêm việc nghiên cứu một chút, không ngừng làm thí nghiệm, nên hiệu quả đạt được đúng là không tồi.

Không phải cái gọi là thuật dịch dung cao thâm, chỉ là khiến cho khuôn mặt nhìn qua trở nên trung tính một chút, mặc vào nam trang, đi ở trên đường sẽ không bởi vì tướng mạo của nữ tử mà khiến cho người ta nhìn thắc mắt. Hơn nữa, nàng cũng không nghĩ giấu giếm mọi người, chỉ là khi ra ngoài, nữ phần nam trang có thể giảm bớt phiền toái không cần thiết.

Không chỉ có nàng, Cầu Tam nuơng và đám Bạch Hà Lục Cúc khi ra ngoài cũng thường xuyên phần nam trang. Tuy rằng những thương nhân cùng Cầu Tam nuơng đàm phán chuyện làm ăn đều biết các nàng là nữ tử, nhưng khi như rời khỏi nhóm người này, xuất hiện trong bộ dạng nam tử cũng không khiến cho người khác chú ý và phản cảm. Dù sao nữ tử thường xuyên xuất hiện ở bên ngoài, đối với tiểu thư khuê các mà nói, thật sự không phải chuyện gì đáng để khen.

“Mặc Từ, đi sớm về sớm” Bạch Hà nói xong, dẫn Lục Cúc đi vào phòng Cầu Tam nuơng.

Mặc Từ đi đến bên bức tường, bên ngoài chính là Quan Âm đường của Từ Niệm am sau Khâu Sơn, lúc này những khách hành hương bình thường đều dừng lại ở chung quanh Quan Âm đường. Trên Khâu Sơn có một tòa trạch gọi là Từ Trai đường, dùng để thưởng cảnh uống trà và ăn cơm chay, bởi vậy trước sau buổi trưa người rất đông đúc.

Tiểu Y thoải mái nhảy lên cây tùng ở đầu tường, thấy bốn bề vắng lặng, mới quay trở lại mang Mặc Từ ra khỏi tường.

Hai người hợp tác như vậy đã nhiều lần, động tác vô cùng ăn ý.

Người cửa lớn không ra, cửa sau không bước như Trương thị làm sao có thể dự đoán được? Bà ta nghĩ mọi chuyện ở tiểu viện của Cầu Tam nương đều nắm rõ như lòng bàn tay, Ngay cả chuyện đám nhà đầu của Cầu Tam nương vài lần ra ngoài mua đồ ăn vặt cũng rõ ràng.

Nhưng thật ra đi ra từ cửa lớn chỉ là ngụy trang. Hành động thực sự, chính là ở một bức tường cao ngất heo lánh cách viện của Cầu Tam nương không xa.

“Ta đi đây.” Mặc Tử vuốt vuốt lại quần áo hơi nhăn lại.

“Ba trăm lượng bạc... Tiểu thư... Người đừng tức giận... Nếu không tín nhiệm người, Tiểu thư sẽ không để người một mình ra ngoài.” Tiểu Y đưa lưng về phía Mặc Tử nói xong liền tiến vào trong rừng trên Khâu Sơn, không biết lại tìm đến cái cây nào.

Mặc Tử cười, đi về phía đường nhỏ ở hướng trái ngược. Xuyên qua Quan Âm đường, theo những nữ khách hành hương đi ra càng ngày càng nhiều từ cửa chính của Từ Niệm am. Nữ khách hành hương cũng mang theo hộ viện và gã sai vặt, cho nên sự xuất hiện của nàng cũng không gây nghi ngờ nào. Huống chi, Mặc Tử ngẩng đầu mà bước, tay áo phơ phất theo gió, không có một chút đáng vẻ kệnh cớm nào, ai có thể nghĩ nàng là nữ tử.

Đi xuống cửa chính của Từ Niệm am khoảng hai khắc, là ra được chùa Từ Niệm ở chân núi. Chùa này hương khói hưng thịnh, khiến chợ Đông Giao ở Lạc Châu náo nhiệt phi phạm. Không ít phú hộ đều chọn nơi này để bố trí sản nghiệp, đồ cổ, tơ lụa, vàng bạc, châu ngọc, sách mực tập trung ở mặt tiền. Mà nông hộ ở châu huyện lân cận là Sơn Nam Quảng Điền đất đai màu mỡ phì nhiêu, thiên về trồng trọt nông nghiệp, nên thường buôn bán những loại hoa quả tươi để kiếm lời, rất nhanh hình thành một phố nhỏ như chợ ở hiện đại. Còn có gạo, dầu, muối, tiệm bán thuốc, y đường, cửa hàng ăn nhẹ, tiệm com thì gần với khu sinh sống của dân chúng.

Tuyệt vời nhất là, phía bắc cách Đông Giao năm dặm có sông Lạc Hà, thông đến biên giới Nam Đức. Lạc Châu hiển nhiên trở thành nơi thương nhân ở hai nước lui tới, mậu dịch phồn vinh, thương hộ giàu có lớn nhỏ rất nhiều, nổi tiếng là nơi quy tụ nhân tài kiệt xuất giàu có và đông đúc của cả nước.

Vào năm mới, khi Mặc Tử theo Cầu Tam nương tới Từ Niệm am, mà chuyện nàng giúp Tam nương làm cang không rời khỏi Lạc Hà, bởi vậy đối với thị trấn Đông Thành rất tĩnh lặng, không sợ lạc đường.

Nàng mặc thanh sam cũ, ở dưới nắng sớm đi lại ung dung trên đường phố. Thịnh thoảng có lão bản của vài cửa hàng nhiệt tình hô Mặc ca, hỏi thăm nàng gần đây thế nào. Nàng cười đáp lời, không nhanh không chậm đi về phía trước.

Rốt cuộc ngừng lại bước chân ở một cửa hàng bán đậu, thấy bên trong buôn bán không tẻ, năm sáu cái bàn đều ngồi đầy người. Những khách này phần lớn đều mặc quần áo bình thường, nhìn có vẻ như là những người khuôn vác, thức ăn phần lớn là một bát sữa đậu nành nóng hổi hoặc com, ăn bánh, chấm tương đen, biểu tình thỏa mãn tựa như đang ăn mỹ vị hiếm có trong miệng.

Ngồi dựa vào băng ghế thô sơ gần đường lớn, Mặc Tử gọi một tiếng với người đang quay lưng lại với nàng, bện tới mây tới mặt, “Một chén sữa đậu nành.”

“Được rồi.” Người nọ đang vội vàng tiếp khách, sau đó dường như nhận ra được là giọng nói của ai, lập tức quay đầu lại, mở lớn miệng, gãi đầu cười chạy tới, “Mặc lão đệ, lâu rồi không thấy đến.”

“Gần đây bận một số việc.” Mặc Tử nhìn nam tử màu da ngăm đen cao to trước mặt, “Cao đại ca, buôn bán không tẻ nha.”

“Từ sau khi người dạy ta làm mấy thứ kia, từ sớm đến tối đều buôn bán được.” Cao Tráng thật sự cảm kích.

Cao Tráng vốn chỉ làm sữa đậu nành, đậu phụ, đậu hoa để bán. Có một lần Mặc Tử đi qua đây, khát nước lại muốn uống ngọt, liền vào cửa hàng của hắn. Giờ này đã sớm không còn khách, Cao Tráng đang định đóng cửa, thấy có khách vào lại chỉ gọi một chén sữa đậu nành, nhưng vẫn không ngại phiền toái, lập tức đi làm cho nàng một chén sữa đậu nành nóng hổi. Mặc Tử thấy người này thành thật, thì ngồi lại hàn huyên vài câu. Nhắc tới đậu xanh đậu đỏ, cà rốt, gạo, đậu phộng nếu cùng nấu, chỉ phí thấp mà lại có thể ăn no gọi là com thô lương. Lại thêm rau trộn đậu phụ, đậu phụ nhồi thịt, canh đậu phụ cay... Kể tên vài món nàng thích ăn từ đậu phụ mà ở chỗ này chưa từng ăn qua.

Cao Tráng cảm thấy hứng thú, ti mi hỏi lại. Lần đầu tiên ném thử com thô lương, mẫu thân hắn đặt tên là xôi ngọt thập cẩm, lập tức hấp dẫn rất nhiều khách. Sau lại, thêm một vài món ăn mới cùng canh, cũng được thực khách hoan nghênh. Nay, buôn bán có thể nói là phát đạt.

“Ta chỉ đến ăn thôi.” Mặc Tử thấy có khách phải đi, còn có người khác muốn vào, “Người bạn thì cứ làm đi. Hôm nay mẫu thân người có tới không?”

“Tối hôm qua về nhà, sáng sớm ta đã cho người truyền tin, rất nhanh sẽ trở lại. Người có thể vừa uống đậu nành vừa đợi.” Cao Tráng nói xong, trở vào bên trong chuẩn bị cho nàng một bát sữa đậu nành rất to, còn có ba bốn món ăn nhẹ mang ra.

Mặc Tử biết, đó đều là bát lớn nhất của cửa hàng hắn. Nhưng hắn có ý tốt, nàng không thể chối từ, đành phải ngồi chậm rãi uống, từ từ ăn.

Khi bát sữa đậu nành bị uống hơn phân nửa. Thấy chỗ này đã không còn nơi để ngồi, nhiều người phải ngồi trên mặt đất, đang cầm bát ăn com, một mình nàng độc chiếm một cái bàn thì nghĩ nên ra về hôm khác lại đến.

“Mặc ca nhi tới rồi sao?” Ngay khi nàng quyết định rời đi thì Cao đại nương lại về, liếc nhìn thấy Mặc Tử, tươi cười rạng rỡ.

“Mẫu thân, Mặc lão đệ chờ người hơn nửa canh giờ rồi.” Hai tay Cao Tráng vẫn bận rộn không ngừng.

“Đứa nhỏ này, đã nói với người mấy lần, nếu tìm ta, thì vào trong phòng đợi. Chúng ta không có quy tắc chủ không ở nhà thì không vào nhà như đám nhà

giàu.” Cao đại nương ngoắc ngoắc tay với Mặc Tử.

“Đại nương, chuyến đi lần này mọi chuyện đều thuận lợi chứ?” Mặc Tử vội vàng đứng lên, theo Cao đại nương đi vào buồng trong.

Đằng trước là cửa hàng, phía sau là phòng ở, rất nhiều tiểu điểm ở đây đều bố trí như thế.

“Vẫn phải đi lại vài chuyến nữa. Thịnh thoảng lại gặp phải vài gia chủ không tốt, có điều giá thấp chút vẫn phải chấp nhận. Không vất vả không kiếm được lời, quên đi.” Cao đại nương đẩy cửa ra, mặt sau là một tiểu viện, ba gian phòng ở.

Này hai mẹ con nhà này, con trai thì bán đậu phụ, mẫu thân là nha bà* kiêm chức bà mối.

Bạn đang đọc truyện *Chương Sự (Hố)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 33: Mặc Ca, Có Lễ (Tam)

Mặc Tử quen biết Cao Tráng, sau đó trở nên thân thiết với Cao đại nương.

Cao đại nương tuy là nha bà, nhưng tâm địa không xấu xa, cũng không quá tham lam. Một năm chỉ đi hai ba lần lên kinh thành, thời gian còn lại đều ở tiểu hương thôn nhỏ của Lạc Châu, thay phú hộ tìm kiếm nha hoàn, vú giả, tạp dịch, gã sai vặt. Không theo giới thiệu của người khác, mà bao giờ cũng đích thân đến xem người, xác định nhân phẩm rồi mới quyết định. Bởi vậy, thanh danh của Cao đại nương khá tốt, ngay cả phu nhân của quan phủ đều đến nhờ Cao đại nương tìm người.

“Đại nương, mấy năm nay ngài thường xuyên lên kinh thành chắc biết không ít, hôm nay ta đến là muốn hỏi chút chuyện.” Mặc Tử đi thẳng vào vấn đề.

“Cứ hỏi đừng ngại, người đã giúp Đại Tráng nhà ta nhiều như vậy, còn khách khí cái gì.” Cao đại nương đeo tạp dề, bắt đầu nấu cơm, làm vài món mình muốn ăn, cũng làm cả cho khách nữa. Đặt nồi cơm lên rồi bắt đầu lấy hạt đậu, hạt tiêu đang phơi nắng ở trên sân vào nấu.

Những nhà dân bình thường như Cao gia, trước khi mặt trời lặn rất hiếm khi có thời điểm nhàn rỗi.

Mặc Tử tiến lên giúp đỡ, động tác năng vụng về, nhưng rất nhanh cũng bắt chước theo được Cao đại nương.

Cao đại nương nhìn nàng cười cười, “Lúc này nhìn mới giống một cô nương.”

“Đại nương, ta chưa từng nói mình là nam tử, mặc như vậy chẳng qua là để tiện hành tẩu bên ngoài.” Mặc Tử đối với những người quen thuộc cũng không cố ý giấu diếm thân phận nữ nhi của mình, “Bằng không khi ngài vừa hỏi, ta đã không thừa nhận, không phải sao?”

Cao đại nương là nha bà nhưng cũng là bà mối, ngay từ lần đầu gặp Mặc Tử đã nhìn ra nàng là nữ nhi.

“Vẫn là nhà ta có một đứa lớn đầu mà ngược, còn thật sự một câu Mặc lão đệ hai câu Mặc lão đệ.” Cao đại nương đau đầu, “Mỗi lần ta thấy hấn chụp bả vai của người, chỉ sợ hấn cạy mạnh mà khiến xương cốt của cô nương người ta vỡ vụn.”

Mặc Tử ha ha cười nói: “Cái đó ngài tự nói với hấn, không quan hệ đến ta.”

“Tiêu tử ngược kia nếu không thông suốt, ngay cả chuyện rõ ràng như vậy cũng không phát hiện được, về sau nhất định sẽ không cưới được nương tử, đời này ta cũng đừng mong mà có cháu bé. Cho nên, ta không nói, muốn để hấn tự nhận ra.” Cao đại nương nhiều năm ra vào những nhà phú hộ, được những nhóm phu nhân ở Lạc Châu rất tín nhiệm, cũng là một người coi mở: “Đúng rồi, người muốn hỏi cái gì?”

“Về Kính Vương phủ ở kinh thành.” Mặc Tử hỏi không quá rõ ràng.

Cao đại nương tiến lại đây, đánh giá nàng từ trên xuống dưới, “Mặc ca nhi, người đúng là biết chọn chuyện để hỏi.”

Mặc Tử khó hiểu, “Đại nương —— ”

“Người muốn nghe chuyện của nhà khác, ta chưa chắc đã biết. Nhưng mấy năm nay ta lên kinh thành đều chủ yếu vì Kính Vương phủ này.” Ý tứ là, nàng đã vì Kính Vương phủ mà chọn rất nhiều người: “Kính Vương phủ có họ Tiêu. Tiêu lão thái gia năm nay tám mươi tuổi, cũng là gia tộc vương giả duy nhất khác họ vua của Đại Chu chúng ta trong trăm năm nay. Hai mươi năm trước Tiêu lão thái gia dâng tấu cầu tiên đế truyền chức vị lại cho nhi tử Tiêu Túc. Tiêu Túc cùng Tiêu Vương phi có ba vị công tử: Tiêu Đình, Tiêu Duy, Tiêu Vĩnh. Tiêu gia từ đời Tiêu lão thái gia xưng quân công lao hiển hách, nam tử theo quân lập nghiệp, nữ tử được gả vào vương tộc hiển quý.”

“Đại nương, những chuyện này, rất nhiều dân chúng đều biết.” Mặc Tử vừa chà đậu vừa nói, có điều đối với nàng vẫn là tin tức mới mẻ, “Tiêu Vĩnh là

Tam công tử của Kính Vương phủ?”

“Đúng vậy, cũng là công tử duy nhất trong Kính Vương phủ không gia nhập quân doanh. Hắn có tài thi họa, thông minh hơn người. Con trai Tào Tháo bước bảy bước có thể thành thơ, thì hắn ba bước có thể thành phú. Nếu không phải...” Cao đại nương đột nhiên không nói nữa.

“Nếu không phải cái gì?” Mặc Tử sao có thể buông tha.

“Loại chuyện thế này không thể tùy tiện nói ra, nếu không ta không thể làm nha bà được.” Cao đại nương lắc đầu, cúi người lấy tay xoa xoa đầu, “Trừ phi người nói cho ta biết vì sao lại muốn hỏi chuyện Tiêu Tam công tử, ta mới xem xét xem rốt cuộc có nên nói hay không.”

Mặc Tử nghĩ nghĩ, cảm thấy cũng nên nói vài lời thật, “Đại nương, ngài chỉ biết là ta là nha hoàn của tiểu thư nhà giàu, kỳ thật lên nói cho ngài, ta hỏi thăm chuyện này thay cho tiểu thư. Mấy ngày trước phủ chúng ta có khách, trong lúc nói chuyện, khách quý cố ý nhắc đến muốn làm mối cho Tam thiếu gia của Kính Vương phủ. Lão gia phu nhân tất nhiên là vui mừng, nhưng tiểu thư nhà ta vô cùng thông minh. Chưa nói kinh thành cách nơi đây quá xa, hơn nữa hai bên còn không môn đăng hộ đối.”

Cao đại nương nghe nói thế, một lần nữa ngồi dậy, trên mặt lộ ra vẻ mặt cổ quái, “Có phải Tiêu Tam công tử muốn cầu thân với tiểu thư nhà người?”

“Chỉ là có ý này thôi.” Mặc Tử tất nhiên nhìn ra được vẻ mặt cổ quái của Cao đại nương, “Đại nương, chuyện này liên quan đến chung thân đại sự của tiểu thư nhà ta, xin ngài nói cho ta biết đi, ta tuyệt đối không nói là ngài nói.”

“Mặc ca nhi, ta chỉ muốn khuyên tiểu thư nhà người đừng gả.” Cao đại nương thờ dãi tiếp tục nói, “Thật ra, chuyện này ở trên kinh thành cũng không được coi là bí mật. Ta do dự, bởi vì không muốn ở sau lưng người nói lời thị phi, huống chi Vương gia và Vương phi đối xử với ta rất tốt, hàng năm chuyện tìm người đều giao cho ta.”

“Cao đại nương, nếu ngài thật sự khó xử thì quên đi.” Mặc Tử biết người muốn bảo vệ cho danh tiếng người khác là người có lương tâm.

“Cũng chỉ là chuyện đồn đại của người đời thôi. Thế này đi, ta nói chuyện của ta, người nghe chuyện của người.” Cao đại nương thấy Mặc Tử gật đầu, lúc này mới nói tiếp, “Tam công tử của Kính Vương phủ tuy rằng tuân tứ lịch sự, ngay cả đương kim Thánh Thượng cũng khen ngợi học thức tài năng của hắn, nhưng năm nay mới hai mươi hai tuổi, đã cưới hai vị chính thê.”

“Ngài nói hắn đã cưới hai vị chính thất phu nhân?” Mặc Tử nghe thấy thế thì ngạc nhiên.

“Một chữ cũng không sai, chính là trong bốn năm cưới hai, rồi lại hưu hai.” Cao đại nương nhìn Mặc Tử, “Nếu không, tại sao ta lại nói tiểu thư nhà người đừng gả chứ.”

“Cưới hai người, bỏ hai người?!” Mặc Tử nghe thấy lời nói của Cao đại nương thì giật mình không nhỏ, lại vội hỏi, “Đây là có làm sao? Chẳng lẽ phu nhân của hắn là người quái dị, cộc me, hay là thân phận gia thế không phân xứng hoặc do trường bối không thích?” Thời đại này, nam tử ba vợ bốn nàng hầu là chuyện bình thường, có điều liên tiếp bỏ chính thê, là vô cùng hiếm thấy.

“Nào có. Hai người đó đều là tiểu thư danh môn vọng tộc, trong đó một người còn là nữ nhi của Lễ Vương Võ Thừa Vạn. Tuyệt đối là nữ tử môn đăng hộ đối, tướng mạo xuất sắc. Lại nói, chọn thê tử cho công tử của Kính Vương phủ có thể chọn người xấu xí hay hung dữ sao?” Thấy Mặc Tử nói hơi quá, Cao đại nương vội vàng giải thích.

“Thế đến tốt cùng là vì nguyên nhân nào? Tam công tử mới hai mươi hai tuổi, chắc sẽ không bởi vì không có con trai mà bỏ vợ.” Không có con trai mà bỏ vợ là một nguyên do bình thường.

“Lý do cụ thể ta không rõ, nhưng có lời đồn. Nói người thứ nhất là vì thất đức, cấu kết với nam tử khác, bị Tam công tử bắt được. Người thứ hai do tâm thuật bất chính, hạ độc vào trong thức ăn của con trai Tam công tử, cũng may được Vương phi phát hiện, bằng không chính là một hài tử vô tội phải chết.” Cao đại nương nói xong, lại nhấn mạnh thêm một lần, “Tuy nói những lời này được đồn đại có thanh có ảnh*, nhưng thời điểm ta ở trong Kính Vương phủ, lại chưa từng nghe người nào nhắc đến chuyện này.”

*Có thanh có ảnh: Có âm thanh có hình ảnh, ý chỉ những chuyện vô cùng sống động chân thực.

Chuyện truyền đi có thanh có ảnh sao? Mặc Tử nghĩ nghĩ, Tam công tử này đúng là không hay ho, là do trùng hợp gặp phải hai nữ nhân phẩm hạnh không thích hợp? Hay có nội tình gì khác?

“Đại nương, ngài vừa nói con trai của Tam công tử, chính là do vị phu nhân thứ nhất sinh ra sao?” Nàng cảm thấy đây là một vấn đề thực mấu chốt.

Bạn đang đọc truyện *Chương Sự (Hố)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 34: Mặc Ca, Có Lễ (Tứ)

“Đại nương, ngài vừa nói con trai của Tam công tử, chính là do vị phu nhân thứ nhất sinh ra sao?” Nàng cảm thấy đây là một vấn đề thực mấu chốt.

“Không phải.” Cao đại nương trả lời, “Là thiếp thất của Tam công tử sinh ra, năm nay tròn năm tuổi.”

Thiếp thất? Bốn năm trước cưới chính thê thứ nhất, tiểu thiếp khi đó đã có con rồi sao? Điểm này ý vị thật sâu xa.

Mặc Từ hỏi tiếp: “Tam công tử có mấy vị tiểu thiếp?”

“Nào có mấy vị, chỉ có một. Là nha đầu từ nhỏ đã hầu hạ bên người Tam công tử, còn lớn hơn Tam công tử hai tuổi, gọi là Kim Ti (Sợi vàng).” Cao đại nương ngay cả tên thiếp thất cũng rõ ràng.

Tại sao không gọi là Kim Ti Tước (Chim hoàng yến)? Mặc Từ nghe thấy tên này, trong lòng vô cùng phản cảm, “Tam công tử thực sự sùng ái nàng sao?”

“Ừ, sao có thể không sùng ái? Cưới hai vị chính thất phu nhân thì thành ra như vậy, Kim Ti chẳng những từ nhỏ hầu hạ bên người, còn vì hấn sinh nhi tử. Nếu không phải thân phận thật sự không xứng, nâng lên làm chính thất phu nhân, cũng không ai có thể gièm pha được.” Cao đại nương là dân chúng bình thường, cho nên lời nói vẫn có chút thiên về Kim Ti.

“Đại nương đã từng gặp qua Tam công tử và Kim Ti chưa?” Mặc Từ thừa cơ truy hỏi.

“Chuyến vừa rồi đến Kính Vương phủ, cùng Vương gia và Vương phi nói chuyện, Tam công tử có dẫn theo Kim Ti và hai đứa nhỏ nữa đến thỉnh an, có gặp qua. Thật sự là trời đất tạo nên một đôi phu thê, lại thêm hai đứa nhỏ xinh đẹp như phấn điều ngọc mài, đúng là khiến người ngoài ao ước. Nhưng Vương phi không hài lòng vì thân phận của Kim Ti thấp kém, cho nàng thỉnh an qua rồi lại sai lui về trong viện, chỉ để lại Tam công tử và hai đứa nhỏ ở lại nói chuyện. Ta thấy Kim Ti kia cũng là người có hiểu biết. Vương phi phụng phịu, nàng ta cũng không tức giận, đoan trang làm xong lễ nghĩa rồi lui về, rất có chừng mực.” Cao đại nương không phát hiện chính mình càng nói càng thêm thiên vị.

“Dù sao cũng là công tử của Vương phủ, thu tiểu thiếp không thể qua loa, chính thê càng không thể tùy ý.” Bản thân Mặc Từ vốn không có ý nghĩ này, chỉ nhìn vào xã hội thời này mà nói.

“Tất nhiên là như thế. Nhưng nhìn thái độ của Tam công tử đối với Kim Ti, ánh mắt kia sao còn có thể dung nạp được người khác nữa. Già nua như ta nhìn thấy còn đỏ mặt nữa là. Nghe nói Kim Ti là nha đầu thu phòng khi Tam công tử mười sáu tuổi, sau khi sinh con thì được nâng lên làm thiếp. Bảy tám năm, tình cảm không chỉ là yêu thích nữa rồi.” Cao đại nương lại nhìn Mặc Từ, “Kỳ thật lời đồn đãi này, thật thật giả giả cùng với người ngoài chúng ta có quan hệ gì đâu. Ta khuyên tiểu thư nhà ngươi nên cẩn thận, thật sự là sợ nàng gả đi phải chịu ủy khuất. Người nói xem ở nhà là ngọc quý trên tay phụ mẫu, ai có thể chịu nổi khi gả về nhà người, tương công lại yêu thương tiểu thiếp hơn mình?”

Thì ra, Cao đại nương đã nhìn rất rõ ràng.

“Đại nương, lời này của ngài rất có lý.” Mặc Từ gật đầu tỏ vẻ đồng ý. Chuyện Tam công tử hưu thê, đến tột cùng là vì hai vị chính thất ghen ghét với tiểu thiếp cho nên tìm cách phản kháng, hay là thê thiếp ở sau lưng giở trò, việc này đúng là khó nói. Nhưng có một điều có thể khẳng định, Tam công tử vô cùng tín nhiệm Kim Ti, vô luận thế nào đều đứng về phía nàng.

“Mặc ca nhi, còn có một nguyên nhân nữa ta cũng phải khuyên không gả. Nếu tiểu thư nhà ngươi phải gả xa như vậy, người nhất định cũng phải đi theo. Đến lúc đó sẽ khó gặp mặt.” Cao đại nương nói đến lời này, mắt cười híp thành một đường thẳng.

“Hôn sự này cũng chưa chính thức thành, ngài nói với ta những lời ấy, ta cũng phải nói lại với cô nương, để cho chính nàng cân nhắc.” Mặc Từ nhìn trời, hai tay chống chân đứng lên, “Quấy rầy ngài đã lâu, ta phải đi đây.”

“Ồ lại ăn cơm trưa rồi hãy đi.” Cao đại nương giữ khách.

“Không được, cảm ơn ngài đã nói cho ta biết những chuyện này, bằng không đúng là chúng ta hồ đồ.” Mặc Từ đi về phía cửa sau của Cao gia.

“Không cần khách khí. Khi Tam công tử bỏ vị phu nhân thứ hai, lão thái thái vô cùng tức giận, gặp mặt cũng không nói lời nào. Vô luận Tam công tử lấy lòng như thế nào cũng không được. Ta nghe Vương phi nói đợi con dâu mới vào cửa, lão thái thái mới tha thứ hấn. Rất có thể xem xét đến Lạc Châu của chúng ta.” Cao đại nương giúp Mặc Từ mở cửa.

Mặc Từ thấy ngõ nhỏ không người, lại nói giỡn, “Người trên kinh đều bị hấn bỏ hết rồi, cô nương nào còn dám gả, cũng chỉ biết tìm cách phát triển ở bên ngoài thôi.”

Cao đại nương cười khỏ một tiếng.

Đến khi Mặc Từ đi đến đầu ngõ quay lại nhìn, vẫn thấy Cao đại nương dựa cửa vẫy vẫy tay với mình, cười ngả nghiêng.

Ra khỏi Cao gia, Mặc Từ không có trở về Từ Niệm am ngay, mà đến một nơi khác. Mục đích giống như đến Cao gia, chính là tìm hiểu về Tiêu Tam công tử. Nàng không phải không tin lời nói của Cao đại nương, nhưng về lời đồn hưu thê kia, còn muốn biết nhiều hơn một chút. Hơn nữa thỉnh thoảng mới ra ngoài, cũng không nên trở về sớm như vậy.

Mặc Từ đi qua khu bình dân, đến Thanh Thu phường nơi phồn hoa nhất của Đông Thành.

Trong Thanh Thu phường có Vọng Thu lâu là tửu lâu tốt nhất ở Lạc Châu. Vọng Thu lâu nổi danh có ba cái mỹ — mỹ tửu, mỹ thực, mỹ nhân. Đương nhiên, cái chính là nhờ mỹ nhân mà chuyện buôn bán vô cùng phát đạt. Có điều bản chất của mỹ nhân ở đây không giống những kỹ viện bình thường, ban ngày uống rượu trong Vọng Thu lâu cũng có thể gọi mỹ nhân đến tiếp đãi. Cùng làm thơ xướng khúc đánh đàn chơi cờ, chung bàn rót rượu nói chuyện nghe khách, còn có thể cùng đánh bài thêu hoa hay diễn kịch. Nam khách nữ khách đều có thể tiếp, chỉ cần trả đủ bạc. Tổ chất của mỹ nhân so với kỹ nữ cao hơn nhiều lắm, bán nghệ không bán thân, ký khế ước hàng năm với tửu lâu. Mỹ nhân chia làm bốn cấp bậc: vũ giả, ca giả, cầm giả, tịch giả, mỗi cấp có một giá khác nhau, tịch giả có giá cao nhất, từ cầm giả, ca giả có thể lên tịch giả. Lão bản tửu lâu lấy bảy phần tiền kiếm được, để trả cho trang phục và chi tiêu hằng ngày. Nhưng nếu mỹ nhân được khách nhân thưởng thêm thì đó là tiền riêng của các nàng, lão bản mặc kệ. Đến kỳ khế ước sau, quyền lựa chọn là ở cả hai bên.

Ngoại đường của Vọng Thu giống như tiệm cơm bình thường, có khác cũng chỉ là trang hoàng xa hoa hơn. Nhưng nếu tiến vào nội đường, ghế lô*, thậm chí vào trong đình đài thủy tạ để ăn cơm, thì giá tiền sẽ khác. Trên Cao Đài ở nội đường mỗi ngày đều có người đánh đàn ca múa, cũng là luyện tập tài nghệ, mà khách nữ cũng có thể thưởng thức đến. Nhất cử lưỡng tiện.

*Ghế lô: ghế ngồi thiết kế đặc biệt trong kịch trường, một gian có vài chỗ ngồi.

Mặc Từ bước vào ngoại đường, có tiểu nhị tiến tới hỏi dùng cơm ở đâu.

“Nội đường.” Ngoại đường nhiều người nhiều miệng, cũng không có sân khấu dời đi sự chú ý của người khác.

Tiểu nhị thấy Mặc Từ ăn mặc bất đồng, cũng không dám coi khinh, dẫn nàng tiến vào nội đường, giao cho người ở bên trong, rồi lui ra ngoài. Trong ngoại phân công rõ ràng. Tiểu nhị ở nội đường cũng không giống tiểu nhị bình thường, người người mặc áo ngắn xanh và quần dài trắng, bên hông đeo một túi gấm nhỏ có thêu tên, tính thần hăng hái.

“Đình Từ, đây là khách nhân muốn tiến ghế lô, người đi dọn bàn rót trà, để ta dẫn người lên lầu.” Một nam tử trên dưới ba mươi tuổi mặc trường bào màu lam, tiến lên nói với tiểu nhị đang dẫn đường cho Mặc Từ.

Trên túi gấm của hắn có thêu hai chữ Triệu Lượng.

“Vâng thưa Triệu chương sự.” Đình Từ đi thêm trà cho người ta.

“Ngài đi theo ta.” Triệu chương sự bước lên thang lầu ở chính giữa, mở ra phòng đầu tiên ở sườn nam, “Xin chờ một lát, sẽ có người đến để ngài gọi món ăn.”

“Làm phiền.” Mặc Từ bước vào trong phòng, ngồi xuống bàn gỗ được khắc hoa tinh mỹ.

Triệu chương sự ra bên ngoài đóng cửa lại, rồi rời đi.

Mặc Từ mở ra một cánh cửa sổ, ở Cao Đài đối diện, có ba nữ tử xinh đẹp trẻ tuổi đang đánh đàn. Cầm kỹ không phải quá cao siêu, tài nghệ chỉ có thể coi là thành thạo. Nhưng điệu ở chỗ ba người một lòng, một nốt cũng không lệch, giống như hợp thành thể thống nhất. Một khúc hoàn thành, người nghe dưới lầu trầm trồ khen ngợi liên tục, xem ra rất hấp dẫn khách nhân.

Đột nhiên, một trận gió nhẹ, thoáng qua làm ngửa hai má Mặc Từ. Quay người lại, nhìn thấy nam tử trung niên bộ dạng thấp bé lại cổ tình mặc cẩm bào dài, nàng không khỏi nở nụ cười.

“Sầm đại chương sự, nhìn thấy ngài một thân như thế này, sao ta lại cảm thấy trong sương phòng nhỏ bé này toàn là màu xanh của lá cây thế?”

Bạn đang đọc truyện *Chương Sự (Hố)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 35: Nhị Lang Nhà Ai (Nhất)

Sầm đại chương sự, tên một chữ Hoan, là người chủ quản trong Vọng Thu lâu.

Nếu đặt ở tửu lâu bình thường, đã là chủ tử. Có điều chương sự quản lý cũng không chỉ quản một cái quầy, mà là toàn bộ chuyện lớn nhỏ trong lâu này.

“Mặc ca, nhờ lời của người, ta sẽ chờ bà mỗi tối cửa làm mai.” Ba năm trước đây Sầm đại chương sự mất vợ cả, đến nay vẫn chưa tái giá, công việc trong nhà đều giao cho nữ nhi lớn lo liệu.

Sầm Hoan có hai thê thiếp, có điều hần cùng với vợ cả tình sâu ý đậm, đối với con cái cũng vô cùng yêu thương. Nghe nói, thậm chí hần còn không cho phép thiếp thất sinh con, tài sản của mình toàn bộ lưu lại cho nữ nhi.

Phụ mẫu trong thiên hạ, có người hồ đồ như Cầu lão gia, cũng có người thương con như Sầm Hoan.

Mặc Từ không biết nói thế nào, chỉ cười: “Ta đây nhất định phải đến uống chén rượu mừng rồi.”

Sầm Hoan cười ha ha, liên tục nói ba tiếng tốt.

“Mặc ca, hôm nay tới lấy sổ sách sao?” Nói xong chuyện đùa, vẫn phải nói đến chuyện chính.

Vọng Thu lâu khi còn là tửu lâu bình thường, chính là sản nghiệp ngầm của Cầu Tam nương. Mấy tháng trước hậu hoa viên được tu sửa và mở rộng, thêm vào yếu tố mỹ nhân, tự nhiên là chủ ý của Mặc Từ.

Có điều Mặc Từ cũng là bất đắc dĩ. Bởi vì chuyện làm ăn của Vọng Thu lâu vốn không tốt lắm, Cầu Tam nương muốn đổi thành kỹ viện. lúc ấy trong đầu Mặc Từ hiện ra hình ảnh Cầu Tam nương làm tú bà ép buộc con gái nhà lành trở thành kỹ nữ, thật sự là nằng khó có thể đi theo một chủ tử như vậy, cho nên mới đề xuất ý tưởng nghệ kỹ*, và khái niệm tự do hợp tác giữa hai bên.

*Nghệ kỹ: là nghệ thuật nữ nhân tiếp khách, có thể tiếp uống trà, bồi rượu, làm thơ, hát...nhưng không phải là kỹ nữ.

Đừng nhìn Nhật Bản, Hàn Quốc tự xưng nghệ kỹ là văn hóa của bọn họ, thật ra nghệ kỹ bắt nguồn từ Trung Quốc.

Mặc Từ không hy vọng Cầu Tam nương có thể khiến cho Vọng Thu lâu trở thành nơi tiên phong cho văn hóa nghệ kỹ của thời không này, chỉ là chịu không nổi nước khác đi học lại những thứ này mà nói là chính mình khai sáng. Nếu đổi lại thành cách nói khiêm tốn một chút, nằng cũng không đến mức chán ghét như vậy.

Mặc Từ nói vài điểm quan trọng với Cầu Tam nương, nên gọi nhóm mỹ nhân là Cát Thu. Mới đầu rất ít người chịu làm việc này, nhưng hiện nay đã truyền lưu rộng rãi, Cát Thu so với Cầm cơ còn nhiều hơn.

“Hôm nay ta đến, chỉ để ăn cơm.” Mặc Từ không nhìn đến thực đơn, trong túi của nằng chỉ có vài đồng bạc lẻ mà thôi, “Một bát mì Dương Xuân.” Mặc Từ thả ra năm đồng.

“Mặc ca, người thế này chính là đánh vào mặt ta rồi.” Sầm Hoan kéo kéo sợi dây chuông, “Cái khác chưa nói, chỉ riêng chuyện người chế tác dây chuông này, đã là on lớn với lâu, hơn nữa người khác có muốn bắt chước cũng không được.”

“Sầm thúc, chuyện nào ra chuyện đấy. Lại nói, chúng ta đều thay cô nương làm việc, nên hiểu được huynh đệ thân thiết có thể coi là đạo lý của việc quyết toán sổ sách. Trước làm mỹ cho ta ăn, vừa ăn vừa thay cô nương làm việc, trở về lại xin cô nương đưa ta năm tiền đồng. Người làm chứng giúp ta, không cần báo thừa một văn tiền.” Mặc Từ nghe thấy tiếng nhạc đã nổi, quay đầu nhìn cô nương trên đài đang nhẹ nhàng vung tay áo.

Sầm Hoan mỉm cười, đang muốn mở miệng, lại có người gõ cửa tiến vào.

“Sầm thúc.” Đúng là Triệu Lượng lúc trước dẫn đường cho Mặc Từ.

“Ta gọi tiểu nhị, sao người lại đích thân tới?” Sầm Hoan sờ sờ râu, “Cũng tốt, để ta giới thiệu với người. Đây là Mặc ca, người cận kề nhất bên cạnh chủ tử của chúng ta. Nếu người muốn mau chóng trở nên nổi bật, ở trước mặt Mặc ca biểu hiện tốt một chút là được.”

Mặc Từ làm bộ sợ hãi cười, “Triệu chương sự không cần nghe Sầm chương quỹ nói đùa. Ở trước mặt ta biểu hiện tốt, còn không bằng đi vuốt mông ngựa cho hần. Ta chẳng qua chỉ là gã sai vặt cho chủ nhân mà thôi.”

“Triệu mỗ không mong trở nên nổi bật, chỉ mong không để cho người thân bên cạnh chịu đói chịu rét, có nhà ngói che đầu, cho nên tất nhiên sẽ vì chủ nhân mà gắng sức.” Lời nói của Triệu Lượng nhã nhặn, bên trong toát ra thái độ chân thành.

“Nghe cách nói chuyện của Triệu chương sự, hình như là người đọc sách?” Mặc Từ hỏi cái này, lại nhìn Sầm Hoan, chờ hần giới thiệu.

Sầm Hoan tất nhiên hiểu được ánh mắt của nằng, lập tức đáp, “Triệu chương sự là đúng là tú tài nhưng thi rớt ba lần, trong nhà không có cơm ăn, bất đắc dĩ mới phải ra ngoài tìm kế sinh nhai. Ta thấy hần tuy còn trẻ, nhưng cũng không phải yếu ớt, lại viết chữ rất đẹp, cũng được cho là thông minh, liền thuê hần để quản lý chuyện tạp vụ trong Nội đường. Hần học rất nhanh, giúp đỡ ta giải quyết không ít chuyện.”

“Đúng là thông minh. Bằng không, tại sao khi ta vào trong Nội đường, hần đã biết ta là người của chủ tử.” Mặc Từ cười cười.

“Ta nhìn thấy ngọc bài treo ở bên hông Mặc ca, kiểu dáng ấy Đại chương sự đã cho ta xem qua một lần.” Triệu Lượng cẩn thận trả lời.

Hần là tú tài, nhưng không có vẻ thanh cao mà người đọc sách bình thường tự nhận, hay là thanh cao của hần đã bị nhốt đến biến mất rồi. Về phần ngọc bài như hần nói, đúng là ngọc bài xuất phủ của Cầu gia. Khối ngọc bài này là Cầu Tam nương mời chuyên gia đến chế tạo, mặt trên có hoa văn mây và bọt nước, ngầm nói lên khuê danh của Cầu Tam nương, đồng thời cũng là dấu hiệu buôn bán của nằng.

“Hần trí nhớ rất tốt.” Sầm Hoan khen thủ hạ của mình với Mặc Từ, “Đúng là ta từng cho hần xem qua một lần.”

Mặc Từ cũng nói: “Trước kia, ta từng giờ ngọc bài ra trước mặt người nào đó, hần không hiểu có ý tứ. Còn cho rằng ta là ăn mày từ chỗ nào đến gây rối, muốn gọi hộ viện ra đánh ta nữa đây.”

Sầm Hoan cất tiếng cười to, “Triệu Lượng, người Mặc ca nói chính là Đại Lang nhà ta. Nó chỉ biết đứng tay đứng chân chứ không có đầu óc, tầm nhìn không bằng Nhị Lang.”

“Có điều Mặc ca, ngày đó người mặc áo bụi còn có miếng vá mà đến, chung quy thì không thể hoàn toàn trách con trai ta được.” Rõ ràng là bao che khuyết điểm một cách trắng trợn.

“Ta cũng chỉ nói như vậy mà thôi. Con trai người quyền cước tốt, Vọng Thu lâu không có hần trông coi thì không được. Chỉ là, sau này đừng để cho hần coi quản công việc bên trong nội đường, sẽ dọa chạy rất nhiều khách đây.” Mu bàn tay Mặc Từ chống cằm, cười tùy tiện.

“Mặc ca nói đúng. Lần trước khiến người kinh sợ, ta phạt hần quét lá cây trong vườn, kết quả hần tay chân thô kệch, dọa sợ vài Cát Thu mới đến. Hại ta bị Cầm cô quát một trận, mặt lại thêm vài nếp nhăn.” Sầm Hoan lắc đầu liên tục, “Tiểu tử này, là do sư phụ hần dạy không nghiêm.”

Cầm cô là chương sự cô cô mà Cầu Tam nương mời đến để quản lý nhóm Cát Thu, tài nghệ đánh đàn vô cùng tốt, cũng từng dạy đàn cho Cầu Tam nương.

“Sầm thúc, không phải một chén mì Dương Xuân người cũng không cho ta ăn đấy chứ?” Nói chuyện, đã qua nửa canh giờ.

“Xem ta, đúng là quên mất.” Sầm Hoan vỗ đầu, rồi quay sang nói với Triệu Lượng, “Triệu chương sự, phiền người bảo phòng bếp chuẩn bị một bát mì Dương Xuân.”

“Vâng.” Triệu Lượng đi xuống.

Sầm Hoan thấy Mặc Từ nhìn cửa khép lại có chút suy tư, hỏi: “Có phải Mặc ca cũng giống ta, cảm thấy đáng tiếc?”

“Ta thấy cách nói năng của hần nhả nhặn có lẽ độ, lại nghe người nói cũng là người thông minh, vì sao thi ba lần vẫn rớt?” Khoa cử chẳng lẽ thực sự khó thế sao? Thi vào trường cao đẳng đại học cũng là mười năm gian khổ đèn sách, phải biết trách nhiệm gánh vác cũng rất lớn, chẳng lẽ vẫn kém tri thức của cô đại? Mặc Từ không tin tưởng lắm.

“Ban đầu ta cũng cảm thấy kỳ quái. Sau đó thì từ và hai hài tử của hần chuyển đến hậu viện, nghe nàng nói, Triệu Lượng bình thường đọc sách rất tốt, nhưng cứ khi vào trường thi thì nói toàn những lời vô nghĩa, viết văn so với khi ở nhà như hai người khác nhau. Đi thi ba lượt, đem toàn bộ những thứ đáng giá trong nhà bán hết, khiến cả nhà sống không nổi, lúc này mới chịu buông tha.” Sầm Hoan đáng tiếc.

“Thì ra là do mất bình tĩnh. Hần làm việc ở đây cũng tốt, có thể nuôi gia đình sống tạm, không biết chừng ở đây tiếp xúc với nhiều người, có thể từ từ chữa tật xấu này.” Mặc Từ cười nhẹ, “Người thỉnh thoảng cổ vũ hần, đừng từ bỏ đọc sách. Biết đâu lần sau có thể thi đỗ Trạng Nguyên Thâm Hoa, Vọng Thu lâu của chúng ta cũng có vài phần vinh quang.”

Hai mắt Sầm Hoan sáng ngời, lập tức nói: “Có lý, có lý.”

Không bao lâu, mỳ được mang tới, vẫn là Triệu chương sự tự mình bưng lên.

Sau khi tạ ơn, Mặc Từ hỏi: “Sầm thúc, Nhị Lang nhà người có ở đây hay không? Nếu như có, gọi hần lên đây được không?” Mặc Từ đúng là muốn tìm người “nói chuyện phiếm”.

“Ngày nào cũng ở phòng thu chi. Hai khác nữa ta sẽ bảo hần đến, miễn cho người ăn không ngon.” Sầm Hoan nói xong, dẫn theo Triệu Lượng đi ra khỏi phòng.

Bạn đang đọc truyện *Chương Sự (Hố)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 36: Nhị Lang Nhà Ai (Nhị)

Mặc Từ ăn mỳ rất nhanh, đương nhiên chuyện này cũng có liên quan đến việc nàng từng là một quân nhân. Tay áo của nhóm Cát Thu ở trên đài còn chưa hạ xuống, nàng đã ăn xong. Hơn nữa, ăn xong còn cười rất vui vẻ.

Một bát mì Dương Xuân, dùng canh gà để làm nước dùng, bên trên có một tảng rau cải vừa non vừa mềm, một lớp thịt nạc thật dày, thêm vài quả trứng chim cút. Ở đâu mà năm đồng có thể mua được? Nếu thật sự buồn bán thế này, tiền thu vào của Vọng Thu lâu còn không bằng chi phí bỏ ra, chẳng bao lâu mà đóng cửa.

Nhưng Mặc Tử không muốn phụ ý tốt của Sầm đại chương sự, dù sao cũng không thể nói với Cầu Tam nương, rằng rõ ràng nàng muốn ăn một chén năm đồng, lại được dọn ra một bát mỹ giá năm lượng được.

Thời gian khoảng hai khắc trôi qua, Vũ giả đã lui xuống, chuẩn bị cho Ca giả lên đài. Mặc Tử ghé vào cửa sổ, ánh mặt trời rất ấm, khiến nàng lười biếng nheo hai mắt lại, hơi buồn ngủ. Đột nhiên, bên tai nghe thấy một tiếng gọi “Nhị Lang”. Nàng liền nói “mời vào”. Nhưng quay lại nhìn phía sau, cửa vẫn không nhúc nhích, lại có thêm vài bóng người lay động ở bên ngoài.

Nghĩ là chính mình vừa nói quá nhỏ, lại hướng về phía cửa, giọng cao lên: “Nhị Lang, vào đi, đang chờ ngươi đây.”

Nói xong, mí mắt vốn hơi sụp lại cong lên như thường, nàng quay người, dựa vào tường, một tay gác cửa sổ, một tay nâng lên chén sứ trắng.

“Nhị Lang, ngươi hẹn người à, sao không nói sớm, để chúng ta ở dưới này chờ nửa ngày.” Một nam tử cười hi hi.

“Không...” Âm thanh nặng nề, chỉ nói một chữ.

“Sớm biết như thế, việc gì cùng mấy kẻ ngu ngốc dưới kia so đo. Ta nghe ở trong đó rõ ràng là giọng nói của một cô nương, chẳng lẽ là Cát Thu? Nhị Lang, chúng ta vội vàng, là sợ tỷ tỷ tức giận bỏ đi.” Một nam tử khác nói năng ngọt xớt.

“Vì sao phải đi?” Giọng nói của một nữ mềm mại nhỏ nhẹ, “Sớm nghe nói Vọng Thu lâu có ba mỹ nhân, thật khó khăn mới có thể cùng các ca ca đi ra ngoài một chuyến, ta nhất định phải mở mang tầm mắt. Xem Cát Thu hay là

Ngũ tỷ của chúng ta đẹp hơn.”

“Ai nói muội?” Giọng ngọt xớt lại mang theo ý vị trào phúng, “Chỉ là một con nhóc, sợ vài Cát Thu trên đài kia vẫn hơn muội đó.”

“Thất đệ, Thập Ngũ muội nói năng cẩn thận, chúng ta là khách, sao có thể cùng Ca Cơ Vũ Cơ so sánh?” Lại là một giọng nữ, nhưng trong trẻo mà lạnh lùng, cao không thể với tới.

Mặc Tử vừa nghe người ngoài cửa đối thoại, cảm thấy không đúng, hình như là gọi nhầm người rồi.

Chưa kịp đợi nàng hồi hận, cửa đã được mở ra, hai tiểu nhị cung kính đi ở phía trước. Theo sau đó có hơn mười người lục tục tiến vào trong phòng. Năm nam tử mặc hoa phục, còn có hai nữ tử đầu cài trâm ngọc, ăn mặc tinh mỹ, còn lại là nha hoàn theo hầu, ăn mặc cũng không giống nha hoàn bình thường.

Mặc Tử cẩn thận đánh giá từng người, nhưng vẫn không nhìn thấy khuôn mặt gầy dài của Sầm Nhị Lang, liền thờ dài. Thình thoảng thần thờ sắp thành tật xấu của nàng rồi. Một lần thần thờ, chút nữa làm hỏng gian tình của Cầu Ngủ cùng tình nhân. Một lần thần thờ, bị sai làm nha hoàn đến biểu diễn tài nghệ trước mặt Cầu Tử. Lần này lại kéo đến một đồng người hoàn toàn không quen, phải làm thế nào cho phải.

Vài người đi đầu nhìn nàng, đều là sừng sốt.

“Không phải Cát Thu sao?” Kẻ có giọng nói ngọt xớt có một gương mặt rất phù hợp với chất giọng, hai gò má lõm xuống, ánh mắt đong đưa không ngừng.

“Nhị Lang, không phải là gã sai vặt của ngươi chứ?” Chủ nhân của nam tử cười hi hi lúc đầu tiên có diện mạo rất khá, có điều so với nam tử vắn tóc cao đứng bên cạnh kém hơn một chút.

Người được gọi là Nhị Lang có tướng mạo vô cùng tuấn tú. Cầu Tử Cầu Ngủ được cho là trung đẳng mỹ nam tử, nhưng người này có thể xếp hàng thượng đẳng. Một thân áo bào trắng thêu kỳ lân, thắt lưng màu tím gắn ngọc, bên hông còn đeo một cái dao nhỏ có khắc chữ cổ màu đồng, chuôi dao gắn ngọc lớn. Ngũ quan giống như được thợ thủ công tốt nhất tỉ mỉ điêu khắc, lông mày như đỉnh đao, đôi mắt như mặc ngọc, sống mũi cao thẳng như núi đá. Trán rộng mà cao, khuôn mặt không lớn không gầy, xương gò má và xương quai hàm tạo thành một đường cong hoàn hảo giống như được đo đạc cẩn thận, thật sự khiến người khác nhìn vào thoải mái.

Bên cạnh hắn có hai người, tuổi tác hơi lớn, mặc hoa phục, cũng mang vẻ quý khí. Ánh mắt ba người ngạo nghễ, có vẻ quyết đoán khiếp người mà những nam tử ở Lạc Châu không có.

Không phải là người Lạc Châu.

Có điều tốt cùng là Nhị Lang nhà ai đây?

Mặc Tử âm thầm kêu khô, không khỏi đưa tay vỗ trán, thầm nghĩ đúng là rắc rối.

Người được gọi Nhị Lang nghe thấy nam tử kia nói là gã sai vặt, con ngươi xinh đẹp thần nhiên đảo qua, lại thần nhiên đáp, “Không phải người mà ta mang đến.”

Ai cũng có thể nghe được ngữ khí nhẹ nhàng của hắn, cứ coi như là mặc quần áo cũ, Mặc Tử cũng không đến nỗi trở thành gã sai vặt, đúng là chuyện vô cùng mất mặt.

Hắn lạnh nhạt, Mặc Tử càng lạnh nhạt hơn. Nàng một thân nam trang lại thay đổi màu da, bộ dạng tùy ý nhàn tản, không còn đáng vẻ âm thầm bảo vệ

bản thân nữa. Vành môi hơi cong, thân nhiên uống trà. Mỗi người đi vào thì dễ, mỗi người đi ra hình như có chút khó khăn.

“Một người mà chiếm lớn một gian phòng lớn như vậy, hại chúng ta ở dưới lầu chờ đợi hơn nửa canh giờ.” Thập Ngũ tiểu thư muốn nhìn Cát Thu hơi đau miệng.

Mặc Từ nghe xong cảm thấy buồn cười, hóa ra nàng ăn một bát mỳ lại là nguyên nhân khiến cho bọn họ ở dưới lầu đợi chờ. Vốn nghĩ rằng tiểu thư kia tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện, ai ngờ hai huynh đệ tên nói năng ngọt xớt và cười hi hi cũng cho là muội muội của bọn họ không nói sai, đều muốn đuổi người.

Nói năng ngọt xớt quay sang nói với hai tiểu nhị: “Xem trên bàn chỉ có một bát canh, còn chúng ta muốn gọi một bàn tiệc rượu, nhưng các người lại tiếp đón chúng ta không chu đáo, chẳng lẽ Vọng Thu lâu không muốn kiếm bạc nữa sao?”

Hai tiểu nhị quay sang nhìn nhau, không hề rảnh.

“Người, ăn xong rồi thì đi đi.” Tên cười hi hi lên tiếng, lời nói cũng không xuôi tai, “Đừng cản trở lão bản tửu lâu này phát tài.”

“Ăn một chén cũng tốt, ăn một bàn cũng được, đều là người trả tiền để được ăn cơm, kiếm được nhiều ít thì thế nào? Nếu lão bản không thực hiện được mỗi lần ăn với các người, chỉ cần vài người khách đơn như ta là có thể bù lại được, còn không phải là một ngày thu một đấu vàng hay sao? Một canh bát, cũng phải xem canh trong bát là cái gì.” Vừa rồi Mặc Từ quên không thay đổi giọng nói, lúc này mới đề thấp.

Có điều hình như không ai để ý, một đám người bị Mặc Từ nói đến sững sờ.

“Hon nữa, ta vào phòng riêng này, chờ chủ nhân của ta thì có gì sai? Luật của tửu lâu, cho phép ta ăn cơm, trả tiền, chờ người. Lúc này chỉ có một mình, tất nhiên là có đạo lý của ta.” Mặc Từ chỉ ở Lạc Châu nửa năm, căn bản không biết những kẻ vênh mặt hất hàm sai khiến người khác này là ai, “Có điều nếu như các người muốn thanh toán hai bàn thức ăn của chúng ta, thì không cần nói hai lời, ta sẽ đi ngay. Tổng cộng năm mươi bảy lượng bạc.”

“Người! Người đùa sao!” Thập Ngũ tiểu thư chỉ thẳng vào Mặc Từ, “Ăn cái gì mà những năm mươi bảy lượng bạc?”

“Nếu như tiểu thư không tin, có thể gọi tiểu nhị lấy thực đơn đến, chiếu theo hai mươi món ăn đầu tiên của tửu lâu, năm mươi bảy lượng còn chưa đủ đâu.” Xét về tính toán, Mặc Từ tự nhận có thể đạt tới trình độ của học giả cao nhất thời đại này.

“...” Thập Ngũ tiểu thư như rơi vào mộng.

“Điều nô giáo hoạt từ đâu tới!” Tên nói năng ngọt xớt bị nói trở nên nóng nảy, “Chủ nhân nhà người là ai? Nói cho ta nghe, để cho chúng ta gặp nhau.”

Mặc Từ ngoảnh mặt làm ngơ, tầm mắt di chuyển về chậu hoa bên ngoài cửa sổ.

“Người ——” Kẻ nói năng ngọt xớt nhìn thái độ của Mặc Từ, vô cùng tức giận.

“Ta không phải nô bộc của nhà của người, chủ nhân nhà ta cũng không phải người nói muốn gặp là có thể gặp. Nếu không thanh toán tiền, phòng này vẫn do chúng ta sử dụng. Ta tự nhận mình nói không có chỗ nào sai lầm, không biết vị công tử này vì sao muốn gây khó dễ?” Tới trước được trước, đạo lý này không phải rất đơn giản sao?

Nói năng ngọt xớt nghẹn họng.

Lại giải quyết được một cái.

“Vị tiểu ca này, có thể nghe ta nói một lời được không?” Một nam tử đứng ở phía sau Nhị Lang bước lên nửa bước.

Vẫn không chịu để yên sao? Mặc Từ nghĩ như vậy, nhưng vẫn gật gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Chương Sự (Hố)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 37: Nhị Lang Nhà Ai (Tam)

“Nếu như tiểu ca không ngại, chúng ta có thể xài chung một gian hay không?” Nam tử tướng mạo nhả nhận kia, cười đến ảm áp, ngữ khí có vẻ thành khẩn, thân sắc thân nhiên mà tràn đầy tự tin, “Nơi này có hai cái bàn tròn lớn. Chúng ta chỉ cần một bàn là được rồi, cũng cam đoan tuyệt đối không quấy rầy đến việc tiểu ca nghe khúc.”

“Vì sao chúng ta phải phân chia với hần? Hần chỉ có một mình, hon nữa chủ tử cũng đi rồi, hần còn có thể ở lại chỗ này sao? Đúng là không hiểu quy

củ.” Phàm là tiểu thư nhà giàu đi ra ngoài, đều có bệnh chung là ngạo mạn. Vị Thập Ngũ tiểu thư này cũng không ngoại lệ.

Nói quy củ sao? Mặc Từ ngẩng đầu mắt sáng, thật nóng lòng muốn thử.

Nhưng không nghĩ biểu hiện của nàng lại lọt vào trong mắt nam tử kia, hần mỉm cười, không để cho nàng nói chuyện, “Lời ấy của Thập Ngũ tiểu thư không đúng rồi. Chủ nhân đi rồi, chỉ để vị tiểu ca này ở lại trả tiền, đủ thấy được sự tín nhiệm đối với hần. Hơn nữa, mỗi nhà mỗi quy củ, quy củ nhà người và nhà hần chưa chắc đã giống nhau, giống như tầu lâu này có quy củ ghê lô không ai không thể độc chiếm, cũng không có quy củ ăn xong phải lập tức rời đi.”

Mặc Từ quay đầu nhìn nam tử đang nói chuyện đầu vào đấy, không phải kiểu ăn nói sắc xảo như thương nhân, nhưng lại cẩn thận nghe đề ý lời nói lúc này của nàng, còn vận dụng thuần thục, chứng minh phân tích rõ ràng. Tuy nói chủ nhân lưu lại nơi này là bịa đặt, nhưng nói đến tín nhiệm, đúng là Cầu Tam nương có thể để cho nàng nàng tùy ý xử lý sự tình. Bởi vậy, người này phán đoán không sai.

“Tiểu ca này nghe chúng ta gọi Nhị Lang nên mới nghĩ là Nhị Lang hần đang đợi, bởi nhầm lẫn, mới mời chúng ta vào phòng. Đây là hiểu lầm, nếu có người phải đi ra ngoài, thì là chúng ta mới đúng.” Tay hần đột nhiên làm một động tác rất kỳ quái, ngón tay cái nhếch lên, giống như bắt được cái gì, quơ quơ trước ngực, sau đó trên mặt xuất hiện vẻ khó xử.

Mặc Từ thoáng nhìn, nhưng nàng cũng không hiểu lắm, chỉ nói hai chữ, “Có điều——?”

Thư sinh nhả nhận kia không nghĩ Mặc Từ có thể nhìn hành động mà đoán được ý của hần, âm thầm gật đầu.

“Có điều, nếu như tiểu ca không cảm thấy bất tiện vì chúng ta, chúng ta tất nhiên sẽ không bạc đãi tiểu ca.” Vừa rồi động tác có chút cứng nhắc bỗng nhiên lại trở nên lưu loát, hần lấy từ túi thêu chỉ bạc bên hông ra năm lượng bạc, đặt lên bàn, nói: “Nếu tiểu ca đồng ý, đây chính là của tiểu ca.”

Ánh mắt Mặc Từ liếc thấy khi bạc đặt lên bàn phát ra chút ánh sáng, lại nghĩ đến nàng đang nợ ba trăm lượng bạc, năm lượng bạc này chỉ là một phần nhỏ không đáng kể.

Nhị Lang lại cho rằng đây là một gã đầy tớ chẳng khác gì kẻ hám lợi thông thường, miệng không khỏi buông lời mỉa mai, “Chê ít sao? Trọng An, thêm một khối nữa.”

Thư sinh nhả nhận kia theo lời của Nhị Lang, lại lấy ra năm lượng bạc.

Mười lượng.

Tên nói năng ngọt xớt và cười hi hi đều phản đối, nói cái gì mà bạc cho tiểu nhân không bằng cho ăn mày, cho dù có tiện nghi người khác cũng không thể tiện nghi hần. Thập Ngũ tiểu thư cũng lâm bầm khe khẽ, nói bạc chỉ là chuyện nhỏ, chuyện này mà truyền ra bọn họ lại thành người bị kẻ vô lại dọa dẫm, mất hết mặt mũi mới là chuyện lớn. Lục tiểu thư liếc mắt nhìn Nhị Lang một cái, sắc mặt không vui nhưng không nói lời nào.

“Nếu không thì thế nào?” Nhị Lang mở miệng, vẫn là giọng nói thâm trầm, nhưng không những thêm vài phần lạnh lùng, mà còn rất bức người: “Ra ngoài nửa ngày, đến bây giờ lại phải về phủ hay sao?”

Không có người phản đối.

Mặc Từ nhìn ra, Nhị Lang này và bốn huynh đệ tỷ muội kia không phải cùng một nhà. Gọi Nhị Lang Nhị Lang rất thân thiết, nhưng hoàn toàn chỉ là xuất phát từ một bên. Muội muội kia vẫn còn về nghịch ngợm trẻ con. Nhưng bộ dạng nhìn Nhị Lang của tỷ tỷ kia rất có ý vị, có chút tâm tư nhớ nhung nhưng không dám lại gần của nữ nhi. Nhưng mặc kệ thế nào, bốn người kia đối với Nhị Lang vẫn là nói gì nghe vậy.

“Tiểu ca, thế nào?” Nam tử tên Tự Trọng An hỏi lại Mặc Từ.

Lúc này, mọi người có trong phòng đều nhìn chăm chăm nàng.

Hai bàn một cái bát. Đối diện mười người đứng, chỉ một mình nàng ngồi. Lý lẽ của nàng chính là người tới trước được trước. Hơn nữa, nàng đi ra ngoài để làm việc, cũng không phải chỉ đến ăn mỳ. Cùng những người này chung một phòng, đến khi Nhị Lang đến đây, cũng đừng mong nói được chuyện gì.

Cái chén trong tay xoay trái xoay phải một hồi, nước trà bên trong sóng sánh, sóng sánh đến nỗi đối phương cũng bắt đầu cảm thấy không kiên nhẫn.

Đây chính là thời điểm cực tuyệt tốt nhất?

Trên trán của hai tiểu nhị trong phòng đầy mồ hôi, hiển nhiên là thế cục này khiến cho bọn họ thật khó xử, đặc tội với khách nhân có tiền vênh vào đắc ý thế này, rất có khả năng bị mất công tác.

Mặc Từ rút cục gật gật đầu, hơi hơi xoay người về hướng khác.

Tiểu nhị đồng thời thở ra một hơi nhẹ nhõm.

“Đa tạ tiểu ca.” Trọng An cho rằng có tiền có thể bắt quý xay cối.

Mặc Từ từ đầu tới đuôi chỉ nói hai chữ “có điều”, chung quy là không muốn dong dài cùng đám người này. Mọi chuyện cũng coi như do mình mà nên,

dùng chung thì dùng chung thôi. Đội Sầm Nhị Lang đến đây, có thể ra ngoài nói chuyện. Tốt xấu gì, nàng cũng vì Vọng Thu lâu mà kiếm thêm chút bạc. Nghĩ như vậy, nàng cảm thấy mình thật sự là người tốt.

Hai tiểu nhị đem một cái bình phong đến, ngăn cách giữa hai bàn.

Mặc Từ buông chén, nghiêng mặt, lấy tay chống cằm, dường như chăm chú ở trên đài. Nhưng nàng đang chuyên tâm, bên tai lại truyền đến động tĩnh của bàn bên cạnh.

“Già bộ cái gì...” Kê nói năng ngọt xớt đã uống trà, nhưng vẫn không chịu để yên.

“Việc đã qua, không cần nhắc lại.” Giọng nói trầm ổn, cũng có thể khiến lòng người trầm ổn.

Mặc Từ cũng không quan tâm bọn họ có cam tâm hay không. Chớp mắt, bàn bên kia bắt đầu vô cùng náo nhiệt gọi món ăn. Như thế nào là vô cùng náo nhiệt? Chính là một người chọn, một người khác lại không hài lòng, mà một người khác vừa lòng, lại một người khác nữa kiên quyết không ăn, lúu rúu đều là giọng nói của hai huynh đệ và tiểu cô nương. Thật vất vả mới gọi được một bàn đồ ăn, qua một khắc, không có nghe thấy giọng nói của ba vị còn lại và Lục tiểu thư.

Mặc Từ nhìn thấy hai tiểu nhị lui người ra ngoài, trời không nóng, nhưng hai người lại đồng loạt nâng tay áo lên lau mồ hôi.

“Tiểu nhị.” Mặc Từ gọi lại hai người.

“Khách quan có gì phân phó?” Một người trong đó lập tức cung kính trả lời.

Quy củ thứ nhất của Vọng Thu lâu —— không được nhìn vào quần áo mà đối xử với người.

“Trên bàn có hai khối bạc, các ngài mỗi người cầm lấy một khối đi.” Mặc Từ vuốt vuốt cằm.

Trong chốc lát, bên kia bình phong không có tiếng động.

“Chuyện... chuyện này sao được?” Hai tiểu nhị đồng thời lắc đầu, một tiểu nhị còn nói, “Đây là của khách quan.”

“Ai nói?” Cách bình phong Mặc Từ không nhìn thấy biểu tình của bàn bên kia, nên vô cùng tự tại, “Thời điểm người ta đặt bạc lên bàn, ta chưa từng nói là muốn nhận, chỉ là có người tự cho mình đúng mà thôi. Theo ta thấy, hôm nay các ngài thực vất vả, đáng được thưởng. Mỗi người một khối, đừng quên cảm tạ người phóng bạc.”

Lúc đầu hai tiểu nhị không dám lấy, nhưng nghe Mặc Từ nói như vậy, thì mỗi người đều tự động cầm lấy một khối bạc, rồi liên tục nói cảm tạ đối với bên kia bình phong, sau đó khom người cung kính rời đi.

Lát sau, tiếng cười cười, hoan hô nho nhỏ truyền vào trong phòng. Mặc Từ nghe thế thì khẽ cười. Mười lượng bạc, nếu như nàng cầm lấy, thì sẽ bị gọi là khưất nhục. Không sai, nàng nghèo, hơn nữa sau khi trở thành nha hoàn càng nghèo. Dù vậy tôn nghiêm của nàng không phải vô giá, nhưng ít ra cũng không rẻ.

“Mười lượng bạc có thể mua được sự vui vẻ của lòng người như vậy, cũng không uổng.” Giọng nói của nàng không cao, nhưng lúc này cho dù có kim roi cũng có thể nghe thấy tiếng, cho nên mọi người trong phòng đều nghe rất rõ ràng.

Nam tử tên Tụ Trọng An, trong mắt tràn đầy ý cười, có chút tự giễu cùng thương thức. Hắn nhìn về phía bóng dáng sau bình phong, lại thu ánh mắt trở về, liếc mắt với người bên cạnh một chút.

Nhị Lang chỉ nhẹ nhàng lắc đầu, ý tứ là không cần để ý tới.

Trọng An bắt đầu dĩ, hắn vốn định mời Mặc Từ một ly, lấy lý do ấy nấy vì trước đó ngạo mạn.

“Nhị Lang ca ca, ở trên kinh chơi có vui không?” Thập Ngũ tiểu thư tuổi còn nhỏ, đối với chuyện vừa xảy ra cũng không hiểu nhiều lắm.

Nhưng nàng vừa hỏi như vậy, lại khiến mọi người có cảm giác nhẹ nhàng thở ra, bởi vì đề tài này có thể kéo đi sự chú ý của mọi người, bọn họ rất cực có thể hoàn toàn bỏ qua người ở bên kia bình phong.

Bạn đang đọc truyện *Chương Sự (Hố)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 38: Nhị Lang Nhà Ai (Tứ)

Từ trên kinh đến sao?

Mặc Từ đối với địa phương kia rất có hứng thú. Tuy nói Lạc Châu là châu huyện giàu có và đông đúc nhất Đại Chu, trong thành Lạc Châu cũng có rất nhiều người ở kinh thành lui tới, nhưng có thể cùng nhân vật từ kinh thành kề cận bàn ăn cơm đúng là không có nhiều cơ hội, nhất là vào thời điểm nàng muốn biết một số tin tức như lúc này. Vì thế, ánh mắt tuy nhìn bên ngoài, nhưng lỗ tai lại dựng thẳng, muốn nghe xem có chút chuyện bất quá nào về Kinh Vương phủ hay không.

“Chờ người đến, sẽ biết.” Rõ ràng là đề tài có thể thao thao bất tuyệt nói ra chuyện chất đồng như một ngọn núi, ai ngờ lại bị năm chữ của Nhị Lang chặn đứt hoàn toàn.

Mặc Từ trừng mắt, đáng tiếc không có người nhìn thấy.

“Muội sao có thể đến được? Mẫu thân sẽ không đồng ý đâu.” Thập Ngũ tiểu thư thở phì phì nói.

“Không phải không cho, là mẫu thân lo lắng muội còn nhỏ mà thôi.” Mỗi lần Lục tiểu thư mở miệng, đều rất đúng lúc, thành thạo.

“Muội sắp mười ba tuổi rồi, còn nhỏ sao? Đại tỷ mười sáu tuổi đã gả ra ngoài rồi.” Thập Ngũ tiểu thư tiếp tục tức giận.

“Ta nói này Thập Ngũ muội, muội còn chưa tới mười ba tuổi, đã muốn lập gia đình rồi sao? Chưa nói đến tuổi tác, ít nhất cũng phải chờ ba tỷ tỷ trước muội gả ra ngoài rồi, mới đến lượt muội nha. Cho nên muốn đi lên kinh thành, vẫn là Lục muội trước. Đợi muội ấy tìm tìm một tỷ phu thật tốt về cho muội, đến lúc đó, nha đầu muội muốn chơi bao lâu sẽ được chơi bấy lâu.” Nam tử cười hi hi dường như là người nhiều tuổi nhất trong bốn huynh muội này.

“Tam ca, đừng nói vậy, mẫu thân chưa quyết định. Hơn nữa đây là việc riêng trong nhà, không cần nói ở bên ngoài.” Ngữ khí của Lục tiểu thư có chút xấu hổ.

“Sợ cái gì? Lục muội thiên tư tuyệt sắc, cho dù nói là đệ nhất mỹ nhân của Lạc Châu cũng hoàn toàn xứng đáng. Huynh nghĩ, chỉ có con nhà quyền quý trên kinh thành mới xứng đôi với Lục muội.” Tam công tử còn muốn có người nói đỡ, “Nhị Lang, thấy có phải không?”

Nhị Lang không lên tiếng.

Nhưng có thể có biểu tình, có điều Mặc Từ không thấy được.

“Tam ca!” Lục tiểu thư thực sự tức giận, “Nếu như huynh tiếp tục nói lung tung, hủy hoại danh tiết của muội, trở về muội sẽ nói với mẫu thân.”

Mặc Từ cũng không để tâm lắm với sự bảo thủ của Lục tiểu thư, nhưng khi nghe được cách nói đệ nhất mỹ nhân của Lạc Châu, trong lòng lại có dị nghị. Lúc trước, nàng đã cẩn thận quan sát, bộ dạng của Lục tiểu thư kia tuy rằng không tệ lắm, nhưng so với Cầu Tam nương vẫn còn kém xa, cũng lắm chỉ được coi là một tiểu thư khuê các đoan trang, cá tính bảo thủ lại không thú vị. Nhận định thế này cũng có thể bởi vì nàng đi theo một chủ tử không giống người thường, mà bản thân nàng cũng không phải người bình thường cho nên mắt nhìn người không giống số đông.

“Được, được, không nói. Ta khen muội, còn không muốn.” Tam công tử vẫn cười hi hi như cũ.

Cửa mở ra, hai tiểu nhị vừa rồi bụng đồ ăn tiến vào.

“Chiến sự phương bắc có ảnh hưởng gì đến Lạc Châu không?” Là giọng nói của Trọng An.

“Trước kia thì không có. Có điều gần đây bên kia Phan huyện hình như không yên ổn.” Thất công tử nói, “Chẳng những quân sĩ coi thành nhiều gấp hai lần so với bình thường, mà công tác kiểm tra đối với thương khách ra vào thành cũng nghiêm khắc hơn, không những kiểm giấy thông hành, mà còn kiểm tra hàng hóa, hơi thấy có điểm bất thường, sẽ không để cho người đi ra ngoài hoặc không để cho người tiến vào. Sau đó lại nghe nói, là sợ gian tế Đại Cầu, Nam Đức trà trộn vào Đại Chu chúng ta.”

“Không chỉ là sợ Đại Cầu có động tĩnh khác thường thôi đâu, từ Phan huyện đến Xuyên Giang, lại đến cảnh nội Nam Đức, quân coi giữ kiểm tra cũng nghiêm. Ta đã tận mắt thấy cảnh mấy xe đồ dùng bằng sắt không được ra khỏi thành, bởi vì nghi ngờ là đem cung ứng cho Đại Cầu. Trước kia không có giấy thông hành, bỏ chút ngân lượng là thương gia có thể đi qua. Nhưng nay cho dù có giấy thông hành, còn phải có người bảo lãnh ở Nam Đức, quả thực vô cùng phiền phức.” Tam công tử nói đến đoạn sau, lại hơi cao giọng, “Phụ thân đang lo lắng, có nên nên thu hồi lại chuyện buôn bán ở Nam Đức hay không, tránh chịu ảnh hưởng của chiến sự.”

“Các người không cần quá mức lo lắng. Nam Đức và Đại Chu xưa nay giao tình tốt, tình thế như hiện nay chỉ là đề phòng dã tâm của Đại Cầu mà thôi. Mặc dù Đại Cầu có thể chiếm được Ngọc Lăng, nhưng tuyệt đối không dám động đến Đại Chu ta.” Nói chuyện vẫn là Trọng An.

“Đó là tất nhiên, Đại Chu ta quốc thổ rộng lớn, binh hùng tướng mạnh, thủy bộ đều thiện chiến, còn sợ man từ ở Bắc Địa sao?” Tam công tử có không ít khuyết điểm, nhưng chỉ có vẻ kiêu ngạo của một người Đại Chu có thể coi là ưu điểm.

“Ngọc Lăng tuy là nước nhỏ, nhưng ba mặt đều có địa thế hiểm trở. Đại Cầu thôn tính được Ngọc Lăng như thế nào, đến nay vẫn chưa biết nguyên do. Do đó mới khiến Đại Chu ta và Nam Đức lo lắng, cũng vì biên cảnh của chúng ta và Ngọc Lăng giao nhau ở một con sông, Đại Cầu có thể dẫn đại quân tiến vào Ngọc Lăng, không biết chừng rất nhanh sẽ đại chiến một trận với thủy quân của chúng ta. Dự phòng trước vẫn là chuyện tốt, đường thủy gần đây của Lạc Châu sợ rằng cũng không thể thông thuận như xưa rồi.” Một giọng nói xa lạ vang lên, vô cùng vang dội.

Mặc Từ biết hẳn chính là kẻ còn lại đi sau Nhị Lang.

“Hoa lão ca nói đúng. Ngoại trừ eo sông Thất Tiên của chúng ta, thủy quân của hai nước gần đây dàn dựng thuyền trận rất nhiều lần, căn bản không cho thuyền dân đi qua, chỉ sợ có thuyền của Đại Cầu trà trộn vào. Đường thủy không thông, đường bộ khó đi, giá đặc sản của hai nước tăng lên mấy lần. Đáng tiếc là giấy thông hành hạn chế, không thể nhân cơ hội mà kiếm chút.” Tam công tử bóp cổ tay thở dài.

Đột nhiên một tiếng cười nhẹ, truyền vào trong tai Mặc Từ. Không biết là ai, giống như trào phúng giễu cợt. Nhưng cách bình phong, ngồi gần nàng nhất, chính Nhị Lang nhà kia.

“Nói như thế, nếu như đi đường thủy tiến vào Nam Đức, hoàn toàn không có khả năng?” Trọng An hỏi.

“Đúng là không thể.” Tam công tử trả lời khẳng định, “Nếu có thể đi được bằng đường thủy, ta còn ở trong nhà đợi sao?”

“Vậy cũng chưa chắc.” Giọng nói của Thất công tử đột nhiên trở nên thần bí, “Lần trước ta có nghe người ta nói có thuyền tư đi qua bãi Kinh Ngư, ngay cả giấy thông hành cũng không cần, chuyên mua mua bán hàng hóa thông thương mà hai quốc gia cấm.”

“Vớ vẩn! Lời nói vô căn cứ! Bãi Kinh Ngư nằm trên Yêm Từ Ngư. Nơi đó hai mặt đều là núi cao và hiểm trở, dòng nước chảy xiết, đá nhọn rai đầy lòng sông, trăm dặm quanh đó hoang tàn vắng vẻ.” Tam công tử cao giọng phản bác.

“Cho nên, mới gọi là bãi Bạch Cốt. Người đến kiếm tiền ít ỏi thừa thối, thuyền chở hàng chìm người chết nhiều không đếm được, hóa thành ác quỷ, không cho người sống lên bờ. Máu thịt ở hòa vào trong nước sông, tưới cho những ruộng hoa màu mười dặm quanh đó, sẽ trở thành những cái gai độc dài, hoặc nếu người sống có thể lên đến bờ, cũng không thể tìm ra phương hướng trong những bụi hoa lau độc.”

Mặc Từ đang uống trà, nghe thấy Thất công tử ở bên kia nói chuyện giật gân, còn có cả ác quỷ và lau độc, thì phun ra nửa ngụm trà. Cũng may, đúng lúc đó Thập Ngũ tiểu thư kêu to, nên hình như không có ai chú ý đến động tĩnh của nàng.

“Các ca ca thật vô vị, nói chuyện đánh giấc đã chán ngắt, lại còn nhắc đến chuyện ma quỷ đáng sợ như vậy. Đừng kể nữa, dọa người ta hết hồn, sắc mặt của Lục tỷ tỷ trắng bệch rồi kia.”

Dưới sự kiên quyết phản đối của Thập Ngũ tiểu thư, các nam nhân không thảo luận thời cuộc nữa, ngược lại thương lượng tìm vài Cát Thu đến.

Bên kia còn chưa có thảo luận xong, bên này cửa đã mở.

“Mặc ca, thật ngại quá, để người chờ lâu.” Nhị Lang thật sự, Nhị Lang của Sầm gia rốt cục cũng đi vào, “Có một chỗ trong sổ sách ghi chép không rõ ràng, chẳng hiểu vì sao mà thiếu mất ba ngàn lượng, dọa ta một trận mồ hôi lạnh ướt sũng cả người.”

Nhưng vừa thấy phía sau bình phong có nhiều người, Sầm Nhị Lang hơi sững lại một lát, mới hỏi, “Mặc ca, người dẫn khách đến, tại sao lại chỉ gọi một bát mì Dương Xuân?”

Mặc Từ ha ha cười nói: “Giúp người đỡ phải tính toán vài lượng bạc.”

“Mặc ca quá coi thường ta rồi. Ba ngàn lượng ta không dấu được, nhưng một chút cơm, chỉ cần là rượu và thức ăn người khen ngon, còn sợ ta không chiêu đãi nổi sao?” Sầm Nhị Lang đưa ra một quyển sổ, “Người đã đến đây, cũng giúp ta đỡ phải mất công đi một chuyến, sổ sách vài tháng này ta đã tổng kê đầy đủ. Cũng kiểm đủ ba ngàn lượng kia rồi nhé!”

“Ta không xem Ba ngàn lượng người làm không được, còn dám giao phòng thu chi cho người sao? Ta đã nói với cha người, hôm nay đến không phải xem sổ sách.” Mặc Từ đứng lên, kéo Sầm Nhị Lang đi ra ngoài, “Hai ta vừa đi vừa nói chuyện.”

Cửa nhẹ nhàng khép lại.

“Thì ra là người của ông chủ Vọng Thu lâu, khó trách một người chiếm một gian lớn như vậy, bộ đáng còn tự đắc.” Trọng An nói thẳng.

“Nhiều nhất cũng chỉ là quán gia mà thôi.” Tam công tử tự nhận mình nhìn không nhầm.

Nhị Lang hờ hững đảo mắt lại, bóng dáng thân nhiên phía sau bình phong đã không còn, nhưng vẫn có thể ngửi được hương trà. Đôi mắt như mặc ngọc hiện ra vẻ thâm trầm kín đáo.

Tất cả, gió yên sóng lặng.

Bạn đang đọc truyện *Chương Sự (Hố)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 39: Gả Như Không Gả (Nhất)

Mặc Từ trở lại am, giả giọng tiếng mèo kêu, kéo Tiểu Y tới, lại theo cách thức vượt tường lúc trước để vào bên trong.

Lúc này mặt trời sắp xuống núi, những đám mây cuộn cuộn màu đỏ tía, có những tia sáng màu vàng ở phần rìa.

Mặc Từ và Tiểu Y vào sân, đi đến phòng của Cầu Tam nương, Bạch Hà và Lục Cúc đều có mặt, nàng nghĩ thật đúng lúc.

“Mặc Từ, sao đi suốt một ngày thế? Cô nương hỏi vài lần đó.” Sắc mặt Bạch Hà lo lắng.

Cầu Tam nương vẫn lo nàng chạy trốn sao? Mặc Từ cười cười, “Đi đến Vọng Thu lâu một chuyến, sổ sách có chút vấn đề, tiện thể xem giúp Sầm Nhị.”

“Vấn đề gì?” Cầu Tam nương từ trong buồng đi ra, so với tin tức từ kinh thành, nàng càng quan tâm đến việc buôn bán của mình hơn.

“Có ba ngàn lượng bạc không khớp, ta đã xem qua, là người mới đến ở phòng thu chi chưa có kinh nghiệm, đem số tiền cô nương mới mua hai điện trang cộng vào, nhưng lại không tính khế đất.” Mặc Từ nói xong, lại bổ sung một câu, “Sầm Nhị mới từ trên kinh trở về, trong chốc lát chưa điều tra rõ.”

“Cho nên cho người nói tốt thay hẳn?” Cầu Tam nương thấy hai tay Mặc Từ trống trơn, biết là nàng không lấy sổ sách, “Đến rồi cũng không lấy sổ sách về cho ta xem?” Cầu Tam nương không có nhiều ham mê lắm, nhưng xem sổ sách quản lý lại là một ham mê của nàng.

“Cô nương, ta sợ ngài không xem được.” Ý tứ của Mặc Từ là, giải quyết chung thân đại sự trước rồi nói sau.

“Vốn rảnh rồi, có gì mà không xem được.” Cầu Tam nương đúng là khó hầu hạ.

“Vậy bây giờ Mặc Từ đi lấy cho cô nương xem?” Mặc Từ nói xong, lại thấy Cầu Tam nương tỏ vẻ xem thường.

“Được rồi, người nói những chuyện hôm nay hỏi thăm được cho ta nghe một chút đi, sau đó ta sẽ quyết định để người đến lấy hay không.” Lời nói của Cầu Tam nương thật thật giả giả, không thể làm cho người ta khinh thường.

Bạch Hà nhìn hai người nói chuyện có chút căng thẳng, bởi vì trải qua chuyện ba trăm lượng bạc kia, hiện tại mọi người đều không được tự nhiên.

Mặc Từ thuật lại lời nói của Cao đại nương một lần, cuối cùng nhắc tới chuyện ở Vọng Thu lâu, “Sầm Nhị vừa từ kinh thành trở về, ta đến Vọng Thu lâu lần này chủ yếu là muốn hỏi xem hẳn có biết gì về lời đồn của Kính Vương phủ hay không.”

“Không phải là thật chứ?” Ánh mắt Lục Cúc chớp chớp lộ vẻ hoảng sợ.

“Lời nói của Sầm Nhị mặc dù hơi sai lệch so với Cao đại nương, có điều Tam công tử của Kính Vương phủ hưu thê hai lần đúng là chuyện có thực. Chỗ không giống nhau ở đây là theo như lời nói của Cao đại nương thì vận khí của Tam công tử không tốt, cưới vào cửa hai nữ tử có tâm địa bất chính. Mà Sầm Nhị lại nghe nói Tam công tử quá mức sùng ái tiểu thiếp và một đôi nhi nữ tử, cho nên chính thê mới không thể chịu đựng được.” Mặc Từ nói cả hai phiên bản.

Bạch Hà nghe xong, cũng trở nên kích động như Lục Cúc, “Cô nương, người này không thể chọn được. Mặc kệ là cách nói nào, hưu thê hai lần vẫn là thật, sùng ái tiểu thiếp và con thiếp cũng là thật. Nếu cô nương gả qua đó, không có gì bảo đảm là ——” ba chữ “không bị hưu” Bạch Hà vẫn ngập ngừng.

“Không có gì đảm bảo sẽ không hưu ta.” Trong mắt Cầu Tam nương như có lửa, “Ta đã nói mà, nhi tử thân sinh của Vương phi trong Kính Vương phủ, muốn thiên kim tiểu thư quý tộc dạng gì mà không được, thế mà lại đến tận Lạc Châu xa xôi này để mai mối, thì ra là thanh danh thối. Khi dễ chúng ta không biết chuyện, muốn chọn đến một người ngu ngốc, hoàn toàn không biết tình hình để bảo toàn mặt mũi của Vương phi.”

“Cô nương, người tuyệt đối không thể gả.” Lục Cúc ủng hộ lời nói của Bạch Hà: “Nam nhân hưu thê vẫn có thể tìm được người khác, nhưng nữ nhân mà bị hưu cũng chỉ có thể mang ô danh.”

“Mặc Từ, tại sao người không phản đối?” Lửa đang tràn ngập trong con người của Cầu Tam nương khi nhìn thấy biểu tình bình tĩnh của Mặc Từ bỗng nhiên vụt tắt.

“Chuyện hôn nhân đại sự của cô nương, cô nương có thể tự quyết định, ta không nên nhiều lời.” Mặc Từ nghĩ rằng, nàng chỉ có trách nhiệm đi hỏi thăm sự việc, còn quyết định như thế nào là chuyện của Cầu Tam nương.

“Nếu như ta muốn nghe ý kiến của người thì sao?” Cầu Tam nương cũng không chịu buông tha Mặc Từ.

Mặc Từ nhìn Cầu Tam nương, từ từ nói: “Ta có thể nói, nhưng cô nương cũng không cần quá để lời của ta ở trong lòng, bởi vì cuối cùng vẫn là cô nương phải tự mình suy xét rõ ràng.”

“Nói đi.” Mặc Từ càng như vậy, Cầu Tam nương lại càng muốn nghe.

“Có lợi có hại.”

Mặc Tử vừa nói ra bốn chữ này, Cầu Tam nương liền trở nên bình tĩnh. Tình tình nóng nảy của nàng là do trước kia phụ thân quá mức sùng ái, người khác nể mặt phụ thân nàng, cho nên đối với nàng rất nhẫn nhịn. Nay phụ thân đã không thể chống đỡ cho nàng, cho nên phải dựa vào một người lý trí như Mặc Tử, mới có thể khiến nàng không xúc động mà làm việc.

“Sùng thiếp hưu thê, hỏi hai người, có hai cách nói khác nhau. Nguyên nhân chân chính mặc dù không phải là một nhưng chắc chắn không lệch khỏi quỹ đạo quá xa. Gã đi, có thể sẽ xung đột với tiểu thiếp, mà phu quân không đứng về bên thê tử. Toàn bộ Vương phủ, trừ bỏ vài nha đầu chúng ta, sẽ không có người có thể tin cậy và giúp đỡ được. Phải biết rằng, bình thường nô bộc cũng được ban cho, không có mấy người là của mình. Trọng phu đối với thê thiếp càng đề ý, tất nhiên sẽ càng bớt sùng ái thê tử. Cô nương, cuộc sống sau khi gã đi chắc chắn không dễ dàng. Huống chi tiểu thiếp kia có hai hài tử, một nam một nữ. Tuy là con thiếp, nhưng là con đầu, ít nhiều vẫn được coi trọng. Hơn nữa, nghe Cao đại nương nói, Vương phi rất thương yêu hai hài tử này. Mức độ được coi trọng của hai hài tử nhất định sẽ ảnh hưởng địa vị của mẫu thân thân sinh.” Mặc Tử nói rõ tai hại.

Đổi lại ngữ điệu, vẫn có chỗ lợi, “Cô nương, từ một Cầu phủ nhỏ nhỏ đến Vương phủ to lớn, thế nào thì vẫn phải tranh đấu. Ở trong Cầu phủ đấu với phu nhân, đến Vương phủ, người cần phải tranh đấu có lẽ sẽ nhiều hơn một chút. Nhưng đặt vào tình thế lâu dài, có ai yêu thích cảnh một đám nữ nhân trong phủ náo loạn gây thị phi, cô nương cũng không lo lắng bị làm khổ. Trọng phu mặc kệ, tiểu thiếp mừng rỡ khi người bị lạnh nhạt, không chừng lại giống như hoàn cảnh khi cô nương ở trong Cầu phủ, chúng ta có một tiểu viện hẻo lánh tự mình sinh hoạt. Như thế đối với cô nương mà nói, chẳng phải là chuyện tốt hay sao? Cô nương có thể tự mình đến Vọng Thu lâu xem xét, vài việc buôn bán trước kia cô nương từng nghĩ đến cũng có thể bắt tay vào thực hiện từng cái một, có thể nói là như cá gặp nước. Đó không phải nhà mẹ đẻ, mà là nhà chồng. Sản nghiệp của cô nương cho dù bị người ta biết được, nhưng ta nói là của hồi môn, nhà chồng không thể lấy được, nhà mẹ đẻ đã cho cũng không thể thu lại, tất cả đều quang minh chính đại của cô nương. Hưu thê? Tốt nhất là hẩn hưu đi. Nếu hưu, từ nay về sau cô nương giống như cá bơi giữa biển rộng, chim bay trên trời cao. Lão gia vốn là thương nhân, cho dù cô nương có tự mình quản lý sản nghiệp cũng có thể lý giải. Hơn nữa, Tam công tử kia sùng ái tiểu thiếp như vậy, vì nàng mà hưu hai chính thất, nhưng trường bối vẫn cố ý muốn tìm cho hẩn chính thê thứ ba, có thể thấy được rằng thiếp thất kia không được lòng trưởng bối. Cô nương nếu có thể đạt được sự tín nhiệm của trưởng bối, thắng bại không phải nói. Tóm lại, hưu cũng không dễ, con đường trước mặt của cô nương rất rộng mở. Cô nương vẫn thường nói, dựa vào nam nhân không bằng dựa vào chính mình, cũng nói qua không thể vì chuyện không được lòng một người, mà cả đời không động tình. Mặc Tử cũng cho rằng, lấy trí tuệ của cô nương, làm gì phải câu nệ chuyện một nam tử lạnh nhạt và bạc đãi. Chẳng lẽ cô nương muốn giống những kim tiểu thư chưa bao giờ bước chân ra khỏi cửa, một lòng muốn tìm một người để phó thác cả đời, nửa đời sau bị giam cầm trong viện, trong sự tranh đấu gay gắt của một đám nữ nhân, chỉ vì muốn đoạt lấy một cái liếc mắt của trọng phu? Hơn nữa, cô nương không phải còn tính ở trong phủ sống một mình sao? Gã ra ngoài, đến Kính Vương phủ...”

Mặc Tử biết rằng trước giờ Cầu Tam nương vẫn hận tại sao mình không lại là thân nữ nhi, từ khi bước vào độ tuổi thích hợp gã đi, bị Trương thị vây khốn ở trong nhà, tuy có Tiểu Y thỉnh thoảng có thể đem nàng ra ngoài, nhưng chung quy vẫn không phải kể lâu dài.

Rất nhiều lời, không cần nói ra, Mặc Tử tin tưởng trong lòng Cầu Tam nương hiểu được.

Cầu Tam nương im lặng.

Bạch Hà, Lục Cúc lúc trước cật lực phản đối, cũng im lặng.

Tiểu Y và Mặc Tử, một trước một sau, như hai cái bóng không nóng không lạnh, đứng thẳng tắp.

Bạn đang đọc truyện *Chương Sự (Hố)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 40: Gả Như Không Gả (Nhị)

Một đêm trôi qua.

Bạch Hà và Lục Cúc tối hôm qua đều ngủ không ngon, trong giấc ngủ mộng lung Mặc Tử có thể nghe thấy tiếng nói chuyện nhỏ nhỏ của hai người, lo lắng cho chuyện của Cầu Tam nương, bởi vậy cho đến tận khi sắc trời hơi hưng hưng sáng hai người mới nặng nề đi vào giấc ngủ.

Sợ đánh thức các nàng, Mặc Tử nhẹ nhàng đứng lên. Bất kể sáng nay là đến lượt ai, nàng đều muốn thay ca. Có thể hiểu được chuyện các nàng lo lắng. Không phải loại suy nghĩ một người đắc đạo, gã chó cũng được lên trời, cũng không phải ý niệm có vinh cùng vinh có nhục cùng nhục, mà Bạch Hà và Lục Cúc là thật tâm hi vọng cô nương của các nàng có thể tìm được một người trọng phu tốt quan tâm đến nàng cả đời. Nhưng các nàng đã đi theo Cầu Tam nương lăn lộn bên ngoài nhiều năm, những chuyện nhìn thấy, nghe được khiến các nàng không thể có suy nghĩ ngây thơ như thế, có điều vẫn chưa hoàn toàn mất đi hi vọng. Nhưng nếu chọn Tam công tử của Kính Vương phủ, ngay cả niềm hi vọng này cũng trở nên xa xôi.

Mặc Tử đi ra khỏi phòng, xoay người vừa định đến chỗ Cầu Tam nương, lại nhìn thấy trên ghế đá, có một người ngồi.

Tóc đen rối bởi bay bay trên áo khoác, màu da trắng nõn dưới ánh bình minh như trở nên trong suốt, hai tay nâng quai hàm, hiếm khi nhìn thấy bộ dáng có tâm sự của một nữ nhi.

Mặc Tử đứng dưới hành lang nhìn Cầu Tam nương, xuất thân giàu có thì thế nào, thế đạo hôn nhân ở trong thời đại này, càng là nữ tử con nhà quyền quý

càng khó có được hạnh phúc. Chế độ ba vợ bốn nàng hầu, chỉ có thể cùng nữ tử khác chia sẻ tình cảm của một người đàn ông.

Pha một bình trà mới, Mặc Từ đem khay nhẹ nhàng đặt lên trên bàn đá. Hai tay nâng ấm, đổ một ly trà xanh, đứng một bên, lắng lắng chờ. Nhìn một nữ tử vốn tiêu sái tự do đến tột cùng cũng vì chuyện hôn nhân mà trở nên ảm đạm.

“Mặc Từ, ngồi đi.” Cầu Tam nương nâng chén trà lên, chậm rãi nhấp hai ngụm, “Thật là thoải mái.”

Mặc Từ theo lời ngồi xuống, “Cô nương, ta nói rồi, không cần bị ảnh hưởng bởi lời nói của ta, quan trọng nhất là quyết định của chính mình.”

“Ta quyết định?” Ngự khí của Cầu Tam nương bỗng trở nên yếu ớt lạ thường, “Ta bây giờ còn có sự lựa chọn sao? Nếu ta không chọn Kính Vương phủ, nể thân tốt của ta có thể tùy tiện tìm một nam nhân để tiện đến, đem ta gả đi. Cho dù ta có làm đảo lộn cả Cầu phủ thì thế nào, một nữ tử không chịu lập gia đình, cũng sẽ liên lụy đến nhóm nha đầu các người, đi theo ta bị người kinh thường mà sống?”

Mặc Từ nói không sai. Thân phận phụ nhân so với một cô nương vẫn tốt hơn. Gả cho Tam công tử Kính vương phủ, so với một nam nhân không biết gì vẫn nhiều điểm có lợi. Cùng lắm chỉ là không tranh bên trong, mà tranh bên ngoài. Cùng lắm nữa thì sẽ chờ bị bỏ, rồi chính mình sống một cuộc sống độc lập. Nàng đối với trượng phu tương lai cũng không ôm hi vọng gì quá lớn.

“Ta đã nghĩ thông suốt, chỉ là ——” Trong lòng vẫn có cảm giác vô cùng thê lương.

“Cô nương, ta hiểu.” Vô luận như thế nào, Cầu Tam nương cũng chỉ là một nữ nhi. Nữ nhi tất nhiên là để tâm đến chuyện tình cảm, tâm dù có lạnh cũng không không chế nổi cảm xúc: “Nhưng cô nương không cần quá bị quan. Tiểu thiếp Kim Ti cũng được, vị Tam công tử kia cũng được, còn có Kính Vương phủ cũng được, nếu thực sự muốn độ sức, chúng ta chưa chắc đã thua đâu.”

Cầu Tam nương bỗng đứng đứng lên, đi qua đi lại trước mặt Mặc Từ vài lần, đột nhiên nhẹ nhàng cười rộ lên, “Đúng, là ta hồ đồ. Trận này còn chưa đánh, ta không thể nhận thua trước được. Làm như vậy, có khác gì Lục nương yếu đuối chứ.”

“Cô nương nói rất phải.” Hơn nữa, Mặc Từ cho rằng chỉ cần Cầu Tam nương duy trì sở thích kiếm tiền là được, ở trong phủ tranh giành tình nhân vốn là buồn tẻ chán ngắt, không đáng để nhắc tới.

Có điều lời này nàng không nói ra, tránh cho Cầu Tam nương kiêu ngạo quá, tâm tình rảnh rồi lại khó có thể đảm bảo không gây khó dễ cho nàng.

“Mặc Từ, ta còn muốn nhìn xem, người chuẩn bị ba trăm lượng kia như thế nào.” Cầu Tam nương khôi phục bộ dạng khôn khéo như lúc trước, vẻ nhu nhược vừa rồi chỉ như ảo giác bất chợt xuất hiện trong nắng sớm.

“Cô nương yên tâm, Mặc Từ tất nhiên tuân thủ ước định. Ngày cô nương xuất phát đi lên kinh thành, cũng chính lúc Mặc Từ dâng bạc.” Nói rất thoải mái, nhưng trong lòng Mặc Từ cũng không chắc chắn, cái này gọi là vịt chết còn mạnh miệng.

“Ta nói rồi, người làm việc, ta luôn luôn yên tâm.” Cầu Tam nương là trọng dụng năng lực và tài trí của nàng mà mạnh dạn dùng.

Cầu Tam nương đồng thời cũng giữ lại một tay, chính là quần chặt lấy túi tiền của Mặc Từ. Nguyên nhân bởi vì một người như Mặc Từ, sợ chỉ cần có chút vốn riêng, sẽ rời đi. Nếu không, tại sao nàng không nghĩ tới mượn Bạch Hà, Lục Cúc, Tiểu Y ngân lượng.

Cầu Tam nương vuốt tay nắm lấy ấm trà, cổ tay trắng như ngọc khẽ nâng, rót một chén trà cho Mặc Từ.

Mặc Từ nhìn Cầu Tam nương đẩy cái chén lại đây, một chút cũng không xem thường hành động này. Có thể Cầu Tam nương không cần bọn nha đầu hầu hạ tắm rửa thay quần áo, nhưng cũng không có nghĩa là nàng sẽ vì bọn nha đầu mà chủ động rót trà. Không phải chuyện lớn như hôn nhân khiến người cao cao tại thượng như Cầu Tam nương quan tâm, mà là trên những việc vặt vãnh từng ly từng tý một, khiến cho người khác có cảm giác đứng ngang hàng. Đây chính là chỗ khác biệt của Cầu Tam nương và những thiên kim tiểu thư khác. Chỉ cần nàng chịu hao tổn tâm tư, có thể khiến cho bọn nha đầu vì đó mà đầu rơi máu chảy.

Ai gặp qua tiểu thư rót trà cho nha đầu chưa? Dù chuyện nhỏ như vậy, cũng là hạ thấp tư thái của những người cao quý. Nhưng Cầu Tam nương có thể làm được, bởi vì nàng vào Nam ra Bắc nhiều năm, đã nắm được kỹ xảo thu phục lòng người.

Ngay từ đầu Mặc Từ chỉ dựa theo trách nhiệm của một người làm công để “công tác” cho Cầu Tam nương, nhưng cũng bởi vì đi theo một chủ tử như thế này mà chính mình lập nên khoảng cách an thân, dần dần buông tha cho ý niệm chạy trốn trong đầu, ngược lại tìm kiếm con đường sinh tồn ổn thỏa hơn.

Mặc Từ nói tiếng tạ ơn, ngón tay tinh tế ôn trọng nắm lấy chén trà, thần thần nhiên đưa lên miệng uống, không có nửa điểm hèn mọn bất an.

Cầu Tam nương nhìn nàng, cười cười, cũng bung trà lên uống.

“Cô nương... sớm.” Giọng nói vội vàng bất an truyền đến từ phía hành lang, Lục Cúc kích động chạy ra.

“Mặc Từ, tại sao người không gọi chúng ta một tiếng?” Bạch Hà hiếm khi có biểu hiện áy náy, hầu hạ Cầu Tam nương mấy năm nay, cũng là lần đầu tiên thức dậy muộn.

“Cô nương, hai nàng lo lắng cả đêm mất ngủ, cho nên ta mới cố ý để cho các nàng ngủ thêm một lát.” Mặc Từ rõ ràng khi nào có thể nói giỡn, khi nào phải đứng đắn đáp lời.

“Không sao!” Cầu Tam nương sáng giọng, trong mắt phát ra tia sáng linh động, khiến người khác không thể khinh thường. “Bạch Hà, ngươi đi đến phòng bếp trong am hỗ trợ một lát, làm một ít thức ăn chay mới lạ, để cho khách nhân có thể thưởng thức tay nghề của ngươi. Lục Cúc giúp ta chải đầu, chuẩn bị đi gặp Vệ di thái thái. Mặc Tử, ngươi dùng xong điểm tâm, thì đi lấy sổ sách của Vọng Thu lâu đến đây cho ta, trước buổi tối trở về là được. Tiểu Y _____”

Vốn ai cũng nghĩ Tiểu Y không ở trong viện, nhưng Cầu Tam nương vừa gọi một tiếng, Tiểu Y lập tức từ nóc nhà nhảy xuống dưới, đứng ở trước mặt Lục Cúc, khiến cho Lục Cúc sợ tới mức hô to má ơi.

“Tiểu Y, ngươi trở về trong phủ tìm hiểu một chút xem.” Cầu Tam nương vung tay lên.

Ra lệnh một tiếng, mọi người đều lĩnh mệnh mà làm việc.

Cho đến hoàng hôn, Mặc Tử thay đổi nữ trang trở về, thấy Bạch Hà đang ở trong viện cắt lá trúc.

“Rảnh rồi như vậy sao?” Nàng đi qua nhìn, lá trúc đã cắt thành hình bông hoa, “Cô nương đang ở trong phòng à?” Nói rồi định đi về phía phòng của Cầu Tam nương.

Bạch Hà giữ tay nàng lại, “Bây giờ tạm thời đừng vào, cô nương đang hôn dỗi.”

“Làm sao vậy?” Mặc Tử tự nhiên liền tưởng đến Vệ thị, “Hay là vị Vệ di thái thái kia nói gì?”

“Sáng nay khi dùng bữa, còn cùng cô nương chúng ta nói nói cười cười. Dùng xong bữa sáng, thì cùng nhau tản bộ, nào biết nói chuyện một lúc, đột nhiên yên tĩnh. Cô nương vài lần mở miệng, Vệ di thái thái kia không đáp lời lại trở nên lạnh lùng quái lạ. Cô nương thấy mất mặt nên trở về sớm.” Hai ngày nay Bạch Hà than thở thật nhiều, “Trong lòng ta cũng bất ổn, không biết nên khuyên giải như thế nào.”

“Cô nương và Vệ di thái thái kia nói chuyện gì?” Chắc là nội dung cuộc nói chuyện có vấn đề.

“Chỉ nói những chuyện trong nhà nửa năm nay, ta nghe thấy rất hợp lý.” Bạch Hà không biết là có vấn đề gì.

Thế đến tột cùng là vì sao?

Bạn đang đọc truyện *Chương Sự (Hố)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 41: Gả Như Không Gả (Tam)

Mặc Tử đang nghĩ nguyên do Vệ thị đột nhiên thay đổi thái độ với Cầu Tam nương, thì Tiểu Y “từ trên trời giáng xuống”.

“Tiểu thư đâu?” Sắc mặt kích động của nàng khiến cho người khác vừa nhìn là biết có chuyện xảy ra.

“Ở trong phòng thay quần áo.” Bạch Hà nói xong, trước mắt đã không thấy bóng dáng Tiểu Y nữa.

“Chẳng lẽ trong phủ có chuyện?” Bạch Hà kéo Mặc Tử cùng đi vào phòng, “Ông trời phù hộ, đừng xảy ra chuyện xấu gì.”

Chuyện quan trọng nhất trong Cầu phủ đối với các nàng chính là tin tức về tình trạng thân thể của Cầu lão gia, bởi vì chỉ cần Cầu lão gia còn sống một ngày, Trương thị đối với chuyện hôn sự của Cầu Tam nương không thể thích làm gì thì làm được.

“Tiểu thư, Ngã Liên có có thai.” Tiếng Tiểu Y từ trong buồng truyền ra.

Bạch Hà giật mình liếc mắt nhìn Mặc Tử một cái. Mọi người các nàng đều đã biết chuyện lén lút của Cầu Ngũ và Ngã Liên.

“Ngã Liên mang thai?” Ngay cả Cầu Tam nương cũng bất ngờ, “Của ai?”

Mặc Tử đi theo phía sau Bạch Hà, nghe thấy câu hỏi này Cầu Tam nương, cảm thấy đủ thảng thẩn. Nếu Trương thị biết chuyện, lúc này có lẽ đã tức đến choáng váng rồi. Tuy đều là huyết mạch của Cầu gia, nhưng dù sao cũng là rối loạn luân thường, nếu chuyện này truyền ra ngoài, danh dự của Cầu phủ không phải mất sạch sao, ảnh hưởng trực tiếp nhất chính là chuyện hôn sự với Kính Vương phủ.

“Ta nghĩ, đứa nhỏ này chắc là của Tứ công tử đi? Cho dù Ngã Liên có hồ đồ, cũng sẽ không ——” Bạch Hà không biết nên nói tiếp như thế nào, chỉ cảm thấy sợ hãi. Nếu như đứa nhỏ trong bụng Ngã Liên là của Cầu Ngũ, một khi để Trương thị phát hiện, chỉ nghĩ thôi đã không rét mà run rồi.

“Là hồ đồ hay là thông minh, chuyện đó cũng khó nói.” Cầu Tam nương gọi lên một nụ cười động lòng người, “Nếu nàng không thông minh, có sao mẫu thân lại cố tình chọn nàng đưa vào phòng Tứ đệ. Ta thấy, bất kể đứa nhỏ là của người nào, nàng ta cũng không quá dễ ý, quan trọng nhất có được một đứa nhỏ. Chờ đứa nhỏ chào đời, nhất định sẽ được đưa vào trong viện của đệ muội để nuôi hơn nữa còn là trưởng tử. Mẫu thân vốn đã rất thích nàng, nói không chừng còn có thể nâng lên làm tiểu thiếp ghi tên vào trong gia phả, cho dù Giang Tổ Tầm là chính thất, cũng không thể tùy ý xử trí nàng.”

Thông minh, cho dù là tiểu thiếp, cũng sẽ chậm rãi đi lên, muốn học Trương thị. Mà không giống những di nương khác, hoặc cho dù có Bát đệ như Hồng di nương, nhưng không biết tranh thủ, cho nên kết quả cũng chỉ là con thứ với hai bàn tay trắng mà thôi.

Suy nghĩ của Mặc Tử ý cũng giống Cầu Tam nương. Nàng thậm chí còn hoài nghi, thông dâm với Cầu Ngũ, chính là một loại thủ đoạn để Ngã Liên có thể mang thai.

“Mẫu thân phản ứng ra sao?” Cầu Tam nương hỏi Tiểu Y.

“Ta nằm úp sấp trên nóc nhà, dỡ ngói ra nhìn vào trong, thấy phu nhân rất vui vẻ, nói muốn ôm tôn tử đã lâu. Tứ phu nhân cũng cao hứng, còn sai người đi mời Tứ gia sớm trở về phủ. Có điều, Tứ gia nói bận việc nên chưa trở lại ngay được, chỉ phân phó một gã sai vặt dẫn đại phu đến chẩn đoán chính xác. Ta lén lút đi theo Tứ phu nhân trở lại Xuân Quy viên, nghe thấy nàng cách mệnh hỏi, đại phu nói, Ngã Liên quả thật là có thai, đã hơn một tháng. Đại phu rồi đi không lâu, Tứ gia cũng trở lại. Hai người đuổi hết nha hoàn ra ngoài, đóng cửa nói chuyện trong phòng. Ta rình nhưng không nghe thấy gì, cho nên mới rời đi.” Vì thế mới về trễ như vậy.

“Người nói Tứ gia mời một vị đại phu về chuẩn đoán lại, mà sau khi trở lại viện lại cùng Tứ phu nhân đóng cửa nói chuyện trong phòng?” Mặc Tử cảm thấy cổ quái, “Vậy người cảm thấy sau khi Tứ gia trở về, là cao hứng hay mất hứng?”

“Khó mà nói.” Tiểu Y nghĩ nghĩ.

Lục Cúc tóm lấy cơ hội lên tiếng, “Có gì mà khó nói? Cười chính là cao hứng, phụng phịu chính là mất hứng.”

“Trên mặt hẳn không có biểu tình, không cười cũng không nhăn mặt.” Tiểu Y hình dung kể lại.

“Xem ra, có người muốn để hấn hồ đồ làm cha, nhưng hấn vẫn không nguyện ý đâu.” Cầu Tam nương nhún mày cười, “Vừa vặn, để một đám người đó ngờ vực âm ỉ, sẽ không có thời gian để ý đến chúng ta.”

Ở điểm này, Mặc Tử rất đồng ý với Cầu Tam nương.

“Cô nương, ngày mai vẫn cùng Vệ thị dùng bữa chứ?” Vẫn nên quan tâm tới chuyện mẫu chót nhất đi!

“Ngày mai nàng ta phải trở về Vệ phủ, coi như hẹn buổi mai đi.” Cầu Tam nương nhìn Mặc Tử, “Chắc người nghe Bạch Hà nói rồi, ta thấy Vệ thị không vừa ý với ta lắm.”

Lời vừa ra khỏi miệng, nàng lại hối hận. Phải biết rằng, trước kia khi ở trước mặt Mặc Tử, nàng luôn nói chuyện đầy tự tin. Thế nhưng mới qua một ngày mà thôi, tâm tình lại không thoải mái.

“Cô nương cũng biết vị Vệ di nương kia không phải là người nhu nhược như vẻ ngoài, trong lòng nàng nghĩ cái gì, nói thật, ai trong chúng ta cũng không thấy được. Chỉ cần chúng ta toàn tâm là được, không vừa ý thì không vừa ý, hiện tại không cần phải kết luận vội, cũng không nên nản lòng thoái chí.” Mặc Tử ôn hòa khuyên giải.

“Ta không nản lòng thoái chí, chỉ cảm thấy chuyện nhân duyên có số mệnh, nếu là của ta thì sẽ là của ta thôi.” Cầu Tam nương mượn lý do này để giải thích.

“Cô nương nói phải.” Mặc Tử sụp mi thuận mắt.

Đêm đó Mặc Tử cùng Bạch Hà trực đêm, hai người nằm ở gian nhà ngoài.

Mặc Tử nhìn xà nhà nửa ngày, nghe tiếng động xoay người trần trọc của Cầu Tam nương ở buồng trong, quay sang nói với Bạch Hà, “Ngày mai khi người hầu hạ cô nương và Vệ thị, nếu có cơ hội, hãy cố tình nhắc đến chuyện cô nương ở bên ngoài buôn bán, cũng nói nhiều đến bản lĩnh của cô nương.”

Bạch Hà xoay người lại, nhìn Mặc Tử, vẻ mặt khó hiểu, “Vì sao? Cô nương cố ý không đề cập tới những chuyện đó, người lại bảo ta nói sao?”

“Không phải người nói khi cô nương kể những chuyện trong nhà, thái độ của Vệ thị có chút lạnh nhạt sao?” Vậy thì dùng phương pháp trái ngược.

“Mặc Tử, Tam công tử Kính Vương phủ cưới thê tử, tự nhiên là những tiểu thư được nuôi ở khuê phòng, nữ công gia chánh xuất sắc, biết lo toan các công việc trong phủ. Cô nương chúng ta lăn lộn nhiều năm ở bên ngoài, hơn nữa đã qua hai mươi. Nói khó nghe chính là gái lỡ thì, chúng ta không thể nào phủ nhận được.” Bạch Hà cảm thấy chuyện có bản lĩnh buôn bán kia vẫn nên che dấu.

“Hai vị chính thất phu nhân của Tam công tử cũng là tiểu thư khuê các đó thôi, không phải vẫn bị bỏ sao.” Mặc Tử không cho là đúng, “Từ kinh thành xa xôi chạy đến Lạc Châu này chỉ để chọn ra một thiên kim tiểu thư lớn lên trong khuê phòng, lần hưu thê thứ ba chưa chắc đã không xảy ra. Mặc dù ta không biết Vệ thị nghĩ như thế nào, nhưng thấy nàng không để tâm lắm với Lục cô nương yêu kiều mềm mại, với Thất cô nương hoạt bát chủ động lại yêu thích hơn. Nhưng Thất cô nương nịnh hót sai lầm đặc tội đến một cái miệng khác, có lẽ sẽ khiến nàng do dự. Nếu cô nương thực sự tỏ rõ bản lĩnh, ai

còn để ý đến Lục cô nương. Thất cô nương. So với việc cố ý lấy lòng, không bằng thể hiện ra tính cách thực sự. Từ nhỏ Vệ thị cũng qua lại chỗ của lão thái gia, biết đầu tính cách trong người cũng có điểm tương tự với cô nương.”

Hơn nữa, tìm đến tiểu thư khuê các có thể hủy đi việc Tiêu Tam hưu hai chính thất và vô cùng sủng ái đối với tiểu thiếp sao? Nếu đặt nặng vào địa vị Vệ thị, nhất định sẽ tìm một người lợi hại chút. Trong danh môn khuê tú cũng không thiếu nhân vật lợi hại, chỉ là thế lực nhà mẹ đẻ quá lớn, không thể không chế dễ dàng, dù sao Tiêu Tam cũng là công tử Vương phủ. Bởi vậy, chọn một thương gia như Cầu gia cũng có đạo lý: Thứ nhất, thương gia khôn khéo có khả năng, nếu kết thân với Vương phủ, nhất định có lợi không nhỏ. Thứ hai, nhà mẹ đẻ địa vị thấp, đường xá xa xôi, nếu như có chuyện gì cũng dễ dàng áp chế được.

“Bạch Hà.” Không biết có phải do nàng suy nghĩ nhiều quá hay không, tim đập đến hỗn loạn.

“Ừ, ta đã biết, ngày mai tìm cơ hội thử xem.” Bạch Hà cho rằng lời nói của Mặc Từ cũng có lý.

“Chỉ là ta nghĩ, trong Vệ phủ chắc hẳn sẽ có cô nương vừa độ tuổi, vì sao Vệ thị không không muốn thắt thêm quan hệ với Kính Vương phủ?” Vệ thị không thích thắt thêm quan hệ, có lẽ là do sợ Tiêu Tam ác liệt bắt trị, Vệ thị không đành lòng để cho nữ nhân trong phủ mình đi chịu khổ.

“Người càng nói ta càng thấy mọi chuyện phức tạp.” Bạch Hà không ngủ được.

“Ngày mai lại nói tiếp.” Cho dù bây giờ trời có sắp xuống, cũng để người khác tự chống lấy, Mặc Từ vừa nhắm mắt đã chìm vào giấc ngủ.

Bạch Hà gọi vài tiếng, không thấy nàng đáp lời, đành phải tự mình suy nghĩ mọi việc, cho đến tận khi ——

Giọt sương sớm đầu tiên bắt đầu lấp lánh.

Bạn đang đọc truyện *Chương Sự (Hố)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 42: Gả Như Không Gả (Tứ)

Những ngày ở Từ Niệm am trôi qua rất nhanh, nháy mắt đã là ngày thứ sáu.

Hôm nay, Cầu Tam nương thả tự do cho Bạch Hà và Lục Cúc, để hai người giả trang thành bộ dạng gã sai vặt, ra ngoài đi dạo. Tiểu Y thì xuất quỹ nhập thần, không biết lại trốn ở nơi nào trong am. Mặc Từ trở thành nha đầu duy nhất hầu hạ bên cạnh Cầu Tam nương.

Sau trưa, Cầu Tam nương ngai giường trong am khô cứng khó nằm, nhất quyết không chịu nghỉ ngơi, gọi Mặc Từ mang theo đàn, tìm một đình mát yên tĩnh ở trong rừng.

Mặc Từ lấy đàn ra, thật cẩn thận đặt ở trên bàn đá. Sau đó từ trong túi mang theo, lấy ra một cái đình đồng nhỏ, đốt chút hương thơm. Lại từ bên phải túi rút ra bình gỗ do nàng tự chế tạo, vụn nắp, rồi đổ trà nóng ra chén. Sau đó lấy từ ngăn lớn nhất của túi ra một cái thảm bằng gấm xinh đẹp, cẩn thận đặt lên trên ghế. Cuối cùng rút ra một cái áo choàng màu đỏ, cuộn lại cẩn thận đặt lên trên ghế dựa.

“Cô nương, đều đã xong, còn có gì phân phó hay không?” Mặc Từ hỏi.

“Cái túi này của ngươi đúng là tốt, chẳng những đựng được nhiều đồ, còn có thể đeo trên hai vai.” Nếu là trước kia, nhiều đồ như vậy thì ba nha đầu của nàng phải chia nhau mà mang theo.

Mặc Từ vỗ vỗ ba lô do nàng “thiết kế”, Lục Cúc may: “Hai vai chịu đựng sức nặng so với một vai hoặc hai tay thì thoải mái và dễ dàng hơn nhiều.”

Cầu Tam nương chỗ hiểu chỗ không gật gù, không quá quan tâm đến nguyên lý, ngồi xuống nói: “Ta biết ngươi không thích nghe đàn, miễn cho ngươi nghe mà chỉ thấy buồn ngủ, ngươi dạo đi quanh đây đi, đừng đi quá xa là được.”

“Cô nương, ta canh gác ở đầu rừng. Như vậy, ngươi có thể thấy được ta, cũng sẽ không có người tiến vào quấy rầy.” Mặc Từ không thích những tiết tấu cổ điển chậm rãi như thế này, tiếng lộc cộc leng keng của trăm ngàn con ngựa cùng chạy còn khiến nàng thấy có cảm xúc mãnh liệt hơn.

“Đi đi.” Cầu Tam nương ôm lấy đàn, cúi đầu điều chỉnh dây.

Ngồi dựa vào mỏm núi đá bên đường, Mặc Từ vẫn có thể nghe thấy tiếng đàn. Gió núi thổi khiến tiếng đàn hơi tản ra rồi lại tụ lại bên tai nàng, tác phẩm nghệ thuật xuất sắc nhưng buồn chán trong ý nghĩ của nàng biến thành tiếng róc rách như nước suối chảy, nghe cũng không đến nỗi nào.

Nếu nói thứ nàng cảm thấy thích nhất khi đến thời đại này thì có lẽ đó chính là tay áo. Có hẹp có rộng, nhưng đều có thể đựng đồ vật. Thiết kế tinh xảo, vung lên vung xuống cũng không rơi ra được. Khăn, bạc vụn, thư sách linh tinh đều chứa được. Chỉ cần không để quá ý xem có đẹp hay xấu, thì tay áo

đối với người bình thường mà nói vẫn rất thực dụng. Có lúc, nàng cũng suy nghĩ xem có thể làm ra vũ khí gì đó để tự vệ nhét vào trong tay áo cho tiện hay không.

Có điều hôm nay, bên trong tay áo của nàng chỉ mang theo một quyển Ngọc Lăng Dạ Chu chí*. Là cách đây không lâu khi lấy sách cho Cầu Tam nương trong thư phòng của Cầu lão gia nàng tiện tay cầm luôn, so với những quyển sách bình thường khác nhỏ hơn một nửa nhưng cũng dày hơn một nửa, có điều chất giấy rất nhẹ, dễ dàng để mang theo. Cái này không được coi là trộm, Cầu Tam nương đối với hành vi đọc sách của nàng đã sớm ngầm đồng ý. Tuy rằng nha đầu biết chữ trong Cầu phủ chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, ngay cả Lục cô nương, Thất cô nương cũng không biết được nhiều chữ lắm, nhưng Cầu Tam nương lại là người yêu thích đủ loại thi thư, Mặc Tử thì yêu đọc sách, cũng coi như là bạn sách, bởi vậy Cầu Tam nương đối với nàng cũng được coi là rộng lượng.

*Chí: một loại sách thời cổ, ghi chép về dân phong, sản vật, địa thế các nơi. Hay còn gọi là địa chí. Ngọc Lăng Dạ Chu chí, tạm dịch là “những chuyện đi thuyền đêm ở Ngọc Lăng”.

Ngọc Lăng Dạ Chu chí là một bản viết tay, Mặc Tử không rõ đến tận cùng là được ra đời vào năm tháng nào, chỉ có thể suy đoán là ở ba mươi hoặc sớm hơn ba mươi năm trước. Sách này chủ yếu ghi chép lại những chuyện kỳ lạ lý thú mà những người lữ khách đi thuyền đêm chứng kiến được ở Ngọc Lăng, nhưng tình điệu chỗ ở trong sách có những bức vẽ minh họa tỉ mỉ về các loại thuyền nhỏ dạ hành, khiến cho người xuất thân thuyền công như Mặc Tử cảm thấy vô cùng hứng thú.

Nâng sách ở trên tay, lại mơ hồ nghe thấy trong tiếng đàn mang chút tâm tư.

Đêm đó, Mặc Tử nói với Bạch Hà chuyện nên tìm cơ hội nói với Vệ thị về tính cách thật sự của Cầu Tam nương. Đến ngày thứ tư, Bạch Hà, Lục Cúc và Tam nương đi gặp Vệ thị, nàng đứng là theo đó mà làm. Sau khi trở về Cầu Tam nương oán giận không nhỏ, nói nha đầu các nàng tự ý quyết định, không thương lượng trước đã vạch trần khuyết điểm của nàng trước mặt người ngoài.

Bạch Hà thấy Cầu Tam nương thực sự tức giận, cho nên nhận toàn bộ chủ ý đều là của mình.

Không biết có phải Cầu Tam nương nể tình Bạch Hà từ nhỏ theo hầu bên cạnh mà không truy cứu hay không, dù sao cũng không xử phạt Bạch Hà nộp mấy trăm lượng bạc như Mặc Tử.

Sau đó, Mặc Tử nghe Lục Cúc nói, ngày ấy Cầu Tam nương và Vệ thị trò chuyện với nhau thật sự vui vẻ, tán gẫu từ trời nam đất bắc, còn tìm được vài nơi hai người đã từng đi qua, bởi vậy đề tài nói chuyện kéo dài không dứt. Thậm chí Vệ thị còn chủ động mời Cầu Tam nương ở lại dùng bữa tối, lại bị Cầu Tam nương lấy việc muốn đọc kinh văn cho buổi lễ ban đêm mà khéo léo từ chối.

Khi Lục Cúc nói chuyện này với Mặc Tử, biểu tình vô cùng tiếc hận, nói thẳng là không nên từ chối lời mời của Vệ thị.

Theo Mặc Tử thấy, xem ra Cầu Tam nương đã thực sự nhập cuộc rồi.

Lạt mềm buộc chặt.

Không phải rất tốt sao? Khi nào thăng thần, khi nào tuân thủ lễ nghi, khi nào nên tiến, khi nào nên lùi, nắm chắc tình hình chắc chắn trong tay thì cơ hội sẽ xuất hiện thôi.

Không cần biết như thế nào, Cầu Tam nương đối với Cầu lão gia vẫn là thật tâm hiếu thuận, làm lễ Thất Mộc trai quả thực là vất vả. Khẩu đầu ngàn lần, đọc kinh ngàn lần, viết sách ngàn lần, mỗi một giai đoạn đều rất phiền phức hơn nữa còn phải đích thân làm. Mà lấy hiếu làm đầu, đây có lẽ cũng là điều Vệ thị coi trọng nhất khi chọn lựa người đi.

Từ ngày thứ hai trở đi, chỉ khi ăn sáng Cầu Tam nương mới gặp gỡ Vệ thị. Mặc dù giờ phút này, rõ ràng là rảnh rỗi, nhưng cũng không muốn quá dây dưa quấn quýt, nàng hiểu phải có chừng mực.

Nhưng mọi chuyện có thể thuận lợi như các nàng suy nghĩ hay không, Mặc Tử không biết.

“Hoa bạch trà trên chùng núi này nở trông thật đẹp mắt.” Một giọng nói trầm ổn từ phía sau mồm núi bỗng nhiên truyền đến.

Mặc Tử cảm thấy giọng nói này hình như nàng đã nghe qua ở đâu, lập tức lấy lại tinh thần.

“Đúng thế, ở trên kinh ta chưa từng nhìn thấy hoa nở tươi tắn xinh đẹp như thế này. Vốn muốn hỏi am chủ xin về vài nhánh hoa, nhưng lại sợ lộn lộn đường xa, chỉ khiến những bông hoa này bị dày vò héo úa, cho nên mới thôi. Có điều mẫu thân người yêu nhất là hoa bạch trà, ta thấy tiếc thay cho nàng.” Một giọng nói khác vang lên mang theo ý cười, còn có chút yêu mến.

Trong đầu Mặc Tử lập tức hiện ra khuôn mặt thân thiết từ ái của Vệ thị, nàng nghĩ thầm, ở gần nhau đúng là tốt, cúi đầu không thấy, ngẩng đầu đã gặp.

Trong lòng nghĩ thế, nhưng hành động cũng không chậm, thả sách lại trong tay áo, rồi sau đó xoay người từ sau núi đi ra.

“Phu nhân khỏe.” Hơi cúi đầu, người nghiêng về phía trước một chút, hai tay đặt ở bên thắt lưng, đầu gối cong cong.

“Người là ——?” Vệ thị không nhìn rõ mặt người phía trước nên có chút nghi hoặc.

Mặc Tử hơi ngẩng đầu, vẫn nghiêng người, “Phu nhân, ta là nha đầu của Tam Cô nương ở Cầu phủ, Mặc Tử.”

“Thì ra là người.” Dù Vệ thị đối với diện mạo của Mặc Tử không để ý lắm, nhưng đối với tên Mặc Tử lại rất có ấn tượng. “Đã nhiều ngày cùng cô nương nhà người dùng bữa, không thấy người, ta còn nghĩ người không có ở đây.”

“Đa tạ phu nhân nhớ nhung. Mặc Tử chỉ là nha hoàn hai bậc, không thường xuyên hầu hạ bên cạnh cô nương.” Người khách khí, ta khách khí, mọi người cùng khách khí. Mặc Tử lại ngẩng đầu lên chút, nhìn thấy nam tử bên cạnh Vệ thị, vội vàng cúi đầu xuống năm độ, trong lòng kinh hãi.

Giọng nói quen thuộc, chính là người nàng mới gặp qua mấy hôm trước. Nam tử kia chính là Nhị Lang nhà nào đó gặp ở Vọng Thu lâu. Ngày đó gặp gỡ đúng là không vui. Mà hôm nay ở đây gặp lại thật sự là oan gia ngõ hẹp.

“Cô nương nhà người đúng là có bản lĩnh, ngay cả vài nha đầu bên cạnh cũng đều là người thông minh.” Đây là khen thực.

“Gặp được cô nương mới là phúc khí của chúng ta.” Cảnh thận toàn tâm cũng chỉ có Bạch Hà, Tiểu Y, Lục Cúc, còn nàng chỉ được một nửa.

“Nhìn miệng lưỡi khéo léo của người xem.” Thái độ khiêm nhường của Mặc Tử hiển nhiên phù hợp với tâm ý của Vệ thị, nàng ta tươi cười rạng rỡ, quay lại nói với nam tử trẻ tuổi bên cạnh, “Nhị Lang, chuyện xưa mà người vô cùng khen ngợi cũng là tác nhân khiến Tam thúc thúc của người đánh gãy ý niệm cưới thể thiếp, chính là được kể từ nha đầu này.”

Bạn đang đọc truyện *Chương Sự (Hố)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 43: Gả Như Không Gả (Ngũ)

Kể một câu chuyện xưa có thật, sau đó tùy tiện nói thêm vài câu, đã khen nàng là miệng khéo léo? Giờ Mặc Tử đã biết lời đồn thổi được sinh ra như thế nào!

Nàng cảm thấy tự coi nhẹ bản thân là chuyện tất yếu, “Phu nhân quá khen, Mặc Tử chỉ là một nha đầu bình thường mà thôi.”

Vệ thị cười cười, nghe thấy tiếng đàn, liền hỏi, “Là cô nương nhà người đang gảy đàn sao?”

“Đúng vậy.” Mặc Tử ước gì Vệ thị có thể dời đi sự chú ý.

Vệ thị yên lặng trong chốc lát, nhẹ nhàng gật đầu, “Nhị Lang, người từng nghe qua tiếng đàn tốt nhất trên kinh thành, đem cả hai so sánh, cảm thấy thế nào?”

Nhị Lang cân bản không chú ý lắm, chỉ nhìn non sông tươi đẹp, đợi Vệ thị hỏi hần, mới ngưng thần nghe đàn, ánh mắt hơi thu lại, vẻ mặt hình như có chút bất ngờ, trả lời: “Yên tĩnh hòa nhã, có thể so sánh hơn thua được.”

“Nàng không giống người bình thường, thích động không thích tĩnh, ta mới đầu còn cho rằng nàng cũng giống những nữ tử bình thường khác, tiếng đàn cũng sẽ mất đi sự chân thành, vẫn là như thế này mới tốt. Có điều, được người đánh giá cao như thế, hẳn là không tệ.” Vệ thị cười cười nói.

Mặc Tử nghe được những lời này, cảm thấy chiêu gọi ý Bạch Hà giúp Cầu Tam nương bộc lộ tính tình chân thật quả nhiên là dùng đúng. Hơn nữa, ngữ điệu của vị Nhị Lang kia biến hóa không lớn, chắc là không nhận ra nàng. Xem ra, hoá trang quả thật có thể đánh lừa được tầm mắt của người khác.

“Cô nương nhà người đúng là cảm kỳ thư họa không gì không làm được. Lần trước cùng nàng đánh cờ, kỹ nghệ của ta thật sự chỉ có thể theo ba phần nàng. Thật sự càng ngày càng cảm thấy ta và nàng hợp nhau.” Vệ thị nói đến đây, cố ý liếc mắt nhìn Nhị Lang một cái.

“Phu nhân nói, là bức Hán Hoàng môn lệnh chương thảo kia?” Mặc Tử nhớ rõ.

“Nhìn xem, ta đã nói gì? Có một nha đầu trí tuệ như vậy, cô nương nhà nàng còn có thể bình thường được sao? Ta mới nói qua như vậy, nàng đã đoán được ngọn nguồn.” Vệ thị lại khen Mặc Tử, chỉ là lần này nói với Nhị Lang.

“Di... mẫu, chúng ta tiếp tục trò về chứ?” Hiển nhiên là Nhị Lang kia không có nhiều hứng thú với một nha hoàn.

Mặc Tử đã quen bị nhân khác coi nhẹ, không tự ti gì, nhưng vẫn muốn thay Cầu Tam nương nắm lấy cơ hội, “Phu nhân, từ nơi này xuống dưới chân núi vẫn còn có một đoạn đường. Nếu ngài không ngại có thể dừng tạm trong đình, uống chén trà?”

“Ta đúng là hơi mệt, nhưng sợ quấy rầy nhã hứng của cô nương nhà người.” Tuy Vệ thị nói lời này, nhưng lại bước hai bước về phía cánh rừng.

“Phu nhân sao nói lời ấy. Cô nương nhà chúng ta và phu nhân cũng không phải ngày đầu quen biết, cô nương vẫn thường nói với chúng ta cảm thấy rất hợp với phu nhân. Đáng tiếc phu nhân ở xa, nếu không thật muốn qua lại nhiều với ngài. Ngày mai chúng ta phải trở về phủ. Trong lòng cô nương không

muốn, nhưng lại không dám tùy ý quấy rầy thanh tĩnh của ngài, tới đây đánh đàn không phải là muốn khoe khoang, chỉ vì tri âm mà tấu khúc thôi.” Mặc Tử nói xong lời này, lập tức có cảm giác bị người ta nhìn thẳng.

Nàng giương mắt, ai ngờ vừa vận nhìn thấy Nhị Lang cũng đang nhìn mình, trong lòng cả kinh, vội vàng cúi đầu.

“Đúng là biết ăn nói.” Giọng nói trầm thấp.

Khen nàng? Không, nàng có thể nghe ra tia trào phúng khó có thể nắm bắt trong ngữ khí. Xem ra, hẳn là cảm thấy nàng quá mềm mỏng.

“Phu nhân, Mặc Tử cũng không có ý này...” Trăm ngàn lần dừng vì Nhị Lang kia mà lộn lắt chưa thành lộn què, Mặc Tử phối hợp lộ ra biểu tình khó xử, “Là Mặc Tử lảm nhảm.”

“Không sao. Lời nói của ngươi tuy quá xa, nhưng ta vẫn có thể hiểu được ý tứ trong đó, cô nương nhà ngươi cùng với ta khi còn trẻ đúng là có vài phần tương tự. Ngươi đi thông báo một tiếng, nếu như cô nương nhà ngươi không ngại, chúng ta sẽ đến uống chén trà.” Vệ thị lại cho Mặc Tử cơ hội.

“Xin phu nhân đợi chút, Mặc Tử đi chốc lát sẽ trở lại.” Mặc Tử vội bước về phía cánh rừng.

“Nhị Lang, ngươi giúp ta nhìn xem. Nói đến cùng cũng là thay đệ đệ của ngươi chọn thê tử. Hẳn không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ nhất ngươi. Nếu ngươi cảm thấy được mà hẳn vẫn không chịu bái đường nhất định sẽ bị dày vò.” Vệ thị đợi Mặc Tử đi xa, xác định không nghe thấy lời nàng nói, mới mở miệng.

“Di nương nhìn trúng người này sao?” Thị lực của Nhị Lang rất tốt, có thể nhìn thấy bóng dáng yếu đuối của nữ tử trong rừng, “Mỹ nhân sao?” Không có người khác ở đây, giọng nói trầm ôn của hắn còn có chút ngả ngớn, lộ vẻ tự tại.

“Ở Lạc Châu, ta còn chưa thấy qua cô nương nào xinh đẹp hơn nàng. Chỉ là ——” Vệ thị còn chưa có hạ quyết tâm, “Nàng thật sự không phải tiểu thư khuê các bình thường. Từ nhỏ đã theo phụ thân buôn bán, cá tính tuyệt đối không muốn chịu thiệt, mặc dù cúi đầu cũng không chịu thua. Ta vừa thích nàng lại thấy nàng không hợp. Trong Vương phủ chúng ta khắp nơi đều là quy củ, nàng có thể thích ứng hay không, đây là nguyên nhân thứ nhất. Thứ hai, nếu Tam Lang lại muốn hưu thê, đến lúc đó có thể yên chuyện hay không, đây là thứ hai.”

“Có gương của hai tiểu thư khuê các lúc trước, bây giờ lại chọn một tiểu thư khuê các khác có ý nghĩa không?” Khóe miệng Nhị Lang cong lên, trong ánh mắt thoáng hiện vẻ ngạo mạn, “Nghe di nương nói, người này có chút cứng cỏi, biết đâu có thể chống đỡ được ở trong phủ ta. Di nương, nếu mẫu thân đã phó thác toàn quyền việc này cho người, người tự làm chủ là được.”

“Ngươi nói thật thoải mái, dù sao không phải ngươi cưới.” Vệ thị bày ra vẻ trường bối, trừng mắt nhìn hắn, “Có nhà nào đệ đệ lại cưới thê tử trước ca ca hay không?”

Nhị Lang đáp lại một câu, “Ta cũng muốn biết, vì sao không ai quan tâm đến hôn sự của ta, lại thay Tam đệ xa ngàn dặm đến đây cầu thân?”

Vệ thị nhìn chằm chằm hắn, nhưng hắn vẫn ra vẻ bình thản, đành phải nói: “Ngươi chậm chạp không chịu cưới, chẳng lẽ còn muốn liên lụy đến đệ đệ? Hơn nữa, hôn sự của ngươi, phải do vị kia định đoạt, chúng ta muốn quan tâm cũng không quan tâm được.”

Nhị Lang nghe thế, lông mày khẽ nhíu lên, lại về phía trước, thay đổi ngữ khí, “Tự mình đến đây đón di nương.”

Vệ thị cũng nhìn thấy, quả nhiên là hai bóng người đang đi lại đây, gật gật đầu: “Nàng quả thật rất chú trọng đến cấp bậc lễ nghĩa với trường bối. Nhớ kỹ, lát nữa nói chuyện, ngươi phải giúp ta đề ý xem. Đêm nay Cầu phủ mở yến tiệc, ngươi cũng đừng tránh mặt giống như lần trước. Trước khi chúng ta rời khỏi Lạc Châu, phải cầu hôn được, còn phải mang được người về, bởi vậy phải mau chóng quyết định.”

Nhị Lang đột nhiên nghĩ đến nha đầu vừa rồi tên Mặc Tử, “Nha đầu thông minh như vậy, chỉ sợ chủ tử cũng lợi hại. Di nương không lo lắng viện của Tam Lang sẽ không thể an ổn được sao?”

Vệ thị thờ dãi, “Hai người trước tính nết tốt như vậy, không phải vẫn khiến cho viện của Tam Lang gà bay chó sủa sao. Ta và mẫu thân ngươi đều có ý tứ muốn tìm một người cứng rắn một chút. Ngươi chỉ mới gặp qua nha đầu, còn ta thì bởi vì cả Cầu Tam nương và những nha đầu của nàng ai ai cũng thực sự thông minh, cho nên càng muốn cân nhắc. Muốn an ổn trong viện của Tam Lang thì cả chủ tử và hạ nhân đều phải lợi hại mới được.”

“Chỉ là chuyện trong nhà, nghe di nương nói lại giống như tranh chấp trong triều đình vậy.” Nhị Lang làm sao có thể coi đây là chuyện lớn, “May mà Tam Lang chỉ yêu thương một người, nếu thêm một người nữa, chẳng phải so với việc ra trận giết địch còn nguy hiểm hơn?”

“Ngươi không hiểu rồi. Chỉ vì yêu thương một người nên mới sinh ra nhiều chuyện như vậy, nếu hẳn giống như ngươi, yêu thương mỗi người một ít, cũng không đến mức như thế.” Nam nhân đều không đề ý đến những chuyện trong gia đình, đều cho rằng nữ nhân quản lý việc nhà rất dễ dàng, thật ra có đại gia tộc nào mà không giống một quốc gia nhỏ, thị phi nhiều không đếm được.

“Di nương đã vừa ý cô nương này, còn muốn ta xem xét cái gì? Tìm người cầu hôn là được rồi.” Nam tử nhìn Cầu Tam nương càng ngày càng gần, dáng người nhẹ nhàng như mây bay trên trời, da thịt trắng mịn như tuyết, mặt như hoa đào diễm lệ, khí chất đẹp đẽ phú quý, đúng là tuyệt sắc giai nhân: “Biết đâu, lần này nhân duyên của Tam đệ thực sự đến.”

Vệ thị thấy Nhị Lang đang nhìn không chớp mắt vào mỹ nhân trước mặt, sao có thể không hiểu lời hắn nói, đơn giản cũng vì bị vẻ đẹp kia mê hoặc mà thôi.

“Đẹp thì đẹp thật, nhưng vẫn phải xem tâm.” Nhưng Vệ thị vẫn chưa xem rõ lắm, khi tốt khi kém, không dễ nắm bắt, khiến cho nàng chậm chạp không chịu hạ quyết tâm.

Bạn đang đọc truyện *Chương Sự (Hố)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 44: Tỷ Muội Tình Thâm

Đến chạng vạng của ngày hôm sau, đám nha đầu Mặc Từ theo Cầu Tam nương trở lại phủ.

Trương thị vẫn không chịu lộ diện, ngay cả phái người ra nghênh đón cũng không. Nhưng Tứ phu nhân lại sai vài tiểu nha đầu đến giúp đỡ quét tước phòng viện bảy ngày không ở của Cầu Tam nương.

Đối với đãi ngộ căn bản không đến nơi đến chốn như vậy, Mặc Từ cho rằng Trương thị tốt nhất là hoàn toàn bỏ qua các nàng, đỡ phải lúc nào cũng mang tâm lý chuẩn bị chiến đấu trong lòng, vô cùng mệt mỏi.

Có điều, nàng nghĩ như vậy, không có nghĩa là người khác cũng có suy nghĩ nhẹ nhàng như thế. Đầu tiên là Lục Cúc, trước khi Tứ phu nhân phái người đến giúp đỡ, thì động một chút lại trừng mắt nhìn về phía chủ viện, lải nhải so sánh số lượng nha hoàn của các cô nương khác. Tiếp theo, chính là khách không mời mà đến lúc này đang đứng ở trong viện.

“Thất cô nương đến.” Bạch Hà vừa dọn dẹp xong buồng trong sạch sẽ, nghe tiểu nha đầu đến giúp đỡ báo có khách, vội ra nghênh đón.

“Lục Cúc, mau đi pha trà.” Một bên hành lễ với Cầu Thất nương, một bên sai sử nha đầu Đầu Lục Cúc tiếp khách.

“Không cần phiền toái, ta đến đây gấp tý tý một chút, rồi sẽ đi ngay.” Cầu Thất nương cười đến rạng rỡ, rồi tự tay vén màn cửa đi vào trong nhà.

Nói thế nhưng Bạch Hà cũng không thể thất lễ, thấp giọng dặn Lục Cúc, “Người cứ đi pha một bình trà mang đến đây.” Nói xong, lại lôi kéo Mặc Từ cùng vào nhà.

Mặc Từ đi vào, đánh giá Cầu Thất nương từ đầu đến chân một lượt. Tóc đen vấn cao hình xoắn ốc, trên khuôn mặt trang điểm tỉ mỉ tinh tế, cả người trang phục mới tinh. Váy hoa màu xanh ngọc thêu chim loan, đây là kiểu dáng mới nhất hiện nay ở Lạc Châu. Một thân trang phục như thế này sao lại tùy tiện đến đây ngồi chơi? Là có ý đến khoe xem Trương thị đối với nàng tốt hơn Cầu Tam nương bao nhiêu sao?

“Cô nương đi đến chỗ lão gia dùng bữa, đã hơn một canh giờ, chắc cũng sắp trở lại.” Bạch Hà lúc này mới nói tỉ mỉ, “Ta đã dặn người pha trà, mời Thất cô nương ngồi dùng trà và điểm tâm.”

Cầu Thất nương nghe nói như thế, nghĩ lại gần đây không đến thăm phụ thân, sắc mặt hơi bất an, đành phải cười cười che giấu, “Phụ thân hôm qua tốt hơn một chút, nhất định là hiếu tâm của tỷ tỷ đã cảm động Bồ Tát, mới có điềm lành này.”

Mặc Từ oán thăm, đúng vậy, tỷ tỷ người cảm động Bồ Tát, còn người chạy tới đây khoe khoang cái gì? Thật sự chướng mắt. Tuy rằng nàng biết làm thứ nữ nhà này cuộc sống cũng không dễ chịu gì, dùng chút thủ đoạn thay mình mưu cầu phúc lợi là điều tất yếu, nhưng có cần biểu hiện kiêu ngạo như vậy không?

Mặc Từ và Bạch Hà nhìn nhau. Hai người vô cùng biết điều, không nói câu nào. Vừa vặn Lục Cúc bưng trà đến, các nàng ra vẻ bận rộn thu xếp, cũng không nói chuyện với Cầu Thất nương.

Cầu Thất nương tuy rằng có chút bất mãn với thái độ của các nàng, nhưng nghĩ dù sao đối phương cũng là đám nha hoàn ti tiện, thân phận bất đồng, đương nhiên phải cẩn thận một chút, bởi vậy phản ứng của các nàng như thế cũng không tìm được chỗ sai sót. Nhưng hôm nay vô luận như thế nào nàng cũng phải gặp được Cầu Tam nương, vì thế kiềm chế sự kích động ngồi xuống, cuối cùng nâng chén trà lên uống.

Mặc Từ vốn định lấy cớ đi ra ngoài, nhưng Bạch Hà nào để cho nàng chạy thoát, chỉ cần tay nàng vừa chạm vào màn cửa, Bạch Hà sẽ tìm việc cho nàng làm. Ví dụ như thêm trà, thấp hương, đóng cửa sổ.

Đám tiểu nha đầu dọn dẹp xong xuôi, thông báo với Bạch Hà phải trở về viện của Tứ phu nhân.

Cầu Thất nương thấy thế, giống như chờ cơ hội, kinh ngạc nói: “Những nha đầu đó không phải ở trong viện của các người sao?”

Lục Cúc nhìn Mặc Từ, Mặc Từ nhìn Bạch Hà.

Rốt cuộc Bạch Hà vẫn là nha hoàn nhất đẳng, đành phải trả lời câu hỏi, “Không phải, là Tứ phu nhân sai đến đây hỗ trợ dọn dẹp.”

“Chẳng lẽ bên người tỷ tỷ chỉ có vài nha đầu các người? Thế những việc vặt vãnh bình thường ai làm?” Cầu Thất nương và Cầu Lục nương đều giống nhau, bên người có hai nha hoàn nhất đẳng, hai nha hoàn bậc hai, bốn tiểu nha hoàn, còn chưa tính đám mụ mụ và vú già trong viện.

Đến lúc này thì ngay cả Lục Cúc cũng nhìn ra Cầu Thất nương đến đây không phải vì cái gì mà tỷ muội tình thâm, mở miệng muốn nói, lại bị Bạch Hà liếc mắt một cái, đành phải cắn răng.

“Cô nương thích thanh tĩnh.” Bạch Hà ngăn được Lục Cúc, nhưng không ngăn được Mặc Từ, “Hon nữa, những việc vặt vãnh vốn là chuyện đám nha đầu chúng ta nên làm.”

Cầu Thất nương hơi nhíu lại cặp lông mày, lời này nghe vào tai sao lại cảm thấy không thoải mái như vậy? Đột nhiên nhớ đến, vừa nói chuyện chính là nha đầu bị phu nhân giáo huấn lần trước. Nghĩ đến đó nàng dự định mượn đề tài này để nói chuyện, ý vào sự lợi hại của phu nhân, để cho đám nha đầu này gặp chút phiền phức. Chỉ là, cơ hội không thuộc về nàng.

“Cô nương đã trở lại.” Người mà Cầu Thất nương vừa muốn mở miệng trách cứ đã ra khỏi phòng.

Cầu Tam nương trở về!

“Đều thu dọn xong rồi chứ?” Cầu Tam nương hỏi Mặc Từ.

Tiểu Y đi ở phía trước nâng đèn lưu ly, lúc ẩn lúc hiện, rất có phong cách làm việc.

“Cô nương, Thất cô nương đã đợi ở trong phòng nửa canh giờ rồi.” Mặc Từ “mặt báo”.

“Nàng tới làm cái gì?” Ngạc nhiên!

Dưới sự sắp xếp của Trương thị, tình nghĩa tỷ muội của Lục nương, Thất nương và Cầu Tam nương rất nhạt, ngày thường ít khi gặp nhau. Chỉ có Cửu nương, tuổi còn nhỏ, lại được Trương thị sủng ái, cho nên mới thường xuyên tới thăm các nàng.

“Tám phần là tới nói chuyện đãi khách tới hôm qua.” Ý đồ đến của Cầu Thất nương, Mặc Từ có thể đoán được.

Cầu Tam nương cười ra tiếng, lại giọng thấp nói, “Thế thì để cho nàng ta thỏa mãn chút đi.”

Hôm qua, Vệ phủ thiết yến tiệc, mời lại nữ quyến trong Cầu phủ. Nghe nói là sáng sớm đã đi, chơi suốt một ngày. Tất nhiên là trong đám nữ quyến không có Cầu Tam nương đang ở Từ Niệm am.

“Tỷ tỷ, phụ thân đã tốt hơn nhiều chưa?” Cầu Thất nương nhìn thấy người, mới chậm rãi đứng lên, giống như nàng là chủ nhân, Cầu Tam nương là khách.

“Đại phu đã đổi phương thuốc, so với lúc trước đỡ hơn nhiều.” Cầu Tam nương thân nhiên trả lời, thân nhiên ngồi xuống. “Muội muội nếu như rảnh rồi, cũng nên đến thăm phụ thân nhiều hơn. Mặc dù lần trước người bảo Lục nương và người đừng đến nữa, nhưng đó chỉ là lời nói lúc tức giận. Ta vừa mới cùng phụ thân dùng cơm, người còn hỏi ta dạo này các người ra khỏi phủ hay sao mà nhiều ngày không thấy, ta cũng không biết nên trả lời như thế nào.”

Cầu Thất nương bị lời nói ẩn giấu sự châm chọc của Cầu Tam nương đánh trắng mặt, ấp a ấp úng nói, “Tỷ tỷ... thật sự... là lần trước phụ thân tức giận, khiến hai chúng ta sợ hãi.”

“Cho nên ta mới nói đó là lời nói khi tức giận, các người không nên cho là thật. Cho dù có là tức giận thực sự, nhưng các người thân làm nữ nhi chẳng lẽ không thể chịu chút ủy khuất này?” Lời nói của Cầu Tam nương vô cùng sắc bén.

Cầu Thất nương vốn muốn đến khoe khoang lại bị đánh gãy toàn bộ kiêu ngạo, chỉ có thể khúm núm, “Tỷ tỷ, ta đã biết, ngày mai sẽ đến thăm phụ thân.”

Cầu Tam nương thấy đã thắng, cũng không đuổi đánh tới cùng, nâng chén trà lên muốn uống.

“Cô nương, tối nay ẩm, chi bằng ta lấy một lọ Tuyết Lê Hoa đến để ngai và Thất cô nương cùng nhau thưởng thức?” Mặc Từ đột nhiên ân cần hầu hạ.

Tuyết Lê Hoa, dùng tổ yến tốt nhất và tuyết lê nổi tiếng của Nam Đứcc làm thành, thêm vào các loại hương liệu, cộng thêm phần thịt của một số loại quả quý hiếm, ướp lạnh thành hình hoa tuyết. Đồ đựng là một chung đặc chế ba tầng, tầng giữa là lớp băng, để duy trì hương vị tươi mát của Tuyết Lê Hoa.

Trong lòng Cầu Tam nương lập tức hiểu, đây là có ý muốn khoe ra.

Cầu Thất nương nghe thế, lập tức mở miệng, “Tỷ tỷ, có phải đó là đồ ngọt nổi tiếng của Vọng Thu không?” Nàng chỉ nghe qua, chưa từng được ăn. Thứ nhất, không thể ra khỏi cửa. Thứ hai, muốn tiết kiệm tiền, mẫu thân nàng vẫn còn đang nợ khó phòng một khoản.

“Đúng vậy, khi về đi qua Vọng Thu lâu, đột nhiên nghĩ đến, thấy thèm, nên bảo bọn nha đầu mua hai chung. Ném thử một miếng, đúng là mùi vị rất được.” Cầu Tam nương nhìn Thất nương cười, “Muội muội tới rất đúng lúc, thứ tốt như thế này phải cùng nhau ăn mới được. Nếu người không tới, ta cũng chỉ biết phân chia cho một đám nha đầu tham ăn này.”

Cầu Thất nương nghe được Tuyết Lê Hoa thì vô cùng muốn nếm thử đồ ngọt nổi danh Lạc Châu này, sao còn nghĩ được chính mình bị biến thành nha đầu trong lời nói của Cầu Tam nương.

Cầu Thất nương đúng là có chút thông minh, nhưng chỉ là một chút mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Chưởng Sự (Hố)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 45: Tâm Tư Giang Thị (Nhất)

Trong phòng Cầu Thất nương.

“Cô nương, không đập được, nghiền mực Tùng Mặc Sơn đáng giá mười lạng!”

“Cô nương, không đập được, bình sứ Cảnh trấn Minh lan sau này còn phải trả lại cho khổ phòng!”

“Cô nương, không đập được, trăm mẫu đơn là phu nhân ban thưởng!”

“Cô nương, không được...”

Cũng may giọng nói có ý đề thấp, nếu không để cho người ta nghe thấy, sao có thể không nghĩ: tức giận muốn đập vỡ đồ đạc cũng không thể theo ý, tiểu thư này thật là ủy khuất.

“Buồn cười, sao có thể như thế được!” Cầu Thất nương cuối cùng cảm cái gối trúc, quăng mạnh xuống đất, còn liều mạng dẫm lên hai cái, lại như bị đau lão đảo về phía sau, may mà có nha hoàn Tảo Xuân bên cạnh đỡ lấy.

“Cô nương, ngại đừng tức giận, không đáng.” Tảo Xuân sợ hãi, muốn buông tay ra, lại không dám.

“Tại sao không đáng? Người nói xem.” Cầu Thất nương tức giận trừng mắt nhìn Tảo Xuân.

Tảo Xuân chỉ thuận miệng nói, giương miệng nửa ngày cũng không đáp lại được một tiếng, lại bị Cầu Thất nương véo một cái, đau đến nỗi hốc mắt ngập nước.

“Dám khóc sẽ bắt người quỳ đá phiến một ngày.” Cầu Thất nương hôm nay thực sự tức giận.

Có thể không tức giận sao? Rõ ràng là nàng đến thị uy với Cầu Tam nương, lại biến thành Cầu Tam nương khoe khoang với nàng.

“Cô nương...” Cố gắng nén nước mắt, Tảo Xuân từ trong đau đớn rốt cục nói câu an ủi, “Làm gì phải so đo với Tam Cô nương? Đợi Kính Vương phủ cầu hôn với phu nhân, cô nương đường đường chính chính được gả ra ngoài, đừng nói Tuyết Lê Hoa, cho dù là trăng trên trời, cô gia cũng có thể hái xuống cho cô nương.”

An ủi như vậy tất nhiên có tác dụng, tâm tình của Cầu Thất nương rất nhanh bình tĩnh trở lại.

“Không sai, hiện tại cứ để nàng ta đắc ý. Nàng mua được Tuyết Lê Hoa, nhưng lại không mua được tâm của phu nhân.” Mối anh đào đỏ au cũng trở nên mềm mại, “Tôi hôm qua, người cũng nhìn thấy chứ?”

“Nhìn thấy, đương nhiên nhìn thấy.” Tảo Xuân gật đầu như gà mổ thóc, “Vệ di thái thái tháo vòng tay xuống ban cho cô nương, ý tứ không phải là nhìn trúng cô nương sao? Cho tới bây giờ nô tỳ còn chưa nhìn thấy vòng tay nào đẹp như vậy.”

Sắc mặt Cầu Thất nương trở nên vui vẻ, lắc lắc cổ tay, dưới ánh nến khoe ra vòng tay vàng sáng loáng, chạm khắc lá nho và dây nho cuốn lấy nhau vô cùng xinh đẹp. Điều khắc khéo léo tinh xảo như thế này ở Lạc Châu không tìm ra được cái thứ hai, chỉ có ở trên kinh. Không sai, nhất định nàng phải gả được vào Kính Vương phủ, mới có thể xả giận cho mẫu thân và chính mình, từ nay về sau sẽ sống sung sướng, thậm chí ngay cả Trương thị cũng sẽ phải cầu cạnh nàng. Vì mục đích này, nàng không tiếc trở thành địch nhân của bất cứ kẻ nào. Nàng vốn nghĩ đã dành được sự ưu ái của Trương thị, dù sao ngày thường cũng bỏ nhiều công sức ra nịnh nọt như thế, không giống Lục nương trước sau bộ dáng yếu đuối cam chịu. Nào biết, Trương thị lại đẩy Lục nương về phía Vệ thị, khiến nàng vô cùng tức giận.

Cũng may nàng không quá ngu ngốc, hiểu được dựa vào người không bằng dựa vào chính mình, không để ý Trương thị bất mãn, ra sức biểu hiện, quả nhiên tới hôm qua Vệ thị tỏ thái độ yêu thích nàng hơn Lục nương. Có điều, nếu không thể khiến Trương thị hồi tâm chuyển ý, mặc dù Kính Vương phủ có tâm, cũng không nên chuyện.

Bảo Tảo Xuân đi lấy đèn đến, Cầu Thất nương muốn đi chủ viện gặp Trương thị. Cho dù phải chịu nhún nhường, nàng cũng phải lấy lại được tín nhiệm của Trương thị. Từ nhỏ, nàng đã hiểu được thân phận Thất tiểu thư của mình, ép buộc bản thân nhất định phải hành sự cẩn thận cam chịu. Nhưng mà, hết thảy đều chỉ là tạm thời. Chỉ cần chờ nàng được gả đi, được phu quân sủng ái, thứ nữ thì có sao!

Dọc theo đường đi miên man nghĩ nên thuyết phục Trương thị như thế nào, không ngờ Trương bị lại đóng cửa không tiếp khách. Thủ vệ nói phu nhân hôm nay nghỉ sớm, dùng xong cơm chiều đã đi ngủ. Nhưng nàng nhìn bên trong viện vẫn có ánh đèn sáng trưng, năm sáu nha hoàn và mụ mụ đứng ở hành lang, nào có vẻ là nghỉ ngơi. Chẳng lẽ thực tức giận nàng, cho nên cố ý lạnh lùng?

Trong lòng Cầu Thất nương có chút lo âu sợ hãi. Thủ đoạn Trương thị đối phó với Tam nương, nàng thấy được rõ ràng. Dù sao chẳng nữa thì Tam nương vẫn là đại tiểu thư con vợ cả, còn có lão gia làm chỗ dựa. Còn nàng, phụ thân không thương, mẫu thân ruột thì nhát gan, Trương thị muốn trở mặt với nàng, nàng sẽ vô cùng thê thảm. Lúc này, mới nghĩ đã cảm thấy sợ hãi. Nhưng nàng cũng không thể cứng rắn mà xông vào cầu xin tha thứ được, đành phải xoay người trở về.

Lại nói ở trong viện của Trương thị, tuy rằng Trương thị đúng là không ngủ, nhưng không phải muốn tránh mặt Thất nương, chỉ là nàng ta tới chậm một bước. Thủ vệ và nha đầu coi cửa được phân phó, mặc kệ ai tới, đều phải ngăn cản, rồi tức khắc báo cho An mụ mụ biết.

An mụ mụ đi vào gian ngoài, thưa với Trương thị đang nói chuyện ở buồng trong, “Phu nhân, vừa rồi Thất cô nương tới, theo lời ngài phân phó, đã ngăn trở lại rồi.”

Trương thị ở bên trong hừ một tiếng, “Lúc này mới nhớ tới ta? Cản tốt lắm. Phải ra mặt mấy lần, nếu không nàng còn tưởng rằng mình giỏi lắm!”

An mụ mụ đáp lời lui ra ngoài.

“Phu nhân vẫn muốn Lục nương gả vào Vương phủ sao?” Trong phòng còn một người khác chính là Tứ phu nhân – Giang Tố Tâm.

“Vốn tính như vậy, nhưng Thất nương lại xen vào. Người cũng nhìn thấy rồi đấy, Quỳnh Ngọc coi vòng tay vàng quý như vậy cho nàng là tỏ ý coi trọng. Xét về chuyện có thể dỗ người khác vui vẻ, Thất nương là giỏi nhất, Lục nương sao có thể so được?” Trương thị bĩu môi, khuôn mặt hiện lên vẻ chưa ngoa, “Nếu như nàng không tự chủ trương mà nói trước với ta, ta cũng sẽ không bắt mẫn như vậy. Nhưng lại cố tình ở trước mặt ta chống đối, sáu bảy phần giống với Tam nương. Uống công ta sủng ái một hồi, rồi cuộc không phải trong bụng đi ra, cho nên vẫn không thể tin nhiệm. Có điều nếu như Quỳnh Ngọc thật sự nhìn trúng Thất nương, ta vẫn phải đáp ứng. Dù sao chẳng nữa mẫu thân của nàng vẫn ở Cầu phủ đến già, cho dù nàng có bay cao, ta còn nắm dây, vẫn có thể kim được.”

Tứ phu nhân không có dị nghị gì với chuyện này. Nàng được gả vào đây, chính là người của Cầu phủ, tất nhiên là quan tâm lợi ích của Cầu phủ hơn là hạnh phúc của em chồng sắp gả ra ngoài. Trương thị muốn thông qua hôn sự này mà thắt chặt quan hệ với Kính Vương phủ, cho nên hôn sự này vô cùng mấu chốt. Bởi vậy, không chế Cầu Thất nương là điều tất yếu.

“Hôn sự của Tam nương thì sao?” Tứ phu nhân ở đến tận lúc này, chính là muốn hỏi Trương thị chuyện này.

“Ta đã nhờ người mai mối xem rồi. Trưởng tử của Đàm gia ở huyện Bình Châu, năm nay hai mươi lăm, chưa có hôn phối, trong nhà mở hai cửa hàng tạp hóa, ở quê có ruộng đất. Đợi Quỳnh Ngọc chọn xong người, ta sẽ cùng lão gia nói chuyện này.” Khuôn mặt tươi cười của Trương thị có chút sắc bén.

Tứ phu nhân nghĩ, hai mươi lăm tuổi chưa cưới thì từ, không biết chừng có nguyên nhân nào đó. Lại nói hai cửa hàng tạp hóa và ít ruộng đất, thoạt nhìn cũng có chút sản nghiệp nhưng vẫn không xứng với Cầu Tam nương. Bình Châu cách Lạc Châu rất xa, nơi đó đất nghèo người thưa. Ý tứ của Trương thị đã rất rõ ràng, cho dù Cầu Tam nương có chịu ủy khuất cũng không quay trở về phủ được. Nhưng, nàng vẫn không nói gì.

“Đúng rồi, con có việc muốn nói với ta đúng không?” Trương thị vô cùng tin nhiệm Tứ phu nhân, ở trước mặt nàng không giấu diếm gì, chính là đang dạy nàng, vì lợi ích trong phủ dùng bất cứ thủ đoạn nào cũng được.

Trương thị nói xong, phát hiện trên mặt con dâu có biểu tình hơi do dự, thăm nghĩ hiếm khi thấy nàng như vậy, nói: “Không cần khó xử, cứ nói ta nghe là được.”

“Phu nhân, con muốn nói với người một chủ ý.” Gương mặt trái xoan của Tứ phu nhân hơi căng lên, “Lại sợ chọc người mất hứng, nhưng cũng không thể không nói với người. Nếu người không đồng ý, cứ coi như con chưa nói gì là được.”

Bạn đang đọc truyện *Chưởng Sự (Hố)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 46: Tâm Tư Giang Thị (Nhị)

“Phu nhân, con muốn nói với người một chủ ý.” Gương mặt trái xoan của Tứ phu nhân hơi căng lên, “Chỉ sợ khiến người mất hứng, nhưng cũng không thể không nói. Nếu người không đồng ý, cứ coi như con chưa nói gì là được.”

Đinh đồng đốt huân hương, khói hồng lượn lờ khắp phòng.

Tứ phu nhân kéo dài không nói, trong lòng Trương thị vô cùng gấp gáp.

“Không phải là Minh Nhi có việc gì chứ?” Càng suy đoán lại càng cảm thấy có khả năng này.

“Phu nhân, mặc dù không phải Tứ lang có chuyện, nhưng chuyện lại liên quan đến Tứ lang.” Tứ phu nhân Giang Tô Tâm chậm chạp không chịu nói, chờ Trương thị tâm hoảng ý loạn, nếu không mở miệng ngay lập tức sẽ bị nàng trách cứ.

“Tâm nhi, mau nói ta nghe.” Đây là lần thứ hai thúc giục.

“Phu nhân cũng biết Ngã Liên hiện nay mang thai, không tiện hầu hạ Tứ lang.” Tứ phu nhân chỉ nói một nửa, chờ người nghe hỏi tiếp, đúng là thông minh.

“Chẳng lẽ con muốn thay Minh Nhi thu thêm nha đầu?” Mặc dù Trương thị từ thiếp thất mà đi lên, nhưng làm bà bà, cũng thực hi vọng nhìn thấy con cháu đầy nhà.

Giang Tô Tâm gả vào Cầu phủ đã vài năm bụng vẫn không thấy tin tức gì, mà đứa nhỏ này của Ngã Liên đến cũng không dễ dàng, cho nên vì để thêm con thêm cháu, Trương thị quả thật muốn tìm vài nha đầu đến. Chẳng qua nàng đã đưa vào viện của nhi tử hai đại nha đầu, nếu mở miệng muốn nữa, chỉ sợ con dâu bất mãn. Trương thị nhờ cậy vào Giang Tô Tâm rất nhiều, trăm phương nghìn kế muốn lôi kéo nàng, mưu đồ ngày sau có lợi với con trai mình.

Mà bây giờ, nghe ý tứ của con dâu muốn nạp thiếp cho phu quân, sao có thể không vui?

“Đúng là con có ý này.” Tứ phu nhân tiếp lời Trương thị.

Trương thị tuy rằng cao hứng, nhưng trên mặt vẫn làm bộ tự nhiên, “Ngã Liên không tiện hầu hạ, con nên ân ái nhiều hơn với Minh Nhi. Hai năm trước còn nhỏ, tất nhiên là không dễ mang thai. Nay tuổi cũng đã đến, nếu có thể sinh được con trai, không phải là tốt nhất sao?”

“Con dâu vô dụng, khiến phu nhân phải quan tâm. Chỉ là từ đầu năm thân thể con không được khỏe, còn đang uống thuốc để kiểm tra, chỉ sợ còn phải kiêng dè một thời gian.” Tứ phu nhân sao lại không muốn sinh một đứa nhỏ của chính mình. Theo như lời nói của Trương thị, lúc trước là do tuổi nhỏ. Nay mới bắt đầu uống thuốc thụ thai, để điều trị thân thể, “Hon nữa, có thêm muội muội thay chúng ta chăm lo cho Tứ lang, Tứ lang cũng thêm vài tri kỷ. Tứ lang vui vẻ, chính là con dâu vui vẻ.”

“Sớm nên uống thuốc bổ. Phương thuốc là đại phu nào kê? Trâu đại phu ở Hoa Đà Dược đường mới là tốt nhất.” Trương thị tinh tế quan tâm

“Đúng là Trâu đại phu kê đơn, mới uống ba lần, thân thể có vẻ tốt hơn một chút.” Tứ phu nhân không tiện nói kinh nguyệt không đều, chỉ nói thân mình khó chịu, là nữ nhân đều hiểu được.

“Như vậy cũng tốt. Nói cho cùng, dù cảm tình phu thê có tốt, cũng phải có con cái dưỡng lão.” Tác dụng của con thứ là khi chính thất không sinh được con, kéo dài huyết mạch. Một khi con thứ kế thừa gia nghiệp, chính thất tất nhiên sẽ kém mẹ ruột hẳn. Bởi vậy, không cần biết là thể thiếp lớn nhỏ thể nào, đều muốn sinh một đứa con để dựa vào.

“Con hiểu.” Tứ phu nhân nhu thuận đáp.

“Con muốn vì Minh Nhi nạp thiếp, trong lòng đã chọn được người chưa?” Trương thị nhìn trái nhìn phải, cảm thấy con dâu đúng là khéo léo tinh tế, thật khiến người khác yêu thích. Hoàn toàn không giống nàng dâu của lão Ngũ, trong mắt không thèm để ý đến người dưới, chính mình cũng chưa có thai, còn suốt ngày ghen lên ghen xuống.

“Bẩm phu nhân, đúng vậy.” Tứ phu nhân gạt gạt đầu, uống một ngụm trà, sau đó dùng khăn tay lau qua miệng.

“Là cô nương nhà ai?” Trương thị buông bát trà, nghiêm túc nói, “Dù sao cũng là thiếp, không thể giống nha đầu thu phòng, tìm bà mối đến, đường hoàng cưới vào cửa. Nhà nghèo một chút cũng không sao, chỉ cần là khuê nữ trong sạch, chúng ta lo đồ cưới là được.”

“Phu nhân, là nha đầu trong phủ.” Tứ phu nhân vô cùng bình tĩnh, nhẹ nhàng nói.

“Trong phủ?” Trương thị đầu tiên là sững sốt, sau lại lập tức nói, “Chỉ cần không phải nha đầu mà Chính Nhi đã chạm qua là được, con cứ trực tiếp nói ra. Sao lại mang bộ dạng ấp a ấp úng khó mở miệng như thế? Một nha đầu mà thôi, sẽ làm giống như Ngã Liên, trước thu về phòng, chờ sau khi sinh được con sẽ nâng lên làm thiếp.”

“Phu nhân, con và Tứ lang đã bàn bạc, lần này cũng muốn làm náo nhiệt một hồi, cho nha đầu kia thể diện, cũng là cho chúng ta thể diện.” Tứ phu nhân vẫn chưa nói rõ.

Trương thị nghe thấy con trai cũng đã đồng ý, đuôi lông mày nhấc lên, có chút tò mò hỏi, “Là nha đầu nào có thể khiến Minh Nhi động tâm? Ta có biết hay không?” Chả trách con dâu nhắc tới chuyện thú thiếp, hơn phân nửa là do lão Tứ yêu cầu.

Cầu Tứ không thích chạm vào nha đầu trong phủ, Ngã Liên cũng là Trương thị tự đưa đến cho hắn. Trong phủ truyền hán sủng ái Ngã Liên, nhưng mỗi lần Ngã Liên đến thỉnh an, Trương thị không nhận ra được chút sủng ái nào Cầu Tứ với nha đầu này. Nay lại chủ động yêu cầu thu một nha đầu, đúng là rất lạ.

“Phu nhân, người nghe xong đừng nóng giận.” Tứ phu nhân đã lấy phu quân ra làm chỗ để dựa vào nhưng nói chuyện vẫn cẩn thận như cũ, “Là nha đầu của Tam nương, người cũng biết, tên là Mặc Tử.”

Nấp chén trà roi xuống, keng một tiếng như đâm thẳng vào tai.

“Con nói là ai?” Trương thị nhất thời nghệt mặt ra, ánh mắt híp lại.

“Phu nhân ——” Tứ phu nhân nhẹ nhàng đứng lên, sắc mặt vẫn chưa biến đổi, “Là nha đầu Mặc Tử trong viện của Tam nương.”

“Tâm Nhi, con biết ta luôn luôn thiên vị con, nhưng đây là vì sao?” Khóe miệng Trương thị mím lại, ánh mắt hà khắc.

Tứ phu nhân cúi đầu không nói lời nào, vì nàng hiểu, câu hỏi vừa rồi của phu nhân không muốn nàng đáp.

“Con là người hiểu chuyện, rất hiểu lòng ta. Không ngờ lại nói ra những lời hồ đồ như thế. Biết rõ ta sẽ tức giận, còn muốn thay Minh Nhi thú nha đầu mồm miệng điêu ngoa kia. Ta đánh nàng ta ngược lại tự khiến mình tức giận đến ngắt đi. Muốn ai không muốn, lại còn là người trong viện kia, còn không biết người từ chỗ nào mua về.” Trương thị nâng tay vỗ bàn, giận đỏ mặt, “Ta coi như con chưa nói gì. Muốn thay Minh Nhi thú thiếp, ta sẽ tự tìm bà mối chọn ra vài cô nương tốt.”

Tứ phu nhân sớm biết Trương thị sẽ tức giận, bởi vậy thái độ mặc dù kính cẩn, nhưng không sợ hãi, “Phu nhân, người nói con hiểu tâm ý của ngài, lời này không sai. Nhưng nếu có phương pháp giải quyết khác, con cũng sẽ không nói những lời này trước mặt người. Không phải con oán hận nhưng phu nhân cũng biết Tứ lang luôn luôn thích người bên ngoài hơn trong phủ, chính là những nữ tử giỏi ca múa ngâm thi vẽ tranh, Tứ lang chán ghét người trong phủ vô vị. Đêm đó, phu nhân giáo huấn Mặc Tử, ta thấy Tứ lang khuyên phu nhân đi nghỉ ngơi, nhưng lại giống như thay nha đầu kia giải vây hơn, cho nên mới đề ý. Quả nhiên, con cùng Tứ lang nhắc tới chuyện nạp Mặc Tử làm thiếp, chàng lập tức đáp ứng. Con suy nghĩ, dù sao trong phủ so với bên ngoài vẫn tốt hơn. Ngã Liên có thai, con chỉ có một mình thực khó chu toàn. Nếu như Tứ lang muốn thú nữ tử ở kỹ viện về, chẳng phải đánh mất thể diện của phủ ta? Huống hồ, hiếm khi thấy Tứ lang vừa ý với nha đầu trong phủ, mặc dù biết phu nhân không thích, nhưng vì chàng con mới cả gan thỉnh cầu.”

Ánh mắt Trương thị lạnh lùng, nhớ lại đêm đó, Minh Nhi nói chuyện đúng là giống như đang giúp đỡ Mặc Tử. Nếu như hấn thích Mặc Tử, thật sự là khiến nàng do dự. Đổi lại là lão Ngũ gặp một người thích một người thì nàng không cần lo lắng, nhưng cá tính của lão Tử lại hoàn toàn bất đồng.

Giang Tổ Tâm thu hết vẻ mặt của Trương thị vào đáy mắt, còn nói thêm, “Phu nhân, con không phải là người dung túng. Đã nói chuyện với Mặc Tử hai lần, thấy nàng tuy là nha đầu của Tam nương, nhưng lại rất nhu thuận kính cẩn, cử chỉ cũng rất được.”

“Đó là nàng ta giả vờ.” Nhu thuận kính cẩn? Trương thị cười khinh miệt, nhưng ánh mắt sắc lạnh lại giảm đi hai phần.

Bạn đang đọc truyện *Chương Sự (Hố)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 47: Tâm Tư Giang Thị (Tam)

“Đó là nàng ta giả vờ.” Nhu thuận kính cẩn? Trương thị cười khinh miệt, nhưng ánh mắt sắc lạnh lại giảm đi hai phần.

“Tam nương cũng không phải người thích làm bộ làm tịch.” Nếu không sao có thể trở mặt với Trương thị, “Mặc Tử là nha đầu năm ngoái Tam nương mang về, dù sao thời gian không lâu, cảm tình không thể sâu sắc như những nha đầu cùng Tam nương lớn lên từ nhỏ, con thấy nàng không phải là người không biết nhìn thời thế. Nàng ta có vẻ như làm việc cho ai sẽ hết lòng hết dạ với người đó.”

Lời này nếu để Mặc Tử nghe thấy, chắc chắn sẽ hiểu Tứ phu nhân tuyệt đối không phải người chỉ biết ngồi không, cho dù nàng đã sớm biết rằng Tứ phu nhân không phải người đơn giản.

Lần thứ hai Trương thị đồng ý với Tứ phu nhân, dù sao nha đầu kia mới đi theo Cầu Tam nương hơn nửa năm, mặc dù Cầu Tam nương thực biết lôi kéo lòng người, cũng không thể trong thời gian ngắn ngủi như thế mà khiến cho nha đầu kia một lòng nghe theo.

Tứ phu nhân thấy sắc mặt phu nhân dịu đi, còn mang theo ý cười thần nhiên, nhưng chỉ chớp mắt đã biến mất, “Phu nhân, cho dù chúng ta có nhìn nhầm nàng, nhưng dù sao nàng cũng chỉ là một tiểu thiếp. Chỉ cần Tứ lang không có ý định ghi tên nàng vào gia phả, kế ước bán mình của nàng lại ở trong tay chúng ta, nếu như thật sự có làm chuyện gì phật lòng người, bán đi là được.”

Nhẹ nhàng băng quơ, coi người như mua bán gia súc mà không hề có cảm giác áy náy.

“Con đã nói đến thế rồi ta biết phản bác nói thế nào.” Trương thị thỏa hiệp, xét đến cùng cũng là bởi vì thương con trai mà đồng ý, nghĩ hấn có thể thích một nha đầu trong phủ đúng là hiếm, đương nhiên lời nói của con dâu mới là tác động khiến nàng đồng ý chuyện này, “Chỉ là chưa thể nâng lên làm thiếp ngay được, trước thu vào phòng đã. Ngã Liên có được cốt nhục của Minh Nhi rồi, mà vẫn còn là nha đầu thu phòng. Mặc Tử muốn làm thiếp, thế nào cũng phải đợi nàng sinh được con rồi nói sau. Hơn nữa, kế ước bán mình của nàng để ta giữ, sợ con mềm lòng không ra tay được.”

“Vâng, cảm tạ phu nhân. Đợi nàng vào trong viện của chúng ta, con sẽ dạy dỗ nàng thật tốt, sẽ không khiến phu nhân nhọc lòng.” Thiếp cũng được, nha

đầu thu phòng cũng được, đối với một nha đầu bậc hai mà nói, đều đã có thể diện rất lớn. Về phần kế ước bán mình, không sao, nếu như Cầu Tứ thực sự sùng ái, nàng cũng không cần làm người xấu, đều có phu nhân đảm đương rồi.

“Không cần cảm tạ, dù sao ta vẫn mất hứng.” Trương thị không cười, “Ta đồng ý thì đã là gì? Cũng phải đợi Tam nương đồng ý mới được. Nếu nàng ta không bỏ được uy phong của đại tiểu thư, con cứ đưa tới cửa đi. Có chuyện của Kính Vương phủ, nàng nhất định sẽ gây khó dễ.”

“Phu nhân, chuyện này là con đề ra, tất nhiên sẽ do con chịu trách nhiệm. Chỉ cần phu nhân không tức giận con tự chủ trương, con sẽ không lo lắng cái khác.” Từ phu nhân cười đến ngọt, nhẹ nhàng tiến đến, ngồi dán vào bên người Trương thị, kéo nàng làm nũng.

“Không trách được con tự chủ trương, chỉ là Minh Nhi động tâm” Trương thị tất nhiên là dính chiêu này, rốt cục cũng cười nói, “Nhưng nếu như không đoạt được người, phải nói cho ta biết. Một khi đã muốn, thế nào cũng phải kéo lại đây.” Trong phủ này, để xem là đại tiểu thư lợi hại, hay là Trương thị lợi hại.

Mặc Từ ở trong phòng đọc sách, đột nhiên hắt hơi hai cái liên tục.

Lục Cúc đang tháo áo choàng cho Cầu Tam nương, thấy thế cười nói, có người đang oán trách nàng.

Một cái có người nhớ, hai cái có người hận, ba cái là không khoẻ. Cái này là Mặc Từ nói cho Lục Cúc nghe, hôm nay lại bị Lục Cúc dùng, chỉ là Lục Cúc không thích nói hận, cho nên đổi thành oán trách.

Lúc này, Mặc Từ hoàn toàn không thể ngờ được, mình sắp trở thành trung tâm của bão táp.

Có lẽ nàng nghĩ, thời điểm nàng kể câu chuyện xưa kia, rút lại về tự vệ bình thường, chắc chắn sẽ khiến người ta nhìn thấy được hào quang của nàng, mặc dù vẫn chỉ là như ẩn như hiện, nhưng không thoát khỏi ánh mắt của người có tâm. Có điều xảy ra bão táp, bị cuốn vào chuyện của Cầu phủ là hoàn toàn vượt ra khỏi dự tính của nàng, trong lòng Mặc Từ bất giác cảm thấy lo lắng, máy mắt liên tục.

Từ Từ Niệm am trở về đã được hai ngày, theo như hồi báo của Tiểu Y, các viện bên kia rất yên ắng.

“Có lẽ đang đợi tin tức từ phía Vệ phủ.” Nghe xong, Mặc Từ nghi ngờ nói.

“Đúng vậy, chỉ là đã vài ngày rồi.” Bạch Hà đang sắp xếp bàn cờ.

“Mặc Từ, vì sao ngươi không chịu theo ta học đánh cờ?” Ngón tay ngọc nhón lấy quân cờ màu đen, càn làm nổi bật lên bàn tay trắng như tuyết. Tay của Cầu Tam nương, là bàn tay phú quý, ngón tay trắng tròn như châu ngọc.

Tự mình chơi cờ với mình, đúng là buồn tẻ.

“Cô nương, bắt ta nhớ cách chơi cờ thế nào, còn không bằng để ta khắc gỗ.” Mặc Từ biết chơi cờ. Không, là trước khi mất trí nhớ nàng biết chơi cờ. Bởi vì khi đụng tới bàn cờ cảm giác rất quen thuộc, nàng biết. Nhưng, nàng không thể thừa nhận. Bởi vì, có nữ nhi nhà bản hàn nào lại biết chơi cờ, vì chơi cờ là thói tiêu khiển nhàn rỗi của người có tiền. Sợ không may để lộ ra manh mối khiến Cầu Tam nương nhìn ra, cho nên nàng kiên quyết không đụng vào.

“Đáng tiếc, vốn cho rằng ngươi sẽ là một đối thủ tốt.” Cầu Tam nương lại nhón một quân cờ màu trắng, đặt vào bàn cờ.

Tiểu Y chạy vào trong phòng như một con gió, mảnh cửa ở nàng phía sau va chạm vào nhau leng keng. Động tác của nàng luôn nhanh nhẹn, giống như sức lực dùng mãi không hết.

“Tiểu thư, có tin tức.” Nàng đưa lên một tờ giấy.

Đó là tin tức Vọng Thu lâu truyền đến.

Truyền đến như thế nào? Rất đơn giản. Không phải dùng bò câu đưa tin. Phủ này có cả trăm người nhìn chăm chăm, nếu luôn luôn có bò câu bay vào tiểu viện của các nàng, không phát hiện ra điều khác thường, có lẽ chỉ có kẻ ngốc. Bởi vậy ở chân tường gần viện của các nàng nhất, Tiểu Y đục một cái lỗ nhỏ, có thể đặt được giấy truyền tin. Chẳng những người khác khó có thể phát hiện, mà cho dù phát hiện được, nội dung trong tờ giấy cũng đều là ký hiệu, không dễ dàng giải thích ý nghĩ.

“Tìm người.” Cầu Tam nương chỉ nhìn qua một cái, nâng cổ tay, đem tờ giấy đưa cho Mặc Từ.

Mặc Từ tiếp nhận, chỉ thấy trên giấy ngoại trừ một giọt mực, không có gì khác.

“Cô nương, vậy ta đi một chuyến?” Đây là ký hiệu khi Vọng Thu lâu muốn tìm riêng nàng, nàng có chút lưu ý.

Cầu Tam nương lại không có biểu hiện gì đặc biệt, “Cũng tốt, nhân dịp này bảo Sầm đại chuẩn bị thỏa đáng, trước khi rời đi, xử lý sạch sẽ những chuyện kia, cả chuyện cuối cùng cũng làm cho tốt.”

Mặc Từ nói vâng, sau đó trở về phòng đổi quần áo, rồi hóa trang một chút. Vừa muốn ra khỏi phòng, lại nghe thấy Lục Cúc ở bên ngoài nói lớn.

“Cô nương, Tứ phu nhân đến.”

Mặc Từ vội vàng nép vào sau màn cửa, xuyên qua màn vải loáng thoáng nhìn thấy vài bóng người đang đi về phía phòng của Cầu Tam nương. Thế này, sao có thể ra ngoài? Nàng dựa vào cửa, chờ động tĩnh.

Không bao lâu, Tiểu Y tiến vào, chỉ chỉ vào trong buồng, rồi đi về phía đó.

“Tứ phu nhân tới làm gì?” Cầu Thất nương hai ngày trước vừa đến, hôm nay lại là Tứ phu nhân, Mặc Từ cảm thấy gần đây viện của Cầu Tam nương như có gió xuân thổi, đúng là tươi mát.

“Không biết.” Tiểu Y đẩy cửa sổ, khom người lộn ra ngoài, không một tiếng động: “Tứ phu nhân vừa ngồi xuống, tiểu thư liền sai ta đi bưng trà.”

Bưng trà là giả, dẫn Mặc Từ ra khỏi phủ mới là thật.

Không có Tiểu Y, nếu muốn ra khỏi phủ này có lẽ Mặc Từ sẽ mất rất nhiều công sức, mặc dù nàng chưa thử qua. Nhưng bộ dáng ra khỏi cửa sổ của nàng cực ngốc, Tiểu Y không nhìn tiếp được, liền tiến đến đỡ, sau đó thành lời lôi kéo kéo.

“Tại sao có khi người rất nhạy bén, có khi lại đặc biệt ngốc nghếch?” Tiểu Y đứng ở phía sau tường, hai tay chống nạnh hỏi.

Đó là bởi vì bản năng nhạy bén, nhưng làm bộ ngốc nghếch, Mặc Từ cười cười, nhỏ giọng nói, “Phải nhảy hai lần tường, được không?”

Tiểu Y nghiêng đầu, lông mày, bất mãn nhìn Mặc Từ. Nhảy lên trên tường, khom người nằm úp sấp, duỗi tay về phía Mặc Từ. Khi tâm tình nàng không tốt, không thích mọi chuyện làm quá thuận lợi. Giống như lúc này, Tiểu Y trời sinh có sức mạnh, lại biết võ công, vốn có thể trực tiếp mang Mặc Từ nhảy qua. Nhưng nàng không thích.

Một tay Mặc Từ kéo tay Tiểu Y, một tay bám vào bờ tường, dựng thẳng lỗ tai muốn nghe chút động tĩnh ở chính phòng bên kia.

Nhưng mà, trong gió không mang theo bất cứ động tĩnh gì.

Bạn đang đọc truyện *Chương Sự (Hố)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 48: Tâm Tư Giang Thị (Tứ)

Giang Tổ Tâm uống xong canh tuyết liên ngân nhĩ, cười nói: “Tam nương, canh ngọt này làm như thế nào, so với canh bình thường đúng là thơm ngon hơn rất nhiều?”

Cầu Tam nương ngồi ở đối diện nàng, cười nói, “Cái đó phải hỏi Bạch hà, trong nhà bếp nàng là lớn nhất, ta không biết cái gì.”

Bạch Hà đang đứng ở một bên, nghe thấy Cầu Tam nương nhắc tới mình, vội vàng cúi đầu trả lời Giang Tổ Tâm, “Tứ phu nhân, nô tỳ cho thêm vào canh chút bột hoa quế tự làm của năm trước.”

“Bột hoa quế sao? Chưa từng nghe nói qua, nhưng mùi vị này quả thật làm cho người ta nhớ thương.” Giang Tổ Tâm nhận lấy khăn tay Bảo Châu đưa qua khẽ lau miệng, “Bột hoa quế này, cho ta một phần được không.”

“Chuyện nào có khó gì?” Cầu Tam nương quay đầu phân phó, “Bạch Hà, ngày mai mang một phần đến viện của Tứ phu nhân.”

Bạch Hà nói vâng, cùng Lục Cúc thu dọn bàn sạch sẽ, sau đó lui ra bên ngoài.

“Bảo Châu, người cũng lui xuống đi, để cho chúng ta nói chuyện một lát.” Giang Tổ Tâm cũng sai nha hoàn của mình lui ra ngoài.

Cầu Tam nương thấy Giang Tổ Tâm đi vào viện của mình, biết ngay rằng có chuyện. Nhưng người bất động ta cũng không động, chỉ dặn dò Bạch Hà chuẩn bị chút canh điểm tâm, tranh thủ thời gian uống canh mà từ từ quan sát thần sắc của Giang Tổ Tâm, muốn nhìn ra chút manh mối. Giang Tổ Tâm là người của Trương thị, tuy rằng thường ngày đối với nàng rất khách khí, cũng có vẻ rất thật tình, nhưng nàng không ngây thơ mà tỏ lộ tình cảm. Dù sao thì nàng và Giang Tổ Tâm chính là không chung một con đường, mưu cầu khác nhau. Cho dù Cầu Tứ không phải là một phu quân nhiều thâm hiểm, nhưng nữ tử coi trọng phu là trời như Giang Tổ Tâm vẫn toàn tâm toàn ý thay hấn tìm hoa.

“Đáng tiếc ta không biết chơi cờ, nếu không có thể cùng tỷ tỷ đánh một ván, đỡ để tỷ tỷ tay trái đánh tay phải chặn, buồn tẻ chán chường.” Giang Tổ Tâm duỗi tay nhón một quân cờ màu trắng, tay áo làm từ tơ lụa Yên La khẽ buồn xuống, làm lộ ra vòng tay bằng vàng ròng rực rỡ quấn trên cổ tay.

“Không sao, thói quen.” Cầu Tam nương hoàn toàn có thể phở trương giàu sang với mọi người, nhưng nàng lại cẩn thận không muốn để lộ ra nửa điểm phú quý, bởi vì nàng hiểu rõ tâm tư của Giang Tổ Tâm sâu xa hơn Thất nương nhiều lắm, “Phụ thân yêu cò, ta đi theo học một chút, coi như là tận hiếu.”

“Kỳ nghệ của lão gia đúng là khó người có thể địch lại, nếu như không có Tam nương, chỉ sợ trong phủ này không ai có thể thỏa mãn sở thích của lão gia.” Giang Tổ Tâm là một trong số ít người còn quan tâm một chút đến Cầu Tam nương.

“Mà bây giờ ngay cả một quân cờ người cũng không cảm nổi.” Nhắc tới phụ thân, hai hàng lông mày của Cầu Tam nương khẽ nhíu lại.

“Ta đã nói nên sớm đổi phương thuốc. Cho dù dược liệu có quý hơn nữa, phủ chúng ta cũng không phải không lo nổi. Trước đó vài ngày, huynh đệ ở nhà mẫu thân ruột ta đưa tới hai cây nhân sâm hai trăm năm, ta muốn đưa đến cho lão gia bồi bổ thân thể. Có điều đại phu nói dược tính của nhân sâm quá mạnh, phải đợi thân thể lão gia ổn định hơn mới có thể dùng, còn phải cắt ra thành lát cho vào sắc chung với thuốc mới uống được, cho nên tạm thời ta giữ lại. Mấy ngày nay sức khỏe của lão gia đã tốt hơn một chút, cũng nên hỏi đại phu, xem có thể dùng được chưa.” Nhà mẫu thân ruột của Giang Tổ Tâm vô cùng giàu có, lại rất yêu thương trưởng nữ, cho nên thường xuyên cho người mang đồ tốt đến.

“Cái đó đa tạ người.” Cầu Tam nương thấy ý tốt của Giang Tổ Tâm, thật lòng cúi đầu nói lời cảm tạ.

“Nào cần cảm tạ? Đây là người một nhà.” Giang Tổ Tâm duỗi tay nắm lấy tay Cầu Tam nương, “Tỷ tỷ yên tâm. Cho dù tỷ tỷ có gả ra ngoài, người khác không quan tâm, nhưng ta nhất định sẽ chiều cổ cho lão gia.”

Nghe lời này, cho dù ý chí sắt đá, cũng phải mềm lòng.

Giọng nói của Cầu Tam nương có chút nghẹn ngào, cũng nắm lấy tay Giang Tổ Tâm, “Minh đệ lấy được người, là phúc phận của Cầu gia ta.”

Ánh mắt Giang Tổ Tâm đỏ lên, “Nhìn bộ dáng này của tỷ tỷ, cho nên ta nghĩ đến mình. Trước khi xuất giá, có nữ nhi nào không vì chuyện sau này khó có thể tận hiếu với song thân phụ mẫu mà không thương tâm rơi lệ, khi về nhà người ta giống như khách. Ôi, khi đó trong lòng thật sự muốn sống với phụ mẫu cả đời!”

Từ trong xương cốt Cầu Tam nương luôn mang nghi ngờ, nàng gặp qua rất nhiều người giả nhân giả nghĩa, cho nên thấy biểu hiện đau lòng của Giang Tổ Tâm, ngược lại rất bình tĩnh.

Nhanh chóng dùng ý cười thay thế bi thương, nói: “Chuyện xuất giá vẫn chưa thấy tầm hơi đâu, chúng ta ở chỗ này thương tâm cái gì?”

“Đúng, là ta không tốt, an ủi người không xong, lại khiến chính mình cũng khó chịu theo.” Về mặt Giang Tổ Tâm biến chuyển nhanh chóng, sắc mặt đã dần tỉnh trở lại.

Cầu Tam nương nghĩ nghĩ, suy nghĩ nửa đã bị nàng lừa gạt rồi, còn cho là thật tình thay mình suy nghĩ.

“Thật ra, hôm nay ta đến là có việc muốn thương lượng với tỷ tỷ.” Chiến thuật vòng vo của Giang Tổ Tâm hữu dụng với Trương thị, nhưng lại vô dụng với Cầu Tam nương. Cầu Tam nương căn bản không hỏi mục đích đến của nàng, cho nên nàng phải tự mở miệng.

“Nếu là chuyện trong phủ, ta sợ không thể giúp người. Người cũng biết, nay ta mặc kệ chuyện nhà, hỏi ta cũng giống như đốt đèn cho người mù mà thôi.” Chẳng những không hỏi mục đích, ngược lại còn muốn đánh tan ý đồ của người đến, đây là Cầu Tam nương cố tình thoái lui.

Hai người này đều là cao thủ đấu trí, nhưng dù sao cũng là Giang Tổ Tâm đòi hỏi ở Cầu Tam nương, cho nên Giang Tổ Tâm là người mất chủ động.

“Sao ta có thể không biết? Những việc vặt trong nhà không đáng nói đến, khi tỷ tỷ quản lý mọi chuyện đều đã được giải quyết gọn gàng đâu ra đấy. Ta chỉ là tiếp nhận những thứ có sẵn, sao còn dám phiền tỷ?” Giang Tổ Tâm không nhanh không chậm nói.

Cầu Tam nương cười, coi những quy củ nàng vất vả dựng lên làm bàn đạp, lấy lời nói của Trương thị làm lệnh, Giang Tổ Tâm đúng là biết cách nói chuyện. Có điều nếu không phải những chuyện trong phủ, thì nàng thật tò mò chờ xem Giang Tổ Tâm vì cái gì mà đến.

“Ta muốn vì Tứ lang mà xin người một người.” Tán gẫu chuyện phiếm hơn nửa ngày, Giang Tổ Tâm bắt đầu nói chuyện chính.

Vì Cầu Tứ mà mượn người của nàng? Cầu Tam nương lớn lên trong Cầu phủ, ý tứ của lời nói này lập tức hiểu được. Nhưng nàng vẫn muốn xác định lại, cho nên hỏi một câu.

“Người nói là Minh đệ coi trọng nha đầu trong viện của ta?” Nếu đúng, là người nào xui xẻo như vậy? Không phải là ——

“Không dối gạt tỷ tỷ. Ta nhìn thấy chàng có tâm tư, cho nên mới đặc biệt đề ý. Vừa lúc, Ngã Liên có thai, ta muốn thay chàng tìm thêm tri kỷ. Hiếm khi chàng lại thích người ở trong phủ, dù sao thì vẫn tốt hơn nữ tử không đứng đắn ở bên ngoài. Vài nha đầu của tỷ tỷ thông minh lanh lợi thật sự, đặc biệt hai đại nha đầu, vừa có diện mạo lại có tâm tính, ngay cả ta nhìn thấy cũng yêu thích.” Không nói là người nào.

“Vài nha đầu của ta đúng là rất được.” Cầu Tam nương liếc mắt nhìn về phía bóng dáng của Bạch Hà và Lục Cúc đang ở bên ngoài, “Không biết là người nào lọt vào mắt Minh đệ?” Tiểu Y tuyệt đối không có khả năng. Mà hai nha đầu ngoài kia, Cầu Tứ đều đã gặp qua nếu muốn cũng không đợi đến tận bây giờ. Hôm nay Giang Tổ Tâm tự mình đến đây cầu người, không có khả năng là các nàng. Chỉ còn một người.

“Ta không nói ra có lẽ tỷ cũng đoán được. Nha đầu thông minh như vậy, chẳng những nói năng khéo léo, làm việc thỏa đáng, tính tình lại tốt. Còn có tướng mạo, nếu như nâng nàng lên làm chủ nhân, ai còn có thể nghĩ nàng là nha đầu được.” Giang Tổ Tâm nhìn thấy được dưới vẻ giả vờ thấp kém của

nàng là dung nhan xinh đẹp.

“Ta đoán, chắc là Bạch Hà.” Tất nhiên Cầu Tam nương không chịu theo ý đối phương. “Trong bốn nha đầu, nàng là ổn trọng nhất, vô cùng hiểu chuyện, lại lo toan chu đáo. Những chuyện giao cho nàng làm, ta không cần quan tâm. Về phần tướng mạo, đúng là nổi bật nhất trong bốn nha đầu.”

“Không phải Bạch Hà, là Mặc Tử.” Giang Tổ Tâm nói.

Cầu Tam nương ha ha cười ra tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Chương Sự (Hố)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 49: Ta Biết Người Biết (Nhất)

“Không phải Bạch Hà, là Mặc Tử.” Giang Tổ Tâm nói.

Cầu Tam nương ha ha cười ra tiếng.

Mà lúc này, Mặc Tử đã đến Vọng Thu lâu. Nàng tất nhiên không thể dự liệu được trong Cầu phủ đang phát sinh chuyện gì, cũng không dự tính được những chuyện sắp phải đối mặt.

“Mặc ca, nếu người đến muộn hơn chút nữa, có lẽ khách nhân sẽ không chờ nổi.” Sầm đại chương sự không có ở trong lâu, Sầm Nhị Lang tới đón nàng.

“Là người phương nào tìm ta?” Mặc Tử rất kinh ngạc. Bình thường nàng chỉ đến đây xem sổ sách và bàn giao một số công việc, trừ vài người trong lâu thì không tiếp xúc với ai, cũng không phụ trách công việc ngoại giao, cho nên rất ít người biết nàng. Bởi vậy, nghe nói có khách tìm, sao có thể đoán được là ai.

“Ta chưa bao giờ gặp qua những người này.” Sầm Nhị nói xong lại nhớ tới lời của hai tiểu nhị vừa rồi, “Nghe nói mấy ngày trước từng đến lâu của chúng ta ăn cơm...”

Mặc Tử đã biết là ai. Có điều dù biết, vẫn không thể đánh tan sự kinh ngạc trong lòng, chỉ càng cảm thấy kỳ quái.

Sầm Nhị vẫn còn ở nơi đó nói lời nhai, “... Chính là những người hôm đó thuê chung một gian phòng với người.”

“Bởi vì cùng chung một gian phòng với ta, cho nên người cho rằng chúng ta quen biết mới vội vã tìm ta đến đây?” Như thế thì đúng là hiểu lầm lớn, nàng căn bản không muốn gặp lại đám công tử tiểu thư này. Một đám chủ từ khó hầu hạ.

“Không phải.” Sầm Nhị vội vàng trả lời, “Nếu không có chuyện, nào dám tùy tiện gọi Mặc ca đến. Quy củ ấy ta vẫn nắm rõ, nếu không sẽ bị cha ta nặng đến chết mất.”

Đối với người ngoài, Sầm đại chương sự là người có thân phận cao nhất ở Vọng Thu lâu với. Một số người biết được chân tướng, muốn gặp gỡ chủ nhân thực sự đều phải báo với Sầm đại chương sự, sau đó Cầu Tam nương mới quyết định có gặp mặt hay không.

“Nhưng người dùng là nội tín.” Nội tín, ý là người trong lâu yêu cầu gặp mặt, cho nên Cầu Tam nương mới dễ dàng để cho nàng xuất phủ như vậy. “Nếu không phải các người vừa truyền tin Tiểu Y lập tức đưa vào, có lẽ ta ngày mai ta mới đến, người đợi được sao?”

“Thì ta nói không tìm được người, bảo bọn họ trở về.” Sầm Nhị cũng không phải tâm tư đơn giản như vậy, “Nếu ta dùng ngoại tín, có lẽ chủ nhân sẽ không tùy tiện để người đến đây, tất nhiên còn phải suy đến cùng. Nhờ đâu chủ nhân nổi nóng, thì cũng không phải chuyện đùa.”

Ngoại tín là chỉ nội dung đề cập đến người bên ngoài Vọng Thu lâu, Cầu Tam nương chắc chắn biết rõ ràng.

“Làm sao phải nổi nóng?” Mặc Tử cười rộ lên. Máu da bị bôi đen càng làm nổi bật lên hàm răng trắng bóng.

Sầm Nhị đã sớm nghe phụ thân nói Mặc ca và chủ nhân đều là thân nữ nhi, dù chưa từng nhìn thấy dung nhan thực sự, nhưng nhìn nụ cười này, trước mắt lại giống như xuất hiện ánh sáng rực rỡ, long lanh vô cùng. Nghĩ nếu coi bỏ lớp hóa trang kia đi sẽ xinh đẹp thế nào, hấn tò mò nhưng cũng không dám chậm trễ chuyện chính. Liếc mắt nhìn bốn chung quanh, cúi người, nhỏ giọng nói thảm mấy câu bên tai nàng.

“Bọn họ thật sự hỏi như vậy?” Lúc trước là kinh ngạc, hiện tại lại là kinh hãi.

“Đúng là hỏi như vậy, ta nói lại một chữ cũng không sai.” Sầm Nhị lại lần nữa đứng thẳng, lui ra phía sau Mặc Tử nửa bước. “Mặc ca, nếu để chủ nhân biết chuyện này, truy cứu trách nhiệm làm lộ bí mật, cho dù không tra ra được, cha con chúng ta cũng khó thoát khỏi tội này.”

Mặc Từ cụp mắt không lên tiếng, nhưng Sầm Nhị nói đúng. Nếu mà truy cứu chuyện này, không tra ra được cụ thể là từ ai, Sầm chương sự không tránh khỏi chuyện bị trách phạt.

“Chờ gặp bọn họ rồi nói sau.” Việc đã đến nước này, không gặp không được.

Mặc Từ đi đến cửa gian phòng lần trước thuê chung, trừng mắt nhìn giấy dán kín cửa một hồi lâu. Nghĩ đến đám người đó, nhất là Nhị Lang cầm đầu ba người kia, phách lối như vậy, giảo hoạt như vậy, cao ngạo như vậy, lại từ kinh thành đến, tám chín phần là có quan hệ với triều đình Đại Chu. Không biết vì sao, vừa nghĩ đến triều đình chính đáng, toàn thân nàng lại không rét mà run.

“Mặc ca?” Sầm Nhị thấy bộ dáng ngẩn người của Mặc Từ, lên tiếng gọi.

“À?” Hai tay Mặc Từ nắm chặt thành quyền, “Mở cửa đi.”

Sầm Nhị đáp lời đẩy cửa đi vào.

Trên mặt Mặc Từ nở một nụ cười chu toàn, đi theo sau Sầm Nhị, khép cửa lại, nỗi sợ hãi biến mất không còn lại chút gì. Ánh mắt thản nhiên đảo qua một vòng, may mà chỉ có ba người. Ba người kia hoàn toàn khác biệt với nam nhi ở Lạc Châu, mặt mày vóc người, thậm chí ngay cả áo khoác, giày đều mang theo cốt khí bất đồng.

Từ xưa, người phương bắc luôn kiêu ngạo hơn người phương nam. Bởi vậy, người bắc đến phía nam, tự xưng là nam hạ; người nam đến phía bắc, lại gọi là bắc thượng. Nam hạ, thắng nhiều. Bắc thượng, bại nhiều.

Ba người thấy nàng, trong đó hai người vẻ mặt không thay đổi, đang uống vẫn uống đang ăn vẫn ăn. Chỉ có người tên Trọng An dáng vẻ nhã nhặn, đưa ra ý định dùng chung một gian phòng hôm đó, là nở nụ cười hiền lành với nàng.

“Vị tiểu ca này, lần trước là chúng ta lỗ mắng, làm việc tốt quá lại hóa dở, xin chớ để ở trong lòng.” Trọng An vẫn nói lời hay.

Tốt quá hóa dở là nói hai thoi bạc kia chẳng? Mặc Từ thấy đối phương vẫn ngồi bình tĩnh, không hề có ý định đứng dậy tiếp đón, cảm thấy tốt quá hóa dở chính là tác phong của bọn hắn nên cũng chẳng so đo nhiều. Vì thế, tự mình tiến đến bàn phía đối diện ngồi xuống.

Vừa ngồi xuống, lại cảm thấy không thoải mái. Mỗi lần nàng đến Vọng Thu lâu, theo thói quen đều ngồi cạnh cửa sổ, tựa lưng vào tường, ung dung thoải mái. Hiện tại ngồi trên ghế này, mặc dù ghế khắc tinh xảo khéo léo, nhưng lại không có chỗ tựa lưng, phải đặt tay lên trên bàn, mới có thể ngồi thẳng. Đột nhiên nhớ tới quán ăn khách sạn ở hiện đại đều là ghế bành, mà từ lâu khách điếm ở cổ đại hầu như đều là băng ghế. Xem ra phải tìm cơ hội nói chuyện với Cầu Tam nương, đổi từ băng ghế thành ghế dựa mới được.

“Tiên sinh khách khí rồi.” Tư thế lúc này của Mặc Từ, lưng hơi cong, hai tay đặt úp sấp trước bàn, bộ dáng tùy ý thản nhiên.

Sầm Nhị nhìn tư thế của nàng, trong lòng thần phục. Bộ dạng lúc này và lúc trước cười rộ lên khác nhau một trời một vực.

Vị Nhị Lang kia nghe Mặc Từ nói chuyện, dường như không chút để ý nhưng tâm tình cũng không đặt ở trên nhóm ca múa Cát Thu ở cao đài. Tiên sinh, là một cách tôn xưng đối với những người có tài học. Mặc ca tướng mạo bình thường này đến tột cùng là tùy ý gọi như vậy, hay là nhìn ra bản lĩnh của Trọng An mà thể hiện tôn trọng? Hắn không muốn đánh giá cao đối phương, nhưng cũng không thể xem thường.

“Lần trước là ta sai trước.” Mặc Từ nói vẻ không lưu tâm, “Cũng là chuyện đã qua, về sau không cần nhắc lại. Có câu không đánh không quen. Nếu không phải một lần đối đầu cũng không có lần gặp mặt này.” Tuy rằng một chút nàng cũng không muốn gặp lại.

“Nói rất hay, không đánh không quen.” Trọng An đứng dậy, nhắc lên một bầu rượu, rót đầy vào chén trước mặt Mặc Từ, “Tiểu ca, ta kính ngời một ly. Coi như bỏ qua hiềm khích lúc trước, Trọng An nguyện kết giao bằng hữu với ngươi.”

Sở dĩ Mặc Từ có thể thành thực đi theo Cầu Tam nương, bởi vì nàng và Cầu Tam nương có vài phần giống nhau. Một trong số đó chính là mặc kệ người khác đối với nàng tốt bao nhiêu, vẫn luôn ôm điểm thái độ hoài nghi. Lấy thân phận một quân nhân ở hoàn cảnh xa lạ hỗn loạn, trước tiên nàng vẫn coi tất cả mọi người là kẻ địch, không ngừng quan sát và thăm dò, trải qua nhiều lần khảo nghiệm, mới phân biệt ra địch và bạn.

Như vậy, Trọng An này là bạn sao?

Không phải.

Nhiều nhất ba người bọn họ chỉ không đóng vai phản diện.

Một nam tử mặc cẩm bào, đầu đội mũ ngọc quan, hơi thở bất phàm vì sao phải cùng người bộ dạng bình thường [đã hóa trang], mặc y phục vải bố, thân phận cũng không tự do nàng kết làm bằng hữu?

Có điều nếu là vì chuyện kia, biết đâu nàng lại có thể nhìn thấy, bộ dạng tự mình cầu nàng của vị Nhị Lang này.

Q.1 - Chương 50: Người Biết Ta Biết (Nhị)

Có điều nếu là vì chuyện kia, biết đâu nàng lại có thể nhìn thấy, bộ dạng tự mình câu nàng của vị Nhị Lang này.

Mặc Từ có loại tâm tình muốn nhìn đối phương cầu cạnh mình, đơn giản chỉ là bản tính của tiểu nữ tử mà thôi. Không vì cái gì khác, chỉ vì ngày thường trong thân phận nha hoàn quá áp lực, cơ hội giả nam không cần kiêng nể gì thật sự không nhiều, cho nên mỗi khi có thể thể hiện bản tính thì tận lực là chính mình. Nàng là người như thế nào? Nói thực, chính nàng cũng không rõ. Nhưng khẳng định là, tuyệt đối không giống những người cổ đại này.

Về phần bằng hữu, không làm cũng được. Đến khi bọn họ biết thân phận nữ nhi của nàng, lại ghét bỏ cách xa tám ngàn dặm. Nghĩ như vậy, ngón tay nàng vuốt một đường trên mép chén, nhưng không cầm lấy chén rượu.

“Ta không biết uống rượu. Thịnh tình của tiên sinh, chỉ có thể ghi nhận trong lòng, mong tiên sinh bỏ qua cho.” Không hề hay biết, lời nói của nàng cùng với thân phận một sai vật hoàn toàn không giống.

Hai tay Trọng An đang nâng chén rượu, chuẩn bị cộng ly với đối phương, không ngờ nàng lại đáp lại như thế, vẻ mặt lộ sự xấu hổ. Nhưng bởi vì Mặc Từ nói vô cùng khách khí, khiến hắn không thể bất mãn, đành phải tự mình uống cạn, sau đó trở về chỗ ngồi.

“Hôm nay ba vị tới tìm ta, không biết là vì chuyện gì?” Mặc Từ không đợi không khí trở nên nguội lạnh, cười mở miệng hỏi.

Nhị Lang nhìn nàng, phát hiện nụ cười kia không thể nào khiến cho người ta thích, hơn nữa khóe miệng nhếch cao, ánh mắt dao động, đảo qua đảo lại, mang theo cảm giác hưng phấn khó hiểu. Có thể kết luận, trong đầu người này đang tính toán chuyện gì đó!

“Người biết rõ còn cố tình hỏi? Tiểu nhị của người nên sớm nói cho người rồi.” Giọng nói trầm mạnh, vang lên như chuông lớn, là vị nam tử ngồi bên cạnh Nhị Lang, dáng người khôi ngô, cao lớn, tuổi tác xấp xỉ Trọng An, chỉ là tính khí chênh lệch một trời một vực.

“Lời này đúng là nói đùa.” Mặc Từ liếc nhìn Sầm Nhị đang ngồi ở một bên, khiêm tốn mười phần, “Ta chẳng qua chỉ là giả sai vật của chủ nhân, cái gì mà tiểu nhị của ta? Mặt khác, đúng là hắn đã nói lại cho ta. Có điều, ta suy nghĩ nửa ngày, vẫn chưa hiểu ra ý tứ của chư vị. Phiền ba vị giải thích lại cho ta một lần.”

Đây là khiêu khích, trực tiếp ném tới trước mặt Nhị Lang, để xem hắn có thể phớt lờ được nữa hay không.

Quả nhiên, Trọng An và vị nam tử khôi ngô kia đồng thời quay sang nhìn Nhị Lang.

“Sắp xếp cho chúng ta qua sông.” Nhị Lang rút cuộc đã mở miệng, dù sao thì im lặng cũng không phải cách giải quyết mọi chuyện.

“Vị Nhị Lang huynh này.” Mặc Từ đỉnh đặc xưng hô, “Hình như người nói thiếu nửa câu. Hắn là, ‘sắp xếp cho chúng ta qua sông, qua bãi Kinh Ngư vào Nam Đức’.”

“Ta nghĩ người nghe không hiểu.” Nhị Lang liếc mắt lạnh, ai cho phép nàng gọi hắn là Nhị Lang?

Ở trong mắt Mặc Từ, vị Nhị Lang này trước sau vẫn luôn xem thường nàng.

“Nếu như nói từng chữ từng chữ một, ta hiểu. Nhưng kết nối thành một câu, ta lại không hiểu. Đối lại là người, người mở từ lâu, có người tới cửa, mở miệng không gọi thức ăn, lại muốn một chiếc thuyền, người có thể hiểu được hay không?” Xem thường nàng cũng không sao, nàng thể hiện tốt một chút là được.

“Nếu như từ lâu của ta là Vọng Thu lâu, ta nghĩ trong lòng ta sẽ rõ.” Nhị Lang vừa nói xong, rất hợp với tình hình, dưới lầu đột nhiên vang lên tiếng vỗ tay trầm trồ khen ngợi, thì ra là nhóm Cát Thu vừa múa xong.

Lợi hại! Trong lòng Mặc Từ khen thầm, nhưng không biểu lộ chút nào ra ngoài. Nàng cũng không thành thật, lúc này phải giả vờ ngu ngốc.

“Trong lòng ta không biết trong bụng cũng không rõ. Đã như vậy, nên để cầu về cầu, đường về đường thôi. Các người muốn qua sông, tìm đến quan phủ xin xác nhận, tốn chút bạc để làm văn điệp qua cửa là có thể lên thuyền. Chuyện buôn bán của Vọng Thu lâu chúng ta, mặc dù rộng rãi nhưng cũng không quản được đến cả mặt sông. Các vị thật sự là tìm lầm địa phương rồi.”

“Phải không?” Nhị Lang lạnh nhạt hỏi lại.

“Đúng vậy.” Mặc Từ đáp rất nhanh, “Nếu không, để ta bọn tiểu nhị đi mời thứ sử đại nhân đến đây uống rượu, tiến cử giúp các vị, cũng thay các vị tiết kiệm chút chi phí?”

“Sầm Nhị ——” Nàng còn thật sự nghiêng đầu định dặn dò.

“Tiểu tử chó càn rỡ, chúng ta còn...” Nam tử khôi ngô lông mày dựng ngược.

“Thạch Đầu lão đệ, không thể nói năng lỗ mồm.” Trọng Văn kéo hần lại.

Mặc Từ nhìn thấy rõ ràng, là do Nhị Lang liếc mắt, chặn lại lời nói của nam tử khôi ngô. Mặc dù bị cắt ngang, nhưng nàng cũng đoán được, lời đó hơn phân nửa là nói bọn họ không cần tiến cử. Hiển nhiên, thân phận của mấy người này không thấp. Nhưng nếu là quan lớn trên kinh, có thể dễ dàng lấy được văn điệp, vì sao còn muốn lén lút qua sông? Điểm ấy, tạm thời nàng không nhìn thấu.

“Tiểu ca, lần này gặp lại chúng ta, khi nghe đến bãi Kinh Ngư, phản ứng của ngươi cũng không phải hoàn toàn không biết gì cả.” Trọng An nhận được âm chỉ bên cạnh, con mắt vừa mở lại híp lại, thần sắc vững vàng.

Mặc Từ nhớ lại lần đầu tiên nghe chuyện về bãi Kinh Ngư nàng có phun ra một ngụm trà, vốn tưởng không có người chú ý, hóa ra vẫn rơi vào mắt người có tâm.

“Thì sao? Các ngươi nói cái gì mà ác quỷ, bạch cốt, bụi hoa lau độc, còn giống như tận mắt chứng kiến vậy. Nghe thú vị, thấy buồn cười, đúng lúc có trà ở trong miệng, không kiềm chế nổi nên phun ra. Không được sao?”

“Hắn chưa từng chứng kiến, chỉ là kể lại chuyện mà thôi, có lẽ ngươi tận mắt chứng kiến rồi, thấy không phải chuyện như thế, cho nên mới thấy buồn cười.” Âm chỉ với Trọng An, tất nhiên là Nhị Lang. Lúc ấy, hần ngồi cách Mặc Từ gần nhất, nghe rất rõ ràng. “Theo ta được biết, bãi Kinh Ngư là nơi nguy hiểm già trẻ lớn bé Lạc Châu đều biết, chỉ nghe tên thôi đã mất hồn mất vía.”

“...” Không xong rồi, không cần thận đặc ý vênh vao. Nàng đã nói Nhị Lang này lợi hại đúng không? Đúng là không nên vuốt râu hùm: “Lời này của huynh đài cũng không có đạo lý. Lá gan ta lớn, không sợ quỷ, nghe chuyện quỷ thần chỉ cảm thấy buồn cười, chẳng lẽ vì thế mà ta có bản lĩnh mang bọn người vượt qua sông?”

“Dưới cái nhìn của ta, ngươi cười là vì người khác không biết, cũng vì ngươi rõ ràng tư thuyền thực sự có thể qua bãi Kinh Ngư đúng không?” Một câu nói của Nhị Lang, khiến người đối diện ngừng cười.

“Chẳng qua là ngươi đoán, lấy gì để chứng minh?” Mặc Từ mặc kệ, có chết cũng không thừa nhận. Đường ranh giới quốc gia ở cổ đại được phân chia rất rõ ràng, những không giống hiện đại muốn ra nước ngoài phải làm hộ chiếu qua hải quan, trái ngược lại, chuyện quản lý xuất nhập biên giới có vẻ khá lỏng lẻo, dân chúng hai nước có thể tùy tiện ra vào. Nhưng hiện tại hoàn cảnh không như trước, vì đề phòng Đại Cầu, xuất cảnh không còn dễ dàng nữa, kiểm tra vô cùng gắt gao.

“Quặng sắt Nam Đức không nhiều lắm, nhưng lại có nơi chế tác kiếm danh chấn bốn phương. Nơi này sản xuất ra đoản kiếm không hề giống như kiếm bán trong dân gian, chỉ có quan chức lớn của Đại Chu mới có thể thu mua được. Chuôi kiếm Lưu Thủy Thu Sương bên hông hộ viện của Vọng Thu lâu, dường như vô cùng sắc bén.” Nhị Lang chỉ nói năm phần, nhưng hắn biết người kia nghe nhất định sẽ hiểu được.

Mặc Từ hiểu.

Đừng nói Mặc Từ, ngay cả Sầm Nhị nghe cũng hiểu.

Lưu Thủy Thu Sương, một cách thức chế tạo đoản kiếm mới của Đông Hải Nam Đức. Sầm Đại Lang không phải là một kẻ mê võ nghệ, nhưng lại là một người ham mê thu thập binh khí. Lần trước khi Mặc Từ ra ngoài, hắn đã cầu nàng mang về một thanh.

Lạc Châu ít có người biết đến thứ này, bình thường Sầm Đại Lang giấu đoản kiếm ở thắt lưng, không có ai để ý nhiều.

Vừa khéo, lần này lại gặp người biết hàng.

Đặt vào tình cảnh hiện đại, chuôi kiếm này chính là hàng lậu, loại hành vi này chính là buôn lậu.

Bạn đang đọc truyện *Chương Sự (Hố)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 51: Ngươi Biết Ta Biết (Tam)

Đặt vào tình cảnh hiện đại, chuôi kiếm này chính là hàng lậu, loại hành vi này chính là buôn lậu.

Giống như buôn lậu muối, có điều buôn lậu đồ vật phạm vi rộng lớn hơn, đa số quan phủ đều không chế nghiêm ngặt, dân gian không dễ có được, mượn đạo lý đầu cơ trục lợi, cố định giá khởi điểm.

Hiện tại, ba người này tìm tới cửa, mặc dù không có nói thẳng ông chủ phía sau Vọng Thu lâu là người buôn lậu, nhưng cũng nắm chắc có liên quan đến việc buôn lậu.

Mặc Từ không vì Cầu Tam nương, cũng phải vì chính mình mà phải nhận đến cùng.

“Lời này sai rồi. Cái gì mà Lưu Thủy Thu Strong, các người không nói căn bản ta cũng không biết. Theo ta thấy, bên hông mỗi hộ viện trong Vọng Thu lâu đều có một thanh đoản kiếm. Chuyện này e rằng các người hiểu lầm rồi.” Trước khi đến đường cùng, tuyệt đối nàng không thừa nhận.

“Vậy người gọi người tới, để chúng ta hỏi cho rõ!” Lên tiếng như sét đánh đất bằng, Thạch Đầu lão huynh khí thế rầm rầm.

“Các cửa hàng buôn bán ở Lạc Châu phần thịnh. Theo như các người nói, Lưu Thủy Thu Strong kiếm chỉ có thể rơi vào tay quan lớn, cho dù là như thế cũng không phải không thể mua bán. Một gia tộc từ hưng thịnh đến suy vong, đồ tốt đều có thể lưu lạc ra dân gian, người có duyên thì có được, chẳng lẽ cũng là chuyện đắc tội mất đâu?” Mặc Từ không ngốc, đương nhiên sẽ không gọi người lên, biến thành chuyện không đường cứu vãn.

“Con bà nó, cái gì cũng đều do người nói là được sao!” Thạch Đầu lão huynh xuy râu tròng mắt, rầm—— vỗ cái bàn.

Bầu rượu trên bàn nảy lên, chén rượu lúc nảy được rót đầy trước mặt Mặc Từ sánh ra hơn phân nửa, tràn ra ướt cả một mảnh khăn trải bàn Cẩm Lam.

Sầm Nhị vốn là chột dạ thay huynh trưởng nhà mình, bị gã Thạch Đầu kia hung tợn rống lớn, tuy rằng cố gắng không thể hiện kinh ngạc, nhưng ánh mắt liếc tới liếc lui, chốc lát nhìn ba người đối diện, chốc lát lại liếc nhìn Mặc Từ, trong lòng không yên.

Trọng An nhìn thấy biểu hiện của Sầm Nhị, mày rậm đặc ý giờ lên, “Tiểu ca, người rất trấn định, đáng tiếc người khác không giống người.” Tay đặt trên bàn, bình tĩnh nhắc lên ngón trỏ.

Mặc Từ thuận mắt nhìn lại, Sầm Nhị bình thường thông minh khéo léo không còn, thay vào đó là bộ dáng chột dạ, con người đảo không ngừng, trán còn lấm tấm mồ hôi. Đúng là tình cảm huynh đệ, quan tâm quá sẽ bị loạn.

Trên mặt nàng cười như gió xuân thân thiết, nhưng ở dưới bàn lại dùng chân đá đá Sầm Nhị, muốn hấn lấy lại tinh thần.

“Người thành thật đứng đắn, đột nhiên bị người đồ tội buôn lậu lên người, vô duyên vô cớ như vậy, bị dọa choáng váng một chút cũng không có gì đáng ngạc nhiên.” Nói xong, Mặc Từ đứng dậy, vuốt lại quần áo.

Đây là muốn đi? Hai tròng mắt của Nhị Lang lóe ra tinh quang.

Sầm Nhị phát giác vẻ mặt thất thố của mình, hối hận không thôi. Cũng đứng dậy theo Mặc Từ, nhìn biểu tình trấn tĩnh của nàng, gió táp mưa sa vẫn bình thản ung dung, không khỏi cảm thấy hồ thẹn. Đôi phương chưa biết là nhân vật thế nào, nhưng nhìn bộ dạng rất có ngạo khí của quý nhân, hơn nữa những lời vừa rồi vừa ấm vừa xoa, ẩn ẩn không biết bao nhiêu thâm ý, khiến cho hấn không dám đối mặt. Nhưng Mặc ca, rõ ràng nhỏ hơn hấn năm sáu tuổi, gặp chuyện lại không hoảng hốt, thong dong bình tĩnh. Khí độ như vậy, ai có thể ngờ là một nữ tử.

“Tuy rằng ba vị hiểu lầm, nhưng đã mất công đến đây cũng nên ở lại dùng bữa. Thức ăn ở Vọng Thu lâu không dám nói là đệ nhất thiên hạ, nhưng những nơi có thể sánh được cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay, ba vị dùng bữa xong hãy trở về. Ta chưa có đủ quyền mời khách ăn không, nhưng giảm giá thì không thành vấn đề.” Mời người ta ăn cơm, chính là nàng phải đi.

Gọi Sầm Nhị đến.

Sầm Nhị liên tiếp đáp lời, nói giảm tám phần, lập tức kéo chuông, gọi tiểu nhị đi lên để khách nhân gọi món.

Mặc Từ duỗi tay mở cửa, trong thời gian nháy mắt, cửa đã hé ra một khe hở.

Trọng An muốn đứng lên giữ lại. Ánh mắt Thạch Đầu lão huynh tròng lớn như chuông đồng, gân xanh nổi rõ trên trán, vừa muốn đập bàn chửi mả nó. Nhưng cuối cùng, hai người đều không động.

Bởi vì, Nhị Lang mở miệng.

“Nếu như người nói cho ta biết phương pháp qua sông, tiền tạ ơn sẽ không hề bạc.” Không cầu cạnh, nhưng đưa ra thù lao đầy đủ, “Theo như lời người, ta cam đoan sẽ không gây phiền toái thêm cho người hay ông chủ của người nữa, chuyện này chỉ có —— người biết ta biết.”

Thân mình Mặc Từ hơi sững lại, ở góc độ không ai nhìn thấy, thè lưỡi làm cái mặt quỷ, khi quay đầu lại hai mắt híp lại thành một đường thẳng, “Mười lượng bạc là số tiền tạ ơn lớn?”

Trọng An vừa nghe nói thế thì vui vẻ, là ai nói chuyện đã qua không cần nhắc lại?

Nhị Lang nhìn nàng dừng lại, trong lòng chắc chắn chính mình suy tính không sai. Tiểu tử này mặc dù không liên quan đến chuyện hàng lậu nhưng chắc chắn biết con đường giặt dây bắc cầu như thế nào.

“Trọng An, lấy ra.” Hấn chọc chọc mặt bàn.

Trọng An từ trong lòng lấy ra một tập ngân phiếu, đặt lên mặt bàn.

“Đây là một trăm lượng.” Nhị Lang trước sau vẫn nhìn thẳng Mặc Từ, không còn biểu hiện giấu cợt nữa, vẻ mặt sắc bén mà cứng cỏi, “Chỉ cần ngươi đồng ý, lập tức có thể đưa cho ngươi. Nếu ngươi có thể thay chúng ta lo liệu tốt, ta có thể cho ngươi thêm một trăm lượng nữa. Hai trăm lượng bạc, ngươi chỉ cần bán tin tức. Lần này, chẳng lẽ còn chê ít?”

Thì ra hẳn nghĩ lần trước nàng không cần mười lượng bạc là chê ít? Mặc Từ đột nhiên thu lại nụ cười.

“Đúng thế, ta đúng là chê ít. Nếu không, thử đưa ra ngàn lượng xem?” Dưới chế độ đẳng cấp khác biệt này, nàng thật muốn nói một câu, đúng là bạo vì tiền!

“Tiểu tử, biết điều thì nhận đi. Với thân thể như ngươi, một ngón tay của gia gia là có thể cho ngươi đi gặp Phật Tổ Tây Thiên rồi.” Thạch Đầu lão huynh rống to.

“Ta muốn thu, nhưng chính các ngươi không cho ta thu.” Thái độ vừa rồi của nàng rất nghiêm túc, “Đã nói các ngươi hiểu lầm, chúng ta là làm ăn đứng đắn. Nếu thật sự không tin, các ngươi đi báo quan là được, lại cứ khẳng khái muốn đưa ra số tiền lớn tạ ơn. Ta cũng muốn nắm lấy chỗ bạc này. Có ai là không thích thứ trắng toán này? Hai trăm lượng đủ để ta tự lập nghiệp, mua một tiểu viện, sống qua ngày lành. Có điều, ta không biết đến biện pháp không có văn điệp cũng có thể qua sông, cũng không thể bịa chuyện lừa gạt các ngươi. Đến lúc đó, các ngươi đem ta bẩm báo với quan phủ, bản thân ta chịu trọng tội chưa nói, còn liên lụy đến ông chủ. Hai trăm lượng, có bảo đảm được mạng nhỏ của ta hay không?”

“Có thể...” Có thể không được, nam tử khô ngô chỉ có khẩu khí lớn, nhưng đầu vồ mồm thì không lại nàng.

“Dừng ở đây thôi. Ta thấy vài vị cũng không phải người thiếu bạc, tốt nhất là liên hệ với quan phủ làm văn điệp dâng hoàng đi, cần gì vì tiết kiệm chút tiền mà bí quá hoá liều.” Cuối cùng, Mặc Từ còn khuyên người hướng thiện.

Xoay người, chân bước ra khỏi cửa ba tấc.

“Thù lao có thể thương lượng.” Giọng nói êm tai đến tê dại, “Giờ này hai ngày sau, ta sẽ lại đến Vọng Thu lâu, ngươi có thời gian suy nghĩ kỹ càng. Những lời vừa rồi tuyệt không giả dối, việc này ngươi biết ta biết, vô luận là thành hay không thành, sẽ không dính dáng tới quan phủ. Chỉ cần tin tức của ngươi là thật, không qua được sông ta cũng không truy cứu, hay đòi lại ngân lượng. Dù thế nào, đối với các ngươi cũng là một vụ mua bán chỉ lãi không lỗ.”

Lần này, Mặc Từ không trở lại.

Sầm Nhị ở phía sau bước nhanh vượt lên, dùng ống tay áo lau mồ hôi trên trán, “Mấy người này, đúng là khó chơi.”

Mặc Từ không lên tiếng, nhưng nàng đồng ý với Sầm Nhị. Chỉ vì một động tác nhỏ lơ đãng của mình, chỉ là một thanh đoản kiếm bên hông Sầm Đại Lang, bọn họ có thể ép tới cùng như thế, dường như là nhìn thấu hết thấy mọi việc.

“Có muốn bẩm báo chủ nhân hay không?” Vốn không có ý định bẩm báo, nhưng nay đối phương không phải bình thường, khiến cho Sầm Nhị khó quyết định. Nghĩ đến việc ngày sau bọn họ còn đến nữa, da đầu hẳn lại run lên.

“Ta trở về sẽ bẩm. Là đối phương lợi hại, không trách được các ngươi.” Đây là chuyện lớn, nàng cần nói với Cầu Tam nương.

“Nếu không, từ chỗ bọn họ kiếm được một khoản lợi cũng rất tốt. Ta thấy người nọ nói giữ kín bí mật, không giống như nói dối.” Sầm Nhị là trường phòng thu chi, đối với tiền bạc rất mẫn cảm.

“Buôn lậu là trọng tội, sao có thể dễ dàng tin tưởng những kẻ chúng ta không hề biết này?” Mặc Từ vô cùng cẩn thận với chuyện này.

“Mặc ca, hay để ta phái người đi tìm hiểu một chút?” Sầm Nhị muốn hiểu biết rõ về đối phương.

“Người đứng đầu chính là con cháu Vệ Di thái thái của Kính Vương phủ, từ kinh thành đến. Chỉ sợ thù hạ của ngươi không tránh nổi ánh mắt của đối phương, quên đi thôi.” Mặc Từ đối với thân phận của Nhị Lang, có chút hiểu biết, nhưng không phải hoàn toàn rõ ràng.

“Dính dáng đến Kính Vương phủ trên kinh thành sao? Má ơi!” Sầm Nhị liên tục nói chằng trặc chằng trặc.

Bạn đang đọc truyện *Chương Sự (Hố)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 52: Tiểu Thiếp Rất Tốt (Nhất)

Đi đến hậu hoa viên kiểm tra hàng hóa, sau khi phân phó Sầm Nhị chuẩn bị mọi thứ ổn thỏa, Mặc Từ rời khỏi Vọng Thu lâu, nhưng đợi cho đến khi trời

tối đen, mới trở lại viện của Cầu Tam nương.

Tiểu Y đưa cho nàng một chiếc đèn lồng, cũng không nói gì, đi theo phía sau nàng.

Mới đầu Mặc Từ không cảm thấy có gì khác thường, Tiểu Y vốn không thích nói nhiều. Nhưng đi trên đường, vai nàng bị Tiểu Y vỗ ba lượt, mà mỗi lần nàng quay đầu hỏi làm sao, Tiểu Y lại không nói câu nào, chỉ khăn trương nhìn nàng.

“Mặc Từ trở lại rồi sao?” Giọng nói của Cầu Tam nương từ chính phòng truyền ra.

“Cô nương, ta đã trở về.”

Tay Mặc Từ vừa mới chạm vào mình, Tiểu Y vốc dáng cao gầy vội vàng nói nhỏ trên đỉnh đầu, “Nếu người muốn trèo tường, ta giúp người.”

Mặc Từ nhướng mày, thỉnh cầu trèo tường lúc trước đều là nàng dùng bình gỗ có nắp để đổi, nay Tiểu Y đột nhiên lại chủ động đưa ra, là đang ám chỉ nàng nên chạy trốn ư? Nhưng vì sao?

“Nếu đã trở lại, mau vào đây đi.” Qua lớp màn thấy bóng người, Cầu Tam nương nhìn hai bóng dáng một cao gầy, một nhỏ nhắn, “Tiểu Y, nói thăm cái gì?”

“Không... không có gì.” Tiểu Y biết đánh nhau nhưng không biết nói dối, trả lời lấp ba lấp bắp.

Mặc Từ nghe nghe được, Cầu Tam nương cũng nghe được.

Vào phòng, thấy Bạch Hà và Lục Cúc đang bày com chiều. Đơn giản ba món mặn một món canh, hương thơm tỏa ra bốn phía, còn hơn cả một bàn yến hội. Bạch Hà bỏ rất nhiều tâm tư vào khẩu vị của Cầu Tam nương, bởi vì theo góc độ dinh dưỡng mà nói, Cầu Tam nương thích ăn cay nóng, lại yêu rượu mạnh, thật sự không phải tốt. Mặc Từ đã nói qua có điều Cầu Tam nương không nghe, nhưng Bạch Hà lại để tâm, cho nên khổ sở vắt óc, vừa muốn thỏa mãn khẩu vị của Cầu Tam nương, vừa đảm bảo thân mình cho nàng.

“Sâm Hoan chuẩn bị đến đâu rồi?” Cầu Tam nương lấy chiếc đũa gấp một miếng măng ném thử, nhắm nháp nửa ngày, lại liếc mắt nhìn Bạch Hà.

Bạch Hà thấy thế, cười nói, “Cô nương, mấy ngày nay ẩm lên, ăn cay quá sẽ dễ sinh khí nóng, ta chỉ thả chút dầu cay, không thêm hạt tiêu. Nhưng măng là vừa hái, thịt cũng là ta đặc biệt ướp chế.”

Tính tình Cầu Tam nương khi bùng nổ thì cũng chẳng khác gì hạt tiêu, có khi Mặc Từ cảm thấy còn cay hơn nhiều. Cầu Tam nương dường như không cay không vui, nếu như ăn com xã giao thì không nói, nhưng bữa com bình thường cũng nhạt nhẽo, tâm tình nhất định khó chịu.

“Không cay thì mang rượu đến cũng được. Vài ngày trước ở trong am ăn chay, miệng đúng là nhạt miệng.” Cầu Tam nương một tay chống cằm, ừ ừ nói.

“Cô nương, ở trong phủ sao có thể tự do như bên ngoài.” Tính tình Bạch Hà ôn hòa, nhưng không phải người không có chủ kiến, nghe thấy Cầu Tam nương muốn rượu, đương nhiên không đồng ý, “Nếu để người khác nhìn thấy, biết giải thích thế nào, sẽ hỏng mất thanh danh của nương. Cô nương, ta mất rất nhiều tâm tư, ngài ném thử trước rồi nói sau.”

Cầu Tam nương phì cười một tiếng, “Thanh danh? Ai chẳng biết đại tiểu thư Cầu phủ thường xuyên theo cha ra bên ngoài, hoàn toàn không giống tiểu thư khuê các. Nếu như ta để ý thanh danh, sao có thể gây dựng sự nghiệp, cùng đám nam tử ngồi chung bàn dùng bữa uống rượu?”

“Cô nương, lời này sai rồi. Tuy nói xưa nay sĩ nông công thương khác biệt, nhưng Lạc Châu là đất làm ăn kinh doanh. Nam tử được đánh giá cao, trước tiên chính là thương nhân sau đó mới là kẻ sĩ. Bên ngoài nhắc tới cô nương, có ai không tán thưởng là nữ tử tài giỏi lại hiểu thuận, nào có lời nói không tốt. Nhưng Bạch Hà nói cũng không sai, nếu xã giao, uống rượu thì không sao. Nhưng nay ở trong phủ, nơi đâu cũng có người rình chờ cô nương mắc lỗi, một chút sơ sẩy cũng thành nhược điểm. Ngày thường thì thôi, nhưng nay đúng là thời điểm mẫn cảm, gió thổi cỏ lay, rơi vào tay Vệ Di thái thái, dù sao cũng không tốt lắm. Có thanh danh hay không hệ không lớn, nhưng cũng không thể để người ta nhân cơ hội này mà vạch lá tìm sâu.” Mặc Từ đứng ở bên cạnh Cầu Tam nương lên tiếng khuyên bảo.

“Mặc Từ nói đúng. Nửa năm nay cô nương không uống rượu, tại sao hôm nay lại nghĩ đến?” Bạch Hà đột nhiên nhớ tới chuyện ban ngày Tứ phu nhân tới đây, “Không phải là Tứ phu nhân nói gì với cô nương chứ?”

Bạch Hà nói lời này vô tình khiến cả phòng đều đề tâm.

Mặc Từ quan sát, Lục Cúc dường như cũng không biết mục đích Tứ phu nhân đến. Hiểu rõ, hình như chỉ có Tiểu Y, hơn nữa rất có khả năng là nàng nằm úp sấp trên nóc nhà nghe lén.

“Mặc Từ, người còn chưa trả lời ta, chỗ Sâm Hoan chuẩn bị thế nào rồi?” Chấp niệm của Cầu Tam nương rất mạnh, không được thỏa mãn, cũng rất kiên trì.

“Sâm đại chương sự không có ở đó, ta đã dặn dò Sâm Nhị Lang. Hàng hóa lấy vào gần đủ rồi, chỉ còn chờ ý của cô nương...” Mặc Từ đang suy nghĩ nên nói chuyện hôm nay Nhị Lang nhà kia như thế nào, nào ngờ chỉ im lặng một lát như vậy, Cầu Tam nương đã mở miệng.

“Tứ phu nhân muốn một nha đầu từ chỗ ta.” Nàng nói xong, lại bắt đầu gấp măng, chậm rãi ăn, sau đó thành gấp liên tục.

Bạch Hà đầu còn tâm trạng cao hứng vì món ăn mình cải biến thành công nữa, cần môi, con người bất an nhìn Cầu Tam nương.

“Cô nương, bên người Tứ phu nhân thiếu nha đầu sao?” Trong lòng Lục Cúc nghĩ cái gì thì nói cái đó, căn bản không để ý tới những chuyện khác.

“Bên người Tứ phu nhân không thiếu, nhưng bên người Tứ thiếu gia thiếu.” Cầu Tam nương nói về “đệ đệ tốt” của mình.

“Tứ thiếu gia?” Lục Cúc thì thầm, sau đó “à” một tiếng, đưa tay che miệng, rốt cục cũng hiểu chuyện.

Mặc Từ cúi mắt, không phải nàng tự kỷ, chỉ là giác quan thứ sáu có cảm giác không tốt, gần đây chuyện xui xẻo gì cũng tìm đến nàng. Chả trách lần trước Tứ phu nhân lôi kéo nàng và Bạch Hà nói chuyện, vừa khen người vừa có ý làm mai mối, thật ra là đang tính toán thay Cầu Tứ. Nàng có thể hiểu được nam nhân lằng nhằng, nhưng không thể hiểu vì sao lão bà lại giúp đỡ loại chuyện này. Tứ phu nhân cũng quá hiền lành rồi.

“Cô nương, chúng ta là nha hoàn hồi môn của ngài, Tứ phu nhân muốn ai đều không thích hợp.” Bạch Hà liếc mắt nhìn vài nha đầu, cuối cùng ánh mắt rơi xuống người Cầu Tam nương. Ở trong lòng Bạch Hà, đám nha đầu các nàng sẽ không chia lia.

“Tứ phu nhân nói, nếu đi một người sẽ bù lại cho bốn nha hoàn.” Cầu Tam nương ăn xong một miếng, lại nói tiếp một câu, “Lục Cúc, nếu chuyện này là thật, về sau sẽ có người coi cửa thay người, cũng có tiểu nha đầu cho người sai khiến rồi.”

“Cô nương, ngài nói như vậy, cũng biết là ta không dễ chịu mà. Thà rằng mỗi ngày ta coi cửa đến khuya, cũng không muốn tỷ muội chúng ta thiếu một người.” Lục Cúc lắc đầu, sắc mặt khó coi.

Không phải Lục Cúc, sau khi dùng xong giác quan thứ sáu, Mặc Từ lại dùng phương pháp bài trừ.

“Hai người các người không muốn mọi người tách ra, cũng phải nghe xem người Tứ phu nhân muốn suy nghĩ thế nào chứ. Có phải không, Mặc Từ?” Cuối cùng Cầu Tam nương cũng nói tên.

Tiểu Y cúi đầu nhìn mũi chân, có chút không kiên nhẫn.

“Mặc Từ?” Lòng mày Bạch Hà nhíu lên.

“Mắt Tứ phu nhân cũng thật tinh, chọn đúng người thông minh nhất trong chúng ta.” Lục Cúc quyết miệng, “Cô nương, ngài không đáp ứng đúng không?”

“Mặc Từ, người không nói lời nào, là đang thẹn thùng, trong lòng nguyên ý?” Dường như Cầu Tam nương còn chưa đùa giỡn đủ, “Nếu không, ngày mai ta tìm Tứ phu nhân đáp ứng chuyện này? Tuy là nha đầu thu phòng, nhưng Tứ phu nhân đã cam đoan, chỉ cần người sinh được con trai sẽ nâng lên làm thiếp, cầm y ngọc thực sống cả đời.”

Mặc Từ nâng mắt lên, con người như thu thủy luôn bình tĩnh vô ba, lúc này sáng quắc.

Cầu Tam nương thu biểu hiện của nàng vào trong mắt, vỗ chiếc đũa lên mặt bàn, hai hàng lông mày như núi xa nhíu lên, giọng điệu lạnh đi một nửa, “Ta không nhìn lầm chứ, người đang tức giận với ta?”

Bạn đang đọc truyện *Chương Sự (Hố)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 53: Tiểu Thiếp Rất Tốt (Nhị)

Cầu Tam nương thu biểu hiện của nàng vào trong mắt, vỗ chiếc đũa lên mặt bàn, hai hàng lông mày như núi xa nhíu lên, giọng điệu lạnh đi một nửa, “Ta không nhìn lầm chứ, người đang tức giận với ta?”

Ở đây, ngoại trừ Mặc Từ, các nha đầu còn lại đều đi theo Cầu Tam nương từ nhỏ, sao có thể không nghe ra được ngữ khí của chủ tử đột nhiên thay đổi. Ba người hết nhìn Mặc Từ lại nhìn Cầu Tam nương nhưng vẫn không biết đã xảy ra chuyện gì.

Dạo này Bạch Hà sầu lo đến sinh cả nếp nhăn. Đây là làm sao? Lần trước cô nương cười đã khiến Mặc Từ nợ ba trăm lượng bạc, lúc này cô nương là thật giận, không biết sẽ phát sinh chuyện gì đây? Từ nơi nàng đứng, không nhìn thấy ánh mắt Mặc Từ, cho nên không lý giải được.

“Cô nương...” Muốn lên tiếng khuyên nhủ, nhưng không biết nên khuyên từ đâu, vì thế đành phải quay sang đẩy Mặc Từ, “Mặc Từ, mau nhận lỗi với cô nương.” Chuyện đúng sai, đối với nha hoàn các nàng mà nói không nên tìm hiểu đến cùng, thân phận thấp kém cho nên nhất định phải cúi đầu trước.

Mặc Từ không cúi đầu, nhưng ánh mắt cũng nhạt đi, “Cô nương, không phải ta tức giận, là kinh ngạc mà thôi. Một nha đầu nhị đẳng như ta, lại không đặc biệt xuất sắc sao có thể lọt vào mắt Tứ thiếu gia. Có phải Tứ phu nhân nói nhầm rồi hay không, coi ta thành người khác?”

“Vậy người đâm lao theo lao là được rồi, ta thấy chuyện hôn sự này cũng rất tốt.” Cầu Tam nương lãnh đạm nói mang theo chút trào phúng.

“Cô nương, loại chuyện thế này sao có thể nói tốt được?” Lục Cúc nghe thế thì thốt lên, “Thà rằng chiếm đầu trâu chứ không chịu rơi xuống đuôi phượng, không phải cô nương thường nói với chúng ta lời này là ngu ngốc sao?”

“Không sai, đúng là ta có dạy ba người các người như thế, nhưng không có nàng.” Đầu ngón tay của Cầu Tam nương nhếch lên, nhắm ngay hướng của Mặc Từ, “Trong số các người ai có tâm nhân hơn nàng, ai có thể độ thông minh với nàng, nếu muốn gả đến nhà kẻ có tiền làm thiếp ta cũng sẽ không ngăn cản.”

“Cô nương, ngài đừng nói như vậy. Tâm nhân và thông minh đâu có liên quan gì đến nhau? Mặc Từ sẽ không muốn gả cho người ta làm thiếp đâu.” Bạch Hà vì Mặc Từ mà nói lớn.

“Người có chí riêng, ta cũng không miễn cưỡng.” Cầu Tam nương lại cầm lấy chiếc đĩa, chậm rãi ăn.

“Mặc Từ, sao người không nói câu nào?” Lục Cúc gấp đến độ dậm chân.

“Làm tiểu thiếp...” Mặc Từ hơi mím vành môi, đối với việc Cầu Tam nương vô cớ sinh sự không đâu, cho dù là tức giận vô cùng, cũng không thể khiến nàng mất bình tĩnh, “Rất tốt.”

Bạch Hà và Lục Cúc đồng thời phát ra tiếng hô kinh sợ.

“Mặc Từ ở lại, ba người các người đi ăn cơm.” Cầu Tam nương tà tà liếc mắt một cái.

“Cô nương?” Lục Cúc không tình nguyện. Trong lòng còn chưa rõ ràng chuyện gì, nào có khẩu vị ăn cơm?

“Còn không đi, bằng không phạt người đêm nay không cần ăn.” Mắt hạnh Cầu Tam nương trừng lên nhìn nàng.

Bạch Hà biết Cầu Tam nương lúc này không phải nói đùa, vội vàng duỗi tay lôi kéo hai người, trước khi ra ngoài lại nhìn Mặc Từ một cái, muốn nói lại thôi, cuối cùng bất đắc dĩ lui xuống.

Hai khắc đồng hồ trôi qua, Cầu Tam nương không nói gì, chỉ chậm rãi ăn.

Mặc Từ thấy Cầu Tam nương ăn xong cơm, thì đi rót nước, để cho nàng súc miệng, lại đưa qua khăn bông trắng. Thói quen là một chuyện đáng sợ. Nàng làm nhà đầu hơn nửa năm, rất nhiều chuyện hầu hạ người ta đã thành quen tay. Mặc dù giờ phút này nàng và Cầu Tam nương có vẻ bất hòa, nhưng chuyện nên làm, nàng vẫn phải làm.

Cầu Tam nương dùng xong cơm, đứng dậy đi vào buồng trong, lười biếng nằm lên tháp gỗ lim, lấy một quyển sách bắt đầu lật xem.

Mặc Từ cũng theo vào, muốn nói vừa ăn cơm xong đã đi nằm rất dễ béo, nhưng lời đến miệng lại thôi. Lo loại chuyện vô bổ này làm gì chứ?

“Mặc Từ.”

“Vâng, cô nương.”

“Sớm biết người có tâm tư này, ta đã thay người đề ý. Tiểu thiếp... rất tốt sao?” Cầu Tam nương cười nhẹ. Nàng vốn xinh đẹp, cười lộ lên càng đẹp, giống như hoa lê trắng nõn, hoàn toàn tương phản với tính cách của nàng.

“Là cô nương nói trước.” Muốn nói về tâm nhân, Mặc Từ chẳng những hơn đám nha đầu Bạch Hà, Lục Cúc mà so với Cầu Tam nương cũng hơn vài phần. Giống như chuyện thiết kế một con thuyền chiến hạm, nếu như các mặt đều không lo lắng chu toàn, sao có thể thắng đối phương.

Cầu Tam nương thông minh, nhưng nàng cũng quá kiêu ngạo, đối với chuyện nữ nhân tranh đấu ở hậu trạch luôn khinh thường, cho nên tùy hứng làm bậy. Mặc Từ lại là một người từ thời không xa lạ đến nơi này sinh tồn cho nên không thể không thật cẩn thận, cẩn thận mọi chuyện, chính vì thế tâm nhân phải sâu mới nhìn thấu hết tất cả.

“Ta nói rất tốt, người cũng nói rất tốt. Nếu ta đây nói tặng người cho người ta, người cũng sẽ ngoan ngoãn đi theo Tứ phu nhân?” Cầu Tam nương lật sách, nhưng căn bản không xem.

“Cô nương muốn nghe ta nói lời thật lòng?” Mặc Từ cup mắt, nụ cười xinh đẹp không hề thua kém.

Cầu Tam nương hừ một tiếng, “Nói đi, ai có thể chặn miệng người?”

“Cô nương vẫn chưa đồng ý với Tứ phu nhân, nói những lời này chẳng phải là vô nghĩa?” Mặc Từ trả lời.

Cầu Tam nương chậm rãi nói tiếng “ồ”, thanh âm kéo dài xoáy vào tai người, cuối cùng hỏi ngược lại, “Người đã đoán được, vừa rồi còn quắc mắt với ta làm chi?” Ánh mắt sáng quắc như vậy, vô cùng sắc bén, lại khiến cho nàng nổi lên ý niệm tranh cao thấp trong đầu.

“Vừa rồi, Mặc Từ còn chưa có đoán ra. Nghĩ đến việc cô nương thực sự đồng ý với Tứ phu nhân, cho nên sợ tới mức cả người đều là mồ hôi lạnh, ánh

mất run lên.” Nghĩ đến việc nháy mắt mình có thể bị tặng cho người khác, đúng là khủng hoảng.” Sau đó lại nghĩ, cô nương cũng không phải người bội tín như vậy, cho nên mới nói theo cô nương mà thôi.”

“Hiếm khi thấy người run sợ, đúng là khiến ta thoải mái. Bình thường thấy người chuyện gì cũng bình tĩnh, ta đã nghĩ ngày nào đó phải ép người biến sắc mới hả lòng hả dạ. Còn nửa câu sau, người nói không đúng rồi. Tín hay bội tín, ta chẳng muốn suy nghĩ. Trong sách thánh hiền đều nói, chỉ có tiểu nhân và nữ nhân là khó đối phó. Một chữ tín, miệt mài theo đuổi nó thì ta được cái gì? Nhưng đúng là khi Tứ phu nhân đưa ra ngân phiếu, khiến ta hoa cả mắt, thật sự muốn thu vào.”

“Tứ phu nhân bỏ ra bao nhiêu bạc?” Chẳng những lấy bốn nha hoàn đổi một mình nàng, còn muốn cho Cầu Tam nương bạc? Mặc Từ nghĩ thầm, xem ra làm nha hoàn, nàng làm thật thành công.

“Một ngàn lượng.” Cầu Tam nương nói đến tiền, bỗng nhiên trở nên dịu dàng, hơi thở như hoa lan, “Một nửa làm đồ cưới cho người, một nửa về ta.”

“Năm trăm lượng làm của hồi môn?” Mặc Từ cười như không cười, “Thu nha đầu về phòng đúng là không rẻ.”

Cầu Tam nương cười đến run rẩy cả người, “Người cho là ai cũng như vậy? Khi Trương thị thưởng Ngã Liên cho Cầu Tứ, Giang thị chỉ đưa qua một bộ trang sức và hai mươi lượng bạc là xong việc, ngay cả tiệc rượu cũng không làm. Cho nên ta mới nói, Giang thị này không đơn giản, chắc chắn rõ ràng chuyện muốn người lần này không dễ dàng cho nên mới dùng bạc để bắt quý xay cối. Một ngàn lượng chắc hẳn là vốn riêng của Giang thị, cho dù là thế nào cũng không thể là Trương thị bỏ ra.”

“Phu nhân sao lại đồng ý?” Trải qua đêm đó, hẳn là nên hận nàng thấu xương mới đúng.

“Cái này người không hiểu. Cho dù bà ta có ngoan độc, cũng không nở ra tay với con trai và con dâu mình yêu thương nhất. Hơn nữa, thu người vẫn tốt hơn chuyện cưới từ bên ngoài về. Nói đến cùng, bọn họ chỉ xem người là một nha đầu. Chỉ cần khế ước bán mình của người ở trên tay bọn họ, người có thể chạy đến chỗ nào?” Cầu Tam nương không đấu tranh với đám người này, không có nghĩa là không biết.

“Khế ước bán mình?” Quả nhiên là có chủ ý ở chỗ này, “Tứ phu nhân danh chính ngôn thuận hỏi cô nương mua.”

“Nàng ta muốn mua, ta có thể bán hay không, phải hỏi người.” Cầu Tam nương ném quyển sách kia lên bàn, dùng giọng điệu ngọt ngào người chết không đền mạng hỏi, “Mặc Từ cô nương, đến tốt cùng là người muốn chiếm đầu trâu, hay là nguyên ý dừng lại ở đuôi phượng?”

“Cô nương nghĩ sao?” Mặc Từ học Cầu Tam nương, hỏi lại.

“Ta nghĩ, nếu ta không thể làm cho người hoàn toàn coi mình là nha hoàn, người sẽ không tự coi nhẹ mình. Trong bốn nha đầu bên người, chỉ có người là phải dùng phương thức khế ước để làm việc cho ta. Ta tín nhiệm người, cũng là xây dựng trên việc tuân thủ nghiêm ngặt nguyên tắc của người. Trung tâm, ta không cần. Nhưng nếu không thể mang lại ích lợi cho ta, ta giữ người để làm gì? Mà nếu như ta không cần thiết đối với người, dường như cũng không giữ người được. Bạch Hà, Lục Cúc coi người như tỳ muội, không biết quan hệ giữa người và ta rõ ràng nhất chỉ dựa trên những chuyện lấy lợi. Mặc Từ, người hãy nghe cho kỹ, với người, ta sẽ không đối xử giống Bạch Hà, Lục Cúc, Tiểu Y. Khi bất đắc dĩ, người ta bỏ trước tiên, sẽ là người. Bởi vậy, đừng quá yên tâm hoặc là quá làm càn với ta.” Cầu Tam nương nói xong.

Đừng xem lời vừa rồi của Cầu Tam nương với Mặc Từ dường như không bắt nổi quan hệ, nhưng Mặc Từ nghe hiểu được, vì thế cũng rõ ràng biểu đạt ý tứ của mình, “Ta nguyện theo cô nương xuất giá.”

Đúng vậy, đây là ý của Cầu Tam nương. Mặc Từ không phải Bạch Hà, Lục Cúc, không thể chơi được trò tỳ muội tình thâm với Cầu Tam nương, cho nên nghĩ cái gì phải nói thẳng. Cầu Tam nương có đáp ứng hay không, phải xem nàng có thể mang đến cho Cầu Tam nương bao nhiêu chỗ lợi.

Loại quan hệ tiểu thư cùng nha đầu này, đúng như Cầu Tam nương nói, rõ ràng chỉ dựa trên những chuyện có lợi.

Như thế không phải rất tốt sao?

Bạn đang đọc truyện *Chương Sự (Hố)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 54: Song Hỷ Lâm Môn (Nhất)

“Không biết hôm nay có chuyện gì mà sáng sớm chim chóc đã kêu không ngừng thế này.” Lục Cúc mang một bình nước đến cho Mặc Từ đang ngồi canh cửa.

“Hót rất dễ nghe.” Mặc Từ nhận lấy ấm nước, tự rót một ly, đặt ở dưới bóng cây.

Hôm nay trời quang mây tanh, gió ẩm áp, nắng chiếu khắp nơi, trong lòng cũng cảm thấy bình yên, bởi vậy canh cửa cũng không phải chuyện gì quá khó

chịu.

“Mặc Từ, đến tốt cùng là tối hôm qua nguoi và cô nương nói cái gì?” Lục Cúc thừa dịp Cầu Tam nương cùng Bạch Hà đang ở trong phòng, vây quanh Mặc Từ hỏi chuyện.

“Không có gì.” Mặc Từ uống nốt chén nước, bắt đầu dọn dẹp sân, tâm tư quay trở về buổi tối hôm qua.

Cầu Tam nương đã nói: “Cho dù có từ chối Từ phu nhân, nhưng Cầu Minh nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ. Loại chuyện này, không phải là chuyện không muốn có thể cười cho qua. Nếu ta không đáp ứng, chỉ sợ Trương thị ra mặt, lấy chuyện hôn sự của ta, ép ta giao người.”

Lúc ấy, nội tâm Cầu Tam nương giống như đồng ý giúp nàng rồi. Lúc trước còn nói cái gì mà đối xử với nàng không giống như Bạch Hà, Lục Cúc, Tiểu Y, Mặc Từ cảm thấy Cầu Tam nương đúng là người hi nộ vô thường.

“Có điều ——” Ngờ khi Cầu Tam nương đột nhiên thay đổi, “Nếu nguoi có thể tận tâm tận lực vì ta mà tính toán mọi chuyện thành công, tâm tình ta tốt lên, tự nhiên sẽ giúp nguoi nghĩ cách. Không cần nguoi lo nghĩ nhiều, chỉ cần chờ theo ta gả đi là được.”

Tình cảm của đám nha đầu Bạch Hà đối với Cầu Tam nương vô cùng sâu đậm, cũng có lúc Mặc Từ hoài nghi tâm nhân của nàng, đến tốt cùng là vì bản thân hay là vì Cầu Tam nương? Thật tâm hay không phải? Tuy nói lúc đầu, nàng hi vọng Cầu Tam nương được gả đi cũng là vì chính mình mà suy nghĩ. Nhưng không thể phủ nhận, ngôn ngữ hành vi một lòng vì chủ nhân của đám Bạch Hà, Lục Cúc, dần dần cũng ảnh hưởng đến nàng. Bởi vậy bảy ngày ở Từ Niệm am, nàng một lòng suy tính cho chuyện của Cầu Tam nương mà không để ý đến mình.

Nói thực ra, khi Cầu Tam nương phân rõ quan hệ chủ tớ với nàng, sau khi thả lỏng, Mặc Từ lại cảm thấy có chút buồn bực không rõ. Giống như trong thân thể có hai linh hồn, một lạnh, một nóng. Thời điểm nàng muốn xây dựng tình cảm thì linh hồn lạnh chạy đến làm nguoi lại. Thời điểm nàng không muốn mọi chuyện liên quan đến mình thì linh hồn nóng lại chạy đến hâm nóng nàng. Trực tiếp dẫn đến kết quả, chính là nóng quá thì nguoi, mà lạnh quá lại nóng, tự mâu thuẫn. Nàng từng hoài nghi không biết mình có phải là nhân cách phân liệt hay không, cuối cùng tự nàng phải điều hòa, coi như đi chứng mất trí nhỏ, không nghĩ nhiều nữa.

Nghe xong điều kiện, Mặc Từ hỏi Cầu Tam nương, nếu như Kính Vương phủ không muốn cưới, có phải Cầu Tam nương sẽ đem nàng bán cho Từ phu nhân hay không.

Cầu Tam nương đáp, “Cái đó phải xem chính nguoi. Nếu như ngay cả chính mình nguoi cũng không cứu được, ta sao có thể trông cậy vào nguoi để làm đại sự? Nói đến chuyện quản lý làm ăn, nguoi có thể thay người không nhiều, nhưng cũng không ít.”

***

“Mặc Từ, ta nói với nguoi, đợi cô nương giúp nguoi qua được cửa này, sau này tốt nhất nguoi nên học chúng ta ngốc ngốc một chút, tuyệt đối đừng ở trước mặt chủ tử khác mà tranh cường hão thắng. Có như vậy, nhìn nguoi mới giống những nha đầu bình thường, yên ổn qua ngày.” Lục Cúc lay lay Mặc Từ còn đang ngây nguoi.

“Hà? Ừ.” Đúng thế, bắt đầu từ thời điểm nàng bước vào Nhạn lâu đã sai lầm rồi.

“Nói vậy có nghĩa là cô nương đồng ý giúp nguoi việc lần này? Thật tốt quá.” Lục Cúc tự cho là mình đoán đúng, rất cục lộ ra khuôn mặt tươi cười, “Bốn người chúng ta có thể cùng cô nương rời khỏi nơi đây.”

Mỗi lần gặp loại thời điểm như thế này, trong lòng Mặc Từ lại không kiềm chế nổi ám áp. Cầu Tam nương nhìn ra được cho dù nàng thành thật nhưng không quá trung thành. Có điều Bạch Hà, Lục Cúc, thậm chí là cả Tiểu Y đều thực tâm coi nàng là tỷ muội. Cho dù trúng một gậy, nhưng vẫn có ba viên đường cho nàng. Nếu có lợi, nàng sẽ tự suy nghĩ biện pháp cứu mình. Loại tiểu thiếp này, nàng tuyệt đối không nguyện ý làm. Cho dù ở đây làm vai phụ, giúp Cầu Tam nương tranh đấu, nàng cũng không cảm thấy thoải mái, mỗi lần có thể tự do ra ngoài là không muốn trở về. Nếu trở thành tiểu thiếp, lại còn là tiểu thiếp của Cầu Từ, nàng trực tiếp dùng dây thừng treo cổ còn dễ chịu hơn.

Cửa viện bị gõ nhẹ ba cái, một giọng nói non nớt vang lên, “Bạch Hà tỷ tỷ có ở trong không? Muội là Bình Nha trong phòng bếp.”

“Đến đây.” Mặc Từ đáp lời, quay sang bảo Lục Cúc đi gọi Bạch Hà, “Hơn nửa là can nương của nàng lại giao cho việc gì, đến lúc này, nhất định là việc gấp.”

Lục Cúc vội vàng chạy vào trong phòng, chỉ chốc lát sau, đổi thành Bạch Hà vội vã chạy ra.

“Bình Nha, can nương ta có việc gì sao?” Hiếu thuận giống như con gái ruột, vừa mở miệng đã lo lắng cho lão nhân gia.

“Bạch Hà tỷ tỷ, bà bà không có việc gì, chỉ là sai muội đến đưa lời nhắn cho tỷ và Tam Cô nương.” Bình Nha năm nay vừa mới mười hai tuổi, bộ dạng cứng nhắc, tay thô chân to, bị phân rửa thức ăn và rửa bát ở phòng bếp, bình thường Bạch Hà rất chiều cô nàng.

Mặc Từ thấy nha đầu ghé vào bên tai Bạch Hà nói nho nhỏ, lại thấy Bạch Hà mặt đỏ tai hồng, nhãn tình sáng lên.

“Mặc Từ, bà mồi Tạ đến đây.” Sau khi nghe xong, Bạch Hà quay sang nói với Mặc Từ.

Bà mồi Tạ là bà mồi nổi tiếng nhất Lạc Châu, chuyên thay thiên kim công tử nhà giàu giết dây bass cầu, những nhà không đủ tiền hoặc không đủ địa vị bình thường không mời nổi. Nghe nói bà ta còn có khả năng xem tướng đặc biệt, phạm là cặp đôi bà ta làm mồi, không có nhà nào bắt hòa, cho dù là lúc

đầu không hợp nhưng sau này cũng thành phu thê gắn bó như keo như sơn. Tên tuổi ấy, cam đoan thanh danh của bà mối Tạ, càng cam đoan hồng bao nàng thu vào vừa lớn lại vừa nặng.

Có điều, chuyện Mặc Từ nghĩ đến là bà mối Tạ thay mặt cho Tam công tử của Kính Vương phủ sao?

“Chắc là tôi cầu thân, ta phải nhanh chóng thông báo cho cô nương.” Bạch Hà nắm tay, bước về chính phòng hai bước, rồi như nhớ ra chuyện gì, đột nhiên quay lại, “Mặc Từ, ngươi cũng theo ta vào đi.”

Mặc Từ không nghe lời, bởi vì còn đang quay sang hỏi chuyện Bình Nha, “Có phải bà mối Tạ tiến vào viện của phu nhân hay không?”

“Chắc là như thế, cho nên mới dặn chúng ta đem trà cùng điểm tâm lên. Nếu không, sao còn gọi trà.” Không ngờ tiểu nha đầu này bề ngoài thô kệch nhưng tâm tư cũng rất tinh tế.

Mặc Từ có chút tán thưởng gật gật đầu, lấy ra một lượng bạc bỏ vào trong tay tiểu nha đầu, “Bình Nha, ngươi mau mau trở về, nói với Lư bà bà, vô luận thế nào, hãy nghĩ biện pháp thay Tam Cô nương giữ người ở lại.”

Bình Nha nháy nháy mắt, nhìn Bạch Hà, lại quay lại nhìn Mặc Từ, cuối cùng gật gật đầu, nhắc váy chạy đi.

“Mặc Từ, đây là vì sao?” Bạch Hà thận trọng, nhưng cũng không thích ngăn cản chủ ý của người khác.

Mặc Từ kéo tay áo nàng, không trả lời, chỉ nói, “Đi, gặp cô nương, ta nói tiếp.”

Lúc này Cầu Tam nương đang ở trong phòng đợi tin tức, nghe Bạch Hà truyền lại lời của Lư bà, thần nhiên nhếch hai hàng lông mày, “Các người nói xem, nếu bà mối Tạ vì Kính Vương phủ mà đến cầu thân, như vậy sẽ là vị cô nương nào? Ta, Lục nương, hay là Thất nương?”

Bạch Hà nghĩ nghĩ, “Nếu không, để cho Tiểu Y đi thăm dò một chút?” Nói chung, đây là phương pháp thoả đáng nhất.

Tiểu Y nghe xong, lập tức lắc người đi ra ngoài.

“Mặc Từ, vì sao ngươi muốn Lư bà bà giữ khách lại?” Giống như việc lạnh nhạt hôm qua chỉ là ảo giác, Cầu Tam nương vẫn muốn nghe ý kiến của Mặc Từ như thường.

“Cho dù cầu thân vị nào, cô nương cũng có ba phần cơ hội. Thời gian cấp bách, nếu như thực sự là cô nương, chỉ sợ phu nhân sẽ sớm tiễn người đi, sao có thể để cho Tiểu Y nghe lén được. Theo ta, trước tiên giữ người ở lại, cô nương hãy mau mời lão gia đến chỗ phu nhân.” Lúc này Mặc Từ tuyệt đối là vì chính mình.

Đột nhiên nhớ lại sáng sớm chim chóc kêu vang, chẳng lẽ chính là Hi Thước?

Bạn đang đọc truyện *Chương Sự (Hố)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 55: Song Hỷ Lâm Môn (Nhị)

Chuyện hôn sự của Cầu Tam nương đã định rồi!

Tin tức này lan truyền đến từng góc ngách của Cầu phủ, khiến cho những đóm lửa nhỏ vốn đang cháy ngầm, bùng lên thành một biển lửa, ngọn lửa vô hình mà cuộn cháy mãnh liệt.

Trong khổ phòng, An thị vừa nghe mẹ chồng mình kể lại tin tức này, lập tức lôi kéo đám nha hoàn vú già ngồi cạnh hạt dưa nói chuyện tào lao, “Các người nói xem, đại tiểu thư của chúng ta là vận khí tốt, hay là thật sự có bản lĩnh? Phu nhân đây Lục cô nương, Thất cô nương đến trước mặt người ta, nắm chắc một trong hai người sẽ được chọn, thế mà người ta lại cố tình chọn Tam Cô nương. Đêm đó yến tiệc tại Vệ phủ, Tam Cô nương đang ở trong am tụng kinh niệm phật, lại không có người đến báo tin, cũng không có cơ hội lại mặt. Nếu nói như thế, Vệ di thái thái kia lần đầu gặp mặt đã xem trọng Tam Cô nương?”

Một vú già nói: “Đại tiểu thư bộ dạng xinh đẹp như vậy, toàn bộ Lạc Châu cũng tìm không ra người thứ hai. Đúng là có khả năng gặp mặt một lần là thích.”

“Cũng phải. Nói đến diện mạo, Lục cô nương, Thất cô nương còn kém xa. Ta biết Đại phu nhân đã mất cũng là một mỹ nhân trăm dặm mới có một, bộ dạng của Tam Cô nương và đại phu nhân cứ như được đúc trong một khuôn mẫu mà ra. Nếu không tại sao lão gia lại đặc biệt sủng ái Tam Cô nương, cho dù là phu nhân sinh Cửu cô nương cũng không quá đề bụng.” Một vú già lớn tuổi khác nói.

“Trời sinh duyên phận, ngăn cũng không được. Vốn dĩ phu nhân đã cự tuyệt, nhưng khi bà mới Tạ định rồi đi, ai ngờ còn chưa tới cửa lớn, lại bị đau bụng, đành phải mượn nhà xí. Trĩ hoàn như vậy, cho nên lão gia mới có thể phái người vội tìm trở về. Nói bao nhiêu lời hay, lại đáp ứng chia thêm nửa hồng bao, bà mới mới nguôi giận. Bây giờ chúng ta phải cư xử khách khí với Tam Cô nương một chút. Phu nhân không thích cũng là chuyện dễ hiểu, một khi Tam Cô nương được gả vào Kính Vương phủ, sẽ rất được coi trọng, còn chưa nói đến cửa hôn sự này rất có lợi với gia nghiệp của Cầu gia.” An thị lên tiếng tổng kết.

Suy nghĩ của An thị cũng là suy nghĩ của phần lớn những người ở đây, dù sao Cầu gia có thể kết thân với vương công quý tộc của Đại Chu cũng đã trào cao. Cầu Tam nương mặc dù không phải Vương phi tương lai, nhưng dựa vào phu quân chẳng lẽ có được chức cáo mệnh phu nhân còn không dễ dàng? Cáo mệnh đó, a di đã phạt, dân chúng bình thường như các nàng vẫn phải dập đầu cúi bái.

Mà khi mọi người đều nghĩ Trương thị đang vô cùng tức giận, thì bà ta lại sai người làm một bữa cơm chiều thịnh soạn ở chủ viện, mời nữ quyến các phòng, bao gồm cả Cầu Tam nương, nói muốn người trong nhà ăn mừng một phen.

Cầu Tam nương bước vào chủ viện, sau đêm Trương thị giáo huấn Mặc Tử, nàng không được phép tiến vào nơi này nữa. Nơi đây vốn dĩ là chỗ của mẫu thân nàng, trong trí nhớ mờ hồ trước đây, nơi này hoa cỏ phồn thịnh, trên mặt mỗi người luôn nở nụ cười. Nay cảnh không phải, người cũng chẳng còn. Nơi này, ngoại trừ lão cha, đã không có người nào quan tâm đến nàng nữa. Một khi đã như vậy, gả đi cũng tốt.

“Tam Cô nương đến.” Tiểu nha hoàn cuống quýt chạy vào chính phòng thông báo.

Ngài Hạnh, Ngài Đào từ bên trong vén màn đi ra, cùng lên tiếng gọi Tam Cô nương, lại cười ngọt nói chúc mừng chúc mừng.

Cho dù hai nha đầu này từ trước đến nay giỏi nhất chuyện ý thế ức hiếp người, nhưng Cầu Tam nương lại là người thấu hiểu đạo lý không đánh người đang cười, hơn nữa loại thời điểm này càng không thể chấp nhận, bởi vậy không nói nhiều, dẫn Bạch Hả, Lục Cúc, duyên dáng cười đi qua.

Vào trong phòng còn chưa nhìn đến bàn ăn, giọng nói của Giang Tổ Tâm đã từ trong buồng truyền ra, “Tam nương, mau vào, ta và phu nhân đang ở bên trong nói chuyện.”

Tuy rằng tính khí của Cầu Tam nương nóng nảy, nhưng đến thời điểm cần thiết vẫn biết nghiêm túc, đi vào trong buồng, hành lễ với Trương thị, “Mẫu thân vẫn khỏe chứ? Tam nương thấy khí sắc người cũng không tệ.”

Đêm đó Trương thị vốn già bộ bất tỉnh, thật ra thân thể vẫn tốt. Có điều nói đến khí sắc, đúng là không dễ nhìn. Chỉ cần nghĩ đến chuyện xảy ra sáng nay, trong lòng lại vô cùng bức bối, chỉ hận không thể nổi giận với Cầu Tam nương.

Trách ai được? Ba kẻ quái lạ.

Thứ nhất, là Vệ Quỳnh Ngọc. Từ nhỏ cùng nhau lớn lên, tính tình yếu mềm, không ngờ lại đâm một dao sau lưng mình. Biết rõ chính mình muốn gả Lục nương vào, nhưng lại tỏ vẻ coi trọng Thất nương. Mà khi chính mình lo thu nhận Thất nương, nàng lại cho bà mới tới, hơn nữa cầu thân lại là Tam nương mà mình ghét nhất. Nhớ ngày đó nói chuyện với Vệ Quỳnh Ngọc, mặc dù không nói thẳng là không thích, nhưng cứ nhắc đến Cầu Tam nương, lại ngấm ngầm phán xét. Còn tưởng rằng Quỳnh Ngọc tất nhiên sẽ tin tưởng, bởi vậy muốn dùng chuyện hôn sự này để dả kích đại tiểu thư Tam nương. Ai ngờ, lại biến thành trò cười.

Thứ hai quái lạ là lão gia. Bị bệnh hơn nửa năm, nằm trên giường hơn nửa năm. Từ khi Tam nương đi đến am bái phật, Bò Tát giống như thực sự hiển linh, bệnh tình mỗi ngày một thuyên giảm. Hôm nay, lại đột nhiên đến chủ viện, chẳng những gọi bà mới Tạ trở lại, không để ý đến sự phản đối của nàng mà còn chính miệng đáp ứng hôn sự của Tam nương. Buồn cười, lão gia khỏe lên lại đến phiên nàng bị tức chết.

Người thứ ba chính là Tam nương. Cho dù từ đầu đến cuối nàng ta không xuất hiện, nhưng gã sai vặt an bài ở viện của lão gia nói lại, sáng sớm Tam nương đã đến thăm lão gia. Nào có khéo như vậy, sớm không đến muộn không đến, lại đúng thời điểm bà mới Tạ đến. Chung quy là do bản thân coi thường nàng ta. Từ nơi nào, là ai truyền tin tức cho nàng, chính mình không biết. Lúc này, trong lòng ảo não. Năm trước Tam nương trở về nhà, chính mình không muốn cấp nhà đầu vũ giả cho, sau đó muốn đưa đến, nàng lại không muốn, biến thành không có tai mắt trong viện nàng, kết quả những chuyện bên người Tam nương hoàn toàn không hay biết gì. Đúng là tính kế đi tính kế lại vẫn bị phản.

“Chúc mừng Tam nương, chúc mừng Tam nương.” Giọng nói ôn hòa của Giang Tổ Tâm khiến Trương thị hoàn hồn, “Có thể cùng Tam công tử của Kính Vương phủ kết thân, đừng nói là phúc phận của người, cũng là phúc khí của Cầu phủ chúng ta.”

Trương thị bỗng nhiên rùng mình, không sai, Tam nương tuy rằng là cái đinh trong mắt cái gai trong thịt, nhưng nếu hôn sự đã định, sẽ không thể xử với nàng giống như trước kia. Cho dù là diễn trò cũng phải khiến nàng lung lạc, mới có thể vì tiền đồ sau này của mình.

Lập tức, Trương thị hoàn quá lại sắc mặt, cười đến hòa ái dễ gần, duỗi tay kéo Tam nương ngồi xuống bên người, “Tam nương, ta đã sớm thấy con là có tướng đại phú đại quý. Bộ dạng xinh đẹp, huệ chất lan tâm, tương lai có gã đi, nhất định có thể khiến Tam công tử và Vương gia Vương phi yêu thích. Tâm Nhi nói đúng, là con có phúc khí. Tục ngữ nói rất hay, một người đắc đạo, gà chó lên trời. Đây cũng là phúc khí của chúng ta. Con nha, phải cố dưỡng thân mình cho thật tốt, cái gì cũng không cần quan tâm. Đồ cưới ta và lão gia đã đi chuẩn bị, tuyệt đối không để người của Vương phủ coi thường. Những thủ tục bên ngoài, cứ yên tâm giao cho ta, nhất định sẽ làm thỏa đáng.”

Cầu Tam nương quá rõ ràng. Về mặt này của Trương thị là sau này còn muốn trông cậy vào nàng, cho nên mới có thể diễn trò giả mù sa mưa nổi da gà như thế này.

“Làm phiền mẫu thân vất vả.” Có điều, chỉ cần một ngày chưa thành thân, vẫn chưa thể đắc ý vênh vào.

“Cũng không vì riêng con. Đây là thân chuyện tốt có thể rạng danh Cầu phủ chúng ta, sao ta có thể vô tâm được?” Trương thị nói đến chân thành.

“Phu nhân, nói đến chuyện tốt, ta lại nghĩ tới một chuyện. Tuy nói ra kém hôn sự của Tam nương, nhưng nếu có thể thành, không phải là phủ chúng ta song hỷ lâm môn hay sao?” Giang Tổ Tâm che miệng, ánh mắt cười đến vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Chương Sự (Hố)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 56: Song Hỷ Lâm Môn (Tam)

“Song hi... lâm môn?” Cầu Tam nương nhìn bàn tay Trương thị đang nắm tay mình, lại nhìn Giang Tổ Tâm đang cười đến hân hoan, thật sự muốn rút tay bỏ đi.

“Mặc Từ là nha hoàn tốt của Tam nương, đợi đến khi Tứ gia thu về phòng, ta và nàng sẽ thành tỷ muội tốt, ta và Tam nương không phải thân càng thêm thân hay sao? Mặc dù tỷ tỷ phải gả đến kinh thành xa xôi, nhưng ta sẽ bảo nàng thường xuyên viết thư cho tỷ tỷ là được.” Giang Tổ Tâm đột nhiên nhắc tới Mặc Từ.

Song hi là như vậy sao? Trong lòng Cầu Tam nương cười lạnh, nhưng trên mặt vẫn giả cười, “Nói người tâm địa Bò Tát, ta thấy thật là đúng, coi nha đầu thu phòng như tỷ muội tốt. Đổi lại là ta, coi là nha đầu thì thôi, nhưng nếu phải gọi nha đầu thu phòng của tướng công là muội muội, bất luận thế nào cũng không làm được.”

“Tâm Nhi từ trước đến nay tâm địa thiện lương. Có điều, gọi nha đầu thu phòng là tỷ muội, không phải vì đó là nha đầu của con sao? Hơn nữa con cũng là một người mềm lòng, bốn nha đầu bên người, người nào có thể tùy tiện buông bỏ?” Trương thị cố ý đem chuyện này nói thoải mái một chút, “Ta cũng vì tốt cho con thôi. Chờ đến khi con được gả đến Vương phủ, đến khi phải dựa vào những nha đầu hồi môn của nhà mẹ đẻ, tự nhiên sẽ hiểu được nỗi khổ tâm của ta.”

Nói như vậy, một khi Mặc Từ được thu về phòng của con trai thì tình chủ tớ với Cầu Tam nương trước kia đúng là có tác dụng như lời con dâu nói, nghĩ thế trong lòng Trương thị thoải mái một chút. Đã hứa hẹn với bà mỗi như thế, Trương thị cũng không thể chống lại ý tứ của Cầu lão gia, cho nên chỉ biết tìm cách sửa lại quan hệ với Cầu Tam nương trước khi nàng ta xuất giá.

“Tam nương hiểu được, sau này gả đi, nhất định sẽ quản thúc cẩn thận.” Cầu Tam nương lại sợ Trương thị phiền phức dây dưa cho nên chỉ đành nói lời ra vẻ.

“Thiếu Mặc Từ, bên cạnh người cũng chỉ có hai nha hoàn nhất đẳng, một nha hoàn nhị đẳng. Như vậy được không? Ngải Hạnh, Ngải Đào hầu hạ ta đã ba năm, ngày thường được ta dạy dỗ không ít. Nay lớn lên xinh đẹp, miệng lưỡi cũng ngọt, lại hiểu chuyện, đúng là rất vừa ý ta. Một mười chín, một mười tám, tuổi cũng thích hợp. Chỉ bằng ta cho người làm nha đầu hồi môn, hai nàng bên cạnh hầu hạ giúp đỡ sẽ dễ dàng hơn trong Vương phủ.” Trương thị thấy Ngải Hạnh, Ngải Đào tiến lên dâng trà thì tranh thủ đề xuất với Cầu Tam nương, “Hơn nữa, sau này nếu như người có thai, không tiện hầu hạ tướng công, đâu sao cũng phải tìm vài nha đầu thu phòng về, chỉ bằng lấy luôn người của mình?”

Ngải Hạnh, Ngải Đào đồng thời đỏ mặt, thẹn thùng phụng phịu nói tiếng “phu nhân”, lại lén mắt nhìn Cầu Tam nương. Có điều, về mặt Cầu Tam nương không thay đổi, khiến cho người ta không nhìn thấu.

Sau khi Trương thị nói những lời đó thì lại khiến Giang Tổ Tâm ngẩn ra, cảm thấy hôm nay phu nhân đúng là quá sốt ruột. Sáng sớm bà mới đến, bây giờ đã muốn đưa của hồi môn cho Tam nương, lại còn nói thẳng tâm tư kia ra, con người là kẻ ngốc sao?

“Mẫu thân, chuyện này không vội, chờ ta trở về hỏi tâm ý của Mặc Từ, nếu như nàng nguyện ý hầu hạ Tứ đệ, ta sẽ tìm nha đầu khác bổ sung vào. Hơn nữa, quy của Kính Vương phủ bên kia cũng phải hỏi thăm rõ ràng, tránh phô trương quá mức, không hợp với quy củ, nói chúng ta cạy có tiền phô trương thanh thế.” Trong đầu Cầu Tam nương nghĩ thầm, đem theo Ngải Hạnh, Ngải Đào để hầu hạ nàng thật sao? Chỉ sợ là muốn để cho các nàng câu dẫn Tam công tử kia, kiếm chức thiếp thất, thay Trương thị mưu lợi.

“Trước nói về Mặc Từ, chuyện tốt như vậy, còn có cái gì không muốn? Cho dù có không muốn, khế ước bán mình của nàng ở trong tay con, tự nhiên tất cả mọi chuyện do con định đoạt. Còn phải lo ngại nàng sao? Về phần những quy củ khi xuất giá, Kính Vương phủ chính là cưới hồi chính thất phu nhân đẳng hoàng, không thể không mang bốn đại a đầu.” Nghe ra ý thoái thác trong lời nói của Cầu Tam nương, Trương thị có chút tức giận. Đây là nàng ta cạy địa vị cao nên lên mặt? “Hơn nữa, con là trưởng nữ của phủ ta, tổ tiên Cầu thị cũng từng là thần tử trong triều đình, không phải thương họ bình thường. Tuy rằng người đời thường nói, nữ nhi gả ra như bát nước hắt đi, nhưng dù sao cũng là máu mủ tình thâm. Chúng ta không nhớ thương con, thì còn quan tâm đến ai? Nếu như tương lai có việc, còn không dựa vào nhà mẹ đẻ lo liệu cho?”

Trương thị muốn tỏ rõ nhà mẹ đẻ có bao nhiêu chỗ tốt, nhưng câu hỏi cuối, giọng điệu không tốt, khí thế bức người.

Bởi vậy, Cầu Tam nương nghe lại cảm thấy chói tai.

“Phu nhân nói đúng, nhưng suy nghĩ của Tam nương cũng không sai. Chúng ta muốn đưa người để Tam nương có ý dựa vào nhưng cũng phải tôn trọng ý tứ của bên Kính Vương phủ. Chúng ta không nên tính vội, đợi xem bát tự hòa hợp, rồi cùng người ta thương lượng là được.” Giang Tổ Tâm nhìn ra vẻ căng thẳng giữa Trương thị và Cầu Tam nương nên vội vàng hoà giải.

“Cũng phải, đợi việc này được chính thức quyết định sẽ từ từ thương lượng.” Vì tiền đồ sau này nên Trương thị buộc phải nhượng bộ.

Cầu Tam nương ngược lại chỉ cười, không nói chuyện, dùng một biên độ nhìn không ra để gạt đầu.

“Bẩm phu nhân, Lục cô nương, Cửu cô nương và Thập thiếu gia đến.” An mụ mụ tiến vào bẩm báo, “Thất cô nương phái Tảo Xuân đến, nói thân mình không được khỏe, thực sự mệt mỏi vô cùng, cho nên hẹn ngày khác lại đến chúc mừng Tam Cô nương. Phu nhân, có nên mở tiệc luôn không?”

“Thất nương bị bệnh cũng thật đúng lúc.” Trương thị hừ nhẹ nói, “Các vị di nương khác đã đến đủ chưa?”

“Đều đã đến đủ. Ta thấy ngài còn đang bận tâm sự với Tam Cô nương và Tứ phu nhân cho nên mời ba vị di nương ở ngoài hành lang chờ.” An mụ mụ khom người bẩm báo.

Trương thị vừa lòng gật gật đầu, “Nếu mọi người đã tề tựu đông đủ, mở tiệc ăn cơm thôi.”

Đội dọn xong bàn, phòng bếp bắt đầu mang đồ ăn lên, Cầu Tam nương theo Trương thị đi ra gian ngoài, ngồi ở bên cạnh Tam nương là Lục nương cùng Cửu nương, còn có Thập đệ liên miêng gọi nàng là đại tỷ. Ba vị di nương đứng ở phía sau Trương thị, từng người lên tiếng chúc mừng chuyện hôn nhân của Tam nương. Trương thị chỉ mẹ đẻ của Thất nương, cũng chính là Tứ di nương hầu hạ mình ăn com, Tam di nương và Ngũ di nương ngồi vào bàn cuối cùng, lúc này bữa com mới bắt đầu.

Ăn com xong, Cầu Tam nương cũng không lưu lại quá lâu, cảm ơn yến tiệc chúc mừng, rồi khuyên Trương thị sớm đi nghỉ, sau đó dẫn Bạch Hà, Lục Cúc rời đi.

Đường trở về càng ngày càng lạnh, Cầu Tam nương lúc này mới nói lời thật lòng, “Bữa com này đúng là buồn chết ta. Lục nương một câu cũng không nói, chiếc đĩa chỉ động vào đĩa rau, thỉnh thoảng lại liếc mắt nhìn ta một cái, giống như oán phụ khuê phòng bị ta làm hại, không phải đến chúc mừng mà là đến trút giận mới đúng. Trương thị và nhóm di nương thì toàn nói những lời sáo rỗng. Chỉ có Cửu muội và Thập đệ là có thể chọc ta vui vẻ một chút.”

“May mà Thất cô nương không tới, nếu không chỉ sợ là cô nương càng khó chịu hơn.” Lục Cúc cười khanh khách, “Mặc kệ tức giận hay là cái gì cũng được, không phải người thắng vẫn là chúng ta sao?”

“Ta lại cảm thấy Tứ di nương thật đáng thương. Tốt xấu gì cũng thay lão gia sinh nữ nhi, mà đã gần ấy tuổi vẫn phải hầu hạ phu nhân ăn com giống như bọn nha đầu. Tay Tứ di so với phu nhân thô ráp hơn nhiều, có lẽ là do phải khâu thùa may vá quá nhiều, nghe nói bạc nọ khổ phòng còn chưa trả xong.” Bạch Hà vẫn thiện lương như trước.

“Cái đó cũng khó trách ai, chỉ tại nữ nhi bà ta không không chịu thua kém ai. Nếu Thất nương biết suy nghĩ một chút, vì mẫu thân bỏ ra vài lượng bạc, hà có gì Tứ di nương còn phải vất vả như thế?” Cầu Tam nương không để ý quá nhiều chuyện của người khác, nhưng Thất nương lòng tham cho chính mình quá lớn, mà vì người khác lại quá nhỏ cho dù là mẹ ruột. Bởi vậy, nàng chưa bao giờ thích muội muội này.

“Cô nương, chuyện của Mặc Từ ngài định tính thế nào?” Bạch Hà nghe thấy bốn chữ song hỷ lâm môn, trong lòng vô cùng hoảng sợ.

“Đúng vậy, cô nương, tại sao ngài không nói với Tứ phu nhân là Mặc Từ không muốn?” Lục Cúc không thông minh, nhưng trong lòng là thật sự quan tâm.

“Còn chưa đến lúc.” Cầu Tam nương không để ý đến biểu hiện của hai người, đơn giản nói xong, im lặng.

Bạn đang đọc truyện *Chương Sự (Hố)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 57: Biết Hay Không Biết

Ngày thứ hai bà mới tới cầu thân. Sắc trời còn chưa sáng, Lục Cúc đã bị tiếng động trong phòng đánh thức. Chuyển người trong ổ chăn, mở mắt mở mắt nhìn thấy một bóng người. Áo dài xanh của nam tử che đi phần eo nhỏ nhắn, khăn vuông đen búi gọn mái tóc đen dài như lụa, phần xám che đi làn da trắng mềm nhưng không hiểu vì sao, nhìn vào lại khiến cho người ta có cảm giác thư thái. Vẻ đẹp giống như cô nương của các nàng, nhìn một lần là khó có thể quên. Có điều, hơi thở trên người của Mặc Từ và cô nương lại hoàn toàn bất đồng.

“Trời còn chưa sáng đã muốn đi sao?” Lục Cúc xoa xoa hai mắt, thấy cảnh vật rõ ràng hơn một chút.

“Đợi đến bình minh rồi đi sẽ khiến người khác chú ý, đi sớm một chút cũng tốt.” Mặc Từ đi vào đôi giày nam màu đen, buộc chặt lại ba lô đã phình to, khoác lên vai, dậm dậm chân, ngồi lên đứng xuống vài lần, xác định tất cả ổn thỏa rồi mới nói, “Lục Cúc, ta đi đây.”

“Ừ.” Lục Cúc đột nhiên trở mình ngồi dậy, “Mặc Từ!”

“Ừ?” Mặc Từ đuổi tay vén màn, quay đầu lại.

“Nghe nói trâm san hô của Nam Đức rất đẹp.” Lục Cúc từ lâu đã muốn có một cái.

“Ta sẽ mang về một chiếc cho ngươi. Còn gì khác hay không?” Con ngươi Mặc Từ trong ánh sáng nhạt lóe lên, “Nghĩ cho kỹ, sau này ta không làm những chuyện mua bán thế này nữa đâu.”

“Hết rồi.” Lục Cúc thấy hơi lạnh, xoa xoa cánh tay rồi lại chui vào trong ổ chăn, lầu bầu nói, “Cũng không có bạc.”

Mặc Từ muốn nói, nàng không bạc còn ai có bạc. Bình thường Lục Cúc là người chi tiêu tiết kiệm nhất. Tiền tiêu vật hàng tháng của Tiểu Y đều mua vũ khí. Bạch Hà thì thích mua các loại hương liệu hạt giống và đạo cụ linh tinh ở phòng bếp, càng những thứ lạ càng phải mua cho được. Còn Lục Cúc muốn mua cái gì đó, nhất định phải cân nhắc đi cân nhắc lại nhiều lần đến khi không thể kháng cự mới hạ quyết tâm.

Vì thế, Mặc Từ không nói thêm gì nữa, đi ra ngoài khép lại màn cửa, bước ra sân.

Tiểu Y từ trên nóc nhà lặng lẽ nhảy xuống, giống như mới vừa mới từ ngói tình dậy, con mắt híp lại, miệng ngậm bông hoa nhụy ngọt.

“Tôi hôm qua ngủ trên nóc nhà?” Mặc Từ cảm thấy người có võ công cao cường tính tình thường cổ quái không giống người bình thường, tuy rằng không biết võ công của Tiểu Y có được coi là cao cường hay không, bởi vì không biết so sánh thế nào.

Tiểu Y lắc đầu, phun ra hai chữ, “Trên cây.”

Muốn hỏi nàng ngủ có thoải mái hay không, nhưng có hỏi cũng vô nghĩa, vẫn nên mau chóng rời đi mới tốt. Mặc Từ chuẩn bị đi về phía sau viện.

“Mặc Từ.” Bạch Hà từ phòng bếp chạy đến, thấp giọng gọi lại.

Mặc Từ dừng chân, thấy Bạch Hà đến gần, cũng đè thấp giọng, “Ngươi không gác trong phòng của cô nương, chạy đến phòng bếp đi làm gì?” Mấy nha đầu này, không phải ra tiền đưa nàng đây chứ?

“Hiện tại giờ Thìn, cô nương vẫn còn đang ngủ say, đừng lo.” Bạch Hà đưa bọc hành lý trong tay, nhét về phía Mặc Từ, “Cô nương quyết định vội vàng, ta cũng không có thời gian làm cái khác, chỉ kịp nướng ít bánh để cho ngươi làm lương khô trên đường.”

Mặc Từ cảm bọc vải ấm nóng trên tay, hiển nhiên mới mới bắc ra khỏi nồi. Bánh nướng do người khác làm thì đúng là như thịt khô, vừa cứng lại vừa khó ăn. Có điều, bánh nướng Bạch Hà làm là vàng sáng tạo ra, vừa no lại thơm ngon. Có điều làm thứ này rất mất thời gian, mười cái bánh cũng phải mất hai ba canh giờ mới làm xong.

“Đừng nói với ta, cả đêm ngươi không ngủ để chuẩn bị cái này.” Nếu như Cầu Tam nướng luôn tìm cách khảo nghiệm, khiến nàng khó chịu mà nảy sinh ý niệm chạy trốn, thì đám người Bạch Hà luôn luôn xuất hiện đúng lúc, dùng hành động ấm áp thiện lương khiến nàng do dự không thôi.

“Tôi hôm qua không ngủ, đêm nay không phải có thể ngủ sao?” Bạch Hà không để ý lắm, “Lần này không làm được nhiều, chỉ đủ cho một mình ngươi, đừng có phân chia với đám thợ thuyền kia. Nhà bọn họ không phải cũng có lão bà sao, chắc chắn có mang theo lương khô, chẳng qua là thêm ăn mới cướp của ngươi thôi.”

“Có lão bà thì đúng thật, nhưng tay nghề không được tốt như ngươi.” Mặc Từ nháy mắt mấy cái, bướng bỉnh cười. Thay nam trang, nàng như trở về chính mình khi còn là quân nhân, không còn câu nệ khi mặc trang phục nhà hoàn nữa.

“Ngươi quản làm gì!” Bạch Hà bĩu môi, “Có ngon hay không cũng đều là tâm ý của lão bà bọn họ, ngươi giữ cho mình là được rồi. Ra bên ngoài, khó tránh khỏi những chuyện khó lường. Nếu như lương khô của ngươi bị bọn họ ăn cả, đến khi có việc, bọn họ sẽ chỉ lo sống chết của bản thân, còn ai để ý đến ngươi nữa?”

“Ngươi đừng nghĩ người ta xấu như vậy chứ. Những phu thuyền đó bình thường hay nói giỡn cợt nhả, nhìn có vẻ tùy tiện, thật ra rất có nghĩa khí.” Mặc Từ nói tốt cho những người từng cùng nàng chung hoạn nạn.

“Cô nương đã dạy, nam nhân không thể tin tưởng. Hơn nữa, hai con mắt này của ta còn chưa nhìn đủ sao? Người đọc sách cũng thế, thương nhân cũng thế, phu thuyền cũng thế, đã là nam nhân đều giống nhau. Mặc dù bọn họ có thể nói nghĩa khí với nam nhân, nhưng ngươi có bao giờ thấy bọn họ nói nghĩa khí với nữ nhân không?” Bạch Hà không tin, “Hơn nữa, ngươi mới chỉ đi cùng bọn họ vài lần, nói cái gì mà nghĩa khí với không! Tóm lại, mọi chuyện đều phải lo cho mình trước tiên.”

“...” Người lương thiện như Bạch Hà lúc này lại nói những lời như thế, Mặc Từ chỉ biết im lặng.

“Đi thôi.” Cũng may, Tiểu Y không kiên nhẫn thúc giục.

“Bạch Hà, ngươi yên tâm. Đường này ta đi lần thứ nhất đã ghi tạc trong đầu, lần thứ hai nắm rõ như lòng bàn tay, đây là lần thứ ba, cho dù có che mắt cũng có thể đến đi an toàn.” Không có thời gian mở đại hội biện luận, cũng chỉ có thể nói qua loa như vậy cho nàng an tâm. Những người tính tình càng thiện lương, một khi đã tức giận lên càng khó đoán trước. “Ngươi mau trở lại phòng cô nương, đừng để cô nương tỉnh lại mà không thấy ai ở đó. Đứng rồi, có cái gì muốn ta mang về không?”

“Không, bình an trở về là được rồi. Đến lúc đó tỷ muội chúng ta cùng nhau theo cô nương lên kinh thành mở rộng tầm mắt.” Bạch Hà nói xong một câu cuối cùng, xoay người đi về phía phòng của Cầu Tam nương.

“Trung lai, Bạch Hà nhất định sẽ là một mẫu thân rất lành.” Mặc Tử xoay người, vừa bước đi vừa nói chuyện với Tiểu Y.

“Hiện tại, nàng là một đại tỷ rất lành.” Tiểu Y hi hi cười nói.

Đứng ở dưới chân tường, thân hình Tiểu Y nhoáng lên một cái, nắm eo Mặc Tử nhảy dựng lên, vượt lên trên đầu tường, dễ dàng mang Mặc Tử ra khỏi phủ.

“Mặc Tử.”

Hôm nay mỗi người đều phải gọi tên nàng một lần mới cam tâm, Mặc Tử ngẩng đầu, mắt cười nhìn Tiểu Y đang ngồi xổm trên đầu tường, “Ngươi có gì muốn mang về?”

“...” Tiểu Y phản ứng chậm chậm, “Nói có thì cũng có. Nếu nhìn thấy thanh đao găm nào đặc biệt dùng tốt thì mang về cho ta.”

“Ừ.” Xong cái này, nàng có thể đi rồi.

“Đợi chút, không phải cái này, ta muốn nói.” Suy nghĩ của Tiểu Y đơn thuần, ngôn ngữ cũng đơn thuần, “Cái đó... thời điểm ngươi trở về, đừng có về vội, biết không?”

“Ta...” Không biết ——

Nhưng trên đầu tường đã không có bóng dáng ai.

Cái gì mà thời điểm trở về, đừng về vội? Nếu đều đã phải trở lại, còn có cái gì mà không vội? Mặc Tử suy nghĩ đi suy nghĩ lại những lời này trong đầu.

“Sáng tinh mơ, đã bắt ta đoán đồ.” Đầu đau, “Tiểu Y, ngươi đến đi như gió là rất tiêu sái rồi, nhưng tốt xấu gì cũng phải nói lời cho rõ ràng một chút chứ! Rốt cuộc là trở về hay là không?”

Mặc Tử nhìn lên trên đầu tường, thờ dài, nhún nhún vai, xoay người rời đi.

Trên không trung xuất hiện khói xám nhàn nhạt, bao vây lấy bóng dáng lẻ loi kia.

Một con quạ đen đậu trên mái hiên, như mực như khói, lượn lờ bay đi.

Bạn đang đọc truyện *Chương Sự (Hố)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 58: Lét Lút Buôn Lậu (Nhất)

Đêm qua, sau khi Sầm Hoan nhận được tin tức, bận rộn đến hơn nửa đêm. Rõ ràng một gần chết, nhưng không hiểu tại sao lại không ngủ an ổn được. Mê mê tỉnh tỉnh cả một đêm, đến gần hừng đông mới thiếp đi.

“Cha, người dậy chưa?” Sầm Nhị Lang ở ngoài cửa hỏi.

Tuổi lớn, rất khó ngủ sâu, vừa nghe tiếng gọi Sầm Hoan đã lập tức mở to mắt, nhìn thấy cả gian phòng sáng choang, bóng cây in lên giấy dán cửa hơi đậm. Giờ nào rồi, mặt trời đã lên cao như vậy rồi sao?

“Cha?” Sầm Nhị Lang cao giọng hơn một chút.

“Ừ.” Sầm Hoan khoác áo đứng dậy, nhìn nửa chiếc giường lạnh lẽo, thờ dài. Vợ chồng làm bạn đến già, nhưng bạn già của hắn đã đi mất rồi. Cửa mở ra, nhìn thấy con trai thứ của mình đang chờ ngoài cửa, tâm tình của hắn mới tốt hơn một chút. “Mặc ca đến rồi sao?”

“Vẫn chưa. Có điều, con đoán lộ trình chắc cũng sắp đến rồi.” Sầm Nhị Lang gọi gã sai vặt mang bồn nước và khăn đến cho cha hắn rửa mặt.

“Thế cũng nên triệu tập mọi người lên xe đi, đợi khi Mặc ca đến, sẽ lập tức xuất phát.” Sầm Hoan nhận khăn ướt gã sai vặt đưa đến, đắp toàn bộ lên mặt, nước giềng lạnh lẽo làm cho hắn tỉnh táo hoàn toàn.

“Cha còn gì phân phó hay không? Con đã sắp xếp thỏa đáng hết rồi mới đến gọi người. Chỉ bằng cha đi kiểm tra thêm một lần, xem có chỗ nào nhầm lẫn hay không?” Sầm Nhị Lang rất giống Sầm Hoan, khôn khéo nhạy bén.

“Nếu người đã sắp xếp thỏa đáng, ta còn nhìn cái gì nữa? Hơn nữa, chốc lát Mặc ca đến đây, cũng phải kiểm tra lại một lần. Qua hai lần mắt của các người rồi, để cho đôi mắt già này của ta nghỉ ngơi chút đi.” Sầm Hoan nói xong, nhượng mảy, lấy tay xoa xoa mắt, xoa xong, mặt lập tức nhăn lại.

“Làm sao vậy?” Sầm Nhị Lang kỳ quái.

“Mắt phải đột nhiên giật không ngừng, điềm xấu.” Sầm Hoan tin cái này. Nói về việc buồn bán, bằng đầu óc chưa đủ, có đôi khi phải dựa vào trực giác.

“Mắt trái tai, mắt phải tai. Sao có thể là điềm xấu được, rõ ràng là may mắn.” Sầm Nhị Lang ngăn ra, lập tức nói ngược lại, xong lại khuyên giải, “Cha, người đừng lo lắng quá. Chuyện này chúng ta đã làm hai năm, đến nay vẫn chưa xảy ra sự cố gì. Hơn nữa, bởi vì một chuyện cuối cùng cho nên đều tìm khách hàng quen biết lâu năm, tuyệt đối có thể tin tưởng.”

“Ta tự tay viết danh sách, sao lại không biết? Có điều —— tối hôm qua ngủ không an ổn, mộng cũng không tốt, lúc này trong lòng lại bồn chồn. Không được, đợi Mặc ca đến đây, ta phải nói với hắn, tốt nhất chọn ngày khác xuất phát.” Sầm Hoan từ tiểu nhị chạy bàn lên làm chương sự như ngày hôm nay, vận khí và cổ găng mỗi thứ chiếm một nửa.

“Cha, tuyệt đối đừng nói. Hôn sự của chủ nhân đã định rồi, phu gia tương lai chính là thế tử của Kính Vương phủ. Một bên là chuột, một bên là mèo, sao có thể chấp nhận được nghề nghiệp này? Không phải người đã nói, đừng nhìn chuyện làm ăn này kiếm được nhiều bạc, thật ra chính là dùng mạng nhỏ mà đánh cuộc sao?” Sầm Nhị Lang hình dung Cầu Tam nương và Tiểu Tam công tử là mèo chuột, đương nhiên là nói đến chuyện buôn lậu hàng hóa mà thôi.

Sầm Hoan vuốt vuốt râu, ngẫm lại cũng đúng, nếu Cầu Tam nương đem nghề nghiệp này về nhà phu quân, ngày nào đó để cho Kính Vương phủ phát hiện ra, có thể vì đại nghĩa diệt thân hay không? Dù sao tội buôn lậu hàng hóa, nghiêm trọng nhất là mất đầu. Nhưng hắn cũng không lập tức đồng ý với con trai, chấp tay sau lưng, lo sợ bất an đi qua cửa phòng. Cầu Tam nương mà phát giận tất nhiên hắn phải chịu trách nhiệm, nhưng liên quan đến sống chết của con trai, cho dù là thần phạt hắn cũng dám đắc tội. May mà, tính tình của Cầu Tam nương không dễ thay đổi, Mặc Từ cũng rất trầm ổn, đều là người có thể tin cậy. Hắn nghĩ như vậy, cảm thấy bình tĩnh hơn. Chờ lát nữa gặp Mặc Từ, nói nỗi lo với nàng, nghe chút ý tứ của nàng.

Mặc Từ đã đến Vọng Thu lâu, có điều nàng còn chưa kịp đi tìm cha con Sầm thị, đã bị người ta nửa đường nhảy ra ngăn cản.

“Mấy vị đứng là chưa tới phút cuối chưa chịu thôi. Ta đã nói với các vị rồi đúng không? Chủ nhân của ta là thương nhân đứng đắn, không hề liên quan gì đến mục đích các vị tìm đến đây, vài vị vất vả đây đưa cũng không có kết quả gì đâu.” Nhìn ba người trước mắt, trước ánh mắt sắc bén nhìn thấu lòng người của vị Nhị Lang kia, nàng không làm tự nhiên mà họ khan một tiếng. Không ồn không ồn, nàng đã ném lời nói hôm nay đến đây nghe câu trả lời của bọn họ lên chín tầng mây. Sớm biết như thế, đã vào bằng cửa sau của Vọng Thu lâu.

“Tiểu ca muốn đi xa sao?” Trọng An cười cười, nhìn thứ có vẻ giống như tay nải trên lưng Mặc Từ.

Cả ba lần gặp gỡ, quần áo trên người tiểu ca này đều là màu xanh không cũ không mới, vài vóc bình thường. Trọng An nghĩ một kẻ được chủ nhân tín nhiệm như tiểu ca này đáng lẽ phải ăn mặc có thể diện hơn những tôi tớ bình thường khác, trừ phi là hắn không muốn thu hút sự chú ý của người khác, cố ý khiến bản thân tầm thường. Lời nói cứ chỉ rõ ràng cơ trí ung dung, có giáo dưỡng cẩn thận, còn giống như thư sinh đọc qua sách thánh hiền. Một người như vậy lại thật sự là buôn lậu? Hắn liếc mắt nhìn Nhị Lang một cái, không biết vị này có bằng chứng hay không. Nhưng ánh mắt Nhị Lang lợi hại như ưng, rất ít khi nhìn nhầm, khiến cho hắn không thể không tin.

Nhưng nói đến cũng kỳ lạ, đặt Mặc ca diện mạo xấu xí này cùng một chỗ với Nhị Lang, trong lòng hắn lại có cảm giác hai người lực lượng ngang nhau. Điều này mà để Thạch Lỗi biết, chỉ sợ sẽ chửi má nó. Hậu duệ quý tộc thiên kiều cùng sai vật phổ phùng lại đặt ngang hàng với nhau, là cảm giác của hắn sai lầm sao?

“Tiểu ca...” Thấy người không đáp, Trọng An hỏi lại một lần.

Mặc Từ do dự một chút.

Chỉ một chút như vậy, trong mắt Nhị Lang lại lóe ra tinh quang. “Đi chỗ nào?”

Chẳng những Trọng An, ngay cả hán tử thô lỗ như Thạch Lỗi cũng cảm thấy kinh ngạc. Tuy rằng bọn họ cùng vị tiểu ca này đã gặp mặt vài lần nhưng đối với nhau vẫn là người xa lạ. Hỏi đối phương đi chỗ nào trực tiếp như vậy, đúng là vô cùng đường đột.

“Ta đi chỗ nào, vì sao phải nói cho các người?” Quả nhiên, biểu hiện của Mặc Từ lộ vẻ cười nhạo.

“Người không chịu nói, chắc hẳn là đi xem hàng lậu?” Nhị Lang không chú ý tới hai người bên cạnh đang kinh ngạc, cũng xem nhẹ chế nhạo của đối phương, giống như tự mình lầm bầm.

“Ta theo lệnh của chủ nhân...” Đi chỗ nào đây? Mặc Từ tùy tiện bịa ra một nơi, “Đi Vân Châu thu sổ sách kiểm kê hàng hóa.”

“Đi thu sổ sách, là tìm nhà nào?” Nhị Lang không dễ dàng tin nàng, khóe miệng hơi hơi cong lên, con mắt sắp rơi vào bẫy.

“Đi...” Mặc Từ đột nhiên nheo mắt lại, “Các hạ hỏi tỉ mỉ như vậy làm gì, cho dù nói ra, người biết sao?”

“Cái đó rất dễ, Vân Châu ta quen biết rất nhiều, theo nhà mà người nói, chỉ cần hỏi một câu là có thể biết người có thu sổ sách ở đó không.” Nói dối, có thể là với người khác, nhưng ở trước mặt hắn thì không dễ.

“...” Sắc mặt Mặc Từ lạnh lùng, kẻ này sao lại khó chơi như vậy, hắn nghĩ nếu hắn nói tra xét, nàng sẽ sợ phải không?

“Tên.” Nam tử kia vẫn không từ bỏ.

“...” Mặc Từ từng mắt nhìn hắn, hắn muốn tra, nàng sẽ báo một danh sách thật dài để hắn từ từ tra!

“Trước khi nói dối, tốt nhất phải hiểu điều này —— chạy trời không khỏi nắng. Cho dù người chạy trốn được, chủ nhân của người cũng không thoát.” Cốc —— cốc —— ngón tay nam tử gõ lên mép bàn, cuộc đối thoại này ở trong lòng bàn tay hắn.

Tay kia, rất lớn, rất có lực. Không phải tay cầm bút, mà là tay nắm kiếm.

Chủ nhân của nàng? Cầu Tam nương không chạy thoát? Tuy rằng nàng nhất thời bất cẩn để hắn áp bức đến không nói được lời nào, có điều lấy Cầu Tam nương để uy hiếp nàng, là sai lầm của hắn. Có lẽ lấy đám người Bạch Hà còn có thể khiến nàng khó xử. Buồn lậu hàng hóa là chủ ý của Cầu Tam nương, nếu nàng dám làm, tất nhiên là phải dám chịu.

“Người xem trọng ta rồi. Trước khi trung tâm vì chủ nhân, ta cũng phải lo cho bản thân mình trước.” Nghiêng mặt kéo miệng, Mặc Từ làm ra điệu bộ của lão đầu khi hát hí khúc.

“Đúng thế. Nếu người đồng ý giúp ta, hai trăm lượng bạc này sẽ vào túi tiền của người, mà không phải túi tiền của chủ nhân người. Ta chỉ muốn tên một nơi hoặc tên một người, đơn giản như vậy thôi.” Nhị Lang đột nhiên mỉm cười.

Cạm bẫy, con mồi đã rơi vào.

Bạn đang đọc truyện *Chưởng Sự (Hố)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 59: Lén Lút Buồn Lậu (Nhị)

Mặc Từ không thể không thừa nhận, vị Nhị Lang này là một người thông minh. Hắn vừa nói Vân Châu có người quen, thật hay giả đều được, nhưng có lẽ hơn nửa không có ý định điều tra, chỉ là muốn nàng lộ ra bản tính ích kỷ mà thôi. Cho nên, câu nói cuối cùng của hắn đã thuyết phục được nàng. Lần trước, có Sầm Nhị ở đây, nếu như nàng đáp ứng hắn, bạc sẽ thuộc về chủ nhân của Vọng Thu lâu. Nhưng hôm nay, chỉ có một mình nàng. Bởi vậy, chỉ cần nàng nguyện ý, có thể thu bạc vào túi tiền của mình. Mà lời nói phía sau của hắn, càng chứng thực suy đoán của nàng.

“Ta cam đoan, không ai biết người là người tiết lộ thông tin. Về phần quan phủ, người không cần lo lắng bọn ta sẽ đi mật báo. Ta cũng không thể lấy văn điệp qua sông, ta có ý tứ gì, có lẽ người hiểu được. Hai trăm lượng, mua một câu nói của người, lại không hề ảnh hưởng gì đến người. Ta thật không nhìn ra, một chuyện mua bán đơn giản như vậy, người còn do dự cái gì.” Nhị Lang bắt đầu nói nhiều hơn.

“Ai biết được, có lẽ người là mật thám của quan phủ, làm bộ muốn qua sông, thật ra là tính toán đánh vào sào huyệt của chúng ta.” Gián điệp, đối với Mặc Từ không phải chuyện xa lạ. Thời điểm diễn tập trong quân, loại phương pháp dùng để trà trộn vào đối phương này không phải hiếm thấy.

Không đợi Nhị Lang mở miệng, Trọng An đã ha ha cười nói, “Tiểu ca, người còn nói không biết?” Bắt được đuôi rồi.

Tại đây không có kỹ thuật ghi âm, cho nên Mặc Từ không sợ, “Biết thì làm sao? Các người không thể cứ như vậy giao ta cho quan phủ. Lên công đường, chỉ cần ta một mực phủ nhận, cho dù các người cùng nhau làm chứng, vẫn còn thiếu vật chứng.”

“Ta lấy tổ phụ (ông nội) của mình ra thề, việc này tuyệt đối không liên quan đến quan phủ.” Nhị Lang nghiêm mặt, hai hàng lông mày khép lại.

Ta lấy sinh mạng của mình để thề ——

Mặc Từ lại đau đầu. Là ai? Ai đã từng thề như thế với nàng? Vì sao đau lòng? Vì sao bi phẫn? Vì sao muốn rơi lệ?

“Ta không tin lời thề, bởi vì lời thề chính là dùng để phản bội.” Một câu kinh điển của ngàn năm sau, nàng vô thức, lại nói vô cùng trầm trọng.

“Người!” Hán tử Thạch Lỗi cứng rắn như tảng đá thực sự muốn nổi điên lên, “Người biết tổ phụ của hắn là ai không? Còn có, chúng ta là nam tử hán đại trượng phu, nói một là một, hai là hai. Hơn nữa, đi buồn lậu hàng, cần gan lớn rắn to, có kẻ nào che che giấu giấu như đàn bà như người. Nói cho người biết, ra trận giết địch mới là lớn mật, chết, con bà nó, chính là chuyện thống khoái nhất.”

“Thạch Lỗi!” Nhị Lang gọi tên hán tử, giọng nói không cao.

Nhưng Thạch Lỗi lập tức im lặng.

“Như vậy, chúng ta phải làm thế nào, người mới yên tâm?” Ánh mắt Nhị Lang tập trung vào từng biểu tình trên mặt Mặc Từ.

Mặc Từ nhìn qua không có vẻ gì là thoái lui, nhưng trong lòng lại bị những lời nói của Thạch Lỗi làm chấn động, ba người này đến tột cùng có thân phận gì? Chẳng lẽ là quân nhân?

“Tiểu ca, ta thấy người cũng là kẻ thông minh. Chúng ta muốn qua sông đến tột cùng là thật hay giả, ta tin người có thể xác định.” Nói chuyện dễ nghe nhất vẫn là Trọng An.

“Có thể xác định thì làm sao? So với phán đoán của bản thân, ta càng tin tưởng một thứ khác hơn.” Đúng là bọn họ thực sự muốn qua sông, nhưng nàng vẫn phải chứng thực, “Đặt cọc.”

“Đặt cọc?” Trọng An muốn nàng giải thích rõ ràng hơn chút. Nhưng hắn còn chưa kịp mở miệng, đã nhìn thấy Nhị Lang lấy từ trong lòng một vật gì đó, đặt lên bàn. Nhìn rõ vật kia, ánh mắt hắn trừng lớn run lên.

“Bảo quản nó thật kỹ, sau khi trở về ta sẽ tới lấy. Có điều, nếu tổn hao một chút gì ——” Nhị Lang hừ lạnh, “Tin ta đi, mạng này của người cũng không bồi thường nổi.”

“Cái này ——” sao có thể tùy tiện đưa ra đặt cọc? Trọng An biết, chuyện của bọn họ thực sự khẩn cấp, đã không còn thời gian dây dưa, nhưng ——

Thạch Lỗi gặm gừ trong miệng, hắn cũng biết giá trị của vật nọ, hắn cũng không đồng ý đem nó gán cho kẻ bụng dạ khó lường kia.

“Ta đã quyết định, hai người chớ nhiều lời.” Lời nói của người này không phải tùy tiện có thể bác bỏ.

Con người Mặc Từ liếc nhìn trái phải, thu hết biểu tình của Trọng An và Thạch Lỗi vào trong mắt, vật kia không phải vật bình thường? Theo như góc độ của nàng mà đánh giá, nó chỉ là một miếng sắt hình chữ điền, đặt ở trên mặt bàn. Không phải vàng không phải bạc cũng không phải ngọc, hơn nữa màu sắc đỏ sậm pha đen, giống như bị gỉ sét.

“Ta có thể nhìn qua một chút được không?” Nhìn qua có vẻ giống phế phẩm, chưa biết chừng xem xét kỹ lưỡng lại phát hiện ra là kim loại hiếm, nàng “không ngại học hỏi kẻ dưới”.

Nhị Lang gật gật đầu.

Mặc Từ để ý thấy, ánh mắt lúc này của hắn không còn đặt trên người nàng, mà nhìn chăm chăm vào vật này. Hắn có một khuôn mặt tuấn tú vô cùng cương nghị, sống lưng thẳng tắp, hai vai mở rộng, làm cho nàng thật muốn giúp hắn hát một bài quân ca khí phách oai hùng. Đây là làm sao? Rõ ràng vật này là do hắn lấy ra, sao lại có cảm giác giống như hắn đang muốn kiểm tra vật đó hơn cả nàng?

Khẽ nghiêng người qua, ngón tay kẹp lấy, miếng sắt đã nằm trong lòng bàn tay. Nàng nhìn kỹ, phát hiện thật ra nó không phải là hình chữ điền, mà là bốn miếng sắt ghép lại. Trông xa đã cũ, nhìn gần càng cũ, chẳng những có đen có đỏ, ánh màu còn không đồng nhất, còn có những dấu vết in không theo quy tắc, có lẽ là bị va chạm rất nhiều lần. Xem xong một mặt, kết luận không quá đáng giá, nàng lật lại mặt sau tiếp tục xem xét. Ồ? Mặt sau so với mặt trước thú vị hơn một chút, khắc bốn chữ ——

“Trung Chính Minh Tâm?” Nàng đọc xong, cười cười: “Là gia huấn nhà người, hay là vật báu gia truyền?”

“Người biết rồi còn cười được?” Thạch Lỗi vừa mở miệng đã rống lên.

Mặc Từ không ngờ đoán bừa lại trúng, “Đã là vật báu gia truyền, thì đừng tùy tiện như vậy, nạm thêm chút vàng chút ngọc ở mặt trên, không phải có vẻ tôn trọng hơn hay sao? Thấy các người chỉ bạc rất thoải mái, chắc là không đến mức đối xử với vật báu gia truyền như thế chứ...”

Trước mắt chợt lóe lên ánh sáng lạnh, một thanh kiếm cách cổ Mặc Từ nửa tấc, thoáng chốc hàn khí đập vào mặt.

“Cẩn thận đầu lưỡi của người.”

Kiểm của Thạch Lỗi.

Lời nói của Nhị Lang.

Mặc Từ vẫn không nhúc nhích, chớp nhoáng ánh mắt như hai thanh đao bạc mỏng mà sắc bén, đến khi tiếp xúc với con người của đối phương, lại thành hoảng sợ nhất gan, “Bỏ ra... Chỉ đùa một chút thôi mà, vài vị không nên tưởng thật, ta chăm sóc lại miệng mình không được sao?”

Một kiếm này, so với Sầm Đại Lang còn nhanh hơn nhiều. Tuy rằng nàng chưa thấy Tiểu Y sử dụng kiếm, nhưng có lẽ cũng không đánh lại hán tử này. Công phu đáng sợ như vậy, nếu nàng đắc tội người ta, có thể thoát được không? Cách chiến đấu nàng học được trong quân đội chắc chắn không thể dùng được.

Quái lạ, đến tột cùng ba kẻ này có thân phận gì? Đến từ kinh thành, Nhị Lang cầm đầu là cháu của Vệ di thái thái. Cháu, cũng phân ra xa gần. Nếu không phải cháu, mà là một thân phận khác nàng chưa đoán ra được, cho dù là thế nào, thì rất có thể bọn họ là người trong triều đình. Nhưng nếu bọn

họ là quan, vì sao còn phải lén lút xuất cảnh, trực tiếp cầm văn điệp của quan gia, nghênh ngang tiến vào Nam Đức là được rồi. Những người này có bí mật, mà bí mật này ——

Nàng có thể nghĩ được hơi thở bất thường nguy hiểm.

“Sự việc đã đến đây rồi, tiểu ca, ta khuyên ngươi, vẫn nên cầm hai trăm lượng bạc rồi thành thật hợp tác. Tục ngữ nói mềm không ăn lại ăn cứng, rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt. Nếu ngươi vẫn không biết cân nhắc, cho dù khó chúng ta vẫn phải làm.” Trọng An lên tiếng tổng kết.

“...” Mặc Tử đem tầm mắt ngưng tụ ở mũi kiếm sắc bén vô cùng, ngón trở tay phải khẽ run gợn lên.

“Ta uống rượu mừng.”

Nghe được giọng nói chính mình, đúng như mong muốn, khiêm tốn thuận theo.

Bạn đang đọc truyện *Chương Sự (Hố)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 60: Lén Lút Buôn Lậu (Tam)

“Sầm thúc, mí mắt giật là do ngài nghỉ ngơi không đầy đủ, đâu có quan hệ gì với việc tai họa hay may rủi.” Mặc Tử vừa nói, vừa tỉ mỉ kiểm tra từng chiếc xe ngựa.

“Mặc ca, ban đêm ta ngủ rất ít, nhưng mí mắt rất ít khi bị giật.” Sầm Hoan nghe xong Mặc Tử nói, vẫn không cảm thấy an lòng. Điềm xấu a điềm xấu, hẳn theo nghề thương nhân này nhiều năm cảm giác chắc chắn không sai.

Không phải có câu gừng càng già càng cay sao? Không phải thực sự cay như thế chứ? Dựa vào linh cảm, nhưng rất có thể chính xác. Mặc Tử bội phục, nhưng không thể biểu hiện ra bên ngoài.

Nàng chỉ có thể nói: “Đại Lang, Nhị Lang đã đến tuổi thành thân, ngài cũng nên hưởng an nhàn của tuổi già đi thôi. Những chuyện nặng nhọc này để những thanh niên trai tráng gánh vác, ngài ngủ sớm dậy sớm, giữ gìn thân thể, Vọng Thu lâu của chúng ta không có ngài cai quản thì không được.”

“Cha, nghe thấy không? Mặc ca cũng không tin.” Sầm Nhị Lang tìm được đồng minh thì vui vẻ.

Sầm Hoan cũng không phải người bảo thủ, tuy rằng hẳn dự cảm thấy việc chẳng lành, nhưng không có bằng chứng, chỉ biết thở dài một tiếng, “Chờ khi các ngươi bằng tuổi ta, mọi chuyện không dựa vào đông cũng không dựa vào tây, có thể thành công hay không chỉ có thể dựa vào thực lực. Ta cũng biết, cho dù không phải hai ngươi, thì việc này đến tai chủ nhân cũng không thể thực hiện được. Hành trình tri hoãn một ngày, sẽ thêm một ngày nguy hiểm, điều này ta rõ ràng hơn ai hết. Có điều, ta không nói ra, nhưng trong lòng vẫn không bỏ xuống được.”

“Sầm thúc, ta hiểu được nỗi lo của ngài. Thật ra, có lần nào chúng ta lên đường mà trong lòng thoải mái vô lo, lo lắng bản thân và mọi người không về được.” Ngâm lại những ngày tháng hồ vang kỷ luyến trong quân đội đã là chuyện của ngày hôm qua, mà nay nàng đã thành kẻ buồn lậu “trái pháp luật”, tuy rằng thời đại này khái niệm “tuân kỷ thủ pháp” (tuân theo kỷ luật, thực hiện đúng pháp luật) còn chưa xuất hiện. Hơn nữa, mạng người nghèo hèn ở đây chỉ như cỏ rác, vừa rồi nàng còn bị người ta cầm kiếm chỉ thẳng cổ họng. Cho nên, buôn lậu vẫn có thể coi là lương dân. Dù sao, thì chuyện này cũng xúc tiến buôn bán phồn vinh cho một bên, có thể thỏa mãn nhu cầu. Nếu không, toàn bộ chuyện làm ăn sẽ bị những tên quan lại bất lương thao túng.

“Sầm thúc thả lỏng tư tưởng một chút. Hoặc thật sự như ngài dự cảm, lần này sẽ gặp phải một số tình huống khó giải quyết. Mặc dù ta chỉ mới đi hai lần, nhưng ngài cũng nên rõ ràng, những lần trước không phải chưa gặp sóng to gió lớn, thuyền lật hàng chìm, nhưng tất cả đều bình an trở về. Lần này, ta sẽ càng chú ý hơn nữa, nếu như gặp phiền toái, điều quan trọng nhất là giữ mạng, điều thứ hai là giữ mạng, điều thứ ba vẫn là giữ mạng, mang đi bao nhiêu người, sẽ trả về đủ ngàn đầy.” Mặc Tử an ủi, cũng là hứa hẹn.

Sầm Hoan vốn nghĩ Mặc Tử cũng suy nghĩ giống con trai mình, cho rằng hẳn mê tín, nhưng nghe xong những lời vừa rồi, tuy rằng vẫn không thay đổi gì, nhưng Mặc Tử hiển nhiên coi trọng cảm giác của hắn. Cùng nàng hợp tác chưa lâu, nhưng nàng làm việc cẩn trọng, đầu óc xoay chuyển rất nhanh, hơn nữa cũng chưa bao giờ nói suông. Như thế, căng thẳng trong lòng hắn cũng giảm đi hơn nửa.

“Nhị Lang làm việc thiếu chu toàn, để Mặc ca tổn nhiều tâm tư. Nói với ngươi những lời này có thể là bất kính với ông chủ nhưng từ khi thê tử bỏ ta mà đi, ta cũng chỉ còn Đại Lang và Nhị Lang để dựa vào sống yên ổn qua ngày, chờ mong chúng mang về cho ta hai người con dâu hiếu thảo, thêm con thêm cháu, là ta cảm thấy mãn nguyện rồi. Tiền tài chỉ là vật ngoài thân, có kiếm nhiều hơn nữa, cũng không thể mang xuống cửu tuyền được.” Đầu là làm việc cho người ta, Sầm Hoan nói những lời thật lòng với Mặc Tử.

“Sầm thúc, ta hiểu.” Mặc Tử cười cười, “Nếu không, lần này để Nhị Lang ở lại. Dù sao ngài không nói ta không nói, chủ nhân cũng sẽ không biết.”

“Mặc ca, ngươi hiểu sai ý ta rồi. Nếu ta ích kỷ như thế, sao còn xứng làm đại chương sự của Vọng Thu? Nếu đã quyết định đi, sao có thể để Nhị Lang ở

lại? Giống như Mặc ca nói, một đường chú ý cẩn thận là được. Cũng có thể, ta đã già thật rồi.” Sầm Hoan vội vàng xua tay, xấu hổ đỏ mặt.

“Cha, người đa tâm rồi.” Nhị Lang được Mặc Từ đưa mắt ám chỉ, nói lời êm tai, “Con ra ngoài, không phải còn đại ca ở đây sao? Người trông chừng huynh ấy, để cho huynh ấy bớt gây rắc rối chút. Có lẽ huynh ấy chưa kịp thay đổi con đã trở lại rồi.”

Sầm Hoan rốt cục cười to, nói vài tiếng đúng vậy.

“Xuất phát đi.” Mặc Từ nhìn mặt trời, thời gian không còn sớm nữa.

Những chiếc xe ngựa thoát nhìn vô cùng bình thường, chậm rãi lăn bánh. Sầm Nhị nhảy lên chiếc đầu tiên, gật đầu với cha, coi như là cáo biệt. Mặc Từ túm góc áo, nhảy lên chiếc cuối cùng, ngồi ngang với phu xe. Công khai, ra khỏi Vọng Thu lâu, đi thẳng về hướng bắc, trải qua kiểm tra của thủ thành, ra khỏi cổng.

Nếu có người hỏi tại sao thủ thành lại không kiểm tra ra được hàng lậu? Thì nàng sẽ trả lời, có người nào lại ngu ngốc chờ hàng lậu trên xe? Trên ba chiếc xe ngựa đều chở rượu ngon của Vọng Thu lâu. Đương nhiên, chỉ là màn che mà thôi. Mục đích thực sự chính là —— chờ người. Người nào? Xem tiếp sẽ biết.

Ước chừng một canh giờ sau, ba chiếc xe đi đến trấn Tiên Nữ ngoài thành Lạc Châu. Trấn này, bởi vì có những bến tàu to to nhỏ nhỏ mà tập nập không ngớt. Đi theo đường thủy ba ngày, sẽ đến được biên giới Nam Đức. Trên bờ sông từng đoàn thương nhân muôn hình muôn vẻ tới tấp lui lui cho đến tận đêm vẫn không ngừng, chợ bên cạnh bến tàu mở cả mười hai canh giờ, không chịu hạn chế của lệnh giới nghiêm ban đêm. Thuyền công, kiệu phu, tiểu thương, ở chỗ này tựa như cá gặp biển lớn, bận không hết việc, làm không hết chuyện, chỉ cần chịu khó, có thể kiếm com no áo ấm cả ngày.

Nhưng khi Mặc Từ ngửi thấy được mùi sông nước, lại phát hiện đường xe chạy hai bên không giống như lúc trước.

“Mặc ca.” Sầm Nhị Lang chạy tới, “Có nhận ra là người ít hơn một nửa so với lúc trước hay không?”

“Chỉ sợ là bị ảnh hưởng của chiến tranh giữa Đại Cầu và Ngọc Lăng.” Mặc Từ nhò đến chuyện chiến tranh ngày ấy nghe được ở Vọng Thu lâu, “Nghe nói Đại Chu và thủy quân Nam Đức đóng ở biên giới sông, khí thế hùng hổ. Hơn nữa có được văn điệp thông quan khó khăn hơn lúc trước rất nhiều lần, ngân lượng qua cửa cũng thu tăng lên, những tiểu thương bình thường chưa chắc đã gánh được.” Lúc này, những kẻ có tiền càng có cơ hội phát tài, cái quan trọng là nhìn thời cơ chuẩn xác.

“Đừng nói tiểu thương không chịu nổi, cho dù có chịu được cũng không dám mạo hiểm lúc này. Nay rất nhiều người lo lắng bị liên lụy, cho nên không muốn mạo hiểm qua biên giới.” Sầm Nhị Lang mới từ trên kinh thành trở về, cho nên cũng nắm được chút tin tức, “Khi ta ở trên kinh, xem quan binh bên đường cảm xúc về đề bắt người, hỏi ra mới biết là truy bắt gian tế Đại Cầu. Nếu thật sự như thế, dã tâm của Đại Cầu đúng là đáng sợ.”

“Đại Cầu, là Lang Quốc (quốc gia lang sói).” Mặc Từ nói.

“Cách nói này rất mới.” Sầm Nhị Lang nghĩ nghĩ, “Người ta đều nói hoàng đế khai quốc của Đại Cầu là người của Mực tộc quanh năm sống trên lưng ngựa, bởi vậy gọi là Man Di, Mã Thất Tử. Đại Cầu không tin Phật giáo Đạo giáo, mà thờ Chim Ưng và Mặt Trăng. Lang Quốc, đúng là lần đầu ta nghe thấy.”

Mặc Từ nghĩ nghĩ, nàng cũng là lần đầu tiên nói ra, hơn nữa không biết vì sao lại nói. Có lẽ là do phần trí nhớ bị mất kia. Nhưng nàng là người Ngọc Lăng, vì sao lại nói chuyện của Đại Cầu? Nàng cũng không cho rằng mình nói sai.

Nghe thấy xa phu phía trước hô một tiếng, xe ngựa ngừng lại.

Không có thời gian nghiên cứu về chuyện của mình, nàng nhảy xuống xe, nhìn cột đá cao lớn trước mặt, trên có khắc hai chữ rõ ràng —— bến thuyền.

Vượt qua cột đá một bước, gió sông rì rào, đó là hơi thở mà nàng thích nhất.

Bạn đang đọc truyện *Chưởng Sự (Hố)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 61: Trên Sông Không Sóng (Nhất)

Trấn Tiên Nữ, sông Tiên Nữ, đều được gọi tên theo vùng đất Tiên Nữ.

Sông Tiên Nữ so với những con sông bình thường khác không rộng hơn bao nhiêu, mặt sông yên ả, thuyền đi trên sông bình lặng vững vàng như đi trên mặt đất. Mỗi khi tiết trời đẹp, người dân trong thành Lạc Châu thường thuê thuyền hoa du sông, du Xuân nghi Hạ ngắm Thu vui Đông. Đi lên thượng nguồn, đồng cỏ núi non hùng vĩ, mây nhẹ hạc trắng. Đi xuống hạ nguồn, xem phong cảnh ruộng vườn, hoa thơm cây trái. Trong truyền thuyết dân gian, không ít tài tử giai nhân bởi vậy mà gặp gỡ, làm nên một đoạn giai thoại. Nghe nói, đây là được Tiên Nữ phù hộ.

Thuyền và nước, chính là tổ hợp mà Mặc Tử thích nhất. Tuy rằng cho tới nay, nàng mới chỉ đi thuyền hai lần, chuyến tàu đầu tiên nàng đi do phụng mệnh Cầu Tam nương, khi đứng bên trên sóng nước, phía sau giống như mọc thêm một đôi cánh, loại cảm giác tự do này khiến tâm tình nàng như rộng mở.

“Mặc ca, Quan lão đến rồi.” Sầm Nhị nhắc nhở Mặc Tử.

Mặc Tử quay mặt lại nhìn, kẻ đang cười ha ha đi tới, thân hình nhỏ bé gầy gò, tóc xám xen lẫn trắng bạc, khuôn mặt ngăm đen nhăn nheo.

Mặc Tử nở nụ cười sang sảng, tiến lên ôm quyền tiếp đón, “Quan lão, lần này còn phải nhờ lão chiếu ứng nhiều hơn.”

“Nào có nào có, Mặc ca nói như vậy, là vấn đề bụng chuyện xưa rồi. Trước mặt Quan Công múa đao, ta còn sợ thua không đủ thảm sao? Ta đã nói rồi, sau này chỉ cần ngồi ở trên thuyền, sẽ không có thù lĩnh thứ hai.” Quan lão, tên một một chữ Giang. Sinh ở trên thuyền, lớn lên trong nước, biệt hiệu Cá Chạch.

Năm nay năm mươi ba, chưa bao giờ dựa vào thứ gì ngoài thuyền nước để mưu sinh, từ khi cầm mái chèo đến nay, cũng đã năm mươi ba năm. Luận về tàu thuyền, nửa năm trước, hẳn chỉ phục chính hẳn, cũng không tin có người hiểu biết về tàu thuyền hơn hẳn. Nhưng sau một lần theo Mặc Tử đi buôn lậu hàng, hẳn mới biết những câu “trời cao còn có trời cao hơn, người tài còn có người tài hơn” không phải là cổ nhân tùy tiện dựng lên để vui đùa.

“Quan lão, nói lời này là muốn ta hồ thẹn đúng không? Nếu không dựa vào kinh nghiệm của lão dẫn dắt vài người chúng ta mà dựa theo lý luận suông của ta có lẽ chỉ chờ tàu chìm.” Mặc Tử không khuyếch đại công lao của mình.

Quan Giang xuy xuy hai tiếng, “Xui xẻo, xui xẻo.” Hai tay tạo thành hình chữ thập, cúi đầu về phía mặt sông, “Long gia gia chó trách, tuổi trẻ không hiểu chuyện, vô tâm nói bậy. Xin phù hộ cho chúng ta một đường không sóng không gió.”

Mặc Tử đương nhiên không tin cái này, nhưng nàng không biểu hiện ra, ngược lại cũng cúi đầu. Cái này gọi là trấn định lòng người. Phải biết rằng, lòng người bất ổn, sẽ ảnh hưởng rất lớn đến đại cục.

“Thuyền của chúng ta đâu?” Đột nhiên từ phía sau Sầm Nhị xuất hiện một cái đầu cười hi hi, đôi mắt tam giác híp lại. Đó là một trong ba phu thuyền, tên hiệu Cá Xấu.

Một người khác, đang xắn tay áo muốn dỡ hàng, tên hiệu là Cóc Béo. Một người khác nữa đang dựa vào đầu xe hút tẩu thuốc, người gầy gò, khuôn mặt không chút cảm xúc, tên hiệu Rắn Nước.

Mặc Tử vận chuyển ra khỏi thành không chỉ có rượu, còn có ba xa phu. Theo như tên hiệu là có thể biết, đây là những người có kỹ năng bơi rất tốt. Hơn nữa, tuy rằng bộ dạng hoàn toàn khác nhau, nhưng bọn họ lại là huynh đệ ruột thịt. Nghe Quan lão nói, ba huynh đệ này vốn theo nghề chài lưới, sau đó trong nhà gặp biến cố, đành phải xa quê phiêu bạt. Sau khi gặp được Quan lão, thay hẳn chèo thuyền, cố gắng kiếm tiền duy trì cuộc sống. Quan lão giới thiệu người với Mặc Tử, nàng thấy khả năng bơi lội của ba người rất cao, nhân phẩm cũng không tệ cho nên đồng ý dùng bọn họ. Vì che dấu người khác, ba người này bình thường làm việc vặt ở ngay trong sân sau của Vọng Thu lâu. Bơi vậy phu xe chỉ là nghề phụ, phu thuyền mới là nghề nghiệp chính.

“Không phải ở trước mắt người sao? Mắt tròn lớn như vậy.” Ngón tay cái Quan lão chỉ về phía sau.

Một con thuyền rộng sáu thước dài mười thước, ba cột thuyền gỗ lớn dựng thẳng, đang nằm yên tĩnh ở bến tàu.

“Lại đổi?” Cá Xấu là người nói nhiều nhất, “Lần trước là sơn đỏ, lần này lại không sơn. Hơn nữa trên vải bạt vẽ cái gì thế, một vết thâm một vết nhạt?”

“Lần trước là sơn đỏ, lần này sơn bong mất. Cá Xấu, mắt người thật lợi hại, cánh buồn còn chưa căng lên, đã nhìn ra thâm nhạt?” Quan lão cảm thấy Cá Xấu nói bậy bạ.

“Đúng vậy. Hai mắt này của ta, cho dù lặn trong nước đen, cũng có thể mò cho lão một con mực.” Cá Xấu khoe khoang bản lĩnh của mình.

“Được rồi.” Quan lão không muốn phí lời với hắn, “Mau mau xếp hàng lên thuyền, trước khi mặt trời lặn, lợi dụng thủy triều xuống, có thể đi nhanh thêm một đoạn.”

Nói xong, Quan lão quay sang phía Mặc Tử, “Mặc ca, lần trước người nói muốn sửa mấy chỗ, ta đã sửa rồi, người đi nhìn một cái, xem đã hoàn thiện hay chưa.”

Mặc Tử gật đầu. Bước nhanh lên thuyền, xuống dưới boong tàu, tiến vào khoang thuyền, kéo miếng ván gỗ, đi xuống cầu thang. Bên cạnh thang có chuẩn bị sẵn đèn, đánh lửa thấp sáng, vừa xem vừa nghĩ, nếu như mấy kẻ kia không đuổi kịp, đừng trách nàng cầm không bạc của bọn họ.

Cùng lúc, cửa trấn Tiên Nữ có vài con ngựa phi đến, cạch cạch —— cạch cạch —— đúng là ngựa như gió, người như tên. Người cầm đầu, rõ ràng là Nhị Lang kia. Trọng An và Thạch Lỗi theo sát phía sau. Phía sau bọn họ, là ba người nữa, ăn mặc giống nhau, áo bào tro quần thất lưng, ống quần buộc chặt, giày vải thích hợp với việc đi xa, ánh mắt sáng ngời, nhìn qua cũng là những kẻ lão luyện cơ trí.

Đột nhiên Nhị Lang túm lại yên ngựa, móng trước nhấc cao, dừng lại trước một quán trà.

Có tiểu nhị khuôn mặt tươi cười ra nghênh tiếp, “Khách quan, uống chén trà nghỉ chân một chút?”

Nhị Lang vẫn chưa xuống ngựa, từ trên cao nhìn xuống tiểu nhị, “Xin hỏi, bến thuyền đi hướng nào?”

“Phía đông năm dặm.” Tiểu nhị vừa nói xong, nhìn thấy trên không trung có ánh sáng lóe lên, cuồng quét đưa tay đỡ lấy, là một đỉnh bạc, không khỏi vui mừng quá đỗi, đầu gật như gật, “Tạ ơn quan khách, tạ...”

Nhưng mà, đáp lại hẳn là tiếng ngựa hí vang, sáu người sáu ngựa đã đi xa, chỉ để lại một đường bụi cuốn.

“Hai trăm lượng bạc, tuyệt đối đừng mua một tên lừa đảo.” Thạch Lỗi phi ngựa lên trước, chạy song song với Nhị Lang, “Ta thấy kẻ kia mắt nhỏ như mắt chuột, con người lúc la lúc lác, thật sự không đáng tin.”

“Không đáng tin cũng phải tin.” Trọng An cũng cười ngựa đi lên, “Cái này gọi là khi tuyệt vọng cái gì cũng có thể thử, tất cả đều phải xem vận khí. Mà ta thấy vị Mặc ca kia mi thanh mục tú, cuối cùng còn chọn uống rượu mừng, có lẽ cũng là người biết giữ lời. Nếu hẳn có thể đồng hành với chúng ta, trên đường có thêm một kẻ thú vị làm bạn.”

Thạch Lỗi kêu ầm ầm, “Bạn? Tiểu tử xấu xí miệng lưỡi trơn tru buôn lậu hàng hóa đó mà đáng làm bạn với chúng ta, ta thấy hẳn một câu nói thật tình cũng không có. Nếu không phải các người cam đoan với hẳn không báo quan, thì khi xong việc trở về ta nhất định sẽ dẫn người đến bắt hẳn, còn cả chủ nhân của hẳn nữa.”

“Một lời nói ra của đại trượng phu, bốn ngựa khó đuổi.” Khuôn mặt tuần tú của Nhị Lang hơi trầm xuống, “Một kẻ buôn lậu nhỏ mà thôi, không cần hao tâm tốn sức so đo. Quan trọng nhất vẫn là chuyện trước mắt.”

Thạch Lỗi dám trừng mắt với Trọng An, nhưng với Nhị Lang thì không dám, nhún nhún vai, “Mẹ nó, đúng là dễ dãi cho tiểu tử kia.”

Năm dặm, đối với sáu con ngựa tốt mà nói chỉ là một chút thời gian. Thị lực của Nhị Lang lại tốt, nhìn thấy cột đá cao nhất, hai chữ bến thuyền sừng sững bên trên.

“Không ngờ có thể khắc lên những chữ đẹp như thế trên một khối đá.” Trọng An ham thích với thư pháp, đối với bút pháp này khen ngợi không thôi.

Thạch Lỗi lại nhìn xung quanh, thấy trên bến có đến mấy chục chiếc thuyền, lớn nhỏ không đồng đều, gãi gãi đầu bực tức nói, “Nhiều thuyền như vậy, sao biết chính xác là cái nào?”

“Thạch Đầu ngọc, không phải đã nói tên Vĩnh Phúc sao?” Trọng An đưa mắt, nhìn qua từng cái tên một.

“Vĩnh Phúc? Tàu buôn lậu mà cũng lấy tên này sao?” Thạch Lỗi khinh thường.

Nhị Lang không nói chuyện, hẳn tìm người, không phải tên. Rất nhanh, hẳn đã thấy tìm được.

Trong khoảng trời mênh mang, một thân áo xanh cũ, khăn vuông màu bụi, thật không dễ dàng để lọt vào đáy mắt.

Bạn đang đọc truyện *Chương Sự (Hố)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 62: Trên Sông Không Sóng (Nhị)

Mặc Từ đứng trên mũi thuyền, đưa mắt nhìn cuộn sóng mênh mông ở xa xa.

Trên đỉnh đầu là máy xay gió nàng tự tay làm, có thể biểu hiện hướng gió, cũng có thể suy đoán tốc độ gió. Đừng tưởng rằng cái này làm dễ dàng, tuy rằng nàng có thể thiết kế quân hàm tốt nhất, nhưng đó là ở trong tình huống tất cả mọi nguyên vật liệu đều được cung cấp đầy đủ. Còn nếu như phải tự tay thiết kế tạo ra từng bộ phận một, cho dù nắm rõ lý thuyết cũng không thể tạo ra toàn bộ, giống như khi làm bút máy, máy xay gió cũng đã thất bại biết bao lần, chỉ riêng phần công năng tính toán tốc độ gió, đã mất không biết bao nhiêu tế bào não của nàng.

Bởi vậy, cho dù trong đầu có lý thuyết, nhưng Mặc Từ biết muốn làm ra một chiến hạm thật sự đúng là xa vời vợi. Không thể dựng lên chín mươi chín tầng, thì một trăm tầng mãi mãi không thể xuất hiện.

“Thủy triều bắt đầu xuống, gió Đông Nam, tốc độ gió hai.” Nàng quay đầu nói to với Quan lão.

“Được rồi.” Quan lão bắt đầu chỉ huy ba huynh đệ kéo buồm.

Mặc Từ vừa nhìn đám người bận rộn chuẩn bị khởi động thuyền, vừa nghĩ, đám người kia nếu không đến kịp, cũng đừng trách nàng không đợi. Ánh mắt vừa chuyển, đột nhiên sáu người sáu ngựa lại lọt vào tầm mắt. Kẻ đi đầu, áo bào trắng, mặt như ngọc, mắt như sao, phong thái hiên ngang. Không phải Nhị Lang nhà kia thì còn có thể là ai?

Nàng nhận ra hắc cũng đang nhìn nàng, vì thế nhũ mày ngẩng đầu, khoe miệng cong lên, cười đến kỳ quái, nhỏ giọng, “Hừ, tính toán thời gian thật chuẩn.”

Sáu người đuổi ngựa đến, Sầm Nhị đang chuẩn bị nhỏ neo nhìn thấy bọn họ, không khỏi quá sợ hãi, ngẩng đầu lên hỏi Mặc Từ, “Mặc ca, sao lại là bọn họ? Sẽ không phải đến vì chúng ta chứ?”

Trong lòng Mặc Từ biết bọn họ vì nàng chọn rượu mời mà đến, nhưng không thể thừa nhận trước mặt Sầm Nhị, chỉ phải nói, “Có lẽ là thu được tin tức từ nơi khác. Người đừng hoảng hốt, đề ta xử lý.”

Đương lúc nói chuyện, cả người và ngựa đều đã đến trước tàu của bọn họ.

Thạch Lỗi thấp giọng than thở, “Thằng nhãi sao cũng ở đây?”

Trọng An ha ha cười nói, “Tốt, quả nhiên cùng đường với chúng ta.” Liếc mắt sang Nhị Lang ở bên cạnh, thấy thần sắc hắc không thay đổi, giống như đã sớm đoán được người chắc chắn sẽ ở đây, “Xem ra, người lại đoán đúng rồi.”

Nhị Lang trầm giọng, giao cho hai người trái phải, “Theo như thương lượng lúc trước mà làm.”

Một khi hắc đã cẩn thận dặn dò, biểu hiện của Trọng An và Thạch Lỗi cũng trở nên nghiêm túc, đồng thanh đáp ứng.

“Thật là trùng hợp.” Mặc Từ từ trên đài quan sát bám lấy dây thừng lớn trượt xuống, từ khoang thuyền bước ra sàn tàu, hai tay đặt sau lưng, khuôn mặt tươi cười, “Xem ra là vài vị tự tìm ra đường.”

“Đâu có đâu có.” Người phát ngôn chính thức luôn là Trọng An, “Tiểu ca, không ngờ tới đây lại nhìn thấy người, trên đường còn phải nhờ người chiếu cố.”

Sầm Nhị vội vã nói, “Ai cùng thuyền với các người?”

Mặc Từ như cười, “Hắc nói không sai, ai nói sẽ cùng thuyền với các người? Chúng ta đi đến Vân Châu, không cùng hướng với các người.”

“Ồ? Không phải chứ? Có người nói thuyền Vĩnh Phúc sẽ đi đến nơi chúng ta muốn đến. Tiểu ca, nếu như người quen biết chủ thuyền, xin giới thiệu gặp mặt thay chúng ta.” Trọng An ở trên ngựa cũng cười.

“Thuyền này đi Vân Châu, nơi các người đi là...” Sầm Nhị sợ ở trên bến tàu nhiều người nhiều miệng, chỉ nói nửa câu, “Giới thiệu cái gì! Các người làm rồi, đi mau đi, đừng làm lỡ giờ nhỏ neo của chúng ta.”

“Có chuyện gì?” Quan lão nghe thấy tiếng ồn ào, đi tới.

“Vị lão nhân gia là chủ thuyền?” Nhị Lang nói chuyện.

“Cái này —— cũng có thể coi là như thế.” Thuyền mua trên danh nghĩa của hắc, có điều không phải hắc bỏ bạc.

“Chúng ta muốn lên thuyền qua sông, xin lão nhân gia tạo điều kiện.” Ánh mắt Nhị Lang thần nhiên đảo qua Mặc Từ, nhìn về phía Quan lão.

“Ta vừa nghe nói hình như đường đi của các vị khác đường đi của chúng ta.” Thuyền lớn, cho nên khi nói chuyện cũng phải cao giọng, người khác mới có thể nghe rõ ràng.

“Không phải. Thuyền này đi chỗ nào, chúng ta sẽ đi chỗ đó.” Vóc người Thạch Lỗi cao to, giọng nói cũng giống như tiếng chuông đồng.

Da đầu Mặc Từ tê rần, thầm mắng hắc ngu ngốc, cái gì mà thuyền đi chỗ nào người đi chỗ đó, nói thẳng là các người buôn lậu thuận tiện cho chúng ta đi nhờ là được rồi. Không phải khiến người nghe càng lúng túng sao?

“Rốt cuộc các vị muốn đi đâu?” Quan lão gặp biến vẫn không loạn, sờ sờ chòm râu hoa râm, “Thuyền của ta đi đến Vân Châu, các vị cũng muốn đi?”

“Đúng vậy.” Trọng An thẳng thắn, “Ta thấy thuyền của lão nhân gia vẫn còn nhiều chỗ, cho dù có thêm vài người chúng ta cũng không ảnh hưởng gì, chúng ta sẽ trả đủ tiền.”

“Đi Vân Châu không chỉ có thuyền của ta, các vị hỏi thăm những thuyền khác xem?” Đi chỗ nào cũng không thể mang theo bọn họ, Quan lão suy nghĩ lý do, “Thuyền này của ta đã được hai vị này bỏ tiền ra thuê, chờ khách không phải người của hắc. Thật sự không tiện.”

Trong lòng Trọng An cười thầm, quả nhiên quyết định vẫn nằm ở Mặc ca.

“Vị tiểu ca này, chúng ta cũng không phải mới quen, làm gì phải tuyệt tình như thế? Đi thuyền rất buồn chán, thêm nhiều người không phải càng náo nhiệt hơn sao?” Hắc bắt đầu giao thiệp với Mặc Từ.

“Lời nói của tiên sinh lời tuy có lý, nhưng ta cũng chỉ là phụng mệnh chủ nhân nhà ta mà làm việc, thật sự không thể một mình quyết định.” Mặc Từ hí nhát, hai tay chấp lại đến cung kính.

“Trống ở bên ngoài, quân mệnh không cần tuân theo. Chi phí thuê thuyền không hề nhỏ, chúng ta nguyện chịu một nửa, các người cũng có thể lợi thêm được chút bạc. Chỗ bạc đó, các người muốn xử trí như thế nào, chúng ta mặc kệ.” Trọng An phát huy sở trường của bọn họ —— lấy lợi để dụ.

“Ai thèm khát chút bạc của các người?” Sầm Nhị hừ một tiếng.

“Tiểu tử này!” Thạch Lỗi đã cố ý thấp giọng, “Không cần bạc, thế có cần mạng nhỏ hay không?”

“Người... người có ý gì?” Sầm Nhị thấy đôi phương đột nhiên đề thấp giọng, tức giận cũng giảm bớt.

“Có ý gì trong lòng người tự rõ. Nói cho các người biết, nếu không để cho lão tử lên thuyền, lão tử sẽ là lớn hoạt động của các người ngay ở chỗ này. Nếu kéo quan binh tới, đừng trách lão tử tuyệt tình.” Thạch Lỗi mỗi câu đều xưng lão tử, hùng hổ, vẻ mặt ác liệt hung dữ.

“Người!” Sầm Nhị thầm nói không ổn, hàng lâu đều đã chuyển lên thuyền. Vì thế, ghé sát đến bên tai Mặc Từ, “Mặc ca, làm sao bây giờ?”

“Đường như cũng chỉ có thể mang theo bọn họ.” Mặc Từ biết thời biết thế, nếu để bọn hắn thực sự la lối, dẫn quan binh đến kiểm tra thuyền, mạng chúng ta nhất định đi tong.”

“Nhưng chỗ chủ nhân phải làm thế nào? Đây là chuyến mua bán cuối cùng của chúng ta, nhưng cũng không thể tiết lộ bí mật.” Sầm Nhị thấy trái không được mà phải không xong.

“Trước cứ để cho bọn họ lên thuyền, vào trong khoang thuyền thương lượng. Đứng lâu ở chỗ này, sẽ khiến kẻ khác nghi ngờ.” Mặc Từ đề nghị.

Sầm Nhị có thể không đồng ý sao? Tuy rằng có cảm giác là mời khách dễ dàng tiền khách khó, nhưng cũng không thể làm gì khác.

“Ba vị trước hãy lên thuyền, mọi việc đều có thể thương lượng.” Mặc Từ làm tư thế mời vào.

Ba người thêm hai người nữa tiến vào khoang thuyền, chỉ thấy trong khoang thuyền sơn đen, rộng rãi nhưng lại có vẻ cũ nát, ngoại trừ một cái bàn thấp, không còn dụng cụ nào khác nữa.

“Ngay cả một cái ghế ngồi cũng không có.” Thạch Lỗi chướng mắt, “Có thể rò nước hay không?”

“Muốn đặt ghế dựa, người nằm ngủ ở chỗ nào?” Trong lỗ mũi Sầm Nhị như có thể phun ra khí, “Yên tâm, nhìn cũ nát nhưng tuyệt đối không có lỗ hổng. Nếu người muốn hưởng phúc thì về nhà mà hưởng.”

“Tiểu huynh đệ nói đúng.” Khuôn mặt Trọng An trước sau vẫn tươi cười, lại quay sang nói với Thạch Lỗi, “Thạch Đầu, thuyền quả thật rất chắc chắn, so với lều lán của người còn vững chắc hơn nhiều.”

“Các người cũng có thuyền, còn phải theo chúng ta làm gì?” Sầm Nhị nghe thấy hắn nói đến lều lán, lại tưởng mui thuyền*.

*Lều lán và mui thuyền trong tiếng Hán đều là Bồng Tử cho nên Sầm Nhị mới hiểu nhầm.

“Tiểu huynh đệ, ý ta là lều lán bình thường hắn hay ở.” Trọng An giải thích.

Sầm Nhị thấy bọn họ không giống người nghèo khó, cho rằng bọn họ đùa giỡn mình, hừ lạnh một tiếng, quay đầu đi chỗ khác không muốn quan tâm.

Mặc Từ ngồi thấy mùi thuốc súng nồng đậm, cũng không ngại, khoanh tay, nhún mày nhìn vị thủ lĩnh kia.

Bạn đang đọc truyện *Chương Sự (Hố)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 63: Trên Sông Không Sóng (Tam)

Mặc Từ nhìn Nhị Lang. Nhị Lang cũng nhìn Mặc Từ. Ánh mắt hai người đều mang theo ý tứ dò hỏi, cũng không thấy thỏa hiệp.

“Chuyện đến nước này, hình như chúng ta không có sự lựa chọn.” Mặc Từ cười, trong vẻ bất đắc dĩ có chút giao hoạt.

Nhị Lang cảm thấy nụ cười kia thực chướng mắt, “Chuyện đến nước này, không muốn vào đại lao ăn cơm, chính là cho chúng ta lên thuyền, đúng là các người không có lựa chọn nào khác.”

“Sầm Nhị, vậy thì do ta làm chủ, để bọn họ lên thuyền được không? Chỗ chủ nhân, ta sẽ giải thích.” Mặc Từ đồng ý uống chén rượu mời này là bởi vì

nàng đột nhiên nghĩ thông suốt, vô luận có thể rời khỏi Cầu Tam nương hay không, có bạc bên người luôn tốt. Cầu Tam nương làm khó dễ nàng ba trăm lượng bạc cũng được, hay là muốn đẩy nàng vào chỗ Tử phu nhân cũng thế, dựa vào người không bằng dựa vào mình. Cuối cùng nàng vẫn phải tự lập gia đình của mình, cho nên phải tính toán.

“Cần gì giải thích? Hai người không ai nói, chúng ta không nói, những người trên thuyền không nói, chủ nhân các người làm sao biết được?” Trọng An là người giáo hoạt, “Nói rồi, chuyện tốt mà trở thành chuyện xấu thì công thần thành gian thần. Nếu là chủ nhân đa nghi, chỉ sợ có tín nhiệm thế nào vẫn có khoảng cách.”

“...” Trong lòng Sâm Nhị nói thầm, quả thật là đạo lý này. Nếu hần và Mặc Tử miệng kín như bưng, mà đám người Quan lão cũng chưa bao giờ thấy mặt Cầu Tam nương, giấu giếm chuyện này thật ra không khó. Nhưng cho dù hần có tâm tư này, không biết Mặc Tử suy nghĩ gì, cho nên yên lặng liếc mắt nhìn nàng một cái.

Đúng lúc Mặc Tử cũng nhìn về phía hần, chỉ nói nửa câu, “Nếu việc này thuận lợi...”

Sâm Nhị vừa nghe đã hiểu, đứng thế, nếu một đường bình an vô sự trở về, có nói chuyện này với Cầu Tam nương hay không cũng không ảnh hưởng gì, vì thế vội vàng gạt đầu, giúp Mặc Tử bổ sung nửa câu nói còn lại, “Nếu như việc này thuận lợi, tất nhiên là không sao.”

Mặc Tử cười cười, gật đầu đáp ứng.

Chiến tuyến thống nhất.

“Nếu đã quyết định như vậy rồi, vậy người của chúng ta lập tức lên thuyền.” Thạch Lỗi nghĩ mọi người đều đã ngồi trên một cái thuyền, không biết ——

Mặc Tử đuổi tay ra, “Đợi chút, thuyền chúng ta đồng ý để các người lên, nhưng phương pháp lên cụ thể như thế nào, cũng phải nói rõ ràng với nhau.”

“Điều kiện?” Nhị Lang đứng ở một góc tối trong khoang thuyền. Chung quanh tối đen, ngay cả một tấm cửa sổ cũng không có. Trong không khí vẫn đục có đủ loại hương vị, ngoại trừ hương rượu, những cái khác khó có thể nhận ra. Thuyền lậu là như thế này sao?

“Điều kiện.” Mặc Tử công bằng, “Thứ nhất, ngựa không thể lên thuyền. Người cũng biết chúng ta buôn lậu, kiêng kỵ nhất là không khồng chế được động tĩnh, một khi khiến người khác chú ý, coi như xong rồi. Hơn nữa, chuyện của các người dường như cũng không thể phơi bày trước ánh sáng, cười ngựa quá dễ khiến người khác chú ý.”

“Cái gì mà không thể phơi bày trước ánh sáng, chúng ta là ——” Thạch Lỗi thấy Mặc Tử quy tội cho bọn họ như tội phạm, lập tức khó chịu.

“Điều thứ nhất ta đồng ý, ngựa sẽ không lên thuyền.” Nhị Lang chụp lấy vai Thạch Lỗi, Thạch Lỗi im lặng.

Mặc Tử vừa lòng với thái độ hợp tác của hần, tiếp tục nói, “Thứ hai, phí đi thuyền. Một người năm mươi lượng, sáu người ba trăm lượng, một chuyến, hiện tại nộp luôn.”

“Năm mươi lượng? Người ăn cướp sao?” Lại là Thạch Lỗi, tính tình hần ngay thẳng dễ kích động, cùng với thân thể trắng kiện, hiển nhiên là loại người thích động thủ hơn động não.

“Ta không phải cướp, ta có định giá khởi điểm.” Có hiểu hay không? Nếu lên thuyền giặc, chung quy vẫn phải tâm lý chuẩn bị.

“Cái gì!” Cur nhiên lại kiêu ngạo như thế, Thạch Lỗi thổi râu trừng mắt, xắn tay áo, bày ra tư thế đánh nhau. Nhưng rất nhanh lại phát hiện ra hai đồng bạn của mình lại bình tĩnh bất động, đành phải áp chế lửa giận xuống, nhưng trong lòng thầm mắng.

“Tiểu ca, một chuyến ý là ——” Trọng An khiêm tốn hỏi.

“Chính là đoạn đường từ bến thuyền này đến biên giới Nam Đứ.” Mặc Tử bắt đầu giải thích, “Đương nhiên, nếu là hành trình hai chiều cả đi và về, thì giá cả có thể ưu đãi, nhưng vẫn phải thanh toán ngay lúc này. Nhưng nếu như các người bỏ lỡ chuyến về, quá hạn không đợi, giá thuyền cũng không trả lại.” Đi máy bay cũng thu tiền theo cách này, nàng mượn dùng tạm một chút mà thôi.

“Như vậy hành trình hai chiều giá bao nhiêu?” Tính toán như vậy, Trọng An lại cảm thấy có thú vị.

“Một người chín mươi lượng, sáu người năm trăm bốn mươi lượng. Cả hai chuyến đi sẽ mất tổng cộng sáu ngày, các người muốn kết nhóm ăn cơm, vậy thì mất sáu trăm lượng, bao toàn bộ.”

Thạch Lỗi thật sự muốn đem cái bàn duy nhất trong khoang thuyền đập nát bươm, ngồi trong một cái khoang thuyền cũ nát này mất sáu trăm lượng, hần không chỉ giặt tiền, mà còn là hút máu, lòng tham không đáy. Hơn nữa —— đúng rồi, bọn họ đã đưa trước cho hần hai trăm lượng.

“Không thể thương lượng sao?” Giọng nói của Nhị Lang rất lạnh, ai cũng có thể nghe ra tâm tình của hần rất xấu.

Sâm Nhị đứng ở bên cạnh Mặc Tử bởi vậy mà thân thể rét run, nhưng hần không lên tiếng, hần biết bản lĩnh đàm phán của Mặc Tử.

“Không thể, ta đã ưu tiên cho các người giá tốt nhất.” Mặc Tử quả nhiên không đồng ý. Hai trăm lượng lúc trước nàng không muốn cho ai biết, mà ba trăm lượng lần này là nàng muốn trả cho Cầu Tam nương, còn muốn có thêm ba trăm lượng cho Sâm Nhị.

“Tại sao không thể thương lượng?” Thạch Lỗi lớn tiếng tức giận, “Cho dù ngươi nói sáu trăm lượng, chúng ta đưa ra bốn trăm lượng, ngươi cũng đã cảm

“Phải biết rằng, nếu như chúng ta nói ra mọi chuyện, thuyền của các ngươi cũng đừng mong an ổn, hàng lậu tìm thấy sẽ bị sung công, các ngươi cũng bị tống giam, trọng tội là không tránh khỏi, ngay cả cái đầu cũng không bảo đảm.” Nhị Lang cắt ngang lời nói của Thạch Lỗi, nếu không giao dịch này thật sự sẽ thất bại. Nhưng đồng thời, hắn cũng không hiểu kẻ trước mặt sao vẫn thản nhiên như vậy.

“Ta biết. Có điều, ngươi vạch chân chúng ta thì ta cũng có thể vạch trần các ngươi. Nếu chúng ta là kẻ buôn lậu, chẳng lẽ bí mật của các ngươi có thể giấu được?” Trong lòng Mặc Từ biết thân phận ba người này không thấp, bởi vậy nàng mới mượn bí mật không thể nói của bọn họ.

Đúng là lợi hại! Người thông minh bên người hắn đã nhìn quen mắt, bản thân hắn cũng là kẻ bất bí lòng người, nhưng, lại không ngờ một kẻ giúp việc nhỏ lại khiến hắn phải nhìn với cặp mắt khác xưa. Mắt đồng của Nhị Lang co lại, ngao khí lượn lờ quanh thân đột nhiên giảm xuống, đây là lần đầu hắn bội phục một kẻ bình dân.

“Trọng An.” Hắn nhìn thẳng Mặc Từ, lên tiếng gọi người bên cạnh.

“Có đây.” Trọng An đáp lời.

“Đưa cho hắn sáu trăm lượng, gọi người của chúng ta lên thuyền.” Hắn phân phó.

Ánh mắt Thạch Lỗi trừng đến không thể lớn hơn nữa, sau đó dần dần, dần dần nhỏ lại, cúi đầu không nói một tiếng. Trong lòng hắn rõ ràng, cho dù quan phủ Lạc Châu không truy cứu được bọn hắn, nhưng bí mật trên lưng bọn hắn thật sự không thể để cho bất luận kẻ nào phát hiện, nếu không hậu quả thật không thể tưởng tượng nổi. Coi như tiểu tử này chó ngáp phải ruồi.

“Tiểu ca, khi nào chúng ta xuất phát?” Tính tình Trọng An hòa nhã, đưa ra hai tấm ngân phiếu, mà xung hô đã biến thành người một nhà. Hắn có một niềm tin mãnh liệt của văn nhân, tin tưởng rằng anh hùng không coi trọng xuất thân.

“Chỉ cần các ngươi lên thuyền, sẽ xuất phát, càng nhanh càng tốt. Gần bến thuyền có trạm dịch của quan, có thể gửi ngựa.” Trên cùng một chiếc thuyền, Mặc Từ cũng không ngại tạm thời trở thành người một nhà.

“Thạch Lỗi, ngươi đi gửi ngựa.” Nhìn ra vị này còn đang vô cùng bất mãn, Nhị Lang để cho hắn đi ra ngoài giải tỏa rồi mới trở về.

Thạch Lỗi thở nặng nề, bước chân cũng dừng sức, dường như muốn dẫm nát luôn khoang thuyền.

Trọng An bước nhanh đi theo, nhỏ giọng khuyên bảo, theo ra ngoài.

“Trong khoang thuyền ngột ngạt, nếu Nhị Lang huynh không ngại thì ra boong thuyền hóng gió, ngắm nhìn cảnh sông nước, thay đổi tâm tình.” Tâm tình hắn không tốt, nhưng tâm tình của nàng thì rất tốt.

Nghe nàng cười nói Nhị Lang huynh, cả người Nhị Lang không được tự nhiên, “Bạch Vũ.”

“...” Mặc Từ ngẩn ngơ.

“Tên.” Nhị Lang không kiên nhẫn, tiểu tử này không phải rất thông minh sao?

Mặc Từ ồ một tiếng, “Mọi người gọi ta là Mặc ca, rất vui được gặp!”

Khó trách mỗi lần gặp mặt lại không thoải mái, thì ra là một trắng một đen, trời sinh không hợp.

Bạn đang đọc truyện *Chương Sự (Hố)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 64: Đồi Bờ Sông Xanh (Nhất)

“Cô nương, lúc này có lẽ thuyền xuất phát rồi?” Bạch Hà đỡ Cầu Tam nương đứng dậy.

“Cũng đến lúc rồi.” Cầu Tam nương vừa nghỉ trưa xong, tóc mây rời rạc, khuôn mặt hoa đào hồng hồng, vẻ lười biếng xinh đẹp.

Ngay trong buổi sáng Mặc Từ hóa thân thành Mặc ca xuất phủ, Bà mối Tạ lại tới đây một chuyến, nói bất tự của Cầu Tam nương và Tiêu Tam công tử được ông trời tác hợp, lập tức ấn định chuyện hôn sự. Chẳng những ấn định, Bà mối Tạ còn nói vì lên kinh thành đường xá xa xôi, ngày xuất giá tốt nhất chính là ngày Vệ di thái thái trở về kinh thành, có chứng người hầu ở Vương phủ bảo hộ, người đưa dâu ở Cầu phủ cũng có thể đỡ tốn sức lực. Bởi vậy,

đại hôn chỉ còn cách mười ngày.

Tuy rằng ngoài miệng Trương thị oán giận hôn sự quá vội vàng, có điều Cầu lão gia đã ấn định như thế, nếu như cản trở, hôn sự không thành, sẽ ảnh hưởng đến thanh danh Cầu phủ. Lo lắng cho tiểu nữ nhi của chính mình sau này, cho nên chỉ có thể nén giận, gật đầu đáp ứng.

“Lục Cúc đâu?” Cầu Tam nương chậm rãi chải đầu, mở miệng hỏi Bạch Hà.

“Từ lúc cô nương trở về nói mười ngày sau sẽ xuất phát, nàng ồn ào nói phải nhanh chóng thuê cho xong đồ cưới. Tuy mấy ngày trước đã thuê được không ít, có điều không ai dự đoán được nói gả lập tức gả, còn nghĩ rằng cho dù đính hôn nhưng thành thân cũng phải đợi đến cuối năm. Nói thật, hôn sự này quả thật tốt, chỉ là hơi gấp gáp.” Bạch Hà giúp Cầu Tam nương quấn tóc. Nàng là người toàn năng, làm cái gì đều tốt.

“Ta thấy Vệ di thái thái lần này trở về, đã hạ quyết tâm phải mang về một người.” Cầu Tam nương mặc cho Bạch Hà quấn tóc, “Đêm dài lắm mộng, có thể theo người của Kính Vương phủ đi sớm ngày nào là bớt lo ngày ấy. Về phần không có người thân đưa tiễn, ta thấy không sao cả.”

“Cái đó cũng không được.” Bạch Hà hiểu biết nhiều quy củ hơn Cầu Tam nương, “Nếu cô nương không có người nhà đưa tiễn, gả đi vào sẽ bị người ta nói nhảm. Tốt nhất là cha mẹ tự mình đưa tiễn, nhưng thân thể lão gia không tốt, phu nhân thì... Ít nhất cũng phải là Tứ gia hoặc Ngũ Gia đưa, tốt xấu gì cũng là tỷ muội. Cô nương xem Tứ phu nhân Ngũ phu nhân, có nhà mẹ đẻ làm chỗ dựa, ngay cả phu nhân cũng phải nịnh bợ vài phần.”

“Các nàng không chỉ có người nhà nâng đỡ, mà còn có mẹ đẻ bênh vực. Nhà có con gái cho dù đã gả ra ngoài, nhưng vẫn là thịt trong lòng bàn tay. Ta chỉ có danh tiếng đại tiểu thư, nếu như lần này không phải hao tâm tổn sức suy tính, chỉ sợ Trương thị đã thay ta tìm một nhà nào đó tùy tiện gả đi. Có người nhà làm chỗ dựa sao? Chỉ cần tương lai không thành oan gia đối đầu, ta đã phải thấp hương cảm tạ Phật tổ rồi. Chuyện phiếm mà thôi, người nào muốn nói thì cứ nói, ta coi như không nghe thấy là được. Nếu không, Tứ đệ ta chạy lên trên kinh tâm hoa văn liễu, Ngũ đệ ta vào hái hoa ngắt cỏ trong Kính Vương phủ, mới thực sự khiến ta không còn mặt mũi nhìn người khác.” Cầu Tam nương rất hiểu tính cách của những người trong phủ.

“Cô nương, trên chăn cưới thêu hoa hay là yên ương?” Đúng lúc này, Lục Cúc đột nhiên chạy vào, trên tay còn cầm kim thêu.

“Yên ương quá tục, hoa cũng thế, chi bằng thêu sông núi?” Cầu Tam nương rất thích việc du hành đó đây.

“Cô nương?! Nào có chần chừ thêu tranh sơn thủy?” Lục Cúc choáng váng.

“Thêu dài hoa sen, loại nửa hạ sắp sang thu, ý tứ là mong sớm sinh quý tử.” Bạch Hà cũng gạt bỏ đề nghị của Cầu Tam nương.

“Cái này được. Cô nương yên tâm, ta cam đoan tranh thêu sẽ không tầm thường.” Lục Cúc không những có kỹ thuật thêu tranh tinh xảo, mà những mẫu thêu của nàng cũng bất phàm.

Chân Lục Cúc vốn đã bước ra cửa, lại thu trở về, “Cô nương, mấy ngày này Mặc Từ không có ở đây, nếu Tứ phu nhân hỏi đến, chúng ta nói như thế nào?”

“Cứ nói như trước kia, Mặc Từ có một nhà kết nghĩa ở huyện bên cạnh, về bên đó thăm bệnh. Nếu còn hỏi nữa, thì bảo nàng tới tìm ta.” Trong lòng Cầu Tam nương cũng chưa buông ra chuyện này. Muốn lôi kéo được Mặc Từ, nhất định phải giúp nàng giải quyết chuyện hôn sự kia, nếu không sau này có làm việc, nhất định nàng ta cũng sẽ không tận tâm hết sức.

“Cô nương tính làm như thế nào?” Bạch Hà thực lo lắng, “Ta thấy chỗ Tứ phu nhân sẽ không có vấn đề gì, nhưng phu nhân sẽ không dễ chúng ta tự ý quyết định.”

“Chỗ Tứ phu nhân chỗ cũng không dễ nói chuyện.” Theo cái nhìn của Cầu Tam nương, nếu Cầu gia có thể tiếp tục tồn tại lâu dài, Giang Tô Tâm chắc chắn sẽ trở thành chủ nhân phủ này.

“Vậy phải làm thế nào cho phải?” Lục Cúc có chút hốt hoảng, nắm chặt kim thêu, quay lại bên người Cầu Tam nương, “Cô nương, chẳng lẽ thực sự để cho Mặc Từ làm tiểu thiếp?”

“...” Theo cá tính của Cầu Tam nương, người khác càng vội, nàng càng chậm rãi, “Không phải Mặc Từ nói làm tiểu thiếp rất tốt sao? Người sốt ruột cái gì!” Cầu Tam nương che miệng cười.

“Cô nương, ngài nói thật sao?” Lục Cúc sợ tới mức nhảy dựng về phía sau, “Thế... thế...” Không nói nổi câu tiếp theo.

“Nếu chuyện này rơi xuống trên người người và Bạch Hà, ta còn khần trương một chút. Ta đã tính toán, cho dù sau này các người có xuất giá, cũng muốn giữ ở bên người làm quản sự.” Cầu Tam nương nói thật lòng.

“Cô nương, còn Tiểu Y?” Lục Cúc từ Mặc Từ lại lo lắng đến Tiểu Y.

“Tiểu Y?” Cầu Tam nương cười càng lớn, “Với công phu leo cây trèo tường của nàng, ai có bản lĩnh bắt được nàng, ta cần gì bận tâm?”

“Mặc Từ thì sao?” Lục Cúc thở ra một hơi, nói đến chuyện Mặc Từ lại ngừng thở.

“Ý tứ của Cô nương, có lẽ Mặc Từ và Tiểu Y tám phần giống nhau, đều phải tự mình giải quyết chuyện của bản thân. Có điều, cô nương, hiện nay Mặc Từ không có trong phủ, ngoại trừ ngài không ai có thể thay nàng ra mặt.” Bạch Hà không khiếm tốn, nàng và Lục Cúc có sở trường riêng của mình, nhưng không có phân trí tuệ kia của Mặc Từ.

“Bạch Hà, từ nhỏ ngươi đã đi theo ta, biết ta là người như thế nào chứ?” Nàng là ác nhân nha.

“Cô nương miệng cứng lòng mềm, so với những người khác bướng bỉnh hơn chút mà thôi.” Bạch Hà cung kính trả lời.

“Bướng bỉnh hơn chút mà thôi?” Cầu Tam nương cười ha ha, tiếng cười hoàn toàn không giống quy củ ngày xưa, “Bạch Hà, chúng quy vẫn là người thiện lương, không nỡ nói ta không phải. Ta là người như thế nào, trong lòng ta rõ ràng. Khi đó tuy ta còn nhỏ, nhưng một câu nói cuối cùng trước khi mẫu thân phun ra búng máu qua đời ta vĩnh viễn không quên: Nữ nhân một khi đã tranh đoạt nam nhân thì tâm địa như rắn rết, người khuyên ta ta vĩnh viễn không cần nhân từ nương tay với những nữ nhân như vậy. Mấy năm nay, ta đi theo phụ thân chạy bốn phương, mặc cho đám người Trương thị cai quản trong phủ, chẳng qua chỉ là không muốn trở thành nữ tử bình thường như các nàng mà thôi. Nhưng ngươi cũng chứng kiến tất cả thủ đoạn làm ăn của ta rồi, chỉ cần mua bán ta muốn làm, mặc kệ thị phi đúng sai, nhất định phải làm thành. Buôn bán hàng lậu ta còn dám, quốc pháp là thứ ta khinh thường nhất. Bởi vì, ta hiểu ta mặc dù tham tài, nhưng không tham tâm. Trên đời này tình ái, là bông hoa độc nhất.”

“Cô nương là người tốt.” Lục Cúc gấp đến độ mặt đỏ tai hồng, “Vô luận ngài nói về mình như thế nào, Lục Cúc vẫn cho rằng như vậy.” Mạn nương là Cầu Tam nương ban cho.

“Ta không phải người tốt, ta cũng không muốn làm người tốt. Ta coi mình là chính mình, muốn làm cái gì thì làm cái đó, muốn nói cái gì thì nói cái đó. Mặc Tử, nàng không giống các người, nàng giống như ta. Ta nhìn ra được, một ngày nào đó, nàng chắc chắn sẽ đập cách bay xa. Ta hỏi các người, cho dù nàng có đi, các người vẫn muốn ta giúp nàng sao?”

Bạch Hà và Lục Cúc liếc mắt nhìn nhau, cuối cùng Bạch Hà mở miệng, “Cô nương, Mặc Tử cũng là người tốt. Ở chung với nhau nửa năm, nếu nàng không đồng tâm với chúng ta, chắc chắn chúng ta sẽ nhận ra. Cô nương nói cũng đúng, Mặc Tử và đám nha đầu chúng ta bất đồng. Về phần có giống cô nương hay không, ánh mắt chúng ta vụng về, thật sự khó mà nói. Nhưng Mặc Tử vì chúng ta làm nhiều chuyện như vậy, nay nàng cần chúng ta, chúng ta không thể khoanh tay đứng nhìn. Cô nương, chỉ cần ngài phân phó, chúng ta nguyện ý dốc hết sức mình.”

Cầu Tam nương nói: “Các người đã nói giúp, ta đây sẽ giúp. Chỉ là, ác nhân như ta cho dù làm chuyện tốt cũng không phải tốt hẳn, đến lúc đó các người đừng trách ta quá ác. Ta cũng không phải muốn lấy lòng bất cứ kẻ nào, làm việc cho ta, chỉ coi trọng kết quả, mặc kệ những chuyện khác.”

Bạch Hà, Lục Cúc nghe thế kinh hãi, không biết Cầu Tam nương muốn sử dụng biện pháp gì.

“Đi, tìm Tiểu Y về đây cho ta.” Cầu Tam nương phân phó, “Thời gian không nhiều, còn không ít chuyện phải làm.”

Gió lớn nổi lên, thuyền nhỏ vào sông, sóng nước mãnh liệt.

Bạn đang đọc truyện *Chương Sự (Hố)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 65: Đôi Bờ Sông Xanh (Nhị)

Hai bên núi xanh cao ngất trong mây, rừng rậm xum xuê. Thỉnh thoảng còn có chim rừng bay về tổ, sắc trời dần dần trầm xuống, cuối cùng là tối hẳn. Hơi nước trên sông không còn được hấp thu hơi nóng của ánh mặt trời, đột nhiên trở nên ẩm thấp, thấm vào da thịt, lạnh thấu xương.

Trên một tảng đá cao bên bờ, đột nhiên nhảy ra hai con nai nhỏ, mắt to đen như mực, lỗ tai thỉnh thoảng dựng ngược lên, không biết có phải đang nghe nước sông ca hát giống như nàng không. Nhưng mà, mẹ chúng rất nhanh xuất hiện, cúi xuống cọ cọ gáy vào hai con nai nhỏ. Nai con lập tức đi theo nai mẹ về phía sau, biến mất trong rừng cây um tùm.

Trên sông sóng cuộn phập phồng. Trong rừng đột nhiên truyền đến tiếng khiêu, không biết là đang gọi đồng bạn, hay là đang đùa giỡn sau khi săn mồi, một tiếng tiếp một tiếng, giống như nói nhau đu từ cành nọ sang cành kia, từ xa tới gần.

Mặc Tử lắng nghe chuyên chú, cảm thấy thiên nhiên thật thần kỳ thú vị, có lẽ điều khiến nàng hâm mộ nhất ở trong núi xanh này là sự tồn tại tự do không bị ràng buộc.

“Hai bờ tiếng vượn véo von, thuyền lan đã vượt núi non vạn trùng.*”

*Hai câu thơ cuối trong bài thơ “Tào phát Bạch Đế thành” của Lý Bạch, nguyên văn là: Lưỡng ngạn viên thanh đề bất trụ, khinh chu dĩ quá vạn trùng san. Bản dịch trên của Tản Đà.

Thơ Lý Bạch, khiến cảm xúc con người ta mê mông, hào hùng vạn trượng. Nhưng mà, trong dòng lịch sử này không có Lý Bạch. Ít nhất, nàng chưa từng nhìn thấy trong một quyển thi từ nào tác phẩm của ông, cũng chưa từng nghe bất luận kẻ nào nhắc đến cái tên Lý Bạch. Nàng không có lòng nhiệt tình muốn nhìn thấy danh nhân thơ Đường, nhưng Lý Bạch là ngoại lệ. Nàng muốn nhìn một chút xem đến tột cùng thì Thi Tiên có thể ở trong trạng thái mất say lơ đãng mông lung trung viết xuống những câu thơ bằng bạc khiến lòng người nghe cũng say có bộ dạng như thế nào. Đáng tiếc, nàng đã tới chậm

gần trăm năm, nếu không, chưa biết chừng có thể tìm thấy Lý Bạch.

“Khá khen cho câu ‘Hai bờ tiếng vượn véo von, thuyền lan đã vượt núi non vạn trùng’. Thơ hay! Đúng là thơ hay chưa từng nghe qua!” Bốp bốp bốp, tiếng vỗ tay, có người bước tới phía sau Mặc Từ.

Trong lúc vô ý nàng đã đọc thơ của Lý Bạch ra, Mặc Từ rất ảo não. Lần trước bị ép bắt đắc dĩ, sau khi đọc điệu từ ngắn của Quản Đạo Thăng, nàng đã không còn ý nghĩ lợi dụng thi từ của người khác nữa, sợ những người này vẫn sẽ xuất hiện trong thời không thác loạn này. Ai biết được có thể Lý Bạch sẽ trẻ sinh vài trăm năm. Bởi vậy, kỹ thuật và tri thức tạo thuyền ở hiện đại có thể vận dụng, nhưng Đường Thi Tống từ lại khiến nàng cảm thấy hổ thẹn. Thơ ca nàng có thể nhớ kỹ không nhiều lắm, có thể nhớ đều là tác phẩm xuất sắc lưu truyền thiên cổ. Nếu nàng lỡ miệng nói ra, những người dùng thơ này để nổi tiếng có thể mất đi cơ hội hay không? Nàng không lo lắng thay đổi lịch sử, nhưng lo lắng gạt bỏ sự tồn tại của cá nhân.

“Không ngờ tiểu ca chẳng những nhạy bén hơn người, còn có tài học như thế, tại hạ bội phục vô cùng. Hai câu thơ này không biết có khuyết phần trên hay không?” Có thể hào phóng khích lệ người khác như thế, không phải Trọng An thì không còn ai khác.

Mặc Từ xoay người lại, thấy bên người Trọng An còn có Nhị Lang Bạch Vũ, nghĩ rằng, thật tốt, có hai người làm chứng, nàng muốn nói là hẳn nghe lầm cũng không được nữa rồi.

“Tiên sinh thật biết nói đùa. Ta nào có tài học gì, mặc dù nhận được mặt chữ, nhưng chỉ học được khi đi theo chủ nhân buôn bán, chưa từng đọc sách. Hai câu thơ này là ta nghe thấy một thư sinh đọc, hoàn cảnh cũng là ở trên thuyền, lúc ấy ta thấy rất hợp với tình hình, bởi vậy nhớ kỹ. Về phần người nói khuyết phần trên, ta không có nghe thấy.” Nói dối không đỏ mặt, dù sao cũng tốt hơn việc mặt dày tự nhận là mình làm.

“Thư sinh?” Trọng An thật sự coi trọng việc này, “Có thể ngâm ra câu thơ bậc này, tất có tài năng kinh thế. Không biết tiểu ca gặp được hán khi nào, bộ dạng của người này ra làm sao?”

Hỏi cặn kẽ như vậy, hẳn muốn đăng thông báo tìm người chắc? Mặc Từ âm thầm kêu khổ, ngẫm lại học giả cổ đại quả thật có loại cố chấp như vậy, vì thế không thể không chặt đứt suy nghĩ của hắn, “Năm trước. Vội vàng thoáng nhìn, ta không nhớ rõ bộ dáng của hắn.”

“Vậy thì có thể là thư sinh lên kinh dự thi.” Suy nghĩ của Trọng An chẳng những không bị chặt đứt, ngược lại còn mãnh liệt hơn, quay sang nói với Bạch Vũ này giờ trăm mặc không lên tiếng, “Năm nay tham gia thi Hương, chưa biết chừng sẽ xuất hiện kỳ tài khó gặp.”

Khỏe miệng Bạch Vũ đột nhiên cong lên cười quỷ dị, ánh mắt nhìn thẳng vào mắt Mặc Từ, thấy mắt nàng có chút mập mờ, ý cười càng sâu, “Ta muốn nói, cái đó cũng chưa hẳn. Chẳng qua là hai câu thơ, có thể chỉ là phù dung sớm nở tối tàn. Hoặc là người nọ cũng chỉ nghe được từ người khác.”

“Nói rất đúng.” Mặc Từ thấy xuất hiện bậc thang thoát hiểm, vội vàng bước lên, “Huống hồ, ta nghe thấy tiên sinh nói cái gì mà thi Hương, chẳng lẽ các người là quan nhân? Nếu không, một thư sinh biết đọc thơ tại sao lại khiến người vui vẻ thành như vậy?”

“A?” Trọng An không ngờ Mặc Từ lại sắc bén như vậy, cười gượng hai tiếng, khoát tay phủ nhận, “Nếu chúng ta làm quan, cần gì phải lên chung thuyền với người?”

Người này không ngu ngốc, Mặc Từ cười hắc hắc, sau đó đổi đề tài, “Sắp đêm rồi, bên ngoài gió lớn, sóng lạnh, hai vị vẫn nên vào trong khoang thuyền đi thôi.”

“Tiểu ca, thuyền này của chúng ta không đi Bình Giang sao?” Trọng An đi ra ngoài này thật ra là có chuyện muốn hỏi.

“Nay Bình Giang đã là nơi đóng chiếm của thủy quân Đại Chu và Nam Đức, thuyền qua lại kiểm tra rất nghiêm khắc, thuyền Vĩnh Phúc tất nhiên không thể đi qua đó. Chúng ta đã qua trấn Tiên Nữ, tiến vào bên ngoài địa giới Vân Châu, đi vòng qua sông La Từ, vào bãi Kinh Ngư, nơi đó sông nhỏ chảy xiết, đá ngầm bố trí khắp nơi, được xưng là Tuyệt Thủy Thiên Hiểm, thuyền bình thường không thể qua. Hơn nữa bãi Kinh Ngư rất ít người, binh lực bố trí ít ỏi, là nơi duy nhất chúng ta có thể lên bờ.” Mặc Từ không sợ nói lộ trình cho bọn họ, bởi vì không có kinh nghiệm và chi tiết hướng đi cụ thể cho dù lần sau bọn họ muốn đi con đường này, cũng chỉ thành đồ ăn trong bong bóng cá mà thôi.

“Được xưng là Tuyệt Thủy Thiên Hiểm, thuyền của chúng ta nhỏ như vậy, đi qua không có trở ngại gì sao?” Tuyệt Thủy Thiên Hiểm, nổi tiếng thiên hạ. Đó là biên giới gần nhất giữa Đại Chu và Nam Đức, nhưng cũng là nơi nguy hiểm nhất. Giống như hẻm núi sâu không thấy đáy, có thể nhìn thấy đối diện, nhưng vĩnh viễn có khoảng cách không thể vượt qua.

“Vậy thì xem vận may của chúng ta.” Mặc Từ nói một câu.

“Xem vận may, không phải là bản lĩnh của các người sao?” Trọng An nghĩ đến những người trên thuyền này từ đầu đến cuối luôn chuyện trò vui vẻ hẳn là nắm chắc mười phần thắng mới đúng.

“Xem bản lĩnh, cũng phải xem vận may. Tiên sinh cho rằng, chúng ta can đảm không sợ chết, là dám buôn lậu hóa? Trên bãi Kinh Ngư tuy rằng không có ác quỷ, nhưng xương trắng quả thật rất nhiều, đến nay không có người nào dám đến thu gom mai táng. Một chuyến đi của chúng ta, nếu ông trời không phù hộ, mọi người cũng chỉ có thể chết chung. Có điều, có thêm vài người các người, đường đi xuống Hoàng Tuyền cũng vui vẻ hơn một chút.” Mặc Từ xem nhìn sắc mặt Trọng An khê biến, lại nói thêm, “Tiên sinh đừng nghĩ, trên thuyền Vĩnh Phúc này là thật sự vinh phúc? Không phải ta hù dọa các người đâu, trong lòng vẫn phải đề phòng một chút mới được. Đây là chuyện dùng tính mạng ra buôn bán, chứ không phải chuyện có thể đem ra nói giỡn.”

“Cần giúp đỡ, cứ mở miệng.” Trên mặt Bạch Vũ không có nét hoảng sợ.

Thật ra về mặt của Trọng An không phải sợ, chẳng qua trước giờ xem nhẹ nguy hiểm của chuyện buồn lậu hàng hóa, nghĩ chỉ là chuyện đi đường tắt mà thôi.

“Tất nhiên là ta không khách khí. Nếu thời tiết không tốt, đến lúc đó các người đều phải mượn để làm phu thuyền. Nay chúng ta chung một cái thuyền một cái mạng, không có ân oán không có thị phi, chỉ cần có thể sống. Mặc kệ các người đến tột cùng là quan hay là phú, lên thuyền phải nghe ta. Nếu không trở thành cô hồn dã quỷ, đừng đến trách ta.” Mặc Tử không phải đe dọa, là cảnh cáo, đi thuyền sợ nhất người ngoài nghề vung tay múa chân.

“Mặc ca, muộn rồi, có sao, mây thưa, gió lệch hướng bắc, cấp ba.” Cá Xấu đứng trên đài quan sát báo cáo.

“Treo thêm ba cánh buồm, đi vòng qua sông La Tử, dốc hết tốc lực. Thờ dịp thuận gió đi thêm một đoạn, đêm mai sẽ tiến vào bãi.” Mặc Tử không để ý tới hai người phía sau, đi đến chỗ cột buồm, cùng Cóc Béo nhau kéo buồm lên.

Bạn đang đọc truyện *Chương Sự (Hố)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 66: Kinh Ngư Kinh Hồn (Nhất)

Mặc Tử và Cóc Béo tiến vào khoang thuyền, thì có một luồng gió mạnh từ phía sau chen qua hai người vào trước.

Quan lão chui ra từ bên trong đệm chăn, một tay đẩy đẩy Cá Xấu còn đang ngủ say, hỏi: “Sắp đến chưa?”

“Còn khoảng một canh giờ nữa.” Mặc Tử đã trực xong hai canh giờ, hiện tại đến phiên đám người Quan lão đổi ca, “Vốn định để cho Rắn Nước vào chộp mất một lát, nhưng hán nhất quyết không chịu. Các người ra bảo hán vào nghỉ ngơi đi. Có thể ngủ thêm một hồi là một hồi.”

“Được.” Quan lão đáp lời, túm lấy Cá Xấu còn đang buộc đai lưng, đi ra ngoài.

Cóc Béo không nói hai lời, cũng có thể là quá mệt không muốn nói, cởi áo khoác một cái, tiến vào ổ chăn ấm Cá Xấu vừa nằm, ngả đầu liền ngủ, không đến một phút, tiếng ngáy đã vang.

Mặc Tử hăm mộ nhìn hán vừa chui vào ổ chăn đã ngáy khò khè. Nàng có thể uống bát rượu lớn, ăn miếng cơm to, đi đường lớn tiếng chửi mả nó, nhưng cho dù thế nào, cái trang vẫn là cái trang, có một số thói quen, là thân nữ tính, nàng không học theo được.

Thuyền lắc rất dữ dội, một khoang thuyền bảy tám nam nhân nằm ngang, mùi mồ hôi trong không khí khiến nàng choáng váng đầu óc, mà túi ngủ Lục Cúc đặc chế cho nàng không biết khi nào đã bị đẩy vào trong góc tối của khoang thuyền. Mặc Tử khẽ thở dài, uống một chén nước nhỏ coi như súc miệng, nhón mũi chân, thật cẩn thận né qua những cái đùi, cánh tay đang dang ra kia, con người trong bóng tối cố gắng mở to, sau khi cầm được túi ngủ, nàng cố gắng đặt nó sát vào vách khoang thuyền, để nguyên quần áo chui vào. Trên người có bao nhiêu bản, có mùi hôi khó ngửi như đám nam nhân kia hay không, còn có tóc nhiều ngày bị sương dính vào có cảm giác ngứa ngứa, nàng cố gắng không thêm nghĩ nữa. Cũng may trong túi còn có hương hoa Lục Cúc tẩm vào, đem mũi dán vào vải bông mềm mại, cái miệng nhỏ hô hấp đều đều, con buồn ngủ lập tức xâm chiếm cả cơ thể.

Nhưng mà cảm giác còn chưa ngủ được bao lâu, một cơn chấn động khiến nàng lập tức mở to hai mắt. Ngọn đèn trong khoang thuyền thấp lên ánh sáng nhàn nhạt. Một đôi con người thâm trầm mà sáng rực trong đêm tối nhìn nàng.

“Á ——” Ngủ điếu có chứa cảm xúc như khi còn ở hiện đại, khiến nàng đột nhiên hoàn hồn, lần mở miệng thứ hai đã trở lại bình thường: “Bạch lão huynh, người không ngủ được cũng không nên tròng lớn mắt như vậy nhìn ta, muốn hù chết người sao?”

“Ai trong lòng có quỷ, sẽ bị dọa thôi.” Bạch Vũ gồi lên cánh tay, về mặt không lim dim như khi nửa đêm tỉnh dậy.

Người này hoặc là sớm tỉnh, hoặc là ngủ không sâu. Mặc Tử nghĩ thế nở nụ cười, “Trong lòng ta có quỷ hay không, không phải người nhìn thấy rất rõ ràng hay sao? Có điều, ta đã nói rồi, nếu trên một thuyền, mọi người cùng chung một cái mạng, đừng suy nghĩ cho cá nhân.”

Bạch Vũ hừ hừ.

“Tên của người là thật hay giả, ta cũng không cần quan tâm” Bạch Vũ, Mặc Tử luôn cảm thấy tên này và hán không thích hợp.

“Dù sao vẫn tốt hơn để người gọi Nhị Lang, Nhị Lang. Người không quen biết lại gọi thân mật như vậy, cả người ta không được tự nhiên.” Bạch Vũ không phủ nhận, cũng không thừa nhận lời của Mặc Tử.

Mặc Tử ở trong túi ngủ nhún nhún vai, “Dù sao cũng tốt hơn việc gọi người là Nhị Lang Thần.”

“Mặc ca!” Cửa khoang thuyền đột nhiên được mở ra, giọng nói của Quan lão đã đề lại đến mức thấp nhất, nhưng vẫn vô cùng lo lắng, “Có chuyện.”

Hắn vừa nói như vậy, sáu người của Bạch Vũ lập tức có động, giống như lúc trước không hề chớp mắt. Nhưng chỉ có bóng dáng lay động, một tiếng vang cũng không có.

Lúc này trong khoang thuyền, chỉ còn Sầm Nhị vẫn ngủ ngon.

“Bạch Vũ!” Mặc Từ không hoảng hốt chuyện bên ngoài, trước yên ổn bên trong, “Bảo người của ngươi tắt hết đèn, đợi ở trong khoang thuyền, không có lời của ta, đừng ra ngoài.” Tất nhiên nàng không thể sai khiến người của hắn, cho nên nàng nói với hắn.

Bạch Vũ liếc mắt nhìn nàng một cái, quay sang phân phó, “Nghe hắn.”

Trọng An, Thạch Lỗi và ba người khác lập tức ở tại chỗ.

Mặc Từ chấp tay sau lưng đi ra bên ngoài, nghe thấy phía sau có tiếng bước chân, quay đầu, nhìn thấy Bạch Vũ đang đi theo nàng, hai hàng lông mày lập tức nhăn lại, “Ngươi...”

“Ta sẽ không đem tính mạng của bọn họ và chính mình giao cho một người không quen thân, nhất là kẻ buôn lậu hàng hóa.” Bạch Vũ nói rõ sợ nàng giờ trò gian.

“Vậy ngươi cứ đi theo, bởi vì ta cũng chỉ phụ trách với những người ta mang theo.” Ngừ khí của Mặc Từ cũng không hề dễ chịu, dù sao thì khi mọi chuyện xong xuôi, mỗi người sẽ đi đường riêng, không cần tạo ấn tượng tốt với nhau làm gì.

Ra ngoài khoang thuyền, Mặc Từ phát hiện tốc độ của thuyền đã rơi xuống mức thấp nhất.

“Va phải đá ngầm?” Xem hình dáng núi hai bên, nàng mới ngủ được khoảng nửa canh giờ. Tuy nói đã sắp đến bãi Kinh Ngư, đá ngầm tăng nhiều, dòng nước cũng bắt đầu bất ổn, nhưng dựa vào bản lĩnh của Quan lão có lẽ sẽ không dễ xảy ra sự cố.

“Không phải va vào đá ngầm.” Quan lão lắc đầu, duỗi tay chỉ chỉ, “Phía trước có thuyền.”

“Có thuyền?” Mặc Từ nghe thế, khẽ giật mình. Chăm chú nhìn lại, quả nhiên có một chiếc chiến thuyền, ánh đèn trên thuyền chiếu xa, rẽ nước mà đi.

Thuyền thuyết khủng bố liên quan đến bãi Kinh Ngư cơ hồ toàn bộ già trẻ gái trai ở vùng Lạc Châu, Vân Châu đều biết. Lộ tuyến của thuyền Vĩnh Phúc là do một lần Mặc Từ đọc trong một bản sách cổ từ mấy chục năm trước phát hiện ra, tự mình mang thuyền đi qua, phát hiện từ sông La Từ đến bãi Kinh Ngư có một bãi hoa lau, không hề có dấu vết của thuyền bè, xương trắng đầy đặc khắp nơi, nhưng không hề có một thi thể nào còn mới. Nói cách khác, đường thủy này đã hơn mười năm nay, chỉ có thuyền Vĩnh Phúc đi.

Nhưng, giờ phút này phía trước lại có thuyền. Hơn nữa, đèn đuốc rực rỡ khuếch đại, ít nhất phải lớn gấp đôi thuyền Vĩnh Phúc. Nếu như lớn gấp đôi

Mặc Từ đang nghĩ tới...

“Là chiến thuyền của Đại Chu?” Ai cũng biết đạo gần đây thủy quân thường xuyên tuần tra mặt sông, Quan lão đoán.

“Chiến thuyền căn bản không thể tiến vào dòng chảy hẹp ở phía trước. Có điều, mặc dù không phải chiến thuyền, cũng chỉ sợ là thuyền của quan gia. Nhìn nó không che dấu đèn đuốc, quang minh chính đại, nếu là thuyền thương nhân, nào có to gan lớn mật như thế?” Mặc Từ xoa xoa mi tâm, suy nghĩ.

“Vậy chúng ta làm sao bây giờ?” Cá Xấu tiến lên hỏi, “Đến đây rồi không lẽ lại quay về?”

Đương nhiên là không thể, chỗ Cầu Tam nương nàng không biết ăn nói thế nài.

Mặc Từ đang do dự, đột nhiên nghe thấy tiếng người mơ hồ từ thuyền bên kia, khiến nàng không thể không quyết định thật nhanh, “Cá Xấu, Cóc Béo, hai huynh đệ các ngươi thu toàn bộ buồm lại. Quan lão, thông báo cho Rắn Nước đổi hướng.” Mặc Từ quét mắt nhìn khắp mọi nơi, lập tức tìm thấy một vách đá đen ở gần đó, “Di chuyển thuyền đến bên vách đá kia, mượn bóng núi và bóng cây lánh tạm. Nay, chúng ta chỉ có thể đợi xem tình hình.”

“Chúng ta có thể giúp cái gì?” Đúng như lời lúc trước, Bạch Vũ không ngại đồng cam cộng khổ.

“Chờ thuyền dừng lại, các ngươi hỗ trợ giữ thuyền. Còn nữa, nếu là ân thân, tốt nhất đừng làm hành động gì dễ bại lộ.” Mặc Từ cũng không khách sáo.

Bạch Vũ thấy nàng nói xong lập tức nhảy đến bên cánh trái của thuyền, hai tay cầm lấy một cái sào cao hơn nàng mấy lần, luơt đẩy vào trong nước, đem sức lực toàn thân dồn vào cây sào, cong người ra sức đẩy.

Người này giáo hoạt lâu lĩnh, nhưng khi làm việc lại có bộ dạng khác hẳn. Ấn tượng của Bạch Vũ với Mặc Từ có chút thay đổi, hắn đi nhanh đi qua, từ phía sau nàng vươn cánh tay ra, giúp nàng chống đỡ.

Mặc Từ cảm giác trên lưng có cơ thể nóng bỏng dán vào, cả kinh quay đầu, mũi lập tức chạm vào lồng ngực rắn chắc của Bạch Vũ, không khỏi hô nhỏ, “Này, ngươi làm gì?”

“Giúp ngươi.” Hắn nói ngắn gọn hai chữ.

Không biết là khí lực của Bạch Vũ lớn, hay là Rắn Nước bên kia chuyển tay lái, thuyền Vĩnh Phúc rất nhanh được đổi hướng, chậm rãi đi đến bên vách đá đen.

Nàng là nam. Hắn cũng là nam. Hai đại nam nhân cùng nhau chống đỡ sào trúc, không có việc gì, không có việc gì. Mặc Từ xoay người, trong lòng mặc niệm, không biết là đòn sức quá hay là ngại ngại mà mặt đỏ tai hồng.

Đêm, đen vừa đúng lúc.

Bạn đang đọc truyện *Chương Sự (Hố)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 67: Kinh Ngư Kinh Hồn (Nhị)

Thuyền tiến vào sau vách đá ẩn nấp chỉ khoảng một khắc, Mặc Từ nhìn thấy chiếc thuyền kia tiến càng ngày càng gần, âm thầm cảm tạ ông trời đối xử với nàng không tệ.

Nếu không phải chính mình hành sự tùy theo hoàn cảnh, chỉ sợ đã phải đối mặt với đối phương. Là địch hay là bạn tuy rằng khó nói, nhưng trực giác của nàng nói rằng bọn họ không phải bằng hữu. Nên biết rằng, đi con đường này, không phải thủy quân tuần tra, chính là những kẻ muốn tránh thủy quân kiểm tra, vụng trộm tiến vào Nam Đức. Nếu bọn họ là thủy quân, quan dân đối lập, thuyền của các nàng mà đụng vào bọn họ thì xui xẻo khỏi nói. Còn nếu là người muốn nhập cư trái phép, đương nhiên cũng không muốn gặp phải người khác, cho dù tất cả đều cùng chung mục đích. Cái này gọi là đồng hành thì cạnh tranh.

Vừa rồi nhìn hình dáng của thuyền kia, tuy rằng không linh hoạt như thuyền Vĩnh Phúc, nhưng cũng thuộc loại trung bình, muốn vào bãi Kinh Ngư không phải không có khả năng, chỉ cần có thuyền phụ kỹ thuật cực cao. Nàng bởi vậy đoán trên thuyền kia hoặc là có cao nhân, hoặc chỉ là những kẻ ngoài nghề không biết trời cao đất dày. Có điều đèn đuốc lay động thế kia không giống như có cao nhân chỉ huy. Nếu như là người ngoài nghề, nhìn thấy phía trước sóng bạc cuộn cuộn, có lẽ sẽ sợ hãi mà quay về. Quả nhiên không ngoài dự đoán của nàng, thuyền kia đã trở lại.

Mặc Từ và đám người Bạch Vũ nằm thấp ở sát sàn thuyền, chỉ lộ ra đôi mắt, nhìn chằm chằm đối phương tiến đến gần. Đường như khi song song với thuyền các nàng, khoảng cách giữa hai thuyền chỉ là vài thước. Nếu không có bóng cây che phủ, vách núi thâm sâu, khoảng cách như vậy đã sớm bị người ta phát hiện.

Tuy rằng nín thở, toàn thân căng thẳng, nhưng Mặc Từ vẫn tò mò muốn biết trên thuyền kia đến tột cùng là người nào.

Giống như ông trời cố ý thỏa mãn nguyện vọng của nàng, khi thuyền kia đi qua thuyền Vĩnh Phúc, hai người xuất hiện. Bởi vì khoảng cách gần, đèn đuốc lại sáng, xuyên qua khe hở của cành lá, Mặc Từ có thể nhìn thấy bảy tám phần diện mạo của bọn họ.

Một lão nhân cao như sào trúc đầu bạc trắng, khuôn mặt nhỏ dài, mặc áo xám, ống tay áo ống quần túm lại, bộ dạng như quân nhân. Đứng bên cạnh lão nhân, là một nam tử trung niên, bộ dạng mập mạp, mắt nhỏ mũi lớn, cằm bảo màu trắng rộng thùng thình bao lấy cả người tròn xoe, nhìn buồn cười.

Hai người nói chuyện, cho rằng mây đen gió lớn, không có vách tường ngăn tai, cho nên không hạ giọng.

“Ta đã sớm nói nơi này không như những nơi bình thường khác, căn bản không thể qua không được.” Người béo tròn cười dài một tiếng, ngữ điệu có chút bất mãn, “Hải tử miệng còn hôi sữa, mới chỉ thắng vài trận thủy chiến nhỏ, là tự cho mình có thể chế ngự được sóng nước trong thiên hạ sao? Nếu lão phu không nhận lệnh ủy thác của bệ hạ, ta sẽ không bao giờ chịu làm việc thế này.”

“Lão Hồ, cần gì tức giận với tiểu tử kia? Nếu như nhiệm vụ lần này bất thành, hẳn là thủ lĩnh còn không lo, thì chúng ta gấp gáp cái gì? Đều có hấn chịu trách nhiệm với Vương thượng. Ta với ông chỉ là tùy tùng nhỏ nhỏ, không tự quyết định được, những gì hấn làm chúng ta cứ giả bộ hồ đồ là được.” Lão nhân cao như sào trúc đối với thống lĩnh của bọn họ có vẻ khinh thường.

“Ông nói cũng thật nhẹ. Từ ngày xuất phát, bệ hạ đã nói, vào những thời khắc mấu chốt ta với ông có thể nắm quyền chỉ huy, nhưng hiện tại, mọi quyền lực lại nằm trong tay vị đang phát giận ở trong kia. Ông xem đó là ý gì?” Béo tròn lườm gậy trúc một cái, tự hỏi tự đáp, “Ý tứ chính là, nếu như sự tình không thành, không tìm huynh đệ trong nhà, mà tìm chúng ta gây khó dễ.”

“Chuyện này... chắc không đâu? Hai chúng ta đi theo bệ hạ từ khi người còn là thái tử, trung thành tuyệt đối, cũng được coi là quân công hiển hách. Vương thượng đối với hai chúng ta vẫn tín nhiệm rất nhiều. Lão Hồ, ông suy nghĩ nhiều rồi.” Gậy trúc vỗ vỗ bả vai béo tròn, không để tâm lắm.

“Lão tử nhà ngươi, chỉ biết đánh trận, không biết đọc sách. Chuyện khi đế vương lên ngôi, những người đầu tiên bị hại là công thần ghi trong sách sử còn thiếu sao? Ông phải sửa cái tính thẳng thắn bướng bỉnh đó đi, cẩn thận là người đầu tiên bị chém đầu đó. Khi còn là thái tử, chúng ta có thể coi như huynh đệ của người, nhưng khi đã là quan hệ quân thần, còn có thể như trước sao? Ở trong phủ thái tử, chúng ta có thể tùy ý ra vào, không cần dập đầu quỳ xuống, hô to gọi nhỏ, nhưng ở trong vương cung có thể sao? Tuy rằng hiện tại chúng ta là ái khanh trước mặt đế vương, nhưng dù sao cũng không giống như trước nữa. Ông đấy, động não chút đi.” Béo tròn hiển nhiên thấu hiểu quan hệ quân thần.

“Thế làm sao bây giờ?” Sào trúc nghe xong, rốt cục cũng có chút lo âu, “Chỉ bằng, chúng ta vào trong khuyển nhũ, cứ trực tiếp xông thuyền vào? Cần gì biết nó là kinh ngư hay từ ngư, ta không tin không đến được bờ.”

“Đúng là khinh công của ngươi rất cao, đáng tiếc không biết bơi.” Béo tròn hất cho sào trúc một gáo nước lạnh, “Muốn đi ngươi một mình đi, ta biết tự lượng sức mình, muốn giữ mạng nhỏ để sinh thêm mấy đứa con trai nữa.”

“Ồ tuổi này của ngươi, bảy khuê nữ đã là phúc khí. Kén nhiều rể, sinh ra tôn tử không phải là hương hỏa của Hồ gia rồi sao?” Sào trúc ha ha cười đùa.

“Hai vị đại nhân, Tiểu Hầu gia cho mời.” Một giọng nữ nũng nịu truyền đến.

Mặc Từ lập tức run rẩy màng tai, âm thanh vừa tiến vào đã dậy sóng trong lòng.

Giọng nói này —— là ai? Vì sao lại khiến nàng có tâm tình kỳ lạ như vậy?

Mặc Từ mở to hai mắt, nhưng mà nàng kia đứng ở trong bóng tối, chỉ nhìn thấy trên tóc nàng cài một cây trâm vàng sáng trắng, ánh sáng trên viên bảo thạch màu tím phát ra lóng lánh.

“Diệp Nhi cô nương, có quyết định chưa?” Béo tròn nói chuyện với nàng dường như có chút cung kính.

“Có rồi. Tiểu Hầu gia quyết định nghe theo đề nghị của hai vị, thay đổi y phục, giảm bớt vũ khí, nhập cảnh ở Bình Giang.” Giọng nói của nàng kia đẹp như sơn ca.

“Ha ha, sớm quyết định như vậy thì tốt rồi.” Sào trúc không biết che giấu tâm tư, cao hứng cười.

Mặc Từ không nhìn thấy vẻ mặt của béo tròn, nhưng có thể suy ra hẳn không phải là kẻ vô tâm vô phể như sào trúc.

“Hồ lão, Cao lão, Tiểu Hầu gia tuổi trẻ bồng bột, sau khi Vương thượng đăng cơ, nóng lòng muốn vì Vương thượng mà kiến công lập nghiệp, làm việc đôi khi khó tránh xốc nổi. Hai ngài đi theo Vương thượng nhiều năm, dường như là chứng kiến Tiểu Hầu gia lớn lên, hẳn thật sự không phải không tôn trọng hai ngài, cho nên mong hai ngài thông cảm nhiều hơn. Cho dù là thế nào, thì chúng ta đều là phụng mệnh Vương thượng để làm việc, họa phúc cùng chung, phải đồng lòng vì chủ mới tốt.” Vị Diệp Nhi cô nương kia đúng là miệng lưỡi khéo léo.

“Diệp Nhi cô nương rốt cuộc là theo...” Lời nói của béo tròn bỏ ngõ.

“Được lắm, mấy người các ngươi ở chỗ này nói xấu ta. Diệp Nhi, ngươi nói giúp ta đi mời nhị lão, thì ra là trốn khổ đến đây.” Giọng nói của một người trẻ tuổi, ngữ khí bướng bỉnh, nói là nửa thật nửa đùa, khí chất có vẻ cao ngạo tôn quý.

Mặc Từ đưa tay bưng ngực.

Nhưng chủ nhân của giọng nói cũng giống như Diệp Nhi cô nương kia, đứng trong bóng tối, ngũ quan mơ hồ không rõ. Chỉ là, hẳn có một hàm răng sáng trắng chính tề, khi cười lộ lên, đêm tối cũng ngăn không được.

Trong trí nhớ, có một giọng nói như vậy sao? Trong trí nhớ, có hàm răng xinh đẹp như vậy sao? Luôn kiêu ngạo, luôn nghịch ngợm, luôn làm cho người ta vừa cười vừa tức, luôn làm cho người ta không biết làm thế nào, lại không thể chán ghét.

Có sao? Có sao?

Nàng không biết.

Nàng chỉ biết là, trong lòng có cái gì đó muốn đi ra, mãnh liệt, bao phủ tất cả. Nhưng nàng không thể để cho nó đi ra, không muốn để cho nó đi ra. Đừng hỏi lý do, nàng cắn chặt môi, mùi máu tanh ngấm vào hàm răng, tràn trên đầu lưỡi, nuốt vào.

Như là khi nghiền độc được, phải dùng máu kiềm chế, như vậy mới bình tĩnh được.

Nhắm chặt mắt lại, nghe thuyền hoa kia rẽ nước chậm rãi vượt qua thuyền Vĩnh Phúc, từ từ tiến về phía sau.

Âm thanh xa, thuyền xa, đèn xa, người xa.

Bạn đang đọc truyện *Chương Sự (Hố)* được tài miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 68: Kinh Ngư Kinh Hồn (Tam)

“Má ơi, ta sợ tới mức sợ cũng không dám thở mạnh. Hai thuyền cách nhau gần như vậy, ta còn có thể thấy được lông mũi của lão nhân kia. Thật là nguy hiểm!” Cá Xấu đợi thuyền kia đi xa, trở mình bò dậy.

“Trên thuyền kia ít nhất có hai ba mươi người. Chưa nói đến những người khác hai lão nhân lúc này huyết thái dương nhô cao, mắt sáng như sao, thuyền lắc mà thân hình bất động như núi, chắc chắn là cao thủ trong cao thủ.” Đã thích ứng được với việc đi thuyền, Thạch Lỗi không kiêng kị ở trước mặt mọi người chậm rãi nói.

Rắn Nước rất ít nói chuyện đột nhiên mở miệng, “Cao thủ trong cao thủ thì làm sao? Qua bãi Kinh Ngư vẫn còn mạng trở về cũng chỉ có thuyền phu.”

“Nói không sai.” Trọng An đứng dậy, vỗ vỗ bụi, “Công phu có cao, bọn họ cũng chỉ có thể quay về mà thôi.”

“Hơn nữa bọn họ cũng không biết bơi, càng không có biện pháp.” Mặt sông đã không còn ánh đèn khiến cho người ta kinh hãi, Mặc Tử bắt đầu đẩy ra cảnh mây nguyệt trang trên người.

“Bọn họ không biết?” Quan lão vô cùng kinh ngạc, “Mặc ca, làm sao ngươi biết?”

Ách? Không phải kẻ béo tròn kia nói như vậy sao? Mặc Tử vừa định mở miệng, đột nhiên dừng lại. Lúc đó hai người kia cách thuyền gần như vậy, nàng có thể nghe rõ ràng từng câu từng chữ, vì sao Quan lão lại có vẻ như không nghe thấy gì? Hẳn núp ở ngay bên cạnh nàng mà.

“Mấy người kia nói tiếng gì vậy? Huyền thuyền giống như tiếng chim, ta nghe không hiểu chữ nào.” Lời nói của Cóc Béo giải thích cho hoang mang trong lòng Mặc Tử.

Nhưng giải một đầu lại kết một đầu khác.

“Bọn họ nói là tiếng Đại Cầu.” Bạch Vũ khoanh tay mà đứng, như có tâm sự nhìn theo hướng thuyền kia biến mất.

Tiếng Đại Cầu? Vì sao nàng hoàn toàn không phát hiện ra?

“Tiếng Đại Cầu?” Ở tuổi này của Quan lão đã đi qua không ít địa phương, nghĩ nghĩ, “Ta đã từng đến một trấn nhỏ ở biên giới Đại Cầu, tiếng nói của bọn họ cũng giống như chúng ta mà.”

“Đại Cầu vốn không có văn tự của chính mình, cho đến tận trăm năm trước sau khi kiến quốc, mới bắt đầu sử dụng văn tự của Đại Chu ta, nay ngôn ngữ và chữ viết nhất thống, tiếng nói rất giống chúng ta. Nhưng ở tầng lớp hoàng thân quốc thích và quan lớn của bọn họ vẫn học tập ngôn ngữ tổ tiên truyền miệng xuống, ở trên cơ sở chữ Hán phát triển ra một loại văn tự hiếm thấy, tự xưng là Ứng tự, đại biểu cho thân phận cao quý hoặc dùng như một mặt ngữ. Bởi vì cấu tạo của Ứng tự vô cùng phức tạp, những bộ sách dùng Ứng tự ghi lại đều được bảo tồn ở trong Hoàng Cung, ba nước còn lại dường như không người có thể hiểu được loại văn tự này. Nếu có thể tìm được một số người già ở Đại Cầu biết đâu có thể nghe hiểu tiếng nói. Có điều, muốn đọc hiểu được văn tự này, chỉ có người trời.” Trọng An như đang giảng bài cho mọi người.

“Nếu nói như thế, bọn họ có thể là quý tộc Đại Cầu?” Cá Xấu le lưỡi, “Đại Cầu vừa xâm chiếm Ngọc Lăng, lại đã có quý tộc chạy đến địa giới của chúng ta, chẳng lẽ là muốn khai chiến với Đại Chu?”

Chỉ cần là nam nhân, đều quan tâm quốc gia đại sự.

“Nhất định là gian tế.” Quan lão cũng phát biểu cảm tưởng.

“Tuy rằng Đại Cầu vừa tấn công Ngọc Lăng, nhưng vẫn có thương nhân Đại Cầu đi lại ở Đại Chu và Nam Đức. Mấy người vừa rồi nói tiếng Đại Cầu, nhưng chúng ta không biết bọn họ có thể viết được Ứng tự hay không, chưa biết chừng cũng chỉ là thương hành giả bình thường.” Trọng An nói lời này, giống như muốn làm yên lòng mọi người.

“Thương nhân bình thường đã muốn qua bãi Kinh Ngư, thế chúng ta đây coi là cái gì?” Cá Xấu to gan lớn mật, thề sống chết không thua người khác.

Trọng An nghĩ thầm, vãi thuyền phu này thật ra cũng không ngu ngốc.

Bọn họ quả thật không phải thương nhân bình thường, hơn nữa còn là hoàng tộc theo vương lệnh mà đến. Tiểu Hầu gia, huynh đệ của đế vương. Trên thuyền kia đều là nhân vật ghê gớm. Nhưng Mặc Tử không thể để lộ ra mình nghe hiểu tiếng của bọn họ. Nếu như nói ra, làm sao để giải thích được việc nàng có thể nghe hiểu tiếng Đại Cầu? Nàng trước giờ vẫn dùng thân phận dân chạy nạn của Ngọc Lăng. Mặc dù mất trí nhớ, nhưng Mặc Tử nhớ rõ khi nói với Cầu Tam nương mình là người Ngọc Lăng cảm giác vô cùng tự nhiên. Hơn nữa, chỉ cần chạm đến những sách vở có liên quan đến Ngọc Lăng, bản năng sẽ nổi lên hứng thú, giống như Ngọc Lăng dạy thuyền chỉ vậy. Đại Cầu? Lúc trước một chút ấn tượng nàng cũng không có, cho đến tận tới nay. Tiểu Hầu gia và Diệp Nhi cô nương kia khiến cho tâm tình nàng dậy sóng, không phải cảm giác thân thiết thương nhớ, mà chỉ có hồn phách lung lạc và kinh hoàng.

Những người đó không phải là người thân của nàng. Nàng chỉ có thể nghĩ đến khả năng duy nhất là vì nước mất nhà tan mà theo bản năng sinh ra phản nộ và sợ hãi đối với hoàng tộc Đại Cầu. Như vậy, có lẽ hợp lý.

Nàng chỉ là một tiểu nữ tử, chuyện quốc gia đại sự không quan hệ gì đến nàng, mặc dù không nói ra, nhưng trong lòng nàng cũng không có cảm giác áy

náy.

“Gian tể cũng thế, thương nhân cũng thế, tốt nhất là không phải động đến bọn họ, chúng ta mau tiếp tục đi thôi.” Nàng ra lệnh một tiếng, thuyền Vĩnh Phúc từ từ chuyển động ra khỏi vách núi âm u, tiến vào bãi Kinh Ngư.

Đám người Bạch Vũ, Trọng An trở lại khoang thuyền.

Thạch Lỗi nhìn quanh thấy đều là người của bọn họ, lúc này mới nói, “Tên thuyền phu kia nói đúng, không phải gian tể Đại Cầu thì có thể là loại người nào? Trọng An lão đệ, người nhìn nhầm rồi, bọn họ không thể là thương nhân bình thường.”

Bạch Vũ nhếch miệng cười, “Người cho là hấn thật sự không biết sao?”

Trọng An thu lại vẻ tươi cười, nghiêm mặt nói, “Chẳng qua là ta không muốn khiến cho trong lòng bọn họ mang nghi ngờ mà thôi. Trên tóc nha đầu kia có cài một viên đá Phượng Hoàng, chính là bảo thạch của Bắc Hoa Đại Cầu, phát ra ánh sáng màu tím, y phục đều là thượng phẩm trong hoàng cung Đại Cầu, sao có thể là người bình thường? Gian tể thì ta không lo, chỉ lo bọn họ cũng có mục đích giống chúng ta, đều gấp rút muốn tìm người kia.”

“Này...” Thạch Lỗi không nghĩ được nhiều như vậy, “Không phải chứ? Người kia hại Đại Cầu bọn họ chịu không ít thiệt thòi, nay xảy ra chuyện, còn không vui sướng khi người khác gặp họa?”

“Người nọ hại Đại Cầu chịu thiệt, chẳng lẽ có lợi đối với Đại Chu ta hay sao? Chúng ta không phải phụng mệnh phải mang hấn trở về?” Trên tay Trọng An không biết khi nào thì nhiều thêm một cây quạt, vỗ vỗ trong lòng bàn tay.

“Cái đó làm sao so sánh được? Hấn vốn là người của Đại Chu ta. Tội đồ phản quốc, đương nhiên phải lấy quốc pháp tru diệt.” Nghĩ đến đây, Thạch Lỗi cắn răng, “Nếu không phải Đại Chu và Nam Đức vẫn hòa bình, đã sớm truy cứu hấn.”

“Người này, thật ra cũng có bản lĩnh, rõ ràng là nghịch thần, có thể đi đi lên chức vị Tể tướng dưới một người trên vạn người, được lão hoàng đế Nam Đức trọng dụng mấy năm.” Trọng An gấp quạt, vỗ vỗ trong lòng bàn tay.

“Ác giả ác báo.” Bạch Vũ chỉ nói một câu.

“Đúng vậy. Nay tân thái tử Nam Đức đăng cơ, lập tức đem gia sản của hấn sung công, lưu đầy ngàn dặm. Cái này gọi là gieo gió gặt bão.” Thạch Lỗi dường như đã từng vì hấn mà chịu thiệt, lời nói kích động.

“Có điều, lấy trình độ thu nhận hối lộ của hấn, đã là tội đáng chém, tiếc rằng chỉ phải chịu lưu đầy. Ta thấy tân đế của Nam Đức có lẽ vô năng, ngay cả quyết đoán giết gà dọa khỉ cũng không có.” Trọng An chơi đùa cây quạt trong tay.

“Quân chủ Đại Cầu càng bạc nhược, Đại Chu ta càng cường thịnh.” Ánh mắt Bạch Vũ lạnh lùng, “Nam Đức nằm ở nơi ẩm áp ẩm ướt, không có chí tiến thủ, chỉ thích an nhàn. Xưa nay trọng văn khinh võ, trên xa hoa lãng phí mà dưới lại nghèo khổ, không thể đánh đồng với chúng ta. Lưu đầy, chính là thất sách lớn nhất của Nam Đức. Kẻ kia mặc dù tham dục rất nặng, nhưng cũng là kẻ tài hoa cái thế, nếu không thể dùng, thì phải giết chết. Nếu ta suy đoán không lầm, những kẻ ở trên thuyền kia là vì cứu hấn, chứ không phải muốn giết.”

“Như thế không phải giống chúng ta hay sao?” Thạch Lỗi trừng mắt đứng lên, “Đến tột cùng là có chuyện gì?”

“Lợi hại.” Trọng An cúi mắt trầm ngâm, lát sau ngẩng đầu như đã hiểu rõ, “Hai bên chúng ta đều trở thành đầu gối bị giật dây, để cho người ta lợi dụng?”

“Cho dù biết rõ như thế, chúng ta vẫn phải đi.” Bạch Vũ nheo mắt, cảm giác không dễ chịu.

Lúc này, thuyền đột nhiên rung động.

Bạn đang đọc truyện *Chương Sự (Hố)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 69: Kinh Ngư Kinh Hồn (Tứ)

Làm sao biết thuyền rung động?

Bởi vì Sầm Nhị đang từ bên ngoài muốn bước vào khoang thuyền cảnh cáo, lại đột nhiên bị xô sang một bên, má đập vào vách thuyền. Lại nhìn sáu người trong khoang thuyền, cho dù thân thủ có giỏi, nhưng cũng không có đất dụng võ, vốn đang khoanh chân ngồi ở trên bàn, lúc này lại bị hất lên giữa không trung.

Vừa hạ xuống, thuyền lại đột nhiên nảy lên, hất mạnh bọn họ sang một bên, va đập lên xuống khiến cho lồng ngực của bọn họ như có thứ gì muốn phun

ra, mà cả người Sầm Nhị biến thành hình chữ đại (大)trượt vào trong khoang thuyền.

Rung động qua đi, thuyền ổn định trở lại, mọi người cũng nhân cơ hội này mà điều chỉnh lại.

“Sao lại thế này?” Thạch Lỗi lớn tiếng, duỗi tay xoa xoa lưng hùm bị va đập đau điếng của mình, “Chẳng lẽ lại gặp thuyền nữa?”

“Tiến...” Vừa mở miệng, Sầm Nhị đã phun ra một ngụm nước sông, “Tiến vào bãi. Mặc ca bảo ta tiến vào nói với các người, ai say tàu đọi trong này, không say tàu ra ngoài hỗ trợ.”

“Say cái gì...” Thạch Lỗi vừa định nói, đã ngồi thuyền ba ngày, muốn thì sớm say rồi.

Kết quả một con sóng lớn ập đến, xung quanh không có cái gì có thể nắm được, cho nên hần lập tức lăn xuống đụng phải một tùy tùng theo bên người Bạch Vũ. Chợt nghe thấy một tiếng kêu ôi, hần vội vàng quay đầu, còn chưa kịp nhìn cẩn thận, trên áo choàng đã xuất hiện một vết vàng xanh, vị chua nồng đánh thẳng vào mũi hần.

“Mẹ nó! Tên đầu hủ này, người thực sự say tàu...” Một tay bịt mũi, một xé đi mảnh áo bẩn, chán ghét ném đi, “Lão tử thà rằng tắm máu, cũng không thể dính loại bẩn này...”

Còn chưa nói dứt lời, con sóng thứ hai, thứ ba, bốn... đã dữ dội ập đến.

Rất cực Thạch Lỗi cũng cảm thấy trong dạ dày như có gì đó đẩy lên, che miệng ôm bụng, mỗi lần muốn vận khí áp chế hương vị ghê tởm, thì sóng lớn lại ập đến, thân thể to lớn ở trong khoang thuyền nhỏ hẹp đột nhiên trở nên nhỏ bé như vậy. Khi đảo mắt sang bên cạnh, nhìn thấy Sầm Nhị ngồi dựa vào bàn gỗ, dùng vải buộc người vào chân bàn, trong tay cầm một túi to, ghé sát miệng vào nồn đến thoải mái. Trong lòng Thạch Lỗi liên tục mắng khốn nạn, có chuẩn bị như thế tại không nói sớm?! Choáng đầu hoa mắt, phút chốc toàn bộ dịch vị ề nển trong ngực phun ra, thâm nghĩ, bãi Kinh Ngư này tuyệt đối là nơi giết người không cần đến mạng.

Bạch Vũ vừa ra khỏi khoang thuyền, vội vàng bắt lấy cây gỗ bên cạnh, nhìn về hai bên, hay lắm, chỉ có một mặt sông không đến trăm thước, dòng nước dốc ngược, sóng nước cuộn cuộn, ập vào thân thuyền, tạo ra bọt nước trắng xóa, bắn vào da thịt đau rát. Phía sau có gió lớn thổi lại, hai bên ngọn núi đá sắc nhọn lồm chồm không có một khe hở để tránh nguy, mà những dị tượng phía trước càng thêm nguy hiểm, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy đá ngầm ngăm đen dữ tợn đáng sợ. Hần từng trải qua sóng to gió lớn, nhưng ở trước mặt sông này vẫn nhỏ bé như vậy.

Không có khả năng! Trực giác của hần là số một. Không thuyền nào có thể đi qua nơi sóng dữ thét gào, cũng không thuyền nào có thể tránh được đá ngầm sắc nhọn thế kia mà không có tổn hao gì. Nếu như có người có thể không chể được mặt sông như vậy, thủy quân Đại Chu không lo cường địch nữa rồi.

“Tránh ra!” Một tiếng rít, một bóng người.

Bạch Vũ kề sát vào vách thuyền, chỉ thấy bên hông kẻ buôn lậu hần vẫn khinh thường buộc dây thừng to bản, chân phải dùng sức giẫm cọc, như chim én xuyên nước, ung dung mở ra những lớp sóng dày đặc như bức màn che sông. Sào trúc cắm vào lòng sông, hai chân Mặc ca kia quấn lấy gậy tre, thân thể hoàn toàn ở bên ngoài thuyền, ngay trước mũi sóng lớn đằng đẵng sát khí. Sau đó, khi hần hần nghĩ người đã bị sóng nuốt trọn thì Mặc ca lại túm dây thừng bên hông, chẳng những đạp chân trở lại boong thuyền, hơn nữa còn thu sào trúc về trước khi sóng đến. Chờ sóng lớn đi qua, lại lặp lại động tác vừa rồi, dứt khoát nhưng nguy hiểm tựa ngàn cân treo sợi tóc. Bọt nước lạnh như băng, nhưng hần nhìn lại khăn trương đỏ mờ mờ. Mặc ca kia không có võ công, nhưng động tác chống thuyền của hần cho dù là một người võ công trác tuyệt cũng chưa chắc có thể làm được.

“Cần chúng ta giúp đỡ cái gì?” Trọng An đi ra, phía sau hần không còn ai khác, ngay cả Thạch Lỗi cũng say ngất ở bên trong khoang thuyền.

Quan lão và Cóc Béo đang hợp lực chống đỡ mái chèo bên phải, hô to với Trọng An và Bạch Vũ, “Thu buồm! Đem toàn bộ buồm thu lại!”

“Dùng dao chém đứt dây thừng cột buồm. Mau! Sắp va phải đá ngầm!” Mặc Tử cũng la to.

Nhưng ở trong từng đợt sóng gào thét đến kinh hãi, hô to đến đâu cũng chỉ như lời nói ôn nhu nhẹ nhàng.

Trọng An và Bạch Vũ biết lúc này một khắc cũng không thể chậm trễ, vội vàng bước đi ——

Sau nửa canh giờ, Bạch Vũ và Trọng An dựa lưng vào nhau mà ngồi, một bên là bãi cỏ lau rậm rạp nhìn không thấy bờ, một bên là gió êm sóng lặng. Ai có thể ngờ được, nơi sâu nhất của bãi Kinh Ngư lại yên tĩnh giống như trời đất dung hợp, cá nhảy chim bay, ngay cả một con gió cũng vô cùng hiếm hoi. Xương trắng lại chông chết đầy đường. Sóng cuộn nhẹ nhàng như tơ lụa, hoa lau xinh đẹp phát phơ tựa lông chim, giống như ca ngợi với người dừng sĩ.

Rầm, rầm, rầm —— bước chân dừng trên khoang thuyền. Trên quần áo đầm nước, nhỏ xuống sàn thuyền, rồi rất nhanh, ngấm vào bên trong thuyền gỗ, giống như chưa từng tồn tại. Đám người Quan lão bước lên boong thuyền, từ đầu đến chân ướt sũng, quần áo dính chặt vào người, chặt vật không chịu nổi, một đến độ không nói ra lời, đặt mông ngồi xuống, thờ dốc.

“Chúng ta...” Trọng An ho mạnh vài tiếng, trên mặt đều là nước, không cẩn thận hít vào mũi, sặc, “Mấy cái mạng của chúng ta đã nhặt trở lại rồi chứ?”

“Cái đó ——” Quan lão thở mạnh, “Khó mà nói.”

Bạch Vũ nhớ tới lời Lão Thất của Vệ gia nói về bãi hoa lau, vì thế tầm mắt tìm đến bãi cỏ lau cách đó không xa.

Cá Xấu tỉnh mắt, vừa nhìn thấy, đã nói, “Lão huynh thật tinh tường. Đừng nhìn nơi này xinh đẹp tươi tốt, một khi muốn tình mạng lão huynh thì nó thật sự không lưu tình. Bãi lau quá dày, thuyền khó đi vào không nói, còn có cá sấu ăn thịt người, không may gặp, cũng chỉ có thể trở thành đồ ăn cho nó. Một khi tỉnh sai phương hướng, chạy nhằm đến đại doanh của vệ binh Nam Đức, chính là chui đầu vào lưới, từ hình ngay tại chỗ cũng không có gì là lạ.”

Trọng An xoa nước trên mặt, “Không phải nói không có phòng bị sao?”

“Là ít phòng bị, chứ không phải một chút cũng không có. Có chừng trăm người ở thủy bộ doanh, cứ năm người một đội, ba người hậu bị.” Cá Xấu thuộc như lòng bàn tay.

“Chừng trăm người, chúng ta lại chỉ có mười hai người, lấy một địch mười, không thể nào thắng.” Trọng An tính toán.

“Cho nên, chúng ta không thể đối đầu với thủy bộ doanh, chỉ có thể đi vòng qua chỗ bọn họ.” Mặc Tử đi lên boong tàu.

Bạch Vũ liếc nhìn nàng một cái, cảm thấy quái dị. Bọn họ đều ướt sũng chật vật, nhưng hần lại khô ráo sạch sẽ, trên người đã đổi quần áo khô, chỉ có tóc đen bóng ánh nước, nhưng cũng đã chải lại, không loạn chút nào. Nam nhân này nhìn yếu đuối nhu nhược, mặt đen như than, còn để ý thể diện.

Mặc Tử mặc kệ người khác nhìn nàng thế nào, vừa rồi một hồi vượt sông, hóa trang trên mặt đã sớm bị bọt nước đánh tan, tuy rằng trước ngực có quần vải, nhưng vẫn sợ quần áo ướt dính vào thân thể lộ ra dấu vết. Nàng tất nhiên là không ngại bị đám người Quan lão nhìn đến, bọn họ đã sớm biết nàng là thân nữ nhi. Nhưng đám người Bạch Vũ Trọng An, bọn họ quá mức thần bí, khiến nàng không thể tin nhiệm. Cho nên, sóng dữ vừa qua đi, nàng đã chạy đến nơi chứa hàng đổi quần áo, một lần nữa hóa trang lại.

“Đi vòng qua như thế nào?” Trọng An cũng nhìn ra được Mặc ca này đã đổi quần áo, nhưng trước mắt có chuyện quan trọng hơn, bởi vậy không suy nghĩ nhiều.

“Đừng nhiều lời, trước đi xem đám bạn tốt của các người còn sống hay không, sau đó chúng ta sẽ nói chuyện nhảy thuyền sau.” Cá Xấu bĩu môi, cười lên càng xấu.

Nhảy thuyền? Muốn bơi qua? Thế phải đối phó với cá sấu như thế nào?

Một dấu chấm hỏi to đùng đánh vào trong óc Trọng An, cổ cũng không giải thích được.

Bạn đang đọc truyện *Chương Sự (Hố)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 70: Chân Đạp Mái Chèo

Bạch Vũ năm nay hai mươi lăm, tuổi không lớn, nhưng những người quen biết đều tuyệt đối không dám coi thường hần. Những từ để hình dung về người trẻ tuổi như thô lỗ, dễ kích động, không có kiến giải, đều không thể sử dụng trên người hần. Thậm chí, nếu như hần khiêm tốn nói đồ vật như vậy hần chưa bao giờ nhìn thấy, thì có lẽ vật đó đại đa số mọi người đều chưa từng được gặp.

Lúc này, hần đứng ở trên thuyền Vĩnh Phúc, nhìn chăm chú nửa ngày đồ vật đang đập dềnh trên mặt nước, có cảm giác trọn mắt há mồm.

Nhưng, dưới sự sững sờ của hần và Trọng An, Mặc ca và đám người lão Quan đã thu xếp xong tất cả mọi chuyện, sau đó gọi bọn họ đi đến.

Vật kia, có lẽ là thuyền nhỏ? Nhưng hình dáng lại rất kỳ quái. Những thuyền nhỏ bình thường, khoang thuyền so với mặt thuyền nhỏ hơn rất nhiều. Nhưng khoang thuyền của vật kia lại kéo dài từ đầu thuyền đến đuôi thuyền, giống như... vỏ của quả hạch đào, trên dưới dày chặt, trước sau có hai ô vuông giống như cửa sổ. Đỉnh khoang thuyền có nắp hình tròn, có thể khép mở, người cũng ra vào từ nơi đó. Thân thuyền không có màu sắc, hoặc nên nói vốn là màu gỗ mộc, sau đó dùng thân cây ngô đồng quét lên để có cùng màu sắc với cỏ lau. Ngay cả hoa văn trên thân thuyền cũng không bình thường, thân thuyền vẽ đầy cỏ lau. Không biết là bút tích của ai, nhìn qua cực kỳ giống thật. Lại còn dùng cỏ lau thật cắm một vòng quanh thuyền, tin chắc rằng thuyền này một khi lẩn vào trong bãi cỏ lau sẽ không ai có thể phát hiện ra tung tích của nó.

Bạch Vũ cảm thấy tim mình đập dồn dập. Vật này, nếu có thể để thủy quân Đại Chu sử dụng, hần nghĩ đến tác dụng tập kích bất ngờ của nó. Sẽ thế nào?

“Mặc ca, đây là thuyền sao?” Có nghi vấn, đương nhiên không chỉ mình Bạch Vũ, có điều chỉ có Trọng An là người thẳng thắn đặt câu hỏi.

“Đương nhiên là thuyền.” Trả lời hần, là Cá Xấu.

“Vì sao lại dùng hai cái thuyền nhỏ chụp lại với nhau?” Hình dung Trọng An khá là chuẩn xác.

“Nếu không chụp lại với nhau, làm sao chìm được ——” Cá Xấu cười hắc hắc, đang muốn giải thích...

“Mấy vị, nếu không lên đường, mặt trời chiếu ót, rất dễ để người ta bắt được.” Mặc Từ kịp thời ngăn cản Cá Xấu nói ra.

Loại thuyền này, nàng đặt tên cho nó là thuyền bầu dục. Từ thiết kế đến chế tạo, hoàn toàn do hai bàn tay của nàng. Thuyền bầu dục đương nhiên không phải tàu ngầm, bởi vì được làm bằng gỗ, qua thời gian, đường nổi hoặc nhiều hoặc ít sẽ bị nước ngấm. Nhưng nếu muốn đi nhanh dưới nước, nó có rất nhiều ưu điểm. Thể tích nhỏ, dễ dàng che giấu, đi dưới nước không một tiếng động. Mỗi lần làm xong giao dịch, nàng và đám người Quan lão sẽ ngâm thuyền xuống dưới nước. Bởi vì là hình bầu dục, cho nên khi rò nước đến mức độ nhất định sẽ phải chịu áp lực không khí, trong thời gian ngắn có thể duy trì một vùng không khí trong khoang, mặc dù ở trong nước nhưng vẫn có thể duy trì sức nổi. Không giống thuyền gỗ bình thường, chìm là chìm, muốn vớt lên vô cùng phiền toái.

Cổ đại đất rộng người thưa, mặc dù nơi nào nhiệt như Lạc Châu vẫn có những nơi ít người, rất dễ dàng tìm một vài người thợ đến giúp nàng làm việc, càng không phải lo lắng đến vấn đề bí mật. Mỗi lần nàng ra ngoài, chưa đến tối sẽ không trở về phủ, phần lớn thời gian đều tiêu hao ở việc chế tác thuyền, bao gồm cả thuyền Vĩnh Phúc. Khoang thuyền phía dưới chính là bánh lái đuôi mà nàng đã sửa đổi, có thể nhanh chóng điều chỉnh hướng thuyền, kịp thời tránh né đá ngầm. Khi qua bãi Kinh Ngự than, Rắn Nước sẽ đứng bên cạnh bánh lái đuôi, thông qua tin tức mà Cá Xấu báo cáo để điều chỉnh hướng lái, nếu không sao có thể thuận lợi vượt qua nơi hiểm yếu như vậy. Đây cũng là nguyên nhân vì sao đám người Quan lão lại chịu phục một tiểu nữ tử như nàng. Phải biết rằng, ở thời cổ còn có mê tín nữ tử không thể lên thuyền. Đương nhiên, bọn họ cũng không biết những thay đổi này là chủ ý của nàng, chỉ cho rằng nàng có tay nghề, dựa vào thiết kế của cao thủ chế tạo thuyền mà sửa chữa.

Bạc bỏ ra để tu sửa thuyền, khiến Cầu Tam nương vốn thâm hụt tiền nhưng dựa vào vận may buôn bán lại biến thành ổn định thu vào một lượng lớn lợi nhuận. Mặc Từ đi thuyền hai chuyến, mỗi lần đều kiểm về vận lượng, hơn nữa mọi người trên thuyền đều bình an, một phần bạc bù đắp cho gia quyến cũng không phải bỏ ra.

Đối với Mặc Từ mà nói, thuyền Vĩnh Phúc còn có thuyền bầu dục, dùng làm chiến thuyền cũng không có vấn đề gì, thật sự là đại tài tiểu dụng. Có điều, khi nàng vẽ bản thảo của thuyền Vĩnh Phúc cùng thuyền bầu dục, nàng nhớ đến con tàu Ngự Lôi có thể đo lường sóng siêu âm, xuống mấy loại nhỏ cho một người lặn dưới nước, cùng với số những thiết bị dưới nước mà nàng coi như bảo bối khiến nàng có cảm giác thành tựu. Dù sao thì có thuyền so với không có thuyền vẫn tốt hơn. Lúc này, nàng sẽ nhớ đến ưu điểm của Cầu Tam nương. Nếu không phải Cầu Tam nương chỉ hỏi kết quả không hỏi quá trình, hoàn toàn không quan tâm đến những chiếc thuyền này, nàng nào dám thử nghiệm như thế.

Kỹ thuật tạo thuyền như thế này, so với trình độ cùng thời kỳ là tương đối cao. Mặc Từ hiểu rõ, nàng thay đổi, mặc dù ở trong mắt nàng không quá lớn lao, nhưng ở trong mắt người khác sẽ là sự kinh ngạc thế nào. Giống như thuyền bầu dục, nếu như vận dụng vào quân sự, thì nó chính là mũi dao nhọn đâm thẳng vào tim kẻ địch.

Bạch Vũ, Trọng An là người của triều đình Đại Chu, điểm này đã không cần nghi ngờ. Nàng ngăn cản Cá Xấu nói tiếp, vì muốn giảm bớt cơ hội đem thuyền như vậy dùng cho chiến tranh. Nàng cũng tự tin, bọn họ không hiểu biết về thuyền, cho dù nhìn thấy thuyền bầu dục vô cùng ngạc nhiên, nhưng có kẻ lại với thợ thuyền, cũng không thể hiểu rõ nguyên lý trong đó. Giống như đám người Quan lão, đi thuyền đã hơn mười năm, thao tác với thuyền bầu dục cũng đã thành thục, nhưng cụ thể hỏi bọn hắn, vẫn không thể nói ra được nguyên cơ hoạt động. Bởi vì bản vẽ thuyền, nàng chưa từng cho bất kỳ kẻ nào xem qua.

Không biết vì sao, chỉ cần nghĩ đến thiết kế của mình dùng cho chiến tranh, nàng sẽ không tự chủ được mà run rẩy cả người.

“Phía sau thuyền kéo cái gì?” Sắc mặt Thạch Lỗi tái xanh, thân thể khi đứng vẫn còn lắc lư, nhưng tò mò thì vẫn tò mò.

“Hàng lậu.” Mặc Từ không có kiêng kỵ gì, vờn tay ra, “Còn nghi vấn gì, lên thuyền lại nói.”

Bạch Vũ không cần tay Mặc Từ, đề khí, dẫn đầu nhảy vào trong khoang thuyền.

Độ rộng của khoang thuyền so với thuyền Vĩnh Phúc cũng không chênh lệch bao nhiêu, có điều là hẹp dài hơn một chút, mỗi bên có thể ngồi một người, một loạt sáu người, chia thành hai hàng, đầu thuyền đuôi thuyền vẫn còn chỗ trống.

Quan lão vẫy tay ý bảo hắn ngồi xuống.

Bạch Vũ phát hiện ra điểm kỳ quái. Nơi để chân có một cái rương thấp nhô lên, mỗi một bên rương có một tấm ván gỗ dày. Chân hắn không cần thận trọng tới, tấm gỗ kia lại có thể chuyển động.

“A, ngại quá, Bạch lão đệ, người ngồi dịch về phía trước một chút, vị trí đó là mạn thuyền của chúng ta.” Lão Quan gãi gãi đầu, hàm hậu cười nói.

“Quan lão, đây là cái gì?” Bạch Vũ không nhịn được hỏi.

“Đây là mái chèo đạp bằng chân.” Lão Quan không giấu diếm, hắn nghĩ một cái tên cũng không nói lên được điều gì.

Mái chèo đạp bằng chân?

Một cái tên gọi, lại khiến Bạch Vũ kinh ngạc không thôi. Hắn không hề khoa trương thừa nhận, mỗi một thành tựu trên thuyền này đều khiến hắn được mở rộng tầm mắt. Vô hạn đào, màu sắc nguy trang, mái chèo bàn đạp. Những cái này, à không, chiến thuyền này là người nào tạo ra? Hắn quen biết với những thợ thuyền xuất sắc nhất Đại Chu, nhưng bọn họ cũng không thể tạo ra chiếc thuyền tinh diệu đến thế này.

Bạch Vũ muốn hỏi Quan lão, nhưng lúc này Mặc ca đã từ trên khoang thuyền bước xuống. Người này tương đối cẩn thận, khó có thể dò hỏi Quan lão trước mặt y. Vì thế Bạch Vũ lẳng lặng ngồi xuống, nhưng đôi mắt lại sáng ngời, không muốn bỏ qua bất cứ chi tiết gì. Khi mọi người đã ngồi hết vào chỗ

của mình, hần quan sát tỉ mỉ bốn chiếc mái chèo bàn đạp ở đầu thuyền đuôi thuyền, đám người Quan lão chia nhau đạp. Mặc ca ở đuôi thuyền, hai tay cầm một chiếc gậy tròn. Mái chèo bàn đạp có điểm giống bánh xe, nhưng lại không phải bánh xe. Động tác đạp của bọn họ làm hần nhớ tới guồng nước ở dân gian, nhưng cũng không giống guồng nước. Hơn nữa, qua cửa sổ nhỏ ở trước mặt, hần nhìn thấy thuyền đang chuyển động, lại không nghe thấy một tiếng nước chảy nào. Ngoạch trái ngoạch phải, đổi hướng một hồi, rất nhanh lại yên tĩnh.

Trọng An ngồi bên cạnh đẩy đẩy hần, hần nghiêng mặt, nhìn thấy vẻ mặt Trọng An kinh ngạc, cổ tay lộ ra khỏi ống tay áo, chỉ vào mái chèo kia.

Lúc này, trong đầu Bạch Vũ nảy ra một ý nghĩ ——

Nhất định phải tìm được người tạo ra chiếc thuyền này!

Bạn đang đọc truyện *Chương Sự (Hố)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 71: Độ Nhất Tham Quan (Nhất)

Ba ngày hai đêm, trải qua lác lác trông chừng trên thuyền, cảm giác dài lâu như đã qua ba tháng. Đến khi mồm đất đầu tiên xuất hiện trước mắt, cả người mới lần người cũ đều nhẹ nhàng thở ra.

Thuyền đến gần bờ thì bắt đầu chạy chậm lại rồi ngừng hẳn, lúc này tâm lý lo lắng thuyền gặp sự cố của Mặc Từ mới chính thức buông được một nửa, mà một nửa còn lại phải xem chuyện trở về. Nếu như ông trời không muốn đám người các nàng có một chuyến đi thoải mái, cho dù có thay đổi thiết kế, cũng chỉ có thể cống hiến tất cả cho lòng sông.

Lên bờ, Mặc Từ và đám người Sầm Nhị đem hàng hóa móc trên thuyền kéo lên. Quay đầu nhìn, lại thấy sáu người Bạch Vũ Trọng An đang tụ tập lại một chỗ cùng nhau xem một tấm bản đồ lớn.

“Nơi này gọi là Chung Hà lĩnh, thẳng theo hướng nam năm mươi dặm, là tiến vào khu vực Dương thành của Nam Đức. Các ngươi nên biết, nếu như từ Bình Giang lên bờ, có thể trực tiếp đến Dương thành.” Mặc Từ thấy hấp dẫn được sự chú ý của đối phương, bổ sung tiếp, “Nếu như các ngươi đang xem bản đồ Đại Chu, vẫn nên cất đi thôi, trên đó cũng chỉ có một cái tên bãi Kinh Ngự. Không có người đi đường này lên bờ, sao có thể về ra bản đồ?”

Một trong ba người tùy tùng Bạch Vũ mang theo lên tiếng hỏi, “Chung quanh đây có trấn nhỏ nào bán ngựa hay không?”

“Trăm dặm quanh bãi Kinh Ngự không có người ở, ta đã nói qua với các ngươi phải mang đủ lương khô.” Mặc Từ nhún vai, tỏ vẻ không có.

“Năm mươi dặm, không có ngựa, phải đi bộ vài ngày? Chúng ta muốn hai ngày nữa tới được Dương thành.” Thạch Lỗi lớn giọng.

“Nếu như lập tức xuất phát, đi không ngừng nghỉ, lấy tốc độ của các ngươi, hai ngày tới may ra có hi vọng. Đêm nay thời tiết không tệ, sao rất nhiều, thích hợp chạy bộ.” Ý tứ của Mặc Từ là, đừng lãng phí thời gian, chọn phương hướng cho chuẩn, mau đi đi.

“Dương thành là thành lớn cách đây gần nhất, hàng lậu của các ngươi cũng chỉ có thể tìm được người mua ở nơi đó. Xin hỏi, các ngươi vận chuyển hóa đến đó như thế nào? Còn nếu như giao dịch ở nơi này, người mua chắc chắn phải đánh xe đến. Chúng ta có thể thương lượng thuê một chiếc xe cho tiện lợi.” Bạch Vũ nói chuyện không khách khí, nhưng mười phần có lý. Bọn họ không ngựa, đối phương cũng không ngựa. Bọn họ không hành lý, đối phương lại có một đồng hồ lớn như vậy.

Mặc Từ cúi đầu bĩu môi, tiểu tử này thật khó chơi, muốn lừa gạt thật là không dễ.

“Quên đi, thấy các ngươi bỏ tiền thuê rất thoải mái, ta cũng coi như phát lòng tốt. Đợi lát nữa, có người sẽ đưa xe ngựa đến cho chúng ta, các ngươi tuyệt đối đừng mở miệng, đến lúc đó đi theo chúng ta vào thành là được.” Thật ra khi nàng quyết định để bọn họ lên thuyền, đã biết trước kết quả sẽ là như thế này. Đây là thuốc cao bôi trên da chó, tuy nói sáu trăm lượng bạc là hời, nhưng chuyện phiền toái cũng không ít.

Đúng lúc này, có tiếng bánh xe lăn lộn và vô ngựa phi nhanh truyền đến.

“Mặc ca, có phải là bọn họ đến đây hay không?” Khuôn mặt Sầm Nhị lộ vẻ vui mừng.

“Hai xe năm ngựa.” Thạch Lỗi báo xong, quay lại nói với ba người phía sau, “Cẩn thận một chút.”

Ba người kia lập tức duỗi tay đặt lên chuôi đao bên hông, chuẩn bị tư thế lúc nào cũng có thể rút đao liều mạng.

Lại là bộ dạng quan gia, Mặc Từ nhìn thấy thế, lạnh nhạt nói, “Đừng dọa bằng hữu của ta bỏ chạy.”

Ba con ngựa và một chiếc xe do hai con ngựa kéo song song chạy đến bãi đất trống gần nơi neo thuyền. Trong đó một con ngựa khi dừng lại thì phun

khí hí vang, một lão đầu về mặt cột nhà ngồi trên yên, mặc binh phục của thủy quân Nam Đức màu xanh nhạt, mũ sắt trên đầu đội hơi chếch, bộ dạng dày dạn gian xảo.

“Lão Binh, còn tưởng ngươi không tới.” Mặc Tử ôm quyền, tiến lên dắt mấy con ngựa không người cưỡi trong tay hấn, để cho Cá Xấu đi đánh xe.

“Có chuyện tốt, tại sao không đến?” Lão Binh cũng xoay người ôm quyền, “Mặc ca, thân thể của tiểu tử ngươi giống như một con quỷ cái nhỏ, nói chuyện không bằng ta thả rắm, con mẹ nó cũng quá nhả nhận rồi.” Nói xong, cười hềnh hếch, để lộ ra hàm răng khô vàng.

Bạch Vũ nghe thấy những ngôn từ thô bỉ của hấn, không khỏi nhú mày.

Mặc Tử lại cười to, “Lão Binh, thân thể ta giống đàn bà, nhưng tửu lượng thì không. Ngươi đã quên lần trước ta và ngươi so rượu, ngươi thua ngay cả quần cũng phải thoát sao? Quan lão, ngươi làm chứng.”

“Lão Binh, ngươi đừng độ miệng lưỡi với tiểu tử này.” Quan lão tiến lên chụp bả vai hấn.

“Chờ ngươi xong việc, ta với ngươi lại so tiếp. Lão tử đại lượng, chẳng lẽ phải sợ tên tiểu tử thói nhà ngươi.” Lão Binh cũng đập lại vai Quan lão, “Bớt nói nhảm đi, ta cầm bạc chạy lấy người, không chậm trễ chuyện của các ngươi.”

“Được.” Sầm Nhị tiểu chạy tới, hai tay đưa ra một túi vải.

Lão Binh nhận lấy, ánh chừng một chút, không có bạc vụn, năm mươi lượng vàng nguyên khối, mừng rỡ nhếch môi, “Được rồi, cứ theo quy củ cũ, nửa còn lại chờ khi nào các ngươi trở về ta sẽ nhận. Đừng nói ta nhận bạc mà không hỗ trợ, cho các ngươi biết, gần đây tin đồn rất nhiều, bên Dương thành có khâm phạm lưu đây về phía bắc, quan binh canh gác rất nghiêm ngặt, cẩn thận đụng phải, hàng hóa lại bị tịch thu hết. Hơn nữa, thuyền của các ngươi cũng phải che dấu cho tốt. Có quan lớn đến Dương thành, cấp trên sợ như rùa rụt cổ, mỗi ngày đều làm bộ đi tuần, chỉ một bọn thuộc hạ chúng ta.”

“Khâm phạm gì, lưu đây còn có binh lính canh gác?” Mặc Tử đồng ý, sau lại thuận miệng hỏi.

“Đệ nhất tham quan của Nam Đức ta, Tể tướng tiền triều.” Ngón cái của Lão Binh hướng lên trời, nói hăng đến nổi bắn cả nước miếng, như là bội phục, hoặc là khinh bỉ.

Đệ nhất tham quan —— Mặc Tử không có hứng thú. Dưới cái nhìn của nàng, Nam Đức ngay cả tiểu tốt nhỏ cũng đều mang lòng tham không đáy.

“Ồ? Đám người này, mẹ nó, lạ mặt.” Thật ra Lão Binh đã sớm nhìn thấy, nhưng sau khi thu bạc mới nói, “Mặc ca, nếu ngươi dẫn theo thương khách, giá này có lẽ lão tử nên tính khác.”

“Phải, phải.” Số hàng của bọn họ còn chưa xử lý được, lúc này không muốn chọc vào tiểu quỷ, quay đầu giả cười với Bạch Vũ, “Bạch lão huynh, Lão Binh này chính là phật bảo vệ của chúng ta, một trăm lượng vàng, năm mươi lượng đến, năm mươi lượng đi, rất công bằng.”

Tục ngữ nói Diêm vương dễ chịu, tiểu quỷ khó chơi. Bạch Vũ sao có thể không hiểu đạo lý đối nhân xử thế này, lập tức bảo Trọng An đưa ra năm mươi lượng hoàng kim.

Lão Binh ra về khí khái, cứng đến nổi nếp nhăn trên mặt dính lại với nhau, “Coi như là nể mặt Mặc ca.”

Híp mắt về thỏa mãn, Lão Binh đạp chân vào yên, lên ngựa, rời đi.

“Thuê hai chiếc xe ngựa, hấn đã kiếm được hai trăm lượng.” Cá Xấu hếch mũi, hai mắt trừng lớn, tỏ vẻ khó chịu.

“Cho nên đệ nhất tham quan mà hấn nói, ta thực sự muốn nhìn thấy.” Sầm Nhị cũng khó chịu, nhưng cũng không làm gì được. Việc buôn lậu, không thể công khai, cho nên chỉ có thể dùng tiền để che đi.

Mặc Tử vội vàng phân phối nhiệm vụ, lúc trước đã để Rắn Nước ở lại thuyền Vĩnh Phúc, lần này lưu Quan lão và Cóc Béo canh giữ thuyền bầu dục. Hàng đã vào xe, nàng và Cá Xấu ngồi ở vị trí phụ xe, để cho Sầm Nhị cưỡi ngựa.

“Nhìn thấy không? Phía sau xe có thể ngồi hai người, bên trong có thể nhét một người, còn một con ngựa, các ngươi cùng lắm chỉ có thể mang bốn người vào thành.” Mặc Tử phân phối xong, ngồi ở trên xe ngựa hỏi Bạch Vũ.

“Để một con ngựa kéo xe thôi, như thế có thể mang thêm một người.” Thạch Lỗi nghĩ rằng, sáu người còn chưa chắc đã đủ, sao có thể thiếu đi hai người nữa?

“Một con ngựa chở một xe hàng và năm người, đi nửa đường có lẽ sẽ mệt chết.” Mặc Tử đương nhiên không thể đồng ý.

“Nếu không, các ngươi bớt mang một người.” Thạch Lỗi chưa từ bỏ ý định.

“Làm gì có đạo lý này? Các ngươi ngồi thuyền của ta, dùng quan hệ của ta. Có muốn ta tàn nhẫn, để các ngươi đi bộ hết không?” Mặc Tử hừ hừ hừ ba tiếng, không kiên nhẫn nói, “Rốt cuộc có quyết định chưa? Các ngươi không đi, chúng ta sẽ lập tức lên đường.”

Thạch Lỗi tiến lên một bước, muốn tranh cãi.

Nhưng Bạch Vũ lại duỗi tay ra chặn hấn lại, một tay chỉ hai người tùy tùng phân phó ở lại thuyền, rồi bảo Thạch Lỗi cưỡi ngựa, chính mình và Trọng An ngồi ở đuôi xe, còn người vừa này hỏi làm sao để mua được ngựa, chen chúc ở trong xe, phía sau Mặc Tử và Cá Xấu.

Cá Xấu rung dây cương, xe bắt đầu chuyển động.

“Đợi đến khi vào trong thành thì đường ai nấy đi. Buổi trưa hai ngày sau gặp lại ở nơi dừng thuyền, quá hạn không đợi.”

Đường xóc nảy, đuôi xe chật hẹp, Bạch Vũ bám lấy càng xe, cố để không ngã xuống, nghe Mặc Tử nói, không ngạc nhiên chút nào với thái độ lãnh đạm phân rõ giới hạn của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Chương Sự (Hố)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 72: Độ Nhất Tham Quan (Nhị)

Dương thành, có tiếng là phú giáp thiên hạ (vô cùng giàu có). Cũng giống như Lạc thành, kinh thương để làm giàu. Nhưng thương nhân ở Dương thành và thương nhân ở Lạc thành lại hoàn toàn khác nhau. Người Lạc thành khôn khéo trong hào sảng, coi trọng thực tại. Dương thành khôn khéo trong giao thiệp, vùi vào xa hoa.

Hàng lậu Mặc Tử chở đi, cũng chính là cung cấp cho đám nhà giàu mới nổi ở Dương thành, do ở Đại Chu, thương phẩm mua bán bị khống chế. Nói tóm lại, Đại Chu nghiêng về phía Tây Nam, Nam Đức lại chếch Đông Nam, địa lý khác biệt, tất nhiên phân phối tài nguyên cũng không giống nhau. Giống như bút mực Đại Chu sản xuất tốt nhất, mà tơ lụa của Nam Đức mới là mềm mại nhất; dù cho khoáng sản của Đại Chu phong phú hơn, nhưng kỹ thuật chế tác vũ khí của Nam Đức lại cao hơn.

Mặc Tử và Sầm Nhị phân công nhau đi gặp những khách nhân đã đặt hàng trước, trong ngày hôm đó số hàng hóa đưa đến đã giao nhận xong xuôi, kiếm được một lượng lớn ngân phiếu.

Mọi chuyện thuận lợi, hơn nữa lần này lại không cần nhập hàng về, cho nên ngày thứ hai vô cùng nhàn rỗi.

“Mặc ca, chủ tử sắp xuất giá, chúng ta có thể thu vào một chút hàng, mang trở về để cha ta tìm người mua kiếm lời được không? Dù sao đến được đây cũng không dễ dàng gì.” Sáng sớm, hai người ngồi dùng cơm ở khách điểm mà bọn họ tá túc, Sầm Nhị vừa cắn đầu phụng giòn tan vừa nói.

Cá Xấu nói phải đi ra ngoài mua một số đồ cho huynh đệ, nên không ăn cùng hai người.

“Ý của chủ tử là nếu đã không làm cũng đừng dây dưa để người ta bắt được. Sắp tới nàng là gả vào Vương phủ, mua bán chỉ là chuyện nhỏ, thanh danh mới là chuyện lớn. Hơn nữa, những nghiệp quan lớn nhất (nghiệp quan: quan lại phụ trách thương nghiệp, trong đó có cả chuyện quản lý mua bán hàng lậu) đều ở trên kinh thành, có kẻ nào dám buôn hàng lậu ở đó, không chừng sau này ta cũng cố gắng trở thành một nghiệp quan.” Để cho hình tượng giả trai của mình không bị lộ, khi ăn cơm nói chuyện trong đại đường, Mặc Tử cố ý làm ra vẻ thô kệch. Nàng do dự có nên hành động giống như hai nam nhân ở bàn bên cạnh, nhắc chân đặt lên trên băng ghế cho càng thêm thô lỗ hay không.

Sầm Nhị nghe thế, ánh mắt sáng quắc, “Đúng vậy.”

Mặc Tử thấy hấn coi là thật, thầm nghĩ người Lạc thành quả nhiên khát vọng rộng lớn, mặc kệ có thể thực hiện hay không, chỉ cần nghĩ đến là nói. Nghiệp quan, nào có dễ làm như thế? Hơn nữa, nữ nhân làm quan thương, chưa từng có một ai, tuy rằng khai quốc là nữ đế. Nhưng con cháu Võ gia đời sau dường như cố ý gạt đi công tích của Võ Tắc Thiên, đối với nhóm công chúa hậu phi đặt ra rất nhiều quy tắc hạn chế, lo sợ có thêm một Võ Tắc Thiên thứ hai.

“Nghe chuyện gì chưa? Tối hôm qua đệ nhất tham quan chạy thoát rồi.” Một người ngồi ở bàn bên trái phía bàn của Mặc Tử và Sầm Nhị lớn tiếng nói.

Là dân chúng Nam Đức thích gọi người khác bằng ngoại hiệu, hay là xưng hô đệ nhất tham quan này quá vang dội, không có người nhớ rõ tên họ thật của hấn? Mặc Tử nghe lần thứ nhất không có hứng thú, nghe lần thứ hai đã nhớ kỹ, nghe lần thứ ba, được rồi — không ngại nghe thêm một chút.

“Chạy như thế nào?” Một nam tử khác cùng bàn lên tiếng, “Phải biết rằng, Hoàng Thượng phái một đội cấm vệ trong cung chấp hành mệnh lệnh, người người đều là cao thủ đứng đầu, cũng chỉ để phòng bị có kẻ muốn đến cướp hấn.”

“Con nuôi của tam thúc ta là người trong nha môn, tối hôm qua đến phiên hấn trực đêm. Canh ba, có cấm vệ đến nha môn đánh thức Thứ Sử đại nhân, muốn Thứ Sử đại nhân điều binh phong tỏa cửa thành. Thứ Sử đại nhân có thể không hạ lệnh sao? Sau đó Thứ Sử đại nhân dẫn theo người đến trạm dịch, cừ thật, không biết là kẻ nào làm, cấm vệ quân chết hơn nửa, nhà giam đã không còn người, một sợi tóc cũng chẳng lưu lại. Khâm sai đại nhân áp giải hấn nói, một người người bị mặt đột nhập vào trạm dịch, bị bọn họ phát hiện, hai bên bắt đầu giao chiến. Vốn kẻ kia chắc chắn thua, ai ngờ, lại thêm bốn người bị mặt võ nghệ cao cường đến, cấm vệ quân không chịu nổi. Một hồi chiến loạn, người bị cướp đi.” Nam tử mở miệng đầu tiên với tay nắm lấy bình trà, rót thẳng vào trong miệng, sau đó lấy tay áo lau miệng.

“Thảo nào sáng nay ra ngoài, trên đường chỗ nào cũng thấy quan binh. Canh ba đã khóa cửa thành, nhất định là không ra được.” Người còn lại lên tiếng, “Nếu là ta, chắc chắn không thể nào ở lại Nam Đức, nghĩ biện pháp trốn ra khỏi thành, qua sông đến Đại Chu, sẽ không nghĩ đến chuyện trở về.”

“Nào có dễ dàng như vậy.” Nam tử kể chuyện hắc hắc cười hai tiếng, “Không thấy thủy quân vây kín trên sông như vậy sao? Đường thủy còn bị kiểm tra nghiêm ngặt hơn đường bộ, ngay cả người bán hàng rong sơn phấn bột của nữ nhân cũng bị kiểm tra gắt gao, chỉ sợ là mật thám Đại Cầu truyền tin tức. Một người sống sờ sờ, lại là trọng tội của triều đình, có thể dễ trốn thoát được bao lâu? Cứ chờ xem, chưa đến mấy ngày nữa sẽ bị bắt trở lại thôi.”

Xem đến đoạn này, có người sẽ muốn hỏi: nếu kiểm tra kỹ càng như vậy, thì đám người Mặc Tử mang theo hàng lậu trà trộn vào thành như thế nào?

Thật ra rất đơn giản. Bởi vì thuyền của Mặc Tử đi qua bãi Kinh Ngư, đến bờ Chung Hà linh. Chung Hà linh đã là địa phận trong Nam Đức, có thể vào thẳng cửa Đông của Dương thành. Đối với những thương nhân ra vào trong địa phận, thủ vệ có vẻ rất lơ lỏng, nhét thêm chút bạc, căn bản cũng không cần tra hỏi.

“Một mình hán đương nhiên không dễ dàng, nhưng không phải còn đám người bịt mặt hay sao. Ngay cả cấm vệ quân cũng không phải đối thủ của bọn họ, đối phương nhất định có lai lịch rất lớn, ta đoán là được hán mời đến giúp đỡ. Có trọng thưởng tất có người liều mạng, nếu như không thành công có thể bỏ chạy.” Người còn lại vẫn không từ bỏ.

“Bằng không, hai ta đánh cuộc...”

Những lời nói sau của bọn họ không cần thiết phải nghe nữa, Mặc Tử há miệng cắn bánh bao, quay sang nói với Sầm Nhị cũng đang nghe chuyện rất chuyên tâm, “Đệ nhất tham quan này, ngươi cảm thấy có thể trốn đi không?”

Sầm Nhị không biết đang ngờ ngẩn suy nghĩ cái gì, sau đó giữ chặt tay áo Mặc Tử kéo mạnh, thấp giọng nói, “Mặc ca, không tốt, không tốt.”

Mặc Tử cười hắc: “Làm sao, đệ nhất tham quan chẳng lẽ cũng tham tiền của người? Hán chạy thoát, ngươi lại khản trương như vậy.”

“Không phải. Ngươi có nghe thấy không? Hai người vừa nói, sau đó có thêm bốn người bịt mặt. Bốn!” Sầm Nhị vươn bốn ngón tay, vẻ mặt sốt sắng: “Chúng ta mang vào thành, chẳng phải cũng là bốn người?”

Mặc Tử đề xuống bàn tay của Sầm Nhị, liếc mắt nhìn trái phải, xác định không có ai chú ý tới bàn của nàng, ra vẻ thoải mái nhưng giọng nói lại rất nhỏ, “Sầm Nhị, ngươi nghĩ nhiều rồi. Theo như ngươi nói, cái bàn phía sau chúng ta có bốn người, bàn cạnh cửa sổ kia cũng có bốn người, bàn cạnh cầu thang cũng có bốn người, đều có thể là đám người bịt mặt tới hôm qua?”

“Nhưng...” Sầm Nhị muốn nói, đám người Bạch Vũ kia thật sự quá mức thần bí.

“Sầm Nhị, người khác nói gì ngươi tin cái gì, chẳng qua chỉ là tin đồn mà thôi. Dù sao hôm nay cũng không có chuyện gì, chỉ bằng ra ngoài đi dạo, mua cho cha ngươi, đại ca ngươi vài sản phẩm nổi tiếng của Dương thành.” Mặc Tử nghĩ, cho dù đám người Bạch Vũ thực sự có liên quan đến chuyện này, nhưng người là nàng mang vào, nếu như quan phủ truy cứu đến cùng, chẳng phải là đồng mưu hay sao? Cho nên, nàng tuyệt đối không thể thừa nhận, ngoài miệng cũng không được.

Sầm Nhị cứ như vậy bị Mặc Tử cứng rắn phái đi mua “đặc sản”.

Mặc Tử tính tiền, nhớ lại đã đồng ý giúp Lục Cúc, Tiểu Y mua vài món đồ, cho nên đi về phía chợ náo nhiệt nhất trong Dương thành. Hôm qua đám người Bạch Vũ và các nàng vào thành, sau đó mỗi người một ngả, bởi vậy cũng không biết bọn họ ở tại khách điểm nào. Nàng vừa đi dạo vừa nhìn quanh, suy nghĩ nếu ở trên đường gặp được bọn họ, thì cũng coi như làm an lòng được Sầm Nhị cũng như bản thân. Biết đâu, bọn họ “nhập cư trái phép” đến đây, chỉ để mua đồ thêu thì sao?

Mặc Tử tự an ủi bản thân, trải qua sự rèn luyện của chủ nhân như Cầu Tam nương nàng đã sớm quen, cho nên hoàn toàn bỏ những chuyện phiền lòng ra sau gáy, toàn tâm toàn ý đi chọn quà cho đám tỷ muội.

“Đây không phải Mặc ca sao?”

Mặc Tử quay người lại, nhìn người đứng trước một cửa hàng, cười như Di Lạc, bảng hiệu phía trên hán viết ba cái chữ to ——

Châu Ngọc ký.

Bạn đang đọc truyện *Chương Sự (Hố)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 73: Đệ Nhất Tham Quan (Tam)

Người kia tên là Chu Văn, bởi vì bộ dạng đầu tròn não tròn, đuôi lông mày đặc biệt dài, trước đây còn từng thi tú tài, cho nên mọi người đều gọi hắn là Phật tiên sinh, có điều Mặc Tử không quá thích tên gọi có vẻ đặc biệt lương thiện này. Nàng cho rằng, hắn nên được gọi là Chu Bái Bì (bái bì: lột da) mới đúng.

Nguyên nhân không gì khác chính là nhìn lương thiện, không có nghĩa là bản chất lương thiện. Bộ dạng giống như Di Lặc, không có nghĩa là cười cũng như Di Lặc. Hơn nữa, nói là quen, nhưng nàng và hắn mới chỉ giao tiếp một lần. Nhưng một lần đã đủ để nàng nhìn thấu hắn. Không phải hắn không đủ tinh ranh, mà là Mặc Tử còn tinh ranh hơn hắn.

Đó là lần đầu tiên Mặc Tử giúp Cầu Tam nương chạy thuyền đến Dương thành, có khách giới thiệu nàng đến Châu Ngọc ký mua loại san hô hồng tốt nhất. Lặc Châu không giáp biển, vật như san hô là vô cùng hiếm lạ, san hô hồng tốt nhất chính là bảo bối có tiền cũng không mua được. Mặc Tử thấy có nơi để lấy hàng, cho nên quyết định đi. Mặt tiền của Châu Ngọc ký, vừa nhỏ lại vừa tối, nhưng đồ vật đặt trong cửa hàng lại có vẻ lấp lánh xa hoa, giá cả cũng chẳng cần bàn, đắt đỏ con người, cho nên Mặc Tử hoài nghi là hàng giả. Nhưng nàng cũng biết, cách thức buôn bán hàng lậu hoàn toàn khác với với phương thức mua hàng của thương gia lớn. Cầu Tam nương cũng là lợi dụng sở thích sưu tầm đồ quý giá của đám nhà giàu mới nổi mà buôn bán hàng lậu, mà người mua nhiều lại là những kẻ thường xuyên qua lại với nghiệp quan. Huống hồ, hàng lậu không bày bán ở cửa hàng không có nghĩa là không bán. Chỉ có thể tin người giới thiệu, mới thực sự gặp được cơ duyên tốt.

Sau khi Chu Văn nghe được tên của người giới thiệu nàng đến, cười nói là bạn cũ, sau đó dẫn nàng ra phía sau cửa hàng, giới thiệu không ít san hô hồng. Mặc Tử không thể phân biệt được san hô thật giả, nhưng nàng có thể nhìn chất gỗ. Đứng đối mặt với một tấm bình phong phi thủy làm từ san hô hồng trị giá vạn lượng, nghe Chu Văn thao thao bất tuyệt, nói hắn có thể ưu tiên bớt cho nàng ba ngàn lượng. Nhưng khi bàn tay nàng chạm vào hộp gỗ được hắn gọi là gỗ lim ngàn năm vô cùng quý giá dùng để đựng tấm bình phong phi thủy kia, nàng đã hoàn toàn nhìn thấu được hắn. Gỗ lim thực sự vô cùng nhẵn nhụi, gỗ dày mà chất cứng, khi dán vào da thịt, sẽ không hấp thu nhiệt độ, thời gian lạnh rất dài. Càng là gỗ lim tốt, càng có thể dễ dàng cảm nhận được, thông qua tiếp xúc, mà có thể đoán ra tuổi của nó. Nhưng bên dưới tay nàng, rõ ràng chỉ là loại gỗ du bình thường được sơn hồng. Thông qua nó, Mặc Tử nhận ra được Chu Văn này chỉ là một gian thương không hơn không kém.

Khả năng sờ gỗ đoán loại, cùng với cả kỹ năng đeo gọt gỗ của mình, Mặc Tử thật sự không biết có từ khi nào. Cho dù trí nhớ bị mất cũng không ảnh hưởng. Chỉ cần nàng đụng đến, là gỗ loại gì, bao nhiêu tuổi, chất gỗ thế nào, thích hợp để tạo cái gì, tất cả lập tức xuất hiện trong đầu, hơn nữa còn vô cùng chuẩn xác. Khi Mặc Tử phát hiện ra bản lĩnh này của mình, còn chưa biết chính mình có thể làm thợ mộc, cho nên rất buồn bực, nếu có khả năng sờ xương đoán mệnh như thầy tướng số, khẳng định sẽ hữu dụng hơn khả năng sờ gỗ đoán loại này, bởi vậy cũng không quá để ở trong lòng. Nhưng sau đó biết được còn có khả năng đeo gọt gỗ, có điều là một thợ thủ công tốt thì rốt cuộc vẫn chỉ là thợ thủ công, nàng tiếp nhận một cách thần nhiên, cũng không nói chuyện này với ai.

Lúc đó, Mặc Tử không vạch trần Chu Văn. Nếu nàng khiến hắn mất tín nhiệm, cho dù có bàn bạc nữa cũng chỉ uống công. Cho nên lấy cớ, nói ngân lượng không đủ, dù Chu Văn có đề cử thêm “trần phẩm” nào khác, cũng kiên quyết cáo từ nói phải đi. Có điều trước khi đi, Chu Văn tích cực mời nàng vào trong một gian phòng khác, hơn phân nửa là biết được nàng là người trong nghề. Đáng tiếc, đã muộn.

“Thì ra là Phật tiên sinh.” Mặc Tử chấp tay ôm quyền. Không thể thừa nhận tất cả thương nhân trên thế gian này đều là gian thương, có điều lại có những thương nhân không chỉ dừng lại ở hai chữ gian thương. Vì Chu Bái Bì tiên sinh giống như Phật ở trước mặt chính là loại này. Nhưng mà, không đến mức cần thiết, không nên đắc tội với người khác. Làm việc ở bên ngoài, quét sạch bụi đất dưới chân mình là tốt rồi, đừng động đến ruồi bọ trên đầu người khác.

“Không dám nhận, không dám nhận.” Chu Văn dường như đã quên hai người kết duyên như thế nào, thân thiện giống như bạn cũ nhiều năm không gặp, “Mặc ca, chẳng mấy dịp hai ta chạm mặt, nhất định phải tới cửa hàng của ta ngồi chơi một chút mới được.” Không những bắt chuyện thân thiết mà quạt hương bồ trong tay còn duỗi ra, một tay nắm lấy khuỷu tay Mặc Tử kéo vào bên trong.

Mặc dù giả trang nam tử, nhưng bên trong vẫn là nữ nhân, Mặc Tử kiêng kỵ nhất là bị người xa lạ chạm phải, lập tức nghiêng người tránh né, đồng thời khách sáo từ chối, “Phật tiên sinh không cần khách khí. Hôm nay ta tới đây là có chuyện quan trọng phải làm, thứ lỗi không thể phụng bồi. Ngày khác nhất định sẽ tự mình tìm đến cửa, mời tiên sinh uống rượu. Cáo từ!”

“Hẹn gặp không bằng tình cờ gặp.” Chu Văn mập mạp, khí lực thực sự lớn, Mặc Tử xương nhỏ, da thịt mềm, hơn nữa lại không thể đẩy ngã người khác ở giữa đường, đành để cho hắn kéo áo, “Ta biết Mặc ca là quý nhân bận rộn, cho nên chỉ uống một chén thôi.”

Mặc Tử làm nghề buôn lậu này lâu như thế, sao có thể không hiểu đạo lý “không có chuyện gì mà tỏ ra ân cần, không phải gian trá thì cũng là trộm cắp”, cảm thấy nói chuyện khách khí với hắn là vô dụng, cho nên nghiêm mặt, “Chu Văn, ngươi thật không hiểu đạo lý, giữa ban ngày ban mặt, chẳng lẽ muốn ta hô cứu mới dừng lại hay sao?”

Chu Văn ngẩn ra, cuống quýt buông tay, nhưng dáng người béo tròn chen chúc ở giữa cửa, không muốn để Mặc Tử có đường rời đi, “Mặc ca, đây thật sự là hiểu lầm. Ngươi xem trong cửa hàng của ta có rất nhiều khách nhân và tiêu nhị, hơn nữa ngươi còn là người biết nhìn hàng, lúc này cho dù có thêm mấy lá gan, ta cũng không dám lừa ngươi. Lần trước là ta có mắt không trông, ngươi không tin ta, cũng nên tin người giới thiệu ngươi tới. Ta thực sự có đồ tốt, có thể bán cho ngươi với giá rẻ nhất.”

Thì ra là muốn bàn chuyện làm ăn với nàng, dựa vào tính tình của hắn, cũng là hợp lý. Nếu như cẩn thận suy nghĩ, hàng lậu tuy có hàng tốt nhưng lại không thể đem bán công khai, nếu không có người mua, không phải chỉ có thể để mốc bụi trong kho hay sao? Ngày nào đó để quan phủ tra ra được, đời này coi như kết thúc. Người mua hàng lậu không chỉ Cầu Tam nương, có điều dưới tình thế biên giới hai nước canh giữ cẩn mật như lúc này, Chu Văn cũng chỉ có thể lựa chọn nàng.

Tuy rằng Mặc Tử nói với Sầm Nhị rằng chuyển về sẽ không nhập hàng, nhưng nhìn trán Chu Văn đầy mồ hôi, cười lên còn giống khóc hơn, vẻ mặt bất đắc mà sợ hãi, thầm nghĩ, chẳng lẽ hắn có thứ hàng phải nhanh chóng bán đi? Nếu như là như vậy, có lẽ cũng nên nhìn một chút.

Lập tức, Mặc Tử nghiêm mặt, có vẻ khó xử, “Không phải ta không cho người mặt mũi, thật sự là lần này tới đây không định mua cái gì, ngân lượng mang không nhiều...”

Chu Văn là kẻ giả dối, nghe ra thấy có cửa, lập tức duỗi tay làm thế mời, “Mặc ca, chuyện này có thể thương lượng, chúng ta vào bên trong uống chén trà cái đã.”

Mặc Tử thấy trong cửa hàng của hắn có không ít khách, đoán chừng nửa khắc nữa cũng chưa chắc đã hết người, bên trong cũng không cách mặt tiền cửa hàng xa lắm, nếu có động tĩnh gì, bên ngoài chắc chắn có thể nghe thấy. Vì thế, gật gật đầu, theo vào.

Vào bên trong nội đường, bình phong san hô đựng bằng gỗ du đã không thấy đâu nữa, nàng cười nói, “Chu lão bản, làm ăn thật phát đạt nha.” Không biết người nào bị hắn lừa mua rồi?

Chu Văn cười mỉa, tự mình rót trà cho Mặc Tử, “Mặc ca, ta nói thật với người, loại hàng giả như thế ta cũng chỉ bán cho những kẻ thô tục nhiều tiền mà không có chỗ tiêu. Cho bọn họ xem, bọn họ cũng không phân biệt được tốt xấu. Người nói xem, bọn họ vui mừng nguyện ý bỏ bạc, làm gì ta phải đập đồ chuyện buôn bán của mình, có đúng hay không?”

Mặc Tử nhú mày, cái này gọi là một người thích đánh, một kẻ nguyện bị đánh sao? Lời nói của Chu Văn hôm này dường như rất có thành ý, nàng cũng không tỏ vẻ hời hợt như trước nữa.

“Chu lão bản, những chuyện không quan trọng không cần nói nữa. Ta còn có việc phải làm.” Nàng nói thẳng, tránh những lời hoa ngôn xảo ngữ của hắn.

“Mặc ca tỉnh mắt, nếu như ta không bày tỏ thành ý, chắc chắn người sẽ không tin.” Chu Văn xoay người, vạch ra tấm bình phong phía sau lưng.

Xoành xoạch ——

Bình phong là giả, cửa ngăm mới là thật.

Bạn đang đọc truyện *Chương Sự (Hố)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 74: Đệ Nhất Tham Quan (Tứ)

Bình phong là giả, cửa ngăm mới là thật.

Nếu Mặc Tử đã vào đến đây, cũng đã tính trước đến những khả năng nguy hiểm tồn tại. Lần trước, Chu Văn cũng nhắc tới một gian nội đường khác, bởi vậy khi cửa ngăm xuất hiện, tuy có chút bất ngờ, nhưng nàng cũng không kinh ngạc quá lâu.

“Chu lão bản, đây mới là nơi người giàu bảo bối đúng không?” Nàng thả chén trà còn chưa kịp uống một ngụm xuống, ngồi vững vàng, vẻ mặt thản nhiên.

Trong lòng Chu Văn thầm bội phục sự bình tĩnh của Mặc ca này. Phải biết rằng, khách hàng của hắn kẻ nào lần đầu tiên nhìn thấy phòng tối này, người người đều nôn nóng muốn vào trong thăm quan.

“Mặc ca đoán không sai. Thứ tốt sao có thể đặt ở nơi tùy tiện được? Hơn nữa, ta luôn coi mạng sống là trên hết, tiền kiếm được có nhiều, nhưng không được hường thì có ý nghĩa gì.” Chu Văn dẫn trước đi vào bên trong cửa ngăm, “Mặc ca, mời vào.”

“Không hổ là Phật tiên sinh, đúng là nhìn thông thấu.” Khen tặng hay là châm chọc, phải xem người nghe nghĩ thế nào. Mặc Tử nhìn thấy bên trong có ánh sáng, không giống như chứa điều gì quý quyết, cho nên quyết định bạo gan một phen.

Nghe tiếng Chu Văn nhẹ nhàng đóng cửa lại phía sau, còn chưa kịp lo lắng xem có chuyện gì xảy ra hay không, Mặc Tử đã bị cảnh tượng trước mắt hấp dẫn.

Gian mật thất này không phải quá lớn, tường vuông bốn phía, không có cửa sổ, nhưng trần nhà có lỗ thông gió, cũng không khó hít thở. Bên trong không đèn đuốc, trên vách đá có đến mười viên dạ minh châu to bằng cái đầu, phát sáng rực rỡ. Bệ gỗ chạm rồng khắc hoa đen nhánh, được làm từ gỗ tùng trên đỉnh núi Tuyết Sơn, ở bên ngoài rất hiếm thấy, giá cả lên đến trăm lượng. Ở chỗ này, lại chỉ là giá để hàng.

Trên giá, đặt biết bao nhiêu ngọc thạch trang sức bằng vàng. Mặc dù nàng không nhìn ra được giá trị, nhưng vẫn có thể thấy được tài nghệ chế tác khéo léo tuyệt vời, không phải thứ có thể làm lậu, thật sự có thể coi là bảo vật. Nói khoa trương một chút, đại khái là dù đặt ở trong hoàng cung, cũng là trân phẩm hoàng đế thưởng thức trên tay, chứ không phải loại công phẩm nhìn một cái rồi bỏ qua.

Ánh mắt nàng lướt qua từng khay gỗ đựng đồ, bắt đầu phát huy sở trường của mình, duỗi tay sờ từng món đồ một. Gỗ lim so với những loại gỗ này cũng

không là gì, tất cả đều là gỗ trăm năm tuổi mọc trong rừng hoang. Nàng thầm đọc tên từng loại, trong lòng ngạc nhiên với chính bản thân mình. Lúc trước nàng không có cơ hội nhìn thấy nhiều loại gỗ hiếm như vậy, bây giờ sờ lên, lại có thể biết rõ như lòng bàn tay.

“Chu lão bản.” Mặc Từ nhìn có vẻ mông lung, nhưng động tác vẫn rất rõ ràng.

“Mặc ca thấy những thứ đó của ta thế nào?” Chu Văn xoa xoa tay, đứng ở bên cạnh Mặc Từ.

Giọng nói của hắn căng như dây đàn, hai tay chà sát vào nhau tỏ vẻ khấn trương, thần sắc trong đáy mắt vô cùng lo lắng và chờ mong. Mặc Từ thấy thế, lại buồn bực khó hiểu, đây là vì sao?

“Đồ đương nhiên là tốt.”

“Cái đó còn phải nói. Có điều, Mặc ca, những đồ chơi này cũng chẳng đáng giá bao nhiêu, ta cho người xem một thứ thật sự tốt.” Chu Văn bước đến phía sau một kệ gỗ vuông, không bao lâu sau đi ra, trên tay nâng một hộp gỗ thật cẩn thận đi đến trước mặt Mặc Từ, run rẩy mở nắp ra cho nàng nhìn vật bên trong.

Vải gấm trắng tinh trải ra, hoa văn dùng sợi tơ vàng mà thêu lên, phiến lá sen nổi bật sống động như thật, ba hạt châu bằng bạch ngọc tròn trịa đặt bên trên, giống như lá sen dập dềnh trong nước.

“Kỹ thuật thêu lá sen này nhìn còn hấp dẫn hơn cả hạt châu.” Sợi tơ vàng giống như kén tằm tầng tầng bao lấy, lại vẫn thêu ra hoa văn hình lá rõ ràng. Dừng từ ngữ hiện đại mà nói, chính là vô cùng có cảm thụ hình khối, vô cùng sáng tạo. Kỹ thuật thêu thật sự khiến người ta kinh ngạc.

“Mặc ca, vừa mới khen ánh mắt người lợi hại, sao lúc này lại kém cỏi như vậy?” Chu Văn lấy từ trong lòng lấy ra một chiếc khăn lụa trắng, cách khăn lụa cầm một hạt châu lên, nâng cao dưới ánh sáng của những viên dạ minh châu trên giá, “Người hãy nhìn cho kỹ, có thể thấy cái gì?”

Mặc Từ giương mắt nhìn, hạt châu bạch ngọc kia tỏa ra ánh sáng lung linh, chỉ chớp lát sau, đột nhiên trở thành trạng thái nửa trong suốt, bên trong xuất hiện hình Quan Thế Âm cầm bình cười mây.

Đến từ thời đại máy vi tính công nghệ hiện đại, những sư phụ am hiểu kỹ nghệ đã bị máy móc thay thế sạch sẽ, nàng không ngờ công nghệ ở cổ đại lại ở độ cao thế này. Quan Thế Âm trong viên châu không thể là tự nhiên được, mà là do người chế tác.

“Ba viên Tịnh Thủy châu này, là do Tổ lão Mân Trân – người tạo lập nên Phật Trân trai của Nam Đức chúng ta tự tay làm ra. Quan Thế Âm là dùng lõi của Lam Điền Ngọc chạm khắc mà thành, bạch ngọc bên ngoài được chế tác từ nham thạch mài ở nơi sâu nhất của hang đá Mộng Sơn ngàn năm, ánh sáng màu sắc trong hạt châu biến hóa tùy theo nhiệt độ của cơ thể, ánh sáng rực rỡ nhất là màu xanh ngọc. Tổ lão đã hao mười năm tâm huyết cuối đời, chế tác ra mười viên, làm đồ gia truyền, để lại cho con cháu đời sau. Không ngờ con cháu lại làm táng gia bại sản, mười viên Tịnh Thủy châu này bị bán toàn bộ cho người khác. Sau đó, đời thứ năm của Tổ lão bỏ ra vạn lượng vàng ròng tu sửa lại Phật Trân trai, muốn tìm vật gia truyền trở về, ra giá một viên mười vạn lượng. Cho tới nay đã là con cháu bảy đời, giá trị lên đến hai mươi vạn lượng, nhưng mới chỉ tìm về 4 viên. Nghe nói binh sĩ Mân gia trước khi chết, vẫn không thể nhắm mắt.” Chu Văn vốn mang thân sắc căng thẳng, nói đến đây lại tỏ vẻ đắc ý.

“Chẳng qua chỉ là lõi Ngọc Lam Điền và đá phiến, tuy nói trân quý, nhưng cũng không đến nỗi hiếm lạ như vậy chứ?” Cho dù Mặc Từ thích cũng không thể thừa nhận, hơn nữa, mỗi một viên châu kia giá hai mươi vạn lượng, nàng thật sự không thể mua nổi.

“Làm sao có thể không hiếm lạ chứ? Chưa nói kỹ thuật điêu khắc Quan Âm hiện nay trong thiên hạ đã không còn ai có thể làm ra, chính là tài nghệ mài chế đá phiến thành rồng ruột, hiện nay đã thất truyền.” Chu Văn tròn trĩnh mắt, Mặc ca này, rốt cuộc là không biết nhìn hàng, hay là muốn ép giá?

“Ồ.” Mặc Từ cười cười, “Chu lão bản, so với Tịnh Thủy châu này, ta thấy bình phong san hô còn dễ tìm được người mua hơn, giá tiền là ——”

Chu Văn chẳng những tròn trĩnh mắt, mà còn bị lời nói của Mặc Từ tức giận đến sùi bọt mép.

Mặc Từ nhìn hần bộ dáng thiếu máu lên não của hắn, không trêu chọc nữa, “Chu lão bản, hôm nay người nói chuyện sáng khoái, ta cũng nên thẳng thắn. Hạt châu này tốt thì thật sự tốt, chỉ là quá quý, ta không mua nổi. Đi lần này, thật sự không mang nhiều bạc như vậy.”

Chu Văn nghe thế đột nhiên mặt mày hớn hờ, giống như an tâm rằng cá đã cắn câu, “Ta còn tưởng rằng đồ không lọt được vào mắt xanh của người. Mặc ca, không phải ta vừa nói rồi sao? Giá cả có thể thương lượng. Ta biết người còn có việc phải làm, cũng không muốn làm mất thời gian của người, một câu thôi, năm ngàn lượng một viên. Người có nhiều bạc, mua cả ba viên cũng được, như thế sẽ là mười lăm ngàn lượng.”

Mặc Từ nghi ngờ. Mọi chuyện diễn biến như thế này, không nghi ngờ, chỉ có kẻ ngốc. Hai mươi vạn lượng giảm không biết bao nhiêu lần mới biến thành năm ngàn lượng, nàng không có bản lĩnh tính nhẩm.

“Chu lão bản, hoặc là những lời người vừa nói với ta đều là vô nghĩa, hoặc là những hạt châu này mang tai ương xui xẻo không tiện nói ra. Hai mươi vạn lượng, người bán cho ta năm ngàn, nếu người là ta, người có mua hay không?” Mặc Từ nói trắng ra, vươn tay, đặt trên hộp gỗ, giả bộ ghé vào nhìn Tịnh Thủy châu.

Gỗ, vân đều tăm tắp, song song như dây đàn, khi tay chạm vào có cảm giác mát, ghé gần còn có hương thơm thoang thoảng. Là gỗ thông liễu ngàn năm, lấy lõi, cắt bằng nước. Hộp gỗ này giá trị ngàn lượng.

“Ồi, Mặc ca, trời đất chứng giám——” Chu Văn ưỡn thẳng ngực, làm tư thế thề.

Mặc Từ khoát tay, “Đừng. Chu lão bản, ta không tin lời thề. Không bằng nói thẳng, tiện nghi lớn như vậy để cho ta chiếm, đến tốt cùng người muốn ta giúp chuyện gì?”

“Cái này ——” Chu Văn không biết nên nói như thế nào. Hắn vốn định dùng vật này để làm mờ mắt Mặc Từ, sau khi đồng ý mua bán, mới thêm điều kiện, ai ngờ. . .

“Chu Văn, nói cho hắn nghe.” Một giọng nói mang theo hơi thở mong manh bỗng nhiên vang lên.

Trong gian mật thất này, có người thứ ba!

Bạn đang đọc truyện *Chương Sự (Hố)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 75: Đệ Nhất Tham Quan (Ngũ)

Dù Mặc Từ gan lớn đến đâu, cũng phải kinh sợ rút lui từng bước, cao giọng nói, “Người nào?”

Chu Văn vội vã chấp tay, liên tục thở dài, “Mặc ca, nhẹ giọng, nhẹ giọng một chút, đừng gọi tiểu nhị của ta tới.”

“Chu Văn, người đừng giả thần giả quỷ. Hạt châu này cho dù người có đưa ta, ta cũng không cần, cáo từ!” Mặc Từ xoay người muốn đi ra ngoài cửa. Thật sự là không thể tin loạn kẻ khác. Theo như nàng thấy, cái gì mà Tịnh Thủy châu, Tạng Thủy châu còn không bằng*, không biết giọng nói như ma quỷ từ đâu đến.

*Tịnh Thủy là nước sạch. Tạng Thủy là nước bẩn.

“Mặc ca, Mặc lão đệ, người đợi chút, đợi một chút.” Chu Văn nghĩ, nếu người này bỏ đi, hi vọng cuối cùng cũng không còn, hắn —— nên làm gì bây giờ?

Mặc Từ nhú chặt lông mày, nhìn chăm chăm cánh tay đang kéo lấy tay áo nàng. Vốn nàng cảm thấy tay áo là thứ rất hữu ích, nhưng nay lại thấy phiền phức như cái đuôi, bị nắm lại thành trói buộc.

“Chu Văn, ta không phải lão đệ của người.” Nàng đương nhiên biết đây là tiếng người, không phải tiếng quỷ, nhưng trực giác nói cho nàng đây không phải chuyện tốt, tốt nhất là không nên dính vào, “Chúng ta chỉ mới gặp nhau hai lần, không phải quan hệ bạn bè lâu năm để mà nhờ vả. Hạt châu này của người, bạc quả thật không phải là vấn đề, có điều ta và chủ nhân không có phúc hưởng thụ, người tìm người khác mua đi.” Nghiêng người, chấp tay, Mặc Từ duỗi tay kéo ra bình phong che cửa mật thất.

“Tại hạ Nguyên Trùng. Không biết Mặc ca có có thể nể mặt gặp một lần hay không?” Hơi thở suy yếu, lại gắng gượng không ngừng, trong đau đớn vẫn mang nho nhã lễ độ.

Giọng nói như vậy, lòng nàng không đủ đủ quyết liệt, không cự tuyệt được.

Mặc dù trong lòng Mặc Từ vô cùng tức giận, nhưng mở miệng vẫn nói lời khách khí, “Nguyên. . ., gặp mặt một lần cũng không sao.”

Nàng nên xưng hô với hắn như thế nào, bởi vì thật sự không thể nghe giọng nói mà đoán ra tuổi tác của nam tử. Đường như già nua, lại dường như do bệnh nặng làm âm biến. Gọi công tử, sợ là khinh thường. Gọi tiên sinh, sợ người không có trình độ kia. Gọi lão gia, lại sợ là một đại thúc trung niên.

Nàng nhẹ nhàng kéo tấm bình phong che kín cửa mật thất lại, xoay người liếc mắt nhìn Chu Văn mặt đầy mồ hôi, “Chu lão bản, nếu như người không cố tỏ vẻ bí ẩn, sao ta phải phản ứng như thế? Để cho người lừa ta một lần là sai lầm của ta, nhưng để cho người lừa ta hai lần thì chính là đũa ngọc. Ta thực không thích cách buôn bán không có thành ý của người, nói năng một hồi vẫn không vào vấn đề chính, thật sự không biết do đầu óc mê muội hay là đang tính kế.”

Chu Văn cười khổ, một câu cũng không dám biện hộ, sợ nói lời không cẩn thận lại khiến người bỏ đi. Nhưng trong bụng vẫn cầu nhàu, hắn thật sự đã lừa gạt Mặc ca này một lần, nhưng cũng bị tiểu tử này nhìn thấu. Còn lần này, hắn nghĩ đến chuyện dụ dỗ tiểu tử này vào bẫy, ai ngờ hắn ta lại lợi hại như vậy, một chút lòng tham cũng không có, nói dứt là lập tức dứt ra.

“Mặc ca, sau này nếu ta dám mập mờ với người, ta rửa con trai của ta lớn lên không có hậu môn.” Vừa rồi Mặc Từ nói không tin vào lời thề, nhưng lời thề này chắc đủ độc rồi chứ? Chu Văn đi ở phía trước, lăm bắm trong miệng.

Mặc Từ vẫn không tin, “Ta đã nói ta không tin lời thề, hơn nữa ta chưa nhìn thấy đứa nhỏ nào lớn lên mà không có hậu môn.”

Trông mặt Chu Văn lời ra, câu chửi đến cổ họng lại bị nghẹn, ngực khó chịu, thật sự là sắp kiểm chế đến nỗi có lửa cháy trong lòng rồi. Nhưng người ta

nói cũng đúng, làm gì có đứa nhỏ nào mà lớn lên không có hậu môn?

“Thề chẳng qua chỉ là phương tiện để thể hiện tâm ý... Không nói cho người khác nghe, mà là nói cho chính mình nghe. Nguyên mẫu...” Giọng nói đột nhiên bị gián đoạn, truyền đến một cơn ho khan kịch liệt, khiến người ta cảm giác ngũ tạng lục phủ đều bị ho ra, “Nguyên mẫu cũng không tin cái này, chỉ là nhìn vào sự thành tâm của người thề mà thôi.”

Khi nói chuyện, Mặc Tử thấy được Nguyên Trùng.

Ở sau bình phong cao lớn, trong góc của mặt thất, có đặt một chiếc giường đầy đủ chăn đệm, bên trên có một người đang ngồi. Tóc hắt rối bời như cỏ, xõa tung trên vai, che lấp hơn nửa khuôn mặt, chỉ nhìn thấy cái cằm bầm tím và khoe miệng trào ra vết máu. Cả người quần áo ô bẩn, vết máu đỏ sẫm và đỏ tươi chồng chéo lên nhau, dường như che lấp toàn bộ màu trắng của y phục. Trên chiếc áo rách nát trước ngực có một chữ lớn, dùng bút đen tô đậm

Từ.

“Đại...” Chu Văn một mực cung kính làm dáng bộ muốn hành lễ, lại nhớ đến Mặc Tử còn đang ở đây, cho nên dừng lại đúng lúc, “Ngài vẫn nên nằm xuống nghỉ ngơi đi, đợi đến đêm, ta sẽ mời đại phu đến chẩn trị.”

“Không cần đại phu. Ta còn không...” Lần này chỉ ho vài tiếng mà thôi, “Còn không chết được. Không phải có câu họa hại di thiên niên* sao?”

*Họa hại di thiên niên, đầy đủ là “hảo nhân bất trường mệnh, họa hại di thiên niên”: Người tốt không sống lâu, tai họa lưu ngàn năm

Khi hắt khẽ cười, Mặc Tử nhìn thấy vết máu trên áo lại đỏ thêm mấy chỗ.

“Người vẫn nên nghe lời Chu lão bản mới tốt, mời đại phu đến xem, uống chút thuốc. Nguyên đại nhân, họa hại di thiên niên không phải được dùng như vậy, không có quan hệ gì với tuổi thọ của người cả.” Nàng có thể đoán được người này là ai.

Đệ nhất tham quan, thì ra mang họ Nguyên.

Thật sự là vô cùng thâm hiểm. Nhìn bộ dáng buông xuôi của hắt, đúng là mang không ít tai vạ. Cũng phải, đệ nhất tham quan chắc chắn sẽ bị rất nhiều người căm hận.

“Người... sao người biết?” Con người Chu Văn co rút liên hồi, sắc mặt vừa lo sợ lại vừa kinh hãi.

“Rất khó để không biết. Sáng nay ta ở khách điểm ăn sáng, chợt nghe thấy một câu chuyện về phạm nhân bị cướp đi. Hiện tại, ngoài đường chỗ nào cũng có quan binh tróc nã phạm nhân bỏ trốn, giờ đây Nguyên đại nhân một thân áo tù ngồi ở chỗ này, ta còn tưởng rằng đại nhân được đám người võ nghệ cao cường mang ra khỏi thành rồi.” Mặc Tử nhìn Chu Văn lúc này thật sự vừa ngốc lại vừa chậm chạp. Vì lợi, hắt thực khôn khéo, nhưng vì mạng, hắt thật là thần kinh. Chẳng lẽ hắt nghĩ nàng nhìn thấy một người như vậy xuất hiện trong mặt thất của hắt, lại cho là khách hắt mời đến xem hàng hay sao?

Trong nháy mắt, nàng như nhìn thấy đằng sau mái tóc rối bời có một đôi con ngươi sáng lấp lánh. Nhưng mà nhìn lại, chỉ thấy một bóng người đầu máu bản.

“Mặc ca, có thể giúp Nguyên mẫu ra khỏi thành hay không?” Nguyên Trùng dựa vào tường, hai tay đặt trên đầu gối, mười ngón tiểu tụy, bên trong móng đen thùi, khớp xương như biến hình.

“Nguyên đại nhân dựa vào cái gì cho rằng ta có thể làm được chuyện này?” Người giúp đỡ hắt cũng không thể đưa hắt ra ngoài, mà cuộc đối thoại của nàng và Chu Văn cũng không hề nhắc đến chuyện buôn lậu hàng.

“Chu Văn mang người đến đây, dùng Tịnh Thủy châu để dẫn dụ, ta cho rằng người chắc chắn biết đường ra khỏi thành nên nắm chắc vài phần.” Nguyên Trùng lại ho nhẹ, giọng nói càng suy yếu.

“Nếu Nguyên đại nhân đã nói thẳng là muốn nhờ, ta cũng không ngại cùng Nguyên đại nhân ăn ngay nói thật. Ta từ Đại Chu mà đến, thay chủ nhân buôn bán hàng lậu. Có điều đây là chuyện làm ăn cuối cùng của chúng ta. Chuyện của đại nhân, chỉ sợ ta không giúp được gì.” Tuy hắt là đệ nhất tham quan của Nam Đức, hơn nữa bộ dạng lúc này cũng thật dễ khiến người ta đồng tình, nhưng dù sao hắt cũng chỉ là một kẻ gian nịnh, có người còn gọi là chuột chạy qua đường. Nàng sao có thể giúp người như thế?

“Mặc ca, Tịnh Thủy châu kia trị giá hai mươi vạn lượng. Người chỉ cần bỏ năm ngàn lượng là có được, đổi lại, khi trở về Đại Chu, người chỉ tiện đường mang nhiều thêm một người nữa mà thôi.” Thật sự là chuyện mua bán không thể hơn.

“Để người ta bắt được, cho dù hạt châu này có giá trị trăm vạn lượng thì thế nào? Người bảo ta thuận đường mang theo vài người thân thích của người, có thể. Nhưng thanh danh của Nguyên đại nhân lan xa, dưới một người trên vạn người, sao có thể nói tiện đường mang theo là mang theo được? Ta sợ thuyền của ta quá nhỏ, khách quá nặng, sẽ chìm.” Mặc Tử vẫn không chịu, chuyện này cũng không khác gì chuyện Đông Quách tiên sinh cứu sói, còn cả bằng chứng ếch công bộ cập nhắc nhở nàng.

“Mặc ca, chi bằng thế này? Ta tặng không người một viên châu. Ngân lượng không phải bỏ ra, chủ nhân người sẽ không nghi ngờ người giấu của riêng. Sau này có cơ hội, đem hạt châu bán lại cho Phật Trần trai, người sẽ không còn phải làm kẻ sai vặt nữa, mà cầm mấy chục vạn ngân lượng sống sung sướng cả đời.” Cẩn rằng một cái, ngay cả tiền vốn Chu Văn cũng không cần.

Đổi mặt với dụ dỗ lớn như, Mặc Tử vẫn rất bình tĩnh, cười cười nói, “Chu lão bản lầm rồi, ta trời sinh chính là kẻ sai vật. Mặc dù ngươi tặng cho ta hạt châu, ta cũng vẫn phải giao lên cho chủ nhân.”

Đừng coi nàng là đứa nhỏ mà lừa gạt. Một thuyền của nàng đầy người không nói, Sầm Nhị và nàng tuy có giao tình, nhưng Sầm gia lại trung thành với Cầu Tam nương. Không lý do gì mang theo Nguyên Trùng lên thuyền, hẳn thật sự không giống với đám người Bạch Vũ. Đệ nhất tham quan, đầu của người này quá nặng. Nếu Cầu Tam nương biết được, không phải giao ra ba trăm lượng có thể lấp liếm cho qua.

“Nếu thế thì rất đơn giản.” Đệ nhất tham quan khề ho, mang theo chút ý cười, “Ngươi giúp chủ nhân ngươi bỏ ra năm ngàn lượng mua một viên, ta tặng riêng cho ngươi một viên, thế nào?”

Thế nào?

Còn thế nào nữa.

Mặc Tử cúi đầu mỉm cười, khề cười.

Bạn đang đọc truyện *Chương Sự (Hố)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 76: Đệ Nhất Tham Quan (Lục)

“Đại nhân!” Chu Văn nghe thấy lời nói của Nguyên Trùng, trong lòng không tình nguyện, liếc mắt nhìn Mặc Tử một cái, mang theo vẻ căm giận, “Bán cho hán năm ngàn lượng, chúng ta đã lỗ rất nhiều. Giờ lại tặng không một viên, như thế không phải đánh đổi quá lớn sao.”

“Có gì mà đánh đổi quá lớn, những thứ này có thể đánh đồng với tính mạng sao? Không phải vừa rồi Chu lão bản cũng đã nói qua, người không còn sống, có bạc cũng để làm gì.” Mặc Tử cũng không vì lời nói của mình mà đỏ mặt, nàng không ăn trộm không cướp đoạt, giờ công phu sư tử ngoạm với đệ nhất tham quan, cũng chỉ như nhô vài sợi lông trên thân trâu, không cần áy náy.

Không hổ là đệ nhất tham quan, cho dù là phạm nhân, vẫn có thể trốn ngục, lại có người như Chu Văn dốc sức cho hán. Hơn nữa, nhìn hán tự quyết định bán mua Tịnh Thủy châu này, hiển nhiên là Châu Ngọc ký có quan hệ không nhỏ với hán, chưa biết chừng chính hán mới là ông chủ thật sự.

“Nói như vậy là Mặc ca đồng ý rồi?” Nguyên Trùng cũng không để ý tới Chu Văn, chỉ hỏi Mặc Tử.

“Không dối gạt đại nhân, ta quả thật tâm động.” Nàng đã mang sáu người đến đây, cũng không ngại thêm một người nữa. Một viên châu hai mươi vạn lượng, đối với người tích trữ cả tháng không nổi mười lượng như nàng mà nói, tuyệt đối là miếng mồi béo không thể không nuốt.

“Phí lời, chẳng tốn chút công sức nào, lại có được một món lợi lớn.” Chu Văn là một kẻ có lợi sẽ làm, ở trước mặt Nguyên Trùng mà hán vẫn nói thẳng oán giận, không giống nô bộc trung thành.

“Mời Mặc ca nói tiếp.” Nguyên Trùng vẫn xem nhẹ Chu Văn.

Chẳng những là tham quan, hơn nữa còn là một tham quan thông minh. Mặc Tử nhìn bóng dáng lom khom của người ở trước mặt, “Mặc dù ta động tâm, nhưng vẫn còn do dự. Không biết đại nhân đã từng nghe qua chuyện xưa về ếch và bọ cạp?” Mồi tuy lớn, nhưng cũng không thể nuốt vội.

“Nguyên mẫu đang nghe.” Cổ họng hán như bị thót đá chèn lại, vừa khàn lại đứt quãng, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể không nói được nữa.

“Bọ cạp muốn qua sông, nhưng nó lại không biết bơi. Đúng lúc này cũng có một con ếch muốn qua sông. Vì thế nó xin ếch công nó qua sông. Ếch không chịu, nói cái đuôi của ngươi có độc, nhờ đầu đâm vào lưng ta, thì phải làm sao. Bọ cạp lập lời cam đoan với ếch, tuyệt đối không đâm vào nó. Bọ cạp nói, nếu như khi ta qua sông mà đâm vào lưng ngươi, ngươi chết, ta cũng không thể sống, làm sao ta có thể đâm ngươi được. Ếch nghĩ cũng đúng, cho nên đồng ý công nó. Đại nhân, ngươi có đoán được kết quả?” Mặc Tử nhất thời hứng khởi, quên mất lúc trước ở Cầu phủ cũng vì kể một câu chuyện xưa mà gây ra phong ba.

Nguyên Trùng im lặng rất lâu không đáp lời, đến khi Mặc Tử nghĩ hán không đoán được, thì đột nhiên hán lại mở miệng, “Ta đoán, bọ cạp vẫn đâm chết ếch, sau đó chính mình cũng chết đuối.”

“Không sai.” Mặc Tử nghĩ thầm, khó trách người xưa có nói, gian thần vẫn có thể là những kẻ tài giỏi, trung thần chưa chắc đã là người thông minh.” Trước khi ếch chết hỏi bọ cạp, ngươi biết đâm chết ta, ngươi cũng sẽ chết, vì sao vẫn làm? Bọ cạp bắt đắc dĩ trả lời, ta cũng hết cách rồi, bởi vì đây là tính bẩm sinh của ta. Đại nhân đưa ta Tịnh Thủy châu, ta quả thật có lòng tham. Nếu như mang đại nhân qua sông, trên đường gặp phải thủy quân, cho dù đại nhân không muốn liên lụy ta, chỉ sợ ta cũng khó trốn tội này. Không có hàng lậu ở trên thuyền, nếu như bị bắt cùng liên cũng chỉ là bị đánh mấy chục gậy. Nhưng nếu là giúp khâm phạm chạy trốn, cái đó chính là tội chết. Chỉ cần nghĩ vậy, ta lại do dự giống như ếch.”

“Ngươi muốn thế nào?” Nguyên Trùng cũng là người thông minh, lập tức hỏi lại Mặc Từ.

“Cũng không quá khó. Chỉ cần đại nhân lập sinh tử khế với ta, nếu không may gặp phải quan binh, ta bảo ngươi nhảy sông, ngươi phải nhảy, nếu chống đỡ không được mà chết, người nhà của ngươi sau này cũng không thể truy cứu trách nhiệm lên ta. Sống là ngươi may, chết là ngươi mệnh. Đây là quy củ của thuyền buôn lậu chúng ta.” Khế ước sinh tử, cho dù có chết cũng không quan hệ.

“Thu hai viên châu, chẳng những không thể bảo lãnh người qua sông, còn muốn chúng ta cho dù chết cũng không liên lụy đến ngươi, cũng quá độc ác rồi.” Chu Văn đã tức giận đến sôi người, thầm nghĩ hẳn đã gọi kẻ nào đến thế này?

“Ta nói chỉ là vạn nhất. Huống chi, hẳn nhảy xuống sông, nếu quan binh không tìm ra hàng lậu, không phải hạt châu cũng sẽ bị tịch thu? Hơn nữa, huynh đệ trên thuyền của ta, không thể vì một người không quen biết mà toi mạng.” Mặc Từ nói rất rõ ràng, “Đại nhân, chỉ cần ngươi đồng ý, sáng sớm ngày mai chúng ta có thể xuất phát.”

“Đại nhân, ta thấy vẫn nên chờ một chút. Dội vết thương của ngài đỡ hơn, tin đồn cũng lắng xuống, ta sẽ nghĩ biện pháp đưa ngài ra khỏi thành. Đến lúc đó có thể đi đường nhỏ, tuy rằng tốn nhiều thời gian hơn, nhưng cũng an toàn hơn đường thủy.” Chu Văn cứ nghĩ đến chuyện tổn thất hai viên Tịnh Thủy lại thấy đau lòng.

“Như vậy thì tùy các ngươi. Các ngươi yên tâm, ta là kẻ kín miệng. Mua bán không thành, nhưng vẫn biết giữ nghĩa.” Nói như thế nào đây? Người ta cho nàng cơ hội kiếm lời, nàng đương nhiên sẽ tận dụng hết sức. Nếu không cho, cũng không sao cả.

“Mặc ca bình tĩnh chờ nóng, Nguyên mỗ vẫn chưa nói là không đồng ý.” Nguyên Trùng nói càng chậm hơn so với vừa rồi, hô hấp không đều, giọng nói trầm đục.

“Đại nhân!” Chu Văn dậm chân tiến lên.

“Mặc ca là người Đại Chu sao?” Nguyên Trùng vô cùng lãnh đạm với thái độ của Chu Văn, chỉ nói chuyện với Mặc Từ.

“Không phải, ta vốn là người Ngạc Lăng. Người nhà gặp nạn, một mình chạy trốn chết, được chủ nhân cứu giúp.” Vì sao phải hỏi nàng là người ở đâu? Trong lòng nghi hoặc, nhưng Mặc Từ vẫn đáp đầy đủ.

“Như vậy hẳn là ngươi rất oán hận Đại Cầu.” Rõ ràng nhìn sắp không chống đỡ nổi nữa, Nguyên Trùng gần từng tiếng chậm rãi, “Ngươi ở Đại Chu không lâu, cũng biết chuyện của Nguyên Trùng?”

Mặc Từ lắc đầu, “Ta ở Đại Chu chưa đến một năm, đến Nam Đức lần này cũng mới là lần thứ ba, mỗi lần đến đi đều vội vã, chưa từng nghe chuyện của đại nhân. Hôm qua, mới là lần đầu nghe thấy tên đại nhân.” Không phải tên, là ngoại hiệu, ngoại hiệu đệ nhất tham quan.

“Ta sinh ra ở Đại Chu, tổ phụ từng là nhất phẩm Đại Đô Đốc, phụ thân là thầy dạy của thái tử, dạy dỗ thái tử năm năm. Bị một danh sách mưu phản không có thật làm hại, hoàng đế tiền triều không biết thị phi, xử hai người ngũ mã phanh thây, liên lụy Cửu tộc. Vũ nuôi mang một mình ta bỏ trốn, huynh đệ tỷ muội đều bị tróc nã. Năm đó, ta năm tuổi, lại nhớ rõ cảnh quan binh dữ tợn tràn vào nhà, từ đó ta đã thề, vĩnh không trở về Đại Chu nữa.” Giờ phút này Nguyên Trùng không phải đệ nhất tham quan, chỉ là một kẻ bị hại cơ khổ không nơi nương tựa.

Mặc Từ nghĩ thầm, chẳng lẽ hẳn muốn tranh thủ sự đồng tình của nàng?

“Mặc ca nghĩ xem, ta đã thề vĩnh viễn không trở lại Đại Chu, nay vì sao lại thay đổi chủ ý?” Nguyên Trùng không phải nông cạn như nàng nghĩ, “Bởi vì ta sợ chết. Chỉ cần có thể sống, cho dù là nơi cả gia tộc chịu oan ta cũng sẽ trở về. Ta sợ chết đến vứt bỏ mối thù gia tộc, nghĩ đến thiên tính cho dù có chết cũng muốn đâm kẻ khác của bọ cạp, nhưng trên người ta không có.”

Ánh mắt Mặc Từ mang theo tán thưởng nhìn hẳn, thật là thuyết phục xuất sắc.

“Thành công là vận may của ta, không thành công chính là số mệnh của ta. Mặc ca, ta đồng ý với ngươi. Nếu như chết ở trên sông, là ta gieo gió gặt bão, không oán người bên ngoài. Mà trên đời này Nguyên Trùng cũng không còn ai là thân nhân, cho dù có chết, cũng không có ai đến làm khó các ngươi. Ở Nam Đức, ta khiến người người oán hận. Biết tin ta chết, không biết có bao nhiêu người vỗ tay vui mừng.” Nguyên Trùng ho càng mạnh, nhưng hẳn tay đặt ở trên đùi, vẫn không nhúc nhích, “Có điều, Mặc ca cũng biết, hai tay ta đã bị gãy, đi lại không tiện. Nếu như ngươi không chê phế nhân phiền phức, ngày mai hãy tới đón ta. Về phần trả thù lao, đợi đến khi lên thuyền, hai viên châu này sẽ dâng cho ngươi.”

Mặc Từ kinh ngạc về thân thể khúc chiết của đệ nhất tham quan này, lại bội phục thân thể hẳn đau đớn như vậy mà vẫn chuyện trò vui vẻ.

“Mời Nguyên đại nhân nghỉ tạm. Sáng sớm ngày mai, ta sẽ tự mình tới đón đại nhân. Cáo từ.” Đệ nhất tham quan, chí ít vẫn thật tình, nàng đứng là nghĩ như vậy.

Tay áo vung lên, chấp tay cúi người.

Bạn đang đọc truyện *Chương Sự (Hố)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 77: Đệ Nhất Tham Quan (Thất)

Sáng sớm ngày hôm sau, Mặc Tử đứng hẹn tới đón người. Gặp mặt Chu Văn nói xe ngựa đang chờ ở cửa sau của Châu Ngọc ký.

“Người đợi chút, ta nâng người đi ra.” Chu Văn bởi vì tổn thất hai viên châu kia mà sắc mặt không được hoà nhã, xưng hô cũng bớt đi, lạnh lùng đóng cửa lại.

Mặc Tử dựa vào phía sau cang xe, tâm tình không bởi vì thái độ của Chu Văn mà ảnh hưởng.

“Mặc ca, sao ta thấy bộ dạng của hần có vẻ không tình nguyện?” Hôm nay Sầm Nhị thay thế vị trí đánh xe của Cá Xấu, Cá Xấu đã trở về Chung Hà lĩnh để chuẩn bị trước.

“Bỏ ra năm ngàn lượng mua của hần hạt châu hai mươi vạn lượng, là ai thì cũng không tình nguyện.” Hôm qua sau khi Mặc Tử trở về, ngoại trừ chuyện một viên Tịnh Thủy châu sắp được thu vào trong túi của mình và thân thể của Nguyên Trùng, còn lại các chuyện khác không hề dấu giếm, tất cả đều nói với Sầm Nhị.

Mới bắt đầu Sầm Nhị còn thấy nguy hiểm, nhưng vừa nghe đến Tịnh Thủy châu, liền vội hỏi Mặc Tử trong như thế nào. Mặc Tử tỉ mỉ nói lại, ánh mắt hần càng lúc càng sáng lên. Thì ra, Sầm Nhị không phải hoàn toàn không biết gì về Phật Trân trai giống như Mặc Tử, Sầm Nhị nghe đại danh này đã lâu, cũng biết chấp niệm của hậu nhân bộ tộc Mân thị đối với Tịnh Thủy châu. Bởi vậy, vô luận như thế nào, hần cũng không phản đối được, thậm chí còn cao hứng nói, đang đau lòng cho chi phí tổn thất trên đường trở về, nhưng không ngờ ông trời thông xót cho rơi xuống một đĩa bánh lớn, đúng là thần tài gõ cửa. Có hạt châu này, sau này Cầu Tam nương muốn làm cái nghề nghiệp gì cũng thông dong.

“Nghe người nói, hạt châu kia hình như cũng không phải của Chu Văn mà là của đệ nhất tham——” Sầm Nhị méo mó ngậm miệng.

“Sầm Nhị, từ giờ trở đi bốn chữ này, tốt nhất đừng nói nữa.” Mặc Tử ý bảo hần chớ có lên tiếng, “Người có thể gọi hần là Nguyên tiên sinh.” Tể tướng của tiền triều Nam Đức, xưng tiên sinh vẫn đủ tư cách.

“Xem ta lỡ miệng.” Sầm Nhị duỗi tay làm bộ và miệng mình, “Ý của ta là, nếu Nguyên tiên sinh là ông chủ, thì Chu Văn có cái gì mà luyến tiếc.”

“Ta cũng đoán như vậy. Ai biết được hai người bọn họ đến tột cùng là có quan hệ như thế nào. Không cần biết giữa bọn họ có chuyện gì, miễn chúng ta có hạt châu là được.” Không ảnh hưởng đến chính mình, nàng cũng không muốn nghiên cứu nhiều.

Cửa lại mở ra, trên lưng Phật Di Lặc Chu Văn béo mập là Nguyên Trùng hai tay buông thõng, tóc tai vẫn bù xù như trước, áo tù nhiễm máu loang lổ, bộ dáng không chút sức sống.

“Chu lão bản, người có mời đại phu không thế?” Nhìn Sầm Nhị thật cẩn thận diu người vào trong xe ngồi, Mặc Tử hỏi Chu Văn.

“Đại nhân không cho mời.” Mặt Chu Văn vẫn sa sầm, nhưng khi hần nhìn thấy màn xe buông xuống, hiển nhiên là nhẹ nhàng thờ ra.

Mặc Tử thấy thế, trong lòng đã rõ ràng, “Thương thế của đại nhân như thế nào?”

“Làm sao mà ta biết được?” Chu Văn cao giọng, “Thân thể đại nhân ngàn vàng, tiểu dân như ta sao có thể tùy ý xem? Tóm lại, ta đem một người sống đường hoàng giao cho người, người cầm thù lao rồi, thì cố gắng làm việc cho tốt.”

Mặc Tử lười so đo với hần, giẫm chân lên xe, gọi Sầm Nhị đi ra cầm dây cương. Chờ Sầm Nhị ghim lại dây cương, nàng mới khom người vào trong xe.

Đây vốn là xe ngựa chờ hàng hóa, bên trong không thoải mái, dùng gỗ có độ cứng cao, giá rẻ mà làm nên, ngồi lâu xương cốt sẽ đau nhức. Mặc Tử suy nghĩ dù sao thì người ta cũng cho không nàng hai mươi vạn lượng, cho nên đối đãi không thể quá tùy tiện. Bởi vậy mới đặc biệt đi mua lót mềm và chăn bông, lại đốt hương do Bạch Hà chuẩn bị sẵn, có thể giúp tinh thần thư thái.

“Đại nhân? Đại nhân?” Chu Văn ở bên ngoài vén rèm, nói với vào bên trong.

“Chu lão bản, không phải là người hối hận, muốn kéo đại nhân của nhà người trở về chứ?” Mặc Tử ngồi ở bên phải Nguyên Trùng.

Chu Văn trừng mắt nhìn Mặc Tử một cái, không để ý tới nàng, tiếp tục gọi Nguyên Trùng, “Đại nhân, ngài đi rồi, đây... ta...” Áp a áp ứng, ánh mắt bất chính.

“Chu Văn.” Tư thế của Nguyên Trùng vẫn giống hết hôm qua, ngồi dựa vào thành xe, tóc rối che mặt, nhìn không rõ ngũ quan và biểu tình.

“Vâng, vâng.” Chu Văn vội thưa.

“Người theo ta lâu như vậy, nên biết cách làm người của ta. Một khi ta bình yên lên thuyền, Châu Ngọc ký chính là của người.” Giọng nói của Nguyên Trùng so với hôm qua càng suy yếu.

“Một lời nói của đại nhân đáng giá ngàn vàng, Chu Văn không dám hoài nghi, chỉ là chuyện chuyển tên...” Người đi rồi, nói miệng không có bằng chứng.

“Một tháng sau, sẽ có người đưa khế đất và ấn tín của quan phủ, bên trên sẽ là tên ngươi. Từ nay về sau, ngươi và ta không còn quan hệ, ngươi tự lo cho tốt.” Khóe môi khô nứt mang theo vệt máu của Nguyên Trùng chợt hiện một nụ cười nhạt, “Mặc ca, phiền ngươi, đi thôi.”

“Tạ đại nhân.” Chu Văn nghe thể nhếch miệng, lùi về phía sau.

Dường như là đồng thời, Mặc Từ nghe được tiếng đóng cửa.

“Nói ta tàn nhẫn?” Nàng lạnh lùng cười, “Nguyên đại nhân dường như còn là người không thích nhờ vả.”

“Ngươi làm rồi, nếu như ta là người không thích nhờ vả, chỉ sợ nay đã bị bắt trở về đại lao rồi. Chu Văn, tuy không phải hạng người lương thiện, nhưng lại là kẻ dám vì lợi mà mạo hiểm. Ta lấy Châu Ngọc ký để dụ hắn, hắn không nắm được lợi, nhất quyết sẽ không bán đứng ta. Huống hồ, hắn từng giúp ta buôn bán kiếm không ít lợi nhuận. Ta rời khỏi Nam Đức, cũng chưa chắc còn ngày về. Người không ở, cửa hàng trên danh nghĩa của ta cũng đâu để làm gì, chẳng bằng cho hắn.” Nguyên Trùng hơi nghỉ một lát, lại nói thêm, “Còn nữa, Châu Ngọc ký không có Nguyên Trùng ta, không lâu nữa chắc chắn sẽ trở thành một tiệm tạp hóa bán trăm cái đầu của nữ nhân, còn gì mà đáng tiếc?”

Mặc Từ nghĩ thầm, cũng đúng, nguồn cung cấp lớn nhất của Châu Ngọc ký không còn nữa, đương nhiên ngày càng sa sút. Chu Văn ham cái lợi trước mắt, vừa vội vã giữ sạch quan hệ với khâm phạm, đâu còn suy tính đến tương lai.

“Nếu như đại nhân không ngại, từ giờ trở đi, ta sẽ gọi đại nhân là tiên sinh, tránh lọt vào tai người có tâm.” Xe bắt đầu lác lác rời đi, Mặc Từ như nghe được tiếng rên rỉ nhỏ nhỏ của hắn.

Không ngờ hắn ngồi xếp bằng, dựa lưng vào vách xe vẫn thẳng tắp.

“Không sao, Mặc ca cũng có thể gọi thẳng tên họ của Nguyên mỗ.” Nguyên Trùng yếu ớt, nhưng lời nói trước sau vẫn rõ ràng.

“Tiên sinh không ngại có thể nằm xuống nghỉ ngơi. Từ trong thành đến chỗ ta neo thuyền, cho dù có tốc hành cũng phải đi hai canh giờ. Xe ngựa này vốn để chở hàng, không được thoải mái như xe ngựa bình thường, ngồi lâu khung xương sẽ đau đớn. Ta thấy tiên sinh bị thương không nhẹ, vẫn là nên nằm nghỉ ngơi, duy trì thể lực mới tốt.” Mặc Từ không thể để Sầm Nhị đi chậm, bởi vì hện mọi người buổi trưa xuất phát chính là nàng, không thể tới muộn.

“Nằm xuống, ta chỉ sợ mình sẽ không dậy nổi; ngủ, ta sợ chính mình sẽ không bao giờ mở mắt ra nữa.” Hắn không muốn chết, hắn cũng không thể chết, Nguyên Trùng cố chấp ngồi thẳng, “Đệm và chăn đều là đồ mới, ý tốt của Mặc ca, Nguyên mỗ vô cùng cảm kích.”

Thân thể như thế mà vẫn tỉ mỉ quan sát, Mặc Từ thật sự là bội phục hắn.

“Tiên sinh không cần cảm tạ. Ta thu lợi lớn, chuyện nhỏ như thế này vẫn có thể làm được. Chỉ cần không phải dùng tính mạng một thuyền của chúng ta để đổi, nếu tiên sinh có yêu cầu gì, cứ việc nói. Hợp tình hợp lý, ta nhất định sẽ cố gắng thỏa mãn.” Mặc Từ nói lời chân thành từ đáy lòng.

Đứng trên phương diện đại nghĩa, nàng làm như vậy, có thể khiến người ta nói thành chân chó, làm vì lợi. Có điều, đại nghĩa ở trong xã hội đẳng cấp nghiêm ngặt này, đối với một nữ tử không noi gương tựa như nàng mà nói, tuân thủ, có lợi gì? Mặc dù Nguyên Trùng là cái đinh trong mắt cái gai trong thịt của toàn bộ Nam Đức, nhưng nay là khách trên thuyền của nàng. Ở chung một thuyền, thì chung một cái mệnh. Hơn nữa hắn cũng đã đáp ứng, nếu có chuyện gì ngoài ý muốn, sẽ tự mình kết thúc, không liên lụy đến nàng và những người khác.

Cần gì phải hà khắc với một người tính mạng đang ngàn cân treo sợi tóc?

Bạn đang đọc truyện *Chương Sự (Hố)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 78: Bán Mình Chôn Cha (Nhất)

Tuy rằng Nguyên Trùng nói không muốn ngủ là sợ không thể mở mắt ra được nữa, nhưng Mặc Từ hiểu lúc này tốt nhất vẫn không nên hao tâm tốn sức, vì thế ngậm miệng không nói chuyện với hắn nữa, chính mình cũng nhắm mắt lại nghỉ ngơi dưỡng sức.

Nàng không nói lời nào, Nguyên Trùng cũng yên lặng. Đôi tay hắn tiêu tụy, giống như chỉ còn khung xương. Nếu không phải vẫn có hơi thở nặng nề khó nhọc, Mặc Từ thật sự sợ hắn đột nhiên chết ở trên xe.

Thời điểm sắp đến cửa thành, xe ngựa đột ngột dừng lại, Mặc Từ giật mình mở mắt ra.

“Mặc ca, không ổn.” Sầm Nhị thò đầu vào hô khẽ, “Không biết vì sao, trước cửa thành có trạm gác, những người ra khỏi thành đều lần lượt bị kiểm tra.”

Mặc Từ nhả mây, không nói năng gì lập tức khom người ra khỏi xe, đứng ở trên xe ngựa nhìn xung quanh. Quả nhiên như Sầm Nhị nói, trăm mét bên cửa thành bố trí hai trạm gác, quan quân đứng canh giữ, không kiểm tra người vào thành, chỉ kiểm tra những người ra khỏi thành.

“Xem ra không chỉ phong tỏa đường thủy, mà còn bao vây cả đường bộ.” Sầm Nhị nói xong, bữu môi hất hàm về phía toa xe, “Nhất định là vì vị kia mà đến.”

“Tuy rằng đúng là vì hắn mà đến, nhưng nếu như muốn xuất quan, chủ yếu canh gác ở cửa Nam và cửa Tây. Cửa Đông là nơi đi về vương đô của Nam Đức, số lượng quân coi giữ không nhiều, trong tay có bức vẽ nhận diện, nhưng bọn họ chỉ nhìn qua rồi cho đi, không có vẻ gì là kiểm tra cẩn thận.” Mặc Từ hít mất lại đánh giá.

“Cho dù là kiểm tra sơ sài thì vẫn là kiểm tra, nếu chúng ta cứ như vậy đi qua, bọn họ có thể không nhìn bên trong xe sao? Chỉ cần liếc mắt nhìn thấy hắn, mọi chuyện coi như xong.” Một người sống sờ sờ như thế, hơn nữa còn mặc áo tù chối lợi.

Mặc Từ đương nhiên biết không thể cứ như vậy mà đi qua. Cài trang giúp Nguyên Trùng để hắn đi qua? Lấy bộ dạng trọng thương nửa chết nửa sống của hắn, nằng nghi ngờ đến khi nằng hóa trang xong, hắn không chết cũng thành chết. Nếu đổi lại là nhân vật khác, bỏ ra chút bạc là có thể thuận lợi đi qua. Có điều, chức danh đệ nhất tham quan này của hắn quá nặng. Trong chốc lát, Mặc Từ quả thật không biết nên làm cái gì bây giờ.

“Mặc ca?” Sầm Nhị bình thường vẫn có nhiều chủ ý tinh quái, nhưng nay cũng bởi vì thân phận đặc biệt của người trong xe mà hoang mang lo sợ.

“Sầm Nhị, người đánh xe tới chợ Đông, để ta suy nghĩ một chút rồi tính sau.” Mặc Từ lại tiến vào trong xe.

“Bọn họ chặn ở cửa đông?” Nguyên Trùng vẫn tỉnh, cố gắng tỉnh.

“Đúng thế.” Mặc Từ ngồi trong xe nâng tay vén mảnh cửa sổ, nhìn xe ngựa chậm chậm chạy về phía cổng chợ, “Xem ra vì muốn bắt được tiên sinh, có người không ngại tốn sức.”

Nguyên Trùng phát ra tiếng, như là tiếng cười, lại như là ho khan.

“Ta nghe nói lần này tiên sinh thoát hiểm có cao nhân trợ giúp, không biết là thật là giả? Nay cửa thành canh giữ nghiêm ngặt, nếu như tiên sinh có thể mời đến giúp đỡ, đi ra khỏi cổng thành cũng không phải là khó.” Ý của Mặc Từ là, nhiều người nhiều lực lượng.

“Người tuy là ta mời tới, nhưng địch bạn khó nói.” Lần này Nguyên Trùng cười thật, nhẹ nhàng lên tiếng, “Chỉ sợ hiện tại bọn họ cũng đang tìm ta khắp nơi, Mặc ca đừng hy vọng vào bọn họ. Nếu như không có cách nào ra khỏi thành, người đưa ta trở lại Châu Ngọc ký là được.”

Mặc Từ thu lại ánh mắt đang hướng ra phía ngoài, chăm chú nhìn người trước mặt, “Tiên sinh thấu đáo mọi chuyện, cũng nên hiểu Chu Văn sẽ không hoan nghênh tiên sinh trở về.”

“Thì sao? Khế đất và cửa hàng một ngày còn chưa phải đổi thành tên hắn, ta vẫn là chủ nhân thật sự.” Nguyên Trùng đáp.

“Ép gien hắn, hắn có thể nghĩ đến chuyện bán chủ cầu vinh, rồi hắn vẫn có được thứ hắn muốn.” Mặc Từ biết hắn không phải kẻ lương thiện, “Tiên sinh an tâm, ta sẽ nghĩ ra biện pháp. Mặc dù ta đã bắt tiên sinh lập khế ước sinh tử, có điều đó là khi ở trên thuyền, nếu bị người ta phát hiện thì thật sự không có nơi nào để trốn chạy. Còn chuyện ra khỏi thành, nếu như chút bản lĩnh đó cũng không có, ta còn dám đi buôn bán hàng lậu sao?”

“Nguyên mỗ tự cho là mình từng trải, quen biết bao nhiêu người, nhưng hôm nay mới biết ánh mắt vẫn vụng về. Một nữ tử lại can đảm tin nghĩa như thế, thật khiến Nguyên mỗ bội phục.” Giọng nói vốn khàn đục của Nguyên Trùng bỗng nhiên trở nên trong trẻo.

Mặc Từ giật mình sợ run người, nhưng không xấu hổ cũng không giận giữ, ngược lại nở nụ cười, vẫn cố ý giả giọng nam tử, “Tiên sinh nhìn thấu từ khi nào?” Nàng chưa từng có ý định che giấu thân phận nữ nhi của mình, có người phát hiện ra, nàng sẽ hào phóng thừa nhận.

Nữ tử thì làm sao? Võ Tắc Thiên cũng là nữ hoàng đế đó thôi. Cầu Tam nương đã nói như thế.

“Hôm qua, khi Mặc ca đến gần, ta ngửi được mùi hương. So sánh với vóc người của nam tử, thân thể Mặc ca quá mức tinh tế thanh tú. Hơn nữa, nữ tử làm việc, mới thận trọng như thế, suy nghĩ những gì nam tử không thể nghĩ, tính toán những chuyện nam tử không thể tính.” Nguyên Trùng còn nhìn thấu rất nhiều điểm.

“Cũng không phải ta cố ý muốn giấu diếm thân phận, chỉ là nữ nhi hành tẩu ở bên ngoài có chút bất tiện, mong tiên sinh thứ lỗi.” Mặc Từ nói xong, lại nhìn ra ngoài cửa sổ. “Rốt cuộc, ta phần nam trang vẫn không thể giống như thật.”

“Mặc ca không cần hoài nghi giả dạng của mình, người bình thường chắc chắn không dễ phát hiện. Có điều từ thuở nhỏ khứu giác của Nguyên mỗ đã linh mẫn hơn so với người thường. Hơn nữa, làm đến chức Tể tướng, thật sự gặp qua không ít nữ tử muốn hình mẫu về. Trước đây khi hoàng thái hậu còn là hoàng hậu, cũng thường xuyên cài trang nam tử xuất cung, Nguyên mỗ cũng góp sức không ít.” Trong giọng nói của Nguyên Trùng lần đầu tiên có chút cảm xúc hoài niệm, nhưng chỉ là chớp mắt lướt qua.

Nguyên Trùng này, quan hệ với nữ nhân dường như có chút phức tạp. Có điều cũng đúng, Tể tướng mà, trong nhà thế thiếp thành đàn, một chút cũng không đáng ngạc nhiên.

“Không sao, ta không ngại người khác biết ta là nữ tử ——” Âm điệu của Mặc Từ đột nhiên kéo dài, bởi vì đập vào mắt là một cảnh tượng giúp

nàng nghĩ ra biện pháp ra khỏi thành.”Tiên sinh đợi chút, ta đi một chút sẽ trở lại.”

Gọi Sầm Nhị dừng xe ngựa, nàng khom người nhảy ra ngoài.

“Nguyên Trùng ơi Nguyên Trùng, người hưởng hết phù hoa xa thế, cuối cùng lại phải nhờ một nữ tử xa lạ cứu giúp, đúng là buồn cười ——” Nguyên Trùng nói tới đây, rồi đột nhiên thấp giọng xuống, nở nụ cười nhạt nhẽo, thờ thật dài.

Mặc Từ không nghe thấy câu nói tự giễu của Nguyên Trùng, nàng nhắc vạt áo, nhảy xuống xe ngựa, bước nhanh về một góc chợ hẻo lánh.

Nơi đó, một hán tử mặc quần áo cũ nát đang quỳ, trước mặt cầm một chiếc kiếm dài xanh biếc, phía sau là một mảnh chiếu trúc, trong chiếu có vẻ như đang quán một người. Tóc hán tử rối tung, cúi thấp đầu. Trên một tấm ván gỗ, viết vài chữ rồng bay phượng múa —— bán mình chôn cha, bạc năm mươi lượng.

Nàng dừng lại cách nơi hán tử quỳ không xa, vừa vặn nghe thấy một nam tử trung niên dáng dấp như quan gia tiến lên hỏi hán tử.

“Người có thể làm việc gì?”

“Người muốn ta làm việc gì?” Hán tử kia không ngẩng đầu, chỉ nhìn thẳng ván gỗ, hỏi ngược lại.

“Làm việc vặt. Chuyển hàng, đưa hàng, đánh xe, cái gì cũng cần.” Người kia nói với hán tử.

“Có cần dùng đến kiếm của ta không?” Hán tử rút cục ngẩng đầu.

Ồ, may kiếm sáng rực như sao, ngực rộng vai lớn, khuôn mặt lại trắng trẻo, cả người tỏa ra chính khí, là một thiếu niên tầm hai mươi tuổi.

“Dùng kiếm làm gì? Cửa hàng nhà ta là cửa hàng bán gạo.” Quan gia liếc mắt nhìn kiếm dài cắm trên mặt đất, nhăn mặt nhíu mày, “Ta muốn mua tạp dịch, không phải mua bảo kê.”

“Ta mặc kệ, người đi mua người khác đi.” Hán tử cúi đầu, lại bắt đầu nhìn chăm chăm tấm gỗ.

“Hừ, người cho rằng cầm kiếm thì có võ nghệ cao cường sao. Nhìn dáng vẻ của người, nhất định chỉ biết khoa chân múa tay. Nếu như có võ công cao, làm gì mà chuyện chôn cất cha cũng không làm nổi. Ta thấy người quý ba ngày ở đây, mới thương người. Hừ, người nha, cho dù có quý thêm ba ngày nữa cũng không có ai thêm mua.” Quan gia vung tay áo, bỏ đi.

“Không mua ta, chính là người mù. Chưa nghe câu một đồng tiền để chết hão hán sao...”

“Ta cho người năm mươi lượng, không cần người ký vào khế ước bán mình, chỉ cần người làm cho ta một chuyện.” Mặc Từ tiến lên, nở nụ cười với hán tử.

Bạn đang đọc truyện *Chương Sự (Hố)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 79: Bán Mình Chôn Cha (Nhị)

“Có cần dùng đến kiếm của ta?” Hán tử cũng không liếc mắt nhìn Mặc Từ.

Mặc Từ nghĩ đến lý do hán tử vừa cự tuyệt người vừa rồi, cho nên trả lời, “Có thể.”

“Nghĩ ta là đứa ngốc dễ lừa như vậy sao? Nếu chuyện trộm cắp, người đừng hòng bắt cho ta làm. Chúng ta là người tập võ, quan trọng nhất chính là võ đức. Tổ tiên ta từ xưa đến nay đều dạy, võ quý ở tâm, cho dù có chết đói cũng không thể dùng võ để đoạt tài vật của người khác. Nếu không phải vậy, hiện tại đang đói bụng đến choáng váng, ta thật sự muốn bán kiếm này đổi lấy chút bạc. Trước khi chôn cha, đến cửa hàng bánh bao đổi tiền mua hai cái bánh bao nhân thịt. Ba hôm nay, mùi hương đó ngày nào cũng xông vào mũi, hại ta vốn rất thích ăn rau dại, nhưng nhai rau ở trong miệng lại hoàn toàn không có vị gì, có ăn cũng như chưa ăn, bụng đói kêu không ngừng...” Hoàn toàn coi như Mặc Từ không tồn tại, hán tử kia cúi đầu, từ võ đức nói đến bánh bao, đến cuối cùng là đau khổ nghiêng răng nghiêng lợi, giống như ngay sau không chịu đựng nổi sẽ vác kiếm đến cướp tiệm bánh bao.

“...” Mặc Từ nghĩ hán tử kia nghe được chuyện không cần bán mình mà vẫn có ngân lượng sẽ thật cao hứng, nhưng không ngờ rằng hán tử rất có chủ kiến, hơn nữa còn rất cảnh giác. Có điều, hán tử cũng thật dong dài, một mình cúi đầu xuống đất, lắc lắc đầu, nói đủ chuyện. Càng nghe Mặc Từ càng cảm thấy gân xanh trên trán nổi nhiều, cuối cùng không chịu được mà phải lên tiếng.

“Dừng lại.” Mặc Từ xoa xoa huyệt thái dương, “Không cần người trộm, không cần người cướp, ngoại trừ việc phải để cho cha người chịu thiệt thòi một chút, người cũng không cần làm chuyện gì có lỗi với tổ tiên người, có lỗi với võ đức nhà người. Giúp ta một chuyện, ta cho người năm mươi lượng bạc, người không cần vì hai cái bánh bao mà bán đi kiếm tổ tiên, cha người cũng có thể được an táng thật tốt.” Mặc Từ quyết định không nói sự thật về

thân phận của Nguyên Trùng với hắn, sợ tội cấu kết với khâm phạm triều đình sẽ làm trái lương tâm của hắn.

Hắn từ đột nhiên ngừng đầu lên. Người hắn cao lớn, quý mà không thấp hơn Mặc Từ đang đứng bao nhiêu. Mặc Từ nghĩ thầm, tiểu tử nghèo lại ngốc như vậy, dinh dưỡng không đầy đủ mà vẫn cao lớn như thế, nếu được ăn no, có lẽ sẽ trở thành người khổng lồ hai mét.

“Chuyện người vừa nói, là thật?” Con người đen nhánh sáng rực, phản chiếu bánh bao nóng hôi hổi ở cửa hàng đối diện.

Mặc Từ không khỏi bật cười ra tiếng, liên tục gật đầu, “Thật sự. Nếu người không tin, hiện tại để ta đi mua bánh bao cho người. Coi như ta mời người, người nghe xong yêu cầu của ta mà không làm được, ta cũng không đòi hỏi người nữa.”

“Cái đó không cần.” Hắn từ từ chối rõ ràng, đứng thẳng lên, nhảy nhót vài cái, dường như đang khởi động sau khoảng thời gian quý quá lâu, “Cha ta từng nói, người phải dựa vào bản lĩnh để được ăn cơm. Nếu không giúp được người, ta sẽ tiếp tục quý.”

Người này sau khi hoàn hồn lại, nói chuyện không quá lời nhai như trước nữa. Mặc Từ âm thầm cảm thấy may mắn, nghĩ thầm, nếu không nghe một đại nam nhân dong dai ở bên tai, năng thật sự không chịu nổi.

“Ta gọi là Tân Tiến, nên xưng hô với vị tiểu huynh đệ này như thế nào?” Hai tay ôm quyền, uy vũ sinh gió.

“Mọi người gọi ta là Mặc ca.” Mặc Từ cũng ôm quyền, nhưng lại nho nhã hơn nhiều.

“Mặc ca, người nói đi, muốn ta làm chuyện gì?” Tân Tiến nắm chuỗi kiềm, rút thẳng lên, sau đó treo vào bên hông.

Mặc Từ vừa muốn nói với hắn, lại thấy hắn xoay người đi đến bên cạnh chiếu, ngồi xỏm xuống, động tác như muốn vác xác cha hắn lên vai.

“Tân huynh đệ, người làm cái gì vậy?” Nàng hoảng sợ, chẳng lẽ ——

“Nếu làm việc cho người, nhất định là không thể ở chỗ này, ta phải mang theo cha ta.” Từ thế, ngay cả chiếu cũng muốn vác trên người.

Mặc Từ chợt cảm thấy trán đầy mồ hôi, nghĩ thầm hắn là một kẻ có hiếu, cũng may thời tiết gần đây còn chưa nóng, bằng không hắn đã quý ba ngày, mùi vị của cha hắn chắc chắn không dễ ngủ.

“Tân huynh đệ, người chậm một chút, đợi ta nói rõ chuyện với người, người lại khiêng người cha cũng chưa muộn.” Nếu như theo kế hoạch của nàng, Tân Tiến và cha hắn tạm thời phải tách ra một chút.

Tân Tiến nghe xong, đem chiếu đắp kín cha hắn lại, quay đầu nói, “Đúng rồi, ta thiếu chút nữa quên mất, vừa rồi người nói phải để cha ta chịu thiệt thòi một chút. Nói đi, ta nghe trước mới xem có nên mang theo cha ta hay không.”

Mặc Từ lại cười, người này một tấm lòng son, thoát nhìn ngu ngốc, nhưng lại đáng yêu. Nói không chừng chuyện này phò thác cho hắn, lại có thể thành công. Vì thế không do dự, đi đến trước mặt hắn, đứng dưới chân tường, tránh ánh mắt mọi người, cúi đầu nói chuyện với hắn.

Qua nửa canh giờ, mặt trời lại cao thêm một chút.

Một binh sĩ coi thành đứng nhìn hàng dài ra khỏi thành, xoa xoa hai mắt một đêm chưa ngủ, quay đầu oán giận nói với binh sĩ bên cạnh, “Đội trưởng, ta đã trực hai ca rồi, lúc nào mới có thể trở về ngủ đây?”

Một binh sĩ khác ở đằng sau lập tức dõng dạc cho hắn một gáo nước lạnh, “Người nằm mơ đi. Toàn thành truy bắt người, các cửa thành đều tăng cường binh gác, còn ai nhớ đến chuyện thay ca cho chúng ta? Chờ bắt được đệ nhất tham quan, nhiệm vụ của chúng ta sẽ hoàn thành. Đội trưởng, người nói xem đúng không?”

Đội trưởng cũng mang vẻ mặt mệt mỏi, miệng nói chuyện không khách khí, “Thối lắm đội, đội, đội, phải đợi cho đến bao giờ đây? Cửa nam, cửa tây, có điều bao nhiêu binh ta cũng không ý kiến. Chỉ là cửa đông này của chúng ta, chính là cửa đi vào kinh đô. Đệ nhất tham quan nếu muốn chạy trốn, cần bản không có khả năng đi đến cửa đông này. Hắn không phải đi đường thủy thì cũng là đi đường bộ, cái này đều không liên quan đến chúng ta. Quan trên lại ép chúng ta ở đây tra xét, ta thấy một kẻ khả nghi không có, huynh đệ đều khát khô cổ họng mắt bốc hơi nước, chân đứng sắp nhũn ra rồi.”

“Đội trưởng, ta đi pha cho người bình trà, lấy cái ghế dựa ra đây?” Một binh sĩ lấy lòng nói.

“Nơi này thì có trà gì ngon mà uống? Hơn nữa, Nếu quan tuần thành đột nhiên đến kiểm tra chốc lát, nhìn thấy ta ngồi ghế dựa, còn không khiển trách một trận sao?” Đội trưởng tò mò xem thường liếc nhìn binh sĩ kia.

“Theo ta thấy, chúng ta cũng đừng uống phí sức lực nữa. Người vẫn còn nhiều lắm, đội trưởng, người đi nghỉ ngơi chốc lát. Quan trên đến thì sợ cái gì? Nói đi nhà xí, còn tự mình đến kiểm tra sao?” Một binh sĩ khác cũng cố lấy lòng nhưng phương pháp so với vị trước tốt hơn nhiều.

“Thay phiên nhau nghỉ ngơi. Ta không tin, thủ vệ chúng ta được điều đến cửa đông này, chẳng lẽ tự mình bố trí nghỉ ngơi cũng không được?” Đội trưởng thẳng lưng, “Các huynh đệ, lên tinh thần, cố gắng chống đỡ thêm chút nữa. Đợi hết đám đông này, sẽ lần lượt thay phiên nhau về chọn mất chốc lát.”

Chúng binh sĩ nghe vậy, trong lòng không phải quá vừa lòng, nhưng cũng không còn cách nào khác, nghĩ có thể ngủ bù một chút cũng còn hơn không, việc kiểm tra vốn đã không đặc biệt để tâm bây giờ lại càng qua loa.

Đúng lúc này, một chiếc xe đẩy lớn đi về phía đầu của hàng ngũ.

“Trên xe là thứ gì, căng phòng?” Đội trưởng hỏi hán tử đẩy xe.

“Không phải thứ gì, là cha ta.” Hán tử kia đúng là Tán Tiến, “Ngươi không nhớ ta sao? Ba ngày trước, ta kéo cha ta, cũng là trên chiếc xe này.”

Giọng nói đội trưởng kia không tốt lắm, “Mỗi ngày có người nhiều ra vào như vậy, sao ta có thể nhớ rõ ai với ai? Làm gì phải đem cha ngươi quần chật như thế? Nói cho ngươi biết, hiện tại chúng ta đang trốn nã khâm phạm của triều đình, người qua cửa thành đều phải nhìn rõ mặt, mới có thể tha đi. Mau gọi cha ngươi đứng dậy đi.”

“Cha ta không dậy nổi.” Tán Tiến nhếch miệng, vẻ mặt cầu xin, “Nếu không ngươi gọi thử xem? Nếu ngươi có thể đánh thức cha ta, ta làm trâu làm ngựa cho ngươi.”

Đội trưởng nghe vậy, dựng thẳng lông mày, trừng mắt, cho rằng gặp phải kẻ điên, “Hừ, tiểu tử này, muốn chết sao?”

Đang muốn nổi giận, lại bị tiểu binh bên cạnh giữ chặt, ghé vào lỗ tai hán tử nói, “Đội trưởng, cha hán tử đã chết. Ngài nhất định vẫn nhớ, hán tử chính là tên gốc ở chợ đông, cầm thanh kiếm, bán mình chôn cha.”

Vừa nói như thế, đội trưởng đã nhớ ra. Tay mới nhấc chiếu lên một góc, nhìn thấy phía dưới là chân bông, lập tức nhảy về phía sau, ôm mũ, “Người chết? Đã chết bao nhiêu ngày rồi, ngươi còn dùng chân bông quần.”

“Ba ngày.” Một tiểu binh bên cạnh buồn ngủ đáp lời.

“Không phải ba ngày, là ba mươi ngày. Ta từ ngọn núi săn thú trở về, hàng xóm nói cha ta đã tắt thở từ hơn hai mươi ngày trước.” Tán Tiến nói xong, nước mắt lưng tròng.

“Má ơi, khó trách có hương vị này.” Mọi người đều né tránh, tránh thành một lối đi.

“Mau đi, mau đi, thật sự là gặp xui xẻo, người thấy mùi xác thối.” Đội trưởng vẫy vẫy tay, giống như muốn đuổi ôn thần.

Tán Tiến lắc lắc đầu, xoay xoay bả vai, bước đi không chút hoang mang, còn quay đầu nhìn, dường như những lời nói của đội trưởng khiến hán tử rất không vui.

Một tiểu binh hỏi, “Vừa rồi, chúng ta nên nhìn một cái xem phía dưới có phải là hán tử cha hay không mới đúng.”

“Không cần, ta thấy rất rõ ràng, có đám tóc khô vàng, giống hệt như lúc vào thành.” Tiểu binh vừa mới nhắc nhở đội trưởng nói chắc như đinh đóng cột.

“Vậy là được.” Đội trưởng đổi mắt về phía trước, “Người tiếp theo, mau lên một chút.”

Có tiếng người hô lên đáp lại, một chiếc xe ngựa vượt qua chạy lên, người đánh xe cười hi hi, chính là Sầm Nhị.

Bạn đang đọc truyện *Chương Sự (Hố)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 80: Bán Mình Chôn Cha (Tam)

Một rừng cây nhỏ bên đường.

“Của ngươi, năm mươi lượng.” Một khối bạc nặng trĩu được đưa qua, Mặc Từ ôm quyền, “Tán huynh đệ, đa tạ.”

Tán Tiến thông thả thu bạc lại, sau đó quay sang giúp Sầm Nhị nâng Nguyên Trùng đang nằm trên xe đẩy đứng dậy, chạm đến hai tay hán tử cau mày nói, “Đây là trật khớp. Nếu không nhanh chóng chữa trị, sau này có chữa trị cánh tay này cũng trở thành vô dụng.”

Mặc Từ nhớ ra Tán Tiến là người luyện võ, liền hỏi hán tử, “Tán huynh đệ có thể nối xương không? Chúng ta vội vã rồi đi, nhất thời không mời được đại phu.”

“Cái này không khó.” Hán tử nói mau, động tác cũng mau. Một tay nâng bả vai Nguyên Trùng, một tay nắm lấy cánh tay hán tử, động vài cái, đột nhiên bẻ thẳng lên trên, chỉ nghe thấy rắc một tiếng.

Mặc Từ tròn mắt há hốc mồm ngay tại chỗ, mặc dù nàng hỏi như vậy, nhưng tay này cũng không phải của mình. Hơn nữa, thân thể của đệ nhất tham quan này không khác gì ông lão, cứng rắn nối xương lại, còn không đau chết sao?

Nhưng mà, nàng chỉ nghe thấy kêu rên.

Mắt thấy Tân Tiến nâng một cái cánh tay khác, nàng tốt bụng lên tiếng ngăn cản, “Tán huynh đệ, chậm đã ——” Để cho người ta lấy hơi.

“Không... Không sao.” Ba chữ từ trong hàm răng ép ra ngoài, khàn khàn, vai hạ phập phồng, đầu gối co gập, “Bảo hấn tiếp tục.” Vài giọt mồ hôi nhỏ xuống bộ quần áo vải thô, lẫn vào bên trong màu máu.

“Ngươi...” Mặc Tử không đành lòng nhìn, người này việc gì phải cứng rắn như thế. Nhưng suy nghĩ thêm, nàng cũng không có cách nào khuyên ngăn. Đồi lại là nàng, nàng cũng không hi vọng tay mình tàn phế.

Tán Tiến lại đợi Mặc Tử mở miệng, “Mặc ca, ta nghe lời ngươi.”

“Đau dài không bằng đau ngắn. Tán huynh đệ, ngươi tiếp tục đi.” Mặc Tử nói xong, quay đầu đi. Nàng là quân nhân, không thiếu ý chí, có điều cảnh tượng trước mắt thật sự có chút tàn nhẫn. Toàn thân Nguyên Trùng không có chỗ nào hoàn hảo, gần như sắp chết, còn phải chịu nỗi đau nổi xương.

Lại là một tiếng kêu rên, kéo dài âm cuối. Rên rỉ được một nửa, đột nhiên âm thanh biến mất, đầu Nguyên Trùng lệch về một bên.

Mặc Tử vội chạy tới, giúp Sầm Nhị đỡ lấy Nguyên Trùng, “Chết rồi sao?”

Sầm Nhị hoảng sợ, nâng tay, muốn sờ hơi thở của hấn. Nhưng sờ tới sờ lui, lại chỉ khiến đám tóc của hấn thêm rối bời, không tìm thấy cái mũi.

Vẫn là Tân Tiến nắm lấy tay Nguyên Trùng ấn một cái lên mạch, vô cùng chắc chắn kết luận, “Không chết, là đau quá mà ngất đi.”

“Mặc ca, ta coi hấn hiện tại không chết nhưng cũng sống không được bao lâu.” Sầm Nhị cứng lưỡi, “Người chết không thể lên thuyền, trên thuyền không thể có người chết. Chúng ta rốt cuộc có mang theo hấn hay không?”

“Mang, chỉ cần hấn vẫn còn thở, thì ta không thể lật lọng.” Không phải chỉ vì hạt châu, mà nàng vốn là người coi trọng chữ tín. Cũng bởi vì chữ tín này, mà nàng ở lại làm nha hoàn bên người Cầu Tam nương. Bỏ phận hay không bỏ phận không cần biết. Chỉ là người khác thấy nàng ngốc, nhưng nàng vẫn kiên quyết duy trì nguyên tắc của mình.

Tán Tiến đột nhiên cẩn thận nhìn Mặc Tử, thấp đầu, nói thầm gì đó, nhưng không có ai nghe được tiếng hấn lẩm bẩm.

Đội hai người đem Nguyên Trùng đã bất tỉnh nhân sự đặt vào trong xe ngựa, Mặc Tử lại đưa bạc cho Tân Tiến, còn thêm một bao giấy dầu.

Tán Tiến tiếp nhận, mở ra thấy bên trong là hai cái bánh bao lớn, còn ấm, “Cái này ta không thể...” Muốn nói không thể nhận.

“Tán huynh đệ, mười cái ngươi nói không thể nhận, nhưng hai cái chẳng lẽ vẫn không được. Người này có thể ra khỏi thành, ít nhiều cũng nhờ ngươi và cha ngươi. Nếu không có các ngươi, ba người chúng ta có thể gặp phiền toái lớn. Bánh bao này, coi như là chúng ta bồi thường vì đã quấy rầy sự thanh tĩnh của cha ngươi.” Mặc Tử đoán, đối với Tân Tiến mà nói, lực hấp dẫn của hai cái bánh bao còn lớn hơn năm mươi lượng bạc một chút.

Tán Tiến nói không lại Mặc Tử, đem bao giấy dầu và bao bạc nhét vào trong lòng, cảm tạ lại cảm tạ.

Mặc Tử bước lên xe ngựa, lại nghe thấy Sầm Nhị ai nha kêu lên, thấy ánh mắt hấn nhìn phía sau nàng. Nàng quay đầu, thì ra Tân Tiến đang quỳ xuống đất, làm đại lễ với nàng.

Nàng nhảy xuống xe đi đến đỡ Tân Tiến dậy, “Tán huynh đệ làm cái gì vậy? Ta bỏ bạc ngươi bỏ công, hai bên đều thu được lợi cho mình, ngươi không cần làm đại lễ như thế.”

“Tán Tiến ta nguyện đi theo Mặc ca, xin Mặc ca thành toàn.” Tân Tiến quỳ không chịu đứng lên, mặc kệ Mặc Tử kéo như thế nào, thân thể hấn vẫn như bàn đá không chút sụt mẻ.

Ách? Mặc Tử hoài nghi nàng đã làm chuyện gì, lại khiến cho người ta tự nguyện đi theo.

“Cha ta nói, ta võ công tốt, cũng rất thông minh...” Tân Tiến cúi đầu, bắt đầu thao thao bất tuyệt, “Chỉ là cứng đầu cứng cổ, không hiểu sự đời. Bởi vì ở trên núi lâu, không có người nói chuyện với ta, chỉ biết nghĩ đến chuyện gì sẽ làm chuyện đó. Trước khi lâm chung cha ta có di ngôn, tốt nhất là tìm được một người tốt thông minh hơn ta, đi theo hấn, ta sẽ không đối bụng. Cha biết ta không biết chữ, còn giúp ta viết sẵn tám bảng bán mình chôn cha, nhờ hàng xóm truyền lời cho ta, lên chợ dùng bản thân để đổi chút bạc mua quan tài, có người hỏi mua thì cứ từ chối, người cuối cùng chịu mua ta nhất định là người tốt. Tuy rằng ngươi không mua ta, nhưng ngươi cho ta bạc, còn cho thêm hai chiếc bánh bao lớn. Người kia sắp chết, ngươi vẫn đối tốt với hấn. Hơn nữa, chủ ý ra khỏi thành cũng là ngươi. Cho nên, ngươi chính là người tốt thông minh hơn ta trong lời cha ta nói. Ta quyết định đem mình bán cho ngươi.”

A, hấn quyết định, nàng còn chưa có quyết định đâu.

Mặc Tử lắc đầu, lắc lắc đầu óc vừa bị những lời lải nhải của hấn làm cho choáng váng, nói: “Tán huynh đệ, ta nói rồi, ngươi giúp ta làm việc, ta trả bạc cho ngươi, mọi chuyện đã thanh toán xong. Hơn nữa, ta chẳng qua cũng chỉ là nô bộc của người ta, sao có thể thu nhận ngươi được? Nghe ta một câu, khế ước bán mình không thể tùy tiện lập. Nay ngươi vừa có tự do lại có thể an táng cho cha, là chuyện rất tốt. Ta thấy ngươi khỏe mạnh, võ công tốt, muốn no bụng không phải quá khó khăn. Làm người bảo hộ so với chuyện làm nô bộc vận mệnh bị nắm trong tay người khác tốt hơn rất nhiều.” Lời nói

của Mặc Tử cũng bắt đầu dong dài.

“Người có chủ nhân cũng không sao, dù sao ta cũng chỉ nghe lời người. Khế ước bán mình ta không tùy tiện lập, ba ngày nay, người ta tìm chính là người. Ta khỏe mạnh có võ công, kẻ nào dám uy hiếp tính mạng của người, ta sẽ lấy mạng của hắn.” Tân Tiến thật đúng là rất thông minh, nói đều những điểm quan trọng.

Mặc Tử nghĩ thầm, cha của Tân Tiến nói không sai, hắn thật sự là cứng đầu, một khi đã quyết định, dường như rất khó lay chuyển.

“Người nhìn lầm rồi. Riêng chuyện bao ăn ở cho người, ta đã không làm được.” Nàng chỉ là một nha hoàn bậc hai, không nhà không bếp. Đương nhiên, nếu có được hạt châu của Nguyên Trùng thì mọi chuyện sẽ khác. Nhưng, mọi chuyện còn chưa đi đến đâu đâu.

“Người không thể cho ta ăn no?” Tân Tiến không nghĩ tới chuyện này, nhưng lại lập tức nói, “Nhưng người có thể cho ta năm mươi lượng bạc.”

“Đó không phải bạc của ta, là của chủ nhân ta.” Mặc Tử mượn Cầu Tam nương đến chắn.

“...” Tân Tiến dường như đang suy nghĩ phương pháp giải quyết.

Mặc Tử vội vàng rên rỉ khi còn nóng, “Mặc dù ta có thể cho người đi cùng, nhưng người vẫn phải lo tang sự cho cha, còn ta phải lập tức rời khỏi nơi này. Người cũng thấy đó, người trên xe bị thương rất nặng, không thể kéo dài.”

Lúc này Tân Tiến hoàn toàn ngậm miệng, cúi đầu.

“Tân huynh đệ, như vậy đi. Ta thấy người từ cổ vô thân, không bằng chờ người lo xong tang sự, an táng cha người, lại tới tìm chúng ta. Ta và Mặc ca là chương sự trong Vọng Thu lâu ở Lạc thành Đại Chu, nếu người nguyện ý, có thể đến trong lâu làm hộ viện, bao ăn bao ở, còn có tiền công hàng tháng.” Sầm Nhị nghe nửa ngày, cảm thấy hắn rất thành tâm, lại nhìn hắn quý thực đáng thương.

“Mặc ca, ta nhất định tới tìm người.” Tân Tiến biết chỗ của Mặc Tử, không khỏi cao hứng vạn phần, đứng dậy đẩy xe vội vã đi.

Mặc Tử tức giận trừng mắt nhìn Sầm Nhị, “Người người gọi tới, đến lúc đó người phụ trách. Còn có, ta khi nào thì trở thành chương sự? Khi trở về, ta đi hỏi chủ nhân một chút.”

Sầm Nhị vội vã chấp tay, nhưng vẻ mặt vẫn thoải mái, “Chỉ là ta nhìn thấy hắn không có người thân quá đáng thương, hơn nữa đầu óc là ngốc nghếch, làm cho ta nghĩ đến đại ca của ta. Như thế không phải rất tốt sao? Trong lâu cũng thiếu hộ viện, hắn lại có sức khỏe. Chờ hắn tìm đến nơi, người cũng đã lên kinh thành, cũng không phiền toái gì.”

Việc đã đến nước này, Mặc Tử đành phải theo hắn.

Lại tiến vào toa xe, nhìn thấy người vẫn luôn thẳng lưng kiên trì chống đỡ hiện tại đổ sụp ở bên trong, nàng bắt đầu hoài nghi, một người như vậy, thật sự là đệ nhất tham quan của một quốc gia sao? Vì sao trong lời nói của hắn, chưa bao giờ toát ra chút hăm dọa nào, cũng không khiến nàng có cảm giác gian trá đáng ghê tởm? Là hắn có thể thích ứng hoàn cảnh, quên mất trước kia chuyện xưa? Hay là thị lực của nàng không tốt, nhìn sót thành cừu?

Người trước mặt đơn bạc như vậy. Sau khi mất đi hết thấy, cô độc, tâm tình phải trốn về quốc gia thù hận, nàng cảm thấy bản thân có thể lý giải. Giống như Đại Cầu.

Đúng vậy, Đại Cầu nhất định cũng là đất nước nàng thù hận. Nếu như nàng bị buộc phải đi Đại Cầu, chắc chắn nàng sẽ không cam tâm tình nguyện.

Đem chăn bông mới kéo lại, đắp cho Nguyên Trùng vẫn đang chìm trong hôn mê, Mặc Tử nhắm mắt lại nghỉ ngơi. Mùi máu tươi thoang thoảng, theo sự xóc nảy của xe ngựa, từng trận đưa vào trong mũi nàng. Dưới mái tóc rối bù, khuôn mặt của đệ nhất tham quan trông sẽ như thế nào? Sẽ như chân dung của Tần Quái ở Tống triều, xảo quyệt và cay nghiệt. Hay là như hoàng đế Chu Nguyên Chương của Đại Minh, trầm ổn mà cương mãnh. Hai người này ở trong mắt Mặc Tử là điển hình của gian ngoan. Nguyên Trùng sẽ giống kiểu người nào đây?

Nhưng nàng cũng không có ý tưởng rẽ mây nhìn trời, bởi vì loại tư thái hắn bày ra trước mặt nàng, tuy rằng theo hắn nói là sợ chết, nhưng trong suy nghĩ của nàng, lại càng như cao cao tại thượng, ngạo khí không cho người khác dẫm đạp lên.

“Mặc ca, chúng ta sắp đến rồi.” Sau một lúc lâu chạy băng băng, Sầm Nhị ở ngoài xe nói vọng vào.

“Đã biết.” Mặc Tử ngồi thẳng, xoa xoa con mắt còn đang buồn ngủ.

“Chúng ta đến nơi nào?” Tay Nguyên Trùng nắm thành hình tròn, túm lấy một góc chăn bông màu lam.

“Tiên sinh tỉnh lúc nào?” Mặc Tử vẫn còn tưởng Nguyên Trùng vẫn đang ngủ.

“Không lâu.” Nguyên Trùng mượn hôn mê mà dường như khôi phục được chút sức lực, hơn nữa cánh tay không phải bị bẻ gãy, mà là bị trật khớp, nay đã nắn được lại, cũng coi như đại hạnh trong bất hạnh.

Mặc Tử nhìn ra phía ngoài, đã có thể nhìn thấy bãi cỏ lau, “Chúng ta đã đến, chuẩn bị xuống xe. Cánh tay của tiên sinh thế nào rồi?”

“Tốt hơn nhiều, đã có thể cử động nhẹ.” Về phần đau đớn, Nguyên Trùng không nhắc đến một câu.

“Vây là tốt rồi.” Mặc Từ biết tuy rằng trật khớp nhẹ hơn gãy xương, nhưng trật khớp một ngày một đêm, sẽ không dễ dàng khôi phục lại được, có điều nàng tôn trọng sự kiêu ngạo của Nguyên Trùng, “Nhu thế, nhờ có chuyện gì xảy ra, cho dù nhảy xuống nước, vẫn còn có cơ hội sống sót.”

“Dựa vào may mắn của Mặc ca. Nguyên mỗ cũng không muốn chết ở trên thuyền, nếu không chỉ thêm xui xẻo cho người.” Nguyên Trùng cắn răng muốn ngồi dậy, khuỷu tay vừa chống lên ván gỗ, lại được Mặc Từ đỡ lấy.

“Tiên sinh vẫn nên tiết kiệm chút sức lực, đường rất xa.” Mặc Từ nâng hân dậy, sau đó lui lại.

“Mặc ca, người đến muộn.” Cá Xấu vén rèm thò đầu vào trong, vui cười vừa thấy, “Sao lại nhiều thêm một người?”

Bạn đang đọc truyện *Chương Sự (Hố)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 81: Không Phải Oan Gia

“Mặc ca, người đến muộn.” Cá Xấu vén rèm thò đầu vào trong, vui cười vừa thấy, “Sao lại nhiều thêm một người?”

Mặc Từ nghe Cá Xấu hỏi như vậy, thuận miệng đáp: Một khách quen nhờ cậy, bình thường giao tình vẫn tốt, cho nên không đành lòng từ chối.” Thân phận đệ nhất tham quan của Nguyên Trùng, nếu như không thật sự cần thiết, vẫn nên giấu giếm, tránh cho những người trên thuyền này đều bị nàng liên lụy.

Cá Xấu chặc chặc miệng, “Vị lão huynh này xem ra chịu không ít tội. Mặc ca, phía sau có đuôi không?” Ý là, phía sau có truy binh hay không.

“Tạm thời không có, bởi vậy việc này không nên chậm trễ, mau lên thuyền rồi xuất phát. Đừng quên theo quy củ cũ, nhét ngân phiếu ở bên dưới yên ngựa. Cho dù đây là lần làm ăn cuối cùng của chúng ta, nhưng nhân tình vẫn không thể thiếu, chưa biết chừng tương lai có thời điểm lại phát huy được tác dụng.” Hối lộ bạc cho lão Bình, còn một nửa chưa thanh toán.

“Yên tâm đi, ngay cả họ Bạch kia, cũng đã ngoan ngoãn nộp ngân phiếu ra. Vài vị kia vừa đến đây, thì người cũng đuổi tới. Có điều, kẻ nhiều râu kia thấy người chưa tới, có oán thăm hai câu.” Cá Xấu nói là Thạch Lỗi.

Mặc Từ nở nụ cười, không muốn nhắc đến những chuyện phiền phức gặp phải khi ra khỏi thành.

Giao cho Cá Xấu và Sầm Nhị đỡ Nguyên Trùng xuống dưới, Mặc Từ cũng nhảy xuống xe, vừa định đi kiểm tra thuyền bầu dục thì nhìn thấy đám người Bạch Vũ đang tụm lại với nhau ở cách đó không xa, dường như đang thương lượng cái gì. Nàng mới đầu không lắm để ý, nhưng rồi hai hàng lông mày đột nhiên nhíu lại, nhớ tới lúc trước Sầm Nhị tỏ vẻ nghi ngờ đối với bốn người bịt mặt đến cứu đệ nhất tham quan. Sự thật là, nàng cũng có phỏng đoán như vậy.

“Mặc ca?” Cá Xấu thấy Mặc Từ đứng ngẩn người, bắt đầu nói đến khí hậu hướng gió, nhưng mà phát hiện ra người nghe vô tâm.

“Hả?” Mặc Từ hoàn hồn trở lại, “Thuyền này của chúng ta, cho dù hôm nay có đi qua lưỡi đao, cũng phải đi.” Kéo dài càng lâu, khả năng bị quan phủ Nam Đức phát hiện càng cao. Không bằng chui vào trong cỏ lau, còn có thể đánh du kích.

“Được rồi.” Cá Xấu to gan lớn mật, dòi sông lấp biển cũng chẳng sợ.

“Sầm Nhị, người mang cho Nguyên tiên sinh thêm một bộ quần áo, che mặt hân lại. Trên sông sóng to gió lớn, thân thể hân yếu ớt, đừng để nhiễm thêm bệnh.” Cần thận không bao giờ là thừa, không cần biết đến tội cùng mục đích của đám người Bạch Vũ ở đây là gì, nhưng làm như vậy có thể tránh được những phiền toái không cần thiết.

Sầm Nhị nhất thời không nghĩ đến đám người Bạch Vũ, chỉ là đáp lời, cởi áo dài bên ngoài của mình, khoác lên người Nguyên Trùng. Bởi vì hân bị thương nghiêm trọng nên không dám hành động lỗ mãng, động tác chậm hơn rùa bò.

Mặc Từ càng không có cách nào khác thúc giục. Đứng lúc này, nghe thấy phía sau có người gọi Mặc ca. Nàng cả kinh, theo phản xạ nhảy lên xe ngựa, đem màn cửa khép lại. Khi quay đầu, nhìn thấy khuôn mặt cười cười của Trọng An. Hân là không nhìn thấy cái gì, nếu không hân sẽ không có biểu tình như vậy.

“Là tiên sinh sao? Ta thay người quen mang khách qua sông, Sầm Nhị ở bên trong đổi cho hân bộ quần áo. Đại nam nhân mà da mặt rất mỏng, nghe có tiếng người, lập tức muốn ta buông màn cửa xuống.” Nàng lại nhảy xuống xe, cười như xuân phong phát qua, thiên hạ thái bình.

Trọng An ha ha cười nói: “Yên tâm, yên tâm, ta không nhìn thấy gì.”

Cá Xấu ngồi trên xe ngựa buồn cười, Mặc Tử cũng vì cái có của bản thân đưa ra mà cười khổ, cũng chẳng còn cách nào, đột nhiên phải nói dối trình độ cũng chỉ bình thường được như thế mà thôi.

Trọng An cũng không để ý lắm, chỉ nói nguyên nhân đến tìm nàng, “Mặc ca, chúng ta còn muốn lưu lại nơi này vài ngày, không biết Mặc ca có thể chờ thêm một chút hay không? Phí thuyền chúng ta sẽ trả gấp bội, quyết không để cho các người chịu thiệt.”

Nàng có thể chờ, nhưng vị kia trong xe lại không thể chờ, còn có Cầu Tam nương ở Lạc Châu cũng không thể chờ.

Vì thế Mặc Tử cự tuyệt hẳn, “Tiên sinh, không phải ta không muốn giúp các người, mà chủ nhân của ta chỉ cho ta bảy ngày cả đi và về, nay đã muộn một ngày, hôm nay nhất định phải lên đường về.”

Nếu chuyến này đám người Bạch Vũ không trở về với bọn họ ngược lại cũng tốt, đỡ cho tâm tình khó chịu ba ngày với vị ở bên kia. Phí thuyền tuy rằng mất một nửa, nhưng nàng còn có hai trăm lượng phí dẫn đường, đã đưa cho Tấn Tiến năm mươi lượng, còn lại một trăm năm mươi lượng, dù chưa thể trả được số tiền ba trăm lượng Cầu Tam nương muốn nàng quyền cho Từ Niệm an. Nhưng chỉ cần một viên Thủy Tinh châu ở trong tay, nàng sẽ không còn bận tâm về mấy món tiền nhỏ này nữa.

“Ta cũng biết như thế là khó xử cho Mặc ca, chỉ là chuyện của chúng ta chưa hoàn thành, không thể rời đi như vậy. Thế này được không, ta bỏ thêm sáu trăm lượng, người cho thuyền ở lại hai ngày?” Trọng An lấy lợi dụ dỗ.

Mặc Tử nghĩ, không phải khéo như vậy chứ? Đề nhất tham quan vừa chạy thoát, chuyện bọn họ cũng chưa hoàn thành? Càng ngày càng cảm thấy không bình thường, nàng càng muốn ngăn cản cơ hội chạm mặt của hai bên.

“Tiên sinh, đây không phải chuyện tiền bạc. Vài ngày nữa chủ nhân của ta sẽ rời khỏi Lạc thành, chuyển đi hẳn. Nếu như ta trở về trễ, làm lỡ không phải chỉ vài trăm lượng bạc.” Khiến ngày xuất giá của Cầu Tam nương chậm trễ, giấc mộng cao nhất của nàng chính là phải ở lại Cầu phủ, để tránh chuyện làm vật hi sinh nàng thật sự không thể ở lại.

“Chủ nhân của người rời khỏi Lạc Châu, mặc kệ Vọng Thu lâu sao?” Trọng An nghĩ Mặc Tử đang nói dối.

“Nghề nghiệp của chủ nhân ta có nhiều loại, rất ít khi chủ nhân ta bước vào Vọng Thu lâu, mọi chuyện đã sớm giao cho người tín nhiệm, tự nhiên việc chuyển đi cũng không ảnh hưởng nhiều lắm.” Mặc Tử nói lời thật, lại muốn làm cho hắn biết khó mà lui, cho nên hỏi thêm: “Đến tận cùng các người muốn làm chuyện gì, có cần ta giới thiệu vài vị bằng hữu thông thuộc nơi này không?”

“À—— không cần. . . không cần.” Trọng An cười trừ hai tiếng, “Mặc ca đã nhất quyết không chịu, ta cũng không thể miễn cưỡng. Đề cho chúng ta thương lượng thêm chút, sẽ nhanh chóng báo cho biết người.”

“Tiên sinh không cần để ý, là ta không tiện, cũng bởi vì mệnh lệnh của chủ nhân phải lập tức trở về Lạc thành, thật khó để dàn xếp. Có điều, nếu các người không vội, đi theo đường bộ, vòng qua đường núi, hơn nửa tháng cũng có thể trở lại Đại Chu.” Mặc Tử tốt bụng chỉ con đường rõ ràng. Hiện tại người Nam Đức muốn bắt nhất là đề nhất tham quan, bọn họ muốn trả trộn ra khỏi thành thực dễ dàng.

“Thực không dám dấu diếm, chúng ta cũng phải nhanh chóng trở về Lạc thành, chỉ là chuyện kia chưa hoàn thành, thật không muốn rời đi như vậy.” Trọng An chấp tay, “Mặc ca, xin chờ một lát, ta đi một chút sẽ trở lại.”

Mặc Tử cười nhìn hắn đi về phía đám người Bạch Vũ bên kia, nhìn bọn họ thì thầm to nhỏ, lập tức quay sang nói với Sầm Nhị, “Thay xong quần áo rồi thì đỡ người xuống thuyền, che mặt hắn lại, đừng để người khác nhìn thấy.”

Sầm Nhị đỡ người đi ra, Cá Xấu công Nguyên Trừng lên lưng, đưa đến thuyền bầu dục.

“Kia là người nào?” Bạch Vũ nghe được Trọng An nói Mặc ca không đồng ý ở lại, mày kiếm siết chặt. Hắn cũng giống Trọng An, cho rằng lý do cự tuyệt của đối phương không hợp lý. Mặc ca kia, thà rằng chịu tổn thất ba trăm lượng bạc trở về của bọn họ cũng phải vội vã trở về, đến tận cùng là vì lý do gì? Hắn còn đang nghi hoặc, liền thấy trên lưng Cá Xấu công một người che mặt.

“Mặc ca nói là người khách quen nhờ hắn mang qua sông.” Trọng An cũng đang nhìn.

“Chuyện làm ăn trên thuyền này của hắn đúng là bận bịu, người nợ nhất định muốn trả trộn vào Đại Chu. Kẻ này, buôn lậu hàng hóa đã đành, còn mang đến Đại Chu ta những kẻ không rõ ngọn nguồn, trở về ta thật muốn bắt hắn lại.” Thạch Lỗi dường như đã quên bản thân hắn cũng là nhờ thuyền Vĩnh Phúc mới tới được đây, đối với Nam Đức mà nói, cũng là kẻ không rõ ngọn nguồn.

Con người Bạch Vũ trầm như sao xa, liếc mắt nhìn Trọng An một cái. Trọng An cũng vô cùng ăn ý, quay đầu nhìn hắn.

“Trọng An, người có nghi vấn gì sao?” Hắn muốn nghe thử xem.

“Ta vốn không nghĩ tới, có điều Thạch Lỗi ngốc vừa nói như vậy ——” Trọng An lấy từ trong ngực ra cây quạt, khẽ vung vẩy, “Giống như là trùng hợp, nhưng có phải quá khéo hay không?”

“Ta không phải ngốc, là chính trực.” Thạch Lỗi phản bác, sau đó liền hỏi, “Con một sách nhà người nói cái gì mà ta nghe không hiểu. Cái gì mà khéo với chả không khéo?”

“Người nợ hai tay vô lực, phải để cho người ta công, hiển nhiên thân thể suy yếu. Áo bên ngoài là của Sầm Nhị, còn che mặt, có vẻ để phòng giấu đầu

hở đuôi. Thân hình thoát nhìn, có đến tám phần tương tự với người chúng ta muốn tìm.” Ánh mắt Bạch Vũ sắc bén, trong con ngươi có hàn quang ẩn ẩn, “Trong Dương thành lúc này, còn kẻ nào muốn vợ và chạy trốn hơn hắn?”

“Như nếu như thật sự là hắn, phản ứng của Mặc ca cũng có chút kỳ quái, dường như không muốn cho chúng ta nhìn thấy hắn mặt, còn đề nghị chúng ta đi đường bộ. Chẳng lẽ, Mặc ca biết chúng ta vì người nợ mà đến? Không đâu, ta xác định lúc trước ở trên thuyền một chút dấu hiệu cũng chưa để lộ ra.” Trọng An cảm thấy khó hiểu.

“Chúng ta có thể đoán, hắn lại không thể đoán sao?” Buồn lậu hàng hóa, còn là kẻ vô cùng giao hoạt thông minh, nếu hắn đoán ra được mục đích của bọn họ, Bạch Vũ cũng không cảm thấy quá kinh ngạc.”Chuyện kia huyền ảo ồn ào, lan truyền khắp ngõ lớn hẻm nhỏ ở Dương thành, quả thực vô cùng chân thật sống động, giống như tận mắt chứng kiến.”

“Nếu người kia là hắn, chúng ta có thể đi thuyền. Nhưng đến khi lên thuyền, phát hiện ra người nợ không phải hắn, lúc đó phải làm thế nào?” Cây quạt trong tay Trọng An khép mở mấy lần, thế khó xử.

“Các ngươi rốt cuộc đang nói cái gì?” Thạch Lỗi nghe một hồi vẫn không hiểu chuyện gì.

Bạch Vũ nhắm mắt trầm tư, đến khi mở mắt, hai mắt càng thêm lạnh, biểu hiện nghiêm túc, vẻ mặt kiên cường đậm đặc.

Trọng An nhìn thấy thế, biết hắn đã có quyết định.

Mặc Từ chờ ở một bên thuyền, nhìn thấy Bạch Vũ dẫn đầu phía sau có năm người, trong lòng thâm kêu không ổn. Muốn cáo biệt, một hai người đại diện là được, không cần cùng nhau kéo đến, trừ phi ——

“Mặc ca, chúng ta đã thương lượng qua, không có thuyền này của ngươi, sẽ không có thể trở về Lạc thành sớm, bởi vậy vẫn theo ngươi đi một đường vậy.” Lúc này, trong tay Trọng An không có quạt.

“Nhưng chuyện của các ngươi còn chưa xong.” Mặc Từ nói xong, thấy Bạch Vũ đột nhiên cười cười. Má ơi, khiến nàng sợ tới mức thiếu chút nữa ngã xuống nước. Không phải là hắn cười khó coi, ngược lại cười lên càng tuấn mỹ phi phàm, không còn ngạo khí tôn quý, nhưng chỉ càng khiến nàng cảm thấy lòng bàn chân phát lạnh, ngay cả lông tóc cũng dựng thẳng lên.

“Sự tình xong xuôi, chỉ cần kết thúc là được, không sao.” Bạch Vũ sai bước đến thang bắc lên thuyền.

Cây thang này thiết kế cũng khiến hắn tán thưởng, đáy thang hình cung khớp với mép thuyền, độ rộng vừa vặn bước đi vô cùng thoải mái đến tận nơi nối với thuyền. Thợ khéo tinh xảo, thang cùng mũi thuyền tiếp giáp giống như một khối gỗ hoàn chỉnh, thật đúng là khiến cho người khác phải bội phục.

Mặc Từ nghĩ thầm, dọa ai đây? Vừa rồi Trọng An còn nói mọi chuyện chưa xong, lúc này hắn lại nói là không sao.

“Đừng thế, Mặc ca. Những chuyện quan trọng chúng ta đều đã xử lý tốt, những việc còn lại có cũng được mà không có cũng không sao. Chúng ta cũng giống như ngươi, ở Lạc Châu còn nhiều việc, cho nên mới phải vợ và trở về.” Trọng An cũng lên thuyền.

Một người tiếp một người, thân thuyền lay động mấy lần, chỉ còn lại một mình Mặc Từ đứng ở trên bờ, nhưng chỉ có thể giương mắt nhìn. Còn có thể làm gì? Phí thuyền là cả đi cả về, nếu lúc này nàng đuổi khách, chính là đánh mất danh tín. Chẳng những danh tín không có, đến khi trở về, ngay cả mạng nhỏ cũng chưa chắc đã được đảm bảo.

Đệ nhất tham quan tuy rằng nhìn thấu nàng là thân nữ nhi, nhưng áp lực hắn gây ra cho nàng kém xa đám người Bạch Vũ, thậm chí có thể nói nàng không cảm thấy chút áp lực nào. Cho dù hắn từng nắm quyền lớn như trời, có điều hiện tại đã thất thế. Hơn nữa hắn bỏ tiền ra cũng rất hào phóng, còn đáp ứng nếu có sự cố xảy ra sẽ tự mình kết thúc, quả thực trong mắt nàng hắn chỉ như một con thỏ trắng vô hại.

Nhưng, Bạch Vũ là sư tử hung mãnh. Hắn biết Vọng Thu lâu, hắn cũng biết cách uy hiếp nàng. Ở trước mặt nàng đặt một ly rượu kính mang món lợi nhỏ, một ly rượu phạt đòi mạng, nàng không quá ham muốn hai trăm lượng, nhưng lại yêu quý mạng nhỏ của mình. Bởi vậy, vẫn phải mang theo sáu người này, cho dù nàng không cam tâm tình nguyện, nhưng cũng chỉ có thể nén giận.

Giống như hiện tại, nàng vẫn còn phải nhịn.

Bạn đang đọc truyện *Chương Sự (Hố)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 82: Muốn Thêm Một Người

Gần đây, Cầu phủ không quá an bình. Ngày Cầu Tam nương gả đi đã cận kề, cũng chính bởi vậy, bận bịu không phải chỉ một vài người. Nhưng trước mắt Trương thị còn có một việc so với việc Cầu Tam nương xuất giá càng thêm đau đầu.

“Mẫu thân, người đồng ý đi.” Cầu Ngủ ngồi ở bên người Trương thị, lôi kéo ống tay áo của mẫu thân hắn.

Trương thị nghệt mặt ra, dùng sức túm ống tay áo lại, hừ hừ nói, “Ta đã nói bao nhiêu lần rồi? Không được.”

“Mẫu thân, thế tử của con đều đã đồng ý rồi, vì sao người không đồng ý? Một nha đầu mà thôi. Người đã nói con muốn là được rồi mà.” Cầu Ngủ đầu chịu từ bỏ ý định.

“Ta đã nói như thế. Chẳng lẽ trước đây nha đầu đưa đến cho ngươi còn thiếu hay sao? Cái đó cũng thôi, một người nguyện đánh một kẻ nguyện bị đánh. Nhưng lại cố tình chọn lúc này, ngươi muốn người trong viện kia. Ngươi già bộ không biết mẫu thân ngươi ở trong phủ này phiền lòng nhất là ai, có phải hay không?” Trương thị thấy con trai tiến lên đây muốn làm nũng, đầu ngón tay nhếch lên, đập vào gáy hắn, làm bộ chán ghét, “Cách ta xa một chút, xem mình bao nhiêu tuổi rồi, còn làm bộ như con sói nhỏ.”

“Con đương nhiên biết mẫu thân phiền lòng nhất là ai, nhưng nàng không phải. Khuê nữ gả ra ngoài, như bát nước đổ đi. Mẫu thân còn buồn phiền chuyện gì? Hơn nữa, ta lấy đi một nha đầu tri kỷ của nàng ta, mẫu thân có thể bỏ bỏ sung người của mình vào, những chuyện sau này trong Kinh Vương phủ đều không thể qua nổi mắt người, như thế thật tốt. Đã nhiều ngày nay mẫu thân đối với nàng ta vô cùng tốt, cũng là tính toán ngày sau cho chúng ta.” Cầu Ngủ tro mặt ra, vì chính mình, rất tích cực động não.

“Ngươi có biết mẫu thân vì hai huynh đệ các ngươi mới cố nén giận. Có điều chuyện nha đầu coi như không tính. Chưa kể nàng ta là nhân vật lợi hại, chắc chắn không chấp nhận để người của ta bên cạnh...” Trương thị muốn nói muốn một người đã không dễ dàng, sao có thể thêm một người nữa, nhưng sợ Cầu Ngủ làm ồn ào, hòa hoãn ngữ khí dỗ dành hắn, “Tính nét nàng ta đâu phải ngươi không biết, nha đầu bên người cũng người phải dạng dễ chọc. Ngươi tìm người khác đi, nếu coi trọng, mẫu thân nhất định tác chủ cho ngươi.”

“Mẫu thân thật bất công.” Cầu Ngủ bắt đầu giận dỗi, nhảy xuống giường, trừng mắt với mẫu thân hắn, “Người giúp ca ca xin một người, lại không giúp con. Ngày thường đối với con mắng lên dạy xuống, lại coi ca ca như bảo bối. Nương tử con nói, người đối xử với Tử tẩu cũng tốt hơn rất nhiều so với nàng. Tất cả những chuyện này con đều nhìn, ai bảo ca ca xử lý công việc tốt hơn con. Đều từ trong bụng người chui ra, trời sinh con mọi thứ đều không bằng huynh ấy, cũng chẳng trách được ai.”

Trương thị chỉ sợ Cầu Ngủ như vậy, nói mình một chén nước đều nghiêng về bên Cầu Tử, hẳn thiết thòi hơn mọi đường. Nghĩ rằng tiểu nhi tử mặc dù không có tiền đồ, nhưng nàng vẫn rất thương yêu, cho nên về mặt không khỏi ôn hòa hơn rất nhiều, lời nói cũng mềm mỏng xuống.

“Chính nhĩ, ta thương ca ca ngươi, cũng giống như thương ngươi. Nếu không thương, hai năm nay sao có thể mặc kệ ngươi quấy nhiễu như thế. Hơn nữa, mấy nha đầu thông phòng trong viện của ngươi cả ngày chỉ biết ghen tuông, ồn ào đến gà bay chó sủa, ngay cả nương tử của ngươi cũng không để vào mắt, nếu không phải ta giúp đỡ, còn không loạn cả lên rồi sao? Ca ca ngươi đã khi nào coi trọng nha đầu trong phủ chưa? Khi Tổ Tâm nói với ta chuyện này, trong lòng ta thật sự không muốn, nhưng một thế tử vài nha đầu thông phòng trong viện của ca ca ngươi, hiếm khi làm cho hắn vừa ý, cho nên ta không thể không nhượng bộ. Vì chuyện này, ở trước mặt Tam nương ta phải cố cười. Tính tình của ngươi, ba ngày nóng hai ngày lạnh, cần gì nhất định phải là nha đầu kia? Huống hồ, ta biết nói chuyện này trước mặt Tam nương như thế nào? Ít ngày nữa nàng ta sẽ xuất giá, đồ cưới của hồi môn đã chuẩn bị gần như xong xuôi, lúc này chúng ta còn mở miệng xin người, bốn nha đầu hồi môn chỉ còn lại hai người, sao nàng ta có thể đồng ý? Khế ước bán mình của bọn họ đều ở trong tay nàng ta, nàng ta không muốn đưa ra, ai cũng không thể cưỡng ép. Nói thật với ngươi, ca ca muốn nha đầu kia, Tử tẩu ngươi còn chưa thu được cái gạt đầu đứng đắn của nàng đâu.”

“Con mặc kệ, ca ca thích nha đầu kia, dù sao cũng không phải cùng một người, con muốn là Bạch Hà. Mẫu thân không giúp ta mở miệng, con sẽ đến nương tử đến nói với Tam nương. Của hồi môn nha đầu thì làm sao? Tử tẩu bỏ bạc mua nha đầu kia, nương tử của con cũng có thể.” Tiền riêng của nương tử hẳn cũng không ít, Cầu Ngủ đúng là có tính toán nhỏ nhặt kia.

“Ngươi nghe ai nói Tổ Tâm bỏ bạc ra mua người?” Trương thị sừng sốt, trong lòng khó chịu. Chuyện này, Giang Tổ Tâm chưa nhắc đến.

“... Kê nào đó lắm mồm, con không nhớ rõ.” Cầu Ngủ thuận miệng bịa ra, “Mẫu thân, con tôn trọng người, mới đến nhờ người mở miệng giúp. Nếu không, bỏ ra trăm lượng, mua nha đầu đó về, người cũng không còn cách nào khác.”

“Trăm lượng?” Trương thị xuy một tiếng, “Ngươi cho rằng Tam nương là người dễ thương lượng như vậy sao? Không đến ngàn lượng, không có khả năng thả người.”

“Ngàn... lượng?” Cầu Ngủ ngơ ngác trong chốc lát, “Bằng đó có thể mua mấy chục tiểu nha đầu bình thường.”

“Đúng là như thế. Ngươi suy nghĩ xem. Nếu như thật sự muốn nha đầu thu phòng, mẫu thân tìm giúp ngươi vài người.” Trương thị nhân cơ hội khuyên con trai từ bỏ ý niệm trong đầu.

“... Không, không được, con chỉ muốn Bạch Hà.” Cầu Ngủ giống như bưng bình, “Ngàn lượng thì ngàn lượng.” Chỉ cần nghĩ đến khuôn mặt xinh đẹp như phù dung, còn có dáng người uyển chuyển như liễu kia, hẳn cam lòng bỏ bạc. Hẳn là kẻ gặp một người yêu một người, nhưng không đạt được, tuyệt không cam lòng.

“Ngươi, tên bại gia tử này.” Trương thị tức giận không thờ nổi, đập vào cánh tay Cầu Ngủ.

“Nếu mẫu thân không đồng ý đưa Bạch Hà cho con, thì cũng không thể để ca ca có được nha đầu kia. Nếu không mọi người đừng mong sống yên ổn.” Cầu Ngủ quăng lại một câu, phất tay áo bước đi.

Vừa ra khỏi cửa, nhìn thấy Giang Tổ Tâm đứng dưới hành lang không biết bao lâu, Cầu Ngủ cọt nhả nói, “Tẩu tử nghe thấy rồi chứ? Ngươi giúp ta

khuyên nhủ mẫu thân một chút. Lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt, mỗi người một nha đầu, như thế mới công bằng phải không?”

An mụ mụ âm thầm kêu khổ, tiến lên khuyên nhủ, “Chính thiếu gia không nên tranh cãi ở chỗ này, phu nhân vẫn còn bên ngoài phòng.”

Không ngờ Cầu Ngủ bất hảo thành thói, chẳng muốn bị ai quản thúc, nghe An mụ mụ nói thế, xoay người đập một cái trướng hồng An mụ, “Chuyện của ta, còn cần lão bà như ngươi quản sao? Lăn xa một chút.”

Nói xong, thờ thì phò, ra khỏi hành lang gấp khúc, đẩy cửa mà đi.

Trương thị ở trong phòng nghe được động tĩnh, sai Ngải Hạnh đi ra xem.

Ngải Hạnh ra ngoài thấy An mụ mụ sắc mặt trắng xanh té ngã trên mặt đất không dậy nổi, Tứ phu nhân đang sai sử nhóm tiểu nha đầu đỡ dậy, vội hỏi sao lại thế này. Nghe nói là Cầu Ngủ đá, hoảng sợ. Một là lão nhân hầu hạ bên người phu nhân lâu năm, một là con trai mà phu nhân vô cùng cưng chiều, cũng không biết nên báo lại với phu nhân như thế nào.

“Tứ phu nhân, chuyện này phải giải quyết như thế nào?” Nàng chỉ là nha đầu không có biện pháp, liền hỏi chủ tử.

“Ngũ Gia trong lúc tức giận sợ rằng dùng lực không nhẹ, trước đem An mụ diu về phòng nghỉ ngơi, lại bỏ chút bạc mời lang trung đến xem. Có người hỏi đến, đừng nói thật, nói Ngũ Gia uống rượu say, không cẩn thận đụng phải An mụ. Nhớ kỹ, chuyện này mà truyền đi không êm tai, cũng đừng mong ở lại phủ.” Giang Tổ Tâm sai sử cho hai nha đầu to lớn đỡ An mụ mụ về phòng, sau đó phân phó với nhóm nha đầu vú già trong viện như vậy.

Đem những người này phái ra xa khỏi phòng chính, tránh cho bàn bạc lung tung, Giang Tổ Tâm theo Ngải Hạnh vào gặp Trương thị.

Trương thị ở bên trong nghe được bảy tám phần, một bên thầm khen Giang Tổ Tâm xử lý thích đáng, một bên lại nhớ tới chuyện nàng đưa bạc cho Tam nương, sắc mặt không khỏi khó coi, âm tình bất định.

Cuối cùng mở miệng, sắc mặt khó coi vẫn chiếm thế thượng phong, trong giọng nói chứa sự tức giận, “Đều là con gây ra trước. Lúc ấy ta vốn không đồng ý thu Mặc Từ về, con lại còn hứa đưa nàng ta lên làm thiếp. Một nha đầu thu phòng, con cấp lại đưa bạc cho người ta. Trước đây tiền bạc trong phủ từng thiếu, cũng không thấy con hào phóng như vậy.”

Giang Tổ Tâm nghe xong cũng bức bối, thầm nghĩ, Mặc Từ không phải bán mình cho Cầu phủ, nàng dựa vào cái gì đang yên đang lành đem một nha đầu của đại tiểu thư thu thành nha đầu thông phòng cho tướng công mình, tự nhiên phải bỏ bạc mua người về mới đúng đạo lý. Là Trương thị cứng rắn, nàng mới làm rối loạn quy củ. Đưa bạc cho Tam nương, chính là không muốn khiến cho người ta cảm thấy bản thân giống Trương thị không phân rõ phải trái, danh phận cũng không cho được, ít nhất trên phương diện tiền tài cũng hào phóng một chút. Hơn nữa, đó là vốn riêng của nàng, muốn dùng như thế nào thì dùng thế đó. Tiền bạc trong phủ từng thiếu, nàng cũng cảm ra không ít, một chút bạc này lại nói nàng keo kiệt?

Dù là kẻ thấu hiểu lòng người, nhưng rốt cuộc vẫn xuất thân phú quý, bị trách móc cũng không thể nào cảm thấy dễ chịu, về mặt Giang thị dần dần lãnh đạm xuống, không nói một câu.

Trương thị thấy Giang thị không nói lời nào, sắc mặt không vui, biết mình nói hơi nặng lời. Trong lòng có chút hối hận, nhưng ngại thân phận không muốn cúi đầu trước con dâu, cứng nhắc dặn Ngải Hạnh, Ngải Đào đi bưng trà, sau đó mới bảo Giang Tổ Tâm ngồi xuống.

“Ta cũng không phải trách con.” Làm chủ mẫu như nàng thật không dễ dàng, dỗ xong một người lại thêm một người, “Chỉ là tuổi con vẫn còn trẻ, có một số việc không hiểu. Con nhường một bước, người ta có thể tiến tới mười bước. Việc trong phủ đều có ta làm chủ, Tam nương một ngày không xuất giá, vẫn phải gọi ta một tiếng mẫu thân. Khế ước bán mình của nha đầu của nàng tuy không ở trong tay ta, nhưng nếu như ta mở miệng với lão gia, nàng ta còn có thể không giao ra sao? Đầu cần con phải phụng phí bạc. Con đưa bạc cho Tam nương bạc, cũng chính là cúi đầu với nàng, đến khi nha đầu kia về phòng của Tứ nhi không phải sẽ được đà làm cán sao? Ta đây cũng là suy nghĩ cho con thôi.”

“...” Rõ ràng là tiếc bạc, Giang Tổ Tâm biết rất rõ, nhưng nếu Trương thị đã thay đổi ngữ khí, nàng cũng không thể bày ra sắc mặt khó coi nữa, đành thuận theo trả lời, “Phu nhân nói đúng, là con thiếu chu đáo. Có điều bạc này, Tam nương chưa nhận.”

“Nàng ta không muốn?” Trương thị ngờ ngác.

Theo như Trương thị tưởng tượng, Tam nương phải rất cao hứng mới đúng. Lão gia nói muốn chuẩn bị tám mươi hòm đồ cưới, nàng đâu có thật tình giúp nữ nhi này chuẩn bị, chân chính cũng chỉ được khoảng bốn mươi hòm của hồi môn. Những thứ tốt đương nhiên muốn để lại cho Cửu nương. Về phần thân gia bên kia liên quan đến thể diện của Cầu Tam nương, Trương thị một chút cũng không quan tâm, nàng ta có lẽ sẽ không phải vì đồ cưới chuẩn bị không tốt mà trở mặt không đồng ý hôn sự này chứ.

“Tam nương không muốn. Thời điểm con đến, Tam nương còn chưa nói chuyện này với Mặc Từ.” Giang Tổ Tâm lắc đầu.

“Chuyện từ khi nào rồi, đến bây giờ còn chưa nói?” Trương thị và Cầu Tam nương đầu đã đá đã lâu, trực giác cảm thấy không đúng.

“Năm sáu ngày trước đi. Hôm qua con đi cùng với Tam nương xem đồ cưới, hỏi chuyện này, Tam nương nói đã nói với Mặc Từ. Mặc Từ vẫn còn do dự, vừa vặn một nhà kết nghĩa ngoài thành của nàng mắc bệnh nặng, Tam nương để nàng đi thăm, thuận tiện suy nghĩ cẩn thận.” Giang Tổ Tâm kể lại, không nhìn ra cảm xúc của nàng.

“Còn cái gì mà do dự. Gà con nhảy vào nồi vàng, com ngon áo đẹp, ngày được kẻ khác hầu hạ gần ngay trước mắt, còn ai không vui? Chẳng qua chỉ là giả bộ mà thôi, con đừng vội, an tâm chờ nàng đến đáp lời. Đến lúc đó, cũng không cần nhắc đến chuyện bạc kia.” Trương thị xem nhẹ một nha đầu.

Giang Tô Tâm nhẹ giọng đáp ứng, sau đó liền hỏi, “Phu nhân, chuyện Ngũ đệ muốn thu Bạch Hà, người xem ——?”

Bạn đang đọc truyện *Chương Sự (Hố)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 83: Không Cần Một Đôi

Trương thị nghĩ, Giang Tô Tâm đã nghe được rất nhiều, lập tức nói, “Sao có thể cho phép hấn nói thích là được? Chuyện này con không cần phải xen vào, ta sẽ đánh mất ý niệm trong đầu hấn. Ngày mai phải thu Mặc Từ, trong lòng ta đã không thoải mái. Nếu như Chính nhi muốn thêm Bạch Hà, các người thật sự muốn ta đoán thọ. Một người đã đánh, đằng này hai người thì thật sự muốn chọc thủng mắt ta. Mặc Từ cũng thôi, nhưng Bạch Hà từ nhỏ lớn lên trong phủ, lão Ngũ gặp qua không biết bao nhiêu lần, trước kia chưa bao giờ đề ý, sao đột nhiên lại nhất quyết nói muốn? Ta đoán hơn phân nửa là nha đầu kia chủ động câu dẫn con ta.”

Giang Tô Tâm và Bạch Hà đối diện nói chuyện nhiều lần, nếu không phải Cầu Tứ nhìn trộm Mặc Từ, nàng càng thích Bạch Hà thiện lương hơn. Nói đến bộ dạng kia, đúng là không cần bàn nhiều, đáng người yêu kiều hơn hoa, vừa thấy đã biết là hoàng hoa khuê nữ, không giống bọn nha đầu lão Ngũ ngày thường hay trêu chọc, người người có làm bộ dạng quyến rũ câu hồn. Vì sao Bạch Hà phải đi câu dẫn người phong lưu vô dụng như Cầu Ngũ? Cô nương nhà nàng mấy ngày nữa sẽ gả đến Vương phủ, nàng là nha đầu hồi môn, tương lai có thể hầu hạ đến vương hầu công tử. Hơn phân nửa là vô tâm lọt vào mắt Cầu Ngũ, bị hấn nhìn trúng mà thôi.

Nhưng lời này, đương nhiên Giang Tô Tâm sẽ không nói với Trương thị, chỉ cười cười xem như đáp lời.

“Đúng rồi, con tìm ta có chuyện gì?” Nếu Giang Tô Tâm nghe được nàng và con trai nói nhiều chuyện như vậy, hẳn là đã chờ rất lâu, nhất định có chuyện mới đến, “Nếu là chuyện của nha đầu Mặc Từ, con không cần phải nói. Đợi nàng ta trở về, ta sẽ nói với Tam nương.”

“Việc này đã có phu nhân làm chủ, con không quan tâm nữa.” Giang Tô Tâm nói đến đây, ngữ khí vẫn thờ ơ như trước.

Trương thị cảm thấy kỳ quái, lúc trước khi Giang Tô Tâm mở miệng nói giúp lão Tứ nạp Mặc Từ làm thiếp thì nhiệt tình không ngừng, khiến cho nàng không có cách nào phản đối. Hiện nay, người còn chưa đáp ứng, Giang Tô Tâm lại lạnh nhạt đi nhiều. Đây là do nắm chắc, hay là chủ ý thay đổi rồi?

“Vậy con đến đây có chuyện gì? Chẳng lẽ Tam nương xem xong đồ cưới, cảm thấy không hài lòng?” Rất có khả năng. Tám mươi hòm đồ cưới, nay còn chưa đến một nửa, hơn nữa tất cả đều là vật cũ chẳng ai còn cần dùng trong kho phòng, quy đổi ra giá trị chưa đến ba ngàn lượng bạc. Về phần cửa hàng thôn trang, Trương thị không cho một cái nào. Nghe nói lão gia cho hai nơi, nhưng chẳng qua đều là gia sản của tổ tiên Cầu thị truyền xuống, đã sớm đã hoang phế. Đổi lại là mình, không làm ăn ăm ỉ mới là lạ.

“Tam nương đã xem qua, không nói cái gì, chỉ cảm tạ con và phu nhân lo lắng.” Vẫn nói tính tình Cầu Tam nương nóng như lửa, nhưng Giang Tô Tâm cảm thấy cũng không hẳn như thế. Nhớ đến biểu tình của Cầu Tam nương khi nhìn đồng của hồi môn mà Trương thị chuẩn bị, nàng thần nhiên như đã sớm liệu trước, tựa tiểu phi tiểu, cao ngạo căn bản không thèm để ý đến, khi đó, Giang Tô Tâm chỉ có một suy nghĩ, quả nhiên là nữ tử được lựa chọn gả đến Vương phủ, khí độ thật không bình thường.

Trương thị trước nghe chuyện Cầu Tam nương không nhận bạc của Giang Tô Tâm, lại nghe Cầu Tam nương nhìn thấy đồ cưới như vậy còn có thể nói câu cảm tạ với mình, không khỏi nhăn mi, cảm thấy không ổn, nhưng lại không nghĩ ra chỗ nào không ổn.

“Không phải là nàng có ý đồ gì chứ” Mặc dù Trương thị đối với Giang Tô Tâm có chút không vui, nhưng chung quy vẫn là con dâu nàng tín nhiệm nhất.

“Ý đồ thì chưa chắc đã có, nhưng có lẽ là quá kiêu ngạo, không chịu oán giận. Dù sao cửa hôn sự này không bị soi mói, phu nhân cũng đã gặt đầu, nàng nên cảm kích mới phải.” Lần này Giang Tô Tâm đến, cũng không phải vì tìm ra tâm tư của Cầu Tam nương. Người sắp phải gả đi ra ngoài, không uy hiếp được đến mình, “Phu nhân, con đến, là nhờ người xep giúp con món đồ này.”

Trương thị nghĩ thầm, có cái gì tốt, còn muốn nhờ nàng xem qua? Cùng lúc Giang Tô Tâm lấy từ trong tay áo ra một cái hương túi, mở nắp túi dốc xuống bàn gỗ kê, đổ ra một quả cầu tròn.

Cầu nhỏ, màu vàng, chạm rồng điêu hoa, ở giữa có một viên phật châu bằng gỗ Đàn Hương. Bên dưới tiểu cầu có treo sợi tơ màu lam, trên đầu gắn một sợi xích vàng hình hai con rắn quấn lấy nhau.

Sở dĩ Trương thị quen thuộc như vậy, bởi vì đây là lễ vật nàng tự mình vì mua làm quà sinh nhật năm mạng của Cầu Ngũ, để cầu bình an.

“Kim cầu này không phải là của Chính nhi sao, thế nào lại ở trên tay con? Thật là, ta đã dặn bao nhiêu lần, năm nay lúc nào cũng phải mang theo bên người, tránh ma quỷ quấy rối. Nàng dâu của lão Ngũ nàng cũng thật là, không nhắc nhở cũng thôi, còn theo nó hồ đồ.” Trương thị yêu thương con trai, có chuyện gì không tốt, đều đòi cho con dâu.

“Con nhặt được.” Sắc mặt Giang Tô Tâm càng thêm trầm ngâm, ánh mắt lại sắc bén, “Túi hương này cũng là nhặt được, Kim cầu của Ngũ đệ nằm trong hương túi.”

Trương thị không cần nhìn kỹ, chỉ liếc mắt thấy trên túi hương thêu chim liền cánh đã biết là của nữ tử. Lại giương mắt phát hiện sắc mặt Giang Tô Tâm khó coi tới cực điểm, thậm chí không ổn. Không phải là Chính nhi nhà mình cùng với nha đầu nào đó trong viện của lão Tứ dây dưa chứ, tiện tay đem Kim cầu tặng cho người ta, lại để Giang Tô Tâm phát hiện. Đưa con này, vừa rồi còn ở chỗ này náo loạn muốn Bạch Hà, lại đem vật quan trọng như vậy tặng một nha đầu khác, thật là càn quấy quá mức.

“Có lẽ Chính nhi sợ làm mất, nên giao cho nha đầu trong phòng hấn bảo quản, lại để bọn họ đem ra bên ngoài, đánh rơi. May là để con tìm được, bằng không lại bị kẻ nào đó tham lam đem đi đổi lấy ngân lượng.” Trương thị đuổi tay muốn cầm lấy Kim cầu.

Giang Tô Tâm lại kéo trở lại trong lòng bàn tay, “Phu nhân đừng vội, nhìn xem túi hương này là của ai?”

Trương thị không cao hứng, thế này là sao, Giang thị muốn truy cứu đến cùng sao? Cho dù Cầu Ngũ có dây dưa với của hồi môn nha đầu của nàng, nhưng cũng chỉ là một nha đầu mà thôi. Cùng lắm thì làm để Chính nhi nâng nha đầu kia lên làm thiếp, bản thân sao còn phải nhìn sắc mặt của nàng?

“Tổ Tâm, đây là ý gì? Con cũng biết Chính nhi vốn ham chơi, tính tình phong lưu. Nhưng hấn tuổi còn nhỏ, chưa biết suy nghĩ nhiều, chơi đùa vài năm cũng sẽ tự biết thu liễm. Nếu trêu chọc đến nha đầu của con, con tức giận là đúng, nói với ta, ta sẽ không để nàng ủy khuất. Nhưng con lại muốn truy cứu đến cùng, có phải quá nhỏ nhặt hay không?”

“Phu nhân oan uổng con. Nếu Ngũ đệ thích là mấy nha đầu ngọc trong viện con, đó là phúc của các nàng. Có điều, túi hương này ——” Đám nha đầu của Giang Tô Tâm đi theo nàng từ nhỏ, có thể thông minh, nhưng không quá xinh đẹp.

Giang Tô Tâm nói còn chưa dứt lời, Trương thị lại vội cầm lấy hương túi lật xem. Đường thêu vô cùng khéo léo, cũng rất quen thuộc.

Chim liền cánh, đôi hoa sen, ngải thảo um tùm trong nước.

Trương thị vội gọi Ngải Hạnh đến, lấy trong buồng một đôi bao gối ra đối chiếu. Ngoại trừ không có chim liền cánh, hoa sen và ngải thảo đều giống y hệt.

Ngải Hạnh vẫn chưa hiểu chuyện còn nói, “Phu nhân, đây hình như là túi hương của Ngã Liên tỷ tỷ.”

Trương thị như bị sấm sét đánh trúng đầu, nhất thời sợ run, miệng nhu động nửa ngày, toàn thân phát run.

Giang Tô Tâm đẩy Ngải Hạnh ra ngoài, đứng dậy tiến lên, vỗ nhẹ lưng Trương thị, nói: “Phu nhân, đừng vội nóng lòng, tránh bị thương thân mình. Đến tận cùng là có chuyện gì, con phải tra xét rõ ràng mới biết được.”

Trước mắt Trương thị biến thành màu đen, thiếu chút nữa hôn mê, thật vất vả mới bình tĩnh lại, đẩy Giang Tô Tâm ra, xui xẻo ở trên tháp mềm, nghiêng rằng nghiêng lợi nói, “Con phải tra cái gì? Chứng cứ rõ ràng ở chỗ này, đồ dâm phụ không biết xấu hổ, cư nhiên dám câu dẫn tiểu thê. Con... con nhặt được ở đâu?” Cho dù là mắng như vậy, nhưng vẫn mang một tia hi vọng, rốt cuộc Ngã Liên từng là đại a đầu nàng tín nhiệm nhất.

“Con...” Giang Tô Tâm nhìn khuôn mặt vốn bảo dưỡng rất tốt của Trương thị chợt hiện vẻ già nua, không biết nên nói tiếp hay không.

“Nói” Trương thị mắt tròn mắt, đáng vẻ ngoan tuyệt.

Giang Tô Tâm không dám do dự, vội nói: “Ồ trong phòng Ngã Liên. Sáng nay nàng không thoải mái, con đi thăm nàng một chút, ngồi ở trong phòng, đột nhiên trên xà nhà rơi xuống túi hương này. Túi hương không buộc chặt, Kim cầu lặn ra. Không chỉ một mình con trông thấy, bọn nha đầu đều chứng kiến rõ ràng. Có điều con đã dặn các nàng, bảo các nàng chớ nói lung tung. Kim cầu này, con đã nhìn thấy Ngũ đệ đeo vài lần, lại sợ nhìn nhầm, bởi vậy mới đến phu nhân hỏi lại.”

“Thế trong bụng Ngã Liên...” Không muốn suy nghĩ đến chuyện này, nhưng không thể không nghĩ, Trương thị tức giận đến âm thanh cũng run, “Lão Tứ có để ý đến số lần ra vào phòng Ngã Liên hay không? Còn có, con không giúp đỡ tính ngày sao?”

Mặt Giang Tô Tâm đỏ lên, nhưng vẫn phải nói, “Phu nhân, chuyện đến nước này con cũng không gạt người nữa. Số lần Tướng công đến phòng Ngã Liên thật sự không nhiều lắm, mỗi lần là con chủ động đề nghị chàng đến, càng về sau càng ít. Sau khi Ngã Liên có thai, tướng công tới hỏi con, bởi vì chàng không nhớ rõ ngày tháng tiến đến phòng Ngã Liên. Nhưng con có nhớ một lần. Ngày ấy tướng công uống rượu, đúng lúc thân mình con không sạch sẽ, sợ tướng công không vui, cho nên mới bảo bọn nha đầu diu chàng đi đến chỗ Ngã Liên. Con nghĩ có lẽ là đêm đó, nhưng nói với tướng công, chàng lại bảo không nhớ chút gì cả.”

“Thật sự là hồ đồ, loại chuyện như thế còn không nhớ rõ.” Trương thị muốn ngồi lên, cả người lại vô lực.

“Phu nhân, người đừng nóng vội, chỉ bằng một cái Kim cầu và túi hương, chưa kết luận được điều gì.” Lời này Giang Tô Tâm nói ra chính mình cũng không thể tin.

Trương thị đương nhiên càng không tin, “Con không cần khuyên ta. Nếu chuyện này đổi ngược lại, nói lão Tứ tư thông với nha đầu trong phòng lão Ngũ, có bằng chứng rõ ràng, ta cũng không tin. Nhưng lại là Chính nhi, ta luôn luôn cho rằng hấn tuổi trẻ không hiểu chuyện, dù sao những nha đầu để hấn đùa giỡn cũng không phải kẻ đứng đắn gì cho nên luôn mặc kệ hấn. Nhưng lần này lại là Ngã Liên, mặc dù ta sủng ái nàng, nhưng cũng nhìn thấu tâm tư của nàng ta. Chính nhi không sủng ái nàng, nàng nhất định muốn có chỗ để dựa vào. Từ xưa đến nay người làm mẹ đều trông cậy vào con trai. Lấy bản lĩnh

của nàng ta, muốn quyền rũ Chính nhi để như trở bàn tay. Chỉ là ta không ngờ nàng dám nghĩ cũng dám làm. Nàng tuy chỉ là nha đầu thông phòng, nhưng cũng coi như phu thê với Minh nhi. Lại dám thông dâm với Chính nhi, đúng là rối loạn luân thường. Nếu sự thật là như thế —— ”

Trương thị đột nhiên không nói nổi nữa, lo lắng đến tức ngực, khuôn mặt đầy mồ hôi.

“Phu nhân, người cứ bình tĩnh.” Giang Tổ Tâm vội vàng tiến lên xoa lưng cho Trương thị, hiện tại nàng cũng không thể xen miệng vào, chỉ có thể xem ý tứ của Trương thị.

“Nếu đúng như vậy, đứa nhỏ trong bụng Ngã Liên không thể lưu lại, hơn nữa...” Trương thị không nói hết lời, nhưng ánh mắt lạnh lẽo âm trầm, không chút nào thương tiếc.

Giang Tổ Tâm cũng là nữ tử có thủ đoạn, một vài phương diện thậm chí còn ngoan độc hơn Trương thị, nhưng xử lý loại chuyện như thế này, nàng vẫn chỉ là đại cô nương lần đầu lên kiệu, nhìn thấy biểu tình của Trương thị, trong lòng không khỏi sinh ra sợ hãi. Nhưng nàng hiểu rõ, lúc này mềm lòng, chuyện tình truyền ra ngoài, thanh danh của Cầu gia sẽ không còn gì. Nhất là vài cô nương vẫn là khuê nữ, chỉ sợ là một hôn sự an lành cũng không có.

Vì thế, nàng tỉnh táo lại, nói với Trương thị, “Phu nhân, theo con thấy, trước đừng kinh động đến Ngã Liên. Nhỡ đâu đứa nhỏ trong bụng nàng là của tướng công, bỏ đi chẳng phải đáng tiếc? Chi bằng trước hỏi Ngũ đệ. Không phải hẳn muốn cho Bạch Hà sao? Phu nhân liền mượn cớ này ném đá dò đường. Hơn nữa Ngũ đệ vốn hiếu thuận, người hỏi, có lẽ sẽ thành thật nói rõ.”

Giang Tổ Tâm đánh vào lòng hiếu thuận của Cầu Ngũ với Trương thị, khiến Trương thị hoàn hoãn lại một chút. Thật ra, đứa con trai này của bà ta, nháo trời loạn đất đến nỗi không còn cảm thấy hổ thẹn, với ai cũng có thể đùa giỡn, chỉ cần hỏi, hẳn chắc chắn sẽ không ngại mà thừa nhận.

Phái người gọi Cầu Ngũ vừa mới đi ra trở lại, trong lòng Trương thị niệm Phật cầu bình an vô sự.

Một con yến xuân, hai cánh dang rộng, thuận gió bay nghiêng, đột nhiên gấp lại, đâm vào một góc hẻo lánh của bích hồ, biến mất không thấy.

Bạn đang đọc truyện *Chương Sự (Hố)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 84: Ôm Kiếm Lăn Đi

Khi thuyền bầu dục đụng vào thuyền Vĩnh Phúc, trong không khí giống như có một sợi dây đàn vô hình boong boong rung động.

“Bạch Vũ huynh, vài vị mời lên trước.” Mặc Từ âm thầm kéo Sầm Nhị đang muốn giúp đỡ Nguyên Trùng đứng dậy.

“Vẫn nên để Sầm huynh đệ đưa vị này lên trước đi.” Trọng An cố ý tránh sang bên cạnh làm thế mời, còn nói: “Ta thấy thân thể hẳn dường như không khoẻ, có cần chúng ta giúp một tay hay không, để cho di chuyển dễ dàng hơn chút.”

“Đúng, để ta giúp.” Thời điểm cần thiết Thạch Lỗi không hề hồ đồ một chút nào.

Nhìn hẳn đứng lên muốn tiến lại túm lấy Nguyên Trùng, Mặc Từ lặng lẽ khê đẩy tay lái của thuyền, thuyền bầu dục đột ngột lay động mạnh mẽ, Thạch Lỗi đặt móng ngựa ngồi xuống, đụng phải tùy tùng phía sau, cả hai ngã đổ ra sàn thuyền, tay chân còn giương hình chữ đại.

“Sóng lớn thuyền nhỏ, các người vẫn nên chiếu cố cho chính mình đi.” Cá Xấu thấy Thạch Lỗi ngã chổng vó, cười ha ha, “Đừng dây dưa nữa, mau lên thuyền.”

Đội sáu người Bạch Vũ đi lên thuyền Vĩnh Phúc, Sầm Nhị lo lắng hỏi Mặc Từ, “Chẳng lẽ bọn họ hoài nghi rồi? Vừa rồi khi ta ngồi trên thuyền, tên râu xồm kia cứ quay sang liếc nhìn không ngừng. Mặc ca, tuyệt đối không nên để ta đoán trúng, bốn người đêm đó đúng là bọn họ.”

Trong lòng Mặc Từ sao có thể không biết, nếu không cũng không cố ý che mặt Nguyên Trùng lại, chỉ sợ mọi chuyện đúng là trùng hợp như vậy. Hiện tại cho dù hối hận lo lắng cũng đã muộn, hơn nữa, cho dù mục đích bí mật trong chuyến đi đến Nam Đức lần này của đám người Bạch Vũ chính là để nhất tham quan, nhưng thuyền chỉ có một cái, đường thủy ra khỏi Nam Đức về lại Đại Chu cũng chỉ có một cái, cho dù là kẻ thù, cũng phải chung sống.

Đám người Quan lão, người nhìn ta, ta nhìn người, còn chưa hiểu có chuyện gì.

Mặc Từ không thể lập tức giải thích rõ ràng, chỉ có thể dặn dò bọn họ tận lực đừng để đám người Bạch Vũ tiếp cận Nguyên Trùng. Nhưng, nàng đã xem nhẹ lực hành động và sự bức thiết đối với nhiệm vụ lần này của đối phương, cũng không biết đối phương đã nổi lên hoài nghi.

Cóc Béo công Nguyên Trùng lên thuyền Vĩnh Phúc, Mặc Từ theo sau, vừa bước chân lên sàn tàu, liền nhìn thấy Thạch Lỗi thả người nhảy về phía này, tay phải vươn ra chụp vào áo khoác trên đầu Nguyên Trùng.

“Cóc Béo” Mặc Từ chỉ kịp gọi tên của hân.

Nói thì chậm, xảy ra thì nhanh. Thân thể mập mạp của Cóc Béo đột nhiên xoay tròn, đã cách xa Thạch Lỗi mười bước.

Một cái bóng lớn đáp xuống, nháy mắt tung vài chiêu với Thạch Lỗi, chắn ở trước người Cóc Béo. Khuôn mặt thâm trầm, thần sắc lạnh như băng, chính là Nhị đệ của Cóc Béo – Rắn Nước.

“Có chuyện gì?” Cá Xấu cũng nhảy lên không trung, khi rơi xuống thuyền lại không gây ra một tiếng động, đứng ở phía trước Mặc Từ.

Keng —— keng —— đám người Bạch Vũ bên kia, ngoại trừ hân và Trọng An chưa động, Thạch Lỗi đi đầu, đều rút kiếm đeo ở bên hông, bày ra tư thế công kích. Giữa trưa ánh mặt trời rực rỡ, mặt sông gọn sóng, khí thế giương cung bạt kiếm căng thẳng.

Trên bãi Kinh Ngư, mặt sông yên tĩnh lại như dậy sóng muốn lật thuyền.

“Không ngờ vài vị này lại là cao thủ thâm tàng bất lộ, thiếu chút nữa xem thường.” Sau khi Thạch Lỗi bị Rắn Nước bức lui, trợn mắt lên, chỉ mũi kiếm vào hân, “Vừa rồi không tính, ngươi bước lên đây đánh lại một lần.”

Rắn Nước không có biểu hiện gì, không nói chuyện, ngay cả mắt cũng không chớp một cái.

Cóc Béo ha ha cười, dưới chân giẫm một cái, bay cao mấy thước, lên đến đỉnh khoang thuyền. Trên lưng cồng một người sống sò sò, mà chỉ như một mảnh lông chim, căn bản không hề ảnh hưởng gì đến hành động của hân.

“Thù hạ của Mặc ca hóa ra đều là tinh binh cường tướng, Trọng An cũng nhìn nhầm rồi.” Trọng An duỗi tay kéo Thạch Lỗi sắp sửa lao ra trở về.

Lúc này bản thân Mặc Từ cũng sững sờ, nằng không biết ba huynh đệ kia lại biết võ công, cho rằng bọn họ chỉ là ngư dân bình thường tinh thông bơi lội, cuộc sống khốn đốn mới phải xa xứ.

“Trọng An tiên sinh quá khen, ba đệ huynh chúng ta không phải là tinh binh cường tướng, chẳng qua là dựa vào nước sống bao năm, bản tính lỗ mãng thành quen, tay chân so với người bình thường linh hoạt hơn một chút.” Lên tiếng là Cá Xấu. Hân luôn luôn là người nói nhiều nhất trong ba huynh đệ.

“Vị huynh đệ này của ta trời sinh lực lớn, nhị ca ngươi có thể tiếp được mấy chiêu của hân, cũng không phải người tay chân linh hoạt có thể làm được.” Trọng An là người sáng suốt.

“Khéo thôi, nhị ca ta cũng là người khỏe mạnh, ở trong nước còn có thể đập chết cá sấu.” Cá Xấu cười hắc hắc, khó phân là lời nói thật hay giả.

Lúc này, Quan lão và Sầm Nhị cũng một trước một sau lên thuyền, còn chưa biết rõ đã xảy ra chuyện gì.

“Hiện tại không phải là thời điểm nói những chuyện này.” Ba huynh đệ Cá Xấu đến tột cùng là cao thủ hay chỉ may mắn, Mặc Từ không xen vào, tiến lên vài bước, Cá Xấu nhắm mắt theo đuôi, “Bạch Vũ, ngươi có ý gì? Đột nhiên để người của ngươi đánh lên khách trên thuyền ta.”

“Này, ta ra tay, ngươi tìm ta là được.” Thạch Lỗi tiên lên nhận trách nhiệm.

“Hóa ra các ngươi coi người khác đều là người mù, nhìn không ra ai dẫn đầu, lời nói của kẻ nào có trọng lượng, có đúng hay không?” Mặc Từ nhìn bọn họ đã lâu, từ khi bọn họ đem đao kẻ vào cổ nằng.

“Là ta, thì thế nào?” Bạch Vũ cũng bước tiến lên, ánh mắt như đao, tay áo bào theo gió tung bay, cả người nổi lên chiến ý, trong tay không kiếm, lại mang khí thế sắc bén.

“Các ngươi muốn qua cầu rút ván sao?” Sầm Nhị chưa bao giờ gặp qua tình thế này, nhưng vẫn lớn tiếng nói chuyện.

“Không muốn qua cầu rút ván, chỉ muốn nhìn diện mạo chân thực của vị khách kia một chút.” Bạch Vũ không nhìn Sầm Nhị, chỉ chăm chú nhìn Mặc Từ, “Chỉ nhìn một chút mà thôi.”

Trọng An bổ sung nói, “Mặc ca, mọi người cùng ngồi trên một thuyền, cần gì phải che đầu giấu mặt, làm cho mọi người đều không dễ chịu?”

“Buồn cười. Ngồi chung một thuyền mà thôi, cũng không phải sống với nhau cả đời. Hân thích che mặt, trong lòng ngươi không thoải mái, hai chuyện này chẳng liên quan đến nhau. Bộ dạng của hân quá đẹp, sợ đám người các ngươi nhìn thấy sẽ tự ti, không được sao? Bộ dạng của hân quá xấu, tự ti không muốn gặp người khác, không được sao? Hân mắc bệnh bệnh ngoài da không thể tiếp xúc với ánh sáng, không thể để mặt trời chiếu vào, không được sao? Hân nhầm chán không có việc gì làm, muốn lấy áo che mặt, không được sao?” Trong lòng Mặc Từ như cùi khô tẩm dầu được đổ thêm lửa, bùng bùng cháy, mọi người bị nằng nói như rơi vào mộng, cuối cùng là câu tổng kết, “Một câu thôi, hân thích như thế, ngươi quản được sao?”

Những người ở đây đều là nhập cư trái phép, bọn họ lại cố tình muốn gây phiền phức với nằng, nằng cũng không thích nhần nhin nữa.

Chưa ai nhìn thấy bộ dáng giận dữ của Mặc Từ, bởi vì nằng luôn có vẻ ung dung tự tại, không để ý, dường như vô cùng dễ nói chuyện, nhã nhặn lễ độ, hay cười, hòa hợp, biết xem xét thời thế, việc nhỏ có thể nhịn, việc lớn đều dùng đầu óc giải quyết. Nhưng lúc này nằng lại như một quả cầu lửa, tất cả những lời nằng nói bọn họ đều nghe rõ, nhưng đặt chung một chỗ lại cảm thấy khó hiểu, khiến cho đám người nghe đến mắt nỏ đom đóm.

“Nếu như ta cứ kiên trì thì sao?” Người duy nhất bình tĩnh, là Bạch Vũ, vẻ mặt như có sương lạnh bao phủ.

“Kiên trì? Ha ——” Mặc Tử nhếch miệng cười, “Nếu ngươi kiên trì muốn lột quần áo của người ta, ta cũng chỉ có thể kiên trì đuổi ngươi cút đi”

Một trận gió, cỏ lau đong đưa, mọi người hoàn hồn cảm như hén.

“Cút đi?” Giận không nhịn nổi, Bạch Vũ lặp lại một lần.

“Đứng, cút —— đi.” Nhìn hần lâu như vậy, hần thật sự cho là nàng sợ chết? “Đây là thuyền của ta, không nghe lời của ta, thì cút cho ta. Các ngươi ôm kiếm, nhảy xuống nước đi. Biết bơi là tốt nhất, nếu không, ta cũng không cứu.”

“Ngươi dường như đã quên, kiếm là vũ khí giết người, mà chúng ta là cao thủ giết người. Mặc dù bên ngươi có ba người thân thủ không tồi, ngươi cho là chúng ta đánh không lại, còn sợ ngươi uy hiếp hay sao?” Keng —— tiếng kim loại vang vọng, Bạch Vũ chậm rãi rút kiếm, chuẩn xác chỉ vào người đang trùm đầu bên gáy Cóc Béo.

Đó là một thanh kiếm cổ xưa, trên thân kiếm có khắc văn tự màu xanh, tản mát ra ánh sáng xanh bóng.

“Lặp lại lần nữa, ta muốn nhìn mặt hần. Bằng không, đừng trách ta hạ thủ không lưu tình.” Phụng mệnh, hần không thể thả nhằm người.

“Lão Quan.” Mặc Tử lớn tiếng.

Trước mắt bao người, lão Quan nhanh nhẹn lật người, nhảy khỏi thuyền Vĩnh Phúc.

“Ngươi làm gì?” Bạch Vũ cảm thấy không đúng.

Mặc Tử giận tới cực điểm, lạnh lùng nhìn hần, “Ngươi là cao thủ giết người, còn sợ một thuyền phụ lớn tuổi sao? Ta đương nhiên biết đám người các ngươi rất lợi hại, rút kiếm nhanh như vậy, sẽ không phải là tiểu hài tử đánh nhau. Có điều, ngươi dường như đã quên. Đây không phải đất liền, mà ở trên thuyền. Đây cũng không phải mặt sông bình thường, cẩn thận nhìn xem đi, cá sấu đói bụng còn đang đợi ăn cơm đó. Thuyền này của ta là thuyền cá nhân, không thể không có cơ quan. Ta nói thẳng cho ngươi biết, chỉ cần ngươi động thủ, lão Quan sẽ mở cơ quan ở đáy thuyền, để nước tràn vào thuyền. Để xem xem, ngươi giết sạch chúng ta nhanh hơn, hay là thuyền chìm nhanh hơn?”

“Chẳng lẽ cá sấu ăn thịt còn phân biệt ăn người nào?” Bạch Vũ không biết là có nên tin hay không, tìm sơ hở trước.

“Ngươi thật đúng là ngu ngốc, chiêu này của ta gọi là đồng quy vu tận.” Hai tay Mặc Tử khoanh lại đặt trước ngực, ngao ngễ ngẩng đầu, liếc mắt nhìn hần, “Ta đã sớm nói, lên thuyền này chính là chung một mạng. Thuyền chìm, tự nhiên cũng chẳng ai có thể sống sót.”

Bạch Vũ muốn nhìn bộ dạng sợ hãi và tỏ vẻ phô trương thanh thế của nàng, nhưng hần nhìn không ra. Người kia ngẩng đầu ưỡn ngực, trong vẻ phẫn nộ là bình tĩnh quật cường, giống như tất cả mọi chuyện xảy ra hiện tại đều bị nàng nắm trong lòng bàn tay. Nàng giận, là do hần chạm vào điểm giới hạn, bộc phát ra uy lực kinh người.

Nhưng hần, cũng có điểm giới hạn. Một chuyện khi đã được quyết định, phải kiên trì đến cùng. Nàng không muốn cho hần xem, hần càng phải xem.

“Mặc ca, chúng ta có chuyện gì bình tĩnh ——” Trọng An còn chưa nói dứt lời, đã thấy Bạch Vũ động. Trong lòng hần than một tiếng, Bạch Vũ lần này sao lại xúc động như thế?

Hần cũng không biết, Bạch Vũ quá kiêu ngạo, bị người ta chỉ thẳng vào mũi khiêu khích như thế thì không giữ được bình tĩnh.

Kiếm của Bạch Vũ, đụng phải đầu tiên không phải chóp mũi Mặc Tử, mà là mái chèo của Cá Xấu.

Một cái mái chèo sắt đen thùi lùi, mặt trời chiếu đến, như đá chìm dưới đáy biển, một chút sáng bóng cũng không có.

“Lão huynh, đao kiếm không có mắt, cẩn thận một chút. Bất nạt người không biết võ, chỉ bằng luyện tập cùng ta.” Cá Xấu cười hi hi, mái chèo sắt nặng trĩu đẩy lại mũi kiếm hàn băng.

“Đúng thế, đao kiếm không có mắt. Có điều, phải cẩn thận không phải ta, mà là ngươi.” Thanh kiếm màu lam trên tay Bạch Vũ đột nhiên giống như có sinh mệnh, lướt nhanh trên mái chèo sắt.

Một mảnh sắt đen thùi lùi từ mái chèo bay ra, rơi xuống sàn tàu.

Cá Xấu oai oái kêu to, vội vàng thu lại mái chèo, “Kiếm gì lại có thể gọt mái chèo sắt của ta?”

Cá Xấu vừa thu tay lại, Bạch Vũ đã thừa cơ lướt lên, ánh kiếm nhắm thẳng cổ Mặc Tử.

Tay áo trong áo của Mặc Tử đã tự lực, thầm nghĩ, lại gần một chút, lại gần một chút, để nàng bất ngờ hành động, xác suất đẩy ngã hần xuống thuyền là bao nhiêu?

“Nghe đồn Ngâm Nguyệt kiếm của Tiêu Nhị Lang là thần binh lợi khí, hôm nay nhìn thấy, quả nhiên danh bất hư truyền.”

Âm thanh khàn khàn, thuận gió mà đến, đánh nát kiếm khí mạnh mẽ như muốn đoạt hồn kia.

Bạn đang đọc truyện *Chưởng Sự (Hố)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 85: Một Tể Một Tướng

Kiểm của Bạch Vũ, ngay khi nghe được giọng nói kia, chợt dừng lại.

Cảm giác rõ ràng, một luồng gió mạnh, sát qua cổ mình, Mặc Từ cắn răng, vẫn bất động, không thể nhìn thấy thì ra tay như thế nào, cách đánh lộn dùng đao thật sùng thật của nàng đối đầu với kiếm khí vô hình như thế này, sẽ chết thật sự khó coi.

Trên khoang thuyền, Nguyên Trùng vốn ở trên lưng Cóc Béo, hiện tại hai tay nắm lấy thành thuyền, nhờ Cóc Béo giúp đỡ phía sau mà đứng thẳng tắp, áo choàng của Sầm Nhị dùng để che mặt được khoác trên vai, tay áo theo gió tung bay sau người. Đầu tóc rối bời như tảo biển, khi bay cao, khi phủ lấy mặt nhưng vẫn có thể nhận ra khuôn mặt bầm tím, đuôi mắt ửng hồng, sắc môi trắng bệch tựa quỷ.

Thì ra người này, ngay cả khuôn mặt cũng bị tra tấn dã man, thảm thương không ra dạng người.

“Ngày xưa gặp mặt vội vã, mới đó đã ba năm, đêm trước gặp lại chưa kịp ôn chuyện, Nguyên đại nhân có khỏe hay không?” Bạch Vũ xoay người lại, kiếm đã thu vào vỏ, hai tay ôm quyền, “Tiêu mỡ có lẽ.”

“Nay Nguyên mỡ đã không mang quan chức trong người, Tiêu tướng quân không cần đa lễ.” Khóe miệng Nguyên Trùng cong lên, nụ cười giống như hoa sen trong bể máu, “Nếu ba năm trước đây Nguyên mỡ được thấy kiếm thuật của tướng quân, đêm trước đã đi cùng tướng quân rồi. Người muốn mạng của ta thật sự rất nhiều, ta sợ liên lụy tướng quân, cho nên đành phải ẩn thân một mình.”

“Nguyên đại nhân nói như vậy là khách khí rồi. Nếu ta sợ đại nhân liên lụy, sao còn cất công đến Nam Đức một chuyến? Từ sau khi đại nhân đột nhiên mất tích, lòng Tiêu mỡ nóng như lửa đốt, chỉ sợ đại nhân lọt vào tay kẻ ác. Hôm nay vốn muốn nhờ nhà thuyền dừng lại thêm mấy ngày, trở về tìm đại nhân. Không ngờ lại trùng hợp như thế, đại nhân cùng Tiêu mỡ ở trên một chiếc thuyền. Như thế rất tốt, Tiêu mỡ có thể đưa đại nhân an toàn trở về, cũng coi như không phụ sự giáo phó của bên trên.” Bạch Vũ bước lên thêm gỗ, chậm rãi đi lên khoang thuyền.

Tiêu Nhị Lang? Tiêu Tướng quân?

Mặc Từ tuy rằng đoán ra Bạch Vũ và Kính Vương phủ có quan hệ sâu xa, nhưng thế nào cũng không ngờ tới hần chính là nhị công tử của Kính Vương phủ. Như thế nếu Cầu Tam nương gả vào, chẳng phải sẽ thành đệ muội của hần hay sao? Nàng tuyệt đối không thể để lộ ra thân phận thật của mình, nếu không về sao có thể lẫn lộn trong Kính Vương phủ? Chỉ cần vừa có hành động gì bất thường, chỉ sợ rằng Tam đệ của hần sẽ bỏ lão bà lẫn thứ ba.

Bạch Vũ? Đã sớm biết rằng đây là tên giả, tên này cùng tính cách của hần căn bản không xứng.

“Mặc ca, xem ra chúng ta hiểu lầm.” Sầm Nhị ghé đến bên cạnh Mặc Từ, nhỏ giọng nói, “Quan hệ của hai người này có vẻ rất tốt.”

“Tốt mới là lạ.” Mặc Từ bĩu môi, “Ngươi nghe cẩn thận sẽ rõ, bọn họ đang giả bộ khách khí, đối trá khiến cho ta nổi cá da gà.”

Một tiếng Nguyên đại nhân, một tiếng Tiêu Tướng quân, hai ba năm gặp lại, lòng nóng như lửa đốt, nhưng nụ cười của Nguyên Trùng không đơn giản, hành động của Tiêu Nhị Lang cũng vô cùng cẩn thận, như là quan hệ của một con hồ ly và một con sói.

“Ta nghe Nguyên tiên sinh gọi hần Tiêu Tướng quân, hần sẽ không thật sự là tướng quân chứ? Nếu là người của triều đình, trực tiếp xuất cảnh là được rồi, sao còn muốn lên thuyền của chúng ta?” Sầm Nhị đại khái cho rằng tướng quân là ngoại hiệu giang hồ của hần.

“Tướng quân là thật, vấn đề còn lại hơn nửa là hần phụng lệnh bí mật, không thể quang minh chính đại tiến vào Nam Đức. Không tìm thuyền tư, sao có thể qua sông?” Chạy đến địa phương của người khác cướp khâm phạm, đương nhiên không thể rêu rao khắp nơi.

Sầm Nhị đổ mồ hôi lạnh, trời ạ, thế sau khi bọn họ trở về, có thể bị bắt giam hay không?

“Mặc ca?” Rắn Nước ngăn trở Tiêu Nhị Lang đường đi, Cóc Béo hỏi ý Mặc Từ.

Tiêu Nhị Lang nghiêng đầu, lạnh lùng liếc mắt một cái, “Mặc ca, ngươi vẫn nên gọi người của ngươi ở dưới nước lên đi. Nguyên đại nhân đã tự mình lộ diện, không cần mọi người đồng quy vu tặc.”

Trong lòng Mặc Từ tuy có cố kỵ hơn với hần, nhưng ý vào hóa trang trên mặt, tin rằng tương lai sẽ không bị nhận ra, cho nên khi nói chuyện vẫn không kiêng nể, “Bạch Vũ hay là Tiêu Tướng quân, một kẻ không dám nói tên thật, tốt nhất đừng khoa tay múa chân với người khác.”

Mặc kệ Tiêu Nhị Lang đột nhiên nhú mị, nàng vẫn cúi chào với Nguyên Trùng, “Nguyên tiên sinh nếu không muốn chung một thuyền với bọn họ, chỉ cần

nói một tiếng, ta sẽ xử lý.”

“Ngươi dám xử lý như thế nào?” Thạch Lỗi thấy mọi người đều đã nói ra, hùng hổ mười phần, “Một tên buôn lậu hàng nhỏ như ngươi, chúng ta có thể xử tử hình ngay tại chỗ này. Ngươi còn dám xử lý chúng ta?”

“Tử hình ngay tại chỗ?” Mặc Tử ý vào sông nước, căn bản không sợ, “Ta là kẻ buôn lậu, ngươi là kẻ nhập cư trái phép. Cho dù là mệnh quan triều đình thì thế nào? Các ngươi ở Nam Đức cướp Tề tướng, chuyện này nếu truyền ra ngoài, hai nước nảy sinh xung đột. Ngươi dám động vào chúng ta, ta cũng dám liều mạng đưa tin tức ra, để xem cuối cùng ai thắng.” Luận võ, sáu người bọn họ đúng là lợi hại, nhưng luận kỹ năng bơi, sáu trong năm người bên này của nàng là cao thủ trong cao thủ, trong đó có thể tính cả nàng. Nàng tạo thuyền, đặc biệt thích bơi lội, ở trong nước tự do tự tại như cá.

“Ngươi ——” Thạch Lỗi nói không lại Mặc Tử, giận sôi lên.

“Mặc ca.” Nguyên Trùng gọi nàng

“Nguyên tiên sinh.” Đệ nhất tham quan trước kia có tham lam bao nhiêu, nàng không biết. Nàng chỉ biết, hần cứu nàng, ở một khắc khi kiếm của Tiêu Nhị Lang chuẩn bị đâm thủng yết hầu nàng. Bởi vậy, nàng tôn trọng người này.

“Việc đã đến nước này, không cần liên lụy các ngươi nữa. Ý trời muốn Nguyên mỗ làm tù nhân Đại Chu, Nguyên mỗ cũng đành chấp nhận. Mời ngươi gọi vị lão nhân gia kia lên thuyền, nhanh chóng rời khỏi Nam Đức cho thỏa đáng.” Lời này của Nguyên Trùng là thật tâm

Rắn Nước tránh sang một bên, Cóc Béo cũng tránh sang một bên.

Tiêu Nhị Lang một tay đỡ lên vai Nguyên Trùng, quay lại hô một tiếng “xích trối” với tùy tùng bên dưới.

Lập tức, một sợi xích đen phi tới tay Tiêu Nhị Lang, hần nắm lấy muốn đem hai tay Nguyên Trùng trối lại.

“Chậm đã.” Mặc Tử cũng đi lên khoang thuyền.

Thạch Lỗi muốn theo sau, Trọng An đã nhanh chân hơn trước, giẫm lên thành thuyền lướt qua đỉnh đầu Mặc Tử, đứng ở đỉnh khoang thuyền ngăn nàng lại, “Mặc ca, Nguyên đại nhân đã chấp nhận, ngươi cần gì phải khổ sở dây dưa?”

Mặc Tử đứng lại, cách Trọng An, nói với Tiêu Nhị Lang, “Ta từng nói, trên thuyền ta, phải tuân theo quy củ của ta. Bằng không đừng trách ta trở mặt.”

“Ngươi muốn thế nào?” Tiêu Nhị Lang thật không biết người lấy can đảm ở đâu, đã biết hần là ai, vẫn muốn hần phải tuân theo quy củ.

“Nguyên tiên sinh nguyên ý đi theo các ngươi, ta không còn lời nào để nói. Có điều, nếu hiện tại hần là khách trên thuyền của ta, vừa rồi lại cứu ta, ta không thể đứng nhìn hần chịu ủy khuất ở trên thuyền. Hai tay hần bị trệt khớp, mới nói còn chưa đến nửa ngày, hơn nữa cả người đều là thương tích, chưa được trị liệu. Bãi Kinh Ngự nguy hiểm, các ngươi cũng đã thấy rồi. Gió lớn sóng gấp, người bình thường đều khó có thể ngồi yên ổn, huống chi là tay chân bị trối. Nhờ đâu rơi xuống sông, nhất định chỉ có đường chết. Cho nên, ở trên thuyền ta không thể trối. Xuống thuyền, tùy các ngươi.” Mặc Tử thật sự nhìn không được.

“Luôn mồm nói thuyền của ngươi, quy củ của ngươi. Được lắm, ta hỏi ngươi, có phải nếu người ở trên thuyền của ngươi chạy mất, ngươi sẽ gánh vác tội phản quốc của hần đúng không?” Thật ra Tiêu Nhị Lang càng muốn hỏi là, nàng rốt cuộc đã thu của Nguyên Trùng bao nhiêu lợi. Nguyên Trùng cứu nàng? Một kiếm kia nhìn có vẻ sắc bén, nhưng dừng lại trên cổ, chỉ là hù dọa mà thôi, căn bản không lấy được mạng.

“Tội phản quốc?” Mặc Tử hừ hừ cười, “Khi Nguyên tiên sinh rời khỏi Đại Chu chẳng qua chỉ là một đứa trẻ, phản cái gì quốc? Có điều, ta đồng ý với ngươi, nếu ở trên thuyền hần bỏ chạy, ngươi khép ta đồng tội.”

“Đứa trẻ thì thế nào? Nguyên thị tạo phản, cả nhà đều phải trả, liên lụy Cửu tộc, chính là chiếu mệnh của tiên đế. Cho dù trẻ con trong tã lót, cũng là tội nhân.” Thạch Lỗi trừng mắt nói.

Mặc Tử thật muốn hỏi gã họ Thạch này, khi hần bị vu oan tạo phản, cả nhà đều bị giết sạch, có phải vẫn có thể nói thoải mái như vậy hay không. Cũng muốn hỏi, một người phạm tội, liên lụy đến nhiều người vô tội khác, hoàng đế kia đến tột cùng có được coi là hôn quân. Nhưng nàng biết, không thể nhẫn nhịn mà nổi giận đối với những người này là một chuyện, nhưng trước mặt đám quan triều đình cổ hủ ngu ngốc hoàng đế tiền nhiệm lại là một chuyện khác.

“Được, ta không trối hần.” Tiêu Nhị Lang rất ít khi thỏa hiệp với người khác, nhưng lần này hần đồng ý.

Hần cũng có mắt nhìn, biết lời nói của Mặc Tử về tình trạng thân thể của Nguyên Trùng là sự thật, chỉ cần thuyền còn ở trong nước, cơ hội đào thoát dường như không có. Hơn nữa, không cột lại, vẫn có thể coi giữ. Hiện tại mấu chốt, là nhanh chóng trở lại Đại Chu. Hiện tại không chịu yếu thế, đặc tội với người trên thuyền này, thật sự không sáng suốt.

Mặc Tử cũng không cảm ơn Tiêu Nhị Lang. Trải qua một hồi ầm ĩ như vậy, trong lòng nàng thật sự không thoải mái.

“Sầm Nhị, Cóc Béo, các ngươi dìu Nguyên tiên sinh vào khoang thuyền nghỉ ngơi.” Nàng gọi Sầm Nhị đi lên, không muốn để Tiêu Nhị Lang và đám thủ hạ của hần ra tay.

“Đa tạ Mặc ca.” Nguyên Trùng ho khan vài tiếng, theo nâng đỡ của hai người tiến vào khoang thuyền.

Đội bọn hắn đi vào, Tiêu Nhị Lang lạnh lùng liếc mắt nhìn Mặc Tử một cái, đi đến bên người nàng, “Ngươi cũng biết Nguyên Trùng là loại người nào? Không hỏi trái phải đúng sai, đã đồng tình, cẩn thận bị cắn ngược.”

“Không nhọc Tiêu Tướng quân quan tâm. Hắn ở trên bờ là loại người nào, ta mặc kệ. Ta chỉ biết, hắn và Tiêu Tướng quân đều là khách trên thuyền ta. Ta đối với các ngươi như thế nào, tự nhiên cũng đối xử với hắn như thế. Nếu không phải các ngươi phá hỏng quy định trước, ta cũng không muốn để các ngươi lặn xuống thuyền. Quy củ cũng như thế với Nguyên tiên sinh. Hắn ở trên thuyền khi dễ các ngươi, nhất định phải báo cho ta biết, ta quyết không thiên vị giúp hắn.” Mặc Tử nói xong, cũng lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn một cái, bước xuống cầu thang.

“Tiêu Tướng quân, người này không bình thường.” Trọng An thấy mọi chuyện đã được giải quyết, thoáng yên tâm.

“Có gì không bình thường? Chẳng qua chỉ là kẻ tiểu nhân tham tài.” Tiêu Nhị Lang cũng cất bước đi rồi.

Trọng An nhìn bóng dáng Mặc Tử ở đầu thuyền, “Kẻ buôn hàng lậu? Hạ nhân trung thành? Tiểu nhân? Hay một kẻ thông minh? Đúng là một nhân vật nan giải.”

“Mặc ca, đến tột cùng là xảy ra chuyện gì?” Cá Xấu lại đây hỏi.

Rắn Nước ở bên cạnh dựng thẳng tai.

Mặc Tử đem chuyện của đệ nhất tham quan đơn giản nói qua.

“Ai ời.” Cá Xấu thề lưỡi, “Trên thuyền này của chúng ta có một tể tướng, một tướng quân, khoang thuyền này sẽ không bay lên đến trời chứ? Có che đậy được không đây?”.

“Để cho bọn họ tự che đậy lẫn nhau.” Mặc Tử cười cười, “Nhưng chuyện ba huynh đệ các ngươi là cao thủ che giấu thật tốt, ta thật sự không biết.”

“Cái gì mà cao thủ? Chuyện trước kia chúng ta đã sớm quên, nay chỉ là dân chèo thuyền, dựa vào chút sức lực kiếm tiền mua rượu uống, sống tự tại qua ngày.” Cá Xấu chọc chọc nhị ca hắn, “Có phải hay không, nhị ca?”

Rắn Nước gật đầu.

“Đúng là nên học cách suy nghĩ của các ngươi.” Nàng đối với quá khứ của mình vẫn chưa từ bỏ, lại sợ hãi. Tiến lui trong lúc đó, lại do dự con đường phía trước nên đi như thế nào, loay quanh luẩn quẩn, kết quả vẫn ở tại chỗ.

“Nghe qua, dường như Mặc ca cũng có chuyện xưa.” Cá Xấu nói, lại lơ đãng, “Đừng nghĩ nhiều quá, những ngày tháng này, chính mình cảm thấy được là được.”

“Nói đúng.” Mặc Tử cũng không truy hỏi quá khứ của bọn họ, tóm lại hiện tại mọi người đứng trên một cái thuyền đồng tâm hiệp lực là được, “Xuống nước thôi, chúng ta phải đem thuyền bầu dục phá đi.”

“Thực sự phải phá bỏ sao?” Cá Xấu từng nghe Mặc Tử nói đến chuyện này, lúc này không phải muốn dẫu thuyền xuống đáy nước nước, mà là muốn đem thuyền dỡ thành những tấm gỗ.

“Tháo đến hoàn toàn, để không ai có thể nhìn ra trước đây nó là thuyền thì thôi.” Hàng lậu không đi nữa, tự nhiên thuyền cũng không thể tồn tại. Chìm ở đáy nước một năm nửa năm, có thể không bị ai phát hiện. Nhưng hai ba năm thì sao? Thuyền này mặc dù muốn công khai, cũng phải do nàng lựa chọn, nếu không thà rằng nàng hủy thuyền.

Mặc Tử thả người nhảy xuống, vô số bọt khí trong nước dán lên tứ chi, hoàn toàn không biết lạnh.

Kiếp trước, có lẽ nàng là một con cá đi.

Bạn đang đọc truyện *Chưởng Sự (Hố)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 86: Một Buổi Nói Chuyện

Đêm của hai ngày sau, thuyền Vĩnh Phúc đã tiến vào nội cảnh Lạc Châu, sáng sớm ngày mai có thể đến bến tàu.

Trong khoang thuyền chỉ có vài người Tiêu Nhị Lang.

Thạch Lỗi vạch một cái lỗ nhỏ trên mảnh cửa nhìn ra ngoài, miệng thì thầm oán giận, “Các ngươi thật an tâm, để cho họ Nguyên kia ở bên ngoài thuận gió hóng mát.”

“Có gì phải lo lắng? Sông rộng như vậy, hẳn thật sự có thể nhảy xuống sông sao?” Trọng An phe phẩy quạt giấy. Trước mặt người khác hẳn không dùng quạt, bởi vì trên mặt quạt có tên họ của hắn, tránh cho rơi vào mắt người có tâm.

“Cái đó cũng chưa biết chừng. Các ngươi đừng quên, tiểu tử họ Mặc kia đứng về phía hắn. Bọn họ không phải còn có loại thuyền nhỏ kì dị? Có thể chìm dưới nước, không phát ra chút động tĩnh nào, tốc độ nhanh chớp lát đã không thấy tăm hơi. Đến lúc đó, chúng ta đuổi theo như thế nào?” Thạch Lỗi cũng không phải không quan tâm, đối với thuyền kia cũng ngạc nhiên vô cùng.

“Thuyền nhỏ kia đã để lại ở bãi cỏ lau.” Trọng An chắc chắn nói.

“Làm sao mà ngươi biết?” Tiêu Nhị Lang nhìn ngọn đèn yếu ớt trên bàn, biểu tình trên mặt lúc sáng lúc tối.

“Ta vụng trộm hỏi lão Quan, hắn nói với ta như vậy. Ta thấy trong đám bọn họ chỉ có lão Quan còn nói vài lời thật, những người khác ——” Trọng An thấy Thạch Lỗi dường như lại sắp tức giận, liền cắt đi nửa câu sau, “Hơn nữa, bọn họ không đem thuyền để lại nơi đó, còn có thể làm gì. Nói là thuyền nhỏ, cũng có thể ngồi chừng hai mươi người, không có thể giấu trên thuyền Vĩnh Phúc được.”

“Có hỏi thăm được là thuyền chế tạo ở nơi nào hay không?” Tiêu Nhị Lang sẽ không để cảm xúc cá nhân ảnh hưởng đến sức phán đoán. Mặc ca kia âm hiểm giao hoạt thật sự, nhưng kĩ năng lái thuyền đúng là phi phàm.

“Cái này ta cũng có hỏi. Có điều lão Quan không biết, chỉ biết là chủ nhân của Mặc ca mua đến, bởi vậy muốn biết phải hỏi ở chỗ Mặc ca. Có điều tình huống hiện tại căng thẳng như vậy, hai bên nhìn nhau không hợp mắt, ta thực khó mở miệng.” Trọng An lắc đầu, hẳn hết thời, nghĩ không ra biện pháp.

“Hiện tại không cần dong dai với hắn, đợi lên bờ, đem bọn họ bắt hết lại, lấy tội danh buôn lậu trị tội bọn họ. Áp dụng cực hình, xem bọn hắn còn mạnh miệng được hay không.” Thạch Lỗi bị Mặc Tử áp chế nhiều lần, vừa mở miệng đã muốn bắt người hỏi tội.

“Thạch Lỗi, ngươi đủ chưa?” Trọng An gấp quạt, đánh vào đầu Thạch Lỗi, “Suốt ngày muốn bắt bọn họ. Cũng không ngắm xem, lần này chúng ta phụng mệnh chỉ làm việc. Cái gì gọi là mệnh? Chính là không thể kinh động đến đám lão thần, đem người bí mật áp giải về. Ngươi bắt được mấy người, không chú ý một cái, để bọn họ chạy đi báo, còn không phải mang đến bao nhiêu phiền phức hay sao? Hơn nữa đừng quên, đồ gia truyền của Tiêu Tướng quân còn đang ở trong tay Mặc ca. Con tức này, là chúng ta chịu, nhưng có thể thì nhất định phải chịu đến cùng. Đến khi lên bờ, chỉ cần chúng ta có thể thuận lợi đưa người đi, chúng ta cũng đã nắm được nhược điểm của bọn họ, tốt nhất là cả đời không qua lại với nhau, không bao giờ gặp lại.”

Thạch Lỗi tức giận chỉ biết hừ hừ, nghiêng răng nửa ngày, xi một tiếng khinh miệt, “Dễ dàng cho tiểu tử kia quá. Chỉ là lão tử không đủ ác độc, bằng không giờ đao chém xuống là xong xuôi mọi chuyện.”

“Thạch Lỗi” Tiêu Nhị Lang lớn tiếng khiển trách, “Ngươi là chiến tướng, không phải cuồng đạo. Kiếm của chúng ta chỉ giết địch, không giết dân chúng, cho dù đối phương là bọn đạo chích.”

Thạch Lỗi chẹp miệng, “Ta nói thế mà thôi.”

“Không hỏi thăm được cũng không sao. Bãi tạo thuyền lớn nhất của cả nước đều do Công bộ khống chế, mà bãi thuyền trong dân gian số lượng không nhiều, quy mô nhỏ đều chịu sự giám sát nghiêm ngặt của quan phủ địa phương. Sau khi trở về, đến công bộ hỏi thăm là được.” Có thể làm ra loại thuyền như vậy, thợ thuyền nhất định không tầm thường, cho nên nhất định có danh tiếng.

“Quả nhiên vẫn là ngươi nghĩ chu đáo, Tiêu Bạch Vũ.” Trọng An nghĩ một lát, mở miệng: “Lại nói tiếp, ngươi họ Tiêu, tên Bạch Vũ, cũng không coi là lừa người. Vì sao không nói với Mặc ca?”

“Lừa cũng thế, không lừa cũng thế, sao phải giải thích với đám người này?” Bình sinh ai dám bảo hắn cứ? Tiểu tử vô lý, hẳn không còn lời nào để nói.

“Nói cũng lạ, ngay từ đầu, Mặc ca đã cùng chúng ta đối nghịch, lại rất tâm đầu ý hợp với đệ nhất tham quan Nam Đức.” Trọng An than thở, “Mặt ta còn rất coi trọng hắn, nếu có duyên, cũng không ngại cùng hắn kết giao bằng hữu.”

“Cái gì tâm đầu ý hợp? Là ngu tầm ngu, mã tầm mã thì đúng hơn. Hai người bọn họ đều là kẻ ham tiền tài, hơn nữa đều giao hoạt, mở miệng là có thể nói người chết thành người sống, tự nhiên trò chuyện với nhau thật vui. Ta thấy, bọn họ rõ ràng anh em kết nghĩa, hợp thành một đôi câu kết với nhau làm việc xấu.” Thạch Lỗi buông mảnh, bực tức không nhìn.

“Chỉ sợ Mặc ca cũng không biết cách làm người của hắn, sau này lại bị hắn lợi dụng.” Cây quạt khẽ đưa, Trọng An nhắm mắt hưởng thụ.

“Nhìn người không rõ, đó là gieo gió gặt bão.” Ông tay áo Tiêu Nhị Lang vung lên, ngọn đèn tắt, cũng ngã người nằm xuống.

Bên ngoài khoang thuyền, không có người hóng mát, chỉ có Cá Xấu khoác quần áo của Sầm Nhị dựa vào cột buồm lười nhác ngủ, lão Quan và Rắn Nước lo việc của mình, Sầm Nhị ở sau thuyền trông chừng.

Nhưng đừng tưởng rằng Nguyên Trùng đã chạy thoát, hắn đang ở nơi chứa hàng phía sau khoang thuyền, Cóc Béo vừa thoa thuốc trị thương ở bên ngoài cho hắn.

“Tiên sinh, trên thuyền đơn sơ, tuy có thuốc trị ngoại thương bình thường, nhưng chỉ có thể chữa tạm tổn thương bên ngoài da thịt, nội thương bên trong

không cách nào chưa được. Ngày mai sau khi lên bờ, tốt nhất nên mời đại phu chẩn trị một phen.” Chờ Nguyên Trùng thoa thuốc xong đi ra, Mặc Từ gật gật đầu với Cóc Béo, cũng theo ra ngoài.

Tuy rằng đầu tóc Nguyên Trùng vẫn rối tung, nhưng đã hơi sửa sang lại, có thể nhìn thấy ngũ quan vô cùng thâm. Áo tù nhiễm máu đã sớm đổi thành bộ quần cũ sạch sẽ, những vết thương nhỏ ngoài da sau khi thoa hai ngày thuốc, đã khép lại, hai tay bị trật khớp cũng dần dần khôi phục. Nhưng con ho của hắn lại tăng thêm, âm thanh càng thêm khàn đặc, xương từ phần eo trở lên đau buốt không thôi, vết thương trên lưng quá sâu, trên da xuất hiện nốt phỏng chảy nước, nếu không có thuốc của Cóc Béo, nhất định đã nhiễm trùng.

Mặc Từ cho rằng, xương sườn của hắn có thể bị gãy, lại tổn thương đến lá phổi, tuy rằng ngoại thương có thể trị liệu, nhưng nếu như nội thương kéo dài, tính mạng vẫn gặp nguy hiểm.

“Mặc ca, mấy ngày nay đa tạ ngươi.” Vô luận thế nào, ít nhất Nguyên Trùng nhìn vẫn tốt hơn hai ngày trước nhiều lắm, “Chỉ là nay Nguyên mỗ thân bất do kỷ, lên bờ có thể tìm đại phu hay không, còn phải xem ý của Tiêu Tướng quân.”

“Tiên sinh không cần sầu lo, ta sẽ tận lực vì tiên sinh tranh thủ. Nếu bọn họ không ngại xa xôi ngàn dặm lên vào Nam Đức cứu tiên sinh đi ra, hẳn là cũng không hi vọng trước khi nhiệm vụ còn chưa hoàn thành tiên sinh lại gặp điều bất trắc.” Sáu người Tiêu Nhị Lang lần này là nghe lệnh làm việc, Mặc Từ nhìn ra được. Nghe lệnh ai? Ngoại trừ vị nào đó ngồi trên ngai vàng, nằng không nghĩ ra ai khác.

“Mặc ca quả nhiên trí tuệ phi thường. Tạm thời, bọn họ sẽ không muốn tính mạng của Nguyên mỗ.” Nhưng lần này đi lãnh ít dữ nhiều, trong lòng Nguyên Trùng hiểu rõ.

“Nay khí thế Đại Cầu như lũ lớn, phá xong Ngọc Lăng, sẽ ngừng chinh chiến hay là thừa thắng xông lên, có lẽ Đại Chu đang hoảng sợ vì không đoán được đáp án. Ngọc Lăng vốn giáp liền với ba nước, Đại Cầu cùng Đại Chu giáp ranh giới, công phá Ngọc Lăng xong, Đại Cầu và Nam Đức cũng thành nước láng giềng. Đại Cầu cùng Nam Đức liên kết với nhau, nếu như hợp lực tấn công Đại Chu, mặc dù Đại Chu binh hùng tướng mạnh, cũng sẽ rơi vào trong chiến hỏa, dân chúng chắc chắn gặp nạn.” Mặc Từ không quan tâm quốc gia đại sự không có nghĩa là hoàn toàn không biết gì cả, “Tiên sinh từng là người hết sức quan trọng ở Nam Đức, dưới một người, trên vạn người. Tuy rằng do chuyện tân đế mới lên mà gặp nạn, nhưng chắc chắn biết không ít chuyện, ví dụ như binh lực bố phòng của Nam Đức, bí đạo nhập cảnh, quốc khố quốc lực...”

“Mặc ca không giống như người buôn lậu, ngược lại giống như mật sử của triều đình hơn.” Nguyên Trùng nở nụ cười.

“Ha ha, tiên sinh đánh giá cao ta rồi, ta chỉ tùy tiện nói thế mà thôi.” Người này trong khổ vẫn có tinh thần tìm vui, thật khiến Mặc Từ bội phục.

“Nguyên mỗ nói giong mà thôi.” Nguyên Trùng ho nhẹ, nghỉ ngơi trong chốc lát, nói tiếp, “Mặc ca chớ quên, Nguyên mỗ cùng họ Võ Đại Chu có thù không đội trời chung, mặc dù ta rời bỏ Nam Đức, cũng sẽ không nịnh hót lấy lòng với hoàng đế Đại Chu. Chết, chẳng qua là chuyện sớm hay muộn mà thôi.”

“Lời ấy của tiên sinh sai rồi.” Mặc Từ không đồng ý.

“Mặc ca mời nói.” Nguyên Trùng khiêm tốn thỉnh giáo.

“Con sâu cái kiến còn muốn sống lâu. Huống chi tiên sinh từng nói tổ phụ và phụ thân của ngươi là hàm oan mà chết, nay có cơ hội nhìn thấy hoàng đế Đại Chu, vì sao không dốc sức làm sáng tỏ? Chưa nghênh chiến đã nói lời thất bại, ta thấy danh hào đệ nhất tham quan của tiên sinh hơn nửa là hư danh. Nếu có thể thay Nguyên thị dẹp oan giải tội, nịnh hót lấy lòng thì có làm sao? Nếu Nam Đức bỏ ngươi, ngươi còn cần trung với ai? Đương nhiên là trung với chính ngươi.” Mặc Từ xuyên qua thời không mà đến, chỉ cần hơi kích động một chút, nói chuyện liên kinh thế hãi tục.

Nguyên Trùng không nói tiếp. Hắn mí mắt từng thành hai cái gò núi nhỏ, chớp hay không chớp mắt đều nhìn không rõ, bởi vậy không thể xác định có cú mâu suy nghĩ sâu xa hay không, cũng không xác định hắn có nghe hiểu hay không.

Sau một lúc lâu, hắn duỗi tay từ trong vạt áo lấy ra hai viên Thủy Tinh châu, đặt lên bàn, “Mặc ca, đây là thù lao Nguyên mỗ đã đáp ứng.”

Mặc Từ biết đề tài thảo luận lúc trước đã chấm dứt, thức thời đem hạt châu thu vào trong tay mình, đáp lại: “Đa tạ tiên sinh rộng rãi.”

“Không cần khách khí. Đối với người giữ chữ tín, Nguyên mỗ tất nhiên cũng không thể nuốt lời. Mặc ca vì Nguyên mỗ lo liệu hết thảy, Nguyên mỗ vô cùng cảm kích, càng không thể lừa dối. Hai viên châu đã dâng, ngày mai sau khi lên bờ mỗi người đi một ngã, chỉ mong sau này còn gặp lại.” Nguyên Trùng run rẩy đứng dậy, muốn lên đi lên khoang tàu.

Mặc Từ tiến đến dìu hắn, bắt kê ngại ngừng nam nữ.

Nguyên Trùng cũng không tránh, tránh ngược lại mất tự nhiên.

“Tiên sinh, ta có thể hỏi ngươi một câu hay không?” Mặc Từ đối với Nguyên Trùng vô cùng tò mò.

“Mặc ca cứ nói. Nguyên mỗ chưa bao giờ nói tất cả những gì mình biết với người khác, nhưng hôm nay, sẽ phá lệ một lần.” Nguyên Trùng bước lên một bước.

“Quan lại ở Nam Đức, từ cao đến thấp, từ lớn đến bé, dường như không có kẻ nào thanh liêm. Tiên sinh gặp rủi ro, vì sao không chuẩn bị sẵn bạc, để chịu nhiều tội như vậy?” Đệ nhất tham quan, hẳn là biết đề đường lui đi.

“Toàn bộ gia sản của ta đều bị tịch thu, Châu Ngọc ký là cửa hàng cuối cùng, đã không còn đủ lực để lo lót.” Nguyên Trùng nghiêng mặt nhìn Mặc Từ. Tấm bản trên đỉnh đầu đã bị đẩy ra, ánh trắng trong trẻo, chiếu lên tóc đen của hắn như tuyết.

“Mặc ca có biết, đệ nhất tham quan của Nam Đức là người nào?” Hắn lại hỏi.

Không phải người sao? Mặc Từ ngẫm lại, chưa nói, chỉ lắc đầu tỏ vẻ không biết.

“Là lão hoàng đế vừa mới chết không lâu.” Nguyên Trùng cười ra tiếng, không cần Mặc Từ đỡ, bước lên thang gỗ mà đi.

Mặc Từ tự nhận không ngu ngốc. Lúc sắp chết gặp phải một Cầu Tam nương được cho khôn khéo, một hơi trước khi ngất nàng vẫn có thể đem khế ước cả đời sửa thành văn khế bán mình vài năm. Khi cô bị Tiêu Nhị Lang được cho lạnh lùng tàn nhẫn cầm kiếm chia thẳng vào, nàng vẫn còn nghĩ được cách kiếm tiền, còn chuẩn bị thay đổi thân phận đi vào nhà hắn tiếp tục lăn lộn. Nhưng Nguyên Trùng, nàng không nhìn thấu. Có lẽ là gùm càng già càng cay. Hắn từng đứng đầu chốn quan trường, nàng chỉ là một người đến từ hiện đại mang theo kỹ thuật tạo thuyền, dù sao cũng thiếu kinh nghiệm thao tác thực tế.

Tay lơ đãng nắm chặt, Thủy Tinh châu đưa đến cảm giác lạnh lạnh thoải mái, nàng lại không dấy lên nửa điểm ý tham.

Bạn đang đọc truyện *Chương Sự (Hố)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 87: Cùng Quân Minh Châu (Nhất)

Tuy rằng việc ra vào Nam Đức bị hạn chế nhiều hơn, nhưng đường thủy của cảnh nội Đại Chu vẫn vận hành bình thường như trước, các bến thuyền bận rộn trước sau như một.

Thuyền Vĩnh Phúc dừng lại trước bến tàu, Thạch Lỗi dẫn đầu đám người xuống dưới, lại dắt ngựa đi đến, vác bộ mặt râu xồm rậm rạp đứng nhìn đám người Mặc Từ, nghiêm túc phòng bị, như sợ trong thời điểm cuối cùng này bọn họ sẽ giở trò gì đó.

Cá Xấu đặt mông ngồi trên boong thuyền, hai chân đạp trên mặt nước, cười đến vui vẻ, “Râu xồm, sáng sớm đã nhìn chúng ta không vừa mắt, là đêm qua ngủ không ngon, lại thêm việc say tàu ôm bụng nôn ra nước ôi sao?”

Thạch Lỗi vốn đang bức bối chuyện này, vừa nghe thấy thế tức giận đến nổi cái mũi như muốn phun lửa, trừng mắt muốn chửi tục.

“Đừng làm lỡ chính sự.” Trọng An vác hai túi hành lý to, đi xuống thuyền, cản lại Thạch Lỗi đang muốn bốc hỏa.

“Mẹ nó, người trực tiếp đánh ta một gậy, đánh cho ngất luôn đi, đỡ phải chịu con tức này.” Hắn chưa có lần nào phải chịu bức tức mà vẫn phải nhẫn nhịn như lần này.

“Một gậy thì ta không dám. Nhưng khi xong việc trở về ta có thể mời người uống rượu ngon, để người say ba ngày, cái gì cũng không còn nhớ nữa.” Trọng An đem gói hành lý to nhét vào trong tay Thạch Lỗi, lại đi lên thuyền.

Cá Xấu thấy không thú vị nữa, nhún nhún vai, hai tay vỗ vỗ lại mở ra, tỏ vẻ hân hân vô tội, chỉ là tùy tiện tâm sự mấy câu mà thôi.

Thạch Lỗi thiếu chút nữa trợn mắt ngửa ngửa.

“Cá Xấu, đến giúp một chút.” Mặc Từ đang đợi ở bên ngoài khoang thuyền, vừa thấy Nguyên Trùng đi ra, liền gọi Cá Xấu.

“Không cần phiền Mặc ca, chúng ta nơi này bốn người tám cánh tay, chẳng lẽ còn không đỡ được một vị này sao?” Trọng An cười khách khí, thật ra là không muốn cho đám người Mặc Từ có cơ hội.

Mặc Từ cũng tươi cười đầy mặt, đi ra phía trước, “Tám cánh tay, còn phải sợ một hai cánh tay hay sao?”

Tiêu Nhị Lang đột nhiên đứng trước người Nguyên Trùng, ngăn cản Mặc Từ tới gần, “Đến bờ nên để chúng ta.”

“Tiêu Tướng quân có lẽ nên nghe lời nói của người khác cẩn thận một chút. Ta nói là, xuống thuyền, sẽ tùy ý các người.” Trên thuyền dưới thuyền là khác nhau hoàn toàn, nhưng Mặc Từ cũng không cứng rắn, ngược lại ngừ khí chuyển sang hòa hoãn, “Hơn nữa ta muốn hỏi tướng quân, Nguyên tiên sinh bị thương nặng, trước khi người áp tải hắn đi có thể để đại phu đến xem bệnh, bôi chút thuốc chữa thương được không?”

Tiêu Nhị Lang nhú mi, khóe môi nhếch lên một cái nhưng lại nhanh chóng biến mất, lúc trước còn dựa vào thuyền mà bọn họ còn có thể hống hách, nay đã đến gần bờ, lấy cái gì ra uy hiếp hắn nữa?

Bởi vậy, hắn nói: “Không thể.” Ít nhất không thể để tiểu tử này mời đến.

Mặc Từ cũng không kinh ngạc, dù sao giữa bọn họ vẫn đang căng thẳng, không thể trông cậy vào việc nàng nói gì hắn đều nghe, “Tiêu Tướng quân đường xa mà đến, không ngại làm bạn với đám người chúng ta cũng phải qua sông bắt người. Nay người đã ở trong tay các người, lại vẫn cứng rắn như thế, chẳng lẽ các người muốn mang một người chết không thể mở miệng trở về?”

“Hắn không chết được.” Tiêu Nhị Lang cảm thấy phiền phức vô cùng, “Hon nữa ta mang người sống hay là người chết trở về, đều không cần người quan tâm”

“Tất nhiên ta không quan tâm tướng quân, chỉ sợ tướng quân mượn việc công làm việc riêng, đem quốc gia đại sự ném ra sau đầu, hại dân chúng Đại Chu mà thôi.” Cụ thể không cần phải nói, trong lòng mọi người đều rõ ràng.

Giọng nói của Tiêu Nhị Lang trở nên lạnh lẽo như băng: “Cũng không biết việc tư như thế nào lại khiến ta mắc sai lầm lớn như vậy? Người biết rõ người này là phản tặc Đại Chu, đã nắm số mệnh trọng phạm, tội đáng chém. Chưa biết chừng chết ở trên đường, còn bớt chút tai vạ.”

Mặc Từ không hề nghĩ ngợi, đáp lại lời nói của hắn, “Theo như các người nói Nguyên tiên sinh là phản tặc Đại Chu, thân là quan viên Đại Chu vì sao các người không quang minh chính đại đòi người với Nam Đức, ngược lại làm việc lén lút giống như trộm. Đại Chu – Nam Đức vốn có giao tình tốt, thời điểm Nguyên tiên sinh là Tể tướng Nam Đức, sao các người không đến tìm, đến khi người ta thất thế mới bỏ đá xuống giếng. Rõ ràng hắn vẫn còn giá trị lợi dụng. Khâm phạm quan trọng của triều đình thì nên giao cho Hoàng Thượng xử trí. Bản thân hắn không để ý chuyện mang vạ, người cũng đừng quá sốt ruột muốn tính mạng người ta.”

“Xem ra có nói người cũng không hiểu.” Mặc ca này đứng về phía Nguyên Trùng, có nói với hắn cũng giống như đánh giấc, tổn sức phí nào.

“Ta có hiểu hay không cũng chẳng liên quan gì, Tiêu Tướng quân mời đại phu đến là được. Cũng không nhất định phải ở trên thuyền, xuống thuyền cũng có thể. Tốt xấu gì cũng là một mạng người, coi như các người tích phúc cho chính mình, lòng tốt luôn có báo đáp tốt.” Mặc Từ ở lời nói thượng vừa đám vừa xoa, giáo huấn một chút khuyên nể nhân hướng thiện.

“Mặc ca, người nói với hai người chúng ta cũng vô dụng. Nguyên đại nhân do hai vị này phụ trách mang đi, có mời đại phu hay không, phải xem ý tứ của họ.” Trọng An trước sau vẫn không muốn hoàn toàn trở mặt với Mặc Từ, liền cho hai người kia đóng vai phản diện, cũng mặc kệ ý kiến của bọn họ.

Mặc Từ nhìn hai nam tử trái phải Nguyên Trùng, không phải là hai người Tiêu Nhị Lang đem đến sao? Lại dùng chiêu này với nàng, ba lần bốn lượt, người nào cũng có thể lấy ra làm bia chấn.

Vì thế, nàng cười khê, coi như khách khí nói với Trọng An, “Lời nói của Trọng An tiên sinh tất nhiên là ta tin. Chẳng qua, hai vị này chẳng phải luôn nghe lệnh của Tiêu Tướng quân hay sao? Thật ra là ta thấy Nguyên tiên sinh đáng thương như vậy, hon nữa lên chung một thuyền cũng là người có duyên, cho nên nghĩ có thể giúp chút nào tốt chút ấy, đối với các vị cũng tuyệt đối không có ác ý. Ta nói luôn giữ lời, người xuống khỏi thuyền Vĩnh Phúc, chính là cầu về cầu, đường về đường, sau này gặp mặt cũng sẽ coi như không quen biết, xin tiên sinh đừng lo ta muốn cướp người.”

Trọng An suy nghĩ: Nếu người sớm thể hiện là người chỉ có lòng cảm thông với đệ nhất tham quan chứ không có ý định muốn kết bái với hắn là tốt rồi. Như thế mọi chuyện cũng không căng thẳng đến mức này, lời nói của người cũng trở nên hữu dụng hơn.

“Sự đối đãi khác biệt của người với người có duyên thật đúng là lớn.” Tiêu Nhị Lang ôm cánh tay trào phúng cười, “Ngồi chung một cái thuyền, lại nổi giận đùng đùng đuổi chúng ta cút.” Thăng nhãi này miệng lưỡi xảo quyệt, thật sự là càng nghe càng buồn cười.

Hai con mắt Mặc Từ mở to, cúi đầu liếc nhìn Nguyên Trùng đang bị người ta điều khiển, âm thầm đọc ba lần “chuyện nhỏ không nhìn không làm nên việc lớn”, khi ngẩng đầu, giọng điệu bình thản vô cùng, cười đến hòa ái, “Tiêu Tướng quân, ta chỉ là một kẻ thô lỗ. Theo như cách nói của các người chính là kẻ lậu buồn lậu không hiểu quy củ. Có nói vài lời khó nghe, ngại chỉ cần ngoáy ngoáy lỗ tai, không để ý là được. Hon nữa, khi đó ta nhìn việc không nhìn người. Đang yên đang lành, người của tướng quân khi dễ khách trên thuyền ta, nếu ta không ra mặt, chẳng phải là mất hết thanh danh? Lại nói tiếp, ba ngày này, ta cũng không bạc đãi nhóm các người. Thức ăn ngon đều để cho các người, khoang thuyền sạch sẽ cũng chỉ để cho các người ở, ta và đám huynh đệ ngủ trong khoang chứa hàng.”

Nói đến đây, Mặc Từ một tay kéo Tiêu Nhị Lang, một tay kéo Trọng An, hơi rời xa Nguyên Trùng và hai người áp tải hắn.

“Người làm cái gì?” Tiêu Nhị Lang phất tay áo đánh văng tay Mặc Từ, chán ghét nhưng không hiểu sao có chút do dự.

Mặc Từ cũng buông Trọng An ra, nhỏ giọng nói chuyện, “Ta nói thật với hai vị, ta nhận của bị kia rất nhiều lộ phí, cho nên ngoài mặt tất nhiên cũng phải làm cho có. Nếu không sao biết ăn nói với người ta? Nhận tiền của người ta rồi thì phải làm việc cho họ. Chuyện này ta cũng không còn cách nào. Nếu biết rằng ngài là tướng quân, cho mười cái đầu, ta cũng không dám làm đuổi ngài cút. Đến khi biết thì đã muộn, nhưng vẫn phải mạnh mẽ đến cùng, nếu không trên thuyền này còn ai nghe ta nói nữa?”

Tiêu Nhị Lang thấy Mặc Từ đột nhiên ăn nói khép nép, trong lòng không thấy dễ chịu, ngược lại càng thêm khinh miệt, kết luận chỉ là tên tiểu nhân không có cốt khí.

“Mặc ca, ý của người là, người đối chọi với chúng ta thật ra là đang giả vờ giả vịt?” Trọng An lại bị lời nói của Mặc Từ làm cho hơi mê đi. Không giống với những người khác, hắn vốn đang rất thương thức sự can đảm của tiểu tử này.

“Trọng An tiên sinh thật sự là người thông minh, ta vừa nói đã hiểu được. Hon nữa, chúng ta đi thuyền, sợ nhất là người chết xúi quẩy. Mặc dù là rời thuyền là được nhưng đi xa vẫn không tránh được rắc rối. . . Tóm lại đối với thuyền Vĩnh Phúc là điềm xấu.”

Thấy Tiêu Nhị Lang và Trọng An đồng thời bởi vì lời nói thô thiển của nàng mà nhũn mảy, Mặc Từ âm thầm đắc ý đã làm sâu thêm ấn tượng về một kẻ thô lỗ của bản thân, tiếp tục nói: “Cũng không nhất định phải mời đại phu lên thuyền. Ngay ở gần bến thuyền, có người tên là Phương lang trung, hô to một tiếng là hấn đến, xem bệnh rất thuận tiện, phương thuốc cũng có thể bàn bạc. Để bệnh tình của vị kia tốt lên một chút, các người dễ dàng báo cáo kết quả công tác, cũng không ai nói các người bạc đãi tù binh, lên thông đồng với địch...”

Tiêu Nhị Lang nói một câu: “Nói hươu nói vượn”. Về mặt tỏ ra không kiên nhẫn.

Trọng An suy nghĩ một chút, đưa tay xoa cằm, “Mặc ca thẳng thắn như thế, chúng ta cũng không nên trách giận người. Chỉ là Nguyên Trùng từng châm ngòi khiến hoàng đế Nam Đức cùng Đại Chu ta có không ít hiềm khích, quan lại trong triều đều công khai lên án hấn, ta và Tiêu Tướng quân quả thật không tiện chiếu cố, tránh rơi vào mắt người có tâm. Nhưng nếu Mặc ca thật sự muốn tránh xui, vẫn có biện pháp.”

Tiêu Nhị Lang không biết Trọng An có ý đồ gì, ánh mắt thăm dò sắc mặt của hấn.

Giống như Trọng An vẫn luôn tử tế với Mặc Từ, Mặc Từ đối với Trọng An cũng không có phản cảm quá lớn nào. Nàng nghe hấn nói có biện pháp, đã tin hơn phân nửa, hai tay ôm cái quyền, tư thế thỉnh giáo, “Tiên sinh có biện pháp gì?”

Ngón cái và ngón trỏ đang sờ cằm của Trọng An bày ra hình chữ bát, ngón trỏ duỗi ra chỉ về hướng hai người sắp áp giải Nguyên Trùng, “Hai người kia không phải là thuộc hạ của chúng ta, chỉ là được bên trên nghe chúng ta điều khiển. Vẫn có câu, Diêm vương dễ, tiểu quỷ khó chơi. Nếu như Mặc ca chịu bỏ chút bạc, tiểu quỷ cũng không phải khó qua.”

“Trọng An” Tiêu Nhị Lang nghe hiểu, cũng không đồng ý.

Mặc Từ đương nhiên cũng nghe hiểu, “Chẳng lẽ tiên sinh đang đùa ta? Đến lúc ta làm thật, bọn họ không chịu nhận thì biết làm sao?”

“Mặc ca an tâm. Chỉ cần người có thể thuyết phục bọn họ, chúng ta tuyệt đối không hai lời.” Trọng An nói chúng ta, bao gồm Tiêu Nhị Lang.

Mặc Từ chấp tay mà đi.

“Vì sao người lại dạy kẻ kia làm như thế?” Tiêu Nhị Lang không vui.

“Ta muốn nhìn xem đến tột cùng là hấn thông minh hay là ta ngu.” Trọng An ha ha cười, “Cũng có lẽ, ta không muốn thừa nhận mình nhìn lầm người.”

Tiêu Nhị Lang nhìn Mặc Từ đi đến chỗ hai người kia nói một hồi, sau đó lấy từ trong tay áo ra một tấm ngân nhét vào trong tay hai người, hai người kia lập tức nhìn về phía hấn.

“Đại tướng quân, người gạt đầu đi.” Trọng An vẫn chú ý bên kia hướng đi, “Chúng ta đều rõ ràng, không trị thương cho hấn, rất có thể hấn không cảm cự nổi đến kinh thành. Chỉ là hấn từng khiến chúng ta chịu khổ nhiều vậy, thật sự không thể cam tâm tình nguyện bỏ bạc ra cho hấn.”

“Nay có người tự nguyện bỏ tiền túi, có sao mà không làm?” Tiêu Nhị Lang tiếp lời, vươn ra hai cái ngón tay, còn ra dấu là nguyên bảo, “Trọng An, ta khiến tiểu tử kia phải nhổ ra hai trăm lượng bạc đã nuốt của chúng ta lúc trước, thế nào?”

“Nếu Tiêu đại tướng quân đã nghĩ thông suốt, ai có thể lợi hại hơn người?” Trọng An nhếch môi.

Bạn đang đọc truyện *Chương Sự (Hố)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 88: Cùng Quân Minh Châu (Nhị)

“Ta còn muốn ngay cả phí thuyền hấn cũng phải nhổ ra.” Tiêu Nhị Lang thấy Mặc Từ đổi tám ngàn phiếu khác, lần này hấn gạt đầu, “Lần này chỉ là cảnh cáo nhỏ. Tốt nhất sau này hấn ngoan ngoãn một chút, nên biết đứng ở phương nào. Ta thật sự muốn dạy dỗ hấn một trận.”

Xem ra, Mặc ca này đắc tội không ít với Tiêu Bạch Vũ. Trọng An thấy Tiêu Nhị Lang đã đi về phía Nguyên Trùng, cũng vội vàng đuổi theo.

Chạy tới bên cạnh Tiêu Bạch Vũ, vừa sóng vai đi vừa nói, “Người xem bộ dáng của hấn vừa rồi nói chuyện với chúng ta, là bộ dạng chúng ta thường nhìn thấy ở trên người hấn, tiểu nhân vật xu đồ nịnh hót. Nhưng nhớ lại dáng vẻ nổi giận ở trên thuyền ngày ấy, thật sự không giống hành động kẻ tiểu nhân có thể làm ra được. Hấn làm sao có thể học được ngoan ngoãn, sao có thể dạy dỗ? Lại nói hiện tại, lấy lòng chúng ta còn chưa xong, ta mới chỉ nói một câu, hấn đã vội vã đi sang bên kia đưa tiền. Thật sự không hiểu là hấn ngu ngốc, hay là căn bản không để chúng ta vào mắt? Nếu như vậy, những lời vừa rồi hấn nói với chúng ta đều là nói dối.”

Tiêu Nhị Lang cho rằng Mặc Từ là không để bọn họ vào mắt. Thằng nhãi họ Mặc này, quá thông minh, đâu có vẻ gì là ngu ngốc? Ánh mắt hấn lạnh lùng

đào qua, dừng lại trên người nam tử không có chút sức lực nào bị áp tải ở đằng kia. Nguyên Trùng, rốt cuộc thì nguoi bỏ bao nhiêu bạc mà làm cho kẻ này tận tâm như thế? Chỉ là một tù nhân, mà vẫn vì hấn lo trước lo sau.

“Trọng An, lần này mang theo kẻ kia, nhất định phải cẩn thận một chút. Hấn quý kẻ đa đoan, âm ngoan giả dối, không biết khi nào sẽ tính kế chạy trốn, nguoi tuyệt đối không nên bất cẩn.” Tiêu Nhị Lang nhắc nhở bạn tốt, “Hơn nữa, đi đường phải tránh những nơi đông người ra, đừng để cho đám người kia biết được, nửa đường đến giết nguoi.”

Đám người kia, chính là nhóm người bị mặt đến cướp người đầu tiên. Nếu như hấn đoán không sai, có lẽ là đám người Đại Cầu đêm đó gặp được trên sông, hoặc có liên quan đến bọn họ.

“May mắn chúng ta đã biết hấn không có võ công, nếu không cho dù có Thạch Lỗi, ta cũng không an tâm, không phải nguoi thì không được.” Thương lượng xong xuôi, sáu người chia ra hai nhóm. Thứ nhất, đề đòi đi sự chú ý của người khác. Thứ hai, bọn họ vẫn còn chuyện chưa làm xong.

“Nếu nguoi nghĩ như vậy, ta có thể đổi với nguoi.” Tiêu Nhị Lang cũng muốn áp tải người hơn.

Nhưng Trọng An lại lắc đầu, nghiêm trang cự tuyệt, “Như vậy sao được? Một người là di nương của nguoi, không phải của ta. Một người là em dâu của nguoi, càng không phải của ta. Tiêu gia đón dâu đưa thân, tự nhiên phải do con cháu Tiêu gia dẫn đầu. Lão đệ của nguoi không chịu ra mặt, nguoi là ca ca tất nhiên phải làm thay.”

Tiêu Nhị Lang không để ý tới Trọng An, nhắc tới đệ đệ tốt của mình, không có gì để nói.

Lúc này, hai người cách Mặc Tử rất gần, có thể nghe thấy nàng ở đằng kia tận lực nhờ vả.

“Hai vị quan sai đại nhân, bạc này dùng còn lại bao nhiêu sẽ thuộc về các nguoi. Không cần quá phiền toái hai vị, chỉ cần giúp Nguyên tiên sinh mời một đại phu, bốc chút thuốc, trên đường giúp hấn uống thuốc là được. Tuy rằng công lao các nguoi bắt được hấn cũng không nhỏ, có điều người sống vẫn có công dụng lớn hơn nhiều so với người chết, hai vị nói xem có phải không?”

Tuy rằng hai người kia sau khi được sự đồng ý của cấp trên mới thu bạc, nhưng không thể không thừa nhận, tiểu tử này nói rất lý, giá trị của đệ nhất tham quan khi còn sống lớn hơn nhiều lần khi đã chết.

Tiêu Nhị Lang vốn định nói, chỗ bạc này sau khi sử dụng cũng chẳng còn lại bao nhiêu. Nhưng cuối cùng chỉ làm bộ như không biết, thúc giục hai người kia đưa Nguyên Trùng lên bờ.

“Chậm đã.” Mặc Tử vẫn chưa hết việc.

Nếu không để ý đến thân phận của mình, Tiêu Nhị Lang thật sự muốn được xúc động một lần như Thạch Lỗi, một kiếm cắt luôn đầu lưỡi của họ Mặc kia, để xem hấn còn dong dài sinh sự được không.

“Nguoi còn muốn như thế nào?” Hối lộ bạc, hấn có thể mất nhắm mắt mở cho qua. Mời đại phu, hấn cũng đã đáp ứng. Người này lại dây dưa không dứt.

“Tiêu Tướng quân đừng tức giận, ta chỉ muốn nói lời tạm biệt với Nguyên tiên sinh mà thôi.” Đối với sự mất kiên nhẫn của Tiêu Nhị Lang, Mặc Tử đột nhiên kiên nhẫn vô cùng, lời nói không còn sắc bén nữa. Nguyên nhân không gì khác, bởi vì những chuyện nàng muốn làm, đều toàn tâm toàn sức, cũng không cần nói những câu kích thích đối phương.

Tiêu Nhị Lang nghe thấy ngữ khí Mặc Tử dịu đi, hơi sừng sốt.

Hấn sừng sốt, người khác lại cho là hấn ngầm đồng ý, đương nhiên càng không có lý do gì hô quát hành vi của Mặc Tử.

Mặc Tử vẫy tay một cái, Sầm Nhị nâng một chiếc mâm lớn lại đây, bên trên đặt một bao quần áo không lớn, một bầu rượu hai cái cái chén, còn có một chiếc bình gỗ nhìn vô cùng khéo léo tinh xảo.

“Nguyên tiên sinh, trong bao này có hai bộ quần áo cũ sạch sẽ, trên đường nguoi có thể đổi dùng. Lọ gỗ này có thể đựng nước mang theo bên nguoi, nắp bình có thể đóng mở như thế này.” Mặc Tử làm mẫu một chút, lại dẫn đến mấy ánh mắt tò mò nhìn chăm chăm, nàng không để ý tiếp tục nói, “Đưa quân ngàn dặm, cuối cùng vẫn phải từ biệt. Ta lấy trà thay rượu, từ biệt tiên sinh, chúc tiên sinh thuận buồm xuôi gió, gặp dữ hóa lành.”

“Chậm đã.” Tiêu Nhị Lang rốt cục nhớ ra kẻ này giao hoạt, cũng học Mặc Tử chậm đã một hồi, phân phó hai người bên cạnh Nguyên Trùng, “Kiểm tra một chút, xem có cái gì khả nghi dấu ở trong hay không.”

Vì thế, bọc hành lí được mở ra, hai bộ quần áo bị lật tung, lại tùy tiện nhét trở lại, nhìn qua to ra mấy lần so với lúc trước. Chiếc bình gỗ cũng bị kiểm tra, xoay phải vặn trái, cảm thấy mới mẻ, còn lật lại vài lần, nhưng cẩn thận xem xét cũng không thấy giấu được thứ gì. Bầu rượu cũng bị mở ra, bên trong không có gì đáng nghi. Cuối cùng, hai người kia quay lại lắc đầu Tiêu Nhị Lang và Trọng An.

Ánh mắt Tiêu Nhị Lang vẫn dõi theo bọn họ kiểm tra, đến khi bọn họ quay lại lắc đầu, thì tự mình tiến lên cầm lấy bình gỗ, chỉ vào nắp bình hỏi, hỏi Mặc Tử, “Đây là cái gì?”

“Cái nắp.” Bình này, đừng xem thường trình độ thiết kế nó, không thể hiểu được nguyên lý, người bình thường không thể lập tức hiểu được. Mặc Tử chắc chắn vị Nhị Lang Thần đại tướng quân này cũng không rõ.

Cái nắp? Tiêu Nhị Lang nhớ lại động tác của bọn tùy tùng lúc nãy, đem nó vặn ra, đặt ở lòng bàn tay nhìn xem, phát hiện bên trong có khắc hình xoáy. Lại đem nó đặt lên miệng bình, sau khi xoay hai vòng thì dừng lại, dùng sức rút, cũng không ra được. Dem bình dốc ngược xuống, kín kẽ không một lỗ hổng, so với nắp bằng gỗ nhét vào nắp bình dùng tốt hơn nhiều. Hắn cảm thấy vật nhỏ này cổ quái, muốn tìm cái cớ phá đi nhưng lại thấy đáng tiếc. Bởi vì mặc kệ kỳ quái thế nào, cũng không thể bỏ công cụ chạy trốn trong chiếc bình nhỏ này.

Trọng An cũng đi qua thử một chút, hần tò mò hỏi thẳng Mặc Tử, “Bình này thật thú vị, không biết Mặc ca lấy từ nơi nào?”

“Mua được từ một thương nhân đi biển.” Mặc Tử thuận miệng bịa ra.

Thừa dịp bọn họ để ý bình kia, nàng rót hai chén trà, đem một ly đặt vào tay Nguyên Trùng, “Tiên sinh, thừa lúc trà vẫn nóng uống đi thôi, còn một đoạn đường rất dài và vất vả phải đi.”

Nguyên Trùng ngẩng đầu, ngũ quan đáng sợ như trước, suy yếu cảm tạ Mặc Tử, uống một hơi cạn sạch. Sau đó, trong cặp mắt thâm quầng sưng vù lại hiện ra tinh quang sáng láng.

“Đa tạ Mặc ca vì Nguyên mỗ mà lo liệu hết thảy, nếu Nguyên mỗ có thể tránh được kiếp nạn này, chắc chắn sẽ báo đáp ơn cứu mạng của ngài.” Giọng nói mơ hồ không rõ, giống như bị nội thương quá nặng, yếu ớt vô lực.

“Tuy thanh danh của tiên sinh không tốt, thanh danh của Mặc ca ta cũng không đáng tin cậy chỗ nào, nhưng những chuyện trong quá khứ cứ để nó qua đi. Ta chỉ cảm thấy hợp ý với tiên sinh, cũng đã tận sức mọn, nay mọi chuyện đều phải xem vận mệnh của tiên sinh.” Sau khi Mặc Tử quen biết Nguyên Trùng, đối với chuyện cô nhân động một chút là nâng chén tiễn biệt, tiền quân ngàn dặm đã có chút thấu hiểu.

Trên thuyền Vĩnh Phúc, gió lớn bắt đầu nổi lên. Nước sông bạc trắng, đất trời mênh mông. Hai chén trà chạm vào nhau âm thanh giòn tan, làm người ta rung động đến tâm can. Mặc dù khuyết thiếu vật chất xa hoa, nhưng phương diện tinh thần cổ nhân so với người hiện đại còn đầy đủ hơn. Ngàn dặm xa xôi, tiễn đưa một người bạn. Trải qua hành trình khó khăn, chính vì nhìn núi cao sông lớn, một bài thơ cảm động, một đoạn văn từ còn chưa phổ nhạc, truyền qua vạn dặm, vượt qua thời không. Chính là khí phách và hoài niệm khiến trong lòng đều rung động. Muốn khóc thì khóc, muốn cười thì cười, dám yêu dám hận, chính là thứ đáng ca ngợi nhất thời đại này.

Mặc dù, đối với rất nhiều người mà nói, Nguyên Trùng là đại tham quan, là con tàn dư của phản đảng, tội không thể tha thứ. Nhưng nàng, dùng chính mắt mình, không nhìn thấy một chút nào tầm thường trên người này. Hắn, chỉ là một người rơi vào bước đường, một người đáng thương mang hận quốc thù nhà, một người đã có được hết thảy lại mất đi hết thảy. Có lẽ, nàng không đủ chính nghĩa; có lẽ, bản chất nàng tham tiền; có lẽ, ở một nơi nào đó nàng đồng cảm với hắn; có lẽ, nếu như khi hắn còn là Tề tướng, nàng sẽ không gặp gỡ người này. Đương nhiên, ngay từ đầu nguyện ý giúp đỡ hắn, thuận tụy là theo nhu cầu của cả hai bên. Hiện tại lại có điểm giống như bạn lâu năm? Hay là ngu tâm ngu, mã tâm mã?

Cuối cùng, cả bọc hành lý và chiếc bình gỗ, Tiêu Nhị Lang đều đồng ý để cho Nguyên Trùng mang theo. Vô luận cảnh giác như thế nào cũng không nhìn ra được mấy thứ đồ có gì để Nguyên Trùng lợi dụng.

Nhìn Nguyên Trùng bị áp tải rời khỏi thuyền, trên bờ xe ngựa đã đứng chờ từ trước, chợt Mặc Tử nghe thấy Tiêu Nhị Lang gọi nàng.

“Tiêu Tướng quân còn có việc sao?” Nàng nghiêng mặt, thần sắc không được thoải mái lắm.

Tiêu Nhị Lang duỗi tay ra, “Đồ của ta có thể trả lại được rồi chứ?”

“Cái gì vậy?” Tâm tình không thoải mái, cho nên nghĩ không ra, Mặc Tử nháy mắt mấy cái, có chút ngây ngốc.

“Mặc lão đệ, ngài không phải muốn nuốt luôn đồ gia truyền của hắn chứ?” Chuyện Nguyên Trùng đã được giải quyết, Trọng An cũng vui vẻ trở lại, “Đừng trách ta không nhắc nhở ngài, tuyệt đối đừng có ý nghĩ đó, nếu không ——” Tay hắn đặt ở trên cổ làm tư thế cắt cổ.

“À.” Nhớ tới món đồ Tiêu Nhị Lang đưa cho nàng trước khi lên đường, Mặc Tử vội vàng lấy từ trong ngực ra một chiếc túi nhỏ, đồ ngược, miếng sắt lúc trước Tiêu Nhị Lang dùng để đặt cọc lẫn ra rơi vào trong lòng bàn tay nàng. “Xem trí nhớ của ta, tuyệt đối không phải là muốn chiếm lấy thứ này, thật sự là quên mất.” Chiếm Thủy Tinh châu, còn có thể hiểu được. Miếng kim loại này, đưa vào hiệu cầm đồ, có lẽ còn chẳng đáng một đồng. Dù sao nàng cũng không nhìn ra giá trị.

“Tiêu Tướng quân, vật đã hoàn trả nguyên dạng, hai chúng ta không còn thiếu nợ nhau. Xin tướng quân hãy nhớ rõ điều đã hứa hẹn, về sau đừng tìm chủ nhân của ta và Vọng Thu lâu gây phiền toái. Như vậy, đám người chúng ta cũng sẽ đảm bảo kín mồm kín miệng. Hơn nữa, không biết ta đã nói hay chưa, nhưng lần này là chuyện hàng cuối cùng của chúng ta, chủ nhân của ta quyết định sau này thu tay không làm. Nếu các ngài lại muốn tìm thuyền đi cướp vị quan nào nữa, xin tìm người khác.” Tốt lắm, chuyện cần nói đều nói xong rồi.

Giọng điệu kẻ này khi nói chuyện với hắn vì sao nghe luôn có cảm giác chói tai? Tiêu Nhị Lang hừ một tiếng, bàn tay to duỗi lại, nắm lấy vật kia.

Trọng An thấy bầu không khí lại bắt đầu căng thẳng, vội vàng lôi kéo Tiêu Nhị Lang rời khỏi thuyền, không quên chấp tay cáo biệt, “Mặc ca, ta thấy túi hương của ngài rất tinh xảo, nhất định là tín vật của người trong lòng. Rời nhà đã mấy ngày, chắc hẳn ngài đang rất sốt ruột, chúng ta không chậm trễ ngài nữa, như vậy cáo biệt tại đây, lần sau... không hẹn.”

Mặc Tử phì cười nhìn bóng dáng bọn họ rời đi. Người trong lòng?

Lúc này, trong xe ngựa màu xám, Nguyên Trùng nhả ra một vật từ trong miệng.

Đó là một quả cầu sáp hình tròn, Mặc ca đã bỏ vào trong chén trà đưa cho hắn uống.

Ngón tay tiều tụy nhẹ nhàng bóp nát cầu sáp, lộ ra một tờ giấy dài nhỏ. Hắn mở ra đọc thầm, đầu tiên là hơi giật mình, sau đó nở nụ cười. Ngũ quan gần như lệch khỏi vị trí, nụ cười kia thật xấu, nhưng lại rất thật. Hơn nữa, xuất hiện trong vận mệnh u tối của hắn, giống như truyền vào một luồng sức sống mãnh liệt.

Sau khi xem xong, Nguyên Trùng đem cầu sáp đã bị bóp nát nhét xuống dưới sàn xe ngựa, còn tờ giấy lại bỏ vào miệng, nhai nát nuốt vào. Đầu dựa vào thành xe, ánh mắt xuyên qua tấm màn đen, nhìn về phía thuyền Vĩnh Phúc, đôi môi tái nhợt khô nứt khẽ động. Đó là một chuỗi những câu nói, nhưng chỉ nghe thấy vài chữ ——

“Cùng Quân minh châu...”

Bạn đang đọc truyện *Chương Sự (Hố)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 89: Màn Kịch Kết Thúc (Nhất)

Cỏ xanh mọc trên đầu tường đầy rậm quăn cả về phía sau. Bụi đất bay bốn phương tám hướng, dưới ánh mặt trời lại lấp lánh lung linh.

Mặc Từ đứng dưới chân tường, ngược mắt nhìn lên, mặt mày xám xịt, không biết phải làm gì. Tường này nếu như thấp hơn một mét, nàng sẽ có thể trèo qua. Trở về trễ một ngày, không biết Tiêu Y đã ghé chơi chỗ nào rồi. Nàng ở ngoài tường giả tiếng mèo kêu nửa ngày, lại chỉ gọi đến vài con mèo hoang, bên kia tường một chút động tĩnh cũng không có.

Không phải Cầu Tam nương đã già đi rồi chứ? Nghĩ như vậy, tâm tình Mặc Từ thoáng chốc trải qua ba giai đoạn cả kinh, vui mừng, bình tĩnh.

Trước hết là cả kinh, đột nhiên mờ mịt, có cảm giác không biết tiếp theo nên đi con đường nào. Sau khi trọng thương mất trí nhớ tỉnh lại, người đầu tiên nàng nhìn thấy chính là Cầu Tam nương, bởi thế nàng đã sinh ra tâm lý ý lại giống như với người thân chẳng? Có điều khả năng này không cao lắm. Nói nàng lừa, chấp nhận tình cảnh như hiện tại là vì loại tình cảnh như thế này nàng vẫn có thể chấp nhận. Hơn nữa, bản thân nàng đối với đám người Bạch Hà còn giống người thân hơn. Còn với Cầu Tam nương, nàng vẫn không thể tìm đúng định vị. Có khi cảm thấy bản tính nàng ta rất tốt, có khi lại cảm thấy nàng ta thật khó hầu hạ khiến cho bản thân lập tức muốn cao chạy xa bay.

Sau đó là vui vẻ. Nếu như Cầu Tam nương đi rồi, nàng đương nhiên không cản trở về Cầu phủ. Cầu Tam nương bỏ lại nàng, cho nên cũng không có lý do đi báo với quan phủ nàng là nô tỳ bỏ trốn. Đường như, cơ hội tự do đến rồi.

Cuối cùng khi bình tĩnh lại, Mặc Từ không khỏi buồn cười, nàng thật sự là nghĩ quá nhiều rồi. Mới vừa rồi ở Vọng Thu lâu hỏi qua Sầm đại chương sự, nhiều ngày nay Cầu Tam nương chỉ truyền tin tức cho hắn một lần, chính là bảo hắn chuẩn bị đồ cưới và người khuân rương hòm cho tốt. Đại tiểu thư Cầu phủ già lên kinh thành, chuyện lớn như vậy, mọi người không thể không biết. Hơn nữa, tính tình đại tiểu thư của Cầu Tam nương, nàng hiểu hơn ai hết. Miệng tàn nhẫn, cá tính xảo quyết, nhưng cũng là một nữ tử có thể yên tâm giao phó mọi chuyện. Nếu nàng đã đáp ứng giải quyết chuyện nhà đầu thu phòng phiến toái, nhất định sẽ làm được. Hơn nữa, nàng và Tiêu Nhị Lang vừa mới trở về Lạc thành. Nàng đoán, lần này đội ngũ đón dâu của Tiêu gia, hẳn chính là đại biểu cho nhà trai. Hắn chưa đi thì Vệ di thái thái chưa đi, như vậy đương nhiên Cầu Tam nương cũng chưa đi.

Vì thế, đợi hơn nửa canh giờ, đến khi sắc trời dần dần tối đen, Mặc Từ quyết định đổi một thân nữ trang, đi về phía cửa lớn Cầu phủ. Tới nơi nhìn thấy trên cửa chính phía đông của Cầu phủ, dán hai chữ hi đỏ tươi, đèn lồng đỏ, câu đối đỏ, đỏ đến náo nhiệt. Hôn sự của Cầu Tam nương như ván đã đóng thuyền, rốt cuộc cũng sắp sửa tiến hành.

Mặc Từ duỗi tay đập cửa, nghe được một giọng nói quen thuộc vọng từ bên trong ra, âm thanh lại bị ép cẩn thận đến mức trầm thấp, hỏi là ai.

“Nhị Nha phải không? Là ta, Mặc Từ.” Lúc trước chỉ cần khẽ gõ cửa một cái, mặc kệ là ai, trước tiên đều mở cửa nghênh đón, hôm nay làm sao vậy?

Cửa lớn vẫn không nhúc nhích, chỉ có cánh cửa nhỏ bên cạnh khẽ hé ra, là cửa nhỏ ngày thường tới tớ hay ra vào.

Nhị Nha lộ ra nửa cái đầu, nhìn thấy thật sự là Mặc Từ, mới toét miệng vẫy vẫy tay với nàng, “Tỷ tỷ tốt, tỷ đã trở lại rồi, mau vào.”

Mặc Từ vừa đi vào, Nhị Nha lập tức đóng kín cửa, lại xoa xoa tay nhìn bốn chung quanh, bộ dáng có chút khẩn trương.

Nghĩ đến việc Tiêu Y không thấy đâu, biểu hiện của Nhị Nha lại khác thường, trong đầu Mặc Từ biết đã có chuyện gì đó, vừa mở miệng là hỏi: “Ta rời phủ mới mấy ngày, hôm nay trở về lại có cảm giác không bình thường. Nhị Nha, có chuyện lớn nhỏ gì mau nói cho ta biết, tránh để ta vào trong kia lại mạo muội đắc tội với người ta.”

“Tỷ tỷ, cảm giác của tỷ thật đúng.” Nhị Nha ngó quanh thấy bốn bề vắng lặng, muốn kéo ống tay áo Mặc Từ, lại không dám đường đột, vò đầu nói,

“Tam Cô nương được gả cho Tam công tử của Kinh Vương phủ, chắc tỷ đã biết, ta không cần nói nữa. Trước nói về Điền Đại, hai ngày trước đột nhiên chạy tới chỗ Tử gia nói tuổi lớn, hi vọng có thể về quê dưỡng lão, cứ như vậy được Tử gia đồng ý, ở trước mặt chúng ta đốt đi khế ước bán thân của hắn, hôm qua là ngày cuối cùng hắn ở lại phủ, buổi tối chúng ta cùng nhau uống rượu. Sau đó, tỷ đoán xem thế nào?”

“Như thế nào?” Nhị Nha nói sai rồi, chuyện này nàng cũng biết.

“Sáng nay, ta đến nhà hắn biểu chút đồ, ấy thế mà nhà hắn đã trống không, giống như nhà ma.” Nhị Nha vỗ vỗ bộ ngực gầy trơ xương, giống như vẫn còn kinh sợ.

“Cái này có gì mà đáng sợ, tối hôm qua uống rượu xong, sáng nay hắn lập tức chuyển đi.” Điền Đại là người được Mặc Tử đề bạt, làm việc cho Cầu Tam nương.

Cầu Tam thấy Điền Đại trung thành, bản thân thì sắp xuất giá, người Trương thị đưa cho lại không thể tin dùng, cho nên đã bảo cả nhà hắn cùng nàng chuyển lên kinh thành. Ngày thường miệng lưỡi Điền Đại độc địa đắc tội đến không ít khách nhân của Cầu Tử, cho dù trở thành người gác cổng vẫn không chịu thu liễm, nhưng hắn ở trong phủ đã hơn hai mươi năm, từng hầu hạ bên người Cầu lão gia, không thể tùy tiện đuổi đi. Nay bản thân hắn muốn đi, Cầu Tử đâu còn để ý đến khoản bạc chuộc thân, vội vã như làm việc thiện, đem khế bán thân của hắn đốt đi. Điền Đại được tự do, cũng không muốn ở lại lâu, đương nhiên là vội vàng lên kinh thành làm chuyện Cầu Tam nương giao phó.

“Lão đầu này rồi đi không nói với ta một tiếng, uống công ta coi hắn như thóc thóc.” Lời này của Nhị Nha là dối trá. Ở trong đáy lòng hắn, thường oán giận bị Điền Đại liên lụy, không có được cơ hội ở gần bên người chủ tử.

Trong lòng Mặc Tử hiểu rõ, nhưng ngoài miệng lại nói khác, “Bỏ đi, lo cho hắn làm gì? Hắn đi rồi, người cần thận làm việc, rất nhanh có thể thăng tiến.”

Có ai không thích nghe những lời bản thân muốn nghe? Nhị Nha vui vẻ cười ngây ngô, sớm đã quên Đông Nam Tây Bắc.

Mặc Tử thấy thế, tiếp tục hỏi: “Nhị Nha, tại sao lúc này khi mở cửa ngói lại khản trương như thế?”

“Quản gia giao phó xuống, nói chỉ cần trời vừa tối, phải đóng cửa lớn lại. Người tới nhất định phải hỏi rõ là ai, nếu như không có thiệp mời, thì không để tiến vào. Bởi vậy, ta phải đặc biệt cẩn thận. Việc này thật không dễ dàng, cách một cánh cửa nói chuyện thật khó.” Nhị Nha lại lần nữa nhìn ngó bốn phía, hơi dựa gần thêm vào Mặc Tử, giọng nói rất nhỏ, “Tỷ tỷ, lời này ta vốn không nên nói với người khác, ta chỉ nói cho tỷ thôi.”

Mặc Tử nghe thế khẽ ồ một tiếng.

“Cách đây không lâu ta có nhận một quản sự trong viện làm mẹ nuôi.” Nhị Nha là kẻ có ý tưởng, cũng rất biết hành động, “Hôm trước, ta đến nhà mẹ nuôi uống rượu, bà ấy và ta nói chuyện phiếm, đến khi say khướt đã nói ra một chuyện. Ngã Liên trong viện của Tử gia không phải đang có thai sao? Nhưng ta nói cho tỷ biết, đứa bé kia không phải của Tử gia. Chuyện này, xảy ra ở nhà khác không phải quá ngạc nhiên. Có điều, người Ngã Liên lên lút cùng chính là Ngũ gia, đứa nhỏ trong bụng cũng là của Ngũ gia. Loại chuyện này mà truyền ra ngoài, đừng nói là chủ tử, ngay cả hạ nhân chúng ta cũng cảm thấy xấu mặt. Người không biết, còn cho rằng toàn phủ không có quy củ, trên dưới đều xằng bậy như nhau.”

Những người biết chuyện này chỉ sợ cũng không ít. Cầu Ngũ thích đùa giỡn với hạ nhân sau núi đá giả, cũng không phải chuyện gì bí mật. Nhưng lúc này lại khơi nó lên, ngoại trừ Cầu Tam nương, nàng không nghĩ ra được người thứ hai. Chẳng qua, mạo hiểm hủy diệt toàn bộ thanh danh Cầu phủ, Cầu Tam nương làm như vậy, thật sự là vì nàng sao?

Theo như những gì Nhị Nha nói, Mặc Tử không nghĩ ra.

Giả bộ vô cùng kinh ngạc, nàng che miệng, “Chuyện này, không phải chứ? Ngã Liên chỉ ít cũng được coi là nửa chủ tử, ngày thường luôn tỏ ra khuôn phép, làm sao có thể cùng Ngũ Gia ——”

“Chuyện này không giả được, Ngũ Gia đã thừa nhận với phu nhân rồi. Hai ngày hôm nay khuôn mặt Tử gia lúc nào cũng sa sầm, người hầu hạ bên cạnh hắn chịu không nổi. Chính mắt ta nhìn thấy, hai huynh đệ họ đang rất căng thẳng. Ngũ Gia đến thì Tử gia đi, Tử gia ở, Ngũ Gia không dám đến. Vốn ta còn cảm thấy khó hiểu, đến khi nghe được chuyện này mới ngộ ra. Hơn nữa, hôm qua đại phu có đến đây hai lần. Ta lặng lẽ hỏi hắn, hắn chỉ lắc đầu, nói đáng thương. Ta đoán là, đứa nhỏ trong bụng Ngã Liên có lẽ không giữ được rồi.” Nhị Nha tuổi còn nhỏ, nhưng những chuyện biết, hình như cũng không ít.

“Lời này của người hình như không đúng lắm. Cho dù Ngũ Gia thực sự có quan hệ với Ngã Liên, nhưng sao có thể dễ dàng thừa nhận như vậy. Chuyện này xử lý không tốt, ngay cả huynh đệ cũng chẳng còn.” Mặc Tử tiếp tục cố gắng hỏi thăm. Nàng có thể hỏi Cầu Tam nương, có điều hỏi nhiều người cũng không sao.

“Tỷ tỷ không biết sao? Ngũ Gia đang rất coi trọng đại a đầu Bạch Hà của Tam Cô nương.” Quả thật Nhị Nha biết được nhiều hơn Mặc Tử.

Oanh —— trong đầu Mặc Tử nổ một tiếng. Cái gì? Cầu Ngũ coi trọng Bạch Hà? Sao có thể? Từ nhỏ Bạch Hà đã ở trong Cầu phủ, nhiều năm như vậy, Cầu Ngũ không hề có chủ ý gì với nàng, sao đột nhiên lại nổi lên hứng thú? Chưa nói đến việc Cầu Ngũ chịu ảnh hưởng của mẹ hắn, không để ý nhiều đến người bên cạnh Cầu Tam nương. Mà chỉ bằng tiếng xấu của Cầu Ngũ, Bạch Hà thường cảnh báo các nàng ở Cầu Ngũ trước mặt nhất định không được biểu hiện gì, chính nàng cũng rất cẩn thận làm bộ dạng không thú vị. Rõ ràng bình yên lâu như vậy, hiện tại lại thay đổi. Rốt cuộc là Cầu Tam nương đang tính toán cái gì?

“Nói cũng khéo, nếu không phải An mụ mụ bị Ngũ Gia đá gãy thắt lưng, đến nay vẫn còn nằm ở trên giường, cũng không tới phiên mẹ nuôi ta đến hầu hạ phu nhân. Chính tại bà ấy nghe thấy phu nhân nói với Ngũ Gia, nếu hắn không nói thật, chuyện của Bạch Hà cũng đừng tơ tưởng gì nữa. Đường như Ngũ

Gia bị Bạch Hà tỷ tỷ mê hoặc, lại được phu nhân sủng ái thành quen, cho nên chuyện gì cũng nói hết ra. Phu nhân tức giận đến nổi lập tức hôn mê bất tỉnh. Từ phu nhân gọi người đến, mẹ nuôi ta là người đầu tiên xuất hiện, đỡ phu nhân vào nằm nghỉ trong buồng.” Nhị Nha càng nói càng hùng hổ, “Tỷ tỷ, người nói chuyện này còn có thể là giả sao? Về phía Từ gia và Ngũ Gia, đều là huynh đệ ruột thịt, căng thẳng lần này có lẽ cũng chỉ một hồi rồi thôi. Chuyện này không tốt đẹp gì, nhưng nói cho cùng thì Ngã Liên cũng chỉ là một nha đầu, không danh không phận, đứa nhỏ đã mất, không phải càng dễ dàng đuổi ra khỏi phủ sao?”.

“Nhị Nha.” Giọng nói của Mặc Từ cũng thấp xuống.

“Tỷ tỷ, chuyện gì?” Nhị Nha vội hỏi.

“Người rất thông minh. Ta thấy người cũng rất có tiền đồ. Có điều, nếu người đã gọi một tiếng tỷ tỷ, ta sẽ dạy người. Về sau chuyện gì cũng phải dùng tâm nhãn để nhìn, mặc dù là người mình tín nhiệm, cũng phải hiểu khi nào nên ngậm kín miệng. Chuyện này một khi truyền ra ngoài phủ, chủ nhân truy hỏi xuống, nhờ đâu tra được là người, đừng nói người có một người mẹ nuôi, cho dù có mười mẹ nuôi, cũng không thể nào cứu được mạng nhỏ. Ta nghe xong những lời này nhưng coi như chưa nghe thấy gì, vừa rồi người chỉ mở cửa cho ta, cái gì cũng không nói. Hơn nữa, cũng không cần nhắc chuyện này với bất kỳ người nào, bao gồm cả chủ nhân. Chuyện này phải chôn chặt trong bụng người. Hiểu không?” Là vì tốt cho Nhị Nha, cũng vì tốt cho Cầu Tam nương sắp xuất giá, cuối cùng là vì tốt cho bản thân nàng, Mặc Từ nói một đàng làm một nẻo cũng không đỏ mặt chút nào.

“Tỷ tỷ...” Nhị Nha lắp bắp, thấy Mặc Từ liếc mắt nhìn một cái, lập tức khom người lui về phía sau, “Vâng, Nhị Nha đã biết.”

Mặc Từ không nói thêm nữa, duỗi tay nắm lấy một chiếc đèn lồng đỏ, xoay người đi vào bên trong viện.

Nhị Nha kinh ngạc nhìn bóng dáng yếu điệu của Mặc Từ, ra vẻ quyết tâm vỗ mạnh đầu mình một cái, lầm bầm: “Quả thực giống như tiên nữ. Diên Đại nói không sai, Nhị Nha, người chỉ là con cóc.”

Đêm tối âm trầm vẫn nuốt hết không sắc đỏ rực rỡ của đèn lồng, mọi người đều tránh sang một bên nhường đường cho người cầm đèn.

Chỉ chốc lát sau, đột nhiên lại có mấy ngọn đèn lưu ly, vội vã xuyên qua hành lang, đi cùng một phương hướng với đèn lồng đỏ.

Bạn đang đọc truyện *Chưởng Sự (Hố)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 90: Màn Kịch Kết Thúc (Nhị)

“Ai?” Người giữ cửa đều cẩn thận hơn hẳn lúc trước.

“Ta là Mặc Từ, nha đầu trong viện của Tam Cô nương.” Mặc Từ ở ngoài cửa viện đáp.

Khắp phủ là đèn lồng đỏ vui mừng, người trong phủ lại không có chút tâm trạng vui vẻ nào. Dù sao chủ mẫu nhà này cũng đang trong tâm trạng không tốt, ánh mắt hạ nhân sao có thể cao hứng được đây? Tuy nói chuyện hôn nhân lần này của Cầu Tam nương là rất tốt, nhưng nàng gả đi ra ngoài, gần như không còn quan hệ gì nữa với những người ở lại nơi này.

“Đã giờ nào rồi, sao vẫn còn ở bên ngoài?” Lão nhân coi cửa giọng nói lạnh lùng không chút thân tình, “Không biết sao? Hai ngày hôm nay nha đầu trong nội viện không được phép đi ra ngoài, cửa viện qua ngõ sẽ bị khóa, ngoại trừ nam chủ nhân và gả sai vật tùy thân, bất cứ ai cũng không được ra vào.”

Mặc Từ nghe giọng nói không quen, gọi chung là mù mù, “Bảy tám ngày trước ta rời khỏi phủ. Trong nhà có người bị bệnh, cô nương cho phép ta về nhà thăm bệnh mấy ngày. Hôm nay trở về, không biết giờ khóa cửa đã bị sửa lại. Mù mù có thể thu xếp, cho ta vào trong được không?”

“Không được.” Người bên trong lập tức cự tuyệt, “Phu nhân phân phó, ai dám không nghe. Hơn nữa, ta thu xếp cho người, đợi lát nữa một người khác đến, ta lại phải thu xếp sao? Một khi phu nhân trách tội xuống, người có nhận phạt thay được không? Đi đi, ra ngoại viện nói với quản sự một tiếng, tùy tiện tìm một chỗ ngủ, sớm mai lại đến.”

“Tôi lửa tắt đèn như thế này, bảo ta lang thang ở ngoại viện một đêm, sao có thể được? Ta đã nói với Tam Cô nương hôm nay trở về, mà sáng mai mới có mặt, không phải sẽ bị cô nương trách phạt hay sao. Cô nương nhà ta sắp gả đi, rất cần người hỗ trợ.” Đêm nay Mặc Từ nhất định phải đi vào, ở ngoài cửa cố gắng thuyết phục, “Mù mù, mở cửa giúp ta được không. Ta tự nhiên sẽ hiếu kính người.”

“...” Bà tử coi cửa nghe nói như thế, hiển nhiên có chút động tâm, nhưng vẫn chỉ hé mặt ra ngoài cửa, “Để ta xem người định hiếu kính ta như thế nào?”

Xem ra bạc cho ít là không được. Thời điểm không bình thường, phí qua đường cũng như nước dâng thì thuyền dâng. Mặc Từ cúi đầu tìm túi bạc vụn dất bên hông, nhưng lại không tìm thấy. Sau đó, mới nhớ mình vừa thay váy, túi bạc còn đang ở trong bao quần áo.

Vì thế, Mặc Từ đem đèn lồng đặt xuống một bên, ngồi trên mặt đất mở bọc quần áo, không quên nói thêm, “Mù mù, chờ ta tìm —— ”

Lời còn chưa dứt, trước người đột nhiên sáng lên ánh đèn, ầm một tiếng, cửa viện lập tức bị đẩy ra, đồng thời nghe thấy tiếng kêu đau của bà tử trông cửa.

“Đáng đời đồ lòng tham không đáy, chỉ coi cửa mà làm bộ hống hách cái gì, mau đi mua quan tài lo hậu sự đi, đừng ở chỗ này làm bản thể diện của chủ nhân. Xem cho rõ ràng, người muốn ai hiểu kính người đây?” Phía sau Mặc Tử có người hung tợn mắng.

Mặc Tử vội vàng ôm lấy bọc quần áo đứng thẳng, đưa mắt nhìn về phía sau.

Ba ngọn đèn sáng, bốn bóng người. Đá văng cửa, là một tráng hán. Nói chuyện, là một quân sự trung niên. Đứng nhìn cột nhà, là gã sai vặt Tề thư, ở một bên không chút biểu cảm là Minh Tử gia.

Gặp phải người không mong muốn nhất, trong lòng Mặc Tử ai oán.

Bà tử trông cửa nửa đi nửa quỳ đến trước cửa, khuôn mặt già nua khổ sở, “Lão nhân vừa uống lên một chén rượu, là rượu làm hồng mắt, không thấy rõ là Tử gia vào viện, gia tha cho lão nhân một lần đi.” Nói xong tự đưa tay lên bịt tai mình.

Tiếng vang kia vào trong tai Mặc Tử, so với một cái bịt tai của Trương thị lúc trước còn nặng hơn nhiều lắm, hoàn toàn không giống làm bộ làm tịch. Tuy nói điều nô nên đánh, có điều lão nhân tuổi lớn như vậy, quỳ đánh chính mình, năng vẫn không nhìn được, hơi nghiêng mặt đi.

Cầu Tứ vốn đang nhìn chằm chằm Mặc Tử, thấy nàng dường như không đành lòng, cho nên mở miệng nói, “Thôi, lần này tha cho người. Nếu có lần sau, thì tự mình thu dọn rời khỏi phủ đi.”

Bà tử kia lại dập đầu, liên tục nói không dám, sau đó thối lui đến một bên run run.

Kỳ thật, trong phủ này nhét bạc để được chiếu cố là chuyện rất bình thường, không phải sai lắm gì lớn. Chẳng qua bà tử kia hôm nay đụng phải sát tinh, vô cùng xui xẻo.

Ba ngọn đèn lưu ly lướt qua, bốn bóng người cũng đi qua. Mặc Tử đứng ở tại chỗ, muốn chờ bọn họ đi xa một chút, mới nhấc lên đèn lồng bước về phía trước.

“Còn không theo kịp?” Cầu Tứ thúc giục một tiếng.

Mặc Tử vừa nghe thấy hần gọi nàng, da đầu lập tức run lên, toàn thân cứng ngắc. Đuối kịp hần làm gì? Hần muốn đến Xuân Quy viện, nàng muốn về tiểu viện của Tam nương, căn bản là không cùng đường.

“Tử gia...” Hai tay mặc tử ôm bọc quần áo, trong đầu có bánh xe lăn, giống như muốn tìm ra chủ ý gì đó, “Hôm nay Mặc Tử đã về muộn, phải nhanh trở lại chỗ cô nương. Tử gia, ngài cứ đi trước.”

“Cô nương của người đang ở chỗ mẫu thân ta, mà ta lại đang đến đó, đi thôi.” Cầu Tứ quay lại, tỉ mỉ nhìn bóng dáng luôn muốn che giấu bản thân mình.

Không thể phủ nhận, Mặc Tử lọt vào mắt hần, là vì tài tình. Nhưng hiện tại, hần phát hiện, hần cũng rất vừa lòng với việc nàng biết đúng mực. Trước mặt người khác, cúi đầu cẩn thận, không gây chú ý. Như vậy, sẽ không hồng hạnh xuất tường đi. Nghĩ đến đây, lại không tự chủ được mà giãn dãn.

Ngã Liên, nữ nhân này, tuy nói hần không quá sùng ái nàng, nhưng đối đãi với nàng cũng không tệ. Ai ngờ, nàng ta cùng với đệ đệ ruột của mình làm ra loại chuyện kia mà vẫn nói đùa nhỏ là của hần. Hần không ngại vài tình nhân ở bên ngoài cùng nam nhân khác đùa giỡn, bởi vì các nàng vốn là nữ tử khoái hoa. Nhưng người trong phòng mình, phải trung thành với một mình hần, cho dù hần rất ít chạm vào, thậm chí là không chạm vào. Hần không thích nữ nhân không biết chữ, tâm tư không khéo léo. Nương tử của hần phải là người thông minh và có khả năng, điều này không liên quan đến chuyện có gây được tình thú cho hần hay không. Nha đầu thu phòng của hần, đừng nói cầm kỳ thư họa, ngay cả xem bản gia phả cũng phải cố gắng hết sức, người nào cũng chỉ tìm cách quyến rũ, lấy lòng hần ở trên giường, nhưng một thời gian cũng khiến hần cảm thấy chán ngán.

Hần không giống với Ngũ đệ, hần cũng từng cẩn thận đọc sách, thi qua đồng sinh*, nhưng sách thánh hiền không phải có hứng thú học là có thể biến thành đầy bụng tài hoa. Khi hần ý thức được mình không có bản lĩnh đọc sách, thì bắt đầu kết giao với người đọc sách, theo chân bọn họ dạo thanh lâu, cùng uống rượu qua đêm với những hoa khôi hiểu thơ đọc từ, biết cầm kỳ thư họa, những nữ nhân này khiến hần có cảm giác hứng thú hơn nhiều đám nha đầu ở nhà.

*Đồng sinh: dùng để gọi học trò chưa thi tú tài hoặc chưa đậu kỳ thi tú tài.

Cũng không biết có phải chuyện muốn nàng trở thành nha đầu thu phòng đã nói ra ngoài hay không, mà Mặc Tử luôn giữ khoảng cách cẩn thận với hần, hần nhìn nàng âm thầm cười khổ.

Cầu Tứ ở trong phủ là một chủ nhân nghiêm túc thận trọng, nếu chỉ nhìn bề ngoài, tuyệt đối không nhìn ra được cuộc sống phóng đãng của hần.

Cầu Tam nương từng hình dung hai đệ đệ của nàng: lão Tứ là thương nhân giả tâm tư tú tài, lão Ngũ là một cái bao cỏ không hơn không kém.

Lời này của nàng thật sự không sai vào đâu được.

“Người nhà người khỏe không?” Từ chỗ Giang thị nghe nói nàng về nhà thăm bệnh, đã từ mấy ngày trước.

Lúc này Mặc Tử cũng chỉ biết “thành thật” nói dối, “Nhờ phúc của Tử gia, đã khỏe lại rồi.”

“Nghe nói là anh em kết nghĩa?”

“Vâng.” Người không nên nói chuyện thì tuyệt đối không nhiều lời. Nói nhiều sai nhiều, tương lai không thoát ra nổi.

“Thường ngày người thích đọc sách gì?” Cầu Tử không thích đọc sách, nhưng lại thích người khác đọc sách.

Giống như Giả mẫu hỏi Lâm Đại Ngọc*, trong lòng Mặc Tử khó chịu, cho nên không thể để hấn thỏa mãn, “Bẩm Tử gia, Mặc Tử không biết đọc sách, chỉ nhận biết được vài chữ mà thôi.”

*Giả mẫu và Lâm Đại Ngọc: Hai nhân vật trong tiểu thuyết Hồng Lâu Mộng. Giả mẫu là mẹ của Giả Bảo Ngọc, người Lâm Đại Ngọc yêu, ở đây ý nói là giống như mẹ chồng hỏi con dâu chưa về nhà vậy đó.

Thật là một đáp án tiêu chuẩn an toàn.

“Cầm kỳ thư họa? Thi từ ca phú thì sao?” Nào biết Cầu Tử tiếp tục hỏi.

“Hoàn toàn không biết gì cả.” Hấn thích nữ tử tài tình, như vậy nàng tuyệt đối không thuộc loại như thế.

Khi Mặc Tử phát hiện người đi trước ép sát đến bên mình thì đã quá muộn. Không kịp kinh hô, Cầu Tử đẩy nàng áp sát vào vách tường sau hành lang. Đèn lồng trong tay rơi xuống đất, rất nhanh để lửa cháy, màu đỏ thẫm thành cháy đen, cuối cùng chỉ còn đốm lửa nhỏ.

Tề Thư quay đầu nhìn thấy thế vội vàng quay đi, lại gọi hai người kia bước nhanh hơn, giống như chủ nhân của hấn sắp làm chuyện gì ám muội. Ba ngọn đèn thấp thoáng chỉ còn lại chấm nhỏ.

Đừng nói ba người kia, ngay cả Mặc Tử cũng hoài nghi có phải Cầu Tử muốn học tập lão đệ hấn hay không. Nếu như vậy, nàng phải giác ngộ.

Giác ngộ cái gì?

Phản kháng lại chủ nhân là giác ngộ thấp nhất và bỏ trốn là giác ngộ cao nhất

Mặc Tử không nói gì, nhưng mặt nàng khẽ nhếch lên, không muốn sụp mi thuận mắt nữa, chỉ có nhìn thẳng mới có thể biết ý đồ của đối phương.

Một tay Cầu Tử nắm chặt vai Mặc Tử, một tay nâng cằm nàng lên. Trên trời không sao trăng, hành lang không ánh đèn, nhưng hấn ngò ngò có thể nhìn ra ngử quan nàng.

“Mặc Tử, người chẳng những biết kể chuyện xưa, mà còn rất đẹp.”

Mặc Tử muốn nói với hấn, nàng chỉ biết một câu chuyện xưa, hơn nữa nếu muốn nói đẹp, thì thê thiếp của hấn còn hơn nhiều. Nhưng trước khi mở miệng nàng phải nắm được cổ tay Cầu Tử, dùng sức kéo móng vuốt của hấn ra khỏi cằm nàng. Lại hạ xuống nửa tắc kéo bàn tay đang đè nặng lên bả vai nàng ra.

“Đêm tối, Mặc Tử không thấy rõ khuôn mặt Tử gia, Tử gia cũng đừng đùa với Mặc Tử.” Được rồi, nàng sử dụng chiêu ung dung thản nhiên, giả vờ ngu ngốc. Nếu hấn còn tiến tới, nàng sẽ đánh ngã hấn.

Cầu Tử đột nhiên bật cười, càng ghé sát lại gần, “Nha đầu không phải xấu hổ, sau này gia sẽ sủng ái người, chỉ cần người vẫn có thể chọc gia vui vẻ như vậy.”

Mắng hấn, hấn lại cho rằng nàng xấu hổ? Ai muốn hấn sủng ái? Hơn nữa, ai muốn chọc hấn hấn vui vẻ? Lời nói của nàng, là người bình thường, sẽ không ai cảm thấy vui vẻ cả. Mặc Tử xoay người muốn chạy, lại bị Cầu Tử bắt lấy ống tay áo.

Muốn đùa giỡn?

Mặc Tử nâng chân lên, muốn đá hấn một phát Phật xuất thế, hai phát Phật thăng thiên. (Tác giả: Ách? Có phải gọi như vậy không? Có phải hay không?)

“Tử gia, phu nhân thúc giục ngài nhanh đến, mẫu thân của Ngã Liên đang làm loạn.” Tề Thư vừa gặp bà tử trong viện của phu nhân, bắt đắc dĩ phải đi vòng trở về đánh gãy “chuyện tốt” của chủ nhân.

“Bà ta định làm loạn cái gì? Nữ nhi bại đức, làm mất thể diện của ta, ta còn chưa hỏi bà ta quản giáo như thế nào đâu.” Cầu Tử nghe vậy giận dữ.

Mặc Tử nhân cơ hội rút tay áo ra, trốn sang góc tối ở một bên.

Tề Thư phụ họa nói: “Đúng thế. Phụ thân của Ngã Liên còn hiểu chút lý lẽ, quý ở viện không rên một tiếng. Thế mà mẫu thân nàng ta lại nổi điên, không biết làm sao vào được trong viện của phu nhân, ngồi khóc trời kêu đất, ai đi lên khuyên, lại muốn dùng tảng đá tìm chết.”

“Tề Thư, roi ngựa của ta người có mang theo không?” Cầu Tứ đi nhanh về phía chủ viện.

“Gia, có mang theo.” Xem hấn, thật thông minh.

Mặc Từ rón ra rón rén, chuẩn bị tư thế bỏ đi.

“Mặc Từ, cùng gia đi xem náo nhiệt.”

Ai ngờ, người ta căn bản chưa quên nàng

Bạn đang đọc truyện *Chương Sự (Hố)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 91: Màn Kịch Kết Thúc (Tam)

Thời điểm nghe được tiếng kêu thảm thiết thê lương kia, Mặc Từ đang cố gắng bảo trì khoảng cách với Cầu Tứ, để vừa có đủ khoảng cách an toàn, mà cũng không bị bậc thang trên mặt đất làm cho vấp ngã.

Đèn lồng của nàng đã bị cháy chỉ còn lại cái giá, hiện tại ánh sáng duy nhất chỉ có ngọn đèn trong tay Tề Thư. Thời đại này, cho dù là nhà giàu có tiền, cũng không thể đốt đèn khắp nơi. Hơn nữa, hiện nay tài lực của Cầu phủ đã không còn như xưa. Bên dưới đại viện hoa lệ là dấu hiệu suy sụp, cho nên có thể tiết kiệm chút nào là hay chút ấy.

Có điều, theo Mặc Từ thấy, Trương thị không tiếc phung phí nhiều bạc để mở đường lớn cho con trai cho nên chút bạc tiết kiệm được này cũng không có tác dụng gì.

“Tứ gia...” Tề Thư cũng nghe thấy tiếng kêu thảm thiết, dù sao tuổi hấn vẫn còn nhỏ, tay cầm đèn bắt đầu run lên.

Cầu Tứ hừ một tiếng, “Chỉ là tiếng kêu của nữ nhân, tiểu tử người đã run thành thế này, thật không có tiền đồ.”

“Tứ gia, không phải...” Tề Thư muốn nói âm thanh kia đột nhiên vang lên, lại trong đêm tối, cho nên mới khiến người ta lông tóc dựng đứng. Nhưng lại nghĩ với tính tình của Cầu Tứ gia, có giải thích cũng vô dụng.

“Người đi theo nha đầu Mặc Từ mà học tập, nàng chỉ là một nữ nhân, nhưng lá gan so với người còn lớn hơn.” Cầu Tứ liếc mắt nhìn về phía sau, phát hiện Mặc Từ cách hấn hơi xa, hai hàng mi lập tức nhíu lại.

“Là tiểu nhân nhất gan không có tiền đồ.” Tề Thư tự hạ thấp giá trị của mình để chủ nhân vui vẻ, lại cười hi hi lấy lòng nói, “Nếu tiểu nhân có bản lĩnh như Mặc Từ cô nương. Có thể được Gia để một chút vào trong mắt, thì tiểu nhân phải hằng ngày thấp hương cảm tạ Bồ Tát rồi.”

“Lúc này tiểu tử người vượt mông ngựa, cũng coi như đúng thời điểm rồi đấy.” Cầu Tứ nghe thế rất hài lòng, “Đợi ngày Gia động phòng, sẽ thưởng cho người một túi hồng bao lớn.”

Khi bọn họ nói chuyện cũng không để ý chung quanh. Chịu không nổi việc bọn họ tự ý quyết định, Mặc Từ chán ghét đến nỗi muốn nhỏ thẳng vào mặt hai người. Tề Thư vượt mông ngựa, Cầu Tứ nói hấn vượt đúng nơi. Như thế chẳng phải Cầu Tứ tự nhận mình là ngựa hay sao, Tề Thư vượt mông hấn, hấn còn vui được? Trình độ đối thoại như thế này, thật sự là rầm chó không kêu, khiến nàng vừa chán ghét lại vừa cười mỉa. Cũng may là buổi tối, bằng không để cho người ta nhìn thấy, còn cho rằng nàng bị động kinh.

Đi qua vách tường bên này là đến viện của Trương thị, trước mặt bỗng nhiên sáng ngời, trong viện ánh đèn như lửa, chiếu sáng cả một vùng đêm đen, giống như ban ngày.

Tề Thư tiến lên gõ cửa.

Mặc Từ càng lui xa vài bước, nàng không muốn cùng Cầu Tứ người trước kẻ sau đi vào, trở thành đề tài cho câu chuyện của mọi người. Thông qua cử chỉ lời nói của Tề Thư và quân sự, nàng phát hiện ra cho dù nàng không đồng ý, nhưng tâm tư của Cầu Tứ đã thẳng cấp từ nín nhịn đến chẳng còn kiêng nể gì nữa, hấn muốn là nhất định có được. Công tử bột giống như Cầu Tứ, từ nhỏ đến lớn muốn cái gì là có cái đó, nghĩ việc thu một nha đầu thông phòng, đối với một nha hoàn hèn mọn mà nói, đã là cái bánh từ trên trời rơi xuống, không có khả năng cự tuyệt, cũng không thể cự tuyệt.

Cửa viện mở ra, tiểu nha đầu bên trong nhìn thấy là Tề Thư và Cầu Tứ đến, vội vàng khom người hành lễ, sau đó thông tri vào bên trong: “Tứ gia đến rồi, Tứ gia đến rồi.”

Sao không kêu là cứu mạng đến rồi, cứu mạng đến rồi? Mặc Từ cụp mắt bĩu môi, vẻ mặt tràn đầy khinh thường.

Đêm nay Cầu Tứ rốt cục biểu hiện ra một loại bức bách đối với nàng, nhưng nàng hiểu cái đó không phải là cảm tình, càng lắm nó chỉ là được hình thành trên ý muốn sở hữu những thứ mới mẻ. Hành vi ngôn ngữ của Cầu Tứ chỉ nói lên rằng hắn muốn dùng thân phận cao cao tại thượng để khiến nàng khuất phục, mà không phải như là một nam tử cúi đầu xưng thần với nữ tử mình yêu thương. Có thể suy ra, nàng sẽ thật bất hạnh nếu rơi vào tay hắn, một mình trông phòng, người mới cười người cũ khóc, không danh không phận, cuối cùng chết héo nơi xó phòng.

Nàng có thể nghĩ biện pháp đối kháng, đương nhiên sẽ không chỉ là một nha đầu thu phòng bình thường nhàn nhạt. Nhưng vấn đề lớn nhất của nàng chính là tờ khế ước bán mình. Khi trọng thương, Cầu Tam nương ép nàng ký xuống. Một hơi cuối cùng trước khi ngất đi, nàng cứng rắn mặc cả với Cầu Tam nương, cuối cùng sửa từ khế ước chung thân thành mười năm, sửa từ chỉ cần nuôi cơm thành có tiền tiêu vật hàng tháng. Sống chết do chủ, điều này bỏ đi. Có thể đem bán cho người khác, cũng bỏ đi. Chờ chút, còn một điều...

Không thể tự chuộc thân, có thể chuyển nhượng cho người khác ——

Cầu Tam nương dùng thủ đoạn với nàng, thấy nàng tròn trắng mắt, đã sắp nhìn không rõ thứ gì, đem điều khoản cuối cùng giải thích vòng vo một hồi, lừa nàng nhấn dấu vân tay.

Vì sao nàng không phát hiện ra? Không, nàng có cảnh giác. Nhưng cũng chỉ kịp bổ sung một chút, chuyển nhượng nhiều nhất chỉ được một lần.

Bởi vì điều cuối cùng quá dài, nàng không có thời gian hiểu rõ, mà thậm chí chết như thế không bằng cố gắng sống sót, cũng chỉ là thêm một phần điều kiện.

Không thể tự chuộc thân, như thế cho dù nàng có đủ tiền chuộc, cũng phải dựa vào tâm tình của Cầu Tam nương, hoặc là đợi tròn kỳ hạn mười năm.

Nhưng chuyển nhượng cho người khác, và bán cho người khác không giống nhau, có điều cũng chẳng khác biệt lắm. Có thể giải thích như sau: Sau khi Cầu Tam nương cân nhắc toàn diện, có quyền cùng một người tài lực quyền lực tương đương tiến hành trao đổi thứ có giá trị ngang ngửa với Mặc Tử. Mà thước đo giá trị, phải từ ba người đức cao vọng trọng do cả hai bên mời đến quyết định xem có cùng đẳng cấp hay không. Nếu ba người này đồng ý cho rằng cùng cấp, Mặc Tử không thể có ý kiến gì với việc chuyển nhượng. Nếu chỉ cần một người cho rằng không cùng cấp, chuyển nhượng sẽ không thể tiếp tục. Nếu có hai người cho rằng không cùng cấp, Mặc Tử có thể xé khế ước rồi đi.

Sau khi Mặc Tử tỉnh lại, nghe Cầu Tam nương đọc đến điều cuối cùng, thiếu chút nữa hôn mê lần thứ hai. Tuy rằng điều bổ thêm chỉ có thể thực hiện một lần, nhưng nếu như Cầu Tam nương tức giận, đem nàng chuyển nhượng cho một người thích ngược đãi thì nàng coi như xong rồi. Ba người đức cao vọng trọng kia, định nghĩa rất mơ hồ, hơn nữa từ hai bên mời đến, không phải tự thân Mặc Tử mời, tốn bạc cũng chưa chắc có thể thu phục.

Khi nàng hôn mê, khế ước bán thân của nàng đã được Cầu Tam nương đưa lên quan phủ, đóng thêm cả dấu quan. Bản chính do Cầu Tam nương giữ, bản sao cùng với hộ tịch của Mặc Tử đều do nàng giữ, ra bên ngoài cũng nhất định phải mang theo, nếu không có thể vì thân phận không rõ mà bị bắt đến nhà lao ăn cơm.

Thời đại này, có thể mua chuộc được quan phủ, giả tạo thân phận hộ tịch. Có điều, một người là dân chạy nạn, không gia thế không chỗ dựa như nàng, làm gì cũng không dễ dàng. Hơn nữa, luật lệ quản lý nô tỳ của Đại Chu thực khắc nghiệt, một khi đã nằm trong danh sách của quan phủ, trừ phi chủ nhân tự nguyện thả người, nếu không cho dù có bỏ trốn cũng không thể thoát khỏi thân phận nô lệ. Kết cục khi bị bắt lại, cái đó mới thật sự là sống không bằng chết.

Sau khi Mặc Tử suy nghĩ thông suốt, cho rằng chạy trốn là hạ sách. Nàng cần một cái thời gian ổn định, xây dựng được tất cả mọi thứ khi chỉ có một mình. Mặc dù nàng có chạy trốn đến quốc gia khác, kiếm tiền cũng sẽ khiến người khác chú ý, bị người khác chú ý sẽ bị hỏi đến thân phận, một nữ tử như nàng chung quy vẫn phải có một lực lượng chống đỡ. Nhưng sự thật thì không tốt đẹp như vậy. Bởi vậy, dưới trướng Cầu Tam nương, thứ nhất là một nữ tử, thứ hai là một thương nhân, đối với nàng mà nói, có thử thách, nhưng cũng có ích lợi.

Sự thật là, bên ngoài sáng Cầu Tam nương chèn ép nàng, nhưng trong bóng tối Mặc Tử cũng âm thầm áp chế Cầu Tam nương. Cầu Tam nương cảm giác được, bởi vậy mới muốn gây khó dễ. Nhưng là một đại tiểu thư cao ngạo, những khó dễ Cầu Tam nương gây ra đều ngay trước mặt, như vậy chỉ khiến nàng có thêm cơ hội chiến thắng.

Không thể tự chuộc thân, chặt đứt ý niệm dùng tiền đổi lấy tự do của nàng, cái đó còn chưa tính gì, càng lắm thì chịu đựng mười năm. Nhưng chuyển nhượng mới là chiêu lợi hại nhất của Cầu Tam nương, nắm lấy yết hầu nàng, bất cứ lúc nào cũng có thể khiến nàng không hô hấp được. Cầu Tam nương không có quyền bắt nàng chết, nhưng tuyệt đối có thể khiến nàng sống không bằng chết.

Mặc Tử thận trọng, giữa biểu hiện làm nha đầu ngoan ngoãn và nha đầu bướng bỉnh, thường chọn về thứ nhất, cũng bởi vì bản khoản việc chuyển nhượng này.

“Người là ai?” Tiểu nha đầu coi cửa gọi lại Mặc Tử đang suy nghĩ đến thất thần.

Mặc Tử đưa mắt nhìn phía trước, không thấy bóng dáng của Cầu Tứ và Tề Thư nữa mới thở dài ra, vừa định trở về tiểu viện, đột nhiên có một bóng đen xuất hiện sau lưng, đánh thẳng về phía người nàng. Nàng không kịp tránh, bị đụng vào người, ngay lập tức bóng đen kia lại ngã vật xuống đất.

Sau khi giật mình thì Mặc Tử lại thấy buồn bực, nàng có lợi hại như vậy sao, khiến người đụng vào nàng bắn ngược lại chưa tính, còn là nằm úp sấp không dậy nổi?

Tiểu nha đầu a một tiếng, rất thông minh, giơ đèn chiếu đường giúp nàng, còn hiếu kỳ hỏi, “Đây là ai?”

“Ta không biết.” Những lời Mặc Tử nói với Cầu Tứ lúc trước là thật, trong đêm tối, ngay cả mặt trái phải còn không phân rõ, làm sao biết ai là ai. Hơn

nữa, hiện tại người nọ nhào xuống đất, mặt úp sấp.

“Ồi.” Tiểu nha đầu đột nhiên nhảy về phía sau vài bước, chỉ vào váy của Mặc Từ, sợ tới mức lắp bắp không nên lời.

Mặc Từ cúi đầu nhìn, trên váy hoa xuất hiện một vết đỏ tươi. Nhưng rất nhanh thắm vào trong váy, không còn bắt mắt. Duỗi tay xoa thử, thấm ướt, nhưng trên người lại không đau.

“Ngươi... Ngươi chảy máu.” Tiểu nha đầu sợ hãi muốn chạy vào bên trong, “Ta đi gọi người.”

Mặc Từ vội vàng đuổi theo kéo nàng lại, “Đừng hoảng hốt, chảy máu không phải ta, có lẽ là ở trên người này. Ngươi thay ta cầm đèn, ta đỡ người này dậy xem thế nào, sau đó ngươi hãy đi gọi người.”

Tiểu nha đầu thông minh, cầm ngọn đèn ghé sát lại gần.

Nói có vẻ bình tĩnh như vậy nhưng trong lòng Mặc Từ lại kỳ quái. Chờ nàng ngồi xổm xuống, thật cẩn thận đem người đỡ dậy, vừa muốn nhìn xem là người nào, chợt nghe thấy tiểu nha đầu hít một hơi lạnh, ánh đèn lập tức không còn nữa.

Mặc Từ giương mắt nhìn, chỉ thấy tiểu nha đầu hoảng sợ chạy về phía cửa viện, “Này, ngươi đợi chút, chạy cái gì? Ta còn chưa thấy rõ.”

Nha đầu kia gặp quỷ sao? Mặc Từ tức giận.

Cũng may, cửa viện treo hai ngọn đèn nhỏ, đến mức này, nàng cũng không cần tốn nhiều công sức, đem người xoay lại một trăm tám mươi độ, đặt nàng nằm ngay ngắn, sau đó liếc mắt nhìn xem, lập tức Mặc Từ nghe thấy bản thân cũng hít vào một ngụm khí lạnh.

Gió thổi ánh đèn lay động chập chờn. Ánh đèn chiếu lên khuôn mặt người nọ nhưng thoát nhìn lại rất giống quý. Màu da trắng bệch như tờ giấy, đôi mắt đỏ đậm, tóc rối xõa tung. Nhưng cũng phải nói, quý sẽ không có mồ hôi. Trên trán người kia chảy dài những giọt mồ hôi lớn, từng giọt chảy vào trong chân tóc. Một thân váy trắng thuần đơn, cũng chính là nội y bình thường mặc khi ngủ, trên mặt máu đỏ loang lổ, nhìn có chút ghê người.

Mặc Từ đã gặp nàng vài lần. Trong đám nha hoàn trong Cầu phủ, dung mạo của nàng ta thực khiến người khác khó quên, một đôi mắt hoa đào biết nói, ngực lớn eo nhỏ, giờ tay nhấc chân đều động lòng người.

Mọi người nói, trời cao cho nữ tử mỹ mạo, là hữu dụng.

Quả nhiên, nữ tử này mặc dù sinh ra là thân phận nô tỳ, nhưng mỹ mạo đã giúp nàng chiếm được vinh hoa phú quý. Thậm chí nàng cũng có chút thông minh, nếu như biết vận dụng, lại kiên nhẫn một chút, phần phú quý này vốn có thể càng lâu dài, thoát khỏi thân phận ti tiện.

Đáng tiếc, nàng ta quá nóng vội. Nóng vội không ăn hết được bánh bao nóng, đạo lý như vậy nàng lại không hiểu được.

Ngã Liên. (Liên: là hoa sen)

Tên thật đẹp.

Ở thời điểm đẹp nhất bị hái xuống, nay giọt sương chưa khô, nhưng từng cánh hoa sắp bong ra, hoa đã lụn bại.

Bạn đang đọc truyện *Chương Sự (Hố)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 92: Màn Kịch Kết Thúc (Tứ)

Mặc Từ cắn môi, lúc này nàng thực sự nên rời đi. Ngã Liên tuy rằng tròn tròn mắt, lại vô thần, nhìn qua là biết bị vây trong trạng thái hoảng hốt tinh thần, căn bản không để ý đến nàng.

Nhưng, chân nàng giống như bị đóng đinh tại chỗ, không nhúc nhích được.

Nhị Nha nói, đứa nhỏ của Ngã Liên đã không còn/.

Thời điểm nàng nghe thấy chuyện này cũng không nghĩ nhiều. Nếu như chuyện Ngã Liên và Cầu Ngủ gian dối để Trương thị biết được, mà xác định đứa nhỏ không phải của Cầu Tứ, kết cục ấy hoàn toàn không có gì bất ngờ. Nhưng nàng đã quên, kỹ thuật của cổ đại và hiện đại kém nhau rất xa, không cần biết tình trạng thân thể của phụ nữ có thai, chỉ đơn giản lợi dụng tác dụng của thuốc bỏ đi đứa nhỏ trong bụng, việc đó chẳng khác gì lấy mạng người.

Nhìn sắc mặt và vết máu kinh hoàng trên váy Ngã Liên, hiển nhiên là hiện tượng xuất huyết sau khi phá thai. Ở phương diện này nàng không có chút kinh

nghiệm nào, nhưng hai đời đọc sách cũng không ít, lý luận thông dụng vẫn có biết. Phụ nữ có thai sau khi sinh non hoặc phá thai bị băng huyết, cho dù là dưới điều kiện của y học hiện đại, vẫn có dấu hiệu nguy hiểm đến tính mạng, chứ đừng nói thời kỳ này.

“Ngã Liên.” Mặc kệ nhân phẩm của người này như thế nào, đều là thân nữ tử, hiện tại đối phương đã rơi vào tình cảnh thê thảm như thế, cũng chưa từng làm chuyện gì có lỗi với nàng, rốt cuộc Mặc Tử vẫn không đành lòng, “Người nên nằm tĩnh dưỡng ở trong phòng, bây giờ ta cũng người trở về, được không?”

Thần chí Ngã Liên vốn không rõ ràng, mắt chỉ nhìn chăm chăm cổng vòm phía trước, nghe thấy có người nói chuyện với mình, lúc này mới cố sức kéo tầm mắt lại.

“Người...” Tên gọi là gì? Không nhớ ra được, nhưng: “Ta muốn gặp... Phu nhân”

Nói xong, duỗi tay nắm lấy Mặc Tử, gắt gao không chịu buông.

Móng tay, nhuộm qua nước son hoa bóng nước, đỏ thẫm lại loang lổ.

“Chờ thân thể người tốt lên, đến gặp phu nhân cũng không muộn.” Mặc Tử biết đó chỉ là an ủi. Tề Thư từng nói cha mẹ Ngã Liên đến chỗ của Trương thị làm loạn, nhất định là Trương thị muốn đuổi Ngã Liên ra khỏi phủ.

“Không... Người đừng nói miễn cưỡng... hôm nay ta không gặp được... cho dù có chết cũng không nhắm mắt.” Một câu, Ngã Liên ngừng lại vài lần.

“Đừng nói những lời này.” Có một số việc, cho dù biết rõ là vô dụng, vẫn nhất định phải làm, “Hiện tại thân thể của người rất yếu, không nên đi lại. Đại phu không phải đã đến xem cho người sao? Chỉ cần uống thuốc ——” cánh tay đau đớn, móng tay Ngã Liên bám sâu vào trong da thịt nàng.

“Đừng có an ủi ta.” Giọng nói thê lương, sắc mặt thê lương, ánh mắt thê lương, lại như ác quỷ ăn thịt người, “Nhanh... nhanh đi gọi phu nhân”

“Cho dù có thấy được phu nhân, thì người định làm thế nào?” An ủi là có lệ, Mặc Tử không thể làm gì mà hỏi thẳng Ngã Liên.

“...” Ngã Liên đau đớn nhắm mắt, khi mở mắt lần nữa lại là vẻ không cam lòng.

Nhưng nàng chưa kịp mở miệng, trong cửa đã chạy ra vài nha hoàn vú già. Dẫn đầu là một quản sự có chồng họ Chu, là người do An mụ mụ quản lý, bộ dạng to lớn thô kệch như nam nhân.

Chu thị dẫn người tiến lại đây, vừa mở miệng đã là tin tức giống như Mặc Tử nói, “Phu nhân nói không muốn gặp người, cho dù người có bò đến thì như thế nào?”

“Nhất định... phải gặp một lần. Trước kia khi Ngã Liên vẫn còn là nha đầu bên người phu nhân, vẫn đối xử với Chu tẩu tử không tệ, cũng chưa cần tẩu tử giúp đỡ chuyện gì. Nay dựa vào phần ân tình ngày xưa này, xin tẩu tử thay ta báo với phu nhân một tiếng.” Tay nắm Mặc Tử thu lại, Ngã Liên ngả người về phía Chu thị.

“Thật sự là đồ đệ tiện không biết xấu hổ, miệng chỉ nói hươu nói vượn. Ta khi nào thì nhận ân tình của người? Cho dù người có nói đúng, trước kia khi chúng ta đều là người trong viện của phu nhân, ta với người ở chung cũng không tệ lắm, nhưng từ lúc người tự cho mình là nửa chủ tử, trong mắt nào còn có ta? Thế nào? Hiện tại xảy ra chuyện, mới nhớ tới ta đây.” Chu thị cười lạnh liên tục, “Ngã Liên, ta nói thật với người, phu nhân đang bị lão nương của người làm tức giận đến phát hỏa, còn đang bắt Tử gia gọi gia đình đến đánh người đi. Ta muốn tốt cho người thôi, vẫn nên ngoan ngoãn trở về, thu thập một chút nhanh nhanh cùng cha mẹ người rời đi. Làm ra loại chuyện không biết xấu hổ này, đừng hi vọng tiếp tục ở lại đây nữa. Cho dù phu nhân có đồng ý, hai vị nãi nãi cũng không chịu đâu.”

“Mẹ ta... ở bên trong?” Chẳng trách không thấy cha mẹ, Ngã Liên chấn động, như thế nàng càng phải đi vào.

“Còn có cha người. Cha người còn có chút thành thật, không lên tiếng. Nhưng mẹ người ——” lại hừ lạnh, ánh mắt khinh bỉ, “Quả nhiên là mẹ nào con nấy.”

Mặc Tử chậm rãi đứng thẳng, nghĩ Chu thị này thật biết lửa cháy đổ thêm dầu.

“Hai người các người.” Lúc này Chu thị không rảnh để ý đến Mặc Tử, tiện tay chỉ hai vú già, “Nâng người trở về. Tay chân cẩn thận một chút, đừng đụng hông thân mình suy yếu của cô nương. Còn có, miệng kín một chút, chuyện tối nay một chữ cũng không được nói ra ngoài.”

“Không... ta không đi, để cho ta... vào” Hai tay hai chân bị người ta nâng lên, Ngã Liên vẫn cố hết sức giãy dụa. Váy áo giăng co mà bị vén lên, dưới chân một mảnh đỏ tươi.

Vốn không nên đi cửa lớn, lại đi rồi. Vốn không nên gặp phải Cầu Tử, lại đụng phải. Vốn không nên nhìn xem người là ai, lại nhìn rồi. Vốn không nên ở lại, cũng ở lại rồi. Như vậy, vốn không nên can thiệp, lại can thiệp, vận khí có phải càng đen đui không?

“Đề cho Ngã Liên vào đi.” Mặc Tử nghe thấy giọng nói của chính mình.

Giọng nói vô cùng bình tĩnh. Bình tĩnh mà thận trọng.

Lúc này Chu thị mới chú ý tới Mặc Tử, liếc mắt một cái liền nhận ra nàng, “Ồ? Đây không phải Mặc Tử cô nương sao? Đêm nay đại tiểu thư đến dùng

bữa, phu nhân và Tứ nài nài còn hỏi đến người. Người mang theo hành lý, là vừa trở về sao?”

Chu thị đã biết được không ít chuyện liên quan đến nàng. Bởi vậy, đối với một nha đầu hai bậc như nàng, biểu hiện lại quá đổi hiền lành.

“Phải. Nghe nói cô nương đến chỗ của phu nhân, sợ người không đủ dùng, cho nên ta trực tiếp đến đây.” Trong lòng Mặc Tử hiểu được, lại cố ý xem nhẹ cảm giác không tự nhiên kia.

“Đúng là nha đầu tri kỷ, khó trách các chủ tử đều vừa lòng.” Khuôn mặt khi nhìn sang phía Ngã Liên đang giãy dụa lại biểu hiện khác hẳn, “Ngã Liên, nếu như người tuân thủ bốn phận giống Mặc Tử, sao có thể rơi vào tình thế ngày hôm nay? Vốn là một chuyện tốt, người thay Tử gia kéo dài hương khói, lại thêm một muội muội —— ”

“Chu tẩu tử, trong phủ nhiều quy củ. Có một số việc, không nhất định phải nói ra miệng.” Mặc Tử khẽ mỉm môi, ánh mắt thản nhiên nhử lại.

“Đúng là ta hồ đồ.” Chu thị làm bộ tự tát mình, “Có điều, vừa rồi người nói để cho Ngã Liên đi vào? Cái này không ổn. Chính miệng phu nhân nói không được, nếu ta tự ý cho người vào, như thế thật không hợp.”

Mặc Tử kéo Chu thị tránh ra vài bước, nhẹ nhàng nói, “Cha mẹ Ngã Liên đang làm náo loạn trước mặt phu nhân, nếu không để cho Ngã Liên đi vào, bên ngoài viện không thể an tĩnh, đến lúc đó không phải muốn giấu giếm là có thể. Hơn nữa, người nhìn xem Ngã Liên giãy dụa như vậy, nàng lại mới mất đứa nhỏ, cố gắng ép về đến lúc lại xảy ra tai nạn chết người thì làm sao bây giờ? Tuy rằng lý lẽ thuộc về chúng ta, nhưng thanh danh của Cầu phủ cũng chẳng còn. Nàng nhất định muốn gặp phu nhân, cho dù gặp được, thì cũng có thể làm gì? Bản thân nàng gây ra chuyện, đã không thể phủ nhận được nữa. Hơn nữa, bởi vì trước kia nàng là người của phu nhân, cho nên nay nhất định phải gặp được phu nhân mới hết hy vọng. Chúng ta không thể quá cứng rắn, khi nào nên mềm mỏng thì nên mềm mỏng, nếu không chuyện càng nháo càng lớn. Viện môn này chỉ có một cửa, Ngã Liên chỉ có ba người, chúng ta nhiều người như thế, còn phải sợ nàng sao?”

Chu thị cảm thấy Mặc Tử nói rất có lý, loại chuyện như thế này, có thể yên lặng giải quyết là tốt nhất.

Vì thế, nàng nói: “Nếu không, ta theo như lời người nói, đi hỏi ý tứ phu nhân một chút?”

Mặc Tử gật đầu, “Chu tẩu tử, vất vả cho người.”

Chu thị phân phó những người khác chờ, một mình vào trong gặp Trương thị.

Mặc Tử đi đến bên người Ngã Liên, bảo nàng đừng lộn xộn nữa, “Máu chảy càng nhiều, càng dễ chết.”

“Người... là Mặc Tử?” Ngã Liên ngừng giãy dụa, thật ra là không còn sức lực.

“Ta là Mặc Tử.” Nàng thừa nhận thản nhiên.

Đôi con ngươi màu đồng dao động trong chốc lát, cuối cùng nhìn thẳng vào mắt Mặc Tử, “Đừng... đừng... ngu ngốc giống ta.”

Mặc Tử thương hại nhìn Ngã Liên, không nói một lời.

Ngã Liên nở một nụ cười khổ, “Người... quả nhiên thông minh hơn ta.”

Nếu dùng phút để tính, có lẽ là khoảng năm phút sau, Chu thị quay lại.

Nàng nhìn về phía Mặc Tử gật đầu một cái, vẫn không khách khí nói với Ngã Liên, “Phu nhân nhân từ, đồng ý gặp người một chút. Có điều, ta nói trước cho người biết, nếu người cũng muốn làm loạn giống như mẹ người, như thế cho dù cơ thể người không tốt, đêm nay cũng sẽ bị đuổi ra ngoài.” Cảnh cáo xong, mới để cho hai vú già nâng Ngã Liên vào trong viện.

Mặc Tử theo sau, cách các nàng không xa không gần, cũng bước qua cửa vòm. Đến lúc này rồi đi, đã chậm rồi. Chẳng bằng thẳng thắn nhìn xem màn kịch do Cầu Tam nương bày ra này, đến tận cùng kết thúc như thế nào? Có điều đến lúc này, nàng chỉ cảm thấy đau đầu, không biết đem chuyện của Ngã Liên làm ồn ào như vậy, cùng chuyện thu phòng của nàng có liên can gì.

Xuyên qua hoa viên quanh quệ, đến nhà chính, Mặc Tử thấy đám người Chu thị đi vào, cũng theo vào. Bên trong không ít người. Trương thị, hai người con trai, hai nàng dâu, Cầu Tam nương, còn có đám nha đầu bên người, quần sự và vú già, vây quanh một vòng.

Tình huống không quá tệ như Mặc Tử tưởng tượng, ở đây đều là tâm phúc. Nếu không tính Cầu Tam nương, thì hoàn toàn là một mặt trận thống nhất, có thể thoải mái che dấu chuyện xấu này. Cho dù ngày sau có người nghe ngóng được tin tức gì đó, nhưng đối với danh tiếng trăm năm của Cầu phủ cũng không ảnh hưởng quá lớn.

Cầu Tam nương thấy Ngã Liên bị đặt nằm trên mặt đất, mẹ của Ngã Liên vội vàng chạy đến, lại một trận kêu khóc, giả ý bụng chén lên, cụp mắt uống trà.

Ngã Liên này, tới vừa đúng lúc, rất hợp ý nàng.

Một chiếc khăn tay trắng như tuyết đưa đến trước mặt Cầu Tam nương. Tay cầm khăn, xinh đẹp mảnh mai như cành văn trúc, lại không nhu nhược.

“Đã trở lại?” Cầu Tam nương tiếp nhận khăn, chấm đôi môi, nở một nụ cười.

Ai cũng không nhìn thấy nàng. Bởi vì, bóng dáng Mặc Tử được che vừa khéo.

“Cô nương chọn vị trí ngồi thật tốt.” Một nhà kia ngồi chính giữa phòng lớn, Cầu Tam nương lại an vị ở ghế vuông cách cửa lớn gần nhất, khi Mặc Tử đi vào, không có người để ý.

Nếu không phải nàng đưa tay khăn, để Cầu Tam nương mở miệng nói chuyện, làm cho Bạch Hà, Lục Cúc vốn đang nhìn chằm chằm tình hình ở giữa phòng ngoài đầu nhìn lại, có lẽ vẫn có thể ẩn thân giấu các nàng một hồi lâu nữa.

“Ta chọn vị trí tốt, còn ngươi chọn thời điểm đẹp.” Cầu Tam nương hơi tựa đầu ra sau, giọng nói rất thấp.

Mặc Tử cười với Bạch Hà, Lục Cúc một cái, cảm giác vui sướng như xa cách thật lâu.

“Cô nương...” Mặc Tử ghé người gần đến bên Cầu Tam nương, giọng nói không hề che giấu sự khó hiểu với cách làm của đại tiểu thư này.

“Yên tĩnh chờ xem.” Cầu Tam nương nói.

Khăn trắng đưa trở về, không thấm một giọt trà.

Bạn đang đọc truyện *Chương Sự (Hố)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 93: Màn Kịch Kết Thúc (Ngũ)

Không biết từ khi nào, cửa sổ đều đóng, đèn đuốc cháy sáng rực, không khí dường như càng thêm ngột ngạt, trong phòng mọi người có cảm giác nóng bức.

“Khóc cái gì mà khóc? Còn sợ chưa đủ dọa người đứng không?” Trương thị cầm chén trà ném xuống giữa phòng, mảnh vỡ bắn lên ba người đang khóc đến nghiêng ngả trong phòng.

“Phu nhân, ngài cũng không thể nghe người ta nói loạn được. Con gái của ta từ nhỏ đã hầu hạ ở bên người ngài, chẳng lẽ ngài còn không hiểu nó? Nha đầu kia lớn lên bộ dạng dễ nhìn, còn có thể xem sổ sách. Nếu không phải như vậy, ngài cũng không đưa nó cho Tứ gia. Cái khác ta không nói, còn đứa nhỏ ——” Mẹ Ngã Liên đưa tay áo gạt lệ.

“Im miệng.” Trương thị càng gắt gỏng, “Nghe người khác nói loạn? Có bằng có chứng, ta sao có thể đòi oan cho nàng ta? Ngã Liên, ngươi nói cho cha mẹ ngươi nghe, đừng để người khác lại bảo ta đòi oan cho ngươi.”

Ngã Liên đưa tay kéo cha mẹ mình về phía sau, mượn lực hai người quỳ trên mặt đất, bụp —— đập đầu trước Trương thị.

Mặt Trương thị không chút thay đổi, trong mắt không hề có ý thương tiếc.

“Phu nhân, Ngã Liên tới gặp ngươi, không vì cái gì khác mà chỉ muốn đem chuyện này nói rõ ràng, cho dù có chết cũng sáng mắt.” Vốn Ngã Liên còn vô cùng yếu, nói chuyện không ra hơi, đột nhiên lại giống như có khí lực rất lớn.

“Ngươi cũng đừng nói những lời này, để người ta nghe được lại cho rằng ta muốn giết ngươi. Chuyện gièm pha này là do tự ngươi gây ra, thuốc cũng là do ngươi chột dạ cướp uống. Ta đã mời đại phu đến vài lần, ngươi hẳn là hiểu hơn ai hết.” Trương thị ý chí sắt đá, đối với nữ nhân đùa bỡn hai đứa con trai của nàng, hận không thể lập tức giết chết.

“Gièm pha?” Ngã Liên ha ha cười, mặt xám như tro tàn, nhìn rất quý dị, “Lần trước phu nhân và nãi nãi hỏi ta, nào có cho ta cơ hội nói lời nào. Đúng, ta và Ngũ Gia là tư thông, nhưng ngay từ đầu, là Ngũ Gia thừa dịp ta say, dùng sức cưỡng bức. Một nữ tử yếu đuối như ta sao có thể chống lại hắn?”

Nhất thời, mọi người đưa mắt nhìn nhau. Mọi người hiển nhiên là có phần tin tưởng lời nói của Ngã Liên. Chuyện này không phải Cầu Ngũ mới chỉ làm một hai lần. Đại đa số nhà đầu đều nín nhịn ở trong lòng. Có một hai người kiên trì, quá nhục nhã mà tự tử. Còn một số thì khẳng khái đi theo Cầu Ngũ.

“Hiện tại ngươi nói lời này, còn mong ta tin tưởng sao? Ngã Liên, ngươi tự hỏi lương tâm chính mình, ta đối với ngươi chẳng khác gì con gái mình. Mẫu thân ngươi cũng nói, ta đưa ngươi cho Minh nhi, là vì thay ngươi tìm chốn tốt. Nếu như Chính nhi ép buộc ngươi, tại sao ngươi không sớm nói cho ta biết?” Trương thị phản ứng rất nhanh, ánh mắt sắc bén liếc qua là có thể nhìn thấu tâm tư dao động của đám nhà đầu vú già, ép tới khiến nàng cúi đầu không dám có suy nghĩ gì khác.

“Phu nhân, nếu ngài có thể thật sự vì một nha đầu mà trừng phạt con trai mình, Ngũ Gia sẽ không vô pháp vô thiên giống hôm nay.” Hiện tại, Ngã Liên muốn nói cái gì sẽ nói cái đó.

“Ngươi, đồ tiện nhân này!” Trương thị giận dữ, “Uổng công ta để ngươi bên người nhiều năm, còn tự mình dạy dỗ. Không ngờ là nuôi một con rắn độc, lại để ngươi cắn ngược lại một cái. Ngươi nói ngay từ đầu là bị Chính nhi ép buộc, sau đó thì sao? Rõ ràng là bản thân không biết xấu hổ tiếp tục đến câu dẫn chủ tử, còn dám nói vô tội sao?”

“Nha đầu thì không phải là người sao? Mạng của nha đầu là ti tiện sao? Rõ ràng không phải là lỗi của ta, nhưng ngài lại bảo hộ con trai mình cẩn thận, muốn một mình ta chịu tiếng nhục. Phu nhân, thế đạo này vẫn còn có thiên lý, ngài hãy cẩn thận.” Ánh mắt Ngã Liên từ Trương thị chuyển qua Cầu Ngũ.

Cầu Ngũ bị nàng nói trúng tim đen, chợt dạ nhìn hướng khác, lại trông thấy Bạch Hà, lập tức quên hết tất cả nợ nần cười lấy lòng.

Ngã Liên theo ánh mắt Cầu Ngũ, cũng nhìn thấy Bạch Hà, quay đầu cười lạnh với Trương thị cười, “Mặc dù là đang trong trường hợp như thế này, Ngũ Gia vẫn nhớ mãi không quên người kia. Phu nhân, lúc này nhất định phải nhìn cho rõ ràng. Đã chết một đóa liên, lại sắp héo một đóa hà*. Cũng đừng tưởng rằng ai cũng chịu uất ức giống như ta. Cha mẹ ta là nô tài trong phủ này, vẫn còn đệ đệ muội muội phải dựa vào họ. Nhưng người kia, ngài không nắm được khế ước bán mình, đừng tưởng muốn làm gì thì làm.”

*Liên và Hà đều là tên gọi khác của hoa sen, ở đây là mượn hoa để nhắc đến tên của Bạch Hà và Ngã Liên.

Trương thị cũng nhìn ra Ngã Liên đang nói đến ai, thấy con trai thật sự chẳng phân biệt được hoàn cảnh mà thất hồn lạc phách, trong lòng căm tức, bấm cánh tay Cầu Ngũ một phen, trừng mắt lườm hắn. Đồng thời, càng thêm cảnh giác, Ngã Liên, tiện nha đầu này nói không sai. Đám nha đầu của Cầu Tam nương, cũng không phải dễ dàng nắm trong tay. Thu làm nha đầu thông phòng thì đơn giản, nhưng về sau không biết sẽ sinh ra bao nhiêu phiền phức. Nàng vẫn luôn tìm trăm phương ngàn kế muốn đuổi Cầu Tam nương ra khỏi Cầu phủ, chỉ là e ngại năng tính toán để phân chia tài sản. Nếu như để lại nha đầu, hơn nữa còn là hai nha đầu, không cẩn thận sẽ tạo cơ hội cho Cầu Tam nương âm thầm tính kế ngược lại mình.

“Ngã Liên, ngươi bớt tranh cãi đi. Xảy ra chuyện như thế này, nếu ngươi còn tiếp tục ở lại trong phủ sẽ để người ta nói ra vào. Chẳng bằng theo cha mẹ ra ngoài, chăm sóc cho bản thân, cũng được tự do. Phu nhân nhân từ, nếu ngươi rời phủ, sẽ đến tìm quan phủ bỏ đi thân phận nô tị cho cả nhà ngươi, cũng bồi thường chút bạc để các ngươi sinh sống.” Giang Tổ Tâm thấy Trương thị không nói lời nào, bèn lên tiếng khuyên.

“Tứ phu nhân luôn luôn được lòng thiên hạ. Chỉ là Ngã Liên không hiểu, là thực tình hay giả ý.” Ngã Liên liếc một cái mạng, không phải đến xin khoan dung, “Ta bên này vừa có thai, đầu kia ngươi đã sắp xếp cho Tứ gia nạp thiếp. Người không biết, nói ngươi tài đức rộng lượng. Ta lại thấy là ngươi sợ ta sinh con, một người ngay cả một cái trứng cũng không sinh được như ngươi tương lai sẽ không lành. Dù sao ngươi đã ngồi ổn định ở vị trí chính thất, Tứ gia càng có nhiều nha đầu thông phòng, các nàng sẽ càng tranh đấu nhau lợi hại, bản thân ngươi càng thêm yên tâm.”

“Ngươi...” Giang Tổ Tâm chưa từng bị người ta chỉ thẳng mặt mắng như thế, mặt đỏ tai hồng nói không ra lời.

“Có điều ta cũng khuyên ngươi cẩn thận. Đuổi sói đi, nhưng lại rước hổ tới. Ngã Liên ta là người thích tranh đấu ngầm, tự cho mình giỏi tranh thủ tình cảm, nhưng cuối cùng cũng thành công cốc. Đó là ta chưa đủ thông minh. Nếu nói nuôi chó chó sẽ không cắn người, nhưng không nuôi có thể bị chó cắn chết. Người kia lạnh lùng thần nhiên, giả ngoan lại mưu, chỉ sợ Tứ phu nhân đầu không lại... A.” Cơ thể truyền đến từng trận đau đớn, mặt Ngã Liên nhả lại, mồ hôi toát ra như hạt châu.

Giang Tổ Tâm ngăn ra, tầm mắt chuyển về phía Cầu Tam nương, phát hiện Mặc Tử đã đứng ở đó từ bao giờ, trong con ngươi lóe lên ánh sáng lạnh. Một nha đầu luôn luôn sụp mị thuận mắt, nàng không phải chưa thấy sự lợi hại.

“Đủ rồi.” Cầu Tứ trầm giọng, “Nơi này không phải nơi để ngươi làm càn.”

“Tứ gia...” Ngã Liên chảy nước mắt, “Ngã Liên làm hết thấy, chỉ vì muốn ở lại bên người Tứ gia. Nay chuyện đã bị vạch trần, Ngã Liên có thể oán giận bất cứ kẻ nào, chỉ duy nhất không oán giận Tứ gia. Nhưng xin Tứ gia quan tâm, đợi sau khi ta chết, vì ta đốt một nén hương —— ”

“Tiểu tiện nhân vô sỉ, còn có thể diện mà cầu xin con ta.” Trương thị phi một ngụm, vẩy tay một cái, gọi vài nha hoàn đến, nâng người ra ngoài.

Ngã Liên tuyệt vọng nhắm mắt, thân hình nhoáng lên một cái, ngã xuống đất không dậy nổi.

Cha Ngã Liên thấy con gái bất tỉnh nhân sự bị người ta nâng ra, lệ già tràn mi, kéo lão bà còn đang muốn nói gì ra ngoài.

“Phu nhân, ngài không thể đối đãi với Ngã Liên của chúng ta như vậy.” Giọng nói của mẹ Ngã Liên cực kỳ chói tai.

Cầu Tứ ném ra một túi tiền nặng trĩu, “Hãy bớt sàm ngôn đi, đêm nay thu thập cho tốt, ra khỏi phủ cho ta. Đến bên ngoài nếu dám nhiều lời nửa chữ, đừng quên khế ước bán mình của cả nhà các ngươi còn đang trong tay mẫu thân ta.”

Mẹ Ngã Liên tiếp được, mở ra nhìn, thấy ít nhất cũng phải hai trăm lượng bạc, nước mắt lập tức thu lại, vội vàng dập đầu rồi đi.

“Minh nhi, ta đã cho bạc, con cần gì phải cho nữa. Cho bọn họ thật lãng phí, nha đầu kia có chết cũng xứng đáng, nay ngược lại giống như chúng ta nợ nần.” Trương thị bất mãn oán giận nói.

“Dùng tiền tiêu tai, để cho yên chuyện mà thôi.” Cầu Tứ là bị ồn ã đến không kiên nhẫn.

“Mẫu thân, quên đi. Đứa nhỏ không chừng là của ca ca, lại bị mất đi như thế, coi như bồi thường cũng tốt. Chuyện này đã xong, có phải nên giúp ta hỏi

đến Bạch Hà ——” Trong đầu Cầu Ngủ chỉ có mỹ nhân.

Trương thị tức giận cho Cầu Ngủ một cái tát. Đó là lần đầu tiên đánh con.

Không bao nhiêu người đồng tình với Cầu Ngủ đang ôm mặt gào khóc, bao gồm cả Ngủ nãi nãi.

Trương thị hạ quyết tâm không để ý tới Cầu Ngủ, vỗ bàn đứng lên, thần sắc uy nghiêm, nhìn những người liên can.

“Đêm nay ta định ra một quy củ mới, từ nay về sau, nha đầu trong phủ không thể để cho chủ tử thu làm nha đầu thông phòng, nếu không sẽ bán hoặc đuổi ra ngoài.”

“Mẫu thân ——” Cầu Tứ nhăn mi.

Cầu Ngủ đã quên kêu đau.

“Không muốn ta tức chết thì đừng nói thêm gì nữa.” Trương thị khoát tay, quay sang phía hai người con dâu, “Các người muốn nạp thiếp cho tướng công, có thể. Đi ra bên ngoài tìm người đứng đắn, tướng mạo không phải mẩu chột, quan trọng nhất là nhân phẩm tốt.”

Trong lòng Giang Tổ Tâm vốn có chút hối hận chuyện của Mặc Từ, nghe được phu nhân nói thế như được giải đúng chỗ ngứa, vội vàng kéo Ngủ nãi nãi đứng dậy, cúi người đáp vâng.

“Tam nương à.” Trương thị mang vẻ mặt uy hiếp nhìn mọi người, trong lòng thoải mái một chút, nhưng đối mặt với Cầu Tam nương lại hơi dè dặt.

“Mẫu thân.” Cầu Tam nương cũng đứng lên, không có biểu tình gì.

“Không còn sớm nữa, ngày mai trời sáng con sẽ phải xuất phát, mau mau trở về nghỉ ngơi đi. Ta vốn muốn tặng cho con thêm vài a đầu, nhưng quy chế của Kinh Vương phủ chỉ được bốn người, không thể để con vừa gả vào đã phá hỏng quy củ. Cũng may Bạch Hà, Lục Cúc, Mặc Từ và Tiểu Y đều có thể dùng, có bốn người các nàng bên cạnh con, ta thật sự yên tâm.” Trương thị bị lời nói của Ngã Liên đánh thức, vô luận như thế nào, người bên cạnh Cầu Tam nương không thể ở lại Cầu phủ, nếu không hậu họa khôn lường. Vốn còn lo lắng tâm ý Cầu Tứ, nhưng nếu để Mặc Từ lại, rồi thả Bạch Hà đi, Cầu Ngủ chắc chắn không chịu, giận nàng bất công. Bởi vậy, tốt nhất là không giữ lại ai, tránh để huynh đệ lại thêm một lần trở mặt.

“Mẫu thân nói phải, con đây xin cáo lui trước.” Cầu Tam nương khẽ cúi người.

Mặc Từ cũng cúi đầu theo. Ở góc độ của nàng, vừa vặn nhìn thấy khóe miệng nhếch lên đắc ý của Cầu Tam nương.

Một chủ ba nha đầu một đường trở về không nói gì.

Lục Cúc cẩn thận mở cửa, cho đến khi vào trong phòng của Cầu Tam nương mới thở dài ra, “Ôi mẹ ơi, rốt cục ai cũng không bị bắt lại. Cô nương, sao người có thể liệu sự như thần vậy? Lúc này tìm ta chút nữa thì nhảy ra khỏi lồng ngực.”

“Ngã Liên đã nói đến như vậy, hai vị kia còn không hiểu thì chính là kẻ ngốc. Ta đoán Trương thị vốn định thành toàn cho Tứ đệ, có điều Ngủ đệ cái khác không tranh, nhưng nữ nhân nhất định phải tranh. Cho nên Trương thị chỉ có thể lựa chọn bỏ cả hai. Nếu không đã có một Ngã Liên, lại thêm Bạch Hà, Mặc Từ, thực khiến bà ta tức chết.” Cầu Tam nương bắt đầu tháo dây trâm trên đầu.

Bạch Hà đang trải giường chiếu, xoay mặt cười nói, “Vẫn là cô nương liệu sự như thần. Như thế thật tốt, chúng ta không thiếu người nào, cùng theo cô nương xuất giá.”

“Mặc Từ?” Cầu Tam nương đưa mắt nhìn người vẫn đứng bất động, “Giải quyết phiền toái của ngươi rồi, sao không thấy khen ta vài câu?”

“Cô nương tuy rằng liệu sự như thần, chỉ là chuyện này quá ——” đấm máu.

“Không cần biết ta dùng phương pháp gì, có thể đạt được mục đích là được rồi.” Đuôi lông mày Cầu Tam nương nhếch lên, “Mặc Từ, thời điểm ngươi muốn ta giải quyết chuyện này, hẳn là nên sớm nghĩ đến mới đúng. Cầu Thủy Vân ta cũng không phải là người, thích giấu nắm đấm trong ống tay áo, dám giận không dám động.”

Mặc Từ đột nhiên cười, mắt cong như trăng khuyết, “Cảm tạ cô nương giải quyết khó khăn của Mặc Từ.”

Chủ tớ, tớ chủ, thật sự là mỗi người một dạng.

Bạn đang đọc truyện *Chương Sự (Hố)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 1: Nghèo Rớt Mồng Tơi (Nhất)

Nhạc hi thổi náo nhiệt, pháo hoa nổ đùng đoàng âm ỉ cả một vùng, một đám tiều hài tử hi hi ha ha ở trước cửa Cầu phủ xem náo nhiệt. Năm mươi sáu mươi con ngựa cao lớn đứng phì phò phun khí, hai ba mươi giá xe ngựa xếp từ đầu đường đến cuối phố, chữ hi đỏ thắm dán trên xe thật xinh đẹp. Ngựa cao lớn, xe ngựa xa hoa, mà người cưỡi thêm uy phong.

Những người ngồi trên ngựa, ai nấy đều đeo bội đao, áo đen thất lưng vàng, áo choàng đỏ giầy ủng bằng gấm. Chung quanh náo nhiệt như vậy, bọn họ lại ghim cương ngựa, ngồi thẳng tắp, nhìn về phía trước không chớp mắt, tuyệt đối là được huấn luyện nghiêm chỉnh.

Đột nhiên, một tiểu nha đầu mặc váy hồng, tóc búi hai bên chạy đến chỗ người người đứng đầu đoàn xe ngựa, bộ dạng giống như có chút khiếp sợ.

“Nhị gia, Ngọc phu nhân tìm ngài.” Nói xong, vội vã chạy trở về.

Dây cương căng lên, ngựa đen hí dài một tiếng, quay đầu lại, bước bốn vó, đi đến bên chiếc xe ngựa ở giữa đoàn xe. Nam tử quát nhẹ, ngừng ngựa, nhảy xuống. Khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, mũi cao hàng lông mày rậm, con ngươi đen láy như sao xa, dáng người ngang tàng, đúng là Tiêu Nhị Lang, cũng chính là Nhị công tử của Kính vương phủ.

“Ngọc đi, tìm ta có chuyện gì?” Hắn ở bên ngoài xe ngựa hỏi.

“Ta thấy chuẩn bị đến giờ rồi, tân nương sắp ra đây, ngời theo ta đến trước cửa nói vài câu chia tay với thân gia đi.” Vệ Quỳnh Ngọc từ trên xe được hai nha đầu nâng xuống dưới.

“...” Tiêu Nhị Lang không tình nguyện, nhưng lời nói của trưởng bối không nên ngỗ nghịch, huống chi hắn mượn cơ lần đón dâu này để ra ngoài phụng mệnh, nay mặt chỉ đã hoàn thành thuận lợi, nhưng để tránh hoài nghi, hắn vẫn phải đóng tròn vai trò nhị ca của tân lang.

Đột nhiên, một bóng người màu vàng nhạt chậm chậm chạy tới đây, bản năng của võ tướng khiến Tiêu Nhị Lang lập tức có hành động, bước một bước dài về phía phải, cản trước xe ngựa của Vệ Quỳnh Ngọc.

“Hoảng loạn cái gì? Chạy cái gì? Đừng làm ngựa kinh sợ.” Hắn được phụ mẫu phó thác, trước hết phải chiều cổ Ngọc đi, chứ không phải thân gia chưa vào cửa.

“Mặc Từ không hoảng loạn, chỉ là sợ làm lỡ giờ lành xuất môn của cô nương.” Chạy chậm nên không thở dốc, giọng nói vẫn mang theo nụ cười ngọt ngào. Vừa ngừng đầu, dung nhan rực rỡ như minh châu, đến khi nhìn thấy Tiêu Nhị Lang, chớp mắt một cái đã khôi phục lại bộ dáng nha hoàn sụm mi thuận mắt, “Phụng mệnh của lão gia, mời thân gia đi vào.”

Tiêu Nhị Lang cảm thấy quen mặt, không ngờ chính là nha đầu ngày đó gặp ở Từ Niệm am, nhưng tên của nha đầu này khiến hắn không vui khi nhớ đến. Thầm nghĩ, ở đâu ra lăm người họ Mặc xuất hiện trước mặt hắn như vậy?

“Nhị Lang, ngời đừng coi nơi này là thao trường, lớn tiếng dọa đến cô nương người ta.” Vệ Quỳnh Ngọc đẩy Tiêu Nhị Lang ra, “Chúng ta tới đón dâu, không phải đến cướp dâu.”

Vệ Quỳnh Ngọc cho dù mang tâm tính như thế nào, giọng nói biểu tình với ai cũng đều thân thiết, thích nói đùa vui, cho nên rất được người khác yêu thích. Hai nha đầu phía sau nghe thế cười như chuông bạc, ngược lại cũng khiến Vệ Quỳnh Ngọc vui vẻ nở nụ cười.

“Ngọc đi.” Tiêu Nhị Lang bất mãn với cách nói của Vệ Quỳnh Ngọc.

Vệ Quỳnh Ngọc cũng biết phải có chừng có mực, nắm tay Mặc Từ, tán thưởng một tiếng, “Nhìn tiểu nha đầu này xem, xinh đẹp giống như tiên nữ.”

Bởi vì là ngày vui của Cầu Tam nương, thân lại là nha đầu hồi môn, cho nên càng phải cho chủ nhân mặt mũi. Lục Cúc đã sớm chuẩn bị tốt bốn chiếc váy xuân.

Mặc Từ mặc một chiếc váy màu vàng nhạt trên thêu con bướm đang giương cánh, đai lưng lụa hoa văn cảnh liễu quán quýt, cánh tay thêu cúc vạn thọ, cổ áo hình cung làm bằng vải lụa trong suốt. Tóc đen như gấm, dùng dây cột ở hai bên, đẹp đẽ đáng yêu. Thật sự là, váy so với con bướm người so với hoa. Từ đầu đến chân, không có một trang sức vàng bạc nào, nhưng nửa điểm khó coi cũng không thấy, ngược lại có vẻ tự nhiên hào phóng của gia đình quyền quý.

Một nha đầu bạc hai đã như thế này, thế chẳng phải tiểu thư càng tuyệt diệu? Trong lòng Vệ Quỳnh Ngọc vốn còn bất an, đột nhiên lại ổn định lại. Có lẽ nàng chọn đúng người rồi.

Mặc Từ nghe Vệ Quỳnh Ngọc khích lệ, vội cảm tạ, sau đó nói, “Theo như quy củ, cô nương gả đi, phu nhân không cần gặp mặt lão gia nhà ta. Chỉ là, người đưa gả có chút thay đổi, muốn thỏa thuận một chút với phu nhân, tránh để cho ngài cảm thấy đột ngột.”

“Ồ? Nói như vậy ta không thể không gặp lão gia rồi. Nha đầu, ngời đi trước dẫn đường.” Người đưa gả là đại diện cho nhà mẹ đẻ của tân nương, nếu chọn không tốt, chẳng những tân nương mất thể diện, hơn nữa còn bị cha mẹ chồng, chị em dâu, thậm chí là người hầu xem nhẹ. Tốt xấu người cũng là do Vệ Quỳnh Ngọc chọn, thể diện của Cầu Tam nương, cũng là thể diện của nàng.

“Ngọc đi, ta có cần đi theo không?” Tiêu Nhị Lang vẫn luôn tôn kính với Vệ Quỳnh Ngọc.

“Mặc Từ, Nhị Lang đi theo có tiện không?” Nam nữ khác biệt, hơn nữa một người là em dâu chưa qua cửa, một người là Nhị bá chưa lập gia đình, chung quy vẫn nên tránh không để xảy ra hiềm nghi.

“Cô nương ở trong viện, chờ lão gia cùng ngài thương lượng xong, mới đi ra. Nếu Nhị gia phụ trách sắp xếp mọi chuyện trên đường rước dâu, ngài vào thật là không còn gì tốt hơn.” Mặc Từ kính cẩn đáp.

“Như thế rất tốt. Nhị Lang, người đi cùng ta.” Vệ Quỳnh Ngọc gọi Tiêu Nhị Lang đuổi kịp.

Mặc Từ ở phía trước dẫn đường, nghe tiếng bước chân phía sau, tâm tư lại trở về đêm hôm trước.

....

“Muốn người nói một tiếng tạ ơn, thật không dễ dàng. Bạch Hà, Lục Cúc, giúp ta nhớ kỹ. Ngày nào đó, Mặc Từ cô nương ở sau lưng mắng ta, các người phải đem chuyện này nói lại một trăm lần, tìm lại lương tâm của nàng.” Cầu Tam nương thấy Mặc Từ nở nụ cười, bản thân càng cười đến ung dung.

“Cô nương, ngài đừng nói chuyện cười nữa.” Bạch Hà bày sẵn chén mận, lại bưng một ly nước ấm tới trước mặt Cầu Tam nương.

“Mặc Từ có hai chuyện không rõ, cô nương có thể trả lời được không?” Nàng biết tình hình chung, nhưng chi tiết vẫn không rõ.

“Chỉ có hai chuyện?” Đôi môi đỏ au của Cầu Tam nương chu lên, gắt giọng, “Còn tưởng rằng ta phải nói lại từ đầu đến cuối cho người nghe. Hời đi, hiểu được dù sao cũng hơn là ta phải giải thích toàn bộ.”

Cầu Tam nương thích tham gia những chuyện náo nhiệt, hẳn là di truyền của Cầu lão gia.

“Tại sao Ngũ Gia đột nhiên lại coi trọng Bạch Hà?” Mặc Từ nói xong, liếc mắt nhìn Bạch Hà một cái.

Khuôn mặt Bạch Hà, đỏ một trận, trắng một trận.

“Đương nhiên là ta bảo Bạch Hà đi câu dẫn hần.” Cầu Tam nương nói chuyện không phụ trách nhiệm, da mặt thật dày.

Lúc này dù là Bạch Hà luôn trung thành và tận tâm cũng phải thay mình giải oan, “Cô nương, ta nào có câu dẫn Ngũ Gia? Chỉ là... chỉ là...” Không có cách nào nói tiếp.

“Đúng vậy, cô nương, cái đó không gọi là câu dẫn. Bạch Hà tỷ chỉ nở một nụ cười với Ngũ Gia, không đúng, là hai nụ cười. Lần thứ nhất khiến Ngũ Gia mất hồn. Lần thứ hai, tròng mắt của Ngũ Gia sáng rực.” Lục Cúc giúp Bạch Hà giải thích, nhưng giọng nói càng mang theo ý cười.

Hình dung đến cảnh hai mắt Cầu Ngũ sáng rực rất dễ, hần vốn đã giống sói, mắt sáng lại càng giống con sói háo sắc —— Mặc Từ âm thầm bỏ sung trong lòng.

“Cũng không phải. Là cô nương chỉ cho ta xem hai con vịt đánh nhau, ta cảm thấy thú vị, mới cười. Vừa lúc Ngũ Gia đi qua, tưởng rằng ta cười với hần.” Bạch Hà bắt đầu vịn khăn tay, xấu hổ vô cùng.

“Nếu ta không nói hai con vịt đánh nhau, mà nói Ngũ đệ đến rồi, người vẫn có thể cười xinh đẹp như vậy, chức đại tiểu thư tặng cho người.” Tâm tình của Cầu Tam nương vô cùng tốt, “Là ai nói, vì giúp tỷ muội, chuyện gì cũng dám làm. Đệ đệ kia của ta bị người làm cho mê thân hồn điên đảo, ta chỉ cô vũ hần hai câu, hần đã vội vã chạy đến chỗ mẫu thân tốt của ta đòi muốn người. Có điều cũng còn tốt, chỉ cười hai cái, đổi thành người và Mặc Từ vô sự, không thiệt chút nào.”

Bạn đang đọc truyện *Chương Sự (Hố)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 2: Nghèo Rớt Mồng Tơi (Nhị)

Thì ra, Cầu Tam nương thiết kế để Cầu Ngũ có ý với Bạch Hà, đến chỗ Trương thị cầu xin. Hai nha đầu của nàng hoặc là muốn cả hai, hoặc là ai cũng không được. Đây là mưu kế của Cầu Tam nương.

Bạch Hà đáng thương hay là xui xẻo đây? Mặc Từ thở dài, “Bạch Hà, người không nhất định phải giúp ta, nhờ đâu phu nhân không thay đổi chủ ý, hai chúng ta đều rơi vào cảnh khó khăn.”

“Làm sao có thể có nhờ đâu?” Cầu Tam nương vô cùng tự tin với kế hoạch của mình, “Nếu thật sự như thế, cùng lắm thì ta xé khế ước bán mình của các

ngươi đi, để hai ngươi tự mình làm chủ.” Đó là chiều bất đắc dĩ cuối cùng, có thể không dùng sẽ không dùng. Dùng rồi, nàng sẽ tổn thất lớn nhất.

Mặc Từ hiểu rõ, nhưng nàng không nói thêm gì về chuyện này nữa, chỉ hỏi vấn đề thứ hai, “Cô nương, sao Ngã Liên nói chuyện lại khéo như vậy? Âm chi chuyện của ta và Bạch Hà càng khôn khéo, hoàn toàn dọa lui được ý định vốn có của phu nhân và Tứ nãi nãi.”

“Ta dạy nàng nói.” Về mặt Cầu Tam nương lạnh lùng, “Nàng làm ra loại chuyện như thế, còn ai muốn gần gũi nàng ta, chỉ có ta tìm đại phu, lại bỏ bạc thay nàng bốc thuốc. Nàng chắc chắn mình sẽ bị đuổi ra khỏi phủ, cho nên không ngại trước khi rời đi, làm việc cho ta. Mặc Từ, ngươi khiến ta bỏ ra ba trăm lượng cho Tứ Niệm am, nay ta lại bỏ thêm ba trăm lượng để ngươi thoát khỏi chuyện lần này. Thế nào đây?”

“Nếu như Ngã Liên biết chuyện nàng và Ngũ Gia là cô nương công khai ra ngoài, còn có thể giúp cô nương sao?” Đau đớn mất đi đứa nhỏ, còn chút nữa mất nửa cái mạng. Ở phương diện này Mặc Từ có chút không đồng tình với Cầu Tam nương.

“Không phải ta muốn công khai ra ngoài. Phải trách Tiểu Y. Kim cầu lúc trước ngươi cho nàng, không nhớ rõ vứt tới chỗ nào. Ai ngờ, là ở trên xà nhà của người ta. Lại không ngờ khéo như vậy, đúng lúc rơi xuống trước mặt Tứ nãi nãi.” Cầu Tam nương một chút cũng không áy náy, “Hon nữa chuyện của Ngã Liên và Ngũ đệ ta, cũng không chỉ vài người chúng ta biết. Trốn được mừng một, không trốn được mười lăm. Ta tính sót, là chuyện Trương thị xuống tay quá tàn nhẫn mà thôi. Bọt phẩn phá thai kia, ta đã bảo Tiểu Y đưa đến hiệu thuốc hỏi qua, liều thuốc bình thường. Cái này cũng không thể trách ta được.”

Đúng vậy, chẳng thể trách Cầu Tam nương. Muốn trách thì trách mệnh Ngã Liên không tốt. Mặc Từ nhìn về mặt lạnh nhạt của Cầu Tam nương, ít nhất nàng không cười nữa, nếu không thì thật sự là máu lạnh.

Lúc này, Tiểu Y một thân hắc y đi vào, nhìn thấy Mặc Từ, chỉ hỏi một câu đã về rồi, sau đó quay sang báo cáo với Cầu Tam nương.

“Ngã Liên và cha mẹ của nàng vừa đi ra ngoài từ cửa bắc, cha nàng kéo một chiếc xe đẩy lớn. Mẹ nàng khóc mãi không dứt, Ngã Liên vẫn không nhúc nhích. Ta theo như phân phó của tiểu thư, đem ngân phiếu đổi thành tiền xu, chờ các nàng xuất phủ, sau đó ở trên nóc nhà ném vào trong lòng mẹ Ngã Liên. Ta thấy bà ấy mở túi ngân lượng ra, sau đó Ngã Liên còn nói tiếng cảm ơn, rồi mới trở về.”

“Làm tốt lắm.” Cầu Tam nương ngáp một cái, “Đêm nay mọi người đều mệt mỏi rồi, Mặc Từ gác đêm, các ngươi đều đi ngủ đi.”

Bạch Hà dẫn Tiểu Y, Lục Cúc, đi xuống.

Không rửa mặt không chuẩn bị, Cầu Tam nương đã buồn ngủ? Mặc Từ trừng mắt.

“Ngươi cảm thông với người không liên quan, chẳng bằng canh gác một đêm cho bọn tỷ muội vì ngươi bôn ba vất vả, đúng không?” Cầu Tam nương nào có bộ dạng buồn ngủ, từ trong rương lấy ra một cái tráp, mở khóa. Xoát xoát, trên tay đúng là bàn tính Tiểu Kim của nàng. Cầu Tam nương cười tùm tùm ngoắc ngoắc tay với Mặc Từ, hai mắt hiện thành hình thoi vàng lớn, “Đến đến đến, Mặc Từ, tiền lãi và Thủy Tinh châu gì đó, cùng nhau giao lên. Đừng quên, còn có ba trăm lượng phí thuyền. Còn những khoản ngươi có ngầm, ta không tính toán nữa, coi như phí làm việc vất vả của ngươi.”

Lại lần nữa chứng minh, người nhà Sầm trung tâm như một.

Ba trăm lượng phí thuyền, hai trăm lượng hối lộ, một viên Thủy Tinh châu, nàng còn vất vả lặn lội một chuyến, căn bản chính là công cốc.

Mặc Từ nghiêng răng. Người ta kiếm tiền, nàng cũng kiếm tiền. Người ta kiếm được đầy chậu đầy bình, đồ cưới vạn lượng; nàng kiếm được hai tay áo đầy gió, hầu bao rỗng tuếch. Tuyệt đối đừng nói với nàng, số mệnh của nàng chính là vì người khác mà may xiêm y.

....

“Mặc Từ? Mặc Từ?”

“Ách?” Mặc Từ nhìn lại, nàng cách đám người Vệ phu nhân thật ra. Nãy giờ suy nghĩ lung tung, hoàn toàn quên mất đang ở nơi nào.

“Phu nhân, thật ngại quá, ta hơi nóng vội.” Cười mĩa, đứng lại chờ đám người đi tới.

“Nha đầu này, cô nương nhà ngươi không vội, ngươi gấp cái gì?” Vệ Quỳnh Ngọc cười đến không khép được miệng, “Đừng vội đừng vội, hôm nay nhất định sẽ mang các ngươi đi.”

Mặc Từ hiếm khi mặt đỏ tai hồng, mơ hồ nghe thấy không chỉ Vệ phu nhân, đám bọn nha đầu cười, còn có cả giọng cười trầm thấp của nam tử.

Tiêu Nhị Lang.

Vừa nghĩ đến hắn, nàng lại đau đầu, tên kia thật là cái đại phiền toái. Tuy nói nàng nữ phần nam trang, làn da nhuộm đen, còn có một cái bớt xấu xí, có điều ở chung một thời gian, khó chắc hắn không nhìn ra manh mối. Dù sao, ánh mắt là ánh mắt, cái mũi là cái mũi, ngũ quan không thể nào thay đổi. Bởi vậy, cách càng xa càng tốt. Nhưng trước mắt, nàng biểu hiện rất tự nhiên, có lẽ hắn sẽ không nhìn ra được điều gì.

“Để Vệ phu nhân cười Mặc Từ, không biết là do không khí vui mừng, hay là phúc khí của Mặc Từ.” Đúng rồi, Tiêu Nhị Lang không thích kẻ nịnh nọt, bảo nàng trốn xa hắn, không bằng làm cho hắn chủ động khinh bỉ tránh né nàng.

“Nha đầu này vừa mở miệng là ngọt như mật, làm ta cũng chẳng nỡ trách nàng.” Vệ Quỳnh Ngọc còn cách Mặc Từ khoảng một trượng, quay đầu

nói với đám nha đầu.

Mặc Từ nhìn trộm Tiêu Nhị Lang, thấy hắn quay mặt đi nhìn hoa cỏ trong vườn, quả nhiên cách này có thể áp dụng. Lập tức trong lòng đắc ý, xoay người tiếp tục dẫn đường.

Tiến vào Nhạn lâu, Mặc Từ khom người hành lễ với những người ngồi trên ghế chủ vị, sau đó quay sang bẩm báo với Cầu lão gia, “Lão gia, đây là Vệ phu nhân cùng cháu trai.”

Tiêu Nhị Lang ở Lạc Châu, lấy thân phận cháu trai của họ ngoại Kính vương phủ để cùng người khác tương giao, xưng Vệ Quỳnh Ngọc là dì. Cho dù người nhà họ Vệ cũng bị giấu giếm. Dù sao Vệ Quỳnh Ngọc gả lên kinh thành đã nhiều năm, mà Nhị công tử của Kính Vương phủ là tướng quân, ngày thường không ở trong phủ nhiều, không nhiều người gặp được.

Mặc Từ đã biết, nhưng vẫn làm bộ như không biết, chỉ theo cách nói của Vệ Quỳnh Ngọc gọi là Tiêu Nhị Lang.

Cầu lão gia lúc trước luôn trên giường bệnh, chưa từng gặp qua Vệ phu nhân, bởi vậy đây là lần đầu gặp mặt, vội vàng đứng dậy, chấp tay tiếp đón, “Chào thân gia phu nhân, chào cháu trai.”

“Chào thân gia lão gia.” Vệ Quỳnh Ngọc thấy Cầu lão gia gầy chỉ còn da bọc xương, hai mắt lõm xuống, sắc mặt trắng xanh, là tướng bệnh nguy kịch. Nhớ đến Cầu Tam nương tuổi nhỏ mất mẹ, nay lại thương cha già không lâu nữa cũng sẽ rời nhân thế, trong lòng không khỏi thương tiếc, “Lúc trước ta đến bãi phòng quý phủ, vốn định thăm lão gia, chỉ là phu nhân nói lão gia thực không thể gặp khách, thế này mới thôi. Ai ngờ hai nhà chúng ta lại có duyên phận trở thành thân gia. Đều nói việc vui đuổi bệnh, ta thấy sắc mặt lão gia không tệ, có lẽ không lâu nữa bệnh sẽ tốt lên.”

“Cảm tạ, cảm tạ.” Cầu lão gia nghe thế ha ha cười nói, “Là Tam nương hiểu thuận, thành tâm đi lễ bô tát, đến nay đã tốt rất nhiều.”

“Không sai, Tam nương thật sự là một đứa nhỏ hiểu thuận. Đều nói con gái như tri kỷ, chỉ sợ lão gia không nỡ thôi.” Vệ Quỳnh Ngọc rất thích Cầu Tam nương hiểu thuận.

“Luyện tiết thì sao? Tam nương thân là nữ nhi, chung quy vẫn phải gả đi, chẳng lẽ còn muốn ở cùng cha cả đời sao? Ở tuổi của ta, hôm nay không biết chuyện ngày mai. Nếu như con gái có thể gả vào một nhà tốt, ta đã an tâm. Tam nương gả xa lên kinh thành, sau này cha con chúng ta gặp mặt cũng khó, còn xin phu nhân chiếu cố đứa nhỏ này nhiều hơn.” Cầu lão gia đối với Cầu Tam nương cũng thật sự là một người cha hiền.

“Lão gia yên tâm, ta sẽ coi Tam nương làm như con gái. Không nói đến là đồng hương, mà ta và phu nhân từ nhỏ đã lớn lên cùng nhau, tình như tỷ muội. Con gái của các người, cũng là con gái của ta.” Vệ Quỳnh Ngọc đem phần thương tiếc kia chuyển thành hứa hẹn, “Lão gia nhất định phải điều dưỡng thân thể cho tốt, hai năm nữa, không biết chừng là có cháu bé.”

Ánh mắt vẫn đục của Cầu lão gia hơi lóe sáng, đó thật sự là một hi vọng tốt đẹp.

Vì hi vọng này, Cầu lão gia thật sự sống lâu thêm hai năm nữa, vì tranh thủ cho Cầu Tam nương một khoảng thời gian sống yên phận ở trên kinh thành, không biết là kỳ tích y học của thời đại này, hoặc là kỳ tích tín ngưỡng.

“Ta nghe nha đầu Mặc Từ nói, người đưa Tam nương xuất giá đã thay đổi?” Thăm hỏi vài câu, Vệ Quỳnh Ngọc hỏi Cầu lão gia mục đích tìm nàng đến.

“Xem ta hồ đồ, để ta giới thiệu người dẫn gả với hai vị.” Cầu lão gia run rẩy đứng sang một bên, để cho người ta có thể nhìn thấy một đôi vợ chồng trung niên đang ngồi trên vị trí chủ vị, còn có một nam tử trẻ tuổi.

Vệ Quỳnh Ngọc thấy đôi vợ chồng trung niên kia tướng mạo quý khí. Nam râu quai nón trắng xám, một đôi con ngươi uy nghiêm lại mang thân thiết. Nữ tư thái ung dung không tầm thường, quần áo không xa xỉ nhưng lại có phẩm vị, trong mắt mang ý cười, vừa thấy là biết người dễ ở chung. Nam tử trẻ tuổi một thân áo bào thư sinh, phong độ nho nhã, ánh mắt chính trực không tà.

“Hai vị này là thứ sử Lạc Châu Đường Thục Đường đại nhân và phu nhân Lý thị, cũng là cha mẹ nuôi của Tam nương nhà ta.” Bởi vậy Cầu lão gia mới ngồi ở ghế thứ.

Hắn lại chỉ vào nam tử trẻ tuổi, nói với Vệ Quỳnh Ngọc, “Đây là cháu bà con xa của ta, theo thân phận là đường ca của Tam nương, Cầu Tân.”

Vệ Quỳnh Ngọc và Tiêu Nhị Lang đáp lễ.

“Thật ra ta nên tự mình đưa dâu, chỉ là Vệ phu nhân cũng biết cơ thể ta. Phu nhân ta còn phải lo đủ chuyện lớn nhỏ trong phủ, cũng không thể rời đi. Vốn đã quyết định để hai đệ đệ của Tam nương đưa dâu, ai ngờ cửa hàng gạo muối ở Huệ Châu lại xảy ra sự cố lớn, hai huynh đệ chúng nó phải suốt đêm đi đến.” Cầu lão gia có vẻ bất đắc dĩ. Khi hắn biết chuyện này, người đã đi rồi.

“Ý tứ của lão gia là ——” Vệ Quỳnh Ngọc cũng không biết mấy ngày gần đây Cầu phủ xảy ra chuyện gì, cho rằng Trương thị không thích Tam nương, bởi vậy cố ý làm khó dễ.

“Hai vợ chồng ta nhận Tam nương làm con gái nuôi, bình thường chỉ có nàng hiểu thuận, chưa từng vì người con gái này mà làm chuyện gì. Tam nương gả đi chúng ta đều mừng rỡ, sau khi cùng phu quân thương lượng, ta nguyện làm mẫu thân đưa Tam nương xuất giá, không biết thân gia có đồng ý hay không?” Đường phu nhân vừa mở miệng, đã khiến người ta có cảm giác là người xuất thân tốt có tri thức hiểu lễ nghĩa, “Hơn nữa nhà mẹ ta cũng ở trên kinh thành, coi như một lần trở về nhà.”

“Vệ phu nhân, ta luôn luôn coi Tam nương như muội muội ruột, xin thay Tứ đệ Ngũ đệ đưa nàng lên kinh thành.” Cầu Tân hành lễ của văn bối, cũng là một thanh niên hiểu biết lễ nghĩa.

Hai kẻ giả tình rời đi, lại đến hai người thật tình, thân phận địa vị học thức đều trên Cầu Tứ Cầu Ngũ, đưa Cầu Tam nương đi thật sự vô cùng có mặt mũi.

Vệ Quỳnh Ngọc sao có thể không đáp ứng. Hơn nữa Cầu gia đòi người cũng không cần thiết phải thương lượng với nàng, lại cố ý mời nàng đến. Tôn trọng nàng như vậy, thật khiến trong lòng nàng vui vẻ.

Mặt mày Cầu lão gia rạng rỡ, gọi Mặc Tử vào trong viện tiếp Tam nương ra.

Mặc Tử cảm khái, lúc này thật sự sẽ đi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chương Sự (Hố)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 3: Đổi Lại Đồ Cưới (Nhất)

Mặc Tử gần đây thích nhất một động tác, đó là dựa vào càng xe.

Xe ngựa là phương tiện đi lại thông dụng nhất của thời đại này, ngồi trên đó, có nghĩa rời khỏi một đồng nữ nhân cả ngày không có việc gì, chỉ biết tranh đấu gay gắt với nhau làm người ta hít thở không thông.

Không nói đến kiên cường như Cầu Tam nương, khi hành lễ xuất giá với Cầu lão gia, ở dưới khăn voan đỏ thắm cũng khóc như núi đổ; không nói đến khi Bạch Hà tiễn biệt mẹ nuôi của nàng, cũng là nước mắt lã chã, cảm thán không biết năm nào tháng nào mới gặp lại; không nói Trương thị dẫn theo nhóm nữ quyến về mặt tiếc nuối không nở, nhưng thật ra là nghĩ một đằng nói một nẻo, tất cả chỉ đang đóng kịch; không nói đến hai nương tử của Cầu Tứ, Cầu Ngũ, Tứ nãi nãi nỡ phần mỗi hồng, nhưng khi nhìn Mặc Tử vẫn âm thầm nắm chặt tay đầu dưới gấu áo, Ngũ nãi nãi trừng mắt nhìn Bạch Hà, bộ dạng chỉ mong nàng sớm rời đi. Bởi vì, nói đến chi phí công, tất cả đều đã không còn ý nghĩa gì nữa.

Tóm lại, thời điểm Cầu Tam nương mặc hồng y khom người bước vào kiệu hoa kia, nàng đã trở thành người của Tiêu gia. Mà tất cả những gì liên quan đến Cầu phủ, đã không còn quan hệ quá lớn đến nàng.

“Mặc Tử, lên xe.” Lục Cúc kéo kéo nàng, bước vào trong xe trước.

Các nàng vẫn là nha đầu bậc hai, có thể thăng lên làm bậc một hay không, phải tới Kinh vương phủ chiếu theo quy củ mới biết được. Lục Cúc thật ra rất muốn. Tiền tiêu vặt của nha đầu bậc một so với nha đầu bậc hai hơn rất nhiều, lại có thể sai bảo nhóm tiểu nha đầu vú già, có thể theo chủ nhân đi đến mọi nơi. Mặc Tử lại cho rằng, bậc nào đều là nha hoàn, bản chất không khác nhau. Gần vua như gần cọp, cũng giống như quan hệ đại tiểu thư và nha hoàn. Càng gần gũi, lại càng dễ trở thành bia đỡ đạn khi tiểu thư gặp xui xẻo. Hơn nữa, Cầu Tam nương còn cần nàng đi lại ở bên ngoài, cũng không muốn nàng bị người khác chú ý.

Bởi vì phải đi đường xa, xe ngựa lớn đến mức có thể nằm ra, có điều trong xe của các nàng có một nửa là đồ cưới của Cầu Tam nương. Cầu Tam nương xuất giá, ngoại trừ phu nhân của Thứ Sử đại nhân và đường ca của nàng là Cầu Tân, thêm một số nha hoàn vú già để sai khiến, thì cũng chỉ có bốn nha đầu các nàng và tám mươi hòm đồ cưới. Trương thị muốn sắp xếp tâm phúc vào, nhưng sau khi bị Cầu Tam nương ngầm nói bóng nói gió, thì tức giận đến nỗi không nhắc đến nữa, cũng vừa vặn lấy cớ không cho ruộng đất của hàng.

Mặc Tử đi vào bên trong xe, nhìn thấy Lục Cúc đang ở đằng kia gõ gõ cái rương, không khỏi bật cười, “Ngươi làm gì thế?”

“Ngươi nghe xem.” Lục Cúc quyết miệng, “Âm thanh này thật giống như bên trong trống trôn, không phải là phu nhân đưa cho cô nương ta rương trống chứ.”

“Rương trống thì không nên nổi, nhưng có lẽ bên trong đều là những thứ không đáng giá.” Rương của hồi môn phải mở ra cho nhà chồng xem, thủ đoạn trả thù ấu trĩ như thế Trương thị chưa ngu ngốc đến mức sử dụng, tốt xấu gì thì cũng phải làm bộ một chút.

“Cô nương chúng ta cũng quá dễ tính rồi, không phản nản một lời nào.” Lục Cúc và Bạch Hà chỉ là nha đầu hầu hạ đắc lực bên người Cầu Tam nương, tuy rằng các nàng biết bên ngoài Cầu Tam nương có sản nghiệp, nhưng cũng chỉ biết đại khái. Cụ thể thu chi và kinh doanh thế nào, các nàng hoàn toàn mù tịt.

Mặc Tử kéo Lục Cúc còn đang muốn tiếp tục gõ rương, ngồi xuống đệm mềm, “Được rồi, cô nương chúng ta ở trong phủ không mở miệng, nhưng nay đã ra ngoài, tất cả đều do nàng làm chủ. Ngươi nha, bớt để tâm lung tung đi.”

“Ta không thể bớt để tâm được. Ta là nha đầu của cô nương, đương nhiên nên vì nàng mà suy nghĩ.” Lục Cúc thẳng thắn đáng yêu, “Mặc Tử, ngươi biết

không, từ hai năm trước khi cô nương còn chưa mua người trở về, ta đã bắt đầu thuê đồ cưới cho cô nương, dùng đều là những thứ hiếm lạ cô nương mang về từ khắp nơi, ngọc trai giống như ngà voi, đá mã não, tơ Kim Hương. Lúc Tử nải nải cầm tờ khai đồ cưới đến cho cô nương xem, sau khi nàng trở về, ta hỏi cô nương, trên đó có đồ vật ta đã chuẩn bị hay không, cô nương cười dựng thẳng ba ngón tay với ta, nói tám mươi rương của hồi môn trị giá ba ngàn lượng bạc. Ta nghĩ thế nào cũng cảm thấy không đúng, những thứ kia đã trị giá hơn vạn lượng rồi. Phu nhân đối đãi với cô nương luôn giả dối, chưa biết chừng đã cất tất cả những đồ tốt đi, còn lại đều là hàng nhái thôi. Bây giờ gỡ thử rương ta mới biết, thì ra không có rương nào đầy. Cô nương chúng ta gả vào Vương phủ, cũng không phải nhà dân chúng bình thường, của hồi môn ba ngàn lượng thật khiến người ta chê cười. Ta chỉ cần nghĩ đến đó, trong lòng đã như có lửa đốt. Nếu không phải ngày vui của cô nương, ta thật muốn mở tất cả rương ra, nếu như phu nhân thực sự đưa toàn đồ bỏ đi, ta sẽ... ta sẽ...”

Mặc Tử thấy nàng hùng hổ, cười hi hi hời, “Người sẽ làm gì?”

“Ta sẽ quay về hỏi thẳng phu nhân.” Bình thường lá gan của Lục Cúc rất nhỏ, bây giờ lại nắm quyền bặt môi, giống như thật sự muốn liều mạng.

Tuy rằng dưới góc nhìn của một người hiện đại thì biểu hiện của Lục Cúc chỉ là nô tính, nhưng đối góc độ khác, cũng chính là một loại cảm tình giữa chủ tớ. Từ sau khi Mặc Tử sống hòa hợp với mấy nha đầu kia, cũng từ từ thấu hiểu các nàng. Đầu là cô nhi không cha không mẹ, lại là nữ nhi, nếu như không đoàn kết, sao có thể sinh tồn được?

Mặc Tử vốn muốn tiếp tục đùa vui một chút với Lục Cúc, nhưng thấy thái độ oai phong lẫm liệt của nàng, sợ rằng nàng thật sự quay lại giằng co với Trương thị, cho nên không trêu chọc nữa, “Lục Cúc, đừng coi khinh cô nương chúng ta. Đồ cưới người chuẩn bị cho nàng, chắc chắn nàng không giao cho phu nhân.” Cho dù không coi trọng công sức của Lục Cúc, cũng sẽ để tâm đến giá trị hơn vạn lượng của nó, người như Cầu Tam nương tuyệt đối không dễ bản thân chịu thiệt thòi như thế.

“Nhưng ta không thấy cô nương có hành lý gì, chỗ đồ cưới kia cũng phải đến vài rương lớn. Mỗi lần ta nhắc với cô nương, nàng lại nói đã có tính toán.” Lục Cúc còn chưa biết tính toán của Cầu Tam nương.

“Nàng nói như thế, nhất định là đã tìm được một nơi an toàn.” Mặc Tử không biết nên giải thích thế nào, dù sao đến khi nào mọi chuyện xảy ra, Lục Cúc sẽ rõ ràng.

Lục Cúc vẫn nửa tin nửa ngờ, nhưng đoàn xe đã nhanh chóng cách xa Cầu phủ, nàng muốn làm cái gì cũng không kịp nữa. Theo đội ngũ tiến lên, ngã tư đường phồn hoa dần dần hiện ra trước mắt. Nửa năm không ra khỏi phủ, cảnh tượng bên ngoài thật kích thích nàng, cho nên khúc mắc trong lòng cũng lập tức lắng xuống, một thoáng đã quên sạch.

Mặc Tử trải đệm, xoay người thả lưng xuống, chợp mắt ngủ một chút. Sau chuyến đi cuối cùng đến Nam Đức, cho đến tận hôm nay, nàng còn chưa được ngủ một giấc nào thật sự an ổn. Vừa bắt đầu ngủ, tiếng kèn xõa, tiếng chiêng trống rung trời, tiếng cười tiếng than của mọi người liên tiếp không ngớt, Lục Cúc ở bên cạnh thỉnh thoảng lại đẩy nàng nói chuyện phiếm. Nhưng rất nhanh, những âm thanh đó đã trở nên mơ hồ không rõ, ý thức cũng hoàn toàn biến mất.

*

“Mặc Tử, đừng ngủ nữa.” Có người dùng sức đẩy nàng, “Tiểu Y gọi chúng ta qua.”

Hai tay xoa xoa mắt, lười biếng duỗi thắt lưng, Mặc Tử nửa tỉnh nửa mê đứng lên, “Ta ngủ bao lâu rồi?”

“Một canh giờ.” Đây Mặc Tử tự nhiên là Lục Cúc, “Xe ngựa xóc nảy như thế, mà người vẫn có thể ngủ ngon, ta phục người rồi.”

Trước kia, khi Mặc Tử tham gia quân ngũ, đường hầm bãi cỏ rừng cây, có chỗ nào là chưa phải ngủ qua. Bởi vậy, thích ứng với sự lắc lư của thuyền hay xóc nảy của xe ngựa với nàng cũng rất đơn giản.

“Xe dừng rồi?” Xe ngựa chỉ còn lay động nhẹ nhàng. Vén rèm cửa nhìn xem, là đường lớn ngoài cửa bắc Lạc Châu, “Thì ra là đến nơi rồi.”

“Đến nơi nào?” Lục Cúc nghe không hiểu những lời này của Mặc Tử, “Tiểu Y truyền lời, nói Vệ phu nhân muốn dừng chân uống chén trà tại đình nghi mát phía trước, đoạn đường phía trước còn xa, khó mà nhân nhả được nữa.”

Mặc Tử duỗi tay che mắt nhìn xe ngựa phía trước, thật chói mắt.

Bạn đang đọc truyện *Chương Sự (Hố)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 4: Đổi Lại Đồ Cưới (Nhị)

“Cái này đâu phải Vệ phu nhân nói, là Cầu Tam nương nói mới đúng.” Mặc Tử nhỏ giọng lầm bầm, há miệng ngáp một cái.

Lục Cúc không nghe thấy lời Mặc Từ lẩm bẩm, nhưng lại nhìn thấy nàng mở lớn miệng ngáp, vội vàng vỗ ngực nàng một cái, “Mặc Từ, cẩn thận để người ta nhìn thấy. Nay chúng ta không còn ở trong phủ, mỗi lời nói cử chỉ đều sẽ khiến người ta đánh giá đến cô nương.”

Mặc Từ thiếu chút nữa bị sặc, ho khan hai tiếng, kinh ngạc nhìn về phía Lục Cúc, “Ôi, hiện tại người thật giống nha đầu bạc nhất. Chờ đến khi vào Vương phủ, nếu cô nương không thẳng người lên làm nha đầu bạc nhất, cho dù phải quỳ đá phiến ta cũng phải thay người cầu xin.”

Lục Cúc nghe được Mặc Từ nói lời trêu chọc, trừng mắt liếc nàng một cái, “Ta thấy người ở bên ngoài nhiều nên cũng học người ta gian xảo lắm, lấy nha đầu không kiến thức ta ra trêu chọc.”

Mặc Từ nhìn chung quanh, thấy không có người chú ý đến bên này, vì thế dựng thẳng ngón trỏ đến bên môi, thờ dài một tiếng, “Lục Cúc, bộ dáng ta ngáp khó coi cũng chẳng sao, dù sao diện mạo của cô nương như thiên tiên, cho dù có hành động giống ta cũng mỹ mạo động lòng người, nào có ai dám cười chê. Nhưng người mới là người phải cẩn thận, về sau không thể nói loạn những chuyện này.”

Họ Tiêu kia, cho dù chỉ là Nhị Lang, nhưng lại là cao thủ nghe tiếng gió*. (Ý chỉ Tiêu Duy võ công cao cường nên có thể nghe thấy hai người nói chuyện)

Lục Cúc le lưỡi, nhếch miệng, tỏ vẻ đã biết tính chất nghiêm trọng. Sau đó không nói lời thừa nữa, cùng Mặc Từ đi về phía đình nghỉ mát. Thời điểm sắp đến nơi, lại đột nhiên ồ lên ——

“Còn có một người tuổi tác xấp xỉ cô nương, là ai vậy?”

Mặc Từ vốn đang nhìn mặt trời tính thời gian, nghe Lục Cúc hỏi thế, đưa mắt nhìn lại.

Đình nghỉ này là đình thông thường, để khách đi đường mệt mỏi dừng chân. Không có cảnh đẹp gì để thưởng thức, nhưng cũng may đủ rộng rãi, có thể chứa được khoảng mười người. Trong đình ngoại trừ Vệ thị, Lý thị, và Cầu Tam nương vẫn đội khăn voan, ba nam tử là, Tiêu Nhị Lang, Cầu Tân và Thạch Lỗi, còn có nữ tử trẻ tuổi. Sau khi nhìn kỹ, không ngờ lại là người Mặc Từ đã gặp mặt.

Ngày ấy ở trong Vọng Thu lâu, Lục tiểu thư được gọi là đệ nhất mỹ nhân Lạc Châu đang ngồi ở bên tay trái Vệ phu nhân, thân thiết nói chuyện. Biểu hiện của Vệ phu nhân với nàng ngoại trừ vẻ hiền lành đối với tất cả mọi người, còn có một chút sùng nịch yêu thương.

Mặc Từ vừa thấy đã hiểu vị Lục tiểu thư này tám phần cũng mang họ Vệ. Chẳng những họ Vệ, còn có hai ca ca và một tiểu muội, cũng đều họ Vệ. Chả trách ngôn ngữ tự mãn, thái độ kiêu căng. Tuy rằng cũng là kinh thương lập nghiệp giống như Cầu thị, nhưng Vệ gia có ba huynh đệ, dòng dõi thịnh vượng, Vệ tam lão gia là người làm quan, muội muội lại được gả cho Kính vương gia làm thiếp, bởi vậy thế lực ở Lạc Châu vượt qua cả Cầu gia.

Trong đình kia, có một nửa người đã gặp qua bộ dáng khi giả trang nam tử của nàng. Mặc Từ thảm thán không hay, không muốn tiến vào.

Lục Cúc lại không biết nguyên nhân trong đó, chỉ cho là Mặc Từ còn chưa tỉnh ngủ, cho nên trực tiếp kéo nàng đi, miệng còn lải nhải làm nha đầu phải chịu khó một chút.

Đến thêm đá ngoài đình, Tiểu Y đang chờ các nàng.

“Lục Cúc, cô nương gọi vào trong.” Luận người hầu hạ cẩn thận chu đáo, tuyệt đối không phải Tiểu Y.

Mặc Từ cũng không phải. Không phải không làm được, mà là không cam tâm tình nguyện. Nhưng nếu như đến phiên trực của nàng, cũng tuyệt đối không kém bất kỳ ai.

Lục Cúc lại cảm thấy rất tự hào, nháy mắt mấy cái với Mặc Từ, ưỡn ngực bước vào trong đình. Nàng không biết, thật ra Cầu Tam nương có ý để Tiểu Y và Mặc Từ ở bên ngoài. Bốn nha đầu, ai nên ở bên người, ai nên ở bên ngoài, Cầu Tam nương hiểu rõ hơn ai hết.

“Tiểu Y, đến lúc rồi chứ.” Mặc Từ đã tính ra thời gian.

Trầm mặc một hồi lâu, Mặc Từ nghĩ Tiểu Y sẽ không trả lời, lại đột nhiên nghe thấy nàng nói hai chữ.

“Đến rồi.”

Thì ra không phải im lặng, mà là không muốn lãng phí nước miếng.

Phía cửa thành Bắc, tro bụi vàng cuộn cuộn bay lên. Một đội xe ngựa, từ xa vội vã đến đây, khi cách đình chưa đến trăm trượng, tốc độ chậm lại.

“Là hướng về phía chúng ta.” Thạch Lỗi lớn giọng kêu xong, người đã nhảy ra ngoài đình.

Mặc Từ ngoáy ngoáy lỗ tai, cảm thấy một thoáng trời xui xẻo phải đồng hành cùng người nói một tiếng mà kinh thiên động địa này. Lại nói thêm, hình như cho đến giờ nàng chưa bao giờ có được vận may gì.

“Thạch Lỗi, đừng xúc động, hỏi rõ ràng nói sau.” Tiêu Nhị Lang tương đối bình tĩnh, bước xuống thêm đá ra khỏi đình.

Nhưng khi Tiêu Nhị Lang bước qua bên người Mặc Từ, nàng có thể cảm thấy được khí thế thủ thế chờ đợi của hắn, hiển nhiên hắn cảnh giác không thể ít hơn Thạch Lỗi.

“Công... từ chậm đã.” Lại một lần nữa xưng hô rối rắm, ngữ khí Mặc Từ cung kính, nhưng nàng có thể thấy được động tác xoay người trở lại trong nháy mắt của Tiêu Nhị Lang.

Khi Tiêu Nhị Lang nghe được hai chữ chậm đã, trong nháy mắt có cảm giác như gã họ Mặc buồn lậu đang ở ngay phía sau hắn, vênh mặt hất hàm sai khiến. Chậm đã, chậm đã, nam nhân nhỏ gầy ngăm đen kia động một chút lại muốn làm trái ý hắn. Nhưng khi hắn quay người lại, chỉ thấy một nha đầu mảnh khảnh, nha đầu kia trong tên cũng mang theo một chữ Mặc. Giọng nói không giống, ngữ khí không giống, vẻ mặt không giống, diện mạo không giống, thậm chí còn có khác biệt nam nữ, nhưng vì sao hắn lại sinh ra cảm giác giống nhau như đúc, hắn lạnh lùng nhìn nha đầu kia.

“Có chuyện gì?”

Mặc Từ hoàn toàn không biết Tiêu Nhị Lang nghĩ cái gì, thấy hắn lại bày ra khuôn mặt khó chịu, chỉ cảm thấy vô cùng khó hiểu, ngẫm lại không phải nàng luôn rất khách khí với hắn sao? Trong lòng ẩn cảm thăm hỏi gia gia nãi nãi của hắn, nhưng trên mặt vẫn cười như mặt ngọt.

“Công tử, đó hình như là người của Cầu phủ chúng ta.” Mặc Từ không giương mắt nhìn Tiêu Nhị Lang, đầu cúi mười lăm độ, duy trì tư thế tiêu chuẩn của nàng.

Bộ dáng hèn mọn, làm cho Tiêu Nhị Lang càng nổi giận. Rõ ràng là khác nhau nhiều như vậy, hắn trùng tà hay sao?

“Rốt cuộc là hình như, hay là chắc chắn? Người nhìn cẩn thận hãy nói.” Trong lòng tức giận, tự nhiên ngữ khí của Tiêu đại tướng quân cũng không tốt lắm.

Lúc này trong lòng Mặc Từ đã hỏi thăm đến phụ mẫu hắn, nhưng giọng nói vẫn không có nửa điểm biến hóa, “Mặc Từ nhìn thấy người đánh xe mặc quần áo của gia đình trong phủ. Có điều, gia đình trong phủ hơn trăm người, Mặc Từ chỉ là nha đầu sai vặt trong viện của cô nương, chưa thấy qua cũng không quá ngạc nhiên.”

Tiêu Nhị Lang nghĩ lại, nha đầu này từng nói chuyện với Ngọc di trên sườn núi ở Từ Niệm am, nhanh mồm nhanh miệng. Nha đầu sai vặt mà có thể theo chủ nhân xuất giá sao? Nhớ ra nàng vốn miệng lưỡi khéo léo, đồng thời cũng cảm thấy thái độ của mình quá thô lỗ, tuy rằng không nhận sai, nhưng sắc mặt đã dịu xuống một chút. Dù sao, hắn cũng không phải ác nhân.

“Thế người theo ta đi nhìn một chút.” Giọng nói cũng không quá cứng nhắc như trước.

“Vâng.” Mặc Từ đi theo phía sau Tiêu Nhị Lang.

Lúc này, đội xe ngựa kia đã dừng lại ở ven đường.

Nam nhân ngồi ở chiếc xe ngựa đầu tiên nhảy xuống, bước lên chấp tay với Tiêu Nhị Lang và Thạch Lỗi, “Cám ơn trời đất, để chúng ta đuổi kịp. Tiểu nhân họ Trần, là quản sự Cầu lão gia phái tới.”

Tiêu Nhị Lang đánh giá hắn một phen. Theo như lời Mặc Từ nói, quần áo đúng là đồng phục gia đình trong Cầu phủ, thất lưng cũng giống như khi hắn nhìn thấy trên người quản sự trong Cầu phủ, chữ khắc bên trên giống như đúc. Cho nên hoàn toàn tin tưởng.

“Cầu lão gia phái người đuổi theo là có chuyện gì?” Tuy rằng tin, nhưng câu hỏi vẫn sắc bén.

“Nói ra thì thật là trò cười.” Nam tử trung niên nhìn Mặc Từ, “Người là Mặc Từ nha đầu của Tam Cô nương đúng không? Ta đã nhìn thấy người hai lần.”

“Trần quản sự.” Mặc Từ hơi cúi thân mình, “Lão gia còn có chuyện muốn giao cho cô nương sao? Cô nương đang ở trong đình uống trà, ta dẫn ngài qua.”

“Không cần, tiểu nhân sợ Tam Cô nương mắng. Đành phải nhanh chóng xử lý chuyện này, tiểu nhân còn phải trở về chịu phạt.” Trần quản sự vội vã xoa tay, lại chỉ chỉ xe ngựa phía sau, “Mấy gã gia đình kiêng hòm đồ cưới nhầm lẫn, đem hòm đồ cưới của Lục cô nương và Thất cô nương nhầm thành của đại tiểu thư. May mà phát hiện kịp thời, lão gia sai tiểu nhân đuổi theo, đổi lại đồ cưới cho đại tiểu thư.”

Thạch Lỗi nhanh mồm nhanh miệng, “Đồ cưới còn có thể tính sai, thật là ngạc nhiên.”

“Cho nên tiểu nhân mới nói là chuyện chê cười.” Trần quản sự vô cùng xấu hổ, “Bởi vì chuẩn bị hôn sự cho đại tiểu thư quá gấp gáp, mà đồ cưới của cả ba vị cô nương đều để trong kho phòng. Rương lại giống nhau như đúc, nhiều ngày bận rộn, cũng không mở rương ra xem, đã chất lên xe.”

Mặc Từ chống nạnh, tròn tròn mắt trách mắng, “Mọi chuyện có thể làm qua loa như thế sao? Tam Cô nương là trưởng nữ, đồ cưới so với hai vị cô nương khác không biết quý hơn bao nhiêu. Nếu như các người không phát hiện ra, một đường đem đồ cưới này lên kinh thành, đến khi mở xem, còn tưởng rằng phủ ta làm việc qua loa.”

“Ôi, Mặc Từ cô nương, người nói nhỏ chút, đừng để Tam Cô nương nghe thấy gọi ta đến hỏi.” Trần quản sự vô cùng khẩn trương.

“Hừ, chuyện lớn như vậy, còn có thể giấu giếm cô nương sao?” Mặc Từ vẫn không buông tha.

“Không thể gạt được, nhưng ít nhất ta có thể trốn mắng. Tránh được một chút là một chút.” Trần quản sự lấy tay áo lau mồ hôi, “Hiện tại đã qua giờ Ngọ,

chỗ rương hòm này chuyển lên chuyển xuống cũng tốn không ít thời gian, Mặc Từ cô nương vẫn nên nhanh nhanh đồng ý để chúng ta bắt đầu làm việc.”

“Thế còn không nhanh lên một chút.” Mặc Từ cũng không phải người dễ nói chuyện.

Lúc này Trần quân sự mời thờ dẫn ra, vội vàng gọi gia đình chuyển rương hòm xuống.

Tiêu Nhị Lang trước sau không nói một lời nào, giống như thờ ơ lạnh nhạt xem diễn, cho đến khi một hòm ở phía trước khiêng đến, một rương ở phía sau chuyển lên, giao nhau ngay trước mặt hắn, hắn mới mở miệng ——

“Đợi chút.”

Mặc Từ và Trần quân sự sững sốt, liếc mắt nhìn nhau một cái, không rõ hắn có ý tứ gì.

“Công tử?” Mặc Từ giống như cần phải đầu lười. Trong lòng không sợ hãi, chỉ là thường xuyên bị người này chặn đường, cảm thấy thực phiền phức.

“Người nói trước kia người chưa từng gặp qua hắn, có phải thế không?” Tiêu Nhị Lang đảm nhiệm sứ mệnh bí mật trong người, cho nên cũng có tâm lý đề phòng với những chuyện đột ngột hơn những người khác.

“... Phải. Mặc Từ thường ở trong viện của cô nương, rất ít khi ra bên ngoài.” Hắn hoài nghi cũng nên có căn cứ, chỉ một gương mặt xa lạ đã khản trương như thế, khi nào thì mới có thể lên kinh thành đây?

“Một khi đã như vậy, để cho ta kiểm tra rương hòm một chút. Tránh để cho đồ tốt đổi lấy đồ dỏm. Đến lúc đó, sẽ là trách nhiệm của ta.” Dứt lời, không đợi Mặc Từ và Trần quân sự đồng ý, duỗi tay rút kiếm của Thạch Lỗi, hất nắp của hai chiếc rương vừa chuyển đến lên.

Thạch Lỗi tiến lên nhìn, a một tiếng.

Rương chuyển từ bên trong xe ngựa phía bọn họ xuống, bên trong là tơ lụa sa tanh, màu sắc nhợt nhạt, nhìn giống như vật liệu may mặc của năm xưa, hơn nữa chỉ có nửa rương.

Mà rương Trần quân sự sai người chuyển tới, đầy những hộp gấm lớn nhỏ.

“Đứng, đứng, đứng là nên kiểm tra, lúc này còn sai lầm, ta cũng không dám giữ cái chức quân sự này nữa.” Trần quân sự vô cùng nhảy bèn, đi đến mở toàn bộ những hộp gấm lớn nhỏ trong rương ra.

Ngọc Như Ý, ngọc Phật Tượng, ngọc Thủ Châu, ngọc Bình Phong, tất cả đều là sáng bóng nhu hòa, chất ngọc vô cùng quý giá.

Bạn đang đọc truyện *Chương Sự (Hố)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 5: Đổi Lại Đồ Cưới (Tam)

Tiêu Nhị Lang xuất thân danh môn, liếc mắt nhìn là biết cái nào quý cái nào không. Ngay cả hán tử lỗ mãng như Thạch Lỗi cũng nhìn ra được, duỗi tay cọ bộ râu xồm, nói thẳng quả nhiên đưa nhầm đồ cưới.

“Hai vị, có thể tiếp tục chuyển được chưa?” Trần quân sự cung kính thăm hỏi.

“Có thể.” Tiêu Nhị Lang đem kiếm trả lại cho Thạch Lỗi, nghiêng người tránh ra, “Ta cũng chỉ muốn cẩn thận thôi.”

“Vẫn là công tử suy nghĩ chu đáo, Mặc Từ hoàn toàn không để ý tới điều này.” Lấy Trần quân sự làm gương, Mặc Từ lại cải tiến một chút, làm thấp đi mình mà nâng cao người khác, chỉ hi vọng vị Tiêu tướng quân này đừng phá đám nữa.

Đám gia đình Trần quân sự mang đến vô cùng được việc, lại thêm những tinh binh của Tiêu Nhị Lang, cho nên chưa đến một khắc đã đem tám mươi rương hòm cưới đổi lại.

Tiểu nha đầu bên người Vệ Quỳnh Ngọc chạy tới, nói với Tiêu Nhị Lang, “Nhị thiếu gia, phu nhân hỏi có chuyện gì.”

Trần quân sự thấy thế, vội vàng nhìn về phía Mặc Từ, “Mặc Từ cô nương, ta trở về phủ báo cáo kết quả với lão gia. Cô nương ở chỗ này, nói giúp chúng ta vài câu lời hay.”

Không đợi Mặc Từ gật đầu, đã vội vã lên xe, quay đầu xe về hướng cửa thành, dẫn đầu đội xe ngựa nhanh chóng rời đi.

“Người này, nói đi là đi.” Mặc Từ thấy hần nhanh chóng rút lui như thế, nhú mảy bất mãn.

“Có lẽ là sợ cô nương nhà người trách tội xuống.” Thạch Lỗi không khách khí với Mặc ca, nhưng với Mặc Từ lại rất khách khí, “Có điều, làm việc như thế này thật sự nên trách mắng một chút.”

Mặc Từ khẽ cười, đến nắm tay tiểu nha đầu kia, “Đi thôi, chuyện này để ta nói với phu nhân và cô nương.”

Thạch Lỗi thấy hai người đi xa, mới quay lại nhìn Tiêu Nhị Lang: “Bạch Vũ lão đệ, nha đầu kia khéo léo như thế, nói như vậy cô nương của nàng chắc cũng không kém. Người đã gặp qua tân nương hay chưa?”

“Gặp qua rồi.” Trong lòng Tiêu Nhị Lang cảm thấy có gì đó quái dị, lại không thể nói rõ ra được.

“Có đẹp hay không?” Quân tử tham sắc, Thạch Lỗi cũng không ngoại lệ.

“Lạc Châu đệ nhất mỹ nhân, người nói có đẹp hay không?” Tiêu Nhị Lang hỏi ngược lại.

“Lạc Châu đệ nhất mỹ nhân không phải là Lục cô nương nhà Vệ nhị gia của người sao?” Danh hiệu này không phải nữ tử nào cũng có thể gắn cho được, bởi vậy Thạch Lỗi nhớ rất sâu.

“Lời nói của Vệ Tam Lang cũng có thể thật sao, hần nhìn đám nữ tử trong Hồng Hạnh lâu ai ai cũng là mỹ nhân.” Tiêu Nhị Lang lộ ra thần sắc khinh miệt, hiển nhiên không tin ánh mắt Vệ Tam Lang.

“Vệ Tam Lang cố ý nâng mũi mũi của hần, thế làm sao ta biết người không phải cố ý nâng em đầu của mình lên?” Thạch Lỗi ha ha cười nói, còn tiến lên vỗ vai Tiêu Nhị Lang. “Người nói xem tân nương tử có bỏ khăn voan xuống không? Chờ đến khi nàng tháo xuống, ta tự mình nhìn xem.”

“Tùy người.” Ngũ quan nghiêm nghị của Tiêu Nhị Lang rốt cục cũng thả lỏng hơn chút, mặc kệ Thạch Lỗi “quyến rũ”, “Đến lúc đó đừng có nhìn chăm chăm thất lễ người ta, dù sao đó cũng là tân nương của Tam đệ ta.”

“Chỉ cần không phải cười khuyh nước khuyh thành như Mạc Ưu cô nương của Lê Hoa các, lão Thạch ta tuyệt đối đỡ được.” Nhắc đến người này, Thạch Lỗi lại nở nụ cười đến xấu xa, “Tiêu Bạch Vũ, người... ha ha... ha ha.”

Tiêu Nhị Lang thần nhiên liếc nhìn Thạch Lỗi, “Ha ha cái gì? Người muốn mỹ nhân cười, thì tự mang bạc đi mua là được.”

Thạch Lỗi thờ dài, “Ta dâng ngàn vàng cũng chưa chắc đã thấy được nàng cười, còn có người không cần một xu cũng có thể vào thẳng phòng riêng của mỹ nhân.”

“Người đừng nói những nói cuội phá hỏng thanh danh của người ta. Mạc Ưu bán nghệ không bán thân, ta chẳng qua chỉ là ——” Bước chân lên thềm đá, Tiêu Nhị Lang không nói nữa.

Thạch Lỗi cũng thay đổi thần sắc nghiêm túc.

Chợt nghe Mặc Từ nói: “Xảy ra lỗi lớn như vậy, Trần quân sự không có mặt mũi gặp cô nương, sợ bị mắng. Ta còn chưa kịp gọi, hần đã lên xe vội vã trở về.”

“Chuyện này đúng là không nhỏ, nhưng tốt xấu gì cũng đã đổi lại. Vài ngày nay trong phủ ai cũng bận bịu, nay ta đã xuất giá, còn mắng hần được sao? Hơn nữa, ngày vui như thế này, cần gì tìm đến những chuyện không thoải mái.” Cầu Tam nương ở trước mặt hai vị trưởng bối trở nên vô cùng hiền lương.

Quả nhiên được hai vị phu nhân khen ngợi, nói nàng tâm tính thiện lương.

“Tỷ tỷ nhân hậu như vậy, nhất định là người có phúc khí.” Lục tiểu thư cũng thần nhiên phụ họa theo trưởng bối.

“Hai vị phu nhân khen ngợi, Tam nương là hậu bối cũng chỉ đành mặt dày nhận lấy. Nhưng mũi mũi nói như vậy, thật làm cho Tam nương ngượng ngùng.” Lúc này chén trà trên tay Cầu Tam nương hơi run run, đổ ra vài giọt nước. Tay còn lại Cầu Tam nương đưa lên nhẹ nhàng ấn huyết thái dương.

Bạch Hà vội hỏi: “Cô nương làm sao vậy?”

“Có phải không được thoải mái?” Mẹ nuôi Lý thị của Cầu Tam nương cũng lo lắng nói.

“Có lẽ là do trời nóng, cô nương che khăn voan, không được thông khí, cho nên có biểu hiện say nắng.” Mặc Từ tự giác thay Cầu Tam nương tranh thủ phúc lợi.

“Ôi —— là ta hồ đồ.” Ngũ khí của Vệ Quỳnh Ngọc vô cùng thân thiết, “Chúng ta đón dâu không giống với nhà bình thường, một ở trên kinh thành, một ở Lạc Châu, tuy rằng quy định trước khi bước vào nhà chồng không thể tháo khăn voan xuống. Nhưng lên kinh còn hơn một tháng hành trình, sao có thể để Tam nương đội khăn voan một đường, nhờ đâu sinh bệnh.”

Mặc Từ suy nghĩ trong đầu, đừng cho rằng người cổ đại ngốc, những người nàng đụng phải làm gì có ai ngu ngốc, ngược lại vô cùng thông minh. Xem đi, nàng ám chỉ một chút, người ta đã vô cùng rõ ràng, nói đúng trọng tâm.

“Đường phu nhân, nếu ta cho phép một đường này Tam nương không cần đội khăn voan, không cần mặc giá y, ngài sẽ không trách ta không theo quy củ chứ?” Trí tuệ của Vệ Quỳnh Ngọc tuyệt đối hơn người bình thường.

“Vệ phu nhân, thực không dám giấu giếm, ta đã sớm có ý này. Không phải chỉ đi một hai ngày, cả đường mặc giá y, sẽ khiến người ta chú ý. Chúng ta còn mang theo nhiều đồ quý như vậy, mặc dù làm theo quy củ là tốt, lại chỉ sợ dẫn rắc rối. Theo ta thấy, chữ hi và đèn lồng đỏ treo trên xe ngựa cũng nên tháo xuống, như thế mới thoả đáng. Đợi đến khi đến kinh thành, lại dán lên, cũng không phiền toái bao nhiêu.” Lý thị cũng không phải nữ tử không có kiến thức.

“Đường phu nhân nói lời này thật sự làm cho ta tỉnh ra, nói rất có lý.” Vệ Quỳnh Ngọc gật đầu, đang muốn gọi quân sự đến, lại nhìn thấy Tiêu Nhị Lang bước vào trong đình.

“Nhị Lang, người nghe thấy Đường phu nhân nói rồi chứ? Cảm thấy thế nào?” Vệ Quỳnh Ngọc trung cầu ý kiến của hắn.

“Đường phu nhân nói rất đúng. Tuy rằng chúng ta đi đường lớn, nhưng dù sao vẫn phải đi qua một số nơi hoang vắng, cẩn thận vẫn hơn. Để bây giờ ta sai người đi làm” Tiêu Nhị Lang xoay người muốn đi.

“Nhị Lang, đợi chút.” Vệ Quỳnh Ngọc gọi Tiêu Nhị Lang lại, “Đã ra khỏi Lạc thành, cũng nên làm rõ thân phận của người với thân gia và Tam nương đi thôi, tránh để cho người ta hiểu lầm Vương phủ chúng ta không có thành ý.”

Thạch Lỗi đẩy Tiêu Nhị Lang vào trong đình, nói mọi chuyện cứ giao cho hắn, sau đó bước đến bên kia phân phó mọi người làm việc.

Lý thị nghe Vệ Quỳnh Ngọc vậy, vẻ mặt lộ ra một chút nghi hoặc. Nhưng cũng không tiện truy hỏi, chỉ lẳng lặng chờ đợi.

“Tam nương, người tháo khăn voan xuống, lần nữa làm lễ gặp mặt với Nhị Lang.” Vệ Quỳnh Ngọc thầm khen biểu hiện của vị phu nhân này, đồng thời quay sang nói với Cầu Tam nương.

Lúc này Bạch Hà phản ứng nhanh hơn Mặc Từ, lập tức giúp Tam nương cẩn thận tháo khăn voan xuống.

Tiêu Nhị Lang nhìn thoáng qua, thấy mỹ nhân trước mặt má như hoa đào, mắt như mặc ngọc, giữa hai hàng lông mày vẽ một đoá hoa mai đỏ thắm. Sau khi trang điểm, Cầu Tam nương so với lần trước càng thêm xinh đẹp động lòng người.

“Tại hạ họ Tiêu, tên một chữ Duy, trong nhà đứng hàng thứ hai.” Thầm nghĩ, lão Tam nhà hắn, thực có điểm phúc.

Bạn đang đọc truyện *Chương Sự (Hố)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 6: Đổi Lại Đồ Cưới (Tứ)

Tiêu Nhị Lang bên kia báo xong danh hào, bên này Mặc Từ cũng vùng trộm cười thầm.

Ý của Vệ phu nhân là muốn Tiêu Nhị Lang thừa nhận thân phận nhị công tử của Kính Vương phủ, có điều nghe lời nói của hắn ——

“Tại hạ họ Tiêu.” Mọi người đều biết hắn họ Tiêu, được không? Chưa nói đến chuyện Tiêu gia lão thái gia vẫn còn, Kính vương gia có mấy huynh đệ, cho nên người trong Vương phủ họ Tiêu hình như không ít.

“Tên một chữ Duy.” Được rồi, đây là số liệu mới. Có điều, cũng chẳng nói lên được thân phận của hắn.

“Trong nhà đứng hàng thứ hai.” Cái này vô nghĩa nhất. Vệ phu nhân luôn miệng gọi hắn là Nhị Lang, chẳng lẽ hắn lại đứng hàng thứ ba thứ tư sao?

“Mặc Từ, nha đầu người cười trộm cái gì đó?” Vệ Quỳnh Ngọc quả nhiên là nhân vật lợi hại, người khác cười trộm, nàng vẫn có thể để ý thấy.

Trước mặt người khác đứng là không thể lơ lửng nửa phần, Mặc Từ đành phải ra vẻ thần nhiên, “Phu nhân, công tử nói, ngoại trừ tên, những cái khác không phải chúng ta đều biết rồi sao?”

“Mặc Từ, thật không biết quy củ, Nhị công tử là nhân vật người muốn cười là được sao?” Cầu Tam nương mở miệng giáo huấn Mặc Từ.

“Cái này cũng không liên quan gì đến quy củ.” Vệ Quỳnh Ngọc luôn thích Mặc Từ, cho nên mở miệng nói thay nàng, “Là Nhị Lang nói qua loa.”

“Làm sao là Nhị công tử nói được qua loa? Là nha đầu kia không có kiến thức.” Về mặt Lý thị khó nén kinh ngạc, “Tiêu Duy, tướng quân trẻ tuổi nhất của triều đình, chức quan nhị phẩm, cũng là thứ tử của Kính vương gia, Kính vương phi. Ta thường nghe phu quân nhắc tới chiến tích hiển hách của thiếu tướng quân, không ngờ tới hôm nay có thể gặp mặt.”

“Đường phu nhân khích lệ rồi.” Tiêu Nhị Lang hành lễ.

“Tiêu thiếu tướng quân đến Lạc Châu, thực nên báo cho phủ Thứ Sử một tiếng, để chúng ta có cơ hội tiếp đãi mới phải.” Lý thị cảm thấy tiếc hận, “Phu quân ta mỗi lần nghe thấy danh tiếng tướng quân, đều nói anh hùng xuất thiếu niên, nhân tài mới xuất hiện.”

“Cái này cũng không thể trách Nhị Lang, là ý của Vương gia Vương phi. Nhị Lang bảo hộ ta trở về Lạc Châu, tiện đường đón dâu, đây đều là việc tư trong nhà, không thể quấy nhiễu phủ Thứ Sử, vì vậy mới lấy danh nghĩa cháu trai xa của ta. Mong Đường phu nhân thứ lỗi.” Vệ Quỳnh Ngọc giải thích.

“Thật sự là như thế. Về sau nếu có công vụ đến Lạc thành, cho dù Thứ Sử đại nhân không mời, ta cũng sẽ tìm tới cửa. Đến lúc đó, còn thỉnh phu nhân chuẩn bị rượu ngon, ta nhất định phải cùng đại nhân uống sáng khoái.” Lấy cớ việc tư, cho dù sau này Thứ Sử phu nhân nhắc đến với Thứ Sử đại nhân, Tiêu Nhị Lang cũng không lo lắng.

Thứ Sử Lạc Châu làm quan ngoài kinh thành, đối với tranh chấp giữa những phe cánh cũ mới trong triều luôn giữ lập trường trung lập. Hần và phu nhân cũng chính là cha mẹ nuôi của Cầu Tam nương. Có lẽ ngày sau có thể sử dụng quan hệ này, tranh thủ lôi kéo hẳn về phe của bọn họ.

“Chắc chắn rồi.” Lý thị rất thích Tiêu Nhị Lang thẳng thắn nói muốn uống rượu.

Lý thị cho rằng đó là thẳng thắn, nhưng Mặc Tử lại cảm thấy không đơn giản chỉ là uống rượu. Tiêu Nhị Lang phụng mật chỉ đến Lạc Châu, cho dù ngồi thuyền buôn lậu cũng không muốn đánh động đến quan phủ địa phương, hiển nhiên quan viên nơi này không thể khiến hắn tín nhiệm. Lúc này lại nói dễ nghe như thế, không phải đối trá chính là có mục đích khác.

“Tam nương thật sự không biết. Nếu có chỗ nào thất lễ, xin Nhị bá thứ lỗi.” Cầu Tam nương đứng lên, khom người hành lễ.

“Tiêu Duy vẫn giấu giếm thân phận, còn mong đệ muội không trách mới đúng.” Tiêu Nhị Lang lui một bước, làm hành động nâng đỡ.

Hai người ở chỗ kia khách khí đi khách khí lại, thổi phồng lẫn nhau, khiến cho Mặc Tử nhìn xem chán ngấy, chuyển mắt nhìn đi nơi khác, kết quả trông thấy bộ dáng của Vệ Lục tiểu thư khiến nàng cảm thấy hứng thú.

Khuôn mặt đỏ lên như mây tía, con ngươi sáng lấp lánh, vẻ mặt kinh ngạc không thể tin, môi đỏ hơi cong lên, cổ khí chất tiểu thư không thể xâm phạm đột nhiên thu liễm lại, giống như nụ hoa có gió xuân thổi qua lập tức nở thành đóa hoa tươi mon mơn, muốn có người hái.

Mặc Tử vốn nghĩ rằng Vệ Lục nương là một băng sơn mỹ nhân (mỹ nhân lạnh lùng như núi băng). Ngày ấy ở Vọng Thu lâu, tuy rằng Vệ Lục nương đối với Tiêu Nhị Lang có hảo cảm, nhưng biểu hiện vô cùng rụt rè, thái độ muốn thân cận nhưng không dám. Hơn nữa là cũng không rõ thân phận của Nhị Lang kia, có hảo cảm cũng không dám tùy ý bày tỏ. Có điều nay đã khác. Nhị công tử của Kính Vương phủ, còn có danh hiệu nhị phẩm thiếu tướng quân, chưa biết chừng là Kính vương gia đời kế tiếp, so với người đệ đệ đã bỏ hai lão bà tốt hơn gấp trăm lần. Gặp được người có tiền đồ như vậy, cho dù băng trăm năm cũng hóa thành hơi nước. Có điều đệ đệ đã cưới hai chính thê, như thế ca ca cũng không thể chưa thành thân được? Vệ Lục nương đừng để tâm xuân dâng trào mà làm chuyện gì quá phận.

Mặc Tử phát hiện ngoại trừ mình đang quan sát Vệ Lục nương, còn có một người khác đang nhìn nàng ta, chính là di của Vệ Lục nương, Vệ Quỳnh Ngọc. Vệ phu nhân hiển nhiên cũng chú ý tới tâm tư của cháu gái, nhưng hai hàng lông mày lại nhíu lại, môi hơi mím, tuyệt đối không phải biểu tình muốn giúp cháu gái se duyên tơ hồng. Xem ra, nàng đoán đúng rồi, tám phần là Tiêu Nhị Lang đã có chính thê. Mà Vệ gia hiện nay đang hưng thịnh, không cần lại thêm một nữ nhi tiến vào Kính Vương phủ làm thiếp.

“Ngọc đi, thời gian không còn sớm, chúng ta còn phải đến trấn trên tìm nơi nghỉ trọ, hiện tại có thể xuất phát hay không?” Sau khi Tiêu Nhị Lang lấy thân phận thứ tử của Kính vương phủ đáp lễ, quay sang hỏi trưởng bối.

Tuy rằng Tiêu Nhị Lang mắt cao hơn đỉnh, nhưng đối trưởng bối cũng rất tôn kính.

“Sau này người không cần hỏi ta, khi nào đi khi nào nghỉ, người định đoạt là được.” Vệ Quỳnh Ngọc đứng dậy.

Tiêu Nhị Lang muốn đỡ nàng trở về xe ngựa.

Vệ Quỳnh Ngọc lại kéo tay Vệ Lục nương, “Để biểu muội người đỡ ta lên xe, người lo việc của mình đi, có việc gì ta sẽ sai người gọi.”

Mặc Tử trầm nghĩ, đây là đang muốn giáo dục tư tưởng.

“Mặc Tử, người đối với Bạch Hà, ngồi xe ta.” Cầu Tam nương cũng đứng lên đỡ Lý thị.

Lục nương là đi nghe giáo dục tư tưởng, còn nàng là tiến hành báo cáo công tác, cả hai đều không dễ dàng.

Mặc Tử liếc mắt nhìn thấy một bóng người cao cao phía sau Cầu Tam nương.Ồ, Cầu Tân. Vị huynh đài này ngồi ở trong đình làm gì? Thế mà nàng một chút cũng không để ý. Cảm giác tồn tại của hắn cũng thật thấp.

Đỡ Lý thị lên xe, Cầu Tam nương trở lại kiệu tân nương.

Tuy rằng chữ hi bên ngoài xe đã gỡ xuống, nhưng bố trí bên trong vẫn đỏ rực một màu.

Tiểu Y thấy không có chuyện của mình, dựa vào thành xe nhắm mắt ngủ.

“Mặc Từ, biết trong xe này thiếu cái gì không?” Cầu Tam nương đem tấm đệm kê cao lên, nửa người dựa ở bên trên.

“Cái bàn?” Trước kia khi Cầu Tam nương ra bên ngoài, trong xe nhất định phải có một cái bàn nhỏ.

Dùng làm gì sao?

Để đặt bàn tính.

“Đợi sau khi lên trần trên, ta sẽ đi mua.” Không cần Cầu Tam nương nói rõ, Mặc Từ đã tiếp thu được sóng điện phát ra từ trong não nàng ta.

“Nếu có chút người hỏi đến?” Vẫn có chút lo lắng.

“Đường dài, bốn người một bàn, đánh bài, hoặc là để đồ thuê.” Mặc Từ cười trả lời.

“Mặc Từ, ngươi biết không? Nghe người nói chuyện, có đôi khi rất vui tai.” Cầu Tam nương cũng cười.

Đó là bởi vì nàng luôn luôn rắc rối trong việc chuyển hoá giữa từ ngữ cổ đại và hiện đại, cho nên nghe không ra ngô ra khoai gì mà thôi.

“Sâm Đại cử ai tới?” Mãn mở đầu đã xong, cuối cùng cũng vào việc chính.

“Là lão Trần trong phòng thu chi, ngày thường rất ít xuất hiện trước mặt người khác.” Muốn nói, chính là chuyện đổi đồ cưới.

Sự tình là như thế này ——

Cầu Tam nương và Trương thị mâu thuẫn đã lâu, sớm đoán được Trương thị sẽ động tay động chân với đồ cưới của nàng, bởi vậy từ khi Cầu Tam nương kinh doanh Vọng Thu lâu và buôn lậu hàng hóa đã tự chuẩn bị đồ cưới cho mình. Cho dù nàng không tin tưởng nam nhân, nhưng thân là trưởng nữ Cầu phủ, lập gia đình là chuyện không thể trốn thoát.

Vài năm nay tài sản kiếm được đều đặt ở Vọng Thu lâu. Khi xác định được Trương thị chuẩn bị tám mươi rương đồ cưới, Cầu Tam nương cũng yêu cầu Sâm đại chương sự chuẩn bị tốt tám mươi rương. Ước định sẽ đổi đồ cưới ở đình nghi mát ngoài cổng thành phía bắc. Bởi vậy, khi gần đến đình Cầu Tam nương mới cố ý để Tiểu Y đến nói với Vệ phu nhân nghỉ chân tạm ở đình mát, bởi vì nếu đi tiếp đến khi trời tối sẽ không còn chỗ nghỉ chân nữa. Vệ phu nhân cũng cảm thấy đúng đắn nên lập tức cho ngừng xe, xuống uống một ngụm trà rồi lại lên đường.

Xem đến chỗ này, có người sẽ muốn hỏi, nếu Mặc Từ đã biết người họ Trần kia, vì sao trước mặt Tiểu Nhị Lang lại làm bộ không quen? Thoạt nhìn thì điều đó không có ý nghĩa gì.

Nhưng trước tiên phải nói rõ, để người trong Vọng Thu lâu giả mạo làm quan sự Cầu phủ tuy rằng là chủ ý của Cầu Tam nương. Nhưng người đề nghị làm bộ như không quen biết người tới và Cầu Tam nương không cần ra mặt, là Mặc Từ. Ý định ban đầu của Cầu Tam nương, là muốn được nhiệt liệt hoan nghênh trước mặt mọi người.

Mặc Từ lại nói: “Cô nương để người ta giả trang làm quan sự trong phủ, nói rằng đưa nhầm của hồi môn của Lục cô nương. Thắt cô nương, nghe có vẻ ly kỳ, nhưng cũng không phải hoàn toàn không có khả năng. Hơn nữa, dường như cũng chỉ có phương pháp này có thể quang minh chính đại đổi lại đồ cưới. Cô nương đừng quên, Vệ phu nhân là bạn tốt của Trương thị, giao tình của hai người mặc dù không bằng được năm đó, nhưng vẫn là bạn lâu năm. Một chuyện như thế, nàng tất nhiên sẽ viết thư hỏi phu nhân. Phu nhân chắc chắn sẽ điều tra, tuy nhiên không thể nào điều tra ra người của Vọng Thu lâu. Như vậy, phu nhân sẽ nghĩ như thế nào? Nhất định là cho rằng lão gia đau lòng cô nương cho nên âm thầm sai người đổi đồ tốt. Lấy tính cách của phu nhân, nhất định sẽ làm loạn một hồi. Nhưng chuyện không làm, lão gia đương nhiên không thể nhận. Ban đầu phu nhân không tin, nhưng sau đó có thể sẽ tin. Lão gia có thể giấu diếm được chút vốn riêng, nhưng sao có thể giấu giếm được tám mươi rương đồ cưới. Vấn đề thứ nhất chính là giấu ở chỗ nào. Lão gia bệnh nặng như vậy, cửa hàng đều do con trai bà ta quản lý. Nếu như đã không phải lão gia, phu nhân cũng chỉ có thể hoài nghi cô nương. Trước đây cô nương quản lý toàn bộ sổ sách sản nghiệp của Cầu gia, tuy rằng phu nhân cho rằng cô nương đã giao toàn bộ ra, nhưng trong lòng vẫn nghi ngờ, nếu không ngày đó cũng không tra xét toàn bộ sổ sách lại một lần. Phu nhân càng nghĩ càng cho rằng cô nương làm giả sổ sách rút lời để mua đồ cưới cho mình, mà quan sự họ Trần kia lại không hề có ở trong phủ. Đây không phải là chưa đánh đã khai sao? Nếu giải quyết không khéo việc này, phu nhân hoàn toàn có thể đòi lại đồ cưới. Cho nên, chuyện này nếu đã ly kỳ khiến cho người ta nghi ngờ, càng phải để nó trở thành bí mật không thể khám phá ra được. Khi Trần quan sự đến cô nương đừng bỏ khăn voan ra, cứ an vị ở trong đình uống trà. Tất cả cứ để ta ra mặt, ta lấy có thường xuyên ở trong viện không ra ngoài nhiều cho nên chỉ nhận được quần áo và thắt lưng chứ không quen biết người. Nếu phu nhân thực sự hỏi đến, cô nương và ta đều có thể phủ nhận hoàn toàn. Lâu thêm một thời gian, chuyện này rốt cuộc là do lão gia an bài hay là tiểu thư mưu tính đều không thể tìm hiểu ra, một sự việc bí hiểm như thế, chỉ có thể nghĩ trong lòng mà không làm được gì.”

Nói chuyện này cần giải quyết gọn gàng, Mặc Từ lại cố tình đi ngược lại, càng muốn dây dưa, càng muốn để cho người ta lần ra được rất nhiều đầu mối. Nhưng khi đã nắm được đầu mối trong tay lại phát hiện nó không có ý nghĩa gì.

Mặc Từ cho rằng, cô nhân nàng gặp được đều không dễ đối phó, cho nên càng muốn đối thủ phải suy nghĩ, nghĩ đến đầu óc muốn nứt, cho dù đáp án đã sớm ở trong lòng, nhưng không có cách nào nói ra, cuối cùng lại trở thành mơ hồ, chỉ có thể quên đi.

Q.2 - Chương 7: Ngọc Lăng Phiêu Hương (Nhất)

Sáng nay, có mưa nhỏ.

Thuyền đi trên sông, mưa nhỏ lẫn trong gió, như vô số cây châm nhỏ đâm nghiêng, còn vô cùng sắc bén.

Mặc Từ dùng khăn lạnh lau mặt, chút buồn ngủ cuối cùng cũng biến mất, tinh thần hoàn toàn tỉnh táo. Lại đổi một thân váy cũ màu xanh lam, đi đến khoang thuyền dành cho nha đầu các nàng, xuyên qua hành lang mờ mịt, đẩy ra tấm cửa gỗ. Xông thẳng vào mặt là mưa, nhất thời trên váy thấm một tầng hơi nước, lạnh đến mức nàng vội vàng xoa cánh tay.

Sau khi đi nửa tháng bằng xe ngựa trên đường lớn, năm ngày trước, tiểu đội được phái đi trước dò đường tìm hiểu được vài thành trấn phía trước giáp với biên giới Ngọc Lăng không được yên ổn, có cường đạo thô phi thường xuyên quấy nhiễu, Tiêu Duyệt quyết định đổi ngựa sang đi thuyền.

Thật ra từ Lạc Châu đi lên phía bắc, đi đường thủy cho dù có thông thả cũng chỉ mất khoảng hai mươi ngày, so với đường bộ ra sức thúc ngựa, đi ngày đêm không ngừng vẫn nhanh hơn rất nhiều. Có điều Vệ phu nhân mắc chứng say tàu rất nặng, vì vậy tàu chạy vô cùng chậm. Theo lý, đường xá ở cô đại vô cùng khó đi, đi xe ngựa chỉ càng thêm xót này. Nhưng khả năng thích ứng với chuyến đi tàu của Vệ phu nhân không tốt một chút nào, không thể nào chịu được với sự đập dềnh của sóng nước, cho nên mọi người cũng không thể ép buộc.

Vì an toàn, Vệ phu nhân mới miễn cưỡng lên thuyền. Nhưng thuyền đi năm ngày, nàng cũng choáng váng năm ngày, ở trên thuyền ăn cái gì đều nôn ra cái đó.

Say thuyền còn có cả Vệ Lục nương, từ ngày đầu tiên lên thuyền đã hôn mê bất tỉnh.

Tiêu Duyệt đành phải làm phải phân phó cho thuyền phu nếu thấy bến cảng thì dừng lại, để cho Vệ phu nhân và biểu muội trên danh nghĩa của hắn lên bờ ăn cơm, nghỉ ngơi một hai canh giờ. Bởi vậy, lộ trình đi thuyền hai ngày biến thành năm ngày, so với xe ngựa còn chậm hơn.

Chuyến đi thuyền đối với hai nữ nhân của Vệ gia là cực hình, nhưng đối với Mặc Từ lại là hưởng thụ. Đặc biệt chuyến đi này không có chuyện gì phải gánh vác, buổi tối ngủ còn thoải mái hơn ngủ trong nội, ban ngày ngắm nhìn phong cảnh xinh đẹp hai bên bờ sông, còn có lạc thú nhìn nước chảy bèo trôi. Không cần lục đục với người khác, không cần lo lắng, từ khi đi theo Cầu Tam nương tới nay đây thực sự là những ngày thư thái nhất, thậm chí còn có cảm giác bên hông đầy lên một lớp thịt.

Về chuyện đám người Tiêu Duyệt, Thạch Lỗi có thể nhận ra nàng hay không, ban đầu quả thực Mặc Từ hơi bất an. Nhưng sau đó, lại phát hiện ra hai vị đại nhân kia căn bản không rảnh để ý một nha đầu. Nàng kết luận thân phận thấp thật ra cũng có nhiều chỗ tốt. Ở trên thuyền nhiều ngày như vậy, nhưng mặt mũi bọn họ nàng cũng chưa gặp qua nói gì đến chuyện nhận ra thân phận.

“Cô nương dậy thật sớm.” Thuyền phu A Đại đầu đội đầu lâu mặc áo to, tay cầm một cái sào trúc, trên thân sào nước mưa rơi tí tách.

Các nàng ở trong khoang thuyền của khách, so với khoang thuyền Vĩnh Phúc rộng gấp ba bốn lần, thuyền phu có tám chín người, A Đại là người đứng đầu. Cấu tạo thuyền có cánh buồm tùy lúc thu to nhỏ để đón gió, bánh lái phía đuôi điều chỉnh hướng đi, sào trúc hợp với đầu sóng, không cần mái chèo, một ngày có thể đi bao nhiêu, chủ yếu phải trông xem thời tiết có thuận lợi hay không.

“A Đại, hôm nay có thuận gió không?” Mặc Từ cũng không ngốc nghếch mà để lộ ra bản lĩnh, chỉ hỏi những thứ mọi người đều có thể hỏi.

“Hôm nay gió đông, cũng coi như thuận lợi. Qua hẻm núi này, sẽ tiến vào cảng ở Lộc trấn, chúng ta nghỉ tạm hai canh giờ, sau đó phải đi thuyền hai ngày liên tiếp.” A Đại vuốt tay lau nước mưa trên mặt, hẻm núi hẹp, gió thổi thành những vòng xoáy nhỏ, mưa phùn bay loạn bốn phương tám hướng.

“Cảng ở Lộc trấn?” Mặc Từ nghĩ nghĩ, “Hình như cách biên giới Ngọc Lăng rất gần?”

“Đi thuyền hai ngày sẽ đến.” A Đại thường đi đường xa, đối với vùng này vô cùng quen thuộc, “Trước khi chúng ta xuất phát, nghe một số thuyền phu vừa từ nơi đó trở về nói, có rất nhiều dân chúng Ngọc Lăng chạy nạn đến Hoa châu, cảnh tượng ven bờ rất thảm. Lộc trấn thuộc Hoa châu, cũng được coi như một trấn lớn phồn hoa, không biết có dân chạy nạn hay không?”

“Nơi đó đông đúc, có gặp dân chạy nạn cũng không đáng sợ.” Giờ phút này Mặc Từ không có ý nghĩ hay tâm tình gì đặc biệt. Có chiến tranh thì có dân chạy nạn là chuyện bình thường, bản thân nàng cũng là một trong số đó.

Đột nhiên nàng ngửi thấy mùi đồ vật bị đốt, “Đây là mùi gì thế?”

Sắc mặt A Đại lập tức có chút quái dị, chỉ chỉ phía sau thuyền, “Có cô nương đang ở đằng kia hoá vàng mã... Ta thấy nàng là người bên cạnh tiểu thư, cho nên không dám nói gì. Nhưng ta thấy cô nương cũng là người dễ nói chuyện, chỉ bằng người đến nói vài câu với nàng? Ở trên thuyền làm những chuyện này thực xui xẻo. Ta đi thuyền, kiêng kỵ nhất người chết và những thứ dính dáng điềm xấu...”

A Đại nói mơ hồ, nhưng Mặc Tử nghe cũng hiểu ý tứ của hắn.

Có người ở trên thuyền đốt vàng mã.

Người này là ai?

Mặc Tử cũng rất ngạc nhiên, thờ dài một tiếng, đi về phía sau thuyền. Ở trong góc, nghe thấy người kia nhỏ giọng nói chuyện.

“... Ta biết trong lòng ngươi rất hận, không cam lòng. Khi còn nhỏ ngươi thường nói, lớn lên nhất định phải làm chủ tử. Ta đã khuyên ngươi vẫn nên an phận thủ thường thì hơn. Nhưng ngươi không chịu nghe. Hiện tại đi rồi có sáng mắt hơn chút nào không? Với tính tình tranh cường háo thắng của ngươi, ta không biết nên nói cái gì, có lẽ mỗi người một vận mệnh. Không phải là ngươi nghĩ thông suốt, cho dù chúng ta có cố gắng cũng vô ích. Hi vọng ngươi hiểu thấu mọi chuyện, sớm ngày đầu thai, một lần nữa làm người. Thanh minh hằng năm, ta sẽ thắp hương đốt giấy tiền cho ngươi, chỉ sợ ngươi quá buống binh, dưới đó lại đắc tội diêm vương tiểu quỷ...” Vừa nói vừa nước mắt ròng ròng.

Mặc Tử bước từng bước lại gần, ghé mắt nhìn thấy ở trên lan can thuyền, một nữ tử quần áo trắng trắng muốt, sợi tóc bị nước mưa làm ẩm ướt, một tay lau khóe mắt, một tay nhặt tiền giấy đưa vào đồng lửa. Trong lư hương bằng gỗ cắm ba nhánh hương, trong mưa gió cháy uể oải.

“Bạch Hà?” Sau khi thấy rõ người kia, Mặc Tử hơi giật mình. Tối hôm qua Tiểu Y và Lục Cúc ở trong khoang thuyền của Cầu Tam trực đêm, buổi sáng tỉnh lại cũng chỉ thấy một mình nàng, còn tưởng rằng Bạch Hà lại tích cực đi hầu hạ đại tiểu thư, không ngờ lại ở chỗ này làm chuyện quỷ dị như vậy.

“Mặc Tử?” Bạch Hà có chút bối rối, động tác cũng ngừng lại, lửa thiêu đến ngón tay, nóng vội vàng sờ vành tai, “Ngươi dậy sớm như vậy?”

“Người nào qua đời mà ngươi khó chịu như vậy?” Mặc Tử nhớ rõ, ngoại trừ mẹ nuôi là Lưu mụ mụ, Bạch Hà không còn thân nhân nào khác, “Không hề thấy ngươi nhắc đến.”

“Ừ—— Đó... đó là... Không có ai.” Bạch Hà vội vàng đem tiền giấy vứt vào trong sông.

“Ngã Liên.” Một giọng nói từ trên trời giáng xuống.

Tiểu Y không có cây đề trèo, giờ lại trèo trên cột buồm? Nhưng Mặc Tử cười không nổi, “Cái gì?”

“Ngã Liên không còn.” Tiểu Y ngồi vắt vẻo trên cột buồm, vẻ mặt bình tĩnh không có biểu tình.

Ngã Liên không còn, cũng chính là, Ngã Liên đã chết.

“Làm sao có thể...” Tuy rằng tình hình đêm đó của Ngã Liên cũng không tốt đẹp gì, nhưng nàng cùng cha mẹ đã ra khỏi Cầu phủ, Mặc Tử cho rằng ít nhất vẫn tốt hơn ở lại trong phủ chờ bị ăn tươi nuốt sống, có người thân chăm sóc, có lẽ sẽ từ từ khỏe lại: “Chúng ta đã xuất phát hơn mười ngày, tin tức truyền đến thế nào?”

Tiểu Y nhìn trời, không có vẻ gì là muốn giải thích.

“Buổi tối ngày thứ hai sau khi rời đi, Ngã Liên đã không còn.” Bạch Hà thấy Tiểu Y nói ra, cũng không quá kích động, “Cha mẹ nàng đến phủ gào khóc, nhưng bị chặn ở bên ngoài cửa. Tiểu Y nghe được.”

Góc nào của Cầu phủ cũng có khả năng bị một đôi tai mèo nghe lén.

Tuy rằng Ngã Liên không phải nữ tử thiện lương, nhưng cũng không phải người ngoan độc. Chỉ là nàng ham hư vinh, cũng có thể nói tâm kế quá nặng, nhưng trải qua nền văn minh hiện đại coi trọng vật chất, tiểu tam luôn là người có lý, Mặc Tử cũng không có thái độ chỉ trích kịch liệt như cổ nhân. Mà chỉ hướng muốn làm chủ tử của Ngã Liên, lại càng không phải chuyện đáng khinh. Sai lầm của nàng chính là không đủ thông minh, rõ ràng có phương pháp không cần dựa vào Cầu Ngủ vẫn có thể đạt được mục đích nhưng nàng không nghĩ ra được.

Ngã Liên, là vật hi sinh dưới chế độ đẳng cấp xã hội là trên hết, là con ma đen dưới sự thất bại của âm mưu quỷ kế. Nếu bàn về xấu xa, Trương thị mới là người đứng đầu. Nếu bàn về tàn nhẫn, Tứ nãi nãi, Cầu Tam nương, thậm chí chính bản thân Mặc Tử, cũng hơn nàng.

Mặc Tử đi lên phía trước, cầm lấy xấp giấy tiền cuối cùng trong tay Bạch Hà, dùng nén hương châm lửa, “Thế tại sao hôm nay mới đốt giấy tiền?”

“Tối hôm Tiểu Y mới nói cho ta biết.” Ánh mắt Bạch Hà lại đỏ lên.

“Tiểu thư không cho ta nói.” Đại khái là sợ có người khó chịu.

“Ngã Liên và ta cùng vào trong phủ một thời điểm, cùng nhau học quy củ. Khi đó chúng ta vẫn là tiểu nha đầu, không suy nghĩ được nhiều. Sau đó nàng đi theo phu nhân, mà ta vốn là được cô nương mua về, từ đó trở đi bắt đầu trở nên xa lạ. Hai năm trước, nàng trở thành nha đầu thu phòng của Tử gia, có một lần ở trong rừng đào gặp được ta, còn rất vui vẻ nói chuyện một hồi lâu. Nghĩ ước mơ của nàng sắp thành hiện thực, ai ngờ lại trở nên thâm trầm như vậy. Ta nghĩ, nếu năm đó ta có thể xin cô nương dùng Ngã Liên, không để nàng đến bên phu nhân thì mọi chuyện đã khác rồi.” Người đi như đèn tắt, mà ánh sáng của Ngã Liên còn chưa chói mắt, đã trở thành khói xanh. Đến tận cùng là vì sao?

“Bạch Hà, chuyện này không liên quan đến ngươi. Nếu như khi đó Ngã Liên đã muốn làm chủ tử, cho dù nàng đi theo cô nương, cũng sẽ nghĩ biện pháp tiếp cận Cầu Tử, Cầu Ngủ. Ngươi và nàng bước đi không chung một con đường, cho nên nhất định kết cục cũng bất đồng. Đừng quy trách nhiệm lên

bản thân mình.” Mặc Tử và Ngã Liên hoàn toàn như người xa lạ, không thương tâm, nhưng cũng có thốn thức. Nếu như Ngã Liên đi theo Cầu Tam nương, mà không phải Trương thị, có lẽ thật sự có thể mọi chuyện sẽ khác.

Nhưng mà, tất cả chỉ là có lẽ.

Giống như khi nàng sắp chết có thể gặp Cầu Tam nương, tìm được đường sống trong chỗ chết, nhưng sau này cũng có thể vì Cầu Tam nương mà mất đi tính mạng, ai có thể biết trước được?

Chỉ có thể nói, trong tình huống mình có thể đưa ra lựa chọn, vẫn nên suy nghĩ nhiều một chút, tránh để tương lai hối hận. Một khi rõ ràng mà bước đi, cho dù là kết cục không tốt, cũng không cảm thấy hối hận là được.

“Nhưng trong lòng ta khó chịu...” Bạch Hà nhẹ giọng nức nở, không biết sao, càng khóc càng thương tâm.

Có lẽ Bạch Hà từ nhỏ không có người thân, cho nên đối với nghĩa tình thời còn trẻ vô cùng quý trọng.

Mặc Tử không thể làm gì cho Ngã Liên, chỉ có thể an ủi Bạch Hà đang khóc rống. Tiền giấy trong tay hóa thành tro tàn, bay loạn bốn phương, nàng rút từ trong lư hương ra một nén hương, hai tay chấp lại, hướng về phía bầu trời âm u, gặp người lễ bái.

“Ngã Liên, nếu như hương hồn của người còn chưa tiêu tan, cũng đừng chọc người thương tâm. Nhân sinh như mộng, có lúc thế này lúc thế kia. Chúng ta đều là nha hoàn, biết rõ nỗi khổ của người. Lúc này trước thiên địa thần linh, cầu nguyện cho người ——” lại lễ bái.

Bạch Hà cũng vội vàng rút một nén hương.

Dưới hai ánh mắt tha thiết của Mặc Tử và Bạch Hà, cuối cùng Tiểu Y cũng xoay người nhảy xuống, cầm lấy nén nhang còn lại.

“Phù hộ Ngã Liên sớm nhập luân hồi, kiếp sau một đời bình an vui khỏe.” Vái lạy lần thứ ba.

Ba người làm lễ xong, trên sông đột nhiên nổi lên một trận gió lớn, các nàng vội vã khép mắt. Đợi gió lớn qua đi, vừa ngẩng đầu đột nhiên nhìn thấy phía chân trời đầy mây đen đột nhiên sáng ngời, ánh mặt trời rực rỡ lóe lên, chiếu trên mặt sông tạo ra một dải ánh sáng trong trẻo, hạt mưa đầy trời lại nhẹ nhàng tuyết, dần dần bay lên không trung.

Cảnh tượng thật thần kỳ.

Hai tay Bạch Hà chấp trước ngực, đầu gối quỳ xuống đất, miệng lầm bầm đại từ đại bi.

Thuyền đi qua hẻm núi, tiến vào trong khu vực Lộc trấn. Mặc Tử còn không biết có phải thần linh thực sự hiển linh hay không, đã bị cảnh tượng trước mắt làm cho nghẹn ngào.

Đó là ——

Cảnh tượng bị ai thống khổ hai bên bờ sông

Bạn đang đọc truyện *Chương Sự (Hố)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 8: Ngọc Lăng Phiêu Hương (Nhị)

Đám người quần áo tả tơi, khuôn mặt đau khổ, từ ông lão tám mươi đến đứa nhỏ mới sinh còn đang nỉ non khóc, từ nam tử gầy trơ xương đến nữ tử yếu ớt không đứng thẳng nổi, từng đoàn người dày đặc đứng kín hai bờ sông Lộc trấn.

Nhưng trong quần thể những người tha hương này, nhìn thấy thường xuyên nhất không phải gánh nặng hành lý, mà là hoa.

Không sai, là hoa tươi, đủ mọi loại hoa tươi.

Bạch Trà, Hồng Phượng Tiên, Hoa Đào tháng ba, Hoa Lê tháng tư, Hướng Nhật cúc vàng tươi, Đỗ Quyên tím biếc, đủ loại hoa tươi của ngày xuân được đựng trên chiếc giỏ đeo trên lưng bọn họ.

Nhưng Mặc Tử nhìn kỹ, phát hiện ra hơn nửa hoa đã úa tàn, cánh hoa khô vàng, yếu ớt bám lại trên đài hoa. Lại nhìn trên mặt đất, tầng tầng cánh hoa bị dẫm nát trong bùn đất, chỉ có thể loáng thoáng nhận ra màu sắc. Những người ở hai bên bờ sông này không phải là người đến đầu tiên, khả năng cũng không phải những người cuối cùng.

“Trời ơi, những người này từ nơi nào đến vậy?” Đại Chu thái bình thản thế đã lâu, cho dù trước kia Bạch Hà từng theo Cầu Tam nương đi lại ở bên ngoài, cũng chưa từng gặp qua nhiều gương mặt thống khổ như vậy.

“Có lẽ là dân chạy nạn từ Ngọc Lăng.” Nghe được chuyện Ngã Liên chết, Mặc Tử có thể tỏ vẻ lạnh lùng, nhưng khi nói ra mấy chữ này, bi ai lại từ trong lòng trào lên.

“Dân chạy nạn?” Bạch Hà kinh ngạc nhìn những người kia, “Ngọc Lăng thật sự đã mất nước sao?”

Người chưa từng trải qua chiến tranh, vĩnh viễn sẽ không hiểu được chiến tranh tàn khốc như thế nào.

Mặc Tử cắn răng, mắt đỏ lên. Nàng là quân nhân trong niên đại hòa bình, nhưng nhiều lần tham gia vào nhiệm vụ cứu viện tàu ngầm gặp nạn, tận mắt chứng kiến đồng đội chết đi mà bất lực. Đã nghĩ tâm chí bản thân đủ kiên cường, nhưng khi nàng nhìn thấy những người này, sự chấn động đã nhấn chìm tất cả, không thể nghĩ gì, không biết nói gì.

Bởi vì bản thân là người Ngọc Lăng, khi nước mất nhà tan lại ở Lạc Châu cho nên không cảm nhận được đau khổ, rốt cục khoảnh khắc này đột nhiên xuất hiện sao?

Nàng không biết.

Nàng chỉ biết là nàng thật sự đau lòng, giống như một phần thân thể bị xé rách.

“Thuyền lớn, có thuyền lớn.” Giọng nói của mấy đứa nhỏ, giống như chưa thể hoàn toàn chấp nhận được sự thật, chưa buông tha hi vọng cho tương lai.

“Ba vị tiểu thư, mua hoa đi.” Một giọng nói vang lên cắt đứt suy nghĩ của Mặc Tử.

“Tiểu thư, mua Bạch Trà của ta đi.” Giọng nói thứ hai cũng lập tức vang lên.

Mua Hoa Đào của ta... Mua Xuân Hạnh của ta... Thật nhiều âm thanh vang vọng.

Âm thanh biến thành mười mấy khuôn mặt trẻ nhỏ, bọn họ chạy theo thuyền, bàn tay nhỏ bé giơ cao, giống như càng giơ cao thì các nàng càng có thể thấy rõ.

“Đại tỷ tỷ, đây là Bách Nhật Hồng lúc qua sông ta vừa mới hái xuống, còn có thể tươi rất lâu, mua đi. Năm văn tiền là được. Đệ đệ ta bị bệnh, muốn ăn bánh bao thịt...” Trong đám trẻ có một tiểu cô nương thấp nhất, đại khái khoảng bảy tám tuổi, vẻ mặt bụi bặm loang lổ, cánh tay gầy yếu như cành đào đứa nhỏ bên cạnh cầm.

Nàng chạy rất nhanh, nhưng bởi vì quá nhỏ gầy, lại mặc quần áo người lớn, vướng chân vướng tay, rất nhanh bị những đứa nhỏ lớn hơn kéo lại phía sau, chỉ biết cất một tiếng khóc, sau đó biến mất khỏi tầm mắt của Mặc Tử.

Để sinh tồn, mạnh hiếp yếu. Nói ra thì đơn giản, nhưng khi đối mặt với những đứa nhỏ đau khổ cầu xin các nàng mua hoa, nàng không thể đem quy tắc này ra, bởi vì thật sự quá tàn nhẫn.

“Thật đáng thương.” Thuyền phu A Đại đã đi tới, lắc đầu thở dài, “Hơn nửa là từ Bách Hoa châu ở Ngọc Lăng trốn sang đây, người dân nơi đó phần lớn là Hoa nông. Mùa này vốn sẽ có hơn trăm thuyền hoa chuyển đến các bến tàu của Bách Hoa châu, sau đó chuyển đến cả nước. Nghe nói người của Bách Hoa châu coi hoa như mạng, toàn bộ dựa vào trồng hoa mà sống. Hoa trong tay những người này có lẽ là gia sản duy nhất của bọn họ.”

Thuyền chở hoa nay lại chở người trồng hoa đến, khó trách hai bờ sông thống khổ như vậy, lại tỏa ra mùi hoa nồng đậm.

Đáng tiếc, người trồng hoa không có lực bảo vệ hoa, người xem hoa cũng vô tâm ngắm hoa.

Mua hoa đi... Cầu xin các người... mua hoa chúng ta mới có tiền... Rất đói bụng... Thật sự rất đói bụng... những bông hoa lung lay sắp đổ, là cơ hội cuối cùng của bọn họ.

“Dừng thuyền.” Mặc Tử nghe thấy có người nói.

Không phải Bạch Hà. Nàng đã khóc ướt một cái khăn tay, hai mắt đầm lệ mông lung, căn bản không nói nên lời.

Cũng không phải Tiểu Y. Nàng không phải người thích mở miệng ra lệnh, thích dùng hành động hơn.

Người kêu dừng thuyền, chính là Mặc Tử. Đến khi lý trí trở lại, nàng còn chưa kịp cười khổ, đã nghe thấy có người lên tiếng ——

“Không thể dừng thuyền”

Mặc Tử ngẩng đầu nhìn, thấy Tiêu Nhị Lang đang nhíu mày, ngồi trên khoang thuyền tầng hai nhìn xuống hai bờ sông.

“Ngừng thuyền, ngươi định làm cái gì?” Đem ánh mắt thu hồi lại, Tiêu Duy lạnh lùng nhìn Mặc Tử.

Mặc Tử đương nhiên biết, ngừng thuyền là chuyện vớ vẩn. Nhiều dân chạy nạn như vậy, với tám lượng bạc tài sản của nàng, quả thực là nói mơ giữa ban

ngày. Nhưng lại một lần nữa nàng nghe thấy giọng nói của chính mình.

“Ngừng thuyền, ta có mua bánh bao cho đệ đệ của tiểu cô nương kia.” Đúng vậy, nàng đã dùng bánh bao cứu người một lần.

Tiêu Duy liếc mắt nhìn lại, không thấy tiểu cô nương nào, nhưng hắn cũng không ngạc, có thể hiểu được ý tứ của Mặc Từ, “Người giúp một tiểu cô nương, còn dám tiểu hài tử này thì sao? Người có thể giúp tất cả? Cho dù có thể giúp bọn chúng một lúc, có giúp được một tháng, một năm, một đời?”

Thạch Lỗi cũng tiến đến đến, nhú lại hàng lông mày rậm rạp, “Đúng là nữ nhân chỉ biết mềm lòng, tóc dài đầu óc ngắn.”

Giúp được một người là một người. Nàng lấy tất cả bạc trên người ra, tốt xấu gì cũng có thể mua hai sọt bánh bao. Đệ đệ bệnh nặng kia được ăn no, có lẽ sẽ có sức chống cự, có lẽ có thể sống sót. Còn có những đứa nhỏ bán hoa này, ăn no một chút, có thể chịu đựng thêm vài ngày, cơ hội được cứu trợ cũng tăng lên. Nhưng nếu như cái gì cũng không làm, dưới điều kiện gian nan như thế, chịu khổ trước tiên là những đứa nhỏ này.

Mặc Từ há miệng thở dốc, trong lòng gào thét những lời này, nhưng cuối cùng nàng vẫn im lặng. Trên thuyền Vĩnh Phúc nàng có thể đuổi Tiêu Nhị Lang xuống, nhưng trên chiến thuyền này nàng chỉ là một nha hoàn bậc hai. Cho dù thuyền có thể ngừng, có thể mua mười, hai mươi sọt bánh bao, cũng chỉ làm cho dân chúng Ngọc Lăng tranh cướp mù quáng, một khi gây ra bạo động, hậu quả thật không thể chịu nổi.

“Tiêu Tướng quân nói phải, là Mặc Từ suy nghĩ đơn giản.” Con người như hồ nước thu buồng xuống, một tay Mặc Từ kéo Bạch Hà, một tay kéo Tiểu Y, đi về phía khoang thuyền, “Dân chạy nạn nhân số đông đảo, cho dù đi thuyền nhưng cũng không thể đảm bảo không gặp phải trở ngại gì. Để tránh cho phu nhân và các cô nương sợ hãi, còn xin tăng tốc thuyền, sớm vào trong trấn mới tốt.” Nhắm mắt làm ngơ.

“Nha đầu kia sao lại thế này? Chốc lát không động não muốn ngừng thuyền, chốc lát lại nói phải chạy nhanh.” Thạch Lỗi đưa tay sờ lên bộ râu rậm rạp, lại nhìn những người dân chạy nạn trên bờ, “Cũng không biết hiện tại Ngọc Lăng rơi vào tình thế như thế nào. Chúng ta rời khỏi kinh thành hơn hai tháng vì bắt người kia, không thể liên lạc với Bình bộ...”

Thạch Lỗi huyền thuyền oán giận đệ nhất tham quan một hồi, lại phát hiện Tiêu Duy không hề có phản ứng gì, lúc này mới dùng lực đập vào vai hắn, “Bạch Vũ lão đệ, nghĩ cái gì mà xuất thần như vậy?”

“Nha đầu kia gọi ta là Tiêu Tướng quân.” Cảm giác rất kỳ quái.

“Hả?” Thạch Lỗi không chút để ý, “Có lẽ cảm thấy gọi tướng quân uy phong hơn. Công tử, công tử, đến ta nghe cũng thấy chán ghét.”

“Xem ra sứ đoàn hòa bình Hoàng Thượng phái sang Ngọc Lăng không có tác dụng gì. Đại Cầu luôn mang dã tâm lớn, miệng thịt nuốt vào rồi sẽ không nhả ra.” Tiêu Duy theo số lượng dân chạy nạn số và thời gian suy tính, “Ngọc Lăng chỉ sợ đã mất nước.”

“Thế Đại Cầu có thể đánh lại đây hay không?” Lòng muông dạ thú, rất có thể sẽ thừa thắng xông lên đánh đến Đại Chu.

“Cái này còn phải xem chiến lực hiện nay của Đại Cầu như thế nào. Nếu tấn công Ngọc Lăng hao phí quá mức, nhất định sẽ ngừng công kích, nghỉ ngơi lấy lại sức. Hơn nữa, phải thu phục dân chúng Ngọc Lăng thuần phục Đại Cầu, đó không phải chuyện một sớm một chiều.” Tiêu Duy đoán chừng Đại Cầu sẽ không lập tức xâm chiếm Đại Chu.

“Ngọc Lăng nước nhỏ nhưng thổ địa lại giàu có đồng đúc, dân chúng phần đông là thương gia, mà người người đều là phú khả địch quốc (vô cùng giàu có), nếu như trở thành dân chúng dưới sự thống trị của Đại Cầu, thật sự là đáng giận.” Đại Cầu giống như nuốt được vô số hoàng kim châu báu, Thạch Lỗi cảm thấy bất bình, “Sớm biết như thế, Đại Chu ta nên phát binh trước mới đúng. Trăm năm trước, Ngọc Lăng vốn là quốc thổ của Đại Chu ta.”

“Bốn nước bình an thật lâu, ai có thể dự đoán trước được.” Tiêu Duy cũng chỉ có thể nói mà thôi. Thật ra, nên nghĩ đến. Ba năm trước, sứ giả của Nam Đức, Đại Cầu và Ngọc Lăng tề tụ ở Đại Chu, thái tử Đại Cầu tự mình dẫn người đến. Thái Tử Đại Cầu dù mới mười chín tuổi, nhưng lại trầm ổn nhìn xa trông rộng, đặc biệt có một đôi con người có thể đoạt hồn phách người nhìn.

“Lộc trấn cũng điều động binh lính bố phòng rồi.” Thạch Lỗi nhìn thấy tàu chiến xếp thành hàng trên sông, cung nỏ căng sẵn, mà trên bờ cũng tạm thời bố trí trạm kiểm soát, mấy trăm binh lính đeo đao phân chia đứng ở hai bên, không cho dân chạy nạn vào trong thành trấn.

“Chặn ở bên ngoài cũng không phải cách giải quyết.” Mặc dù Tiêu Duy không đồng ý Mặc Từ ngừng thuyền, nhưng cũng không phải người lãnh huyết.

“Thả cho vào càn không phải cách giải quyết. Nhiều người đồng thời tràn vào, cũng không phải con dân Đại Chu ta, ai cho bọn họ cơm ăn? Nếu như bị đói đến phát điên, đốt nhà cướp của, có chuyện gì không dám làm? Lộc trấn không phải thành chiến, một hai ngàn binh lực căn bản không đủ áp chế vạn dân.” Thạch Lỗi cảm thấy phiền phức, “Thủy trại* Hoa châu làm ăn kiểu gì, để bọn họ vào được tận đây.”

*Thủy trại: khu vực bố trí binh lính trên sông nước, giống như doanh trại trên đất liền.

Hoa châu thuộc Đại Chu cùng Ngọc Lăng cách nhau gần mười dặm, hai nước cùng chung một ngọn núi và dòng sông, dưới hẻm núi của biên giới có bố trí Thủy trại và doanh trại, quanh năm có ít nhất có hơn một vạn thủy binh đóng quân, trên năm trăm chiến thuyền. Từ sau khi Đại Cầu và Ngọc Lăng khai chiến, Đại Chu đã điều hơn năm vạn thủy quân và những chiến thuyền mạnh nhất đến nơi này phòng thủ kiên cố.

“Đại khái cũng nghĩ giống như người.” Tiêu Duy không cảm thấy có gì kinh ngạc.

“Nghĩ cái gì giống ta?” Hắn nói nhiều như vậy, căn bản không biết Tiêu Duy chỉ câu nào.

“Ngọc Lăng vốn là quốc thổ Đại Chu ta, như vậy tổ tiên của dân chạy nạn này cũng là con dân Đại Chu ta. Không để bọn họ tiến vào, chẳng lẽ muốn bọn họ ở lại nước để Đại Cầu giẫm đạp hay sao?” Thả thì nhất định phải thả, chỉ là phải giải quyết áo com của những người này như thế nào là vấn đề vô cùng khó khăn. Dù sao Ngọc Lăng đã tự thành lập quốc gia nhiều năm, rất nhiều người Đại Chu sẽ không còn coi bọn hắn là dân chúng Đại Chu nữa.

Lúc này, thuyền phu A Đại đột nhiên hô lớn, “Hai vị, có quan binh muốn lên kiểm tra thuyền.”

Tiêu Duy đưa mắt nhìn, phía trước bọn họ có một chiếc thuyền tuần tra nhỏ, trên thuyền có hơn hai mươi thủy binh tay cầm trường thương, lưng đeo cung tên, đang hùng dũng hiện ngang giữa đầu liếc nhìn bọn họ.

“Để cho bọn họ đi lên.” Tiêu Duy, Thạch Lỗi không được bại lộ thân phận, đương nhiên không thể tỏ vẻ, đành phải bắc cầu, nghênh tiểu binh lên thuyền.

Bạn đang đọc truyện *Chương Sự (Hố)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 9: Ngọc Lăng Phiêu Hương (Tam)

Lại nói, ba người Mặc Tử đi đến bên ngoài khoang thuyền của Cầu Tam nương.

“Bên ngoài có chuyện gì mà náo loạn vậy?” Cầu Tam nương bị đánh thức.

“Cô nương, ta... không biết.” Bởi vì Cầu Tam nương tỉnh sớm, hơn nữa trên thuyền cũng không rộng như trong phòng, Lục Cúc có chút luống cuống tay chân, có thể nghe thấy tiếng chày đồng loảng xoảng.

“Nha đầu Tiểu Y lại chạy đi đâu rồi? Trên thuyền này nhỏ như vậy, nếu nằng để cho người ta nhìn thấy công phu trèo cây của mình, về sau đến Kính Vương phủ, chẳng phải là thiếu một đôi tai hay sao?” Cầu Tam nương bị đánh thức, hiển nhiên là có chút bức bối rồi giường, “Lục Cúc, ngươi đừng gõ chày nữa, mau ra bên ngoài nhìn xem rốt cuộc xảy ra chuyện gì, có người cướp thuyền hay là đụng phải đá ngầm?”

“Cô nương đừng nói lời xui xẻo.” Bạch Hà vội vàng đẩy cửa đi vào, lưu loát giúp Lục Cúc thu thập tàn cục.

Cầu Tam nương chưa thay quần áo, ôm chăn ngồi ở trên giường, hơi híp mắt. Cho đến tận khi nhìn thấy Mặc Tử và Tiểu Y vào sau Bạch Hà, con người mới có chút tỉnh táo.

“Các người bỏ ta và Lục Cúc ở đây, tự mình chạy ra đi xem náo nhiệt đúng không?” Nếu không sao có thể cùng nhau tiến vào khéo như vậy?

“Chẳng qua là thuyền ghé qua một trấn lớn, có điều vẫn kém xa Lạc thành, nào có cái gì náo nhiệt để xem.” Bạch Hà quan tâm Cầu Tam nương, không muốn làm cho nàng nhìn thấy cảnh tượng thê thảm bên bờ sông.

Nhưng Mặc Tử không có để tâm nhiều như Bạch Hà, hoặc là nàng đã quá hiểu Cầu Tam nương, “Trên bờ đều là dân chạy nạn trốn từ Ngọc Lăng sang, ít nhất có hơn một ngàn người. Nhìn thấy thuyền của chúng ta, bọn họ đuổi theo bán hoa, đôi nấy vẫn tiền mua bữa cơm”

Quả nhiên Cầu Tam nương mặt không đổi sắc, miễn cưỡng ồ một tiếng, đợi Bạch Hà lấy hai bộ quần áo đến, liếc mắt nhìn một chút rồi chỉ vào bộ váy áo màu hồng nhạt, thất lưng xanh ngọc, bên trên thêu hoa xuân rực rỡ.

“Lộc trấn cách Bách Hoa châu của Ngọc Lăng hai ba ngày đi thuyền, đến được nơi này cũng không có gì ngạc nhiên. Đến đây vẫn còn muốn buôn bán hoa, Bách Hoa châu thật sự là nổi tiếng vì hoa.” Cầu Tam nương có lẽ hiểu được gian khổ của việc kinh thương, nhưng cũng không phải người có lòng đồng tình, mọi việc đều đặt lợi ích lên hàng đầu, “Có nhiều dân chạy nạn như vậy, người của quan phủ nhất định sẽ đến đây can thiệp, muối gạo hiển nhiên phải được tăng giá? Đáng tiếc ở trên thuyền này cái gì cũng không làm được, nếu không còn có thể kiếm chút bạc.”

Mặc Tử không thể tin vào lỗ tai mình. Cầu Tam nương vốn muốn đem Vọng Thu lâu mở thành kỹ viện, Mặc Tử có thể chấp nhận, chỉ là cảm thấy ở thời đại này, cô nương đứng đắn kinh doanh nghề nghiệp này tiếng tăm không tốt lắm. Sau đó biết Cầu Tam nương có buôn lậu hàng, cũng giống như buôn lậu ở hiện đại, cũng may không phải hàng hóa như thuốc phiện, nàng cũng không phản đối gì. Nhưng lúc này lại muốn kiếm tiền từ trong chiến tranh, thật sự là nàng không kiên nhẫn nổi. Nhiều người sắp chết đói như vậy, vị đại tiểu thư này còn than thở vì không kiếm được chút bạc, thật sự là ——

“Mặc Tử, ngươi lại trừng mắt nhìn ta. Thế nào, cảm thấy ta tàn nhẫn?” Cầu Tam nương tự mình mặc quần áo, “Ta không kiếm bạc lúc này, người khác cũng sẽ kiếm. Hơn nữa buôn đi bán lại, là chênh lệch giá giữa những người thương nhân với nhau, có cái quan hệ gì với dân chạy nạn?”

“Cô nương, có câu lông dê lấy trên người dê*.”

*Lông dê lấy trên người dê: thành ngữ, cũng giống như câu “ngỗng ông lẽ ông” của Việt Nam, thường nói về việc lấy tiền của người đem biếu người.

“Cũng không phải ta trực tiếp rút lông dê.” Cầu Tam nương thấy Mặc Tử muốn tranh luận, lông mày nhíu lên, “Hơn nữa, cho dù không có ai rút, cuộc

sống của bọn họ cũng chẳng khá hơn. Thật ra ta có thể quỳn góp một chút, có điều ngân ấy có thể cứu được mấy người? Thời đại này, lòng tốt thì được ích lợi gì? Không có quyền không có thế, làm một hai việc tốt là có thể thay đổi vận mệnh của những người nghèo kia sao?”

“Mặc Từ...” Tại sao lại muốn âm ỹ lên rồi? Trong lòng Bạch Hà thầm kêu không tốt.

“Cái đó cũng chưa chắc. Nếu cô nương cam lòng đem mấy vạn lượng đồ cưới đổi thành tiền, cứu tính mạng của vài ngàn người, còn có thể coi là việc nhỏ sao?” Còn có trang sức mạ vàng trong hộp, mười vạn lượng ngân phiếu và một viên trân châu trị giá hai mươi vạn lượng, có thể nuôi được cả vạn dân chạy nạn, mặt mũi hồng hào, tăng béo lên mấy cân. Có điều lời này Mặc Từ chỉ để ở trong bụng đi. Tuy rằng nàng nhất thời tức giận không giữ được miệng mình, cũng không thể bởi vậy mà làm Cầu Tam nương tức điên lên, như thế chỉ khiến bản thân rơi vào khốn cảnh.

“Hừ hừ ——” Cầu Tam nương cười lạnh một tiếng, “Người có thể hào phóng dâng ra đồ vật của chủ nhân mình, lại quên mất bản thân có bao nhiêu cân lượng. Nếu không có ta, lúc này người cũng theo chân bọn họ, tội nghiệp đuổi theo người tìm mua hoa.”

“Cô nương đừng nóng giận, Mặc Từ chỉ là nhất thời kích động. Ngọc Lăng mất nước, mất nhà, nàng cũng từ Ngọc Lăng trốn tới nơi này, nhìn thấy dân chúng Ngọc Lăng, đương nhiên thương tâm khó chịu.” Bạch Hà thấy tình thế không ổn, lập tức quyết đoán khuyên giải hai bên, “Mặc Từ, người cũng đừng nói loạn. Nạn dân này mặc dù rất đáng thương, ta cũng muốn giúp bọn họ, nhưng chuyện này căn bản không phải chuyện chúng ta có thể quản.”

“Ai nói không quản được?” Cầu Tam nương duỗi tay chỉ vào trước mũi Mặc Từ, tức giận hừ hừ bảy tám cái, “Nàng ta còn định đem đồ cưới của bốn cô nương ra ngoài đổi thành tiền để mua com cho người ta đấy. Thực là nha đầu ghê gớm”

“Cô nương, đó là Mặc Từ nói giỡn với ngài thôi.” Lục Cúc cũng vội vàng khuyên giải, túm lấy tay áo Mặc Từ, can rằng: “Đừng không, Mặc Từ?”

Mặc Từ cũng không biết mình bị làm sao, từ khi kêu dừng thuyền, đến khi nghe thấy những lời nói lúc nãy của Cầu Tam nương, luôn không duy trì được bình tĩnh. Cho dù biết xúc động là không tốt, nhưng chỉ cần nghĩ thấy mùi hoa ở trong khoang thuyền, là không thể ngăn nổi miệng mình. Quả nhiên, họa từ miệng mà ra. Trong lòng nàng có ý muốn rời đi, nhưng cũng không phải dùng phương thức đối kháng là có thể đi được.

“Mặc Từ?” Lục Cúc nóng nảy, thấy nàng sững sờ hồi lâu, mới dùng sức bấm vào cánh tay nàng.

Cũng nhờ Lục Cúc mà Mặc Từ mới đau tỉnh trở lại.

Nàng hạ thấp hai vai, khép hờ mí mắt, “Phải, cô nương, là Mặc Từ nói giỡn mà thôi.”

Nàng chịu thất thế nhưng Cầu Tam nương lại không dễ dàng người giận, cười lạnh nói: “Người nói chuyện vui đùa như vậy, quả thật là sáng sớm tinh mơ đã chọc ta vui vẻ. Như thế này được không? Người đã đau lòng những người Ngọc Lăng này như vậy, thì cũng theo bọn họ đồng cam cộng khổ đi, ba ngày này người không cần ăn com nữa.”

Thời điểm Cầu Tam nương tức giận không ra tay đánh người, nhưng không có nghĩa là không trừng phạt. Nàng hiện tại phạt Mặc Từ ba ngày không được ăn com.

“Cô nương” Bạch Hà còn muốn cầu xin thay Mặc Từ.

Mặc Từ lại mở miệng đáp ứng. Lúc này, nếu nàng đã thỏa hiệp, cũng không muốn chọc giận Cầu Tam nương, nhận trừng phạt là để nàng ta bớt tức giận.

“Vậy người đi ra ngoài đi.” Cầu Tam nương cũng quay sang nói với Bạch Hà, Lục Cúc, “Các người cũng đi ra ngoài.” Các nàng là chị em tốt, chỉ có nàng là ác nhân.

Mặc Từ nhếch miệng, hơi khom người, lui ra ngoài.

Chờ ba người đều đi rồi, Cầu Tam nương thấy Tiểu Y vẫn nhìn chằm chằm mình, tức giận hỏi: “Làm sao? Người cũng muốn so ánh mắt giống Mặc Từ phải không? Một đám đều muốn chống lại ta, có phải không?”

“Tiểu thư, chủ ý kiếm tiền kia quả thật là không tốt lắm, nếu người nhìn thấy những người bên ngoài kia, sẽ không nói như vậy.” Chuyện này không liên can gì đến trung thành hay không trung thành, Tiểu Y chỉ nói lên ý nghĩ của mình.

“Ta chỉ thuận miệng nói, cũng không phải thực sự kiếm được chỗ bạc kia. Nếu Mặc Từ nói chuyện giống như người không phải mọi chuyện sẽ khác sao? Vừa rồi nàng trừng mắt nhìn, làm cho ta thực phiền lòng, lại còn không nói thẳng, vòng vo cái gì mà lông dê, lại còn nhắc đồ cưới, đúng là quái gở.”

“Ta thấy tiểu thư và Mặc Từ đấu võ mồm, hình như tiểu thư càng thích thú.” Tiểu Y vẫn luôn đi theo Cầu Tam nương, hiểu rõ một số ham mê ác liệt của nàng.

“Ta không vui, là nàng vui. Phạt ba ngày không ăn com, nàng ta còn vui rạo rức đi ra ngoài. Người không nhìn thấy, miệng nàng cong thành như thế này!” Cầu Tam nương diễn tả lại biểu tình của Mặc Từ.

“Đó không phải là vui.” Là không có cách nào chứ? “Chẳng có ai ba ngày không được ăn com, còn có thể cao hứng.”

“Ta không cho nàng ăn com, nàng không thể ăn đồ ăn sao? Hơn nữa, Bạch Hà, Lục Cúc chắc chắn sẽ vụng trộm đưa thức ăn đến cho nàng?” Căn bản là không đối được.

“Tiểu thư cần gì phải làm khó Mặc Tử?” Cái khác có thể không hỏi, nhưng vấn đề này đã ở trong lòng Tiểu Y thật lâu.

“Lần này là nàng trêu chọc ta trước. Làm gì có tiểu thư nào tốt như ta, để cho nàng tranh luận như thế mà chỉ phạt không được ăn cơm?” Còn chỉ là trên danh nghĩa, “Nàng không tự giác với thân phận nha hoàn của mình, nhưng ta vẫn tự giác với thân phận chủ nhân.”

“Tiểu thư, nếu như Mặc Tử thật sự xuất thân đại phú đại quý thì sao?” Vấn đề này cũng suy nghĩ thật lâu.

“Thì thế nào? Người chưa nghe câu, phượng hoàng gặp rui ro cũng không bằng gà sao? Nếu đã ký vào khế ước, cho dù trước kia nàng là công chúa, chỉ cần ta không buông tha, trước mặt ta nàng vẫn chỉ là nha đầu, thay ta bưng trà đổ nước.” Thật ra trong lòng Cầu Tam nương hiểu hết.

Không lâu sau, một tiểu nha hoàn của Vệ phu nhân đến gõ cửa, nói thuyền đã vào bến, mời Cầu Tam nương ra ngoài, cùng mọi người cùng lên bờ dùng bữa.

Cầu Tam nương và Tiểu Y ra bên ngoài lan can nhìn thấy mấy chục binh lính xếp thành hàng đứng hai bên thuyền, không biết đã xảy ra chuyện gì.

“Chuyện gì?” Cầu Tam nương không thấy nạn dân, chỉ có cảnh tượng bận rộn bình thường ở bến tàu.

“Vừa rồi thủy binh lên thuyền muốn kiểm tra, sau đó biết được là thuyền đón dâu của Kính Vương phủ, cho nên biến thành như vậy.” Mặc Tử bị Bạch Hà, Lục Cúc đẩy đến bên người Cầu Tam nương “lấy công chuộc tội”.

Cái khác không nói, nhưng sau khi nàng chống đối lại mà Cầu Tam nương chỉ trừng phạt như thế đúng là thật nhẹ, Mặc Tử âm thầm cảm thấy may mắn lúc trước, gặp phải “ân nhân cứu mạng” không phải là người ngang ngược không hiểu lý lẽ. Có tiền đồ hay không chưa nói đến, nhưng cuộc sống chắc chắn sẽ không dễ dàng và tiêu sái như hiện tại, nhất là trong thế đạo này, mỗi bước đi của nữ tử đều vô cùng khó khăn.

Cầu Tam nương liếc mắt nhìn Mặc Tử một cái, sắc mặt không thay đổi, thân nhiên ồ một tiếng, coi như đáp lại.

Vô luận là Mặc Tử hay Cầu Tam nương, hai người này đều là nhân vật lợi hại trong cư xử, nhìn việc mà không nhìn người. Một việc, đã nói, đã phạt, đã nhận, sau đó hai người vẫn có thể hòa bình sống chung. Phạm là người hào sảng, đều có tính cách này. Đây cũng chính là ngu nhân ngu nhân mà ngu nhân mà người ta vẫn nói. Tuy nói tính cách hai người khác xa nhau, nhưng về điểm này lại giống nhau như đúc, so với nữ tử tầm thường hơn mấy lần. Nữ tử như vậy vốn hiếm có, hai người gặp gỡ nhau, khó tránh khỏi đối chọi gay gắt, lại mang theo ý thường thức.

“Tam nương, hành trình bị trì hoãn không ít, Nhị Lang cũng bắt đầu oán giận ta rồi.” Vệ phu nhân từ phía sau đi lên.

“Ngọc di, ta không có.” Tiêu Duyệt nghe không sót một chữ.

“Tóm lại, sau hôm nay, thuyền sẽ không ngừng nữa, ta cũng muốn nhanh chóng trở về kinh thành. Tam nương, còn thiếu cái gì, mau sai bọn nha đầu đi mua, tránh cho sau này không qua thôn trấn nào nữa.” Vệ phu nhân từ ái cười nói.

Vệ Lục nương mặt mũi trắng bệch được nha đầu nâng đỡ đi ra, liếc mắt nhìn Tiêu Duyệt một cái.

Tay trái Cầu Tam nương lôi kéo Lý thị, tay phải lại dắt Vệ phu nhân, quay đầu nói với Mặc Tử, “Thiếu cái gì ta không biết, mấy nha đầu các người tự mình đi dạo xem, trước khi thuyền xuất phát trở về là được.”

Bạn đang đọc truyện *Chương Sự (Hố)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 10: Qua Sông Hiến Kế (Nhất)

Cho dù là địa phương náo nhiệt nhất của Lộc trấn, vẫn còn kém xa Lạc thành, có điều vẫn có mấy con phố coi như phồn hoa.

“Nhìn thấy không, đám nha đầu kia nhìn chúng ta đi ra với bộ dạng thật hâm mộ.” Ở cửa một cửa hàng sơn phấn, Lục Cúc liếc nhìn xung quanh sau đó quay đầu nói với ba người Mặc Tử, Bạch Hà, Tiểu Y.

“Có cái gì phải hâm mộ? Chúng ta chỉ ra ngoài mua đồ cho cô nương mà thôi. Đứng rồi, đừng chỉ để ý đến cô nương, còn có hai vị phu nhân nữa đó. Về phần Vệ Lục cô nương——” Lúc trước Bạch Hà đưa thuốc thơm chống say tàu cho Vệ Lục nương, bị người ta kiêu ngạo từ chối, lúc này vẫn cảm thấy do dự.

“Hai vị phu nhân cũng còn được, nhưng vị Lục cô nương của Vệ gia thì quên đi. Chỉ khi nào đối mặt với cô cô ruột của nàng, trên mặt nàng ta mới có chút nhân khí, còn bình thường nhìn ai đều lạnh lùng, đúng là hình tượng băng sơn mỹ nhân tiêu chuẩn.” Khi ở bên ngoài, Lục Cúc được tự tại, cho nên nghĩ cái gì là nói cái đó.

“Vệ Lục cô nương không quen thân mật với người khác mà thôi.” Bạch Hà luôn luôn nghĩ tốt về người khác.

“Bạch Hà, ngươi muốn mua cái gì?” Mặc Từ không có bình luận gì với Vệ Lục nương, chỉ biết khi nàng nhìn thấy Nhị Lang của Tiêu gia, không còn chút hình tượng nào giống băng sơn mỹ nhân cả.

“Ta muốn mua chút đồ gia vị, bột mì và nguyên liệu nấu ăn, sợ đồ trên thuyền cô nương ăn không quen.” Bạch Hà phụ trách khẩu vị của Cầu Tam nương.

“Lục Cúc, ngươi muốn chọn son cho mình hay là cho cô nương đây?” Mặc Từ lại hỏi Lục Cúc.

“Ta biết nơi này có bán da hươu, muốn tìm xem có loại nào thật tốt hay không, mua về may cho cô nương một chiếc áo khoác. Kinh thành nằm ở phía bắc, nghe người ta nói mùa đông tuyết rất lớn.” Lục Cúc nhìn nghịch ngợm chút, nhưng làm việc rất có chừng mực và cẩn thận.

“Vậy ngươi vào cửa hàng son phấn làm gì?” Tiểu Y luôn nhìn chung quanh đột nhiên mở miệng.

“Là ta thấy hình thức của chiếc khăn da hươu kia có chút mới mẻ, chứ đâu phải là xem son phấn.” Lục Cúc kéo tay Bạch Hà, “Bạch Hà, giúp ta nhìn xem có được không?”

“Chúng ta chỉ có hai canh giờ, chỉ bằng tách ra hành động?” Nói thật, ăn, mặc ở, đi lại đã có Bạch Hà, Lục Cúc lo, Mặc Từ không nghĩ ra mình phải mua sắm cái gì.

“Ừ —— như vậy cũng tốt. Ta và Lục Cúc một đường, ngươi và Tiểu Y một đường. Có điều, cũng phải bớt chút thời gian ăn một bữa cơm, vậy nên sau một canh giờ hẹn nhau ở quán cơm kia đi.” Bạch Hà không luôn là người suy nghĩ chu đáo nhất.

“Cô nương phạt ta ba ngày không được ăn cơm.” Mặc Từ nhớ rõ mình đang là người “thân mang tội”.

“Tiểu thư phạt ngươi không được ăn cơm, cũng không phải không thể ăn đồ ăn.” Tiểu Y thuật lại lời của Cầu Tam nương, hơn nữa còn tự mình lý giải, “Ăn bánh bao cũng không sao.”

Phốc —— Mặc Từ chút nữa cười lớn, đây không phải là nghiền ngẫm từng chữ một rồi tìm lỗ hổng sao?

“Tiểu Y, ngươi thật thông minh nha.” Ánh mắt Lục Cúc sáng lên, “Đúng thế, cô nương nói không thể ăn —— cơm, ăn mỳ vẫn được.”

“Các ngươi đều rất thông minh, có điều cô nương nói không thể ăn cơm, thật ra ý tứ chính là không được ăn.” Loại lỗ hổng này, Mặc Từ còn rất có cốt khí không muốn chui qua.

“Không phải ta nói, là tiểu thư nói.” Tiểu Y nghiêm trang “bản đứng” Cầu Tam nương, “Nàng còn nói, cho dù nàng không cho ngươi ăn, Bạch Hà và Lục Cúc cũng sẽ vụng trộm cho ngươi ăn.”

“Ta đã nói cô nương không phải là chủ tử không biết phân biệt phải trái mà. Nếu nàng thật sự muốn phạt ngươi, sao còn để ngươi cùng chúng ta ra ngoài mua đồ? Nay Tiểu Y nói như vậy, càng hiểu được, dù sao chỉ cần không ở trước mắt cô nương ăn cái gì là được.” Bạch Hà vô cùng vui vẻ vì Cầu Tam nương không quá giận Mặc Từ, “Cô nương luôn mạnh miệng mềm lòng. Mặc Từ, về sau ngươi nói chuyện cũng phải thu liễm một chút. Chúng ta là nha đầu, không thể tranh luận với chủ tử như vậy.”

Mặc Từ cười cười, khẽ gật đầu không lên tiếng.

Vì thế, sau khi ấn định thời gian và địa điểm gặp nhau, bốn người tách ra.

Nhưng, rất nhanh, Mặc Từ phát hiện mình chọn sai đồng bạn rồi. Nàng vốn nghĩ cùng Tiểu Y một tổ, không cần đi theo hai nữ nhân cuồng mua sắm như Bạch Hà hay Lục Cúc, chạp gậy chân mình. Lại quên mất, tuy rằng Tiểu Y không thích đi dạo phố, lại thích đi bộ ở những nơi người ta không nhìn thấy. Chưa đến nửa canh giờ, nàng mới hơi thất thần trước quầy hàng bằng gỗ được chế tác rất tinh xảo ở trong một quán trà, mà khi quay đầu đã phát hiện không thấy Tiểu Y đâu. Muốn đi tìm người, bầu trời u ám đột nhiên lại có mưa lớn trút xuống.

“Cô nương, trận mưa này có lẽ phải lát nữa mới tạnh, không ngại tiến vào cửa hàng uống chén trà xuân, hai văn tiền một bình thôi.” Một lão nhân râu tóc bạc phơ cười tiếp đón Mặc Từ.

Mỗi góc của quán trà đặt một cái bàn, ở giữa có bày một quầy hàng có cả bếp lửa, vừa để pha trà, vừa chưng bánh. Lão nhân đang bận bịu ở giữa quầy, bày ấm trà chén trà lên đĩa, trên mặt quầy còn có những hũ sứ trắng bên trên có dính giấy đỏ chữ đen viết tên các loại đồ ăn vặt ăn kèm với trà như đậu phộng, hạt dưa, bánh hạt vừng. Bên ngoài quán có một cái giếng, bên cạnh giếng có đặt chậu gỗ lớn, trong giếng chứa đầy nước trong vắt.

Vừa rồi không nhìn kỹ, hiện tại mới cảm thấy quán trà này vô cùng sạch sẽ thuận mắt, lão nhân bán trà cũng chân thành tha thiết. Hơn nữa, cũng không thể vì tránh mưa mà ảnh hưởng đến chuyện làm ăn của nhà người ta, Mặc Từ vuốt tay vỗ vỗ hạt nước mưa đọng trên đầu vai, bước vào trong quán.

“Lão nhân gia, vậy thì cho ta một bình trà xuân và một đĩa bánh ngọt.” Nếu Cầu Tam nương cho phép nàng dối trá, nàng cũng không cần giả thanh cao. Vệ Lục nương thường xuyên bày ra tư thế lãnh đạm thanh cao, nàng cũng không cảm thấy như thế có chỗ nào tốt.

“Được, cô nương ngồi đi, lập tức sẽ có liền.” Chỉ mong bán được một bình trà hai văn tiền, không ngờ lại kiếm được đến tận sáu văn tiền, lão nhân rất vui vẻ.

Mặc Từ suy nghĩ đến thân phận nữ nhi của mình, cảm thấy không thích hợp ngồi ở ngay mặt đường, cho nên bước đến chiếc bàn ở một góc. Bàn ở góc phía đông đã có hai người ngồi, cho nên nàng chọn một bàn nhỏ ở góc phía tây.

Chỉ chốc lát sau, lão nhân đem ấm trà và chén trà đặt lên trên bàn, lại bưng một đĩa bánh nóng hôi hổi đến.

“Cô nương chỉ đi một mình thôi sao?” Lão nhân rất thích cùng khách nhân nói chuyện phiếm.

“Không phải, cùng đi còn có ba tỷ muội nữa, có điều các nàng đang ở cửa hàng phía trước mua đồ.” Mặc Từ dùng chiếc đũa gấp một miếng bánh, nhân đậu đỏ tinh mịn chảy ra, mùi thơm ngọt bốn phía. Có lẽ là do mỹ thực trước mặt, tâm tình nàng tốt lên không ít, cho nên không ngại cùng lão nhân tán gẫu vài câu.

“Thế thì tốt rồi.” Lão nhân trở lại quầy hàng, đem một chén nhỏ lá trà trải ra trên chiếc sàng, chăm chú chọn lá trà bị hỏng. “Gần đây trấn ta không yên ổn lắm, cô nương tốt nhất không nên ra ngoài một mình.” Quả nhiên là người biết quan sát.

“Lão nhân gia, sao lại nói lời ấy?” Mặc Từ nghĩ đến dân chạy nạn ở ngoài hai bên bờ sông, “Ngài muốn nói đến dân chúng từ bên Ngọc Lăng sang đây sao?”

“Đúng vậy. Con người luôn muốn được sống, một khi lâm vào bước đường cùng, cái gì bọn họ cũng dám làm.” Lão nhân lắc lắc đầu, “Tuy rằng bọn họ cũng rất đáng thương.”

“Ngài không cần lo lắng, ta nhìn thấy bên ngoài trấn có bố trí trạm gác, rất nhiều binh lính, ngăn bọn họ ở bên ngoài, có lẽ sẽ không ảnh hưởng đến dân chúng trong trấn.” Mặc Từ nói chuyện mình tận mắt nhìn thấy.

“Cô nương có điều không biết, hiện nay bên ngoài trấn có hơn vạn dân chạy nạn, một ngàn binh lính sao có thể ngăn được? Những người đến đây đầu tiên, nghe nói đã bắt đầu ăn xin ở phía tây, khiến cho những người dân ở nơi đó vô cùng buồn phiền. Hai ngày trước, còn có người bị cướp nữa. Ta thấy, những người bên ngoài kia xông vào đây chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi.” Ngón tay nhặt lá trà của lão nhân hơi run lên, “Đến lúc đó cái cửa hàng nhỏ này của ta không biết có trụ nổi hay không. Đây chính là toàn bộ gia tài của ta.”

“Lão nhân gia, ngài nói không phải dân chạy nạn, mà là bạo dân.” Mặc Từ là người Ngọc Lăng cho nên phản ứng cũng vô cùng nhạy cảm, tự nhiên là muốn bảo vệ người một nước, “Nếu không phải hai nước giao chiến, bọn họ vốn chỉ là dân chúng an phận thủ thường, tránh được đến đây chỉ mong có chỗ cư trú, mong có bữa cơm no, sẽ không làm hại người vô tội.”

“Có thể nhìn ra được, cô nương là người tốt. Nhưng chó cuống lên còn có thể nhảy tường, người đói bụng phát điên thì chuyện gì cũng có thể làm. Ta chỉ cần nghĩ mình là những người đó, liền cảm thấy vì mạng sống, cái gì ta cũng có đồng ý làm.” Lão nhân buồn bán cả đời, nhìn thấu nhân tình thế thái.

“Quan phủ nơi này hẳn là sẽ nghĩ ra biện pháp đi?” Mặc Từ biết Lộc trấn không phải cứ điểm phòng thủ đóng quân, “Thủy quân thả cho bọn họ tiến vào, chắc là đã có dân xếp rồi.”

“Quan phủ?” Lão nhân cười hắc hắc, lộ ra hàm răng giống như lá trà khô vàng, “Tiểu cô nương thật ngây thơ. Một hai trăm người thì có thể. Nhưng hơn một vạn dân muốn có cơm ăn, quan phủ cũng không có biện pháp.”

“Nhưng trước đây Đại Chu cũng từng gặp thiên tai, chẳng lẽ không đến một vạn dân chịu nạn? Quan phủ mở kho phát lương thực, triều đình cũng rút ngân khố cứu giúp, cuối cùng vẫn có thể vượt qua cửa ải khó khăn. Hoa châu nhiều vùng đất phì nhiêu màu mỡ, chỉ cần các phủ nha đồng tâm hiệp lực, muốn giải quyết vấn đề ám no cho dân chạy nạn, cũng không phải không có khả năng.” Sức lực của một người cực kỳ bé nhỏ, nhưng sức mạnh của một quốc gia là ngất trời.

“Cô nương, ta xin hỏi người một vấn đề.” Lão nhân và Mặc Từ càng nói càng hăng say.

“Lão nhân gia xin cứ hỏi.” Mặc Từ buông đũa, bánh mới chỉ ăn được một nửa.

Hai người nói chuyện không chú ý đến ai, nhưng hai người ngồi ở bàn gỗ góc phía đông của quán, vốn đang uống trà nói chuyện đều ngừng động tác, một nam nhân ngồi đối diện với Mặc Từ còn nhìn về phía này.

“Hai thôn làng. Một làng gặp hoạ hoạn lớn, lương thực dự trữ của mùa đông bị đốt cháy hết. Thôn làng còn lại tuy không gặp phải tai họa, nhưng lương thực mùa đông chỉ đủ cho người trong thôn mình. Mọi người trong thôn gặp nạn chạy đến thôn làng còn lại hỏi xin lương thực. Nếu cho, thôn dân trong làng không gặp tai họa sẽ khổ sở trong mùa đông đó, nói không chừng còn không chăm sóc nổi cho người già, trẻ nhỏ trong thôn. Vậy người nói xem, có nên cho lương thực hay không? Hai thôn làng, bình thường xa lạ, không bên nào gần gũi với bên nào.” Lão nhân chỉ đặt ra giả thiết, ý tứ trong đó là muốn nói rõ Ngọc Lăng và Đại Chu là hai quốc gia khác biệt, Đại Chu không có nghĩa vụ phải cứu vớt dân chúng Ngọc Lăng. “Ta vừa nói rồi, dân chạy nạn này đúng là đáng thương. Nhưng bọn họ là người Ngọc Lăng, quan phủ Hoa châu chúng ta mở kho phát lương thực cho bọn họ, nhờ sau này dân chúng Hoa châu gặp tai nạn, đến lúc đó không còn lương thực, phải làm như thế nào?”

“Lão nhân gia, ý của ngài, ta hiểu được. Như vậy đi, ta không trực tiếp trả lời vấn đề của ngài, để ta kể một câu chuyện xưa là được rồi.” Mặc Từ đẩy một bụng chuyện xưa, đến thời điểm cần thiết miệng đều lưu loát nói ra, đầu óc có muốn ngăn cũng không được: “Rất lâu trước kia, trong thôn nhỏ có một hộ gia đình, trong nhà có nuôi hai con gà và một con heo, còn có một con chuột. Đương nhiên, con chuột không phải người nông dân nuôi. Hôm nay, có một người khách đến nhà của người nông dân, vì thế người nông dân phải làm thịt hai con gà. Con chuột thấy thế rất sợ hãi, bỏ chạy đi nói cho con heo, nói gà đã bị chủ nhân giết chết. Nhưng heo nghe xong lại cảm thấy không có chuyện gì, chết là gà chứ không phải nó. Gần đến lễ mừng năm mới, người nông dân bắt đầu cho heo ăn rất nhiều thức ăn ngon, con heo cảm thấy vô cùng sung sướng, mỗi bữa đều ăn đến nỗi không thể đứng dậy.

Con chuột khuyên nó nên ăn ít một chút, còn nói với heo nên nhanh chóng rời khỏi nhà người nông dân, nhưng heo căn bản không nghe vào. Rất nhanh, con heo càng lúc càng béo. Kết quả, đêm giao thừa, người nông dân mời đến nhà rất nhiều khách, cuối cùng đem heo béo giết chết.”

Lão nhân bán trà há to miệng, ôi một tiếng.

Một người ở bàn phía đông vốn luôn quay lưng về phía Mặc Tử, đột nhiên xoay người lại.

Bạn đang đọc truyện *Chương Sự (Hố)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 11: Qua Sông Hiến Kế (Nhị)

Người nọ đầu đội mũ trượng phu(1), khuôn mặt trắng trẻo lại có một hàng ria mép rậm, mắt lớn như chuông, lỗ mũi hơi héch lên, tai lớn, lại có một cái miệng nhỏ đỏ au.

Mặc Tử đối mặt với hắn, thấy bộ dạng hắn kỳ lạ, tuổi cũng không lớn, chỉ hơn hai mươi.

Người nọ lại rất hiền lễ nghĩa, mỉm cười gật gật đầu với Mặc Tử.

Mặc Tử nâng chén trà lên, thản nhiên cong khóe miệng, coi như đáp lại.

“Lão nhân gia, ngài nghe có hiểu ý tứ của câu chuyện này?” Mặc Tử không có ý định nói chuyện với hai nam tử ở bàn kia, tiếp tục tán gẫu với chủ quán.

“Sơ sơ ——” Lão nhân đã sớm buông việc trong tay, nghe đến say sưa, “Con heo kia thật ngốc, nếu cùng con chuột chạy trốn thì tốt rồi.”

Ôi, vấn đề không phải ở việc có chạy trốn hay không, được chứ?

Mặc Tử ha ha cười nói, “Lão nhân gia, gà và heo trong truyện chính là Ngọc Lăng và Đại Chu. Đại Cầu vốn là một tộc người chăn nuôi ở quan ngoại, bọn họ chọn nơi có cỏ non mà cư trú, thảo nguyên tuy lớn, là nơi cỏ non sinh trưởng thuận lợi, nhưng cho dù là ở nơi như vậy, không tranh đoạt sẽ không thể sinh tồn, cho nên bọn họ mới mạnh mẽ thiện chiến, tàn nhẫn hiếu chiến đã ăn sâu vào trong máu thịt của bọn họ. Hiện nay tuy rằng đã thành lập quốc gia nhiều năm, nếp sống cũng dần giống người hán, nhưng bản năng chiếm đoạt vẫn mạnh mẽ. Đại Cầu không coi trọng hứa hẹn trăm năm yên ổn giữa bốn nước, đột nhiên mang binh chiếm đánh Ngọc Lăng, khiến Ngọc Lăng trở tay không kịp mà mất nước, đã tâm rất rõ ràng, sao bọn họ có thể có thể nuốt một nước rồi dừng tay? Giờ phút này nếu như Đại Chu không cứu dân chúng Ngọc Lăng, tương lai khi Đại Cầu xâm chiếm, sao có thể kỳ vọng những người Ngọc Lăng sẽ cùng chiến đấu với chúng ta. Khi chiến tranh xảy ra, thêm một đôi tay là thêm một phần hi vọng kháng địch. Ngoài kia hơn vạn dân chạy nạn, nếu Đại Chu ta có thể thu dụng bọn họ, để những thợ thủ công của bọn họ vì Đại Chu chế tạo vũ khí, trang hán vì Đại Chu ra trận giết địch, nữ nhân vì Đại Chu dệt cửi may quần áo, tiêu hài tử vì Đại Chu kéo dài huyết mạch. Ngọc Lăng không giống Đại Cầu, dân chúng trước kia của Ngọc Lăng cũng là người hán giống Đại Chu, một mạch sinh ra, tình cảm truyền lại. Nếu người Đại Chu bỏ rơi người Ngọc Lăng, như thế có gì khác với con heo chỉ biết vỗ béo chính mình mà không nghĩ đến vận mệnh?”

“Đúng là không có gì khác.” Thì ra không cứu dân chạy nạn này lại có khả năng hại Đại Chu mất nước, lão nhân có chút khản trương, “Như thế quan phủ nên phát lương thực sớm một chút.”

“Đúng là nên càng sớm càng tốt. Một khi quá đói, rất có thể sẽ xảy ra những chuyện như lão nhân gia đã nói.” Mặc Tử uống một hơi cạn sạch chén trà, lại bắt đầu ăn nửa khối bánh còn lại.

“Bốn chữ môi hờ răng lạnh, còn không sinh động bằng chuyện xưa cô nương kể.” Nam tử có diện mạo kỳ quái ở bàn phía đông vỗ vỗ tay tán thưởng, “Có điều xin cho tại hạ nói một câu, trong chuyện xưa chỉ cần con heo chạy trốn là có thể tránh được cái chết, nhưng dân chạy nạn ở ngoài trấn kia không phải dễ dàng cho ăn no như vậy. Thức ăn của một vạn người, mà Lộc trấn cũng chỉ là một trấn nhỏ, cho dù quan huyện lão gia có mở kho thóc, cũng khó có thể chống đỡ thức ăn ba ngày cho toàn bộ mọi người.”

“Ba ngày, đối những người đó mà nói chính là cơ hội để sống sót, so với hôm nay chế đói đã tốt hơn, so với ngày mai biến thành bạo dân cũng tốt hơn. Một khi cả vạn người đói làm loạn, binh sĩ của Lộc trấn có thể chống đỡ được bao lâu?” Mặc Tử không hề nghi ngờ chuyện ngăn người ở bên ngoài trấn mà không quan tâm sẽ trở thành mầm tai vạ.

“Cô nương nói quá đơn giản rồi, ba ngày sau sẽ làm như thế nào?” Nam tử còn lại tuổi trung niên, mặc áo dài của văn sĩ, mắt nhỏ râu dài, nói chuyện rất nặng nề, nhưng không hề có sự khinh miệt với nữ tử, chỉ là bàn chuyện.

“Thật ra cứu tế của quan phủ, chẳng qua chỉ là giải quyết tình huống khẩn cấp trước mắt. Cuối cùng, vẫn nên có phương pháp giải quyết vấn đề căn bản.” Bản thân Mặc Tử đã suy nghĩ không ít.

“Ồ? Mưa tạnh rồi.” Chủ quán liếc mắt nhìn ra bên ngoài một cái.

Ngói xanh trên đỉnh vốn ngăn nước lúc này chỉ còn những dòng nước nhỏ nhỏ chảy xuôi xuống. Thùng gỗ bên cạnh giếng, rõ ràng có thể phản chiếu cảnh lá trên cây.

Mặc Từ nghĩ thời gian đã sắp đến, cho nên quay sang hỏi lão bản, “Lão nhân gia, bao nhiêu tiền?”

“Sáu văn tiền.” Lão nhân biết khách muốn đi, cho nên tiến lên thanh toán.

Mặc Từ lấy từ trong túi vải ra sáu văn tiền, đặt vào trong khay trà, nói lời cảm ơn, xoay người muốn rời đi.

“Cô nương vừa nói phải có biện pháp giải quyết vấn đề căn bản, không biết cô nương có chú ý gì hay không?” Người có khuôn mặt kỳ quái gọi nàng lại.

Mặc Từ xoay người, nhìn hắn, cong mi cười, “Người hỏi như thế có được coi là chuyện gì cũng có thể thử khi tuyệt vọng hay không?” Vốn không muốn quan tâm đến người xa lạ, nhưng người xa lạ lại để tâm đến nàng.

“Cô nương ——” Người có khuôn mặt kỳ lạ đứng lên, đang muốn nói tiếp.

“Tự nhiên là không có đạo lý.” Văn sĩ trung niên cũng đứng lên, “Mọi người chẳng qua là ngày mưa trong quán trà tán gẫu, thuận miệng quan tâm một chút chuyện trên trần mà thôi, không nên dùng câu nói chuyện gì cũng có thể thử khi tuyệt vọng.”

“Nếu là tán gẫu, cho dù ta có biện pháp, cũng có ý nghĩa gì? Hai vị, thật xin lỗi, ta có hẹn với nhóm tỷ muội, cáo từ.” Mặc Từ ra ngoài, tính tình lại thẳng thắn như Mặc ca.

“Vị cô nương này, xin đợi một chút.” Người có tướng mạo kỳ quái không để ý tới ánh mắt của văn sĩ trung niên, tiến lên vài bước, “Nghe cô nương nói chuyện, thực là được mở rộng tầm mắt, tiểu sinh nguyện thỉnh giáo cô nương về phương pháp kia.”

Tiểu sinh? Đây không phải là danh xưng cho người hào hoa phong nhã, ngũ quan thanh tú sao? Lại từ trong miệng một người mất to mũi hếch môi anh đào, thật sự là quái dị. Trong lòng Mặc Từ buồn cười.

“Tiểu sinh họ Giang tên Đào, hiện ở Lộc trấn, tuyệt đối không dối gạt cô nương nửa lời, có thể vừa đi vừa nói chuyện hay không?” Nhưng khi bước qua người Mặc Từ lại dừng lại, giữ khoảng cách ba thước.

“Giang... Sinh, hành động này sợ không ổn.” Văn sĩ trung niên há hốc miệng, “Người ta là cô nương, đi cùng nam tử lạ, sẽ dẫn đến dị nghị.”

“Vị cô nương này có thể một mình vào quán uống trà, có lẽ không phải nữ tử bình thường. Tiểu sinh thật tình thỉnh giáo, cũng chỉ vì muốn góp một phần sức lực với những người dân chạy nạn ở bên ngoài mà thôi.” Giang Đào không nhìn văn sĩ trung niên, ánh mắt sáng ngời nhìn Mặc Từ.

Ánh mắt kia, thực kiên trì, thực chân thành, khiến cho Mặc Từ nhìn xem cũng có chút chột dạ. Mặc dù nàng suy nghĩ không ít, nhưng rốt cuộc biện pháp kia có thể giải quyết vấn đề hay không, thật ra nàng không nắm chắc một chút nào.

“Vì sao người nhất định phải nghe biện pháp của ta?” Nàng có thể khẳng định. Nếu có mười người nghe những lời vừa rồi của nàng, thì có lẽ là chín người cho rằng nàng ăn nói lung tung, chỉ có Giang Đào này nguyện tin tưởng nàng.

“Tiểu sinh không thể nói rõ, chỉ cảm thấy cô nương hẳn là người có tri thức, cũng không phải là người thích nói loạn, đối với lời nói của bản thân hình như tương đối tin tưởng.” Giang Đào ở đứng ngoài đình chờ.

Hai người kia hẳn là tri thức yêu nước, nói chuyện quốc sự nhiệt huyết sôi trào, theo bọn họ nói vài câu cũng không có gì. Mặc Từ nghĩ như vậy, cho nên bước ra ngoài đình, bảo trì khoảng cách ba thước với Giang Đào, chậm rãi đi về phía phố xá sầm uất.

Văn sĩ trung niên không có biện pháp nào, vội vàng trả tiền trà, rời đi theo phía sau hai người.

“Tuy rằng ta có chút chủ ý, nhưng rốt cuộc có thể dùng hay không, lại thật sự không biết.” Nói thì dễ dàng, hành động mới khó.

“Tiểu sinh nguyện ý nghe.” Giang Đào thật sự là người chỉ cần nghe qua là không chịu từ bỏ.

“Vậy thì trước tiên nói về tình cảnh hiện nay của huyện nha.” Muốn giải quyết vấn đề, trước phải phân tích hoàn cảnh. Giống như tạo thuyền chiến, trước phải phân tích các loại số liệu.

“Huyện nha hiện nay có tình cảnh như thế nào?” Không phải Giang Đào không hiểu, mà hắn muốn nghe lời nói của Mặc Từ.

“Thứ nhất, loạn trong giặc ngoài.” Ngón tay Mặc Từ duỗi ra, “Bên trong lo lắng, chỉ sợ không được cấp trên chống đỡ, hoặc là cấp trên lảng tránh, không thể đoán được ý đồ của cấp trên, cho nên không tàn nhẫn đuổi người mà chỉ chặn ở bên ngoài. Hoạ ngoại xâm, đương nhiên chỉ sợ những người đó đứng lên làm phản thì biết làm sao.”

Giang Đào liên tục nói ba tiếng “phải”, lại vội hỏi, “Thứ hai thì sao?”

Q.2 - Chương 12: Qua Sông Hiến Kế (Tam)

“Thứ hai, chính là kho lương của huyện nha có thể giúp dân nạn ba ngày ảm no, nhưng ngân lượng để giúp đỡ dân nạn chắc chắn không nhiều.” Lộc trấn không phải trấn lớn, quan huyện chỉ là Lục phẩm, tiền bạc trong ngân khố sợ còn không nhiều bằng đồ cưới của Cầu Tam nương.

“Đúng là như thế, hơn nửa số ngân lượng trong kho phải nộp lên trên triều đình, không thể tùy ý tham ô. Bình thường nếu dân chúng địa phương gặp nạn, ít nhất vẫn có thể thu xếp cho bọn họ về quê, bất luận thế nào, ruộng đất ở quê vẫn còn. Nhưng dân chúng Ngọc Lăng tới đây, đã là tha hương, muốn thu xếp cho bọn họ quả thật rất khó khăn.” Giang Đào than thở, lắc lắc cái đầu to.

“Một đường ta đi thuyền đến đây, nhìn thấy hai ba mươi dặm quanh Lộc trấn có rất nhiều đất hoang, núi xanh nước biếc không hề có dấu chân người. Không biết có phải phạm vi của châu huyện hay không?” Mặc Tử hỏi. Cỗ đại hoang vu, nếu muốn dân xếp chỗ ở, vẫn có khả năng.

“Lộc trấn không lớn, nhưng phạm vi của Lộc huyện hơn trăm dặm. Đất hoang tuy rằng không ít, núi rừng không có người ở cũng có hơn hai mươi nơi, chỉ là những nơi này phần lớn đã có chủ, còn lại là đất đai cằn cỗi, rất khó có thể trồng trọt được cái gì.” Giang Đào cũng đã nghĩ đến vấn đề này.

“Tuy đã có chủ, nhưng bỏ hoang như thế chẳng lẽ không đáng tiếc? Có thể để quan phủ ra mặt, thuê đất từ chủ nhân của những nơi đó, lại giao cho dân chạy nạn sử dụng trồng trọt. Còn những nơi đất đai cằn cỗi, có thể để người Ngọc Lăng xây nhà lập thôn, buôn bán hàng hóa. Ta nghĩ dưới tình huống như hiện nay, bọn họ cũng không dám phản nản gì, chỉ mong có thể sống yên phận.” Mặc Tử nói ra suy nghĩ của mình.

“Không nói những chuyện khác, chỉ nói riêng việc thuê đất, cho dù địa chủ chịu cho thuê, nhưng huyện nha lấy đâu ra bạc?” Văn sĩ trung niên ở phía sau nghe hai người nói chuyện, chỉ cảm thấy ý nghĩ kỳ lạ.

“Huyện nha dùng hình thức quan trái, tạm thời nợ lại những địa chủ đó là được.” Một danh từ lạ lẫm từ miệng Mặc Tử đi ra.

“Quan trái?” Giang Đào trừng lớn đôi mắt nhìn chăm chăm Mặc Tử, “Cô nương, xin hãy nói ti mi.”

“Lấy việc trưng thuê đất mà nói, quan trái chính là công văn cam kết mà quan phủ đồng thời gửi đến những người địa chủ, trong công văn quan trái ghi rõ: lấy địa tô làm tiền vốn, lãi hằng năm thu về năm phần, kỳ hạn là năm năm, đến kỳ hạn địa chủ có thể thông qua văn thư quan trái mà thu thêm địa tô và lợi tức từ quan phủ. Nếu như lợi nhuận của quan trái do quan phủ mang lại có thể lớn hơn lợi nhuận từ ngân trang (ngân trang: ngân hàng ở cổ đại), chắc chắn sẽ càng hấp dẫn địa chủ. Dù sao, những nơi hoang vu này để không cũng không mang lại thu nhập gì.” Mặc Tử dừng một chút, để hai người tiêu hóa khái niệm quan trái, thật ra cũng chính là ý nghĩa của “quốc trái”** trong xã hội hiện đại.

*Địa tô: phần sản phẩm thặng dư do người sản xuất nông nghiệp làm ra nộp lại cho người chủ sở hữu ruộng đất.

**Quốc trái: nợ mà nhà nước vay, dưới hình thức phát hành một loại phiếu nhận nợ, nhằm thu hút vốn cho ngân sách nhà nước.

Đoạn này có vài từ ngữ chuyên môn nên đọc qua sẽ cảm thấy hơi khó hiểu, nhưng đọc từng chữ thật ra cũng khá dễ hiểu.

Lúc này văn sĩ trung niên cúi đầu suy nghĩ, nhưng Giang Đào lại phản ứng nhanh hơn, “Như vậy, sau kỳ hạn năm năm, quan phủ sẽ xử lý làm sao với chỗ bạc còn nợ kia?”

“Đồng thời, quan phủ sẽ đem những chỗ đất thuê được này cho người Ngọc Lăng sử dụng, năm thứ nhất là thời gian cho mọi người ổn định xây dựng lại cuộc sống, cho nên có thể không thu hoặc thu ít thuế. Sau đó, căn cứ vào tình trạng sản xuất và tình huống nghề nghiệp, từng năm tăng thuế lên. Hơn một vạn người này, nếu như có thể an cư lập nghiệp ở Lộc huyện, chưa đến vài năm sẽ trở thành dân chúng nộp thuế bình thường, lúc này quan phủ sao còn lo chuyện thiếu bạc? Hơn nữa, vẫn còn một phương pháp đặc biệt có thể cam đoan thu hồi bạc. Quan phủ có thể trực tiếp cho người dân vay tiền, cung cấp vốn cho những người muốn làm ăn, lợi tức thu được chắc chắn cao hơn quan trái. Một bên cho vay, một bên thu lợi, lợi nhuận thu được chắc chắn nhiều hơn, chậm rãi là có thể hoàn vốn, thậm chí trở thành một cách thu tiền khác của ngân khố. Đương nhiên, số tiền cho vay này không thể tùy tiện, phải cân nhắc đến năng lực trả nợ của người vay, nếu không sẽ thành khoản nợ khó đòi. Hơn nữa, quan này cũng không thể là tham quan, bằng không lợi tức thu được chỉ bỏ vào túi tiền của mình, mà đối với địa chủ lại quyet nợ, như thế rất phiền toái. Biện pháp này, phải làm công bằng, các khoản phải rõ ràng. Bố trí riêng sổ sách cứu trợ Ngọc Lăng, có quan viên chuyên môn giám sát việc đặt quan trái và khoản cho vay, hàng tháng, hàng năm phải kiểm kê đối chiếu sổ sách, không được có sai lệch.” Nếu như thành công, chính là mô hình ngân hàng quốc gia sớm nhất. Nếu như không thành, năng đã cung cấp cho người tâm thuật bất chính một cái đường tắt kiếm được một khoản tiền không đếm xuê. Nhưng ngoại trừ phương pháp này, thật sự là năng lực có hạn, năng không nghĩ thêm được gì khác.

Chỉ có thể nói rằng, chủ ý kia, giống như một viên thuốc, cho dù hiệu quả tốt, cũng không thể đảm bảo không có tác dụng phụ. Việc cấp bách hiện tại là phải dân xếp cho những người dân chạy nạn ngoài kia và cuộc sống sau này của bọn họ, quan phủ không đứng lên giải quyết, sẽ càng có nhiều chuyện bất bình xảy ra. Gian thương khắp nơi, Chu Bái Bì* cũng rất nhiều.

*Chu Bái Bì là một địa chủ bóc lột nổi tiếng của Trung Quốc.

Lúc này, ngay cả Giang Đào cũng phải cúi đầu suy nghĩ.

Mặc Từ biết những khái niệm này với những người đọc sách mà nói, nhất định rất khó hiểu, nàng vốn cũng chỉ là muốn tâm sự với bọn họ một chút mà thôi. Sức lực của một người quá nhỏ bé, ít nhất có thể suy nghĩ một chút cho những người khốn khổ ngoài kia, trong lòng nàng đã dễ chịu hơn nhiều.

“Hai vị, ta đi trước.” Không muốn hao tổn tâm trí với hai vị kia, Mặc Từ bước nhanh hòa vào trong đám người.

“Chú ý của cô nương, thoát nghe thì thực sự làm cho người ta cảm thấy hồ đồ, nhưng cẩn thận suy ngẫm thì thật sự là ảo diệu vô cùng, tiểu sinh được mở rộng đầu óc rất nhiều. Cũng muốn thử một lần, chỉ là không biết ta có thể làm đúng như thế hay không.” Đầu to lắc qua lắc lại, “Nghe lời nói của cô nương, chắc chắn không phải người bình thường, có thể cho tiểu sinh một cái địa chỉ, để sau này tiểu sinh tới cửa thỉnh giáo hay không?”

Vừa ngẩng đầu, bóng người trước mắt đã mất hút.

“Sur gia, sur gia!” Giang Đào vội vàng túm lấy tay áo của văn sĩ trung niên, “Cô nương kia đâu?”

Văn sĩ trung niên bị gọi là sur gia còn thất thần suy nghĩ hơn Giang Đào, nghe hắn gọi thì kinh ngạc nhìn bốn phía, “Đi rồi sao?”

“Chẳng lẽ là Bồ Tát hiển linh, hóa thân thành một cô nương, đặc biệt hạ phàm chỉ điểm ben mê cho chúng ta?” Giang Đào vỗ đầu, “Sur gia, ông nói xem, có người nào tùy tiện đi dạo trên đường, lại có thể nghĩ ra biện pháp kỳ diệu như thế không? Hơn nữa còn là một cô nương tuổi chỉ khoảng đôi mươi.”

“Đại nhân, lời này của ngài ở trong hoàn cảnh bình thường, tiểu nhân chắc chắn không tin. Có điều hôm nay đúng là có chút thần kỳ. Lời nói của cô nương kia, thật sự là chưa từng nghe thấy.” So với Giang Đào, sur gia kia càng tin là có thần tiên cứu giúp, “Đại nhân, bằng không chúng ta nhanh đi đến miếu làm lễ khấu tạ?”

“Khâu tạ thì đương nhiên phải làm, có điều không phải hiện tại.” Chuyện gì cũng có nặng nhẹ, Giang Đào xoay người đi nhanh, “Sur gia, ông mau trở về viết thiệp mời, mời tất cả địa chủ lớn nhỏ của Lộc huyện đến phủ nha, ta thật muốn áp dụng thử phương pháp quan trái này. Còn nữa, sai người mở sạp phát cháo miễn phí ở bờ sông, không thể để dân chúng Ngọc Lăng tiếp tục đói khát.” Cô nương kia nói đúng, thêm ba ngày là có thêm cơ hội.

“Nhưng đại nhân, triều đình phía trên ——” Nếu như thật sự tiến hành quan trái, còn mở kho phát lương, như thế phải nói như thế nào với châu nha bên trên?

“Bây giờ ta đi lấy ngựa, tự mình đến gặp Tri phủ đại nhân. Ta thấy chú ý quan trái này thật sự có thể áp dụng, dù sao cũng không cần dùng đến bạc trong ngân khố, mà có thể thu xếp cho nhiều người như vậy, có lẽ Tri phủ đại nhân sẽ đồng ý. Nếu như không được, ta sẽ đi đến chỗ của Thứ Sử đại nhân. Cùng lắm thì, ta dâng thư lên Hoàng Thượng. Cô nương kia nói đúng, tổ tiên của Ngọc Lăng cũng là con dân Đại Chu, vốn một mạch tương truyền, sao có thể nhắm mắt làm ngơ? Hơn nữa, là người của Thủy trại thả cho bọn họ vào trước, có truy tố cũng không đến lượt chúng ta gánh tội. Nếu đã vào được, tốt nhất là phải đối xử tử tế với bọn họ. Lộc trấn của chúng ta gần Ngọc Lăng nhất, nếu Đại Câu đã nuốt trọn Ngọc Lăng, rồi quay sang đánh chúng ta, thật sự phải kháng địch, thêm một đôi tay là thêm một phần sức mạnh. Nếu hiện tại không giúp bọn họ, tương lai sao bọn họ có thể quay ra giúp chúng ta?” Bồ Tát nói thật sự rất đúng.

“Ta thấy chuyện này rất khả thi. Đại nhân quả nhiên là quan phụ mẫu của dân chúng. Những người dân chạy nạn này tới đây đúng lúc đại nhân nhậm mệnh, đúng là phúc khí của bọn họ.” Sur gia cảm khái, có nịnh hót cũng có lòng thành.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, chốc lát đã không thấy bóng dáng.

Bạn đang đọc truyện *Chương Sự (Hố)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 13: Qua Sông Hiến Ké (Tứ)

Lại nói về đám tỳ muội Mặc Từ, mua đủ vật dụng cần thiết, com nước cũng xong xuôi, trở lại trên thuyền, bắt đầu chuẩn bị để xuất phát.

Chuẩn bị xong xuôi hết. Ai biết Cầu Tam Nương nghỉ ngơi đến quá ngọ tình lại, vẫn thấy thuyền chưa nhúc nhích. Liên bảo Mặc Từ đi hỏi.

Mặc Từ lên boong tàu, thấy rõ ràng trời quang mây tạnh, trên sông không gợn sóng, nhưng thuyền lớn nhỏ đều đứng ở bến tàu.

Vừa rồi khi nàng lên thuyền đã cảm thấy nghi ngờ, hiển nhiên lúc này vẫn không có thuyền rời khỏi. Là mọi người đặc biệt yêu thích Lộc trấn, đều dự định ở lại thêm hai ngày sao? Hay là xảy ra chuyện gì, bởi vậy không đi được?

Đi một vòng, kỳ quái chính là, không thấy một người chèo thuyền nào, cũng không nhìn thấy Tiêu Nhị Lang hay Thạch Lỗi ở quanh đây. Thực sự là bình thường không muốn gặp thì lúc nào cũng chạm mặt, hiện tại muốn tìm người, lại chơi trò trốn tìm. Nàng nghĩ nên đến chỗ Vệ phu nhân hỏi một chút, cho nên bước lên cầu thang, đi lên lầu hai.

Còn chưa queo vào bên trong hành lang, cửa gỗ từ dần dựa vào hành lang đã không hề báo động mà mở ra, suýt chút nữa va vào người Mặc Tử. Người phía sau nhảy lên, kêu “a” một tiếng, Mặc Tử vội hô lên: “Cẩn thận phía sau có người!”

Trên lan can ở ngoài hành lang tầng hai, cửa mở, chặn lại đường đi. Nàng thử ngó đầu qua cánh cửa, chỉ nhìn thấy từ trong cửa lao ra một bóng người, hai tay che mặt chạy vào chỗ khuất của hành lang.

“Ai thế nhỉ?” Mặc Tử nói thầm, đưa tay đẩy cửa muốn tạo khe hở để đi qua, thế như cánh cửa đột nhiên lại đụng phải một nguồn sức mạnh, lại bị dội trở về, khiến cho Mặc Tử giật mình, hô to, “Này, đằng sau có người nha!”

Lần này có lẽ đối phương nghe thấy, cho nên cửa bị lùi trở lại.

Mặc Tử thở ra một hơi, vỗ vỗ ngực đi qua cửa, nhìn thấy tiêu Nhị Lang mang về mặt đầm đìa sát khí nhìn nàng.

“Ngươi lại tới làm gì?” Hần hung tợn hỏi.

“Cái gì mà lại tới?” Hai lần suýt chút nữa va vào cánh cửa, tim Mặc Tử còn chưa đập lại được bình thường, nói chuyện ngắc đầu ưỡn ngực, “Từ khi lên thuyền, đây là lần đầu tiên ta lên lầu hai.”

Nói xong, đầu óc cũng tỉnh táo lại, một chuỗi động tác tiêu chuẩn được nàng thực hiện thuần thục, lông mày dịu dàng cong lên, khuôn mặt nghiêng dưới trục hoành mười lăm độ, giãn dãn nhìn đôi ủng màu đen trước mặt, “Chuyện thứ hai là cô nương muốn Mặc Tử tới hỏi Vệ phu nhân khi nào thì thuyền xuất phát.”

Nếu Tiêu Duy không chắc chắn con mắt của mình không có vấn đề gì, còn tưởng rằng khí thế hùng hổ lúc trước của nha đầu kia là do mặt trời quá chói chang, khiến hấn hoa mắt. Có điều, biết nha đầu kia là kẻ miệng lưỡi lợi hại, bởi vậy có thể hung hăng như vậy lại không khiến hấn giật mình, hàng lông mày như kiếm thoáng nhếch lên, rất nhanh khôi phục vẻ cao ngạo thường ngày.

“Ngươi —— vừa nãy có nhìn thấy người ở trong này đi ra không?” Từ “ngươi” được kéo rất dài, ý tứ vô cùng sâu xa.

Nếu hấn không hỏi, Mặc Tử còn không để ý. Đối phương hành động kỳ quái như thế, nên hiện tại ngấm lại cũng khiến nàng hoài nghi. Nhớ lại tình cảnh vừa nãy, bóng lưng hồng nhạt kia, quần áo hoa lệ mà đầu đầy châu ngọc —— ừ —— nếu không lầm thì chính là biểu muội của ngươi.

Khoe miệng nàng cong lên, nhưng giọng nói vẫn một mực cung kính, “Cửa che đi nên Mặc Tử không nhìn thấy.”

“Như thế rất tốt.” Khẩu khí như thế là cho dù có nhìn thấy cũng nhất định phải coi như không thấy, Tiêu Duy còn bỏ thêm một câu, “Sau này nếu có người hỏi, đừng trả lời sai là được.”

“Cái khác không nói, nhưng trí nhớ của Mặc Tử cũng không quá tệ.” Nếu để người ta biết Vệ Lục nương cùng Tiêu Nhị Lang, cô nam quả nữ cùng ở một gian phòng, hoặc là Vệ Lục nương phải nhảy sông tự tử, hoặc là Tiêu Nhị Lang có thêm một tiểu thiếp như hoa như ngọc.

“Ngươi trở lại nói với cô nương nhà ngươi, Lộc trấn chuẩn bị phát cháo cho dân chạy nạn, ngoài trấn lúc này nhốn nháo vô cùng, hiện tại chưa thể đi, đợi thêm một thời gian nữa.”

Ồ? Thật sự mở kho phát cháo? Mặc Tử rất cao hứng, mắt cười tí, cúi người hành lễ, sau đó lập tức rời đi.

Nàng đột nhiên cười tươi như hoa, Tiêu Duy nhìn thấy không hiểu ra sao, cuối cùng chỉ có một ý nghĩ: nha đầu Mặc Tử này, không chỉ có một cái miệng lợi hại, đường như dung mạo cũng không tệ. Nhưng tuyệt sắc giai nhân hấn gặp đầu chỉ có một, hai, chỉ cần quay người đã quên ở sau gáy.

Cho đến tận khi trăng lên giữa trời thuyền mới rời đi. Hương hoa hai bên bờ sông được thay thế bằng hương cháo, không còn mùi thơm tuyệt vọng, không có ai đuổi theo thuyền bán hoa, bọn nhỏ nâng bát ngồi ở bên đường như nâng bảo vật quý giá nhất thế gian. Mặc Tử ngồi ở trên boong thuyền, quang minh chính đại ăn một chiếc bánh màn thầu Bạch Hà đem đến cho nàng, cảm thấy ngon hơn bất cứ thứ gì. Lúc đó, nàng không hề ngờ tới, những chuyện xảy ra trên bờ, đều gắn chặt với mình không thể tách rời.

Năm ngày sau khi rời khỏi Lộc trấn, tiến vào bến tàu của một thành lớn, Tiêu Nhị Lang nhận được tin tức từ một tùy tùng hấn để lại Lộc trấn.

Đến tối ăn cơm xong, mọi người ngồi nói chuyện phiếm, hấn nhắc tới tình huống ở Lộc trấn với Vệ phu nhân, cũng khiến Lý thị và Cầu Tam Nương hiếu kỳ.

“Khá khen cho quan trái.” Lý thị vô cùng tán dương, “Không cần một văn tiền của quan phủ, khiến cho đám hương thân không thể chỉ trích quan phủ, lại có thể thu phục trái tim của bách tính Ngọc Lăng. Quan huyện này, đúng là người có bản lĩnh.”

Thứ Sử chính là quan cao nhất của một châu, bởi vậy Tiêu Duy cũng rất tôn trọng Lý thị, “Đường phu nhân có từng nghe về người này. Hấn họ Giang tên Đào, là người Văn Châu, chính là tiền sĩ trẻ nhất hai năm trước. Hoàng Thượng vốn muốn phong hấn làm thám hoa lang, biểu hiện trong kỳ thi đình cũng rất tốt, đáng tiếc —— ”

“Nhị Lang nói tới chính là người tướng mạo kỳ dị, lại vô duyên với thám hoa – Giang Đào?” Lý thị quả nhiên đã nghe phu quân mình nhắc đến.

“Đúng thế. Hai năm trước hấn ở bên ngoài làm quan Lục phẩm, không ngờ hiện tại ở Lộc huyện. Chỉ dựa vào thành tựu lần này của hấn, Đại Chu ta lại

hiều một thần tử trụ cột rồi.” Nam nhi Tiêu gia đều có tấm lòng son trung quân báo quốc.

“Chỉ không biết, lần này Hoàng Thượng còn chê hần xấu hay không?” Cầu Tam Nương hé miệng cười không ngừng.

Lời của nàng vừa nói ra đã khiến Vệ thị, Lý thị cười không ngậm được miệng, bọn nha đầu khanh khách cười theo.

Những ngày này chứng say tàu của Vệ Lục nương vẫn vô cùng nghiêm trọng, hầu như không xuất hiện ở ngoài khoang thuyền, cho nên vắng chỗ.

“Đệ muội, không được nói năng vô lễ với Hoàng Thượng lễ.” Tiêu Duy vẫn rất nghiêm túc.

Vệ phu nhân vẫn đang cười, nói rằng, “Không thể coi là vô lễ được. Theo ta thấy, cho dù là Hoàng Thượng nghe xong cũng phải cười.”

“Từ xưa đến nay thám hoa là phong lưu nhất. Nếu Hoàng Thượng chỉ điểm Giang Đào làm thám hoa, sợ là những đại nhân muốn tìm con rể đẹp mặt một chút phải đi đường vòng rồi.”

Lý thị cũng góp vui.

Mọi người lại cười vang một mảnh.

“Đến tốt cùng Giang Đào kia có bộ dạng như thế nào?” Cầu Tam Nương rốt cục không cười nữa, tò mò hỏi.

Giang Đào kia, có một bộ râu mép đen nhánh không chịu cạo sạch sẽ, đầu lớn, con mắt cũng lớn, mũi hếch lên trời, tai như quạt gió, nhưng cái miệng anh đào nhỏ nhắn như nữ nhân.

Mở miệng là tiểu sinh, tiểu sinh, đáng điệu giả bộ tú tài.

Cái gì mà ngày mưa vào quán trà, uống trà nói chuyện phiếm? Văn sĩ trung niên kia, đến tám phần là phụ tá của hần.

Mặc Từ tức đến nỗi chỉ biết hừ hừ, cũng tự trách mình không biết nhìn người. Người đứng là không thể nhìn bề ngoài, đầu to nhìn ngốc nghếch lại có tài học của thám hoa. Nên biết rằng, nhận thức của nàng với thám hoa, vền vẹn chỉ dừng lại ở mức độ nông cạn như tìm vui. Có điều, ở thời đại này học đến vị trí ba người đứng đầu thật không dễ dàng, không những phải rèn luyện đèn sách hơn mười năm, hơn nữa còn phải là mỹ thiếu niên đẹp từ trong bụng mẹ.

Chờ chút, những chuyện này đều không phải then chốt. Then chốt chính là, Giang Đào lại che giấu thân phận của mình, học trộm chủ ý của nàng. Nếu như sớm biết Giang Đào là quan huyện, nàng sẽ hỏi thu phí cổ vấn, để an ủi trạng thái hai tay trống trơn cùng hiện tại của nàng.

Ông trời ơi, cho dù nàng không phải người xuyên qua xui xẻo nhất, cũng tuyệt đối là người xuyên qua muốn kiếm tiền khó nhất.

Lại một cơ hội, theo sông lớn chảy về đông.

Bạn đang đọc truyện *Chương Sự (Hố)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 14: Kim Đại Thiếu Gia (Nhất)

Kinh thành.

Kim Ngân phường.

Kim Ngân tiền trang.

Bên dưới tấm biển ghi hai chữ Kim Ngân vàng chói lọi, là hai con sư tử mạ vàng bắn ra kim quang rực rỡ, Mặc Từ lại một lần nữa cảm nhận sâu sắc sự nghèo khó của mình. Có điều người không thoải mái, hình như không phải chỉ mình nàng.

“Tổng trang của Kim Ngân này có chuyện gì thế? Trong nhà ngoài cửa đều dán vàng lộ liễu như vậy, sợ người ta không biết nó là tiền trang hay sao?” Nếu như Mặc Từ chỉ biết oán thầm, Cầu Tam nương lại là người có sao nói vậy. Nhưng cho dù là nói như thế, trong giọng điệu vẫn không dấu nổi sự ghen tị. Vị tiểu thư này, trình độ yêu tiền cũng chẳng kém ông chủ của Kim Ngân tiền trang là bao.

“Đúng vậy, tiền trang Kim Ngân ở Lạc thành của chúng ta cũng không chói mắt như nơi này.” Mặc Từ cảm thấy ánh mặt trời quá lớn, hơn nữa kim quang phản xạ lên người, không bao lâu bắt đầu cảm thấy hoa mắt chóng mặt, “Cô nương, trước kia ngài đã từng tới kinh thành rồi sao?”

“Năm năm trước đã tới một lần, nhưng khi đó còn chưa có Kim Ngân tiền trang này.” Nói đến đây, Cầu Tam nương càng thêm bức bối, “Không biết nhô ra từ chỗ nào, mọc lên như nấm sau mưa, hiện tại trong các châu huyện ở Đại Chu, có nơi nào không có nó?”

“Có điều danh tín của những tiền trang này rất tốt, khách nhân quy đổi tiền sẽ được cấp một số hiệu riêng, cho dù có làm mất, chỉ cần không phải giả danh, vẫn có thể dùng hộ tịch* để lĩnh lại tiền.” Hơn nữa, chương quầy làm việc linh hoạt, thực có thể ứng phó với những yêu cầu khác nhau của khách nhân, điều này Mặc Từ đã tự mình xác nhận.

*Hộ tịch: gần giống như chứng minh thư ở hiện đại.

“Ba vị khách, bên ngoài nắng nóng, trong tiệm chúng ta có phục vụ nước ô mai mát mẻ, còn có điểm tâm, mời ba vị vào trong.” Một tiểu nhị nhìn có vẻ nhanh nhẹn, tươi cười đi ra tiếp đón.

“Nếu danh dự không tốt, ta cũng chẳng muốn đem bạc gửi ở chỗ này.” Cầu Tam nương mặc một thân áo gấm dài màu xanh ngọc, tóc đen vấn cao, dùng trăm ngọc cài lại, hình tượng hóa trang tiêu chuẩn của một mỹ nam tử.

Có điều mỹ nam tử này, đẹp đến nỗi có vài phần phong vị của nữ nhi. Mặc Từ không biết người khác nghĩ như thế nào, dù sao nàng cảm thấy, Cầu Tam nương không chịu dính vết sẹo trên mặt giống như nàng, ngoại trừ hàng lông mi được cố ý vẽ thô một chút, thì ngũ quan trên mặt vẫn xinh đẹp kinh người.

Cũng là nữ phần nam trang nhưng Tiểu Y bình thường đã không giống một nữ tử yếu điệu, hiện tại tóc đen cột như hiệp khách, mặc áo bào màu đen, đai lưng to bản, dáng người thon dài, ánh mắt lạnh lùng, một thanh trường kiếm nắm ở trong tay, đúng là vô cùng có khí khái của nam tử.

Còn Mặc Từ, khuôn mặt được bôi đen, mặc một thân áo vải thô màu vàng, trông mất hết nhìn đông lại nhìn tây, liếc mắt có thể cảm nhận được là người thường xuyên lăn lộn trên phố phường.

Ba người theo tiểu nhị vào nhà chính, lập tức có một chương quầy đi ra tiếp đón, sau khi biết được Cầu Tam nương muốn mở tài khoản để gửi bạc, lại nhìn dáng vẻ khí thế của nàng, nghĩ là công tử nhà giàu, cho nên tự mình dẫn vào phòng riêng.

“Chủ nhân, ta chờ ở bên ngoài.” Cho rằng Mặc Từ không muốn theo vào nhìn người ta đếm tiền, mà bên trong không có một phần tiền của mình, hơn nữa một nửa trong số đó còn là nàng giúp Cầu Tam nương kiếm về?

Không, không, mọi người đừng nghĩ nàng keo kiệt như vậy, thật ra nàng còn có chuyện khác phải làm.

Cầu Tam nương nghĩ nghĩ một chút rồi nói: “Cũng được.”

Mặc Từ biết Cầu Tam nương làm việc vô cùng cẩn thận, giao dịch ước chừng phải hơn một canh giờ mới xong. Vì thế, khi thấy nàng và Tiểu Y bước vào gian phòng kia, Mặc Từ không an phận đứng chờ, mà đi đến quầy ở chính đường, tìm quầy ký gửi, dùng mũi chân gõ gõ tấm ván.

Tấm ván của quầy bị gõ vang, một chương quầy vội vã ngẩng đầu lên, lộ ra vẻ nghiêm túc, nhưng vẫn nở nụ cười, “Tiểu ca, đến gửi đồ hay là lấy đồ?”

Mặc Từ bị khuôn mặt cười không tự nhiên của hán khiến trong lòng cũng cảm thấy không được tự nhiên, lại nghĩ người ta coi khách hàng là trên hết, trời sinh không phải khuôn mặt cười, nhưng nhìn thấy khách vẫn phải cố gắng cười, đúng là không dễ.

“Ta tới hỏi thăm. Nửa tháng trước, ta có ký gửi một vật tại tiền trang của các vị ở Lạc thành để đưa lên tổng trang trên kinh thành, không biết nó đã an toàn đến đây hay chưa?” Nói xong, lấy ra một tờ giấy, đưa qua ô vuông của khe cửa: “Đây là khế ước chứng minh ký gửi.”

Chương quầy kia liếc mắt nhìn một cái, ngữ khí trở nên vô cùng cung kính, “Tiểu ca có mang theo hộ tịch hay không?”

Hộ tịch Mặc Từ luôn mang theo bên người, sau khi bị lừa gạt tự do nàng càng thêm quý trọng nó. Có điều, vì sao người này đột nhiên khách khí như thế?

Nàng đưa hộ tịch lại, nhấn mạnh, “Vật ta ký gửi không có quan hệ gì với chủ nhân của ta, chương quầy không cần nghĩ nhiều.”

Tiền trang Kim Ngân dựa vào thân phận của người ký gửi để nhận vật, nhưng muốn nhận lại vật phải dựa vào khế ước đã lập hoặc khẩu lệnh đặc biệt. Có điều Mặc Từ rất cẩn thận. Khế ước hay khẩu lệnh đều có thể mất hoặc quên đi, nhưng hộ tịch đã có ấn ký của quan phủ, cho nên dùng hộ tịch để xác nhận thân phận và nhận lại vật là hoàn toàn không có vấn đề gì.

“Tiểu nhân hiểu.” Nhìn hộ tịch lập tức có thể biết Mặc Từ là nữ, nhưng chương quầy kia không lộ ra chút bất ngờ nào, đem hộ tịch và giấy tờ trả lại cho Mặc Từ, “Xin khách nhân chờ một chút.”

“Ta chỉ muốn ——” Nàng chỉ muốn hỏi xem nó đã được chuyển nói nơi chưa mà thôi.

Xoẹt —— tấm ván cửa được kéo xuống, khiến lời nói của Mặc Từ lập tức bị cắt ngang.

Đây là ý gì? Chẳng lẽ vật nàng ủy thác đã bị mất? Hay là tiền trang muốn chiếm đoạt làm của riêng? Nhưng nàng báo giá vật kia là hai mươi vạn lượng, tiền trang Kim Ngân đã hứa hẹn nếu đánh mất sẽ bồi thường đúng giá trị. Lúc trước ở Lạc thành khi đưa vật kia ra, ngay cả đại chương quỹ đều tự mình đến xác nhận thật giả, cũng là tự tay hán viết khế ước, sao có thể sai sót được.

Mặc Tử đứng tại chỗ nhìn chăm chăm gót giày của mình, miên man suy nghĩ đủ loại khả năng, đến cuối cùng dường như là khẳng định có người của tiền trang Kim Ngân thấy đồ quý nổi lòng tham, thấy nàng là nha đầu hầu hạ người ta, cho nên ý thế hiếp đáp, lấy lớn đè nhỏ. Ngẫm lại, nếu như đối phương thực sự nuốt đồ kia, cứ cho là nàng dùng tên họ thật của mình thì thế nào? Xuất phát rất cẩn thận, nhưng tới phút cuối cùng, phát hiện tất cả đều vô dụng. Vật kia thật ra cũng chẳng khác gì tang vật, bởi vì chủ nhân thật sự của nó chính là con cháu của phản tặc Đại Chu. Nàng không thể đến quan phủ cáo trạng tiền trang Kim Ngân, nếu cáo trạng chính là thừa nhận bản thân là đồng mưu với kẻ phản quốc.

Nói tới đây, lại phải nói ra tên của đồ vật kia —— Thủy Tịnh châu.

Mặc Tử âm thầm than thở. Nàng vốn định mang theo nó bên người, lại sợ bị Cầu Tam nương phát hiện, lại sợ làm rơi mất, hơn nữa, vừa trở về đã phải vội thu xếp lên kinh thành, bởi vậy nàng mới đến tiền trang Kim Ngân ở Lạc thành ký thác vật lên tiền trang Kim Ngân ở kinh thành. Nàng quyết định sẽ trả lại hạt châu này cho Nguyên Trùng, là muốn dùng thứ đáng tiền để hấn tự cứu lấy mình, như thế đương nhiên là càng nhanh càng tốt. Như trong khế ước đã cam đoan, những vật phẩm có giá trị từ mười vạn lượng trở lên, mười ngày nữa tháng là có thể đến kinh thành. Nếu như bị người ta đoạt đi, hạt châu không tới nơi, nàng ở đây lý luận có tác dụng gì?

“Vị khách nhân này?” Một lão bá mặc áo bào có in hình đồng tiền nhìn Mặc Tử phẫn hận cọ sắn nhà, có chút do dự không dám tiến lên.

Mặc Tử cho rằng tiền trang Kim Ngân là sư tử miệng rộng, đang trong thời khắc vô cùng bức bối, nghe thấy có người lên tiếng, tầm mắt lập tức quét qua. Thấy một lão bá đứng cách nàng hơn ba trượng, vẻ mặt hoảng sợ nhìn nàng.

“Ngài gọi ta?” Mặc Tử nhìn bốn phía không thấy ai khác, thu lại vẻ mặt.

“Ngài chính là người vừa rồi hỏi về vật ký thác đúng không?” Lão bá hỏi rất cẩn thận.

“Đúng thế.”Ồ, có chuyện gì đây?

“Xin đi theo ta.” Lão bá xoay người dẫn đường ở phía trước.

Mặc Tử nghĩ, nàng không phải đến đây một mình, nếu xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì cũng mặc kệ khả năng bị Cầu Tam nương phát hiện ra, phải kêu cứu với Tiêu Y. Bản thân nàng cũng là một người gan lớn, cho nên không hề chần chừ, lập tức đi theo.

Xuyên qua chính đường, đi vào hành lang. Qua hành lang, lại qua một khuôn viên thật dài. Đi tới chỗ này, Mặc Tử cảm thấy chuyện đi theo phía sau người ta quẹo hết chỗ này đến chỗ khác thật quen thuộc, giống như đã gặp ở đâu đó, rồi lại lập tức nhớ tới lần đầu tiên gặp mặt Nguyên Trùng. Quả thật đi đường kiểu này làm cho nàng không vui vẻ chút nào, mà cảm giác chuyện sắp xảy ra cũng không có gì hay ho.

Cuối cùng nàng cũng được dẫn vào một căn phòng. Phòng này rộng lớn xa hoa khiến nàng đau mắt. Bàn gỗ giữa phòng được làm bằng gỗ tùng lâu năm trên đỉnh núi đá, tuy rằng không phải dễ dàng tính toán giá trị nhưng một gốc cây gỗ thô cũng có giá hơn một trăm lượng. Giữa phòng có hai cột lớn làm bằng gỗ tử đàn, loại gỗ quý này người bình thường dùng làm dụng cụ, nơi này lại khoa trương lấy ra làm cột đỡ đỉnh. Bên trên cây cột viết một bức câu đối màu vàng chói lọi, nét chữ như rồng bay phượng múa.

Kim một hai ngàn một hai một hai không nhiều,

Kim ngàn son ngàn vạn son vạn son quá ít.*

Hoành phi: Đại thiếu hào kim.

*Câu đối này ta thật sự không biết nên dịch như thế nào cho đúng nghĩa lại hay, nên để nguyên, đại loại là nói vàng bạc bao nhiêu cũng không đủ.

Mặc Tử đọc xong, bật cười, “Câu đối này —— ”

“Là chủ nhân của ta viết, khách nhân cảm thấy thế nào?” Lão bá đột nhiên quay đầu lại, nở nụ cười thân thiết.

“Rất... tốt, rất tốt.” Nếu không phải mặt tiền của tiền trang phô bày vô cùng quý giá, xem xong câu đối này, nàng sẽ nghĩ chủ nhân của Kim Ngân tiền trang là quỳ keo kiệt.

“Ta cũng cảm thấy rất tốt.” Tiếng cười trong sáng, có người vén rèm, từ bên trong bước ra.

Mặc Tử vừa thấy, một thân cẩm bào màu đỏ, trên thêu hoa văn đồng tiền, bên hông có đeo trang sức cũng làm từ vàng ròng, có gắn hồng bảo thạch, tóc búi cao, cầm một cây trâm vàng. Trên hai ngón trỏ đeo hai chiếc nhẫn, một chiếc gắn ngọc thạch trắng, một chiếc gắn ngọc mắt mèo.

Đại Đường là thời kì có trang phục trang sức hoa lệ nhất trong lịch sử. Nhưng từ sau thời kỳ Võ Tắc Thiên, phục sức của nữ tử trở lại với truyền thống, phục sức của nam tử càng thêm đơn điệu. Bởi vậy, ở thời đại này, nàng chưa từng thấy nam tử nào ăn mặc hoa lệ hơn vị trước mắt đây.

Nhưng, nàng không hề thấy những châu báu kia thô kệch một chút nào. Nếu như so sánh ngựa tốt phối yên tốt thì thật sự không thỏa đáng, bởi vì bộ dạng của nam tử này thật sự quá đẹp. Mắt phượng, sống mũi cao thẳng như điêu khắc, hai cánh môi đỏ tươi. Da trắng như băng tuyết, hoàn toàn không chút tỳ vết nào. Nếu không phải một đôi lông mày như kiếm, cổ họng có yết hầu, mặc nữ trang vào thật sự có thể so sánh với Cầu Tam nương. Một nam nhân có dung nhan tuyệt thế như vậy, tất cả trang sức trên người đều giống như lá xanh làm nền, cho dù không có vẫn rực rỡ lộng lẫy.

Tuy rằng tuyệt sắc hiếm thấy, nhưng Mặc Tử trông thấy cũng chỉ hơi sững sờ một chút. Trong niên đại này dù là đề cao phong thái quý tộc của nam

nhân. Có điều, những nam hài có vẻ ngoài đẹp đẽ thường có kết cục thể thảm. Bởi vậy, nam nhân có bộ dạng quá đẹp, cũng không phải chuyện gì đáng ăn mừng.

“Người là ông chủ của là tiền trang Kim Ngân sao?” Về sững sờ trong mắt Mặc Tử rút đi, nàng nhàn nhạt hỏi.

Trong đôi mắt phượng có chút kinh ngạc lại tán thưởng, mỹ nam tử cười nói, “Ánh mắt của cô nương chẳng những xinh đẹp, còn rất biết nhìn người.”

“Ồ, nhưng ánh mắt của đại đồng chủ hình như không tốt lắm, mắt ta không xinh đẹp.” Ẩn mặc như vậy, nàng còn có thể nhận lầm hán sao? Chẳng lẽ hán lại là nam sủng của ông chủ tiền trang?

“Ồ? Vậy ta cũng chỉ có thể nói, bông hoa đặc biệt rơi vào đôi mắt đặc biệt.” Người ta đã muốn khiêm tốn, vậy thì hán sẽ ngoan ngoãn phối hợp.

“Hiện tại Mặc Tử đang giả trang nam nhân, đại đồng gia có thể gọi ta là Mặc ca.” Mặc nam trang lại bị gọi là cô nương, nàng cảm thấy không tự nhiên.

“Mặc ca sao? Ta tên là Kim Ngân. Kim trong Kim Ngân, Ngân trong Kim Ngân.” Mỹ nam tử cũng tự giới thiệu. [Kim Ngân: vàng bạc]

“Kim Ngân trong Kim Ngân tiền trang?” Mặc Tử không thể không kinh ngạc, đây là tên kiểu gì nha? Cũng quá —— trắng trợn rồi.

“Đúng thế.” Kim Ngân dường như đã quen với phản ứng của người khác khi nghe thấy tên hán, “Là tên họ thật. Còn nữa, ta không thích cách xưng hô là đại đồng gia*, gọi Kim đại thiếu là được rồi.”

*Đại đồng gia: cách gọi chung phổ biến cho những ông chủ lớn.

Kim —— đại —— thiếu?

Thì ra đại thiếu hạo kim có nguồn gốc như thế.

Bạn đang đọc truyện *Chương Sự (Hố)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 15: Kim Đại Thiếu Gia

“Nhất Lượng, người có thể đi xuống rồi, thuận tiện gọi một trong hai tên tiểu quý kia ra bưng trà đãi khách. Nếu không làm được, trực tiếp đuổi đi, đồ lãng phí cơm gạo của ta.” Từ từ ngồi xuống ghế chủ vị, Kim Ngân phân phó với lão bá đang khoanh tay đứng trong phòng.

Nhất Lượng? Mặc Tử nhìn lão nhân gia tóc đã xám trắng. Không phải là Nhất Lượng như trong tưởng tượng của nàng chứ? Có điều chủ nhân tên là Kim Ngân, hạ nhân gọi Nhất Lượng thì quả thật là người một nhà. Da mặt nàng không chịu nổi mà khẽ giật giật, nàng lại làm bộ như có muỗi, duỗi tay đuổi đi. [Nhất Lượng: là một lượng bạc]

“Thiếu gia, ta sẽ nói với hai người bọn họ.” Nhất Lượng lui đi.

“Không biết Kim đại thiếu tìm ta, có phải bởi vì vật ta ký thác hay không?” Vốn cho rằng có người nổi lòng tham nuốt lấy vật kia, nhưng xem tình thế hiện tại có lẽ là nàng nghĩ nhiều rồi. Nếu không, tại sao đích thân ông chủ phải gặp nàng?

Lại nói, ông chủ của tiền trang Kim Ngân còn rất trẻ, hoặc là hán rất biết cách bảo dưỡng, nhìn thế nào cũng chỉ khoảng hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi. Năm năm trước, hán mới chỉ khoảng hai mươi, sao có thể mở được hơn trăm tiền trang ở khắp nơi trên cả nước? Như thế chỉ sợ lai lịch của hán không nhỏ.

“Mặc ca thật thông tuệ.” Cổ nhân có chút học vấn là rất thích tỏ vẻ nho nhã khách khí, thật ra trong lòng hai bên đều rõ ràng mọi chuyện, lại cứ thích nói lời khen ngợi đối phương.

Có điều sau khi kể một câu chuyện xưa mà được khen không ngớt, Mặc Tử đã bắt đầu thờ ơ với những lời khen kiểu này, cho nên mặt không đổi sắc mà nhận lấy, “Nào có, nào có. Xin hỏi thẳng có phải đã xảy ra vấn đề gì với đồ ký thác của ta hay không?”

Ưu điểm lớn nhất của Mặc Tử chính là gặp chuyện mà vẫn có thể bình tĩnh. Đây cũng chính là điểm khác biệt lớn nhất giữa nàng và Cầu Tam nương. Cho dù trong lòng có nóng như lửa đốt, nhưng thần sắc cũng tuyệt đối không có nửa điểm sàu lo.

“Ồ? Tất nhiên là không phải. Sao Mặc ca lại nghĩ như thế?” Kim đại thiếu không biết lời từ đâu ra một cây quạt giấy, roẹt một tiếng mở ra.

Mặc Tử lập tức cảm thấy ánh sáng màu vàng đập vào mắt, khiến cho nàng thật sự sắp “mù”.

“Kim đại thiếu, cây quạt này của ngươi thực... đẹp.” Híp mắt lại, Mặc Tử duy trì nụ cười lễ phép, “Thực... vàng.”

“Mặc ca cũng thật biết nhìn, cây quạt này của ta, chưa nói tới tranh và chữ viết trên mặt quạt là đại sư Phạm Đình đương triều tự tay viết...” Kim đại thiếu đắc ý phe phẩy một cái.

Ngươi đã nói ra rồi đấy thôi. Mặc Tử thừa dịp Kim Ngân nhìn mặt quạt, trợn trắng mắt, nếu không nằng sợ bản thân sẽ không nhìn được mà sảng giọng.

“Mà riêng nan quạt đã được làm bằng vàng ròng, mặt quạt được làm từ loại giấy Thục Tuyên thượng hạng nhất, cho dù một chiếc định ghim nhỏ cũng là vàng thật.” Ngón tay trái đeo nhẫn mắt mèo của Kim Ngân khẽ vươn ra, vuốt ve thân quạt ra điều vô cùng yêu thích.

Nàng khen quạt “thật vàng” là có ý nói nó quá chói mắt, cho rằng cùng lắm nó được mạ một lớp giấy vàng bên ngoài mà thôi, ai ngờ được làm từ vàng ròng thật sự. Đương nhiên nàng cũng không tiện giải thích gì, chỉ có thể ngồi tại chỗ cười gượng.

“Nếu như Mặc ca thích, ta có thể tặng cho ngươi coi như là lễ gặp mặt.” Gấp quạt lại, Kim Ngân đem nó đặt lên trên bàn.

Một câu nói của hắn, làm cho Mặc Tử âm thầm cảnh giác. Một kẻ là ông chủ tiền trang, một người là nhà đầu hầu hạ người ta. Địa vị kém nhau nhiều như vậy, hắn lại ngỏ ý đưa lễ gặp mặt quý giá như thế, thâm ý trong đó là ——?

“Kim đại thiếu, hai ta lần đầu gặp mặt, ngài lại đưa đại lễ như vậy ——” Mặc Tử nhìn thẳng Kim Ngân, không có ý định cùng hắn đùa cợt, “Nếu như thực sự đồ vật của ta xảy ra vấn đề, đại thiếu cứ việc nói thẳng, trong lòng ta đã chuẩn bị.”

“Đã nói với Mặc ca là không phải, chẳng lẽ Mặc ca không tin tưởng ta? Tiền trang Kim Ngân của ta từ khi bắt đầu hoạt động luôn coi trọng chữ tín, cho tới nay có thể khẳng định chưa từng làm hỏng hay thất lạc bảo bối của ai. Chỉ là vật Mặc ca ký thác quả thật không bình thường, chức quyền của nhóm chúng quấy có hạn, không dám tự tiện xử lý, mà trùng hợp có ta ở đây, cho nên muốn ta ra mặt thôi. Chỉ cần đứng như quy củ của tiền trang thì chuyện này sẽ giải quyết nhanh chóng, Mặc ca không cần quá mức khẩn trương. Dù sao, giá trị hai mươi vạn lượng cũng không phải bình thường.” Kim Ngân đuổi tay về phía Mặc Tử, “Còn xin Mặc ca đưa khế ước và hộ tịch cho ta xem.”

Mặc Tử sao có thể không gấp cơ chứ, nhưng mặt ngoài vẫn bình tĩnh nói, “Phiền toái như vậy sao? Ta chỉ muốn hỏi một chút xem vật kia đã được chuyển đến hay chưa thôi.” Sau đó đưa khế ước và hộ tịch qua cho hắn xem.

Kim Ngân chỉ cười không nói, nhận lấy giấy tờ từ tay Mặc Tử, sau đó cúi đầu nhìn xem cẩn thận. Sau khi xem xong, liếc mắt nhìn Mặc Tử từ trên xuống dưới hồi lâu.

“Mặc ca mặc nữ trang cũng là tướng mạo như thế này sao?” Đen thui?

“Vấn đề này và kiểm tra thân phận hình như không có liên quan gì?” Mặc Tử không trả lời.

“Tò mò mà thôi...” Kim Ngân ha ha cười, đưa giấy tờ trả lại cho Mặc Tử, “Như vậy, khẩu lệnh là ——”

Vì muốn giao tận tay cho Nguyên Trùng, nên nàng đã đặt khẩu lệnh. Chỉ cần người đến có thể nói không sai một chữ, là có thể lấy được Thủy Tinh châu. Chuyện này mặc dù có mạo hiểm, nhưng cũng là biện pháp duy nhất. Nàng không thể đem hạt châu trực tiếp đưa cho Nguyên Trùng, một tội phạm quan trọng như hắn, trên người có gì căn bản không thể đầu được. Nàng là một nhà đầu, về sau vào Kính Vương phủ, ra vào khẳng định không thuận tiện, Nguyên Trùng cũng không có biện pháp tìm nàng. Cho nên, đành phải đặt ở tiền trang, chờ Nguyên Trùng có cơ hội tới lấy.

“Đồ là ta ký gửi, còn cần khẩu lệnh sao? Hơn nữa, ta chỉ muốn biết thứ kia đã đến nơi này hay chưa.” Căn bản không cần phiền toái như vậy.

“Mặc ca, khẩu lệnh là ngươi đặt, điều kiện lấy vật ra là bất cứ người nào đến tiền trang cũng phải đọc được khẩu lệnh. Hiện tại ta có thể cho rằng ngươi không muốn hợp tác với chúng ta hay không?” Kim Ngân nhìn nàng.

Con ngươi của hắn là màu xanh sẫm? Mặc Tử háng giọng, “Ta hiểu rồi?” Chính là cho dù là ai đi chăng nữa, muốn hỏi về vật kia, đều phải nói đúng khẩu lệnh, “Cùng Quân minh châu, đến Kim Ngân lấy. Khi hỏi tên người đến nhận, người kia phải đáp là đệ nhất quan tốt.”

*Giải thích một chút cho ai không nhớ, ở đoạn Nguyên Trùng và Mặc Tử chia tay, Mặc Tử có lên đưa cho Nguyên Trùng một mảnh giấy, nội dung trong đó không được nói ra, nhưng có thấy Nguyên Trùng đọc thầm một câu “cùng Quân minh châu...”, đây cũng chính là khẩu lệnh và nội dung trong giấy là muốn Nguyên Trùng đến tiền trang Kim Ngân ở kinh thành để lấy lại hạt châu này.

“Đệ nhất quan tốt sao? Thật không biết là người nào, ta vẫn chưa biết vị quan nào thật sự tốt cả.” Kim Ngân lập tức cười, “Là người trong lòng của Mặc ca sao?”

Người này bộ dạng đẹp hơn nữ nhân, so với nữ nhân cũng nhiều chuyện hơn, Mặc Tử hừ một tiếng, “Nữ nhân giúp một nam nhân, nam nhân nhất định phải là người trong lòng của nàng sao? Như thế quá nông cạn rồi. Kim đại thiếu vẫn nên quay trở lại chuyện chính thì hơn. Ta theo chủ nhân đến, sợ nàng thỏa thuận xong mọi chuyện, không thấy ta đâu lại nghi ngờ.”

“Mặc ca không cần lo lắng. Ta nghĩ nhị quĩ của ta đang cùng nàng nói chuyện lái tức thu về khi ký gửi gia sản ở tiền trang của chúng ta, chốc lát không thể nào xong được. Nếu như xong xuôi, tự nhiên sẽ có người đến thông báo cho ta biết, chủ tử nhà ngươi tuyệt đối sẽ không phát hiện ra.” Kim Ngân nhàn nhã nói.

Nam nhân này chẳng những đẹp, còn rất thông minh, đã sớm nhìn thấu toàn cục.

“Mặc ca nói đúng, nữ nhân giúp nam nhân, quan hệ gì đều có khả năng, ta nghĩ quá nông cạn rồi.” Kim Ngân thừa nhận mình nông cạn, lại nói: “Sao trà còn chưa mang lên?”

Mặc Từ nghe thấy hần còn muốn cùng nàng uống trà, không vui mở miệng, “Kim đại thiếu...”

“Trà đến đây.” Cùng với hai tiếng nhẹ nhàng cười vui, hai bóng dáng màu xanh như gió nhẹ nhàng lướt vào trong phòng, một đứng ở trước mặt Kim Ngân, một đứng trước mặt Mặc Từ.

Hai bóng dáng kia là hai thiếu niên mặc quần áo màu xanh, bộ dạng giống nhau như đúc, đại khái khoảng mười sáu mười bảy tuổi, đôi mắt tròn, giống hai con hồ nhỏ, biểu tình vô cùng nghịch ngợm đáng yêu.

“Ồ?” Thiếu niên đứng ở phía trước Mặc Từ đột nhiên ghé sát vào chóp mũi của nàng.

Mặc Từ vội vàng ngả người ra sau. Thật ngại, nàng không thích trâu già gặm cỏ non.

“Tỷ tỷ, ngươi dịch dung sao?” Hồ con chớp chớp hai mắt.

Không biết tại sao hần liếc mắt một đã nhận ra nàng dịch dung, Mặc Từ không được tự nhiên sờ sờ mặt. Thật ra phương pháp này của nàng cũng không thể gọi là dịch dung, cũng lắm chỉ là thuật hoá trang mà thôi.

“Công tử, vị tỷ tỷ này rất được, ngài lừa từ chỗ nào đến thế?” Một con hồ nhỏ khác mặc dù cách Mặc Từ một khoảng, có điều mỗi chữ nói ra thật vang dội.

“Bách Lượng, Thiên Lượng, ta bảo một trong hai người bung trà lên chứ đâu có gọi cả hai?” Kim Ngân hoàn toàn không để ý tới lời nói của hai đứa nhỏ sinh đôi.

Mặc Từ nghe hần gọi tên hai tiểu tử kia, cũng không kinh ngạc lắm, được rồi, tên của người trong nhà này đều thích được gắn với bạc.

“Công tử chê chúng ta ăn cơm không làm việc, muốn đuổi chúng ta đi, chúng ta đương nhiên phải gắng sức một chút. Bách Lượng, có phải không?” Đứng tiểu tử đứng bên người Kim Ngân hỏi tiểu tử đứng cạnh Mặc Từ.

“Công tử, tỷ tỷ, đừng nghe hần. Hần là Bách Lượng, ta mới là Thiên Lượng.” Người bên cạnh Mặc Từ tự xưng là Thiên Lượng. [Bách Lượng là trăm lượng, Thiên Lượng là ngàn lượng, tranh giành cái tên Thiên Lượng vì Thiên Lượng nhiều hơn ==!!]

Sinh đôi của nhà khác thì dựa vào tuổi tác để phân lớn nhỏ, sinh đôi của nhà này lại dựa vào ngân lượng để tranh lớn nhỏ. Có phải là, chủ nhân phi thường thì hạ nhân cũng không bình thường?

“Hai người các ngươi muốn tranh giành cái tên Thiên Lượng này, trở về rồi tranh. Ta đang nói chuyện với khách, hoặc là cầm miệng, hoặc là đi ra ngoài.” Chủ nhân ra lệnh một tiếng, Bách Lượng và Thiên Lượng đều ngoan ngoãn ngậm miệng.

“Kim đại thiếu...” Mặc Từ mở miệng vài lần hỏi vật kia đều không đạt được mục đích. Hai tiểu tử kia được Kim Ngân cho phép ở trong này, có lẽ là người hần tín nhiệm.

“Vật kia tự nhiên đã đến tổng Trang, Mặc ca, ta nói rồi không cần lo lắng. Chuyện liên quan đến thanh danh của tiền trang Kim Ngân, tuyệt đối không qua loa.” Kim Ngân cười cười nói.

Thời điểm người này cười, phải nói thế nào nhỉ? Cũng thật... vàng.

“Mời Mặc ca xem” Kim Ngân lấy từ trong tay áo ra một hộp gỗ vuông, mở ra, Thủy Tinh châu lấp lánh nằm ở giữa lớp vải nhung, lấp lánh rực rỡ vô cùng.

Đôi song sinh mở lớn mắt hồ, cũng không biết là Bách Lượng hay là Thiên Lượng, ôi một tiếng.

Mặc Từ cẩn thận, cầm lấy hạt châu đặt ở trong lòng bàn tay, đánh giá tỉ mỉ, tránh để người ta làm cho vàng thau lẫn lộn.

Sau khi xác định Thủy Tinh châu không phải giả, nàng chấp tay, “Nếu đồ vật đã an toàn đến nơi, như vậy còn xin nhờ quý tiệm giúp ta giữ gìn cẩn thận, chờ người kia tới lấy. Một nhọc đại thiếu phải đích thân ra mặt, quả thật là vinh hạnh của ta. Như vậy xin được cáo từ.” Tuy rằng nàng cảm thấy hần không nhất thiết phải tự mình gặp nàng.

“Mặc ca đừng bước.” Có người còn chưa nói xong chuyện.

Mặc Từ trở lại, về mặt cũng thay đổi, có chút khí thế bức người, “Kim đại thiếu, ta không cho là còn lý do gì cần phải dừng lại.”

Quả nhiên, Kim Ngân này có mục đích riêng. Nhưng, là gì?

“Mặc ca cũng biết giá trị của Thủy Tinh châu?” Khuôn mặt tuấn mỹ đến hại nước hại dân của Kim Ngân đột nhiên toát ra vẻ yêu hiểm, giống như muốn dụ dỗ người ta đi sang lối rẽ sai trái, “Có lẽ Mặc ca hiểu rõ, nếu không cũng sẽ không khai báo giá trị tiền gửi là hai mươi vạn lượng. Ta làm giao dịch với

Mặc ca, được không?”

Mặc Từ nhìn hắn, khẽ nhủ mi. Giao dịch sao?

“Hai mươi lăm vạn lượng, đem hạt châu này bán cho ta.” Nay giá trị của Thủy Tinh châu đã không phải ngân lượng có thể đánh giá.

“Kim đại thiếu cũng biết, chủ nhân của hạt châu này không phải ta.” Đáng thương cho nàng, chỉ có thể làm chủ nhân vài ngày.

“Là Mặc ca hào phóng thôi. Cùng Quân minh châu? Hay là muốn mượn hoa hiến Phật?” Ngón tay thon dài của Kim Ngân đùa nghịch cây quạt, “Đệ nhất quan tốt, ta chưa từng nghe qua. Có điều, đệ nhất tham quan, lại như sấm bên tai.”

Mặc Từ chậm rãi hít thở sâu, giả ngu, “Đệ nhất quan tốt cũng được, đệ nhất tham quan cũng thế, nếu ta đồng ý giao hạt châu cho người ta, sao có thể bán nó?”

“Đệ nhất quan tốt có thể đến nhận hạt châu, nhưng đệ nhất tham quan, sợ là không tới được.” Kim Ngân roẹt một tiếng, mở cây quạt ra, “Mặc ca, kẻ thức thời là trang tuần kiệt. Nếu để ở nơi này của ta đợi người ta đến lấy, nó chỉ là một hạt châu vô dụng. Nhưng bán cho ta, ngân lượng phần người, hạt châu phần ta, có sao không làm?”

Đệ nhất tham quan, không tới được?

Bạn đang đọc truyện *Chương Sự (Hố)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 16: Tổ Nghiệp Sáng Lạn (Nhất)

“Công tử, người đã đi rồi, ngài còn nhìn cái gì? Có cần Thiên Lượng đục một lỗ trên tường để ngài tiếp tục nhìn hay không?” Con hồ nhỏ vốn đứng bên người Mặc Từ lúc này tiến đến trước mặt Kim Ngân.

Kim Ngân cầm quạt gõ lên đầu hắn, “Bách Lượng, nếu người dám đục tường, ta sẽ đuổi người ra ngoài cửa đi xin cơm.”

Dây cột tóc màu xanh lục là Bách Lượng, cũng là đệ đệ.

“Công tử, trên đời này còn có người không thích bạc sao?” Dây cột tóc của Ngân Lượng màu xanh lam, hắn nghiêng đầu suy nghĩ, “Ngài đồng ý bỏ ra hai mươi lăm vạn lượng, thế mà ngay cả ánh mắt người ta cũng chẳng động, hô hấp không thay đổi.”

Dưới đây là đối thoại của Kim Ngân và Mặc Từ ——

Mặc Từ nói: Kim đại thiếu, nếu người kia thật sự không thể đến, hãy nói đến chuyện này.

Kim Ngân nói: Mặc ca, làm sao mới có thể xác định người nọ có tới hay không? Một tháng, nửa năm hay một năm?

Mặc Từ nói: Không cần. Chờ đến khi hắn bị đem áp giải quanh thành, từ hình bên ngoài cổng thành, ta tận mắt thấy đầu người nọ rơi xuống đất, sẽ tự mình đến làm giao dịch với Kim đại thiếu.

Kim Ngân nói: Không đối gạt Mặc ca, ta có thăm dò được một số tin tức, sau khi người nọ vào cung, không còn ai gặp được hắn nữa. Hoàng đế muốn một người chết, căn bản không cần giống trống khua chiêng.

Mặc Từ nói: Kim đại thiếu chỉ biết người nọ vào cung, cũng chưa thể khẳng định sống hay chết. Trước giờ ta làm việc luôn thận trọng, vẫn nên đợi thêm một thời gian nữa mới thỏa đáng. Hoặc là đại thiếu có bằng chứng xác thực đến lúc đó chúng ta thỏa thuận cũng không muộn. Ngày mai chủ nhân của ta sẽ gả đến nhà chồng, bởi vì nàng là khách lớn của tiền trang Kim Ngân, thỉnh thoảng nhất định ta sẽ phải đến đây. Đến lúc đó, cũng giống như hôm nay, Kim đại thiếu cho người mời ta là được.

Kim Ngân nói: Mặc ca không hỏi vì sao ta biết thân phận của người nọ ư?

Mặc Từ nói: Chuyện này không phải rất đơn giản sao? Thủy Tinh châu là bảo bối truyền đời của Nam Đức, người như Kim đại thiếu hoàn toàn có thể mở tiền trang ở Nam Đức, lấy địa vị quyền thế của người nọ khi đó, sao Kim đại thiếu có thể không kết giao với hắn. Người đừng nói với ta, hạt châu này vốn là người mang đến lấy lòng hắn. Nay gặp vật như gặp người, biết được người nọ đến đây cũng đâu có gì đáng ngạc nhiên? Dù sao thì hạt châu cũng để lại chỗ người, nếu người kia không tới được, ta sẽ làm một cuộc mua bán, nếu hắn đến ——

Kim Ngân nói: Nếu đến thì làm sao?

Mặc Tử xoay người bước đi, giọng nói truyền lại: nếu người nọ đến, người hãy mua lại hạt châu này từ chỗ hắn. Ta đoán, lấy tình cảnh của hắn, mặc dù có thể giữ được mạng sống nhưng tháng ngày sau này sẽ cần tiền bạc hơn là một hạt châu không thể ăn. Đến lúc đó, người bỏ hai mươi vạn lượng hay là hai mươi lăm vạn lượng mua từ chỗ hắn, đó phụ thuộc vào bản lĩnh của người.

Giọng nói của Kim Ngân đuổi theo: Mặc ca, người không phải nữ nhân của hắn, cũng không phải người của hắn, nay hắn đã là chó nhà có tang, ai cũng có thể dẫm nát dưới chân, người hà tất phải chờ hắn? Người có biết, chỉ cần cho hắn một giọt nước, sau này hắn có thể dòi biển lấp sông. Ta rất hiểu hắn, hắn sẽ không cảm kích một người cứu trợ mình khi gặp nạn. Người giúp hắn, cũng chỉ là phí công vô ích.

Bước chân của Mặc Tử không gián đoạn, giọng nói không cao nhưng vẫn đủ cho ba người nghe rõ ràng: Ngay từ đầu khi Kim đại thiếu nói chuyện với ta, ở trong lời nói đã thể hiện quen biết người nọ, quả nhiên là ta không nhìn lầm. Nói thật ra, ta và người nọ cũng chỉ ở chung mấy ngày, không nói bao nhiêu chuyện, cách hắn làm người như thế nào ta cũng không rõ. Có điều, ta cứu người là toàn tâm toàn ý. Người này không nên chết. Vì lẽ đó, ta trả lại hắn một hạt châu, cũng chưa bao giờ mong chờ hắn sẽ cảm kích. Của cải thiên hạ đếm mãi không hết, cần gì phải vì một hạt châu mà canh cánh trong lòng? Ta tin tưởng, thứ gì là của ta sẽ là của ta. À, Kim đại thiếu, ta có một đề xuất với tiền trang của người, quỳ tiếp khách của tiền trang quá cao, đối với những người khách thấp như ta quả thật là vô cùng khó khăn, cảm giác không phải đến tiền trang gửi tiền, mà là đến hiệu cầm đồ đổi tiền. Mặt cười tiếp khách cũng không tệ, nhưng chung quy vẫn phải xem tâm. Tâm và ý nghĩ khác nhau xa như vậy, bảo người ta sao có thể tin nhiệm quý tiệm?

“Nàng ta không phải không thích tiền, chẳng qua là một người có nguyên tắc mà thôi. Người có nguyên tắc, bình thường đều không thể phát tài.” Kim Ngân từ từ đứng dậy, trang sức treo bên hông cũng leng keng theo. Hắn cất Thủy Tinh châu vào ống tay áo, đột nhiên hỏi, “Bách Lượng, Thiên Lượng, tiền trang của chúng ta giống hiệu cầm đồ sao?”

“À —— không giống lắm.” Thiên Lượng rất hiểu được tâm tư của chủ tử, nói lời khôn khéo.

“Công tử, nếu vị tỷ tỷ kia không nói còn không cảm thấy, nhưng nói ra lại thấy hình như có hơi giống.” Trăm lượng ít hơn ngàn lượng chín trăm lượng, không phải không có đạo lý.

“Đi xem một chút. Nếu thật sự như lời nàng nói, có lẽ ta đã biết nguyên nhân tại sao việc làm ăn lại phát triển chậm như vậy.” Kim Ngân từ từ đi ra ngoài.

Mặc Tử đi ra ngoài sảnh đường đợi chưa đến một khắc, Cầu Tam nương và Tiểu Y đã đi ra.

“Cô nương, bản bạc ôn thỏa rồi chứ?” Nàng cười hỏi, hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi những lời nói lúc nãy của Kim Ngân. Ở thời đại này, ai phải chết, ai có thể sống, nàng không thể quản được. Chính mình có thể sống sót đã không dễ dàng rồi.

“Ôn cả rồi. Một kỳ gửi ba năm, ta được hưởng sáu phần lãi một năm, những tiền trang khác nào có ưu việt như thế? Nhưng ta cũng không gửi hết, sợ đột nhiên có việc cần dùng đến, cho nên chỉ gửi một nửa. Số còn lại chỉ gửi lấy lãi một phần, có thể rút ra bất cứ lúc nào. Một ngày Vọng Thu lâu còn chưa được mở ra, là một ngày ta tổn thất tiền lãi.” Viên Thủy Tinh châu Cầu Tam nương lấy được từ chỗ Mặc Tử đương nhiên sẽ không gửi vào tiền trang, mà đem theo ở bên người.

Đây là hành vi bình thường của những người có tiền. Trong ý nghĩ của bọn họ, gửi bạc là chuyện xếp chồng tiền lại ở một nơi chờ lấy lãi, còn bảo bối phải mang theo bên mình mới tốt. Nếu không phải Cầu Tam nương không biết tình huống ở trong vương phủ thế nào, cũng nhất định sẽ không mang bạc đi gửi.

Ba người lên xe ngựa, Tiểu Y ngồi ở bên ngoài cùng phu xe.

Cầu Tam nương tiến vào bên trong, lấy bàn tính tiểu Kim trong lòng ra, cẩn thận tính tiền lãi.

Mặc Tử thấy thế nở nụ cười.

Cầu Tam nương liếc mắt nhìn nàng một cái, “Vô duyên vô cớ, cười cái gì?”

“Cô nương, không có gì. Chỉ là đột nhiên ta nhớ tới đến, ở bên ngoài tiền trang Kim Ngân, cô nương nói là khắp nơi đều như dát vàng. Màu sắc này, thật sự là cảm thấy rất buồn cười.” Thật ra Mặc Tử nghĩ đến cây quạt được vẽ tranh chữ nổi danh, thân quạt làm từ vàng ròng của Kim đại thiếu, còn cả câu đối lóng lánh dát vàng kia. Cầu Tam nương ngồi ở đây tính toán chỗ tiền lãi nhỏ nhất so với nó quả thực chẳng đáng kể gì. Không biết Cầu Tam nương thấy Kim đại thiếu cả người lấp lánh ánh vàng sẽ nói cái gì? Người cùng lý tưởng? Hay là ghen tức đỏ mắt? Mặc Tử càng nghĩ càng cảm thấy vui vẻ.

“Vừa nhìn đã biết là một tên nhà giàu mới nổi từ thôn làng nào đó đi ra, chưa va chạm nhiều, không biết tiền kiếm được có hợp pháp hay không lại tỏ vẻ ta đây vô cùng giàu có.” Trong lời nói của Cầu Tam nương toát ra bất mãn nồng đậm với ông chủ của tiền trang Kim Ngân chưa từng gặp mặt.

Như thế là ghen tức đỏ mắt sao? Cầu Tam nương nói Kim Ngân là nhà giàu mới nổi từ thôn nhỏ đi ra, nhưng theo nàng thấy, người này có thể lạng lẽ xây dựng nhiều tiền trang ở khắp nơi như vậy, lại còn vô cùng trẻ tuổi, nếu không phải muốn che giấu thân phận, thì chính là kẻ bàng môn tà đạo, nhân vật không thể tùy ý đắc tội.

Cầu Tam nương gây tiểu Kim vang dội, Mặc Tử không cần giúp đỡ gì, cho nên vén rèm nhìn ra ngoài cửa sổ, rất nhanh phát hiện ra không phải con đường lúc đi đến.

“Cô nương, bây giờ chúng ta còn đến chỗ nào sao?”

“Ra khỏi thành.” Thời điểm Cầu Tam nương chuyên tâm, nói rất ít.

“Chúng ta đã ra ngoài hơn một canh giờ, lại ra khỏi thành nữa, có kịp trở về Lý phủ dùng bữa tối không?” Mặc Từ tính nhẩm một chút thời gian.

“Không kịp thì ăn ở bên ngoài, hiếm khi được ra ngoài một chuyến, nóng vội trở về làm gì?” Bốn ngón tay của Cầu Tam nương gảy bàn tính, một tay lật sổ sách.

Xem ra rất lâu rồi Cầu Tam nương không phần nam trang ra ngoài, hiện tại có cơ hội nên không muốn trở về sớm. Chỉ là ——

“Cô nương, ngày mai chính là ngày vui của ngài. Hơn nữa chúng ta đang ở phủ của nhà người khác, vụng trộm ra ngoài một hai canh giờ Bạch Hà, Lục Cúc còn có thể miễn cưỡng ứng phó được. Nhưng sau bữa tối mới trở về, hai người bọn họ sao có thể che giấu được?”

Hôm qua lên đến kinh thành, bởi vì không phải là ngày may mắn, cho nên người của Kính Vương phủ nói với Vệ di thái thái, ba ngày sau sẽ đón dâu. Tiêu Duyệt và Vệ di thái thái vốn muốn an bài Cầu Tam nương ở một biệt uyển gần Vương phủ, có điều Lý thị mời các nàng đến Lý phủ. Lý thị là mẹ nuôi của Cầu Tam nương, mà phụ thân của Lý thị lại là đại học sĩ. Nếu Cầu Tam nương có thể ngồi trên kiệu hoa từ phủ đại học sĩ đến phủ Vương gia, như thế trên danh nghĩa cũng coi như xuất giá từ nhà mẹ đẻ, một đường giống trống khua chiêng, có thể nói rạng rỡ mặt mày.

“Không cần hai nàng che giấu, mẹ nuôi ta sẽ tìm cơ giúp ta.” Cầu Tam nương giương mắt nhìn ra bên ngoài, năm năm rồi, làm sao còn có ẩn tượng: “Người cho là làm sao ta lại nhận được người mẹ nuôi này? Là trước đây, phụ thân thường dẫn theo ta nữ phần nam trang đến từ lâu tiếp khách uống rượu, một lần gặp được Thứ Sử đại nhân và phu nhân, hai người thấy ta biết ăn nói, bộ dạng lại tuấn tú, cho nên nói đùa nhận làm con nuôi. Kết quả, khi biết ta là một cô nương, liền nhận thành con gái. Sau đó, lần nào ta đến phủ Thứ Sử thăm mẹ nuôi đều là mặc nam trang. Mẹ nuôi cười bảo ta là nữ nhi mà tâm tính lại giống nam nhi. Hôm nay ra ngoài, ta cũng không có ý giấu giếm mẹ nuôi. Cho nên bảo Bạch Hà đợi sau khi chúng ta rời khỏi phủ thì đến truyền lời với người, có lẽ lúc này đã biết chuyện rồi, cùng lắm trở về bị mắng hai câu mà thôi.”

Mặc Từ ở cùng Cầu Tam nương không lâu, bởi vậy đây là lần đầu tiên nghe được chuyện này, “Vốn ta cảm thấy tính tình Lý phu nhân đặc biệt tốt, không ngờ lại có chuyện thú vị như vậy, đi uống rượu lại nhận được con gái nuôi.”

“Người không biết, mẹ nuôi ta vốn là thiên kim tiểu thư của phủ đại học sĩ, tính cách so với ta còn bướng bỉnh hơn. Ông ngoại không cho người đọc sách, tự người mặc quần áo của ca ca, chạy đến thư viện nghe phụ tử giảng bài. Đến khi ông ngoại thật sự không còn cách nào khác, đành phải mời thầy về dạy. Nay, các cô nương trong Lý phủ đều được đọc sách, nguyên nhân chính là từ mẹ nuôi ta.” Cầu Tam nương đã tính xong cuốn sổ thứ nhất, năm ngón tay đang lật mở cuốn thứ hai, “Khi mẹ nuôi ta nữ phần nam trang trước mặt ta, ta đều gọi người là tiền bối.”

Mặc Từ nghe thấy thế, bắt đầu hào hứng: “Thực không ngờ Lý phu nhân lại hoạt bát mạnh mẽ như thế.”

“Sau khi lập gia đình mẹ nuôi ta đã thu liễm rất nhiều. Có điều cha nuôi ta vốn thích tính tình chân thật của người, cũng không câu nệ tiểu tiết thường dẫn người ra bên ngoài, cũng coi như một đôi phu thê ân ái khiến người khác hâm mộ, nếu như cha nuôi ta...” Cầu Tam nương dừng một chút, cúi đầu, “Nếu như cha nuôi ta không cưới tiểu thiếp thì tốt rồi. Tính tình của mẹ nuôi ta cứng cỏi, không thích nói những chuyện đó với ta, nhưng ta vẫn nhìn ra được người vô cùng thất vọng. Cũng bởi vậy, mẹ nuôi đặc biệt dung túng ta, thường nói, thời kì hạnh phúc nhất của một nữ tử, chính là thích làm cái gì thì có thể làm cái đó. Tháng năm dài lâu sau khi lập gia đình, đối với nữ tử mà nói, chính là quá trình ử rượu.”

Nữ tử gả vào nhà giàu quyền thế, đại khái đều đã trải qua quá trình như thế, có mấy người có thể được phu quân toàn tâm toàn ý cả đời? Ban đầu ử rượu đều ngọt ngào vui sướng, có điều chỉ là chuyện trong nháy mắt. Đến khi già đi, rượu càng lúc càng đắng, càng lúc càng khó uống, mới phát hiện là ử rượu cho mình.

Mặc Từ yên lặng thờ dài.

Bạn đang đọc truyện *Chương Sự (Hố)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 17: Tổ Nghiệp Sáng Lạn (Nhị)

Tuy rằng Mặc Từ thờ dài, nhưng sau khi cảm thán xong lại nói, “Cho nên, nữ tử chúng ta không nên chịu thua kém. Hoa Mộc Lan thay cha tòng quân, trong ngực cũng mang quyết tâm không kém gì nam tử. Cô nương xuất giá, ta thấy không phải là quá trình ử rượu.”

“Thế là cái gì?” Cầu Tam nương có chút hứng thú, không gảy bàn tính nữa, cười dài nhìn Mặc Từ.

“...” Muốn tìm một thích hợp từ, cuối cùng lời nói ra khỏi miệng lại là, “Giống như treo đầu dê bán thịt chó?”

Cầu Tam nương nghe thấy thế, vừa bực mình lại vừa buồn cười, “Cái gì?” Căn bản là chẳng liên quan.

Bản thân Mặc Từ cũng hiểu mình nói hươu nói vượn, vội vàng giải thích, “Chúng ta mượn thân phận Tam thiếu phu nhân của Kính Vương phủ, lại mượn

thế lực của Kính Vương phủ nghe ngóng tình hình, mở nghề kiếm tiền, mà mục đích của Kính Vương phủ là muốn dùng thân phận chính thất của cô nương đề lên vị tiểu thiếp nào đó, hoặc là có thể giúp đỡ chút gì đó cho Tiêu Tam lang, cho nên đây là quan hệ lợi dụng lẫn nhau. Loại chuyện như ừ rượu, cho dù cô nương đồng ý, Bạch Hà, Lục Cúc cũng không muốn đâu.”

Tiểu Y ở bên ngoài ho khan một tiếng, thò đầu vào bên trong, “Ta cũng không muốn.”

Cầu Tam nương liếc nhìn Tiểu Y, “Không gì thoát khỏi lỗ tai của nha đầu này, bên ngoài ầm ỹ bên trong nói nhẹ như thế, mà một chữ cũng không bỏ sót.”

“Ngày thường nếu cô nương không có việc gì, rảnh rỗi có thể ừ rượu, tìm vui còn được.” Mặc Từ làm mặt quỷ với Tiểu Y, “Có phải không, Tiểu Y?”

Con người Tiểu Y đảo một vòng, “Nếu ừ rượu trái cây, ta có thể phụ trách hái quả.”

Vị này, kiếp trước nhất định là con khi. Suốt ngày, không muốn làm hiệp khách thay trời hành đạo, phần đầu duy nhất chính là nhảy lên nhảy xuống, khiêu chiến những độ cao bất đồng.

Cầu Tam nương bị chọc cười, cười lớn, cho đến tận khi bụng đau mới dừng lại.

Lúc này Mặc Từ mới hỏi: “Cô nương, rốt cuộc chúng ta đi đến nơi nào?”

Cầu Tam nương cũng không lập tức mở miệng, từ bọc hành lý bên cạnh lấy ra một cái hộp gỗ hình chữ nhật, đưa cho Mặc Từ, “Tự mình nhìn xem.”

Mặc Từ đẩy bụng nghi vấn mở hộp gỗ ra, bên trong có một cuộn giấy lại, mở ra nhìn là một khế đất, bên trong viết một ngày nào đó của một tháng nào đó của một năm nào đó, ở một địa phương nào đó bên ngoài kinh thành, có một khu đất tên là Hồng Du ao thuộc sở quyền sở hữu của một vị họ Cầu nào đó.

“Khế đất này có từ khi nào, giấy đã ố vàng rồi?” Cũng may còn giữ gìn cẩn thận, loại giấy cũng rất dày, cắt ở trong hộp gỗ khô ráo nên chữ vẫn có thể đọc được. Còn về ngày tháng năm, nàng không quá rõ ràng là thời điểm nào.

“Có lẽ cũng phải trăm năm rồi. Cụ thể là ở thời vua nào, đừng hỏi ta.” Cầu Tam nương cũng không quan tâm chính trị.

“Trăm năm trước?” Mặc Từ không cần nghĩ ngợi đã thốt lên, “Là thời Tắc Thiên đại đế sao?”

“Không phải thời bà ta thì sẽ là thời Nguyên đế.” Cầu Tam nương không thể xác định.

Nguyên đế, là con cháu họ Võ duy nhất còn lại được Võ Tắc Thiên truyền ngôi vị. Theo sách sử Đại Chu ghi lại, Nguyên đế có tài nhưng lại trưởng thành muộn, trước mười tuổi, khả năng đọc sách tập võ trong đám huynh đệ là chậm nhất, sau mười tuổi trí tuệ được khai mở, văn thao võ lược mọi thứ đều xuất sắc. Sau khi Võ Tắc Thiên chết, Lý thị và Võ thị rơi vào một cuộc chiến loạn lớn nguyên nhân đều do vị Nguyên đế này. Cuối cùng hắn dùng kỳ mưu kì binh, nhất thống thiên hạ, lấy quốc hiệu đất nước là Chu, có điều tại vị không đến một năm, khi chết mới ba mươi lăm tuổi. Chính sách mang lại hoà bình và sự ổn định cho đất nước, chính sách dùng người, chính sách ngoại giao của Nguyên đế đến nay vẫn được người người ca tụng. Người đời cảm khái hắn tráng niên mất sớm, nếu không có thể sinh được người kế nhiệm, sau này cũng sẽ không xuất hiện hôn quân, Đại Chu cũng sẽ không chia làm bốn nước. [Đùa chứ bà tác giả dài dòng thật, hay là kiểu diễn văn nó phải thế -_-?]

Đối với vị Nguyên đế này, Mặc Từ từng vô cùng tò mò, còn cho rằng hắn cũng là xuyên không. Nếu không, tại sao trước mười tuổi không khác gì đứa ngốc, mà sau mười tuổi lại thay đổi hoàn toàn như thế? Nhưng tra cứu sách sử, thấy phương pháp sử dụng binh pháp binh khí của Nguyên đế hoàn toàn không có cái tiến gì mới mẻ. Vật lớn không có, vật nhỏ cũng không. Nàng cẩn thận nghiên cứu những đồ dùng hằng ngày của Nguyên đế được ghi chép lại, một chút manh mối cách tân cũng không có gì. Cuối cùng, nàng đành phải tin tưởng, có lẽ Nguyên đế bị độn đầu, cho nên được khai thông. Nếu không, ít nhất hắn cũng có thể phát minh ra vật gì đó như là —— giấy vệ sinh. Nàng là nha đầu, không tiền vốn tạo thứ này, bởi vậy cho dù có nghĩ tới, nhưng không thể thực hiện.

“Vị họ Cầu kia là ——” Mặc Từ còn chưa rõ ràng.

“Phụ thân nói, đó cụ tổ tổ tổ ...” Vài cái tổ, Cầu Tam nương cũng lười đếm, “Nói chung chính là tổ tiên của Cầu gia.”

Hai mắt Mặc Từ sáng rực, của cái tổ tiên để lại bình thường đều là đồ gia truyền. Tuy không phải tổ tiên của nàng, nhưng có lẽ nàng cũng được dính chút bảo khí. Hơn nữa, làm giàu cũng phải có “Tự Bảo bản”, không biết ở Hồng Du ao kia sẽ có cái gì đây?

Cầu Tam nương nhìn vẻ mặt của Mặc Từ, cũng cười cười, nói: “Ta biết người cũng có suy nghĩ giống ta. Lần này ta xuất giá, Trương thị ngay cả một thỏi bạc đều luyện tiếc cho ta, đừng nói đến cửa hàng. Phụ thân thương ta, cho nên mới âm thầm đưa cho ta khế đất trăm năm của Cầu gia truyền lại, nói là bảo bối tuyệt đối không thể bán. Ta đoán Hồng Du ao này ít nhất cũng là ngàn mẫu ruộng tốt, so với những thôn trang Trương thị cướp lấy còn lớn hơn. Hơn nữa nó còn là gia sản tổ tiên, chắc chắn không thể kém cỏi được.”

Hồng Du ao, nghe tên đã thấy rất lớn rồi. Mặc Từ gật gật đầu, đồng ý với lời nói của Cầu Tam nương.

“Như lời người nói, ngày mai ta sẽ gả vào vương phủ. Tình huống bên trong như thế nào chúng ta không rõ, có lẽ mười ngày nửa tháng ta cũng không thể xuất phủ, cho nên thừa dịp hôm nay, nhất định phải đến xem chỗ này một chút. Nhìn xem đến tột cùng lớn như thế nào, hiện tại là nơi như thế nào, bên trong nuôi bao nhiêu người, ai là quản sự. Cũng phải để bọn họ biết, nay ta đã là chủ nhân, sổ sách ghi chép từ trước đến nay, bao nhiêu tiền lời, giao nộp hàng năm như thế nào, đều phải báo cáo rõ ràng, không thể lừa gạt ta như phụ thân ta được.”

“Làm sao cô nương biết bọn họ lừa gạt lão gia?” Mặc Từ không rõ.

“Ta giúp phụ thân quản lý sổ sách, những tài sản riêng của phụ thân ta đều rõ ràng, nhưng chưa từng thấy sổ sách về Hồng Du ao này. Lý do hơn nửa là những người tổ tiên để lại trông coi nơi đó, có lẽ cảm thấy thời gian quá dài, đã tự coi mình là chủ.”

Mặc Từ nhú mồm, “Chuyện như thế cũng rất có khả năng. Có điều nếu lão gia đã đưa khế ước cho cô nương, không phải là muốn ném cho cô nương phiền toái lớn như vậy chứ?”

“Không biết. Có lẽ là phụ thân cũng không thể cho được ta thứ gì khác. Phiền toái thì phiền toái, nhưng khế đất ở trong tay ta, có kiện lên quan phủ thì người thắng vẫn là ta. Ta không sợ phiền toái, chỉ sợ tiền thu ít.” Điền trang trên tay Cầu Tam nương đã có hai nơi, một là Hồng Du ao, một là Lâm Ngư trảng cho lãi hằng năm với ba ngàn mẫu ruộng màu mỡ. Lâm Ngư trảng không ở trên kinh thành, nhưng cách cũng không xa, chỉ mất khoảng bảy tám ngày đi xe.

Một đường phu xe ra roi thúc ngựa đi về phía thành đông, ra khỏi cổng thành, phong cảnh từ từ biến đổi. Núi xa sông gần, ruộng lúa xanh tươi, đồi hoa vàng óng ánh. Vừa đến giữa trưa, nhà nhà bốc lên khói xanh. Vài con chim én đập cánh, khi thì bay lướt trên mặt nước, khi thì lao vút vào trong mây. Khung cảnh yên bình tươi mát, như tranh sơn thủy.

Sau nửa canh giờ tiến vào thôn làng, xe ngựa ngừng lại.

Tiểu Y lần thứ hai ngo đầu vào trong nói, “Phu xe không biết đường, đi tìm người hỏi.”

Cầu Tam nương gật đầu coi như đã biết, ánh mắt vẫn không rời khỏi sổ sách.

Mặc Từ nhìn ra bên ngoài, thấy một nông phụ bụng rỗ com, đi đến bờ ruộng gọi chồng con, một nhà ba người ngồi ở bờ ruộng, trong rỗ com chỉ có bánh mận thầu, com trắng một ít rau xanh và mấy quả trứng, còn có một món gì đó mà nàng không biết tên, nhưng ba người ăn đến ngon lành. Mặc Từ có thể khẳng định, nông phụ này ừ rượu không khổ. Cho dù có khổ, cũng có trượng phu và đứa nhỏ của nàng uống cùng, khổ như vậy cũng thành ngọt.

Nàng cứ nhìn xuất thần đến như vậy, cho đến tận khi xe ngựa bắt đầu dịch chuyển, bóng cây che khuất hoàn toàn bóng dáng của ba người nàng mới quay đầu lại.

“Sao càng đi lại càng hoang vắng như thế?” Rốt cục Cầu Tam nương cũng xem xong toàn bộ sổ sách, khẽ dụi mắt, nghiêng đầu nhìn ra bên ngoài, cảm thấy không đúng lắm.

Mặc Từ cũng lên tiếng đồng ý. Đúng thế, ruộng đồng thôn xóm tất cả đều lui lại phía sau, càng đi về phía trước chỉ thấy cỏ dại cao đến ngang người, những mồm núi đá quái dị đứng hoặc thẳng hoặc nghiêng ngả che kín hai bên đường.

Trong không khí đột nhiên có thoang thoang mùi vị ẩm ướt tiến vào trong mũi nàng, đó là mùi nước sông.

“Chung quanh đây có sông.” Nàng nói.

“Sông?” Cầu Tam nương nhớ ra, “Ngoài thành phía đông, có lẽ là Nhã Giang.”

Cầu Tam nương vừa nói xong, xe ngựa đã vòng quá một cái sườn dốc nhỏ, ngừng lại.

“Lại không biết đường sao?” Cầu Tam nương hơi nhú mồm, “Hai bên đường đều là cỏ dại núi đá, làm gì có người để hỏi? Đúng là, tám phần vừa mới hỏi sai người, đi lầm đường rồi.” Vừa muốn gọi Tiểu Y, Tiểu Y đã nhắc mình lên, nhẹ giọng nói, “Tiểu thư, chúng ta đến rồi.”

“Cái gì? Đến rồi?” Cầu Tam nương kinh ngạc không thể tin được, ngồi ngay ngắn ở trong xe, nhìn ra hai bên cửa sổ. Nhưng hai bên đều là cỏ dại rậm rạp, không nhìn được quá xa.

“Cô nương, xuống xe nhìn một chút đi.” Tuy rằng không có cảnh tượng trăm mẫu ruộng tốt như trong phác họa của Cầu Tam nương, nhưng Mặc Từ vẫn muốn tận mắt nhìn xem.

Nàng đứng dậy, xoay người đi ra ngoài, nhảy xuống xe ngựa. Đưa mắt nhìn bốn phía, rốt cục cũng có ấn tượng, là sáu chữ kinh điển nhất ——

Cây khô, cảnh cổ, quạ già. [Đây là câu thơ đầu tiên trong bài thơ “Thu Tứ” của Thiên Tịnh Nha]

Giữa một bụi cỏ tranh xanh xanh, một gốc cây khô héo. Hai con quạ đen vừa thấy có người đến, đập đập cánh, nhưng không hề tỏ vẻ sợ hãi.

Cầu Tam nương cũng bước ra, nhìn thấy cảnh này thì hai hàng lông mày đẹp như núi xa cũng nhíu chặt lại, đứng ở bên cạnh cang xe, trong mắt hoàn toàn là vẻ không thể tin nổi. Tiểu Y kê ghế xuống dưới, nhưng ngay cả ý muốn chạm chân xuống đất Cầu Tam nương cũng không có.

“Mặc Từ.” Tổ nghiệp của Cầu gia, thì ra không phải có người chiếm làm của riêng mà là quá hoang vu, có lẽ đã bỏ hoang cả trăm năm rồi. Khi phụ thân đưa ra khế đất, có chút do dự, nàng vốn tưởng rằng là lão cha luyến tiếc, thì ra là xấu hổ.

“Có, chủ nhân.” Mặc Từ cũng không hoàn toàn thất vọng như Cầu Tam nương, lực thích ứng với hoàn cảnh của nàng vô cùng lớn. Mà vừa ra khỏi xe, trước mặt phu xe, đã lập tức thay đổi cách xưng hô với Cầu Tam nương.

“Ngươi lên phía trước nhìn xem có người hay không, nếu có thì hỏi một chút xem nơi này có đúng là Hồng Du ao hay không.” Cầu Tam nương có vẻ đã mất đi niềm tin với phu xe thoạt nhìn có vẻ chậm hiểu kia, bởi vậy muốn phái Mặc Từ đi tìm hiểu.

“Có lẽ không nhầm đâu. Vừa rồi ta hỏi người ta có nói, qua một con dốc nhỏ, có thể nhìn thấy một cái ao gần sông...” Phu xe không phục lắm, “Đúng rồi, còn có cái cây khô kia nữa, người nọ nói là bị sét đánh nên chết khô. Có một tấm bia đá ngay bên dưới——” Phu xe đắc ý đi chung quanh nhìn xem, sau đó duỗi tay đi về phía xa.

Mặc Từ cách gần nhất, đi đến nơi duỗi tay gạt đám cỏ dại che lấp, lại phui bụi đất bám bên trên bia đá. Ba chữ viết trên đó vốn có màu đỏ tươi, lúc này đã phai nhạt đi chỉ còn thoáng đỏ đục, nhưng nét khắc vẫn rất rõ ràng, nàng đọc ra tiếng, để cho Cầu Tam nương nghe rõ ——

“Hồng Du ao.”

Bạn đang đọc truyện *Chương Sự (Hố)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 18: Tổ Nghiệp Sáng Lạn (Tam)

“Cái gì mà gọi là Hồng Du? Một quả Hồng Du cũng không có, chỗ nào cũng chỉ thấy cỏ dại.” Cầu Tam nương đứng ở trên cao, nhìn trông xa xa không có bất kỳ vẻ vui mừng nào, “Trở về đi. Hoang phế thành như vậy, có lẽ đất đai cũng chẳng màu mỡ gì. Hiện tại ta cũng không thừa tâm tư để cải tạo một mảnh đất hoang gần trăm năm.”

“Vị công tử này, tốt xấu gì cũng nên đi xem một chút. Ta hỏi thăm người nọ nói, lấy tấm bia đá làm ranh giới, cho đến tận Nhã Giang mới hết khu vực Hồng Du ao. Diện tích như thế cũng lớn bằng một nửa thôn làng vừa nãy rồi. Phía trước có sông, chính là nhìn ra sông. Bờ bên kia có núi, là dựa vào núi. Dựa núi nhìn sông, nơi này phong thủy rất tốt.” Phu xe thật ra cũng không ngốc, còn biết xem phong thủy.

“Phải sản xuất được mới tính là phong thủy tốt. Nhìn dưới chân người xem, dưới lớp bùn khô này chắc chắn chỉ có đất đá khô cằn, căn bản loại không thể nào trồng được hoa màu, dựa núi nhìn sông thì có lợi gì?” Cầu Tam nương cũng không phải là nữ tử không nhìn ra được phú quý, trước khi mua thôn trang, còn tự mình xuống ruộng xem đất, đối với độ màu mỡ của đất rất có hiểu biết.

Phu xe đập đập dưới chân, một lớp bùn đất khô cằn nứt ra, thấy bên dưới thật sự là đá vụn, lời nói lập tức thay đổi, “Chà trách nơi này lớn như vậy mà ngay cả cái bóng quý cũng không có.”

“Đi thôi.” Tâm tình Cầu Tam nương không tốt, đúng là hi vọng càng lớn thất vọng càng nhiều.

“Chủ nhân, nếu đã đến đây rồi, chi bằng để cho ta đi xem chung quanh một chút?” Mặc Từ thấy có sông nước nên tâm tình tốt hơn nhiều. Đất đai cằn cỗi hay là phì nhiêu, nói thực ra, ngay cả ngũ cốc nàng cũng chẳng phân biệt được, cho nên không quá quan tâm đến chuyện đất đai.

“Còn có cái gì mà xem?” Cầu Tam nương vén rèm cửa, khom người muốn tiến trong xe, nghe Mặc Từ nói muốn đi nhìn chung quanh thì quay đầu hỏi.

“Trồng trọt không được, nhưng không chừng có thể bắt cá, không phải có sông sao?” Có thể làm giàu bằng đường thủy sản.

“Nếu có thể bắt cá, đã sớm có người sinh sống ở bờ sông, mà ở đây, ngay cả một túp lều cũng không nhìn thấy.” Thật ra nơi Cầu Tam nương vừa đứng không thể nhìn được toàn cảnh, bởi vì địa hình nơi này cao đồ sộ xuống thấp. Nhưng ấn tượng đầu tiên của nàng với Hồng Du ao đã không hề tốt đẹp, cho nên không còn tâm tình khám phá gì nữa.

“Chủ nhân, để ta đi xuống xem khu vực gần sông một chút, lập tức sẽ quay lại.” Cầu Tam nương có quan điểm của mình, nhưng Mặc Từ cũng có, “Ngài ở trên xe nhắm mắt nghỉ ngơi một chút, bảo đảm chưa đến lúc ngài ngủ, ta sẽ trở về.”

“Được rồi, không cho người đi, chỉ sợ người còn chưa từ bỏ ý định. Đi đi, cẩn thận một chút, xem lão tổ tông nhà ta có cất giấu bảo bối gì không, đem lại đây cho ta, tránh cho ta buồn bức bán luôn chỗ này đi.” Cầu Tam nương không lay chuyển được Mặc Từ, đành phải đồng ý.

Mặc Từ gạt đầu tỏ vẻ đã biết, quay đầu lập tức đi về phía trước.

Tiểu Y muốn đi cùng, lại bởi vì Cầu Tam nương vào trong xe, không thể để lại một mình nàng và phu xe, đành phải iu xiu trở về xe ngựa, hơi nhíu mắt lại, nhìn thân cây khô bị sét đánh, sau đó lại liếc nhìn bóng dáng Mặc Từ. Bóng áo xanh của nàng rất nhanh khuất sau bụi cỏ, không thấy đâu nữa.

Thì ra Hồng Du ao vẫn có đường, tuy rằng bởi vì cỏ dại cao lớn cơ hồ che đi gần hết, nhưng Mặc Từ vẫn có thể phát hiện ra. Đường rất nhỏ, chỉ một người có thể đi qua, thỉnh thoảng còn xuất hiện chướng ngại vật, ví dụ như một cái rãnh nước nhỏ, một bụi cỏ lớn, một khối đá, nhưng tóm lại đi trên đường này so với việc rẽ cỏ dại mà đi vẫn tốt hơn nhiều. Đi không bao lâu, Mặc Từ phát hiện ra con đường này nhìn có vẻ tự nhiên, nhưng lại là người tạo ra. Trên lá cỏ dại mọc sát bên đường có vết cắt thẳng tắp, hiển nhiên do công cụ sắc bén tạo thành. Hơn nữa, càng đi vào sâu, đường nhỏ lại càng

rộng rãi.

Đến khi Mặc Tử đi đến cuối đường, tầm mắt đột nhiên nhìn thấy một mảnh đất trống trải. Duỗi tay nhặt xuống lá cỏ trên đầu, lại vỗ vỗ bụi đất trên người, nàng nhìn thấy dòng nước chảy đúng như ý nguyện.

Đó là một con sông vô cùng rộng lớn. Thượng nguồn con sông nằm chỗ nàng đang đứng trăm mét về phía bắc bị ngọn núi chèn tạo thành khe hẹp chỉ một con thuyền nhỏ qua được, nhưng từ qua đoạn Hồng Du ao chảy về phía nam lại rộng rãi khoan thai.

Nàng đi đến bờ sông, nhìn về phía nước chảy. Cửa sông chỉ cách nơi này chưa đến hai dặm, vừa ra khỏi cửa sông là mặt sông rộng mênh mông. Kia có lẽ nơi đó mới là Nhã Giang, có thể thấy thấp thoáng vài cánh buồm trắng. Nghi chân đứng thẳng một hồi lâu, nàng mới hiểu vì sao đoạn sông này không có con thuyền đánh bắt cá. Đầu tiên là phương bắc quá hẹp, thuyền lớn từ sông chảy vào, chỉ có thể dừng trước Hồng Du ao mà không thể đi tiếp về hướng bắc. Thứ hai dòng nước đổ về phía nam vô cùng siết, như thiên quân vạn mã, sóng cuộn mạnh mẽ, bình thường thuyền bắt cá nhỏ rất khó đi yên ổn, không vững tay lái rất có thể vọt tới cửa sông.

Thấy rõ ràng được điểm này, cũng là lúc trò chơi tìm kiếm bảo vật chấm dứt, hai tay trống trơn trở về, nhưng nàng vẫn còn nghi vấn ở trong lòng. Vì sao Hồng Du ao lại trở thành tổ nghiệp làm giàu của Cầu gia? Nơi này nhìn qua không thể làm ruộng cũng không thể đánh bắt cá, tổ tiên của Cầu Tam nương rốt cuộc làm nghề gì ở nơi này để gây dựng lên Cầu gia sau này? Còn nữa, nếu có thể kiếm tiền, vì sao sau này nghề nghiệp ấy lại bị bỏ cơ chứ?

Nghĩ không thể ở lâu, nên đi trở về nhưng hai chân lại không tự chủ bước về phía trước, vòng qua nửa bụi cỏ nàng thấy được một con đường nhỏ khác, độ rộng cũng như thế, lá cỏ bên đường cũng có vết cắt. Nàng do dự một chút, sau một lúc nhớ đến khẩu hiệu của trò chơi tìm kiếm bảo vật “không vào hang cọp làm sao bắt được cọp con”, rốt cục cũng bước vào con đường mòn không biết dẫn đi đâu kia.

Đã chuẩn bị trước tâm lý, nhưng con đường này ngắn đến bất ngờ, mới đi được khoảng mười bước, trước mắt đã xuất hiện quang cảnh, mà cảnh trước mắt lại làm cho nàng hơi ngẩn người.

Một gian phòng dùng đá xây lên, có cửa lớn cửa sổ. Bao quanh nhà là một bức tường thấp xây bằng đá và cỏ khô, bên trong bức tường có đám gà vịt lục tục chạy quanh, chỉ khoảng mười con gà và hai ba con vịt. Cách đó không xa, có một vườn rau nhỏ, xanh xanh hồng hồng. Bên cạnh vườn rau lại có một ao nước nhỏ, vốn còn thấy số vịt không cân đối với số gà, thật ra là có hơn mười mấy con vịt đang bơi dưới ao.

Mới đầu Mặc Tử còn tưởng mình nhìn nhầm, nhưng nháy mắt mấy cái, hình ảnh căn nhà đơn sơ mà ấm áp kia vẫn lảng lảng đứng lặng chỗ đó.

Mặc Tử tiến lại gần, nhẹ nhàng đẩy cánh cổng gỗ, cao giọng hỏi, “Có người ở nhà không?”

Đáp lại nàng chỉ có tiếng gà mái cục tác, còn có tiếng vịt cạc cạc.

Xem tình hình này, trong nhà nhất định có người ở, lại không biết là người nào. Nàng bước vào trong sân, hỏi một lần nữa, “Có người ở không?”

Vẫn không có ai trả lời.

Mặc Tử cho rằng người đã đi ra ngoài, Cầu Tam nương muốn nàng nhanh chóng trở về, cũng không thể kéo dài thời gian, vì thế xoay người định rời đi. Đột nhiên, khước mắt lại liếc thấy hai búi tóc sừng dê trốn sau sừa sỏ.

Đó là một bé gái béo mập, đôi mắt không lớn, lại vô cùng linh động, tránh ở phía sau cửa sổ nhìn chằm chằm nàng. Tuổi còn rất nhỏ, đại khái chỉ khoảng ba bốn tuổi.

“Tiểu cô nương?” Mặc Tử gọi một tiếng, lại thấy mình giống như bọn buôn người không có ý tốt, vội vàng nở nụ cười thân thiết, giọng điệu càng dịu đi, “Em gái, cha mẹ có ở nhà không?”

Đứa bé lắc đầu, hai lọn tóc vỗ vỗ vào khuôn mặt nhỏ nhắn, đứa bé vươn tay bàn tay nhỏ bé bắt lấy, lại chạy ra khỏi nhà đá, liên tục gọi, “Ông nội, ông nội.”

Mặc Tử theo hướng nhìn lại, thấy một lão nhân gia một tay cầm cái liềm, một tay xách rổ rau xanh, mặc một bộ quần áo ngắn màu nâu đầy miếng vá, nước da ngăm đen, mà chòm râu lại trắng như cước, đầu tiên liếc nhìn nàng, sau đó lại cười ha ha đem liềm bỏ vào rổ, một tay ôm bé gái lên.

“Nữ Nữ thực ngoan, đợi ông nội rửa tay xong, chúng ta sẽ đi ăn cơm, được không?” Giọng nói của lão nhân âm vang, tinh thần quắc thước.

“Nữ Nữ không muốn ăn rau xanh, muốn ăn trứng gà, như vậy Nữ Nữ mới có thể cao lớn giống ông nội.” Đứa bé tỏ vẻ nghiêm túc nói.

“Được rồi, nhưng trứng gà này không phải để chúng ta ăn, phải đem lên trấn bán. Chờ cuối tháng ông nội lấy được tiền sẽ lại mua trứng cho Nữ Nữ ăn.” Lão nhân từ ái chọc chọc cái trán của đứa bé.

Có trứng gà, vì sao còn muốn mua nữa? Thật kỳ quái.

Mặc Tử mở miệng, “Lão nhân gia, xin hỏi nơi này có phải là Hồng Du ao hay không?” Tuy rằng trên tấm bia đá viết rõ ràng như thế, có điều có người ở đây, vẫn nên hỏi một chút.

Lão nhân đặt rổ lên trên bờ tường, lại nhắc bé gái lên trên ghế đầu ngồi vững, lúc này mới quay đầu lại, “Nơi này là Hồng Du ao, có điều chỉ có ta và cháu gái ta ở, người đi làm chỗ rồi đứng không?”

“Nếu là Hồng Du ao, thì ta sẽ không làm.” Lão nhân này thấy nơi đây hoang vắng, cho rằng không có chủ, mới dựng nhà ở đây sao? Nếu để Cầu Tam nương biết, chắc chắn sẽ đuổi người đi. Cho dù nơi này không thể kiếm tiền là một chuyện, nhưng để cho người ta ở không lại là một chuyện khác. Bởi vậy Mặc Tử muốn hỏi rõ ràng một chút.

“Người là ai? Đến Hồng Du ao làm gì? Ta nói trước với người, nơi này không bán.” Lão nhân nghe thấy nàng có ý tìm tới đây, bắt đầu trở nên lạnh lùng.

Ở không đất của người ta còn nói không bán? Mặc Tử ngẩn ra, thốt lên, “Ta không phải đến mua. Hồng Du ao thuộc về chủ nhân của ta, hôm nay ta theo chủ nhân đến xem. Không biết lão nhân gia ngài là ——” là người nào mới đứng

“Người nói Hồng Du ao là thuộc về chủ nhân của người?” Trên mặt lão nhân hiện thân sắc kích động, hai tay có chút xoắn xuýt không biết đặt nơi nào, cuối cùng chà xát vào nhau, bước lên hỏi: “Xin hỏi nhà chủ nhân của người họ gì?”

“Họ Cầu, hiện ở Lạc thành.” Nhìn biểu hiện thế này có vẻ không giống chiếm đất.

“Đúng vậy đúng vậy” Miệng lão nhân mở lớn, liên tục gật đầu, “Hồng Du ao chính là của họ Cầu, chuyện này hiện tại không có mấy người biết được. Tiểu ca vừa nói cùng chủ nhân đến?”

“Đúng thế.” Mặc Tử nhìn lão nhân không giống làm bộ.

“Tổ tiên của tiểu nhân lấy họ theo chủ nhân là họ Cầu, sau đó chủ nhân xuôi nam, để lại tổ tiên của tiểu nhân ở đây canh giữ Hồng Du ao. Tiểu nhân tên là Cầu Đại Đông, xin tiểu ca đến thăm báo với chủ nhân một tiếng, để cho tiểu nhân có thể gặp chủ nhân một lần, để sau này xuống hoàng tuyền, còn có thể báo lại với tổ tiên một tiếng.” Lão nhân khẩn cầu Mặc Tử.

Có thể lấy họ theo họ chủ nhân chứng tỏ rằng tổ tiên của người này vô cùng được chủ nhân yêu mến. Mà được để lại trông coi tổ nghiệp của chủ nhân, mấy đời chưa từng rời khỏi, phần trung nghĩa này quả thực là đáng quý.

“Lão nhân gia, vậy ngài đi theo ta. Chủ nhân đang chờ ở chỗ bia đá.” Mặc Tử đương nhiên sẽ dẫn người đi gặp Cầu Tam nương, bởi vì chắc chắn Cầu Tam nương cũng nhất định giống như nàng tò mò đến tột cùng trước kia Hồng Du ao này đã trải qua chuyện gì.

Cầu Đại Đông lập tức thu dọn một chút, đưa cho Nữu Nữu một cái bánh lớn, sau đó ôm Nữu Nữu cùng Mặc Tử đi ra khỏi đường nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Chương Sự (Hố)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 19: Tổ Nghiệp Sáng Lạn (Tứ)

Cầu Tam nương sao có thể ngủ được, nằm trong xe cảm thấy vô cùng bức mình. Một khu đất rộng lớn như vậy, lại không không thể trồng trọt kinh doanh cái gì. Năm khó chịu, ngồi dậy gầy bần tính cũng không cảm thấy hứng thú. Chung quy không thể trách phụ thân, nên đành phải đem trách nhiệm đổ lên đầu Trương thị, trong lòng suy nghĩ, nếu bà ta ngay cả một cửa hàng tơ lụa cũng không chịu cho, phụ thân đâu đến nỗi giao cho nàng kẻ đất vô dụng này.

Nàng bức bối chờ đợi, căn bản không có nhẫn nại, vài lần hỏi Tiểu Y ở bên ngoài xem người đã về chưa.

Hỏi vài lần đều nhận được đáp án phủ định, cuối cùng Cầu Tam nương vén rèm cửa nói với Tiểu Y, “Nói là để ta nhắm mắt một chút trước khi ta ngủ sẽ trở lại. Mà bây giờ mơ cũng mơ xong rồi, người đâu?”

Tiểu Y vô tội nhìn Cầu Tam nương, một chữ không nói. Phải nói thế nào đây? Chẳng lẽ nói, tiểu thư ngài nói dối, ngài nằm một lát lại ngồi một lát, căn bản không ngủ sao

Cho nên, im lặng là tốt nhất.

“Đi bao lâu rồi?” Không có người đáp lại không có nghĩa là Cầu Tam nương cứ thế bỏ qua.

Chuyện này có thể đáp. Tiểu Y ngẩng đầu nhìn vị trí mặt trời, đánh giá một chút, đáp: “Nửa canh giờ.”

“Nàng ta định ở đó ăn cơm trưa rồi mới trở về thì phải.” Cầu Tam nương nói đến cơm lại bắt đầu cảm thấy đói bụng, cũng không còn sức lực tiếp tục phê phán nữa, kéo túi vải hai quai của Mặc Tử, lấy ra hai hộp điểm tâm, “Tiểu Y, người cũng ăn một chút đi.”

Tiểu Y vào trong xe, Cầu Tam nương đem điểm tâm chia làm hai phần, một phần cho Tiểu Y, nhưng nàng không nhận.

“Sao thế? Không phải người thích ăn ngọt sao?” Cầu Tam nương kỳ quái.

“Mặc Tử cũng chưa ăn gì.” Tiểu Y trả lời như vậy.

Cầu Tam nương cong miệng, “Ai biết. Bản lĩnh của nàng ta lớn như vậy, chưa biết chừng đã bắt được thỏ ở trong bụi cỏ, nướng ăn no rồi cũng nên. Người thương nàng ta, thì để lại phần của mình cho nàng.”

Tiểu Y rất hiểu tính tình của tiểu thư nhà mình, khi đói bụng sẽ chẳng để ý lời nói, vì thế yên lặng đem phần của mình san ra một nửa.

Cầu Tam nương nhìn động tác của Tiểu Y, bỏ một chiếc bánh hạt vừng vào bên trong, cũng không nói thêm gì nữa.

Hai người ăn sắp xong, thì nghe thấy Tiểu Y nói một câu: “Đã trở lại”, sau đó lập tức chui ra khỏi xe. Chốc lát nghe thấy giọng nói của Mặc Tử, là phải phu xe đến trong thôn chờ một chút.

Cầu Tam nương nghĩ thầm, đuổi phu xe đi như thế, chẳng lẽ thật sự nhặt được bảo vật? Nhấc tay vén rèm cửa, khom người từ bên trong đi ra, lúc này chân cũng đặt xuống đất. Đến khi nhìn lại ngoại trừ Mặc Tử còn có một già một trẻ. Thì ra Hồng Du ao này cũng có người ở.

Mặc Tử thấy phu xe đi xa, mới nói với Cầu Đại Đông, “Đông bá, đây là chủ nhân hiện tại của Hồng Du ao.” Vấn đề giới tính của Cầu Tam nương sẽ do Cầu Tam nương quyết định có nói hay không, nàng không muốn nhiều lời.

Cầu Đại Đông vội vàng buông Nữu Nữu ra, kéo đứa nhỏ cùng nhau đập đầu trước Cầu Tam nương.

“Sao lại thế này?” Cầu Tam nương không hiểu được.

“Tổ tiên của lão bá này là do Cầu gia để lại trông giữ Hồng Du ao, tên lão bá là Cầu Đại Đông. Đây là cháu gái của lão bá, tên Nữu Nữu. Hai người hiện tại đang ở nhà đá gần bờ sông.” Mặc Tử đứng ở một bên giải thích.

“Hiện tại Hồng Du ao chỉ có hai ông cháu các người thôi sao? Con trai và con dâu của người đâu?” Cầu Tam nương không ngờ lão tổ tông còn để lại gia phó ở đây. Có điều như vậy cũng tốt, có thể hỏi rõ ràng mọi chuyện.

“Việc này ——” Cầu Đại Đông ấp a ấp úng, ánh mắt dừng lại ở trên người Nữu Nữu.

Mặc Tử nhận ra được điều này. Trong lòng biết lão nhân không muốn cháu gái nghe thấy chuyện có liên quan đến cha mẹ, cho nên bảo Tiểu Y đưa Nữu Nữu đi lấy điểm tâm ăn.

“Hồi bẩm thiếu gia, Nữu Nữu không phải cháu gái ruột của ta, là vài năm trước có người bỏ lại trên đường, được ta nhặt trở về.” Cầu Đại Đông vẫn đang quỳ, “Không dám giấu giếm chủ nhân, ta cũng là con nuôi của cha mẹ ta.”

Nhưng hắn vẫn trung thành canh giữ ở nơi có thể cả đời không thấy được chủ nhân, thậm chí có thể nói căn bản không phải là chủ nhân của hắn.

Mặc Tử không biết, trên đời thực sự có người thành thật như vậy, vì lời của cha mẹ và tổ tông mà cẩn thận tỉ mỉ chấp hành, chưa bao giờ suy nghĩ đến cuộc sống của mình vốn có thể khác đi.

“Đông bá, xin đứng lên đi.” Ngay cả Cầu Tam nương vốn luôn khôn khéo cũng cảm thán hiếu nghĩa của vị lão bá này, nàng vốn không quá tin tưởng thân phận thật sự của đối phương, những nghe xong những lời này thì không thể tiếp tục nghi ngờ nữa, vội vàng nâng người dậy.

Có ai cam nguyện làm nô bộc?

Cầu Đại Đông chưa từng nghĩ có ngày hôm nay, một mắt tang thương ẩm ướt, dùng tay áo lau đi, nghẹn ngào nói, “Sau khi tổ tiên của tiểu nhân qua đời, những đời còn lại của nhà tiểu nhân chưa có người nào gặp mặt chủ nhân, nay ta có thể gặp được, nói vậy bọn họ ở dưới cửu tuyền cũng rất vui mừng. Không biết lần này thiếu gia định ở kinh thành lâu dài, hay chuẩn bị phải đi?”

“Đông bá, người không cần gọi ta là thiếu gia.” Cầu Tam nương liếc mắt nhìn Mặc Tử. Đuổi khéo phu xe đi, là để nàng thừa nhận thân phận nữ nhi đi?

Mặc Tử cũng nhìn lại Cầu Tam nương, mỉm cười.

“Thế... thế phải gọi là gì?” Cầu Đại Đông khó hiểu.

“Khế đất của Hồng Du ao đã được phụ thân chuyển cho ta làm của hồi môn, người gọi ta là tiểu thư là được.” Cầu Tam nương thu ánh mắt lại, cười cười với Cầu Đại Đông.

“Tiểu... Tiểu thư?” Cầu Đại Đông lắp bắp, “Nhưng... nhưng đây là tổ nghiệp!”

Từ xưa đến nay tổ nghiệp chỉ truyền cho nam không truyền nữ.

“Trước kia là tổ nghiệp, hiện tại là của hồi môn.” Mặc Tử bổ sung, “Đông bá, ngài và cháu gái của ngài nay cũng trở thành của hồi môn của cô nương chúng ta. Hiện tại cô nương được gả lên kinh thành, các người xem như có chỗ dựa.” Nếu người ta đã không có ý muốn tự do, vậy thì đi theo Cầu Tam nương cũng không tệ.

“Nói nơi này là tổ nghiệp, nhưng ta lại thấy chỉ là một mảnh đất hoang phế, không gây dựng được nghề nghiệp gì. Đông bá, Hồng Du ao này vốn dùng để làm gì? Điền trang hay là ngư trường?” Cầu Tam nương hỏi vấn đề mà nàng và Mặc Từ cảm thấy tò mò nhất.

Từ sâu trong nhận thức của Cầu Đại Đông chính là chủ nhân nói cái gì sẽ là cái đó. Tổ nghiệp biến thành của hồi môn, hẳn cũng chỉ có thể nghe theo. Khi nghe thấy câu hỏi của Cầu Tam nương, hẳn có hơi sững sốt một chút.

“Cô nương không biết sao? Hồng Du ao không thể trồng hoa màu, nước sông chảy xiết cũng không thể đánh bắt cá. Tổ tổ tổ...” Không không rõ là vị nào, hơn nữa Cầu Đại Đông: “Có lẽ là ông tổ của cô nương, năm đó từng ở chỗ này mở một bãi thuyền nho nhỏ, chuyên tạo thuyền bắt cá cho người ta và loại thuyền nhỏ. Bởi vì tay nghề tốt, sản xuất thuyền vừa bền lại chạy nhanh nên làm ăn khá phát đạt. Sau đó kinh thành rối loạn, chủ nhân mới dẫn toàn bộ người nhà về phía nam. Sau này có gửi thư đến, nói con cháu của chủ nhân không muốn tiếp quản chuyện làm ăn của bãi thuyền, muốn tổ tiên của tiểu nhân ở lại nơi này canh giữ, sợ tương lai Cầu thị có gặp tai nạn gì, vẫn còn của làm vốn ban đầu.”

Mặc Từ nghe Đông bá kể lại, sắc mặt trầm tĩnh, nhưng trong lòng lại phạm phùng.

Bãi thuyền? Hồng Du ao này có địa hình bên trên cao, ở giữa có ao lớn, mặt sông rộng rãi, sông chia khúc, có những vùng sông móm hẳn vào đất liền tạo nên hình vịnh nhỏ, đừng nói là tạo thuyền nhỏ, cho dù muốn tạo thuyền vượt biển cũng hoàn toàn khả thi.

Nơi này, quả thực chính là một địa phương hoàn mỹ để tạo bãi thuyền. Ấy thế mà nàng lại không nghĩ ra.

Bạn đang đọc truyện *Chương Sự (Hố)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 20: Tổ Nghiệp Sáng Lạn (Ngũ)

“Bãi thuyền?” Phản ứng của Cầu Tam nương lại hoàn toàn khác Mặc Từ, nàng vốn không ôm hi vọng với Hồng Du ao, sau khi nhìn thấy Cầu Đại Đông còn tưởng rằng nơi này có bí mật gì, ai ngờ lại là công trường tạo thuyền. Khó trách con cháu Cầu thị sau này không chịu kế thừa, phụ thân nàng thường xuyên lên kinh thành xem các cửa hàng, cũng chưa bao giờ thấy tới nơi này.

“Tiểu nhân nghe ông nội nói, khi đó Hồng Du ao rất bận rộn, từ sáng đến tối đều là tiếng gỗ.” Cầu Đại Đông không nhận thấy sắc mặt càng lúc càng đen của Cầu Tam nương.

Cầu Tam nương không kiên nhẫn vẫy vẫy tay, “Đông bá, được rồi, ta không biết gì với chuyện chế tạo thuyền, nghe nói tiếng gỗ cũng đau đầu.”

Cầu Đại Đông vốn đang hưng phấn kể lại, nghe thấy Cầu Tam nương nói vậy lập tức hỏi, “Tiểu thư, như thế ngài có định xây dựng lại bãi thuyền một lần nữa hay không?”

“Chỉ sợ khó. Người cũng biết tình thế hiện nay. Nghề tạo thuyền hoàn toàn do triều đình nắm trong tay, chế độ quản lý với bãi thuyền tư nhân rất nghiêm ngặt, khó mà xin được giấy tờ mở bãi thuyền. Hơn nữa, không phải người trong nghề, thật sự là không dám đương nổi.” Cầu Tam nương đối với nghề tạo thuyền quả thật không biết chút gì: “Hơn nữa ta thấy nghề nghiệp này không kiếm được bao nhiêu lợi nhuận.” Cùng lắm cũng chỉ một chút.

“Tiểu thư, tiểu nhân có giấy tờ hành nghề.” Một câu nói của Cầu Đại Đông lại làm cho người ta kinh ngạc.

Mặc Từ đã từng lên tạo thuyền bầu dục, bởi vậy đối với nghề tạo thuyền cũng coi như có chút hiểu biết. Cầu Tam nương nói quả thật không sai, nghiệp tạo thuyền luôn do triều đình nắm giữ, cũng giống như công ty quốc doanh ở hiện đại.

Bởi vì, thủy vận là nền tảng lập quốc quan trọng nhất, đặc biệt trong bối cảnh bốn nước lấy sông mà phân chia lãnh thổ này, lấy sông làm giới hạn, một khi chiến tranh, thủy chiến chính là trận mở màn, cho nên kỹ thuật tạo thuyền mạnh yếu, cũng quyết định sức mạnh của một quốc gia. Các quốc gia đều lấy việc phát triển nghề tạo thuyền làm trọng tâm, mà Đại Chu trong lĩnh vực này là nước dẫn đầu, những thuyền tốt nhất gần như đều tập trung trong tay công bộ. Cũng bởi vậy, điều kiện để dân chúng có hành nghề vô cùng hà khắc, những người có thể chen chân vào nghề nghiệp này vô cùng ít. Mà mặc dù có thể mở được bãi thuyền, nhưng tìm được thuyền công tốt gần như là chuyện không có khả năng. Những thuyền công ưu tú đều được công bộ thu nhận hết rồi. Cho nên, công nghệ tạo thuyền của dân gian vô cùng lạc hậu, không thể so sánh với thuyền của công bộ.

Mặc dù hoàn cảnh hà khắc như thế, nhưng Cầu Tam nương vẫn nói sai một chuyện. Đó là lợi nhuận tạo thuyền không hề nhỏ chút nào. Chẳng những không nhỏ, còn vô cùng lớn.

Đầu tiên, nhu cầu về thuyền tương đối nhiều. Những bãi thuyền chính thức tuy là rằng có công nghệ tốt, nhưng bọn họ chủ yếu tạo ra thuyền quan, cũng ưu tiên những đơn đặt hàng của quan gia. Mặc dù tiếp nhận đơn hàng của dân chúng, nhưng người mua đều phải đi cửa sau, hơn nữa hiệu suất làm việc quả thực không thể khen tặng. Có thể khẳng định như thế bởi vì trước khi Mặc Từ tạo ra thuyền bầu dục từng mang bản vẽ đến bãi thuyền ở Lạc thành muốn thuê làm, thế mà bọn họ muốn nàng phải đợi ba tháng. Sau đó nàng đi tìm thợ lẻ đến giúp đỡ, chỉ hai mươi ngày đã hoàn thành. Sẽ có những người giống như nàng sợ tốc độ làm việc của bãi thuyền quan gia quá chậm, hoặc là những người không thể đi cửa sau vẫn sẽ tìm đến bãi thuyền của dân gian.

Điều này sẽ đưa đến cơ hội tiềm tàng thứ hai, bởi vì bãi thuyền của tư nhân chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

Toàn bộ Lạc Châu cũng chỉ có hai nhà. Mặc Tử đi tìm một nhà hời, công nghệ vô cùng bình thường nhưng chuyện làm ăn lại vô cùng tốt, mà giá thành so với bãi thuyền của quan phủ còn cao hơn, bạc Cầu Tam nương đưa cho nàng để mua thuyền căn bản không đủ. Có điều đối với người mua bình thường mà nói, không có lựa chọn khác, có đất cũng đành phải chấp nhận. Thị trường này, dường như là không thể cò kè mặc cả.

Vì sao?

Kể cả bãi thuyền của quan gia và của tư nhân thì số lượng bãi thuyền cũng không nhiều, đối mặt với nhu cầu rất lớn. Người mua muốn cò kè mặc cả, vậy thì mời người đi tìm nhà khác. Có điều bọn họ cũng chắc chắn rằng người mua sẽ không tìm đến nhà khác. Thời đại này giao thông không phát đạt, cưỡi lừa cưỡi ngựa nửa tháng mới tìm được một nhà khác, giả cả vẫn không vừa ý, chẳng lẽ lại đi tìm đến nhà khác nữa? Những người mua được thuyền có thể không để ý đến chi phí đi lại nhưng thời gian công sức bỏ ra thì sao? Cho nên, bạc là việc nhỏ, mà khiến người ta quan tâm hơn là, thuyền tạo ra đi có ổn hay không, đi có an toàn hay không, hàng hóa có thể chất được bao nhiêu, một khi thuyền phát sinh sự cố thì phải làm gì.

Nói tóm lại, Mặc Tử cho rằng, sản xuất thuyền là một ngành sản xuất rất khó tiến vào, nhưng một khi đã vào được, chuyện kiếm lợi nhuận hoàn toàn khả quan. Nếu không, khi nàng và ông chủ của bãi thuyền ở Lạc thành ra giá, đối phương cũng sẽ không thoải mái nói đơn hàng đã nhận kín đến cuối năm năm sau, bảo nàng hai năm nữa lại đến. Diện tích của bãi thuyền kia chỉ bằng một phần năm Hồng Du ao, bình thường chỉ có thể chứa khoảng hai chục chiếc thuyền nhỏ.

Cầu Tam nương không hề hiểu về nghề tạo thuyền, mới nói rằng nghề nghiệp này không có lợi nhuận. Bởi vì thương nhân bình thường không thể hiểu hết về nghề nghiệp này, chỉ thấy quan phủ hạn chế nghiêm ngặt, lại rất ít người chịu bỏ vốn ra kinh doanh loại hình này mới cho rằng không có lợi nhuận mà thôi.

“Đồng bá, ngài cũng biết giấy tờ cho phép hành nghề có thời hạn. Nếu có nộp thuế thì không sao, nhưng ba năm liền không nộp thuế sẽ bị hủy tư cách hành nghề.” Trước mắt, tiền vốn để mở bãi thuyền ít nhất cũng phải ba vạn lượng. Lúc ấy Mặc Tử nghe người ta nói như thế thì cứng lưỡi, về sau đối với nghề tạo thuyền cũng chỉ có thể tiếc nuối đứng trông từ xa, ngược lại âm thầm tạo ra một con thuyền bầu dục như vậy: “Hồng Du ao hoang phế nhiều năm như vậy, có lẽ là sớm quá thời hạn.”

“Không phải, không phải.” Cầu Đại Đông vội vã xua tay, “Lúc trước khi Cầu lão thái gia xuôi nam, đã trả xong thuế, còn để lại bạc cho tổ tiên của tiểu nhân nộp thuế trong vòng mười năm. Bãi thuyền tuy rằng không tiếp tục kinh doanh, nhưng vẫn phải đóng thuế một năm là năm mươi lượng. Hơn nữa nơi này không thể trồng trọt, quan phủ trưng thu cũng vô dụng, cho nên vẫn duy trì đến tận bây giờ. Đầu năm nay mới đổi lại giấy hành nghề, bên ngoài còn được bao bọc cẩn thận. Ta luôn mang theo bên người, sợ trộm vào nhà. Tiểu thư, ngài nhìn xem.”

Nói xong, lập tức lấy từ trong ngực ra một quyển sổ ghi chép.

Mặc Tử nhận lấy, đưa cho Cầu Tam nương.

Cầu Tam nương xem xong, đưa sổ cho Mặc Tử, “Ngươi cũng nhìn xem.”

Mặc Tử vừa mở ra, quả nhiên là ngày tháng của năm nay, bên trên có ấn ký của quan phủ, viết cho phép Hồng Du ao kinh doanh nghề tạo thuyền, kỳ hạn năm mươi năm.

“Có điều, Đồng bá, nếu như chủ nhân chỉ để lại tiền thuế mười năm, sau đó làm sao mà có thể duy trì đến tận bây giờ?” Mặc Tử nhìn rõ hoàn cảnh của hai ông cháu nhà này, thật sự là vô cùng khó khăn, ngay cả trứng gà đều không dám ăn ——

Ngay sau đó, Mặc Tử lập tức hiểu ra.

“Lão thái gia lúc đó cũng đưa cho tổ tiên của ta tiền an cư, cũng phải hơn trăm lượng. Chúng ta đều có thể tự trồng rau, nuôi gà vịt, tuy rằng đất đai nơi này không màu mỡ, nhưng cũng miễn cưỡng có thể tự cung tự cấp. Cho nên không động đến chỗ bạc kia, như thế có thể nộp thuế thêm được hai năm. Chúng ta bán rau bán gà vịt, một năm cũng tiết kiệm được một chút. Lúc này cũng là năm tháng chiến loạn, thuế được miễn giảm không ít. Chấp và lung tung như vậy, lại dựa vào ông trời giúp đỡ, nên vẫn có thể duy trì đến nay.” Lời nói của Cầu Đại Đông đã chứng minh suy nghĩ của Mặc Tử.

“Cô nương, Đồng bá kiệm ăn kiệm dùng, những thứ có thể dùng trong nhà đều bán đổi tiền nộp thuế. Ngay cả trứng gà Nữu Nữu ăn cũng phải bỏ tiền túi ra mua.” Mặc Tử cảm thấy nếu nàng nếu không nói với Cầu Tam nương chuyện này, sẽ bị ông trời quả trách.

Cầu Tam nương cũng không phải người ý chí sắt đá, Hồng Du ao rách nát như vậy, Cầu Đại Đông vẫn kiên trì đến cùng vì một phần tổ nghiệp của gia chủ, nàng thật sự có chút động tâm, “Đồng bá, nhiều năm như vậy, vất vả cho một một nhà các người rồi.”

“Tiểu thư, đây là chức trách của tiểu nhân. Không có Cầu gia, cũng không có tổ tiên của ta, cũng không có Đại Đông ta đây, càng không có Nữu Nữu. Nếu nay tiểu thư đã gả đến kinh thành, giấy tờ này ngài cứ thu lại. Không cần biết tiểu thư có muốn một lần nữa kinh doanh tổ nghiệp hay không, nhưng rốt cuộc có thể trở lại trên tay chủ nhân, lòng ta cũng nhẹ nhõm hơn.” Người thành thực luôn nói những lời từ đáy lòng.

Cầu Tam nương nhìn cuốn sổ trong tay Mặc Tử, tuy rằng cũng biết Cầu Đại Đông có thể duy trì phần tổ nghiệp này đến bây giờ quả thật không dễ, đổi thành kẻ bất lương sợ đã sớm ôm bạc bỏ chạy, nhưng Cầu Tam nương từ trước đến nay chỉ kinh doanh tơ lụa lúa gạo, hoặc là mua điền trang canh tác nông nghiệp, đối với mảnh đất hoang vu cần cỗi này, thật sự nàng không có chút hứng thú nào.

“Đồng bá, chuyện này ta còn phải suy nghĩ thêm. Ngày mai, ta sẽ phải gả vào nhà chồng, chờ tất cả dàn xếp xong xuôi, ta sẽ có sắp xếp cụ thể. Có điều

cho dù có bán, người và Nữ Nữ cứ đi theo ta, không cần lo lắng về cuộc sống.” Có nô bộc như Cầu Đại Đông, Cầu Tam nương sẽ không bạc đãi hần.

“Tiểu thư, tiểu nhân thân phận hèn mọn, cũng chưa từng đọc sách, có điều biết lúc trước tổ tiên của Cầu gia dụng tâm, muốn con cháu đời sau có thể kinh doanh lại nơi này. Nếu tiểu thư cần tiền gấp, hoặc là cảm thấy thuế nộp hàng năm quá cao, tiểu nhân sẽ nghĩ biện pháp, xin đừng bán đi nơi này. Có thể tương lai tiểu thiếu gia, tiểu thiếu gia sẽ có hứng thú, tiếp nhận lấy, coi như là thừa kế tổ nghiệp.” Cầu Đại Đông chưa từng đọc sách, nhưng nói chuyện trật tự rõ ràng, không phải người ngu dốt.

Mặc Từ nghe thấy tiểu thiếu gia, tiểu thiếu gia, cười không ngâm được miệng.

Cầu Tam nương trừng mắt liếc Mặc Từ, nhưng cũng không để tâm đến lời nói của Cầu Đại Đông lắm, chỉ đáp ứng qua loa, “Nếu không trở về thành sẽ muộn, sau này ta sẽ lại đến, người cũng mang cháu gái trở về đi.”

“Tiểu thư, nếu hôm nay đã đến đây, có phải cũng nên bù cho Đông bá chút ngân lượng hay không?” Mặc Từ vẫn chờ Cầu Tam nương tự mình nói ra, nhưng không chờ được. Không biết là tật xấu keo kiệt của vị này phát tác, hay là không nghĩ tới.

“À, đúng rồi, nhưng không thể gọi là bù. Nếu bây giờ nơi này đã trở thành sản nghiệp của ta, tiền thu chi hằng ngày cũng nên do ta tiếp quản.” Có điều, không thể bắt nạt trả những khoản nợ trước kia. Cầu Đại Đông vừa nói, bạc hần có thể nghĩ biện pháp. Đương nhiên, nàng cũng chưa quá đáng đến mức như vậy, “Đông bá, ngày thường dùng tiền mua cái gì, bán gà vịt rau củ lời bao nhiêu người đều ghi vào sổ sách. Cách một khoảng thời gian, nha đầu này sẽ tới kiểm kê.”

“Tiểu thư, tiểu nhân không biết chữ.” Cầu Đại Đông cảm thấy nhiệm vụ này rất khó khăn. Đồng thời lại liếc mắt nhìn Mặc Từ một cái, không ngờ tiểu ca này cũng là nha đầu.

Mặc Từ thật sự là phục Cầu Tam nương rồi, đồ cưới giá trị mấy vạn lượng, còn tính toán chi li từng khoản này.

“Đông bá, vậy ngài mua một cái rương nhỏ, đem tiền cô nương đưa cho đặt ở bên trong, khi cần dùng thì lấy ra, bán được thứ gì kiếm được tiền lại bỏ vào, mỗi lần ta đến, ngài nói cho ta mua bán thứ gì là được. Cụ thể sau này ta sẽ dạy ngài.” Mặc Từ tận tình hướng dẫn.

“Cái này không thành vấn đề, bình thường để dành tiền ta cũng làm như vậy.” Cầu Đại Đông cười ngây ngô.

“Cô nương, đưa cho Đông bá bao nhiêu bạc?” Mặc Từ quay lại hỏi Cầu Tam nương.

“Hai mươi lượng đi. Mười lăm lượng để phòng chuyển xảy ra, năm lượng để cho ông cháu Đông bá tự do tiêu dùng. Về sau mỗi tháng sẽ cho hai lượng. Chờ Nữ Nữ lớn thêm một chút sẽ cấp thêm. Đông bá, tiền bán rau sẽ không cần tính vào, còn có tiền bán gà vịt gì đó người cứ giữ lấy một nửa, dù sao thì cũng là do người tự nuôi.” Đây là Cầu Tam nương đang làm việc thiện sao?

Mặc Từ lấy ra mấy thỏi bạc, hai mươi lượng, nhét vào trong tay Cầu Đại Đông.

Cầu Đại Đông thiếu chút nữa khóc nức nở, liên tục nói cảm tạ chủ nhân, thấy Nữ Nữ vui vẻ cầm bánh chạy lại, vội vàng kéo cháu đập đầu. Hơn nữa, nói thế nào cũng không chịu đứng lên, cho đến tận khi xe ngựa quẹo ở góc biến mất sau bụi cỏ.

Bạn đang đọc truyện *Chương Sự (Hố)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 21: Tài Tử Tiêu Tam (Nhất)

Kiểu hoa ở trong tiếng pháo rung trời được khiêng vào Kính Vương phủ.

Chiều theo thông lệ đón người ở Kinh thành, cỗ kiệu nên dừng lại ở ngoài cửa lớn, tân nương được bà mối công vào. Có điều thông lệ này không thể thực hiện được ở Kính Vương phủ. Bởi vì, quá xa.

Tòa phủ trạch này từ đời đầu tiên của Tiêu gia, bắt đầu từ lão Vương gia xuống dưới đã bốn đời, đều đồng thời ở cùng một chỗ.

Lão Vương gia có ba người con trai trưởng, người con trai thứ hai nhận Hoàng mệnh thừa kế tước vị Vương gia chính là Kính Vương, con trai trưởng và con trai thứ ba ở trong triều được ban tước hiệu văn võ. Bởi vì lão thái gia có chủ trương gia tộc vạn sự hưng vượng, cho nên con cháu không ở riêng. Mà Hoàng Thượng lại tán thưởng đạo trị gia này, cho nên ban thưởng hơn một nửa Chức Văn phụng trở thành phủ của Kính Vương. Cảnh trí rừng xanh hồ bạc, đình đài lầu các, cho dù không ra khỏi Kính Vương phủ cũng có thể thưởng thức được. Cũng bởi vậy, cho dù hai nhà Đại lão gia, Tam lão gia đều ở trong Vương phủ, còn có gần tám trăm tôi tớ, vẫn rộng rãi tự nhiên như cũ. Bình thường qua lại chỗ của nhau, kiêng kiệu là cần thiết, xe ngựa là vội vã, cưới ngửa là khẩn cấp.

Kính Vương phủ chia làm ba viện. Kính Phương viện là chủ viện, Kính Vương gia và Lão Vương gia lão Vương phi ở đây. Hoa Minh viện là phòng lớn, Huệ Hi viện là nơi ở của những người còn lại.

Con cháu họ Tiêu đời thứ ba, con thứ cũng có thể ở trong phủ, nhưng một khi thành thân, nhất định phải chuyển ra ngoài sống. Đây cũng là cách làm của đại bộ phận quý tộc quan gia.

Hôm qua Lý thị giảng giải cho Cầu Tam nương và bốn nha đầu các nàng suốt một canh giờ về chuyện ở Kính Vương phủ, có điều Mặc Từ chỉ nhớ được những điều này. Không phải bởi vì trí nhớ nàng kém, mà là những chuyện khác nàng cảm thấy không hứng thú. Ví dụ như, danh vị Vương gia tại sao không truyền cho con trai trưởng? Bởi vì ai ưu tú sẽ truyền cho người đó. Mặc dù chuyện này đối với cô nhân không quá hợp lẽ thường, nhưng đối với Mặc Từ mà nói, bảo thủ không chịu thay đổi thông lệ truyền lại danh vị cho con cháu mới có vấn đề. Lại ví dụ như, hậu viện của Tiêu gia nhìn bên ngoài có vẻ hòa thuận nhưng thật ra vẫn có lời đồn không tốt. Chuyện này không phải càng vô nghĩa sao? Những nơi có người là có chuyện bất quá, huống chi là một nơi phức tạp như trong Vương phủ. Hơn nữa, nàng cũng nhận ra, rất nhiều chuyện về Kính Vương phủ, Lý thị cũng chỉ là “nghe người ta nói như vậy”. Một câu nói truyền qua miệng mười người đến cuối cùng sẽ thay đổi, huống chi chỉ trong một canh giờ mà nói được nhiều chuyện như vậy, chắc chắn là sai lệch rất nhiều.

Còn một Bạch Hà, Lục Cúc nghe rất cẩn thận, Mặc Từ nghĩ lúc ấy nếu nàng chủ động đưa giấy bút đến, có lẽ các nàng sẽ vội vàng ghi chép lại, sau đó đóng sách thành sách, mang theo bên người, khi không có việc gì sẽ lôi ra cùng cố kiến thức, như thế Cầu Tam nương mới có thể biến thành người con dâu được người gặp người thích trong Vương phủ, từ nay về sau hôn nhân mỹ mãn, ái tình như ý.

Thật sự là hoàng đế không vội thái giám gấp, Mặc Từ nhìn Cầu Tam nương, rõ ràng nàng ta cũng là không cảm thấy hứng thú gì, lời nói tiến vào tai này ra tai kia.

*

Nhạc công đi ở đầu đội ngũ, bà mới đi ngay phía sau, tiếp đến là kiệu của tân nương, theo sau kiệu là bốn nha đầu hồi môn, còn có một đội khuôn tám mươi rương hòm cưới, một đội ngũ thật dài.

Đình trước phủ nghe nói là nơi nam nhân trong phủ tiếp khách, nhưng không giống như đình trong Cầu phủ, nơi này ít cây nhiều hoa. Những nơi không trồng hoa đều được trải đá. Phòng ở so với Lạc Châu cũng cao lớn hơn rất nhiều, nhưng đều là nhà trệt. Không gian của cả đình viện rất lớn, rất cao, cột đình sơn đen óng, bên dưới có những song gỗ nhỏ tạo thành rào chắn, quanh song gỗ là hoa nhỏ tươi sáng, cửa đình có vải sa mỏng màu xanh, chỉ cần một cơn gió nhẹ sẽ tung bay.

Nếu nói Cầu phủ thiên về hướng Nam, bởi vậy đình viện có thú tao nhã rất khác biệt của Giang Nam, như vậy tiền đình Kính Vương phủ thật sự là mang đậm phong cách kiến trúc của Đại Đường. Trang nghiêm mà thanh tú, nghiêm túc mà phiêu dật.

“Kính Vương phủ thật là có phong thái.” Trong bốn nha đầu, Lục Cúc theo Cầu Tam nương đi lại ở bên ngoài ít nhất, hơn nữa còn chưa bao giờ đến phương bắc.

Gần năm mươi năm qua, thương nhân và kẻ sĩ ở phương nam tiến về phương bắc an cư tăng nhiều, sinh ra biến hóa trong phong cách chính thể. Kiến trúc phủ Học Sĩ cũng thiên về phong cách Giang Nam, coi trọng độ tinh xảo của lâm viên và lầu các. Bởi vậy, khi các nàng đến nơi đó, không thấy sự khác biệt quá lớn.

Lục Cúc cảm thán với cảnh sắc nơi này là bởi vì mỗi bông hoa ngọn cỏ trong Kính Vương phủ đều có vẻ cuồng ngạo hơn những nhà khác. Có điều, ở trong mắt Mặc Từ, điều khiến nàng thường thức nhất là kiến trúc đậm phong cách cổ xưa từ thời Đại Đường truyền lại, làm say lòng người. Thậm chí nàng còn nghĩ, mặc dù có thể mình không thích người ở nơi này, nhưng đối với Vương phủ này chỉ sợ là không chán ghét nổi. Cũng tốt, hoàn cảnh ảnh hưởng trực tiếp đến lòng người, ít nhất có thể duy trì trạng thái tinh thần tích cực.

Qua đình viện, bắt gặp hành lang rộng lớn đủ cho bốn con ngựa chạy song song, có đường rẽ sang hai bên. Mà nhạc công không rẽ sang bất kỳ hướng nào, đi thẳng về phía trước, tiến vào một cánh cổng lớn dán chữ hi đồ tươi.

Cổng này so với cổng chính ra vào Kính Vương phủ nhỏ hơn một chút, biển gỗ bên trên viết ba chữ vàng, Kính Phương viện.

Nghênh ở trước cửa có quản gia, quản sự, gã sai vặt... mời bà mới đứng lại nói chuyện, bởi vậy đoàn người dừng lại trước cổng.

Bạch Hà quay đầu, về mặt khăn trương lại vui sướng, “Sắp tiến vào trong nội viện của Vương phủ. Lục Cúc, người đừng nhìn đông nhìn tây nữa, để người ta thấy lại nghĩ chúng ta hiếm lạ.”

Lại quay sang nói với Mặc Từ, “Mặc Từ, đề ý đến nàng một chút. Nha đầu kia bình thường thích nhất là xem náo nhiệt, không có người ở bên tai nhắc nhở, chỉ sợ cũng quên luôn hôm nay là ngày nào.”

“Ta sẽ không quên đâu. Yên tâm, thế nào cũng không thể khiến cho cô nương mất mặt.” Lục Cúc hơi dẩu miệng, không phục lắm, cố gắng cam đoan.

Đối với nha hoàn mà nói, ngày tiểu thư xuất giá có lẽ còn trọng đại hơn cả ngày bản thân lên kiệu hoa.

“Bạch Hà, bảo ta trông chừng Lục Cúc, còn không bằng người mau chú ý đến Tiểu Y. Một khi nàng tiến vào vườn sẽ không thấy bóng dáng.” Tiểu Y có thể làm chuyện này mà thần không biết quỷ không hay, có điều lời này của Mặc Từ chủ yếu là muốn làm giảm đi sự khăn trương trong lòng mọi người.

“Ta không thấy cái cây nào.” Tiểu Y cũng quay đầu lại nói, về mặt bất mãn. Có lẽ trong bốn nha đầu, nàng là người duy nhất không có hứng thú với

phong cảnh của Vương phủ.

“Tiểu Y, có biết tại sao nơi này không có cây cối hay không?” Mặc Tử thấy đám người phía trước và bà mỗi vẫn đang trình trọng nói chuyện ở đằng trước, cảm thấy có chuyện gì đó không ổn. Có điều đến hiện tại, dù người ta không chịu cười, hôn sự này vẫn phải tiến hành. Theo đạo lý, khi Cầu Tam nương bước qua khỏi cửa phủ, đã trở thành nàng dâu của Kính Vương gia.

Hoàng Thượng còn nói lão Vương gia có cách trị gia. Cháu trai đã bỏ hai vị chính thê, nếu nay lại hủy một cuộc hôn sự nữa, Mặc Tử thật muốn hỏi xem rốt cuộc có cách ở chỗ nào.

“Vì sao không có cây?” Tiểu Y truy hỏi, “Vì sao không có?” Đối vấn đề mình quan tâm, chẳng những không im lặng ngó lơ, mà còn hỏi lại.

“Bởi vì sợ thích khách.” Ánh mắt Mặc Tử vẫn không rời khỏi đám người đang trao đổi nhỏ nhẻ kia, nhưng cách nói sợ thích khách cũng không phải bịa đặt ra.

“Thích khách đến, đánh đuổi là được, có quan hệ gì đến cây cối?” Tiểu Y một thân võ công, cho nên không sợ trời không sợ đất.

“Nếu như cây ở gần bờ tường, thích khách dễ dàng lên vào phủ. Cây ở trong vườn, thích khách có thể dễ dàng ẩn nấp. Cây càng nhiều, càng có thể che dấu nhiều thích khách, đánh cũng đánh lại. Cho nên, không có cây là tốt nhất.” Ít nhất, không có loại cây lớn rễ sâu lá tốt.

Về mặt Tiểu Y hơi sụp xuống, nói thẳng: “Ta không thích nơi này.”

Giọng nói của bà mỗi ở phía trước bỗng nhiên cao lên, “Ta nói, tân lang không đến, tân nương sao có thể vào cửa được?”

Bạn đang đọc truyện *Chương Sự (Hố)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 22: Tài Tử Tiêu Tam (Nhị)

Trong Kính Phương viện có rất nhiều viện riêng biệt, ngoại trừ lão Vương gia Vương phi và phu thê Kính Vương gia, còn có ba biệt viện lớn nhất là Đình Thảo viện, Duy Phong cư và Vành Cổ trai, lần lượt là chỗ ở của trưởng tử Tiêu Đình, thứ tử Tiêu Duy, và tam tử Tiêu Vành. Ba nơi có đặc sắc khác nhau, trong đó Tịnh Tuyền các của Vành Cổ trai, là địa phương tất cả học sĩ trên Kinh thành đều muốn bước vào. Nguyên nhân bởi vì Tịnh Tuyền các cất giữ hơn một vạn cuốn sách, trong đó có không ít bản sách quý từ trăm năm trước, ngàn vàng khó cầu.

Từ nhỏ Tiêu Vành đã không thích múa đao lộ thương, từ khi bắt đầu hiểu chuyện đã thích đọc sách, cầm kỳ thư họa đều tinh thông. Nhân sĩ Tiêu gia nhiều đời theo võ, cũng không phải không có người tư chất bình thường, nhưng ít nhất vẫn có thể cầm đao thương côn bổng. Nhưng lại có một Tiêu Tam lang, vừa chạm vào binh thư đã ngủ gục, cầm đến binh khí là nhũn tay, chỉ có một thân văn chương. Nếu không phải liên tục bỏ hai vị chính thê, khiến cho Hoàng Thượng giận dữ, phạt hấn biên soạn kho sách, có lẽ hiện tại đã làm đến chức Đại học sĩ.

Tiêu Vành yêu văn, lại không thích múa kiếm hươu đao, cho nên ở góc tây bắc của Kính Phương viện, lấy trúc làm ranh giới, vẽ ra một góc Vành Cổ trai thanh tĩnh. Mà ở bên trong Vành Cổ trai, nơi hắn yêu thích nhất chính là Tịnh Tuyền các. Tiếp theo là chỗ ở tiêu thiếp Kim Ti của hắn —— Tư Ti ốc. Hắn vốn nên ở Mặc Trì cư nơi cùng sinh hoạt với chính thê, nằm tại trung tâm Vành Cổ trai, nhưng lại ngại cách Tịnh Tuyền các quá xa, sau khi bỏ người thê tử thứ hai, hắn đã chuyển tới Tư Ti ốc.

Loáng thoáng nghe thấy tiếng nhạc, thư đồng Thanh Tước của Tiêu Vành gấp gấp chạy quanh Tịnh Tuyền các.

“Công tử, công tử của ta, ngài mau ra đây đi, nhạc hi cũng nghe thấy rồi, kiệu hoa có lẽ đã đến cổng viện.” Mặc kệ Tam nãi nãi sắp vào cửa có thể được sủng ái hay không, chuyện bái đường vẫn không thể qua loa, trường bối ở trên vẫn đang nhìn chăm chăm. Nếu để xảy ra sai lầm gì, đám chạy việc như bọn họ là kẻ đầu tiên gặp xui xẻo.

Cửa gỗ của Tịnh Tuyền các vẫn bất động.

Thanh Tước gấp đến độ hận không thể đi lên đập cửa, nhưng hắn cũng tự biết tính tình của công tử nhà hắn, cửa lớn Tịnh Tuyền các đóng kín, chính là có ý “người không phận sự miễn vào”.

“Thanh Tước.” Một thư đồng khác là Bạch Hộc đã trở lại.

Thanh Tước nhìn về phía sau Bạch Hộc, thấy một bóng người dịu dàng đang đi tới, trong lòng thở nhẹ nhàng ra, vội vàng bước tới, “Ti nương, ngài đến thì tốt rồi. Mau giúp chúng ta khuyên nhủ công tử, nếu ngài ấy không ra tiếp kiệu, người trong Vành Cổ trai ai cũng đừng mong được yên ổn.”

Ti nương – Kim Ti, mặc một thân váy dài màu tím bên trên thêu hoa nhỏ, gấu tay áo lại nổi đoạn màu xanh rêu, không búi tóc, chỉ dùng một chiếc trâm đồng quấn ở sau gáy. Nhìn đến dung mạo, một cặp lông mày nhỏ dài, con ngươi linh động, nụ cười trên môi nhẹ nhàng như mây bay, khí chất xinh đẹp

như hoa lan.

Đó không phải đại mỹ nhân kiều mị rực rỡ, nhưng từ đầu đến chân lại khiến cho người ta thoải mái.

“Mời ta đến cũng vô dụng, ta cũng không thể vào trong Tịnh Tuyền các, chỉ có thể cùng các người ở bên ngoài lo lắng suông thôi.” Kim Ti dừng lại trước cửa gỗ, không duỗi tay đẩy cửa, cũng không cao giọng hô lên như Thanh Tước.

“Ti nương, tuy rằng ngài không thể vào bên trong, nhưng công tử thích nhất là nghe ngài hát khúc. Ngài hát một khúc, công tử nhất định sẽ đi ra.” Thanh Tước sớm đã có chủ ý.

Con người của Kim Ti nhẹ nhàng chuyển động, nói chuyện vẫn nhàn nhạt như trước, “Người nói đã là chuyện bao nhiêu lâu rồi? Nay ta đã là mẫu thân của hai đứa nhỏ, còn có thể làm chuyện như tiểu cô nương hay sao?”

“Ti nương của ta ơi, nếu công tử không ra, làm nhờ giờ tốt, Vương gia Vương phi trách tội xuống, chỉ sợ còn liên lụy oan uổng đến ngài. Không cần biết tân nương là ai, vẫn nên mau chóng bái đường thành lễ mới tốt. Sau này, là chuyện của công tử và nãi nãi, hợp hay không hợp, các trưởng bối cũng không thể trách tội chúng ta? Muốn ta nói, đau dài không bằng đau ngắn, có giận dỗi cũng nên để sau này giải quyết ở trong viện, chứ tuyệt đối không nên chọn ngày hôm nay.” Thanh Tước đã đi theo Tiêu Vành nhiều năm, đối với chuyện ở trong Vành Cổ trai rõ như lòng bàn tay.

Bạch Hộc mới theo hầu Tiêu Vành từ đầu năm, tuổi còn nhỏ, tất cả đều nghe Thanh Tước.

“Lời này của người mà để Tam nãi nãi nghe thấy cứ cẩn thận cái đầu của người.” Kim Ti liếc mắt nhìn Thanh Tước một cái, “Người không biết, còn tưởng rằng trong viện chúng ta xảy ra chuyện gì.”

“Không thể có chuyện gì, ít nhất hôm nay không thể. Ti nương, ngài không hát khúc, vậy có thể nghĩ biện pháp khác hay không?” Thanh Tước đột nhiên không nghe thấy nhạc hi nữa, biến sắc nói: “Nguy rồi, nguy rồi, nhạc hi cũng không thổi nữa, nhất định là tân lang không đến, tân nương tức giận.”

Kim Ti chậm rãi liếc mắt nhìn về phía cổng lớn của Kinh Phương viện, sau đó lại chậm rãi thu ánh mắt trở về, hơi cao giọng nói: “Vành lang, đừng để lỡ giờ lành, chàng mau ra đây đi.”

Bên trong vẫn lặng yên không một tiếng động.

“Xem đi, đã nói là ta đến cũng vô dụng.” Khi Tiêu Vành ở trong Tịnh Tuyền các, chưa bao giờ là một phu quân nhu tình mà nàng có thể làm nũng, cho dù trời có sập xuống, hắn cũng làm theo ý mình.

Cho nên, Kim Ti không thích đến Tịnh Tuyền các. Mà Tiêu Vành cũng không thích nàng đến, hoặc có thể nói, hắn không thích bất luận kẻ nào trong viện tới nơi này quấy rầy.

Tiêu Vành nói, chỉ có người thật sự yêu sách, có thể cùng hắn chia sẻ thú vui đọc sách, mới có thể tiến vào Tịnh Tuyền các. Bởi vậy, hắn thường mời những chi sĩ có tài mà hắn tán thưởng, hoặc là nhóm tri kỷ của hắn đến nơi này ngắm cảnh uống rượu, nghe gió vịnh trăng, nhưng trong đó chưa từng có nữ nhân, cũng không có Kim Ti nàng.

Kim Ti biết, đó là bởi vì trong số chính thể của Tiêu Vành không một người nào có thể được hắn thưởng thức tài hoa. Mà nàng, chẳng qua là may mắn gặp hắn sớm hơn bọn họ mà thôi. Nàng biết cầm kỳ thư họa, do hắn tự tay dạy. Nàng không có năng khiếu trời cho, thắng là vì cố gắng. Mà nguyên nhân hắn hao hết tâm tư dạy nàng, là để đạt được cảm giác thành tựu, cho nên mới yêu mình nàng, phóng túng mình nàng.

Nàng luôn luôn rất thỏa mãn, chỉ cần không uy hiếp đến cuộc sống của mình. Nàng có thể hoàn toàn xem nhẹ quy định không cho bất kỳ người nào vào trong Tịnh Tuyền các cho dù có cả nàng.

“Ta mặc kệ, chàng ấy có đi tiếp tân nương hay không, có quan hệ gì với ta đâu?” Kim Ti quay đầu muốn đi.

Đúng lúc này, cửa gỗ kéo kẹt một tiếng, một bàn tay vươn ra bắt lấy bả vai Kim Ti.

“Tân nãi nãi của nàng sắp tới, sao lại không quan hệ gì với nàng?”

Kim Ti nghe thấy giọng nói quen thuộc, không khỏi vui vẻ, thuận thế ngã về phía sau. Nhưng nàng cũng không thể tiến vào trong phòng như ý nguyện, đã bị một lực đẩy về phía trước.

“Kim Ti, cẩn thận, đứng vững.” Chủ nhân của bàn tay đã đi ra ngoài, tay cũng rời khỏi vai nàng, xoay người đóng cửa gỗ, giao phó Thanh Tước khóa lại.

Kim Ti quay đầu, thấy hắn vẫn mặc một thân áo bào thư sinh, cười dịu dàng như nước, “Vành lang, sao chàng còn chưa thay hi phục, tới cửa dẫn tân nãi nãi vào bái đường thành thân? Sáng sớm ngày mai, ta có thể đến châm trà đổ nước cho hai người, hầu hạ thật tốt.”

“Vừa mở miệng đã thấy mùi dấm chua, quá rõ ràng, đây hình như không phải chuyện ta dạy dỗ.” Bàn tay to khề nhéo cái miệng nhỏ nhắn của Kim Ti, “Chịu đựng một chút, đừng để cho tân nãi nãi nhìn không thoải mái.”

“Thanh Tước, đem hi bào đến đây, Tam gia vừa đi vừa thay.” Đôi tay kia buông Kim Ti ra, người đã bước xuống thềm đá.

Thanh Tước vội vàng lấy hi phục trong hộp đặt dưới hành lang đến, cùng với Bạch Hộc, chạy chậm về phía cửa hình vòm ra khỏi Tịnh Tuyền các.

Kim Ti sững sờ nhìn theo bóng dáng kia, sau khi buồn bã, thì lại rùng mình. Đứng thế, vừa rồi bất tri bất giác yếu đuối, không giống như hấn dạy dỗ. Nàng không thể không có tiền đồ như vậy, nếu hấn không còn yêu thích nữa, nàng và hai đứa nhỏ nên làm thế nào cho phải đây?

“Tam gia, Tam gia, ngài chậm một chút.” Thanh Tước không cao, Tiêu Vành đi ở đằng trước bước một bước, hấn phải bước hai bước.

“Thúc giục cũng là ngại, kêu chậm cũng là ngại. Để nhờ giờ lành, đừng trách ta lỗi ngại ra chịu mắng.” Tâm tình Tiêu Vành hình như rất tốt, bước đi như bay.

“Tam gia, ta thấy Ti nương hình như có chút không vui.” Bạch Hộc còn nhỏ, nói chuyện cũng không suy nghĩ.

Thanh Tước thiếu chút nữa đập đầu hấn, trong lòng mắng, người ta không vui liên quan gì đến ngại? Vừa rồi ở trước mặt Kim Ti xem nhẹ tần nãi nãi, đó là lấy lòng nàng ta. Ở trong Vương phủ này, đạo lý đối nhân xử thế là thứ hấn học nhanh nhất.

“Ồ Tịnh Tuyền các có ba không, cho dù là mẫu thân của ta cũng như thế. Thanh Tước, nói cho Bạch Hộc, tránh để lần sau hấn suy nghĩ thay người ta.” Bóng dáng của Tiêu Vành thành sắc đỏ thẫm, hi bảo đã được mặc vào.

“Bạch Hộc, ngại hãy nghe cho kỹ. Khi Tam gia ở trong Tịnh Tuyền các đóng cửa đọc sách, thứ nhất, người nào đến cũng không mở cửa. Thứ hai, đọc sách thánh hiền, tuyệt không nói dối. Thứ tam, không ra khỏi hoa viên của Tịnh Tuyền các, tuyệt không đồ dành nữ nhân.” Thanh Tước giải thích cho Bạch Hộc.

Bạch Hộc nghe xong, miệng há hốc.

“Há lớn như vậy làm gì, đã hiểu chưa?” Thanh Tước lắc đầu, cảm thấy kẻ này còn phải dạy nhiều.

“Vâng, vâng, Tam gia.” Thật kỳ quái, ngày thường đi theo công tử đến Tư Ti ốc, phu thê vô cùng ân ái, khiến người ngoài nhìn mà ao ước, đến Tịnh Tuyền các lại thay đổi hấn. Nhưng nghĩ lại, có lẽ Ti nương cũng biết điều ấy, cho nên khi hấn mời Ti nương đến Tịnh Tuyền các, Ti nương vô cùng miễn cưỡng.

“Ngươi dạy hấn, ta lại muốn hỏi ngại một chút.” Bóng đỏ không quay đầu lại, bước chân càng lúc càng nhanh, “Nếu biết quy củ, ngại còn tìm Ti nương tới làm gì?”

Cổ họng Thanh Tước nghẹn lại, lắp bắp nói, “Tiểu nhân... tiểu nhân... Lúc đó không có biện pháp nào. Cho nên... chỉ có thể đi tìm Ti nương... nghĩ Ti nương hát khúc có thể khiến Tam gia đi ra.”

“Vành Tam gia ta là chim chóc hay sao? Kim Ti vừa hát ta đã bay ra ngoài?” Nếu không phải sắp muộn giờ, thật muốn quay lại đập đầu hấn một cái.

“Tam gia, ngại không phải chim chóc, ta mới là chim chóc.” Thanh Tước không có cách nào cãi lại, chỉ có thể nhận tội về mình.

“Cũng đúng thật. Một con chim hoàng yến, một con chim tước, bên ngoài hát đến âm ỉ, vốn định xem sách xong, nhưng từ lúc hai ngại hát ở bên ngoài, thật sự không xem nổi nữa.” Trong giọng nói của Tiêu Vành vẫn có ý cười.

“Tam gia vừa đọc được một quyển sách hay sao?” Thanh Tước nghe thấy thế như bắt được sọt dây, không nói đến Kim Ti nữa.

“Không sai. Sửa sang lại thùng sách vài năm trước mua được khi đến Ngọc Lăng, lại tìm được một quyển Ngọc Lăng Hoa Thần truyền, viết vô cùng thú vị. Đáng tiếc, còn vài trang nữa là xong rồi.” Đã đi ra khỏi rừng trúc, nhìn thấy Nhị ca nhà mình đang tiến lại đây, chắc là tới bắt hấn, vì thế vội vàng chạy lên, làm bộ không phải cô ý không tiếp kiệu.

“Hoa Thần truyền?” Loại sách này có hay như thế sao? Thanh Tước đi theo Tiêu Vành từ nhỏ, cũng đã được đọc không ít sách, “Không phải Tam gia không thích xem những câu chuyện về thần tiên quỷ quái sao?”

“Không phải truyền thuyết quỷ thần.” Tiêu Vành thở hơi gấp, thấy đã gần đến chỗ Tiêu Duy, cho nên không nói thêm gì nữa, mà vội vàng giải thích với Tiêu Duy sắc mặt không được tốt, “Nhị ca, ta xem sách nên quên mất chứ không phải không chịu bái đường. Tuy rằng ta cũng không muốn cưới, có điều nếu phụ thân mẫu thân đã ra lệnh, ta cũng không thể bất hiếu.”

Hai người con này của Tiêu gia, chuyện khác thì khó mà nói, nhưng ít nhất đều hiếu thuận.

Bạn đang đọc truyện *Chương Sự (Hố)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 23: Động Phòng Như Thế (Nhất)

Mặc Tử và Lục Cúc được phái đi phát tiền mừng cho đám tiểu nha đầu, vú già, đã trở về. Tuy rằng sắc trời đã tối, nhưng đèn lồng màu đỏ dán chữ hi bốn phía trong phủ lại chiếu vô cùng sáng ngời.

“Chỗ này so với đại viện của Cầu phủ chúng ta còn lớn hơn nhiều.” Bình thường Lục Cúc đã nói nhiều, hôm nay bởi vì không khí vui mừng, càng thêm hoạt bát.

Mặc Tử ừ một tiếng, “Chỗ thì lớn, có điều hình như hơi dốc một chút.”

Lễ bái đường diễn ra ở chủ viện, Mặc Tử là nha đầu bậc hai, không được tiến vào dự lễ. Ở bên ngoài chờ Cầu Tam nương đội khăn voan trùm đầu đi ra, một đường đi theo phía sau, khi nhìn thấy rừng trúc, bà mới nói đằng trước chính là nơi ở của Tiêu tam gia, gọi là Vĩnh Cổ trai. Nghĩ đã đến nơi, ai ngờ còn phải vòng vèo qua không ít lối, cuối cùng mới nhìn thấy một tấm biển ghi Mặc Tri cư. Mặc Tử cảm thấy Vĩnh Cổ trai này dường có chút dốc, mà nơi ở của chính thê Mặc Tri cư lại càng dốc.

Tuy nói Mặc Tri cư rất lớn, có nhà bếp, khuê phòng, thư phòng, mùa đông có thể ở phòng ấm, mùa hè ở phòng mát, còn có hơn mười gian phòng nhỏ, ở giữa viện có một cây cổ thụ lớn, bốn góc có chòi nghỉ mát, vườn hoa, thậm chí còn có một rừng trúc nhỏ, nhưng khi Mặc Tử chỉ vào bờ tường phía tây viện có vẻ cao hơn rất nhiều so với bờ tường ở những nơi khác, hỏi mục mục gác cổng bên ngoài tường là chỗ nào, lại nhận được đáp án là phủ đệ của một nhà khác cũng ở Chức Vân phường.

Người mùi nước son mới, lướt tay qua hành lang điêu khắc gỗ có thể cảm nhận được sự sần sùi của lớp gỗ mới bào. Nhưng qua cửa hi phòng, xúc cảm lại trở nên rất nhẵn nhụi hơn nhiều, là phòng cũ son mới. Nơi này không phải mới xây, mà chỉ xây thêm trên nền phòng cũ. Lấy thân phận nương tử của Tiêu Tam gia, ở chỗ này hiển nhiên là bị lạnh nhạt. Giống như những gì trước khi đến dự đoán, bởi vậy nàng cũng không quá kinh ngạc.

Trong hi phòng, thấp đầy những cây nến màu đỏ. Màn trướng màu đỏ, câu đối đỏ, hồng bao, một phòng màu đỏ rực rỡ.

“Mọi người đi rồi sao?”. Bạch Hà thấy Mặc Tử, Lục Cúc tiến vào, lên tiếng hỏi.

Không giống như Lục Cúc, khi Mặc Tử ở trong phủ không phải người nói nhiều.

“Bạch Hà, bây giờ chúng ta có tiểu nha đầu để sai khiến rồi. Vừa nãy đi phát tiền mừng, người đến nhận cũng không ít đâu. Có khoảng năm sáu tiểu nha đầu sai vặt, hai vú già chuyên quét tước đình viện sửa sang vườn hoa, còn có một mục mục canh cửa.” Lục Cúc không có tâm nhãn, cười đến vui vẻ.

“Không biết là điều đến tạm thời, hay đã là người của chúng ta, dù sao cũng không cần vội vàng sai khiến bọn họ làm việc, chờ ngày mai hỏi qua cô nương rồi nói sau.” Bạch Hà vẫn cẩn thận như trước.

“Tiểu Y, mở cửa sổ ra, khỏi nên làm cay mắt ta.” Cầu Tam nương chẳng những mở miệng, còn duỗi tay kéo khăn voan trùm đầu xuống, “Bạch Hà, lấy chút thức ăn cho ta, đói chết mất.”

“Cô nương, khăn voan không thể tháo xuống.” Bạch Hà vội vàng muốn giúp Cầu Tam nương đội lại.

“Khi tân lang đến, tiểu nha đầu sẽ báo.” Mặc Tử thấy Tiểu Y mở cửa sổ, dựa vào đằng kia tội nghiệp nhìn cái cây duy nhất trong sân, “Tiểu Y, không có cây để treo thì treo nóc nhà cũng được, nóc nhà ở nơi này cái nào cũng cao. À, ta thấy bức tường ở phía tây cũng không thấp đâu.”

Cầu Tam nương thấy Mặc Tử nói thế, cũng hùa theo, “Chờ khi có người đến báo, ta sẽ lập tức đội khăn lên. Bây giờ phải bỏ xuống cho ta hít thở chút không khí, uống chén trà, ăn cái gì đó.”

Mà Tiểu Y xưng phong nhận việc ra ngoài trông chừng, Mặc Tử chỉ kịp nói cẩn thận đừng để người khác nhìn thấy, nàng đã lách người rời khỏi phòng.

Bạch Hà nhìn tiểu thư nhà mình ăn như hùm như sói, lại nhìn bóng dáng vội vã chạy trốn của Tiểu Y, thở dài nói: “Nơi này không phải tiểu viện của chúng ta trong Cầu phủ, không biết có bao nhiêu con mắt quan sát đâu. Cô nương, ngài nên nhắc nhở Tiểu Y một chút.”

“Đừng nhìn nàng có vẻ tùy tiện, thật ra trong lòng đều có tính toán. Các người đã bao giờ nhìn thấy nàng để lộ bản lĩnh trước mặt người khác hay chưa?” Cầu Tam nương cúi đầu ăn, mũi phượng trên đầu dần dần tụt xuống.

“Cô nương của ta ơi, mau ngừng đầu ăn, nếu không để mũi phượng rơi xuống thì rất phiền toái.” Bạch Hà sợ hãi than thở.

Lục Cúc vội vàng rót cho Cầu Tam nương một chén trà, lại bắt đầu nói chuyện bát quái về đại tài tử Tiêu Tam, “Cô nương, bộ dạng của cô gia rất tuấn tú.”

Cầu Tam nương nuốt nốt nửa cái bánh gạo nếp, nháy mắt mấy cái, ngữ khí nghịch ngợm, “Tuấn tú như thế nào?”

“Thì chính là tuấn tú thôi, còn có thể như thế nào?” Lục Cúc không giỏi văn chương, từ ngữ hình dung cũng khuyết thiếu.

“Mặc Tử, người nói xem” Chuyện khó làm đều giao cho nha đầu thông minh nhất này.

Ai ngờ Mặc Tử lại nói một câu, “Ta không thấy rõ lắm, ngoại trừ một thân áo choàng màu đỏ. Chiều cao không kém Nhị gia, có điều gầy hơn một chút.”

“Hai người đứng cùng một chỗ, một người nói tuần tú, một kẻ nói không thấy rõ, ta biết tin ai?” Cầu Tam nương uống một ngụm trà.

“Thế Bạch Hà, tỷ nói xem cô gia trông như thế nào?” Lục Cúc túm lấy Bạch Hà đang nhìn ra ngoài cửa sổ.

Bạch Hà quay đầu lại cười nói: “Cô nương, lần này ngài có thể tin Lục Cúc. Cô gia của chúng ta, lịch sự văn nhã, rất dễ nhìn.”

Mặc Từ nghĩ rằng, loại miêu tả thế này được dùng cho tuấn nam sao? Kinh thành là nơi tụ hội của sĩ tử, nếu lịch sự văn nhã đã là tuấn tú, có lẽ đầy đường đều là soái ca.

Cầu Tam nương cũng không quá chấp nhận lời nói của Bạch Hà, “Tuần cũng được, xấu cũng được, hấn cũng sẽ chẳng thích ta. Không phải hấn chỉ sùng ái thiếp kia sao? Tên là Kim Tỉ thì phải.”

“Cô nương đừng nói thế. Ngài xinh đẹp như vậy, cô gia nhìn thấy nhất định sẽ động tâm” Bạch Hà vội vàng khuyên nhủ.

Mặc Từ cảm thấy lời nói của Cầu Tam nương còn chưa hết, ôm cánh tay chờ xem.

“Nếu như bởi vì ta đẹp mà hấn động tâm, người này tám phần là kẻ háo sắc.” Cầu Tam nương tiếp tục nói, “Như vậy càng không thể động phòng với hấn.”

“Cô... cô nương?” Lục Cúc thiếu chút nữa gọi Cầu Tam nương là cô cô, nghẹn họng không nói nên lời.

“Cô nương, lời này... lời này...” Bạch Hà cũng lấy làm kinh hãi, “Sao cô nương lại nói như thế? Đây chính là động phòng, đợi lát nữa cô gia đến đây, tự nhiên... tự nhiên phải...” Cô nương vẫn chưa gả đi nói loại chuyện này thật sự có chút khó khăn.

“Người ta còn chưa gặp, sao có thể động phòng đêm nay? Ta không muốn.” Cầu Tam nương nói xong cũng đỏ mặt lên, “Hấn muốn động phòng, có thể đi tìm ái thiếp.”

Mặc Từ theo Cầu Tam nương hơn nửa năm, chưa từng thấy vẻ mặt không được tự nhiên giống đứa nhỏ như lúc này của nàng. Thì ra mặc dù kiến thức rộng rãi như Cầu Tam nương, cũng có hội chứng khăn trương trước khi động phòng, sợ thời khắc từ cô gái biến thành nữ nhân.

“Cô nương, không phải ngài đã xem Tố Nữ kinh* rồi sao?” Mặc Từ có chút hứng thú muốn tham dự.

*Tố Nữ kinh: là một tác phẩm cổ điển của Trung Quốc, tương truyền là do nàng Tố Nữ viết. Nàng là một con người rành rẽ nghệ thuật yêu đương và là cố vấn cho hoàng đế về chuyện phòng the.

“Tố Nữ kinh là cái gì?” Bạch Hà không hiểu cái đó và động phòng có quan hệ gì.

“Có phải là cô nương chép kinh quá nhiều không?” Lục Cúc cũng cảm thấy kỳ quái, còn cho rằng Cầu Tam nương mệt.

Khuôn mặt Cầu Tam nương đỏ bừng, quát một tiếng, “Mặc Từ, ngươi thật quá đáng. Ta từng xem Tố Nữ kinh, chẳng lẽ ngươi thì chưa? Là ai quán lấy hỏi ta mượn nhìn, mười ngày mới trả lại?” Cầu Tam nương cũng trực tiếp vạch trần.

“Ta thừa nhận ta đã xem. Nhưng lật xem một chút, thấy không có hứng thú, cho nên tiện tay đặt ở dưới đệm, lại quên mất, đến khi cô nương nhắc nhở mới mang trả.” Mặc Từ quả thực không nhịn được muốn cười.

“Bây giờ ngươi muốn bịa đặt thế nào chẳng được.” Cầu Tam nương hừ nói.

“Rốt cuộc Tố Nữ kinh là cái gì?” Bạch Hà bắt đầu cảm thấy không đúng.

“Chính là ——” Mặc Từ muốn nói.

“Mặc Từ, ngươi dám nói? Nói ra, ngươi cũng không chạy thoát đâu.” Sách này, hai người đều xem qua.

Bạch Hà, Lục Cúc không hiểu ra sao.

Mặc Từ ha ha cười không ngừng. Có người muốn thấy nàng khổ, nhưng nàng lại muốn ở trong khổ tìm ra chút tự tại.

Một cái đường nhỏ, khi mọi người còn chưa phát hiện, đã dần dần rộng mở ở trước mắt Mặc Từ.

Bạn đang đọc truyện *Chương Sự (Hố)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 24: Động Phòng Như Thế (Nhị)

Nền đồ bị đốt cháy hòa tan, sáp chảy xuống chân, sau đó lập tức nguội lạnh đông cứng lại, cũng giống như việc hôn nhân của đại đa số hào môn. Có thể trong căn phòng mà đồ vật nào cũng đại diện cho may mắn này, nhưng trăm ngàn năm qua không có ai phát hiện thật ra nền không may mắn chút nào.

Mặc Từ nhìn hai ngọn nến đỏ cắm song song trên giá, hơi thất thần.

Cầu Tam nương thấy đám nha đầu dường như không nghe vào việc nàng không muốn động phòng, vì thế nói thêm, “Nếu các người không nghĩ giúp ta ý tưởng nào hay một chút, ta sẽ trực tiếp đuổi người đi.”

“Cô nương? Ngài đang nói gì chứ?” Hiếm khi thấy Bạch Hà không coi lời nói của chủ nhân là thật, “Lý phu nhân đã nói, sáng sớm ngày mai, sẽ có mụ mụ tới thu...”

Nói đến đó, Bạch Hà lập tức đi đến bên giường, đem chiếc chăn thêu hoa sen nhẹ nhàng xốc lên một nửa, quả nhiên nhìn thấy ở bên dưới là một tấm lụa màu trắng, thờ dài, xoay người lại chỉ vào giường, “Cô nương, ngài nhìn thấy không? Đây chính là Vương phủ trên Kinh thành, nơi nào cũng sắp đặt quy củ. Sáng mai, sẽ có mụ mụ đến thu tấm lụa này. Nếu nhìn thấy bên trên không có... vết đỏ, cô nương, những người đó sẽ biết rằng ngài không được cô gia sủng ái. Sau này chúng ta phải làm sao?”

Mặc Từ nhìn thấy tấm lụa trắng kia, cả người hơi run, đây là kiểu tập tục gì chứ? Nghe nói, có nhà còn cắt lụa trắng có vết đỏ vào trong rương coi như bảo vật.

Tuy rằng Cầu Tam nương không ghê tởm tập tục này giống như Mặc Từ, nhưng khi nhìn thấy tấm lụa trắng, cũng cảm thấy không được tự nhiên.

“Nghe nói, có người lấy máu gà máu vịt giả bộ.” Mặc Từ nghĩ, cô nhân cũng không phải hồn nhiên như vậy, có những nữ tử trước hôn sự vụng trộm ăn trái cấm, sau đó để đối phó với đêm tân hôn, dùng không ít thủ đoạn, bao gồm cả việc làm bị thương bản thân.

“Mặc Từ, đêm nay người giả vờ ngốc nghếch một chút có được không?” Bạch Hà thật sự vô cùng đau đầu, nàng liều mạng muốn đánh vỡ ý niệm không tốt của cô nương, nhưng có người chủ ý đẩy mình ở bên cạnh, chỉ nói một câu đã khiến chủ ý của nàng trở nên vô ích.

“Mặc Từ, máu gà máu vịt có được không? Chỉ bằng các người đâm vào tay lấy cho ta một chén máu?” Cầu Tam nương tàn nhẫn nói.

Lục Cúc bị dọa trắng mặt, “Cô nương, đừng như thế có được không? Ta sợ máu.” Chỉ sợ chưa đâm vào tay, nàng đã ngất đi.

“Tin ta đi cô nương, máu gà máu vịt hay là máu người, chỉ cần không sử dụng phương pháp đặc biệt, không thể phân biệt được.” Mà loại phương pháp đặc biệt kia, cần đến dụng cụ rất tiên tiến, thời đại này tuyệt đối không có. Về chuyện lấy máu nhận người thân, đem giọt máu nhỏ lên xương người chết, xem có thể hòa vào hay không, căn bản không có căn cứ khoa học.

“Ta đi bắt gà?” Tiểu Y vừa tiến vào phòng lập tức tích cực muốn nhận nhiệm vụ “quang vinh” này.

“Các người đủ chưa?” Bạch Hà cảm thấy mình giống như bị một đám hài tử đùa giỡn, “Máu gà cũng thế, máu vịt cũng thế, máu của chúng ta cũng thế, căn bản vô dụng. Các người coi cô gia là kẻ ngốc sao?”

“Cô gia tinh táo nhất định không ngốc, nhưng một cô gia uống rượu say khẳng định không còn thông minh.” Mặc Từ vẫn còn đùa dai, “Đến buổi sáng hẳn tỉnh lại, nhìn thấy một tấm lụa trắng dính máu, nhất định sẽ cho rằng mình đã động phòng.” Có biết vì sao tiểu thư khuê các ở cổ đại bắt được một con bướm cũng cảm thấy hứng thú không? Bởi vì cuộc sống quá nhàm chán, không có việc gì để làm. Cũng giống như tâm lý lúc này của Mặc Từ.

“Mặc Từ, nhờ đâu cô gia không bị chuốc say thì sao?” Lục Cúc nghe thấy mình có khả năng không bị cắt tiết, tinh thần tỉnh táo lại.

“Đúng, nếu như cô gia vẫn tỉnh táo, làm cách nào để lừa gạt?” Bạch Hà rốt cục tìm được lý do bác bỏ.

“Cho nên mới nói...” Cầu Tam nương quay trở lại điểm xuất phát, “Nếu không muốn lừa gạt, thì mau giúp ta nghĩ biện pháp, không cho hắn có cơ hội động phòng. Như vậy, trách nhiệm là của hắn, không phải của ta.”

Cầu Tam nương không muốn động phòng là sự thật.

Thân là nữ nhân, Mặc Từ có thể hiểu. Đổi lại là chính mình, cùng với một nam nhân lần đầu tiên gặp mặt tiến hành “hoạt động ái tình” như thế cũng chẳng khác gì muốn mạng nàng.

“Bạch Hà, Tiểu Y, Lục Cúc, Mặc Từ.” Từng người được điểm danh, “Ai có thể nghĩ ra được biện pháp, ta thưởng mười lượng bạc.”

Không có người nói chuyện.

Bạch Hà tất nhiên sẽ không vì mười lượng bạc, mà khiến cuộc sống sau này của Cầu Tam nương khó được sủng ái. Lục Cúc rất thích kiếm chỗ bạc này, nhưng đầu óc lại không nghĩ ra được cách nào. Tiểu Y không quan tâm bạc, cũng không thích động não. Mặc Từ, cảm thấy vì mười lượng bạc mà phải phí tế bào não, thật thiệt thòi.

“Chê ít sao?” Cầu Tam nương nói như vậy, bởi vì nàng chỉ nhìn cách Mặc Từ phản ứng, “Hai mươi lượng?”

Mặc Từ phát hiện Cầu Tam nương đang đặt hi vọng vào nàng, “Cô nương, loại chuyện như động phòng, chỉ cần nằm trên giường nhắm mắt là được rồi, đừng quá khấn trương, những chuyện khác đã có cô gia lo.” Thật ra Mặc Từ cũng không có kinh nghiệm, nàng phục vụ trong quân đội từ khi còn rất trẻ, không có bạn trai, bảo thủ thành tính.

“Mặc Từ, ngươi giúp ta, ta giúp ngươi.” Cầu Tam nương nhìn Mặc Từ, biết không dụ dỗ lớn là không được.

“Ý của cô nương là?” Mặc Từ “ồ” một tiếng, không che giấu thần sắc hứng thú của mình.

“Ngươi giúp ta lần này, ta sẽ giảm một năm, thế nào?” Cầu Tam nương biết Mặc Từ muốn nhất thứ gì.

Bạch Hà, Lục Cúc không hiểu ý tứ này, Mặc Từ lại rất rõ ràng. Từ sau lần trước nàng mang lại ba trăm lượng bạc, khế ước mười năm biến thành chín năm. Mà nàng đã theo Cầu Tam được gần một năm, còn tám năm. Lúc này, chỉ cần làm tốt, có thể giảm bớt một năm nữa.

Cầu Tam nương này, thật sự là làm việc bằng tâm ý. Cho nên, việc buôn bán, nàng thành công một nửa thất bại một nửa. Nhưng điều thú vị là, nàng chỉ quan tâm bạc, mà không quan tâm thành bại, trừ phi hạ quyết tâm phải làm, nếu không cho dù có thất bại nàng cũng không quá khó chịu. Một câu thôi, thật sự là người làm việc theo cảm tính, sống theo đúng bản chất của mình. Thời điểm nàng ta keo kiệt, một văn tiền cũng không cho. Nhưng khi tâm tình tốt, vung tay là một năm tự do. Hiện tại, chỉ cần tối nay không phải động phòng, nàng sẽ bớt đi một năm nữa.

Có khi Mặc Từ sẽ nghĩ, Cầu Tam nương nên sống ở triều đại Võ Tắc Thiên, ở thời đại công chúa, hoàng hậu tùy ý làm bậy, mặc cho người khác bình luận thế nào, chỉ cần bản thân vui vẻ mà thôi.

“Cô nương, nói đến chủ ý, ta thực sự không có.” Mặc Từ tiêu phí tế bào não vì ba trăm sáu mươi lăm ngày, nhưng nàng chỉ nghĩ ra một cách, đó chính là dán một tờ giấy bên trên viết “chỉ có tân lang và chớ là không được đi vào” ở bên ngoài cửa. Có điều hậu quả như thế thật sự không thể tưởng tượng.

“Ta thật không ngờ một chuyện nhỏ như vậy có thể làm khó Mặc Từ ngươi?” Cầu Tam nương cũng đã suy nghĩ, nhưng không có cách.

“Chuyện này có vẻ nhỏ, nhưng không thể xử lý tùy tiện. Có thể để Bạch Hà bỏ thuốc mê vào trong điểm tâm, cũng có thể để Tiểu Y đánh cô gia bất tỉnh, hoặc là nói trên người cô nương khó chịu. Những biện pháp này có thể hoãn việc động phòng lại không thể quy trách nhiệm không động phòng lên người cô gia. Nếu làm không tốt, khiến người ta phát hiện ra chúng ta động tay động chân, ngày sau cô nương đối mặt với trưởng bối như thế nào?” Điều là phương pháp không hoàn mỹ.

“Cô nương của ta, Mặc Từ của ta, hai người đừng nghĩ chuyện này nữa có được không?” Bạch Hà thật sự muốn khóc rồi.

Lúc này, nghe thấy tiếng mõ canh ba, yến tiệc có lẽ đã kết thúc.

“Nghĩ đến một năm” Cầu Tam nương vẫn không chịu buông tha. Giống như Mặc Từ là người hiểu nàng nhất, chuyện đã hạ quyết tâm, nàng nhất định phải làm được.

Mặc Từ thật sự bị một năm này kích thích, đầu óc xoay chuyển rất nhanh. Phương pháp có thể khiến chú rể dưới tình huống tỉnh táo mà lại quên đi chuyện động phòng là ——

“Tam Lang của Tiêu gia, là một đại tài tử ngay cả Hoàng Thượng cũng tán thưởng. Thông hiểu kim cổ, cầm kỳ thư họa không cái nào không biết. Tài nghệ đánh cờ cũng không hề tầm thường, có thể đánh cờ ba ngày ba đêm với phương trượng đại sư của Thiên Ân tự. Tài nghệ đánh cờ của phương trượng Thiên Ân tự là nổi tiếng thiên hạ...”

Đột nhiên, lời nói của Lý thị nhảy vào trong đầu Mặc Từ.

Cầu Tam nương không muốn động phòng, kéo dài có lẽ là biện pháp tốt nhất. Mà muốn thuận lợi kéo dài, phải dùng phương pháp Tiêu Tam không bài xích, thậm chí còn cảm thấy hứng thú. Người ở thời đại này không thích nói suông. Mà tuy rằng Cầu Tam nương đọc nhiều sách, thi từ ca phú lại không phải thế mạnh. Muốn lôi kéo Tiêu Tam làm thơ viết phú, đối phương chỉ cần vung tay có thể đánh bại nàng. Nhưng cầm kỳ thư họa của Cầu Tam nương lại rất xuất sắc, nhất là kỳ nghệ ở Lạc Châu có thể xem như khó gặp đối thủ, cũng không biết Tiêu Tam kia lợi hại như thế nào.

Nghĩ đến đây, Mặc Từ lên tiếng, nhưng không quá tự tin, “Cô nương, nghe nói tài nghệ đánh cờ của cô gia rất tốt.”

“Hắn thích chơi cờ sao?” Cầu Tam nương cũng chưa quên phương pháp kéo dài kia, “Bây giờ tài tử thích chơi cờ cũng không có mấy người.”

“Đúng vậy. Một ván cờ, cũng có người chơi ba ngày ba đêm” Mặc Từ tâm nói, mặc kệ phương pháp này có hữu dụng hay không, nếu như thành công, nàng có được một năm tự do. Mà nếu như thất bại cũng không tổn thất gì đến nàng.

Cầu Tam nương nghe thế cũng hiểu được, “Kỳ nghệ của phương trượng đại sư Thiên Ân tự rất cao minh, năm năm khi ta đến trong chùa dâng hương, từng nhìn thấy hắn đánh cờ với người ta. Ta nghĩ, năm năm sau, có lẽ cũng có thể trở thành đối thủ một ván với hắn.”

“Thắng thua không quan trọng, chỉ không biết cô nương có thể kéo dài một đêm hay không?” Loại thú vui như cờ vậy, nếu là hai cao thủ, hoàn toàn có khả năng.

“Như thế còn phải xem tài nghệ của Tiêu Vịnh như thế nào.” Cầu Tam nương cũng không tự tin mù quáng.

“Cũng phải xem bản lĩnh phân chia lòng người của chúng ta.” Mặc Tử đã có chủ ý, muốn tự mình hoàn thiện, “Để Bạch Hà đi chuẩn bị chút điểm tâm, tân lang đến sẽ ăn nửa canh giờ; sau đó để cho Lục Cúc cố ý đánh vỡ đồ sứ, thu dọn mất một chút thời gian; rồi đến phiên nha đầu trực đêm chúng ta đối ca với nhau, nghỉ ngơi nửa canh giờ sẽ lại đổi, thêm thời gian hai người chơi cò, trời rất nhanh sẽ sáng.”

Kéo dài tới lúc này đối với tân lang tân nương mà nói có lẽ ngay cả mắt cũng không mở ra được nói gì đến sức lực động phòng.

Phương pháp có vẻ ác liệt, nhưng hữu hiệu là được.

Cầu Tam nương nghĩ, Tiêu Tam từng có lịch sử chơi cò ba ngày ba đêm, các trường bối có lẽ sẽ không thể làm gì khác. Qua được đêm động phòng, là qua được thời điểm khó khăn nhất, chuyện sau này phải xem mị lực của Kim Ti, có thể làm cho Tiêu Tam không đặt chân nửa bước đến Mặc Tri cư này hay không.

“Có người đến.” Tiêu Y tuyên bố thời khắc động phòng đã đến.

Bạch Hà biết một khi Cầu Tam nương đã quyết định, không thể thay đổi được. Cẩn cẩn môi, đem chăn trải lại, mới quay người, cầm lấy khăn voan ở trên bàn, kêu một tiếng cô nương.

Cầu Tam nương nhìn Mặc Tử, cười: “Nếu kế này có thể dùng được, ta sẽ thực hiện hứa hẹn.”

Lập tức, quay sang nói với ba nha đầu còn lại, “Tối nay ta sẽ không sai khiến gì, các người nghe Mặc Tử điều hành đi.”

Bạch Hà Lục Cúc nói vâng, Tiêu Y gật gật đầu.

“Trách nhiệm thật lớn.” Mặc Tử cũng cười với Cầu Tam nương, “Xem ra, đêm nay chúng ta ai cũng không thể ngủ ngon.”

“Tam gia đến ——” Ngoài viện không nghe được tiếng mở cổng, chỉ thấy tiếng bước chân của tiểu nha đầu từ xa đến gần.

Chỉ chốc lát sau, Tiêu Vĩnh cười cười bước vào hi phòng.

Một thân màu đỏ chập chờn dưới ánh nến, tân nương ngồi ngay ngắn trước giường, hai đại a đầu đứng ở hai bên, có hai nha đầu khác đứng bên cạnh cửa sổ. Bốn nha đầu đồng thời cúi người, giọng nói thanh thúy khiến hấn thoải mái.

“Cô gia.”

Lại không biết, đêm nay dài như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Chương Sự (Hố)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 25: Động Phòng Như Thế (Tam)

Trời bắt đầu sáng.

Tiêu Tam mệt mỏi.

Người không biết còn cho rằng hấn ôm mỹ nhân thiên miên một đêm. Tuy rằng trước đây hấn đã từng có hai lần động phòng cũng không có gì mới mẻ. Nhưng lần này thật sự là, ngay cả bản thân hấn cũng không rõ tại sao mọi chuyện lại thành ra như vậy.

Trước mặt hấn chính là tân nương tử. Mặc dù trước khi cưới hấn đã quyết định cùng người này bảo trì quan hệ kính nhau như khách, nhưng không thể không thừa nhận, Cầu Tam nương này thật sự là mỹ nhân hiếm thấy. Nhìn dung nhan kiều diễm của nàng, trong đầu lại không tự giác mà hiện lên vài câu thơ —— Phảng phất như mây che bóng nguyệt, phiêu diêu như gió bay làn tuyết.

Cũng may, hấn không phải kẻ gặp sắc quên mình, chỉ là nhìn thấy cảnh đẹp ý vui quá mức cho nên quên mất biểu tình lạnh lùng vốn định, biến thành hoàn cảnh như hiện nay.

Hoàn cảnh thế nào?

Mí mắt như muốn sụp xuống, đầu nặng đến nỗi phải dùng tay chống, nhưng trên mặt mỉm cười, suy nghĩ sinh động. Cũng bởi vì một bàn cờ này đã hạ mấu chốt.

Cầu Tam nương là con gái thương gia. Cầu thị ở Lạc Châu là thương hộ nổi danh. Cửa hôn sự này, phụ mẫu hấn có vẻ không vừa ý lắm, hấn cũng

không vừa ý. Bởi vậy hắn đã chuẩn bị sẵn tinh thần tiếp đón một nữ tử khôn khéo đến tấc tấc, lại không ngờ nữ tử này chẳng những xinh đẹp như thiên tiên, lại có kỹ nghệ không thể xem thường.

Nữ tử biết chơi cờ không nhiều lắm, nữ tử chơi cờ giỏi lại vô cùng hiếm có.

Cho dù hắn thừa nhận vị thế tử mới này của hắn tài nghệ cao siêu, nhưng cũng không cho rằng mình sẽ thua nàng. Nhưng bất ngờ là, nàng kiên trì thật sự lâu, không chịu nhận thua cho dù có những lúc thế trận gần như nằm trong tay hắn. Mà hắn, cũng không thể lấy ưu thế áp đảo mà thắng nhanh nàng, từ chênh lệch bốn quân cờ, cho tới bây giờ chỉ có lại hai quân cờ, nghĩ rằng ván cờ đã trở thành trò chơi điền vào ô vuông, không ngờ đối phương lại còn có thể chuyển từ bại sang công kích hắn.

Rất thú vị.

Đối thủ lại là một đại mỹ nhân, khiến cho cuộc chiến giữa hai quân cờ màu đen trắng càng thêm sinh động so với dĩ vãng. Khó trách, Nhị ca và lão huynh Thạch Lỗi đều nói hắn có điềm phúc. Cũng đúng, lấy tiếng xấu bỏ hai thế tử liên tiếp của mình, mà hắn còn có thể lấy được nữ tử mỹ mạo tài năng thế này, thật sự là điềm phúc.

Muốn uống trà tỉnh táo tinh thần, phát hiện trà trong chén đã có chút nguội. Nhưng rõ ràng khi hắn vừa đặt quân cờ xuống vẫn còn nóng. Hay là chính hắn đã không phân biệt rõ ràng được nữa.

“Tam nương, nàng còn muốn nghỉ bao lâu nữa?” Ván cờ này, nàng đã không cần suy nghĩ nữa, trực tiếp nhận thua là được rồi. Tiêu Tam muốn đã kích nàng.

Nhưng, không có người đáp lại hắn.

Đầu ngón tay của hắn rời khỏi chén trà, gương mặt cẩn thận nhìn lại, không khỏi có chút buồn cười.

Tam nương tử của hắn nâng tay chống quai hàm, đặt khuỷu tay lên một góc bàn, tóc đen như mực buông xuống, hai mắt tuy rằng vẫn hơi hé, nhưng thật ra đã ngủ sâu. Hô hấp nhẹ như lông chim, tư thế lại giống con mèo nhỏ.

Hắn đứng dậy, tiến lên hai bước, lại lui một bước, tư thế ngủ của mỹ nhân như vậy thật sự khiến hắn cảm thấy vui thích, có điều nếu duy trì tư thế này, khi tỉnh dậy có lẽ xương sống sẽ rất khó chịu. Nhưng nếu ôm giai nhân lên trên giường, lại không phù hợp với ý tưởng ban đầu của hắn. Bởi vậy, hắn chân chửi một lát, cánh tay duỗi ra lại thu về.

“Cô gia.”

Lúc này, phía sau truyền đến một tiếng gọi.

Tiêu Tam nghiêng mặt nhìn lại, hai nha đầu hồi môn của Tam nương bước vào, đã không phải Bạch Hà, Lục Cúc lúc trước.

Trong đó một nha đầu đáng người yếu điệu, đầu cúi khiến cho người ta không nhìn rõ ngũ quan nói, “Cô gia cần phải đổi trà sao?”

Đám nha đầu này cũng bận bịu mấy canh giờ tới nay, ăn khuya, điếm tâm, trà nước chưa từng gián đoạn, còn có nha đầu không cẩn thận đánh vỡ đồ sứ, vụn sứ bắn tung tóe, đảo mắt trời đã sắp sáng rồi. Nếu hắn nhớ không lầm, mỗi lần bọn họ đều mời hai người ra gian ngoài, hắn còn cho rằng Cầu Tam nương bảo bọn nha đầu vụng trộm đổi quân cờ. Có điều, nếu nha đầu cũng hiểu được cách thức chơi cờ, Cầu Tam nương này thật sự là khó lường.

Bọn nha đầu có thể thay ca, lúc trước khi tiếp khách hắn cũng uống rượu, cho nên choáng váng không để ý kỹ được bàn cờ. Mà sau đó uống trà vào, càng uống lại càng tỉnh.

“Giờ nào rồi?” Tiêu Tam nhìn sắc trời, hỏi.

“Giờ Mão rồi [5 - 7h sáng].” Một hồi nữa sẽ đến giờ ăn điếm tâm. Mặc Tử cho rằng đây là thời khắc mấu chốt, vì một năm tự do sớm, nàng tuyệt đối phải bảo vệ cẩn thận, không thể để cho người ta “sau khi chơi cờ mà loạn tính”.

“Trễ như vậy... sớm?” Sớm hay muộn cũng không phân rõ, Tiêu Tam quyết định ở trước mặt nha đầu của nương tử biểu hiện chút phong độ, duỗi tay ôm lấy Cầu Tam nương, “Nãi nãi của các người ngủ thật đúng lúc, vốn ta đã sắp thắng.”

“Cô gia, cẩn thận tay của cô nương” Mặc Tử vội vàng hô một tiếng.

Tiêu Tam còn không hiểu ý của Mặc Tử, lại thấy Cầu Tam nương ở trong lòng hắn đột nhiên vung tay lên, đánh trúng đầu hắn. Hắn vội vàng lui lại, mà một nha đầu khác này giờ không nói lời nào, vừa vận thay thế vị trí đứng của hắn.

“Tiểu Y, người ôm cô nương lên giường đi.” Mặc Tử phân phó nha đầu kia.

Tiêu Tam thấy Tiểu Y nhẹ nhàng ôm lấy Cầu Tam nương, đặt lên trên giường, còn thay nàng đắp chăn kín mít. Cầu Tam nương lại vung tay lên, có điều nha đầu kia thân mình linh hoạt, hai lần đều tránh thoát được.

“Tướng ngủ của nãi nãi nhà các người cũng thật hoạt bát.” Tiêu Tam đã hiểu được vì sao Mặc Tử nhắc nhở hắn chú ý.

“Chỉ là khi cô nương ngủ, không thích có người di chuyển nàg.” Mặc Tử cúi đầu, trong lòng lại cười lớn. Cầu Tam nương tám phần là giả bộ ngủ, bằng không sao có thể ăn ý với nàng như vậy. Nàng vừa kêu cẩn thận, đã lập tức đập vào đầu Tiêu Tam một cái? “Mặc Tử thay cô nương xin lỗi cô gia. Cô gia không bị đau chứ?”

Sao có thể không đau? Nhưng Tiêu Tam là nam nhân, tuy rằng không thích võ công, nhưng đều sĩ diện, nói không đau, lại đi đến bên giường, thấy tay chân Cầu Tam nương thò ra khỏi chăn, chiếm hơn nửa cái giường.

“Khi nãy nãi của các người ở nhà, cũng ngủ như vậy sao?” Bá đạo, không cho phép người nào nằm cùng như vậy?

“Cô gia, điều này sao có thể? Là vừa rồi Tiêu Y đặt cô nương lên giường không chú ý. Chi bằng để Mặc Tử thu tay của cô nương lại?” Mặc Tử giả bộ muốn tiến lên, miệng lại nói: “Chỉ sợ làm cô nương tỉnh giấc. Cùng lắm chỉ có thể ngủ nửa canh giờ, còn phải đi thỉnh an trưởng bối nữa.”

Tiêu Tam nghe Mặc Tử lẩm bẩm, nghĩ cũng đúng, đành nói: “Thôi thôi, đừng đánh thức nàng, ta ngủ ở phòng cách vách là được.”

“Cô gia, chuyện này sao có thể? Đêm tân hôn đầu tiên, ngài lại ngủ ở phòng khác, rơi vào tai Vương gia Vương phi. . .” Mặc Tử tỏ vẻ vô cùng khó xử.

“Thế phải làm sao? Chẳng lẽ muốn ta ngủ trên đất?” Tiêu Tam nghĩ thầm, ngay từ đầu đã không đủ lạnh lùng, hiện tại giả bộ ác nhân không biết có kịp hay không?

“Ở gian ngoài có giường nhỏ, Mặc Tử sẽ bảo Tiêu Y đi trải chăn đệm, nếu cô gia có thể chấp nhận ——” đầu hơi cúi xuống, thị giác mười lăm độ, che giấu toàn bộ ý cười nơi đáy mắt.

Tiêu Tam không muốn thỏa thuận, đang định phát tay áo mà đi lại thấy nha đầu kêu Mặc Tử đi về phía bàn cờ, đem những quân cờ còn lại trong khay gỗ lấy ra, bắt đầu tính toán quân cờ trắng đen trên bàn cờ.

“Người làm cái gì thế?” Chuyện phát tay áo rồi đi có thể chờ một chút, nhưng thắng thua trên bàn cờ liên quan đến thanh danh của Tiêu đại tài tử.

“Cô gia vừa nói thắng cô nương chúng ta, nhưng Mặc Tử thấy hai màu trắng đen cũng không khác biệt lắm. Cô nương chơi cờ rất ít khi thua, Mặc Tử muốn đếm kỹ một chút, tránh cho khi cô nương tỉnh lại, lại không tin lời nói của Mặc Tử.” Có thể chơi cờ đến hưng đông với Tiêu Tam, hiển nhiên là Cầu Tam nương không chịu thua kém. Mà hiện tại muốn đạt được yêu cầu của nàng, không để cho Tiêu Tam phát tay áo rồi đi, chỉ có thể do Mặc Tử tiếp tục kéo dài.

Tiêu Tam nghe thấy thế, nghĩ thầm: rốt cuộc vẫn là nha đầu hồi môn, giúp tiểu thư không giúp cô gia, chẳng những không tin lời nói của hắn, còn muốn chứng minh là Cầu Tam nương thắng, cho nên hắn lên tiếng: “Chờ một chút.”

Mặc Tử cầm lấy một quân cờ đen ở trong tay, quay lại mỉm cười, ánh nến ở phía sau nàng.

Tiêu Tam có thể nhìn thấy khuôn mặt đẹp đẽ, lại bởi vì người đứng ngược bóng mà không nhìn rõ lắm.

Tiêu Tam nhìn Mặc Tử không chân thật, nhưng Mặc Tử lại có thể nhìn rõ ràng diện mạo của Tiêu Tam. Lục Cúc nói không sai, bộ dạng của người này không tệ, mày kiếm mắt sáng mũi cao, trong nét mặt có cuồng khí của thư sinh, lại trời sinh hào hoa phú quý. Cách nhún mày, mở miệng, đều là đáng về quật cường bất khuất của Tiêu gia.

“Cô gia, ta sẽ công bằng. Đen là đen, trắng là trắng, nếu đếm không đúng, ngài có thể tự mình đếm lại.” Nàng hoàn toàn nhìn thấu tâm tư của người nào đó.

Tiêu Tam còn không thừa nhận, “Ta làm sao mà biết được người có tiện tay nhặt một quân trắng bỏ vào hay không?”

Mặc Tử che miệng cười, “Cô gia, nếu không ta đem toàn bộ bàn cờ ra ngoài đếm, những quân cờ còn lại để ở trong phòng này, thế nào?”

“Cũng được, không nên làm ầm ỹ nãi nãi của các người.” Tiêu Tam giống như sợ Mặc Tử gian lận, vẫn nhìn chăm chăm hai tay nàng.

Hai người cùng bước ra gian ngoài.

Tiêu Y ôm hai cái chân ra, trải lên giường nhỏ.

Tiêu Tam nhìn thấy, nhưng cũng không nói cái gì, nghe Mặc Tử đếm từng quân cờ.

“Mau trắng hơn một quân.” Mặc Tử lắc đầu thờ dài, “Đáng tiếc, chỉ một quân cờ nữa là cô nương sẽ hòa. Cô gia, nếu cô nương không ngủ quên, ván cờ này cũng chưa chắc là nàng thua.”

“Nha đầu như người tắt nhiên là không hiểu quy tắc chơi cờ. Nếu nãi nãi của các người không ngủ, sẽ thua càng nhiều.” Tiêu Tam cũng không ngờ Cầu Tam nương có thể rút lại thế trận như thế, kỹ nghệ của nữ tử này thật khó lường, nhưng ngoài miệng hắn vẫn không chịu yếu thế.

Mặc Tử cũng không tranh cãi với Tiêu Tam, nhiều quân cờ như vậy đếm hai lần, đã có thể nhìn thấy mặt trời mọc, “Cô gia vẫn nên nghỉ ngơi đi, một lát nữa mặt trời sẽ mọc.”

Tiêu Tam vừa nhìn ra ngoài trời, thấy quả thật như thế, cũng không ép buộc gì nữa, giữ nguyên quần áo nằm lên trên giường nhỏ.

Tiểu Y đi ra ngoài trước, Mặc Từ nhẹ nhàng thổi tắt nến, cũng muốn khép cửa mà ra, đột nhiên nghe thấy Tiểu Tam hỏi nàng một câu.

“Mặc Từ, là Mặc trong thủy mặc, Từ trong từ sắc sao?”

Mặc Từ dừng lại, lên tiếng đáp phải.

“Mẫu Đơn Ngọc Lăng ngàn vạn gốc, Vương đến chỉ vì xem Mặc Từ. Nha đầu nguoi có một cái tên rất hay.” Trong bóng tối, giọng nói của Tiểu Tam mang theo chút mệt mỏi.

“Rất nhiều nữ tử Ngọc Lăng có tên Mặc Từ, cũng không có gì hay.” Cũng đều gặp phải vận mệnh nước mắt nhà tan.

“Nguoi là người Ngọc Lăng?” Một chút hứng thú, Tiểu Tam nhớ tới cuốn sách hôm nay đọc được, “Có biết Ngọc Lăng Hoa Thần?”

“Mặc Từ quả thật là người Ngọc Lăng, có điều chưa từng nghe nói.” Nàng luôn rất tò mò với Ngọc Lăng, muốn nghe nhiều thêm một chút, “Là truyền thuyết sao?”

“Là một quyển sách, viết rất thú vị. Có điều ta thấy, có lẽ là phóng đại sự thực quá mức, lại là bản viết tay, nên không thể tin. Có điều nếu như là sách viết về truyền xưa, cũng không tệ...” Giọng nói dần dần thấp xuống. Chấn mềm ảm dưới thân sự thực rất thoải mái, trong chấn có một loại hương khí khiến người ta thả lỏng.

Có thể mượn nhìn hay không, Mặc Từ cũng không hỏi, mà là khom người đóng cửa lại.

Ngoài phòng, những ngọn đèn treo dưới mái hiên của Mặc Tri cư đã hoàn toàn tắt sạch.

Bạn đang đọc truyện *Chưởng Sự (Hố)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 26: Đi Thuyền Vạn Dặm

Nén đốt một đêm, đã cháy đến tận bắc.

Trên hành lang cạnh hoa viên, chỉ có hai nha đầu các nàng còn thức.

“Tiểu Y, nguoi đi ngủ một lát đi, một mình ta canh gác cũng được.” Nếu tính bằng giờ, còn có thể ngủ một tiếng nữa.

Tiểu Y lắc đầu, “Không mệt. Mặc Từ...”

Mặc Từ nói, “Có người ngồi nói chuyện phiếm cùng cũng không tệ.”

“Thật ra nguoi đã sớm có thể rời đi.” Tiểu Y thẳng thắn như vậy, chứng tỏ chung quanh tuyệt đối không có tai vách mạch rừng.

“Sau đó thì sao?” Mặc Từ cúi người xuống hái một đóa hoa như bướm trắng, lại ngồi lên ghế đá, “Thân là nữ tử, chỉ vì thông minh một chút, đã có thể làm chủ tất cả mọi chuyện sao?”

“Không phải ư?” Tiểu Y ngoẹo cổ.

“Vậy ta hỏi nguoi, võ công của nguoi tốt như vậy, vì sao không rời khỏi cô nương?” Nếu như rời đi, lấy bản lĩnh của Tiểu Y, có thể cướp của người giàu chia cho người nghèo, thuận tiện kiếm chút bạc để chi tiêu thường ngày. Nếu kẻ nào có ý đồ xấu với mình, sẽ đánh kẻ đó nửa chết nửa sống, treo lên công thành, viết ba chữ “hái hoa tặc” lên bụng hắn. Nghĩ thôi đã thấy khoái trá.

“Cô nương đã cứu ta, cho ta cơm ăn, lại cho phép ta lên núi cùng sư phụ học nghệ. Nếu rời khỏi cô nương, ta không còn nơi nào để đi.” Không có quan hệ gì với chuyện võ công tốt hay không.

“Ta cũng giống như nguoi, không có nơi nào để đi. Nếu như ta là một nam tử thông minh, tất cả mọi chuyện sẽ khác.” Ở thời đại này, nam nhân có thể lên trời xuống đất, xông pha đến mọi nơi, chỉ cần hắn có bản lĩnh.

Mà một nữ tử cho dù có bản lĩnh, muốn xông pha, chỉ sợ lại xông nhầm vào thanh lâu, cuối cùng không ra được, một số khác lại xông vào làm thê thiếp cho nhà giàu, vì không cam tâm, muốn leo lên vị trí cao hơn mà dâng hiến toàn bộ tài trí và tuổi thanh xuân cho việc đấu đá lẫn nhau. Mặc Từ nàng, không biết thân phận trước đây của mình, cô độc một người, chỉ có chút bản lĩnh trong người nhưng lại sợ bộc lộ quá mức mà đưa tới sai lầm hồ báo, cuối cùng rơi vào hoàn cảnh bị ăn sống nuốt tươi, không có đường lui. Ở thời đại này, nữ nhân phải có núi lớn để dựa vào. Mà nàng sợ sau khi rời khỏi

Cầu Tam nương, không phải gặp được núi lớn, mà là quý hút máu, hút đến giọt máu cuối cùng mới cam tâm.

Cầu Tam nương, ít nhất là nàng vẫn có thể nắm giữ.

“Nhưng tiểu thư nói, một ngày nào đó người sẽ rời đi.” Tiểu Y cũng cảm thấy như vậy.

“Tiểu Y, thời điểm ta rời đi, đã là lúc người khác không thể dễ dàng bắt nạt ta.” Nếu không, chuyện rời khỏi Cầu Tam nương cũng đơn giản như chuyện xông vào thanh lâu, vì sao nàng không làm?

Bởi vì nàng thô tục, không muốn ẩn cư trên một ngọn núi không có người, tự mình khai hoang trồng trọt, cả đời làm một Bạch Mao nữ. Nàng không muốn từ bỏ ý niệm kiếm tiền sống qua ngày lành. Cũng muốn sống những ngày khoái hoạt, uống bát rượu to, mở miệng cười lớn, chẳng sợ người đời chỉ trích. Vừa hô một tiếng là có một đám băng hữu, đi thuyền vạn dặm, cùng nhau nhìn ngắm giang sơn này. Nàng muốn nắm chắc vận mệnh của mình khi nàng không còn phụ thuộc vào Cầu Tam nương.

Mà trước mắt, Mặc Từ đã có cơ hội —— Hồng Du ao.

Đúng vậy, Hồng Du ao là của hồi môn của Cầu Tam nương, không phải của nàng. Đúng vậy, Cầu Tam nương coi trọng nhất là lợi nhuận, phải biết rằng nếu Cầu Tam nương biết Hồng Du ao có thể sinh ra một khoản lợi khổng lồ, nàng ta quyết sẽ không bỏ qua.

Nhưng, điều có lợi với nàng chính là Cầu Tam nương tuyệt đối sẽ không tự mình quản lý nghề nghiệp phải phơi nắng dưới mặt trời đến đỏ mồ hôi. Chuyện buôn bán hàng hóa lậu, ban đầu là Cầu Tam nương hùn vốn với một người băng hữu của phụ thân nàng, Cầu Tam nương chỉ phụ trách đầu tư vốn, chuyện giao dịch do đối tác phụ trách, nàng mang tiếng là chủ nhân, nhưng chưa từng tự mình thuyền, toàn bộ mọi chuyện đều giao cho Sầm Đại và hai con của hắn.

Cầu Tam nương thích tiền, nhưng đồng thời nàng cũng là đại tiểu thư của một phú hộ, ngâm thìa vàng lớn lên, từ nhỏ được phụ thân nâng niu như bảo bối trên tay. Gầy bản tính, xem sổ sách, kinh doanh cửa hàng, hoặc là buôn bán những đồ trang có cánh sắc tú lệ, phàm là những chuyện làm ăn của những ông chủ lớn nàng đều đã nhúng tay vào. Nhưng nếu bảo nàng ngày ngày ra ngoài ruộng xem người ta thu hoạch, mồ hôi ướt đầm, quả thật giết nàng đi còn thoải mái hơn.

Vọng Thu lâu mở ở trên kinh thành, Cầu Tam nương nhất định sẽ để Sầm gia quản lý, có lẽ sẽ để bật Sầm Nhị Lang làm đại chương sự. Nhưng Hồng Du ao không phải tùy tiện tìm người là có thể xây dựng lên một bãi thuyền. Phí tổn thất sẽ không nhỏ, không biết tính toán, hơn một vạn lượng cũng chưa chắc đã đủ, bãi thuyền không thể đánh đồng với việc buôn bán mười hai mươi lượng ở tửu lâu được. Mà người Cầu Tam nương tin dùng, nhất định phải là những người có khả năng và có thể tín nhiệm.

Sầm Đại là gia phó hồi môn của mẫu thân Cầu Tam nương, tất nhiên có thể tin tưởng. Điền Đại đang giúp Cầu Tam nương tìm mua nhà, hơn nữa hắn lại không phải người có khả năng quản lý. Về phần Cầu Đại, trung tâm có thể sánh với nhật nguyệt, nhưng cũng không có bản lĩnh.

Hồng Du ao, thật giống như là lão tổ tông của Cầu gia biết Cầu thị sẽ gặp được người như Mặc Từ, muốn để nàng khôi phục lại phần tổ nghiệp đã sắp biến thành tro bụi của Cầu gia này.

Nhưng, Mặc Từ không thể mở miệng nói muốn quản lý phần gia nghiệp này với Cầu Tam nương. Nếu cứng rắn muốn cướp làm, có lẽ chỉ có thể làm không công. Nhưng, Mặc Từ nhất định phải làm. Nếu không, nàng phải chờ Cầu Tam nương đột nhiên nổi lên lòng tốt, chỗ này giảm cho nàng một năm, chỗ kia giảm cho nàng một năm, cũng có thể nàng ta sẽ chẳng bao giờ có ý định này, cứ như thế bảy năm ở bên cạnh làm nha hoàn, nàng cũng đã hai mươi sáu hai mươi bảy tuổi, tay không rời đi, tất cả phải xây dựng lại từ đầu. Mà trong bảy năm này, chưa biết chừng Cầu Tam nương đột nhiên thay đổi tính tình, trở nên càng lúc càng khó hầu hạ.

Nàng không thể cướp làm, lại nhất định phải làm, như vậy chỉ có thể để Cầu Tam nương chủ động muốn nàng tiếp nhận. Buôn lậu hàng hóa là đi từng chuyến, có thể đếm được, còn có người quan sát nhất cử nhất động của mình, nàng hoàn toàn không thể tạo ra được cơ hội mưu lợi gì cho bản thân. Nhưng nếu một khi Hồng Du ao trở thành bãi thuyền, đó là nghề nghiệp, cho dù Cầu Tam nương có xếp người đến giám thị nàng, nàng vẫn có thể tạo cơ hội cho mình.

Mọi người đừng tưởng rằng nàng định tham ô bạc, chuyện đó không phù hợp với nguyên tắc của nàng, đương nhiên, trong ở xã hội này quá lâu, cũng không cần thiết giả bộ thanh cao. Chỉ là, tiền không phải nguyên nhân chính khiến nàng muốn tiếp nhận Hồng Du ao.

Nàng đi theo Cầu Tam nương hơn nửa năm, tuy rằng thay mặt Cầu Tam nương giải quyết những chuyện ở bên ngoài, nhưng những người kết giao được cũng chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, còn lại đều là người của Cầu Tam nương. Buôn bán hàng lậu, càng ít kết giao với người khác càng tốt, Cầu Tam nương không cho nàng biết người bán, danh sách người mua cũng đưa thẳng cho Sầm Đại, nàng chỉ phụ trách chuyện chạy thuyền. Có điều cũng bởi vậy nàng gặp đến một tướng quân, một tể tướng, nhưng có hữu dụng không? Một kẻ nếu gặp lại nàng, có lẽ chỉ muốn giết người diệt khẩu. Một người sống chết không rõ.

Như vậy, đến tột cùng Mặc Từ muốn cái gì?

Là giao thiệp, thị trường, đường đi, tin tức. Là có thể nắm vững nghiệp tạo thuyền trong tay. Muốn mọi người biết rõ nàng là nữ, nhưng bởi vì nhu cầu về thuyền quá lớn, người có bản lĩnh tạo thuyền lại quá ít, không thể không buông bỏ kì thị mà đến nhờ cậy nàng. Muốn tự mình trở thành trùm trong nghề này, cho dù có rời khỏi Cầu Tam nương, nàng vẫn có thể sống tốt, tiêu dao tự tại.

Người ta nói, một tiểu nha đầu, tài sản chỉ có tám lượng ba văn tiền, chuyện này vĩnh viễn là nằm mơ thôi.

Nhưng tự nàng nói với bản thân mình, con đường phải bước từng bước một, cơm phải ăn từng miếng, vinh viễn không nên nóng nảy mất khôn, người cuối cùng cười mới là người thắng.

“Mặc Từ, nếu như ngươi rời đi, còn nhớ đến tỷ muội chúng ta hay không?” Đêm nay, Cầu Tam nương gả thành nương tử của người ta. Đêm nay, Tiểu Y đột nhiên cảm thấy cảm xúc dao động lạ thường.

“Yên tâm, rời đi là tự do về thể xác và tinh thần. Một ngày là tỷ muội, cả đời là tỷ muội.” Có thể gặp được những nữ tử này, nàng còn cho rằng là may mắn của bản thân. Cầu Tam nương ư? Người này còn phải phân tích cụ thể hơn. Mặc Từ nghĩ như vậy, mỉm cười nói: “Đều là những chuyện ở rất xa, Bạch Hà, Lục Cúc còn chưa có gả đi, ta cũng chưa đi đâu.”

Tiểu Y cong cong mắt, “Không phải ta đã đồng ý sẽ giúp ngươi leo tường sao?”

“Thì ra ngươi vẫn nhớ.” Trên đường đi đến Từ Niệm am ngày đó, Mặc Từ dùng một cái chai đổi lấy cơ hội vượt tường bất cứ lúc nào.

Tiểu Y cười rộ lên, để lộ hàm răng trắng bóng, gật gật đầu, duỗi tay đoạt lấy đoá hoa nhỏ trong tay Mặc Từ, cắm lên tóc. Lộ vẻ đáng yêu khác hẳn ngày thường.

Tâm tình của Mặc Từ cũng rất tốt, khom người hái một đoá, học Tiểu Y, cắm ở trên tóc.

Hai cô gái tuổi đôi mươi, ở nơi đã có thể coi là nhà mới của mình, hi hi ha ha cười.

“Vừa sớm tỉnh mơ, đã thấy hai người cười đến vui vẻ, có cái gì vui, nói ta nghe một chút.” Lúc trước Bạch Hà và Lục Cúc cùng nhau túc trực bên cạnh Cầu Tam nương, qua nửa đêm mới ngủ. Thật ra nàng vẫn có thể ngủ tiếp, nhưng đại tỷ lúc nào cũng bận tâm lo lắng trăm mối này lại sợ hôm nay là ngày đầu tiên Cầu Tam nương gả đến Vương phủ, dù thế nào cũng muốn dậy sớm một chút.

“Không có gì...” Mặc Từ duỗi tay muốn gỡ đoá hoa trên đầu Tiểu Y xuống, Tiểu Y lại né đi, vẻ mặt phong phú, “Nói chuyện...”

“Trèo tường,” Tiểu Y kiên quyết tiếp lời.

“Cô nãi nãi của tôi ơi, nhỏ giọng một chút.” Bạch Hà cũng không biết hai người cười cái gì, nhìn thấy ở đầu khác của hành lang có bóng dáng tiểu nha đầu, vội vàng ngăn hai người lớn tiếng.

“Bạch Hà, đem nhóm tiểu nha đầu mụ mụ đuổi khỏi viện đi.” Tiểu Y thấp giọng nói, “Nếu không cô nương cũng không thể ra khỏi phủ được.”

“Đúng thế, nơi sẽ không có người cho cô nương ngọc bài xuất phủ. Hơn nữa, muốn trèo tường cũng không thực hiện được.” Mặc Từ giơ ngón tay cái với Tiểu Y, ý là nàng nói rất đúng.

“Nói thì có vẻ dễ, nhưng phải đuổi đi như thế nào? Nơi này là Kính Vương phủ, không phải Cầu phủ, quy củ rất chặt. Hơn nữa, nay cô nương đã gả làm dâu người ta, nên ở nhà giúp chồng dạy con, sản nghiệp bên ngoài tìm người khác quản lý là được, cần gì phải tự mình chạy đi?” Từ trong xương cốt của Bạch Hà đã là một người bảo thủ, ngay từ đầu mang hi vọng Cầu Tam nương có được hôn nhân hạnh phúc mỹ mãn, nên không cần tiếp tục làm thương nhân vất vả.

“Bạch Hà, ta chỉ có thể nói, nguyện vọng của ngươi rất tốt đẹp, nhưng sự thật lại vô cùng tàn khốc.” Mặc Từ cố ý dùng lời nói hiện đại.

Bạch Hà nháy mắt mấy cái, không rõ ý nàng.

Mặc Từ thấy năng lực lĩnh ngộ của nàng không cao, đành phải giải thích, “Ngươi muốn cô nương chúng ta giúp chồng dạy con. Thứ nhất, phải động phòng. Thứ hai, phải sinh con. Lại nói, với tính cách của cô nương, sẽ ngoan ngoãn ở im trong nhà sao? Ta cá cược với ngươi, không đến một tháng, cô nương nhất định sẽ muốn ra ngoài.” Cầu Tam nương còn tại vô cùng đau đớn mỗi ngày nàng đều bị tổn thất tức lợi.

“Không cá cược với ngươi.” Bạch Hà nói không lại Mặc Từ, uốn người một cái, đến cửa hi phòng nghe động tĩnh. Có lẽ là không nghe thấy cái gì, đành phải đi vòng trở về: “Đều là ngươi đưa ra chủ ý này, không ngờ lại chơi cờ cả một đêm. Nếu không, chưa biết chừng, mười tháng sau chúng ta có thể ôm được tiểu thiếu gia.”

“Ồi, tiểu thiếu gia?” Mặc Từ thật sự là bội phục tinh thần lạc quan của Bạch Hà, “Hai người bên trong kia có thể chấp nhận lẫn nhau không còn chưa thể xác định, ngươi đã muốn ôm tiểu thiếu gia. Nhanh quên đi, trước phải nói chuyện hai người yêu nhau đến khó có thể chia lìa, mới có thể nhắc đến chuyện tiểu thiếu gia.”

Đối với những lời nói này của Mặc Từ, Bạch Hà cảm thấy không quen thuộc, cũng không thể tiếp thu được, “Muốn có đứa nhỏ, cô gia phải thường xuyên đến nơi này, như thế sẽ có cảm tình với cô nương.”

“Cái đó gọi là trách nhiệm làm cha, không phải cảm tình với thế tử.” Phải phân biệt rõ ràng. Mặc Từ cảm thấy nữ nhân dùng con cái để trói buộc nam nhân là biện pháp ngu ngốc nhất, hiện đại còn có những cặp vợ chồng bởi vì cách chăm sóc con khác nhau mà mâu thuẫn dẫn đến ly hôn.

Bạch Hà thấy Mặc Từ liên tục phản bác, tức giận đỏ má.

Q.2 - Chương 27: Chim Hoàng Yến Đến

Mặc Từ lại bắt đầu cuộc sống ở ẩn, giống như khi ở trong Cầu phủ. Không hành động cùng với Bạch Hà, Lục Cúc, cũng không theo sau Cầu Tam nương đến chỗ nọ chỗ kia.

Ba ngày trôi qua, hai ngày ở trong Mặc Tri cư đợi, ngoại trừ làm chút chuyện Bạch Hà giao cho, thì đều ở trong phòng nhỏ phía tây bắc bảo gỗ. Cầu Tam nương mang vào Kính Vương phủ tám mươi rương của hồi môn. Còn Mặc Từ mang vào hai hòm lớn công cụ và gỗ.

Mặc Tri cư lại không giống như viện nhỏ ở Cầu phủ, những việc nhỏ nhất đều có tiểu nha đầu và vú già. Nàng tốt xấu gì cũng là một nha hoàn bậc hai, nơi này chỉ có Cầu Tam nương và ba nha đầu Bạch Hà, Tiểu Y, Lục Cúc lớn hơn nàng. Bốn người này không có trong viện, nàng chẳng khác gì tiểu chủ.

Chút nữa quên nhắc tới, sau hôm Cầu Tam nương được gả vào Vương phủ, khi dâng trà xong cho công công bà bà*, Kính Vương phi nói nỉ nỉ trong phủ nên có bốn đại a đầu, mà Cầu Tam nương chỉ có hai nha đầu bên cạnh, quá ít. Vì thế, vừa lúc Lục Cúc ở bên cạnh, Cầu Tam nương thuận thế thăng nàng lên làm nha đầu bậc nhất, nay cũng chỉ còn lại Mặc Từ là nha đầu bậc hai. Lão Vương phi còn nói chỗ mình có một đại a đầu rất thạo việc, không biết Cầu Tam nương có muốn hay không. Cầu Tam nương sao có thể nói không muốn, tự nhiên là tỏ ra vô cùng cảm kích. Có điều đại a đầu kia còn chưa đến đây, có lẽ cũng phải hai ngày nữa.

*Công công bà bà: công công là bố chồng, bà bà là mẹ chồng, “nãi nãi” cũng giống như “thiếu phu nhân”, tất cả ta đều để từ Hán Việt vì cảm thấy chuyển thành thuần Việt như bố chồng, mẹ chồng... không hợp lắm.

Sau khi trở về Lục Cúc cảm thán, nói nếu Mặc Từ đi theo, có lẽ cũng sẽ được thăng lên làm nha đầu bậc nhất.

Mặc Từ vốn không có ý định kia, cười nói thật tiếu, nhưng trong lòng không để ý chút nào.

Cầu Tam nương lại nói có gì mà đáng tiếc, đại nha đầu trong phủ không nhiều lắm, nếu đi ra ngoài, mọi người sẽ quen mặt, hành sự sau này không thuận tiện. Ý tứ của nàng, chính là Mặc Từ càng trốn kỹ càng tốt.

Bạch Hà nghe thấy thế, hiểu rằng, tuy cô nương nhà mình đã gả cho người ta, có điều tâm tư kiếm tiền vẫn không thu lại.

Ở chuyện này, Mặc Từ và Cầu Tam nương rất ăn ý. Cho dù có phu quân, nữ nhân vẫn phải tự lập. Huống chi trước mắt Tiểu Tam vẫn là một người không đáng tin cậy. Kể từ sau đêm “động phòng” đó, vẫn chưa lộ mặt. Nhưng cũng không phải hẳn đến chỗ ở của chim hoàng yến*, mà là đến Tĩnh Tuyền các đọc sách, không cho ai quấy rầy.

*Kim ti tước là chim hoàng yến. Lấy hai chữ “kim ti” trong tên của Kim Ti gắn với “tước” để gọi nàng ta.

Sáng sớm hôm đó, Vương phi quả thật sai mụ mụ đến thu khăn lụa, Tiểu Tam cũng coi như có trách nhiệm, ở trước mặt mọi người đem khăn lụa nhét vào trong lòng mình, nói thẳng thứ này do hần bảo quản, mặc kệ mụ mụ có khuyên như thế nào cũng không đưa ra, cuối cùng đành phải thôi.

Thứ kia của nương từ người ta, đưa cho ai cũng không thích hợp, nếu thật sự phải cất đi, cũng chỉ có thể do trượng phu cất. Lúc ấy Mặc Từ đã nghĩ như vậy.

Cầu Tam nương lúc đó thấy hành động của Tiểu Tam thì đỏ thắm mặt.

Cũng bởi vì Tiểu Tam có hành động như vậy, chỗ lão Vương phi và Vương phi cũng nhẹ nhàng thờ ra, lúc trước còn tưởng rằng lão Tam sẽ vì Cầu Tam nương là con gái thương nhân mà khinh thường lên mặt, muốn hẳn chấp nhận nàng phải mất rất nhiều công sức thuyết phục. Không ngờ lần này hẳn lại có vẻ coi trọng thế tử. Vì thế cũng đánh giá cao Vệ Quỳnh Ngọc thêm vài phần, nói đùa là lão Tam đổi tính, nếu như Cầu Tam nương có thể có thai, sẽ đem tên Vệ Quỳnh Ngọc viết vào trong gia phả.

Những lời này đều là Bạch Hà trở về nói cho Mặc Từ.

Mặc Từ nghĩ, cuối cùng Vệ phu nhân lại là người thắng. Lại nói tiếp, nếu phu thê bọn họ có điểm bất hòa, là vấn đề của hai người bọn họ. Vệ phu nhân vẫn có công chọn đúng người.

Hôm nay, Cầu Tam nương theo thường lệ đến hầu hạ bà bà dùng bữa sáng, có điều không mang theo Tiểu Y. Trong ba ngày, đây là lần đầu tiên không mang Tiểu Y cùng ra ngoài, đương nhiên không phải bởi vì muốn giải phóng nha đầu, mà có dụng ý khác.

“Đây là phòng ở của chúng ta sao?” Tiểu Y ngồi ở trong phòng gỗ của Mặc Từ, nhìn nhìn đồ vật mấy ngày nay Mặc Từ bận rộn đến gọt, hơi ngăn người. Nàng đang đợi. Đợi nhóm vú già quét dọn xong đình viện, lại chờ nhóm tiểu nha đầu ở bên giếng giặt xong quần áo. Nói cách khác, nàng đang đợi thời điểm không ai có thể nhìn thấy mình.

Tay trái Mặc Tử cầm một cái giữa nhỏ, tay phải một cái gậy tròn, miệng ngậm một cái tước, nhất thời không thể nói, chỉ có thể gật gật đầu.

“Thật giống.” Tiểu Y tiến lên cầm lấy một cái đỉnh thu nhỏ, lại dùng quá sức, mái đỉnh rơi ra, cuối cùng đành ngoan ngoãn ở một bên nhìn.

Đối với một đứa nhỏ không thích nói chuyện, tuyệt đối không thể liên tục giữ im lặng với nó, nếu không sẽ càng khiến đứa nhỏ không thích nói chuyện. Nghĩ đến điều này, Mặc Tử buông đồ vật trong tay xuống, cùng Tiểu Y trao đổi trước.

“Chiếu theo mô hình của Mặc Tri cư để làm, tỉ lệ thu nhỏ lại, nhưng bề ngoài không khác nhau là bao.” Phong cách Đại Đường còn sót lại ở nơi này khiến cho nàng ngửa ngáy khó nhìn, phải động đao.

Tiểu Y chỗ hiểu chỗ không ừ một tiếng, lại nhìn ra ngoài cửa sổ, chun mũi, lâu bầu một câu, “Vẫn chưa hết.”

Mặc Tử cũng nhìn ra bên ngoài, thấy trong viện có bóng người. Phong cách kiến trúc ở nơi này, đình viện rộng rãi mà mát mẻ, phòng ở lớn mà trống rỗng, cửa sổ giống như kéo từ trên nóc nhà xuống sàn nhà, hành lang sâu hun hút, treo mảnh vải màu sắc trầm ổn, lại treo đèn sáng. Dùng phong cách trang trí gần gũi nhất với hiện đại mà nói, chính là giản lược. Bên trong xa hoa là giản lược. Rất đẹp, rất khí khái, nhưng mà đứng ở đầu viện, có thể nhìn thấy cuối viện, người vừa ra khỏi phòng, đã không thể che giấu ở nơi nào.

Chuyện này với người khác mà nói, không có gì. Nhưng với các nàng mà nói, rất phiền toái.

“Tiểu Y, chỉ có thể trèo tường phía tây sao?” Ba ngày nay Mặc Tử luôn dò xét trong viện này, toàn bộ Vĩnh Cổ trai có vài cái cửa nhỏ, nhưng đều thông đến Hoa Minh viện và Huệ Hi viện. Muốn ra khỏi Kính Vương phủ, từ Kính Phương viện mà nói, chỉ có cửa lớn, hoặc đến được cửa hông của Hoa Minh và Huệ Hi viện đi đến phố lớn khác của Chức Vân phường.

Các nàng mới đến nơi này, còn chưa thể làm rõ được quan hệ của ba viện tốt hay không tốt, đương nhiên không thể dùng bạc mua chuộc. Mà điều kiện tiên quyết để người của Tiêu gia không chú ý, cũng là phương pháp ra khỏi Kính Vương phủ duy nhất, đó là tường phía tây. Bên ngoài bức tường này là hộ gia đình khác, là ai còn chưa rõ, có điều chắc chắn không phải họ Tiêu. Tiểu Y đi qua, cũng giống như con mèo nhỏ đi ngang qua bờ tường nhà hàng xóm.

“Cô nương muốn ta đi tìm hiểu.” Ném đá dò động, để xem có thể tạo lối đi riêng hay không.

“Tiểu Y, không có người.” Mặc Tử giúp nàng quan sát bốn phía.

Tiểu Y lập tức nhảy ra khỏi cửa sổ của phòng gỗ, hít một hơi, nhảy lên trên nóc nhà, lại hít một hơi, giống như chim bay qua tường.

Mặc Tử còn chưa kịp cảm thán, chợt nghe thấy tiếng tiểu nha đầu Châm Nhi vừa chạy vừa báo, “Mặc Tử tỷ tỷ, Ti nương đang ở ngoài cửa, muốn gặp Tam nãi nãi.”

Tuy rằng mới ba ngày, Cầu Tam nương đã lập ra quy củ ở Mặc Tri cư. Chia Mặc Tri cư chia làm hai phần, lấy ao hoa sen làm ranh giới, nhóm tiểu nha đầu vú già mà chưa được phép không thể tiến qua ao sen, vào phòng của các nàng. Mà phòng gỗ của Mặc Tử ở bên cạnh ao sen, ở ngay dưới chân tường phía tây.

Lúc trước có quy củ Tam thiếu gia ở Tĩnh Tuyền các đọc sách không ai có thể quấy rầy, nay lại có quy định phòng ở của Tam nãi nãi không thể tùy tiện xông vào, bởi thế không có ai đi nghị với quy định này, dù sao thì làm việc ở đâu, phải theo quy củ ở đó.

Mặc Tử đi ra ngoài, quay người đóng cửa phòng lại, hỏi Châm Nhi, “Không nói với Ti nương, nãi nãi đã đến thỉnh an Vương phi rồi sao?” Xưng hô cô nương không thể dùng với người ngoài.

“Có nói. Nhưng Ti nương nói, hôm nay nhất định phải dâng trà cho nãi nãi, muốn tiến vào viện chờ.” Châm Nhi mới mười bốn tuổi, lại bởi vì mới vào phủ hơn một tháng, rất nhiều chuyện còn gây thơ. Giống như lần này, Cầu Tam nương nói không thể vượt qua ao sen, tiểu nha đầu này hồn nhiên vượt qua giới hạn, thiếu chút nữa thì vọt vào trong phòng của Mặc Tử.

Mặc Tử nhìn xem ở trong mắt, lại không nói một câu, chỉ bước nhanh hơn, đi thẳng vào hành lang, “Cũng không biết nãi nãi bao lâu mới trở về, chưa biết chừng còn ở bên kia dùng xong cơm chiều, như thế phải đợi đến khi nào?”

“Nhưng... Nhưng...” Châm Nhi lắp bắp nói.

“Nhưng cái gì?” Hiếm thấy có người muốn nói chuyện, tự do ngôn luận nha.

“Ti nương tốt xấu gì cũng là chủ tử, ngài ấy đã vào đến, tỷ nữ sao có thể ngăn đón?” Châm Nhi không theo kịp bước chân của Mặc Tử.

Mặc Tử đột nhiên dừng lại, xoay người.

Châm Nhi nuốt chút nữa va phải Mặc Tử, ánh mắt tròn tròn nghi hoặc nhìn nàng, “Mặc Tử tỷ tỷ, làm sao vậy?”

“Châm Nhi, ai nói với người Ti nương là chủ tử?” Mặc Tử nghe Bạch Hà nói, cha mẹ Kim Ti là nô bộc bán thân cả đời trong Vương phủ, như vậy đứa nhỏ sinh hạ cũng là tài sản của Vương phủ, chỉ là sau đó Kim Ti sinh con được cho Tiêu gia. Cha của Kim Ti vốn là quản sự của Tiêu Nguyên lang, mẹ của Kim Ti là vú già trông coi Vĩnh Cổ trai, nhưng con gái trở thành nha đầu thu phòng của Tiêu Tam, vì tránh hiềm nghi mà ra khỏi Kính Phương viện, đến Hoa Minh viện làm việc.

Tuy rằng Kim Ti bởi vì sinh con cho Tiêu gia mà được nâng lên làm thiếp, nhưng khế ước bán mình vẫn ở chỗ Vương phi. Nói cách khác, thân phận này, chỉ cần một ngày vẫn bị người ta nắm lấy mạng nhỏ, thì không thể coi là chủ tử. Cùng lắm chỉ là một nha đầu cao cấp, dựa vào việc sinh con cho người ta mà trụ lại trong gia tộc không lồ này.

Tuy rằng Mặc Từ làm công cho Cầu Tam nương, nhưng cảm thấy bản thân mình vẫn tốt hơn nhiều. Có thể động tay chân, động não, tránh để si ngốc đến già.

“Ti nương là mẫu thân của tiểu thiếu gia và tiểu tiểu thư, lại là thịt trong lòng Tam gia, không phải chủ tử thì là gì?” Đôi mắt tròn tròn của Châm Nhi vụt sáng, trong giọng nói lộ thái độ không phục.

Rốt cuộc tuổi còn nhỏ, vẫn thiếu kiên nhẫn. Mặc Từ cười nhẹ, lai lịch của Châm Nhi này vô cùng khả nghi.

“Ti nương là thịt trong lòng Tam gia, thế nãi nãi của chúng ta là khối thịt nào trên người Tam gia?” Nữ nhân vì sao phải làm thịt trên thân nam nhân? Mặc Từ hừ một tiếng, lại một lần nữa bất mãn với xã hội nam tôn nữ ti.

“Chuyện đó...” Nhận ra được mình lỡ lời, mặt Châm Nhi đỏ lên.

Không phải kẻ thông minh, cũng đừng chạy tới làm làm vật hi sinh cho người ta. Lúc này trong lòng Mặc Từ lại nhớ đến cháu gái của An mục mục, tiểu nha đầu kia tuyệt đối là một mầm non có thể nuôi dưỡng.

Mặc Từ lười so đo với nha đầu ngốc này, xoay người bước đi. Nghe thấy tiếng bước chân dầm mạnh lên phía sau như muốn há giận, nàng lắc đầu cười khẽ.

Đến cửa, thấy một nữ tử xinh đẹp đang đứng nói chuyện phiếm với mục mục trông cửa.

Nụ cười điềm tĩnh thanh nhã, mày ngài hơi nhíu lại, son hồng nhàn nhạt, hai con ngươi như trắng rằm, dáng người dịu dàng yếu điệu như liễu, không mặc trang phục hoa lệ, chỉ mặc một chiếc váy màu xanh nhạt, dây lụa bên hông treo hai hạt ngọc. Nếu chỉ nhìn bề ngoài một cách đơn thuần, không giống người có tâm kế, mà càng giống một nữ tử nhu nhược đến có bấm ra nước.

Mặc Từ nhíu mi, ánh mắt hơi thu lại, đáy mắt lại mang ý cười. Cầu Tam nương dạy cho nàng bài học đầu tiên về xã hội này, thế nhân gian xảo, không thể trông mặt mà bắt hình dong.

“Mặc Từ cô nương tới rồi.” Trọng phu của mục mục trông cửa họ Đào, là lão nhân trong Vĩnh Cổ trai.

“Mặc Từ kính chào Ti nương.” Chuyện lễ nghi của Mặc Từ chưa từng người nào có thể lấy ra chê trách.

“Ti nương chỉ là thiếp thất hạ Tam gia, cô nương là nha đầu hồi môn của Tam nãi nãi, không cần hành lễ với Ti nương.” Chuyện cấp bậc lễ nghĩa, Kim Ti cũng là kẻ thức thời.

Ồ? Chim hoàng yến này, có vẻ cũng không đơn giản.

Bạn đang đọc truyện *Chương Sự (Hố)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 28: Một Đóa Hồng Mai

Kim Ti nói rất khách khí, nhưng Mặc Từ nghe thấy lại giống như nàng ta đang cố tình hạ mình, lập tức cười nói: “Ti nương không phải tự hạ mình. Mới gặp đều nên hành lễ, không phân cấp bậc cao thấp. Ngài là khách, ta là chủ, tất nhiên là phải có lễ nghi đãi khách cho thỏa đáng.”

Câu nói kia của Mặc Từ, mang phong cách ngằn năm sau. Ngôn ngữ phong phú, phản kích nhanh chóng. Kim Ti xưa nay chỉ theo Tiêu Tam uống chút nước trắng căn bản là không ứng phó được.

Quả nhiên, Mặc Từ nói xong, chim hoàng yến cũng không biết nói hót như thế nào nữa.

Vẫn là Mặc Từ mở miệng tiếp, “Chỉ là Ti nương đến không đúng lúc rồi, nãi nãi đến chỗ của Vương phi thỉnh an. Hai ngày nay đều dùng xong cơm trưa mới trở về, hôm nay cũng không biết phải mất bao lâu. Thời tiết tháng năm, càng gần đến buổi trưa lại càng nắng nóng khó chịu, chậm trễ khách, sợ là nãi nãi sẽ trách tội. Ti nương thông thả về trước, đợi nãi nãi trở về, lại mời Ti nương lại đây, Ti nương thấy có được không?”

Lời nói như thế, một chút lỗi cũng không có. Vừa là sự thật, vừa khách khí mà vẫn có lý, trong lui có tiến. Rõ ràng là từ chối nàng ở ngoài cửa, lại lấy lý do là sợ nàng chịu nóng. Kim Ti nghe Châm Nhi nói Mặc Từ là nha đầu bậc hai. Một nha đầu bậc hai mà miệng lưỡi đã khéo léo thế này, vậy chẳng phải

nãi nãi và ba nha đầu bậc nhất còn lại càng khó đối phó hơn sao?

Kim Ti tất nhiên không biết sâu xa trong đó, thật ra chỉ là bản thân nàng hôm nay không gặp may, vừa đến cửa đã đụng phải người lợi hại nhất.

“Mặc Từ cô nương, nói vậy người cũng biết, hai hôm trước ta cũng đã tới, nhưng nãi nãi đều không có ở. Cho nên nghĩ rằng, hôm nay bất luận thế nào cũng phải dâng trà cho nãi nãi, nếu không chỉ sợ nãi nãi cho rằng ta không hiểu quy củ.” Mặc dù lời nói của Mặc Từ vô cùng thỏa đáng, có điều Ti nương cũng đã hạ quyết tâm, coi như không nghe thấy: “Ti nương có thể chờ ở trong, sẽ không gây phiền toái cho Mặc Từ cô nương.”

Mặc Từ nghĩ thầm, người không gây phiền toái cho ta, nhưng Cầu Tam nương thì chưa chắc. Cầu Tam nương vốn không có ý tứ giao tiếp với chim hoàng yến, cho rằng mắt không thấy thì tâm không phiền. Hơn nữa, chén trà này, người rót có thật tình hay không, người uống có cam tâm hay không, rất khó nói. Như thế, không uống là tốt nhất.

“Như thế cũng không ổn lắm.” Mặc Từ đã nhiều ngày nhàm chán, nay có người đến tận cửa để nàng có việc làm, nên vô cùng hứng thú: “Lúc này nghe Châm Nhi nói, Ti nương là thịt trong lòng cô gia, cho dù Mặc Từ ngu dốt không hiểu chuyện, cũng không thể Ti nương ngồi ở trong phòng chờ.”

Kim Ti nghe thấy thế, lập tức liếc mắt nhìn Châm Nhi bên cạnh Mặc Từ một cái, cái liếc mắt đó rất lạnh lùng.

Mặc Từ thu biểu hiện của Ti nương vào đáy mắt, thầm nghĩ quả đúng như thế.

“Mặc Từ cô nương, đừng nghe một tiểu nha đầu nói hươu nói vượn, Ti nương tự biết thân phận mình thấp kém, chỉ toàn tâm toàn ý muốn hầu hạ Tam gia và Tam nãi nãi, tuyệt đối không có ý tưởng không an phận.” Đúng là sợ cơ sở ngầm bị người ta phát hiện, dưới tình thế cấp bách đã lộ ra sơ hở. Nếu như không chốt dạ, cần gì vội vàng biện minh như thế?

“Lời ấy của Ti nương không cần nói với ta.” Từ đầu đến cuối Mặc Từ vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh, “Lấy thân phận của Ti nương, ta vốn nên mời vào nội viện, pha bình trà ngon, thông thả chờ nãi nãi quay lại. Chỉ là nãi nãi đã phân phó, nếu người không có ở viện, nội viện không thể tùy tiện cho người khác vào. Ta cũng thể làm trái với phân phó của nãi nãi.”

Kim Ti còn muốn nói cái gì, đột nhiên phía sau lưng nàng vang lên một giọng nữ thanh thúy.

“Nếu Tam nãi nãi có quy củ như thế, Ti nương vẫn nên trở về đi thôi.”

Kim Ti quay người lại, sắc mặt khê thay đổi, “Hong Mai cô nương.”

Hong Mai cô nương? Lại vị nào đây?

Mặc Từ vừa muốn ngo đầu ra xem, đã thấy Kim Ti tránh sang một bên.

Một nữ tử mặc một thân váy màu xanh lam thêu hoa nhỏ, tay áo rộng có viền kim tuyến, vắn kiểu tóc của nha hoàn, một chiếc trâm bạc gắn hai hạt châu màu xanh ngọc cắm ở trên tóc.

Trong ngày đại hôn của Cầu Tam nương, Mặc Từ đã nhìn thấy hình thức của váy này, chỉ có nha đầu đi theo hầu hạ bên cạnh chủ nhân mới được mặc, chắc hẳn là váy áo thống nhất của đại nha hoàn.

Kính Vương phủ chung quy vẫn là quý tộc, ngay cả cách ăn mặc của nha đầu cũng rất tỉ mỉ.

Quần áo tuy đẹp đẽ, nhưng diện mạo của nàng kia lại rất bình thường. Diện mạo phổ thông, từ đầu đến chân đều toát ra vẻ quy củ khô khan. Nhưng trong ánh mắt lại có ngạo khí mà nha đầu bình thường không có, có lẽ là đi theo chủ nhân lợi hại, nên tôi luyện được.

Trong tay Hong Mai cầm một bọc hành lý, đi qua người Kim Ti, đầu không cúi thân không cong, giống như Kim Ti chỉ là một nha đầu bình thường.

Mặc Từ nhìn thấy cảnh này coi như được mở rộng tầm mắt, chẳng lẽ trong Vương phủ, đại a hoàn so với sùng thiếp của công tử còn cao hơn một bậc?

“Người là nha đầu hồi môn của Tam nãi nãi sao?” Hong Mai nhìn thẳng đánh giá Mặc Từ.

Mặc Từ gật đầu coi như đáp lời.

“Bạc hai?” Đánh giá bộ quần áo cũ trên người Mặc Từ, vốn còn tưởng rằng tiểu nha đầu sai vặt, nhưng nhìn tuổi hình như hơi lớn hơn chút.

Mặc Từ đáp vâng một tiếng.

“Tên gọi là gì?” Hong Mai nhíu mày, “Sao lại mặc quần áo cũ thế này?” Nha đầu bạc hai trong cấp bậc của nha hoàn đã là không tệ.

“Ta tên là Mặc Từ. Quần áo này là mặc khi làm việc.” Cách nói chuyện cấp trên cấp dưới của vị Hong Mai cô nương này khiến Mặc Từ nhớ tới một chuyện, “Hong Mai cô nương là đến hầu hạ nãi nãi sao?” Không phải lão Vương phi nói sẽ cử một đại a đầu đến sao? Tầm phần chính là nàng ta.

Hong Mai, Bạch Hà, Lục Cúc, tên đặt cạnh một chỗ chẳng khác nào một vườn hoa.

“Lão thái thái nói Tam nãi nãi mới vào phủ, sợ không quen với chuyện trong phủ, cố ý cử ta đến đây giúp Tam nãi nãi.” Hong Mai gọi lão Vương phi là

lão thái thái, bởi vì một khi tước vị Vương gia đã được thừa kế, gọi là lão Vương gia, lão Vương phi thật rắc rối. Người trong phủ đều cảm thấy khó gọi, cho nên dùng lão thái gia, lão thái thái để xưng hô.

“Nãi nãi đã nói với chúng ta, ta còn đang suy nghĩ xem khi nào Hồng Mai tỷ tỷ sẽ đến, không ngờ hôm nay đã tới rồi. Mặc Từ kính chào tỷ tỷ.” Mặc Từ hơi cong đầu gối, đầu nhẹ nhàng cúi xuống.

Hồng Mai nhận lễ của Mặc Từ, đem bọc quần áo trên tay đưa cho tiểu nha đầu Châm Nhi ở bên cạnh, thấy nha đầu này vẫn ngây ngốc không động, nhíu mi khiển trách, “Học quy củ như thế nào? Một chút nhân lực cũng không có. Về sau nãi nãi đưa đồ vật cho người, chẳng lẽ còn phải nhắc nhở một câu người mới nhúc nhích hay sao?”

Châm Nhi bĩu môi nhận lấy.

Mặc Từ nhìn ở trong mắt, biết rốt cục Cầu Tam nương cũng có một nha đầu quy củ mẫu mực. Không giống như bốn nha đầu các nàng, mặc dù là Bạch Hà nhu thuận nhất, cũng có mặt cá tính riêng. Mà Hồng Mai này, rất nghiêm khắc, rất coi trọng cấp bậc. Từng hầu hạ chủ mẫu của Vương phủ, không thể tránh được mang theo một số thói quen xử sự của chủ nhân trước đây, có thể sẽ giúp đỡ nhiều cho Cầu Tam nương, cũng có thể cản đường nàng.

Ngay khi Mặc Từ đang đánh giá Hồng Mai, Hồng Mai đã đứng ở phía trước Mặc Từ, nói chuyện với Kim Ti.

“Vừa rồi Mặc Từ mới nói, nãi nãi không có ở viện, bọn nha đầu không thể tự tiện đãi khách, Ti nương vẫn nên trở về đi.” Mới đầu Mặc Từ nghĩ Hồng Mai có oán hận với Kim Ti, nhưng lúc này nghe lại có vẻ khách khí.

“Hồng Mai cô nương...” Đại khái do ngại Hồng Mai là đại a đầu lúc trước của lão thái thái, Kim Ti không dám mở miệng muốn ở lại nữa.

“Như vậy đi, ngay khi nãi nãi trở về ta sẽ sai người sang mời Kim Ti đến đập đầu dâng trà cho nãi nãi.”

Mặc Từ nói đúng, đợi Tam nãi nai trở về, lại mời Kim Ti đến là biện pháp thỏa đáng nhất.

Cách nói của hai người có vẻ tương tự, nhưng thật ra bản chất không giống nhau.

Có người hỏi, không giống ở chỗ nào?

Một người giao mọi chuyện cho Cầu Tam nương quyết định, một người lại thay Cầu Tam nương quyết định.

Mặc Từ nghĩ thầm, đây mới là khí phách của đại a đầu, bản lĩnh khéo léo từ chối của nàng ở trước mặt Hồng Mai lại giống như một nha đầu bậc hai không thể quyết định được chuyện gì. Có điều Mặc Từ thầm nghĩ, hi vọng Cầu Tam nương thích người khác quyết định thay nàng.

“Hồng Mai cô nương, giờ nào ngày mai ta sẽ lại đến.” Kim Ti cũng coi như đạt được mục đích, ôn hòa nhã nhặn nở nụ cười với Hồng Mai và Mặc Từ, xoay người rời đi.

“Hồng Mai, giờ nào nãi nãi còn chưa dậy đâu.” Mặc Từ nghĩ đến việc Cầu Tam nương sẽ tức giận khi bị đánh thức dậy sớm, sáng mai còn là ca trực của nàng. Nếu như tâm tình của vị kia không tốt nàng rất có thể sẽ lại gặp phiền toái.

“Mặc Từ, người là nha đầu hồi môn của nãi nãi, ta vốn cũng ngại nói thẳng. Có điều những lời vừa rồi người nói ở ngoài cửa với Ti nương, ta đã nghe được bảy tám phần, cấp bậc lễ nghĩa rất đúng mực, nhưng lại làm giảm khí thế của nãi nãi.” Hồng Mai ra hiệu cho mụ mụ đóng cửa lại, lại bảo Châm Nhi đi theo, tiến vào bên trong Mặc Từ cư.

Mặc Từ lại nói với Châm Nhi: “Đem hành lý của Hồng Mai tỷ tỷ đặt vào trong gian phòng thứ hai ở đông viện.”

Hồng Mai vừa đi vừa tiếp tục hướng dẫn từng bước với Mặc Từ, “Tam nãi nãi có thân phận gì? Đó là thể tử chính thức của Tam thiếu gia. Mặc dù ở trước mặt thiếu gia Kim Ti được sủng ái, nhưng khế ước bán mình vẫn nằm trong tay Vương phi. Dù nha đầu thông phòng có được lên làm thiếp, sinh được con trai, tên nàng ta vẫn không thể ghi vào trong gia phả, bởi vậy trong mắt lão thái thái nàng không bằng một hạt cát. Xuất thân thấp kém, sinh con trai thì có ích lợi gì? Đừng nói dâng trà, theo lệ thì một ngày ba lượt Kim Ti phải đến hầu hạ Tam nãi nãi dùng bữa, đây là quy củ chưa bao giờ thay đổi trong Vương phủ. Cho dù có là Vệ thị được Vương gia sủng ái nhất, Vương phi và Vệ thị tình như tỷ muội, nhưng bà ta vẫn phải hầu hạ Vương phi dùng bữa, cho đến tận khi Đại thiếu gia cưới thể tử. Nếu ngay từ đầu Tam nãi nãi không lập ra quy củ với Kim Ti, về sau nàng ta sẽ ỷ vào sự sủng ái của Tam thiếu gia mà trở nên kiêu ngạo, đến lúc đó có muốn nói quy củ cũng đã muộn.”

Mặc Từ đương nhiên nói vâng, lại thấy Hồng Mai không có ý phòng bị với mình, thừa dịp hỏi: “Hai thể tử lúc trước của cô gia là người yếu đuối sao?”

“Người thứ nhất thì đúng là như thế.” Hồng Mai không kịp suy nghĩ đã thốt ra, không khỏi có chút ảo não với việc mình lỡ lời.

“Hồng Mai tỷ tỷ là người luôn bên cạnh lão Vương phi, nhất định biết chút chuyện. Cho dù tỷ tỷ không nói, chẳng lẽ sau này nãi nãi sẽ không biết sao? Chung quy chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi. Ta nói với tỷ tỷ, lời đồn đãi ở bên ngoài thật sự là khó nghe. Nói cái gì mà giấu người, hạ độc tiểu thiếu gia.” Mặc Từ cố ý kích thích Hồng Mai.

Hồng Mai ngăn người, nhưng cũng không lập tức phản bác, sau đó mới giống như muốn che giấu sai lầm, “Đừng nghe người ngoài nói lung tung, căn bản không có chuyện đó.” Thôi thôi, không nên dây dưa ở vấn đề này nữa, “Dù sao, lão thái thái đã cử ta đến đây, ta sẽ toàn tâm toàn ý giúp đỡ Tam nãi nãi. Lão thái thái nói, quy củ của Vĩnh Cổ trai phải được thiết lập lại, không thể tùy theo ý Tam thiếu gia như lúc trước. Chuyện thể thiếp của Tam thiếu gia, Tam nãi nãi vốn phải xen vào, nên nói thì nói, nên dạy thì dạy, nên phạt thì phạt, nên đánh thì đánh.”

“Đây là chính mệnh lão thái thái nói sao?” Có được những lời này của lão thái thái cũng chẳng khác gì có được thượng phương bảo kiếm.

“Đó là đương nhiên.” Hồng Mai trừng mắt, “Ta còn phải lừa ngươi sao?”

Mặc Tử vội nói không, sau đó lại nói tiếp: “Tỷ tỷ vừa tới, nói vậy phải sắp xếp lại hành lý. Nãi nãi rất quan tâm tỷ tỷ, đặc biệt dành riêng một gian phòng cho tỷ tỷ dùng. Tỷ tỷ đi nghỉ ngơi một chút, đợi nãi nãi trở về thì đến khấu kiến nãi nãi.”

Hồng Mai cảm thấy có lý, lại nghe mình được dùng riêng một gian phòng, sắc mặt vui vẻ, đi đến đông phòng, vén rèm cửa đi vào.

Mặc Tử nhìn mảnh cửa đông đưa, vẻ hứng thú trong con ngươi nồng đậm. Đóa hồng mai này nở, không biết là đông hay là xuân? Hoặc là nói mùa đông của Cầu Tam nương hay là mùa xuân của nàng đây?

Bạn đang đọc truyện *Chưởng Sự (Hố)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 29: Công Thành Lui Thân (Nhất)

Cầu Tam nương đang luyện chữ, vẫn là kiểu luyện một chút lại nghỉ ngơi nghĩ lung tung như trước.

Mặc Tử ở bên cạnh mài mực. Bởi vì người luyện chữ không chuyên tâm, người mài mực cũng không thể liên tục mài được, cho nên mài vài cái lại ngồi nghỉ.

Có điều, nhìn như hai người đều không chút để ý đến công việc của mình, lỗ tai dựng thẳng nghe ngóng động tĩnh bên ngoài.

Bên ngoài thư phòng, nha hoàn Hồng Mai mới tới đang dạy dỗ quy củ cho đám tiểu nha đầu cũng mới tới.

Lần trước khi Cầu Tam nương dẫn theo Hồng Mai đến tạ ơn lão Vương phi, Hồng Mai ám chỉ đám tiểu nha đầu trong Mặc Tri cư không đủ thông minh, tay chân lóng ngóng, lão Vương phi nghe thấy thế lập tức đổi một loạt, ngay cả vú già mụ mụ coi cửa cũng đổi, nói thẳng là muốn dạy dỗ lại một lần nữa, tránh cho có đổ về một phía, tự cho là ở trong phủ lâu, có quyền tác oai tác quái.

Đám tiểu nha đầu mới này, đều được chọn lựa rất cẩn thận, tiểu nha đầu sai vặt lấy “Tri” là họ, tên đặt theo Xuân – Hạ – Thu – Đông – Vũ – Tuyết – Tinh – Noãn. Ba nha đầu bậc hai lấy “Mặc” làm họ, đặt tên thành Mặc Yên, Mặc Ngọc, Mặc Hình.

“Mặc Tri cư, Mặc Tri cư, tên này có nghĩa là làm nhiều nói ít.” Hồng Mai lấy tên của Mặc Tri cư nói kèm với lời răn dạy, cũng rất có đạo lý, “Bình thường phải nghe theo mệnh lệnh, cái gì nên nói cái gì không nên nói, phải suy nghĩ rõ ràng. Nếu để ta nghe được nghị luận lung tung, ta nói lại với nãi nãi, đến lúc đó cho dù là kẻ nào nói, các ngươi sẽ đều bị bán trở về nhà chứa. Nãi nãi có rộng lượng đến đâu cũng không phải người các ngươi có thể đưa ra bàn luận. Cố gắng làm việc cho tốt, lời nói có hiểu biết một chút, tự nhiên sẽ không bị bạc đãi...”

Bạch Hà, Lục Cúc, Tiểu Y đứng ở ngoài hành lang, nghe Hồng Mai nói đến say sưa.

Cầu Tam nương thu ánh mắt lại, “Thực ảm ỹ, hại ta không thể yên tĩnh luyện chữ.”

“Đó không phải là Hồng Mai đang lập quy củ sao? Ta cảm thấy lời nói của Hồng Mai cũng rất có đạo lý. Thị phi từ xưa đến nay, phần lớn đều là do lắm miệng mà ra.” Mặc Tử cười đến vui vẻ.

Cầu Tam nương nhìn nàng, lạnh nhạt nói: “Không ngờ Hồng Mai đến đây ngươi lại vui vẻ như vậy? Theo lý mà nói, địa vị của nàng cao hơn người, ngươi không nên thoải mái mới đúng. Hơn nữa, hiện tại còn nhiều thêm ba nha hoàn bậc hai.” Theo quy củ của Vương phủ, trong viện của thiếu phu nhân, nếu như không có vú già và mụ mụ lớn tuổi, phải có bốn nha hoàn bậc nhất, bốn nha hoàn bậc hai, ba nha hoàn bậc ba.

“Có gì mà ta phải lo lắng? Dù sao cũng là nha đầu hồi môn, chuyện gì cũng có cô nương, à không, là có nãi nãi ngài che chở cho ta.” Đôi chủ tớ trong thư phòng này có thể nói chuyện vui đùa với nhau, bởi vì, Mặc Tử là người duy nhất có thể cùng Cầu Tam nương đọc sách luận chữ.

Cầu Tam nương tỏ vẻ xem thường, “Từ khi nào cô nương ta lại trở thành bia chắn của ngươi rồi?”

Mặc Tử cười nháy mắt mấy cái, “Đó là cô nương thương lão nhân ta thôi.”

Cầu Tam nương bị chọc cười, một lát về mặt lại trở nên nghiêm nghị, “Theo ngươi, Hồng Mai này có thể dùng hay không?”

“Vi sao không thể? Nàng là người của lão Vương phi, muốn mượn tay cô nương để ngăn chặn Kim Ti. Kim Ti đã sinh được thứ tử. Nếu như Tiêu Tam lại bỏ cô nương, mà cô nương không sinh được trưởng tử, như thế không thể không lập thứ làm trưởng, Kim Ti sẽ thuận lý thành chương trở thành chủ

nấu. Vương phủ này yêu thế diện như thế, sao có thể để cho một nha đầu thu phòng trở thành chính thể. Tuy rằng cô nương là con gái thương nhân, nhưng tổ tiên từng làm quan trong triều, mặc dù không thể so với đại tiểu thư danh môn khuê các, nhưng cũng xứng với Tiêu Tam. Ta thấy, lúc này cho dù thế nào đi nữa trường bối trong Vương phủ cũng sẽ giúp đỡ cô nương áp chế Kim Ti. Nếu như chuyện của cô nương không thành, bọn họ cũng vội đến đó mất. Hồng Mai tới rất đúng lúc, ai cũng biết nàng là tâm phúc của lão Vương phi. Cô nương vốn không muốn dính líu đến những thị phi trong phủ này, nếu để nàng ở phía sau nghĩ kế sách cho cô nương, cho dù dùng được hay không, cũng đỡ cho cô nương phải phân tâm.” Tóm lại một câu, Hồng Mai đến, không phải chuyện xấu.

Tính tình của Cầu Tam nương dễ nóng giận. Tuy rằng thông minh nhưng đối với chuyện đấu đá trong nhà lại không rành. Nhớ ngày đó mâu thuẫn với Trương thị gay gắt như thế, chính là bởi vì nàng thẳng thắn đáp trả bất cứ lúc nào, toàn phủ trên dưới đều ngửi được mùi thuốc súng. Muốn vị đại tiểu thư này ra tay tàn nhẫn thì rất đơn giản, nhưng muốn nàng nén giận gần như là nhiệm vụ bất khả thi. Mặc Tử phải theo ở bên người nàng, tùy lúc khuyên giải để vị tiểu thư này không hành động quá cảm tính.

Hồng Mai là một người rất biết cách cư xử. Đối với Cầu Tam nương vô cùng tôn trọng. Đối với bốn nha đầu hồi môn các nàng, cho dù là thân phận thấp nhất như Mặc Tử cũng vô cùng thân mật. Nhưng đối với cái nha đầu khác, lại chỉ dùng quy củ nói chuyện. Ngay cả Kim Ti dường như cũng kiêng kị nàng mà rất khách khí.

“Nghe người nói như vậy, có phải nàng ta còn lạnh lợi hơn người hay không?” Cầu Tam nương thấy Mặc Tử thao thao bất tuyệt một chuỗi dài, chỉ nói Hồng Mai tốt.

“Đó là tất nhiên. Từ nhỏ Hồng Mai đã theo hầu lão Vương phi, người và chuyện trong Vương phủ, không thể nói biết hoàn toàn nhưng so với ta thì thông thuộc hơn nhiều. Nếu có thể thu phục được Hồng Mai, chuyện trong nhà sẽ không cần đến ta, ta có thể công thành lui thân.” Đấu đá lẫn nhau, Mặc Tử thật sự đã chán ngấy. Ở trong mắt nàng, chuyện này chỉ giống như ăn no lại không có phòng tập thể thao để vận động, cuộc sống của một đám nữ nhân quá giàu có sung sướng, không có gì đáng theo đuổi, đành phải lấy nhau ra để tiêu khiển.

“Đúng là câu này —— thu phục được Hồng Mai. Người cho rằng ta không biết trọng nhân tài, đem người vây khốn ở chỗ này, không thể ra ngoài kiếm bạc đúng không? Hồng Mai tuy rằng có thể dùng, nhưng chẳng qua là dùng ở trong phủ. Chuyện làm ăn ở bên ngoài của chúng ta, vẫn không thể để lọt một khe hở, gạt nàng tiến hành. Của hồi môn của ta có hai thôn trang ở bên ngoài kinh thành, chuyện kinh doanh Vọng Thu lâu cũng không để cho người trong phủ biết. Về sau nếu có thêm nghề nào khác, có thể kiếm thêm chút lợi nhuận rồi hãy từ từ báo lại cho trường bối.” Cầu Tam nương lo lắng chu toàn. Nếu như biết nàng có sản nghiệp ở bên ngoài, bất mãn với chuyện nàng đầu tư quá phóng túng ở bên ngoài là một chuyện, khiến người ta mơ ước lại là một chuyện khác, “Có điều người nói cũng đúng một nửa. Công thành lui thân. Hồng Mai này có thể tạm thời giúp đỡ ta chuyện trong Vương phủ, người có thể chuyên tâm với chuyện bên ngoài. Đã năm sáu ngày rồi, không ra khỏi cửa, cũng không có tin tức nào được truyền đến, trong lòng ta thật sự khó chịu.”

Đã nói đến chuyện Mặc Tử quan tâm nhất, nhưng thần sắc của nàng vẫn không chút hưng phấn, ngược lại còn hơi tương phản, “Ta đi ra ngoài thì làm sao đây? Nếu như Hồng Mai như hồi đến —— “

Cầu Tam nương gạt lời nàng, “Nếu nàng hỏi, ta sẽ nói sai người ra ngoài vườn làm việc. Ta thấy, Vương phủ này không có ưu việt gì, chỉ là quá rộng lớn, đi ra bên ngoài có tìm nửa ngày cũng không thấy người.”

“Thế cũng không thể dùng cơ này thường xuyên được. Một lần hai lần thì không sao, nhưng ba bốn lần, Hồng Mai chắc chắn sẽ sinh nghi.” Mặc Tử trầm nghĩ người ta cũng đâu phải kẻ ngốc.

“Cùng lắm thì ta phải người đi đèo gỗ, đóng cửa lại, ai cũng không thể quấy rầy. Ta là chủ tử, cao hứng có thể tùy ý bao che khuyết điểm, nếu ngay cả điểm ấy Hồng Mai cũng không chịu được, ta cảm thấy nàng không có nhiều công dụng.” Cầu Tam nương đã quyết định.

“Cô nương nói phải.” Mặc Tử cười cười, thấy nét mực trên giấy đã khô, liền hỏi, “Cô nương còn luyện chữ nữa sao?”

Cầu Tam nương vừa định nói không luyện, đột nhiên thấy giọng nói mừng rỡ của Hồng Mai ở ngoài phòng.

“Tam gia đến.”

“Tam gia đến, nàng ta cao hứng như vậy làm gì?” Cầu Tam nương vốn muốn buông bút lại cầm lên, “Nếu nàng muốn thay thế Kim Ti, ta tuyệt đối không ngăn cản. Nếu Tiêu Tam thu thêm vài nha đầu, như thế ta sẽ không bị mọi người nhìn chằm chằm nữa.”

Mặc Tử phì cười một tiếng, làm cổ tay hơi run vài giọt mực bắn cả ra ngoài, “Lời này của cô nương thật có đạo lý. Có phải cô nương đang học tập Giang Tổ Tâm?”

“Nếu Tiêu Tam nguyện ý, ta sẽ giúp hắn, để ta yên tĩnh là được rồi.” Lúc trước ở trong Cầu phủ, viện nhỏ của Cầu Tam nương không có người quản, nhưng Mặc Tử cư này tuy rằng hẻo lánh nhưng không phải nơi thanh tịnh. Các trường bối thường xuyên ân cần hỏi han, Hồng Mai kiên trì thiết lập quy củ, tiểu thiếp Kim Ti mỗi ngày đến hầu hạ nàng ăn cơm, khâu vá cũng chẳng còn.

“Cô nương, gả cho người ta, là không thể thanh tịnh.” Chỉ có làm ni cô, mới thanh tịnh: “Theo như quy củ, hai người con của Kim Ti đều phải do cô nương nuôi dưỡng. Ta đoán, một thời gian nữa Hồng Mai hoặc Vương phi sẽ đề cập đến chuyện này. Đến lúc đó, cô nương còn phải làm mẫu thân của người ta. Cuộc sống tốt đẹp khi đó mới thật sự bắt đầu.”

Mặc Tử nói xong nói xong, vui sướng khi người gặp họa, hiếm khi nở nụ cười tà ác.

Cầu Tam nương thấy nàng đắc ý vênh vao, duỗi tay chỉ thẳng vào mặt nàng —— bút đưa một nét, từ mũi đến sát mang tai, bộ dáng thực buồn cười,

khuyến tâm tình Cầu Tam nương vui vẻ, ha ha cười lên.

Mặc Từ nâng tay áo muốn lau, có người lại không chịu.

“Đợi chút, đừng lau, để ta nhìn xem có gì mà vui vậy.” Tiêu Tam đẩy cửa tiến vào.

“Cô gia lại nói đùa rồi, mặt bị vẽ đen, có gì đáng xem?” Mặc Từ không để ý, đuổi tay lau.

“Ta chỉ muốn nhìn xem Hán Hoàng môn lệnh chương thảo viết ở trên mặt sẽ thành dạng gì mà thôi.” Tiêu Tam nhìn mặt Mặc Từ, “Dù sao lau cũng không sạch, sao không để ta nhìn xem cẩn thận?”

“Cô gia cần gì phải nhìn mặt ta, trên bàn có một tờ giấy cô nương vừa luyện Hán Hoàng môn lệnh chương thảo, có thể cầm đến nhìn càng thêm rõ ràng.” Mặc Từ chỉ vào tờ giấy Tuyên Thành dưới tay Cầu Tam nương.

Tiêu Tam à à hai tiếng, đi đến bên người Cầu Tam nương, cúi đầu nhìn: “Kỹ thuật chơi cờ của Tam nương đã tốt, không ngờ chữ viết cũng đẹp như thế.”

“Chẳng những chữ viết đẹp, hơn nữa còn gầy đàn hay, vẽ tranh đẹp.” Mặc Từ mô phỏng cách nói chuyện của Hồng Nương*.

Cầu Tam nương híp mắt nhìn về phía Mặc Từ, ý bảo nàng nói ít lại.

Cũng đúng. Oanh Oanh tiểu thư có tình ý với Trương Hữu Sinh**, cho nên mới cảm kích Hồng Nương giặt dây bắc cầu. Còn Cầu Tam nương và Tiêu Tam chỉ bị ràng buộc với nhau qua trong mối quan hệ thông qua một hôn lễ, không có tình cảm phu thê mà chỉ mang thân phận trên danh nghĩa, bây giờ cũng vừa mới nhận thức nhau.

*Hồng Nương, Oanh Oanh, Trương Hữu Sinh: đều là nhân vật trong tác phẩm “Tây sương ký”, Hồng Nương là nha hoàn của Thôi Oanh Oanh, đã bắc cầu giặt dây cho mối tình của nàng Oanh Oanh và chàng Hữu Sinh.

“Chàng đến tìm ta có việc gì sao?” Cầu Tam nương biết chuyện Tiêu Tam vì liên tiếp bỏ hai vị chính thê mà bị giáng xuống làm quan biên soạn sách nhỏ, đa số thời gian đều ở Tịnh Tuyền các đọc sách.

“Ta vừa đến chỗ mẫu thân, thấy Ngọc di đưa cho mẫu thân xem một bài ca từ. Ta thấy nét chữ rất đẹp, Ngọc di nói là nàng viết? Đã nhiều ngày mài mê đọc sách, quên mất chuyện nàng mới vào phủ, cho nên đến đây bồi tội.” Tiêu Tam nói xong, gọi Thanh Tước tiến vào, “Đây là thư đồng của ta.”

“Thanh Tước cúi chào Tam nãi nãi.” Thanh Tước cầm trong tay một quyển trục, sau khi giao lại cho Tiêu Tam, hai đầu gối quỳ xuống, hành đại lễ.

Cầu Tam nương bảo Thanh Tước đứng lên, quay lại nói với Tiêu Tam, “Không phải ta viết từ, là Mặc Từ đọc được ở đâu đó, ta chỉ viết lại mà thôi. Bồi tội cái gì, chuyện đó không cần thiết. Đọc sách cũng giống như chơi cờ đánh đàn, một khi bị cuốn vào chính là vô ngã*.”

*Vô ngã: cảnh giới chỉ mình ta.

Tiêu Tam thấy Cầu Tam nương nói chuyện thoải mái, không khỏi cười lớn, “Hay cho một câu vô ngã.”

Mặc Từ cảm thấy này hai người có thể nói chuyện rất hợp nhau, lại xen miệng vào, “Nghe nói cô gia cũng luyện chương thảo, không biết chữ của ngài và cô nương, ai viết đẹp hơn?”

“Cái này phải so sánh mới biết được.” Tiêu Tam nổi lên hưng thú, “Tam nương cảm thấy thế nào?”

“Ăn cơm xong nói sau. Đói bụng sẽ không có hứng thú.” Tam nương cũng là người hiếu thắng, “Mặc Từ, người đi ra ngoài gọi người dọn cơm. Nơi này cũng không cần người hầu hạ, nên làm gì thì làm đi.”

Hai lời dạn dò, một rõ ràng một ngấm ngầm.

Mặc Từ mỉm cười rút đi.

Bạn đang đọc truyện *Chương Sự (Hố)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 30: Công Thành Lui Thân (Nhị)

Trời cao vẫn rất ưu đãi nàng. Khi Mặc Từ được Tiểu Y mang ra bên ngoài, đứng ở đằng sau bức tường phía tây, nhìn cảnh sắc trước mắt, nàng nghĩ như vậy

Mặc Từ đã từng nói nàng không thuộc nhiều thơ cổ lắm, nhưng lúc này đột nhiên trong đầu lại hiện ra một câu thơ, tuy rằng không quá hợp với tình hình, nhưng cũng giống nhau về không khí.

“Trời xanh xanh, đồng mênh mông, gió thổi rạt cỏ thấp thoáng đàn dê.”

Đã đến chỗ nào rồi, mà nàng lại nghĩ đến câu thơ mênh mang như vậy?

Cũng không phải chỗ nào, chỉ là tèo qua bức tường phía tây, nàng đang ở trong vườn của nhà hàng xóm cách vách.

“Không biết bao lâu rồi không có người ở, còn có cả thỏ làm tổ ở nơi này.” Mặc Từ tặc lưỡi than thở.

Trong đám cỏ dại xanh um tươi tốt, một con thỏ trắng nhảy bổ ra. Cả một đình viện to lớn chỉ có một dãy phòng nhỏ. Hơn trăm mẫu đất, ở trung tâm lại trống không, chỉ có hoa cỏ cây cối và một cái hồ. Cầu bắc qua hồ đã bị đứt đoạn, vườn hoa bệ đá sụp xuống, mà núi giả còn vẫn duy trì nguyên dạng, ở giữa một mảnh hoa cỏ cây cối hoang dại, có vẻ thực quái dị.

Một chỗ lớn như vậy lại không có người ở, đối với người muốn vụng trộm trốn ra ngoài như Mặc Từ không phải ưu ái thì là gì? Hoặc là ưu ái với Cầu Tam nương. Bởi vì vận may của Cầu Tam nương tốt hơn nhiều so với nàng.

Tiểu Y chun mũi, tỏ vẻ không rõ, nhưng có ấn tượng rất tốt, “Nơi tốt hơn Vương phủ nhiều.”

Mặc Từ đương nhiên biết nguyên nhân là vì có nhiều cây, cười nói, “Khó trách mấy hôm nay ít nhìn thấy người, chạy tới nơi này chơi đúng không?”

Tiểu Y gật đầu thừa nhận, “Có điều, cũng là ta thay tiểu thư làm việc thôi. Phòng ở bên này có thể thay quần áo. Bắc cửa dẫn đến một cái ngõ nhỏ yên tĩnh, hai bên bờ tường rất cao, không có người qua lại. Ta thấy, sau này truyền tin tức ở chỗ đó là thuận tiện nhất.”

“Người trở về nói lại với cô nương đi.” Mặc Từ đi về phía cửa bắc, “Tiểu Y, phải nhớ khi nghe thấy tiếng mèo nhỏ kêu thì xuất hiện, ta không muốn phải đi qua cửa lớn của Vương phủ đâu.” Hiện tại không phải ở Cầu phủ, cũng không có Điện Đại giúp đỡ. Nếu nàng đi vào từ cửa lớn của Vương phủ, sẽ gây náo động mất.

Không thấy Tiểu Y đáp lời, Mặc Từ quay đầu nhìn lại, thấy nàng đang đuổi theo hai con thỏ nhảy trong bụi cỏ.

Nơi này, rốt cuộc có bao nhiêu con thỏ đây? Mặc Từ bật cười, đi về phía một căn phòng gần cửa bắc thay y phục và hóa trang, sau đó lặng lẽ đẩy một cánh cửa ra, xác định không có người, lúc này mới lách mình đi ra ngoài.

Ra khỏi ngõ nhỏ không bao xa, thấy một chiếc xe ngựa đáng vẻ quen thuộc đang dừng lại ở cuối phố, phu xe đội đầu lạp, cố ý che khuất mặt. Nàng vốn tưởng rằng là Sầm Nhị Lang, nhưng thân thể kia so với Sầm Nhị Lang còn cao lớn hơn.

Đang nghĩ có phải là Sầm Nhị Lang đến đón nàng hay không, thì màn cửa màu lam đột nhiên được vén lên, khuôn mặt gầy gò mang theo nụ cười của Sầm Nhị xuất hiện.

“Mặc ca, hai tháng không gặp, gần đây có khỏe không?”

Mặc Từ nhìn thấy người quen, những đề nén ở trong Vương phủ trở thành hư không, hai tay ôm quyền, nở nụ cười chân thành, nói: “Sầm Nhị Lang, chúc mừng chúc mừng.”

Sầm Nhị không hiểu, trong mắt có nghi vấn, “Mặc ca, có chuyện gì mà phải chúc mừng?”

“Chủ nhân bảo ta nói với người, từ hôm nay trở đi, người chính là đại chương sự của Vọng Thu lâu trên kinh thành, không chúc mừng sao được?” Hôm nay trước khi Mặc Từ ra ngoài, đã sắp xếp tất cả mọi chuyện.

Sầm Nhị vui mừng quá đổi, lập tức lạy dài với Mặc Từ, “Đa tạ Mặc ca.”

Mặc Từ ha ha cười, dịch người tránh đi đại lễ kia, “Nên cảm tạ chủ nhân mới đúng, sao lại cảm tạ ta?”

“Đến khi gặp mặt chủ nhân, lại tạ. Có điều, nếu không có Mặc ca dẫn dắt nửa năm này, vị trí đại chương sự sao đến lượt ta ngồi? Hơn nữa, nhất định Mặc ca cũng thay ta nói ngọt vài câu?” Trong lòng Sầm Nhị Lang đều hiểu, còn nói một mớ, “Thật ra nếu không phải Mặc ca phải ở bên cạnh chủ nhân, vị trí này nên là của Mặc ca.”

“Thôi, bớt nói tốt ta đi.” Thật ra Mặc Từ không có nhiều hứng thú với việc kinh doanh Vọng Thu lâu, nàng xuất thân từ quân nhân, lại chen chân vào ngành ẩm thực giải trí cảm thấy rất “phá kỷ luật”.

“Ta không làm đại chương sự cũng không sao cả, chỉ cần mời ta ăn một bữa cơm là được rồi.”

Sầm Nhị vội hỏi: “Đó là đương nhiên. Hôm nay ta mời khách. Chờ đến khi Vọng Thu lâu được mở ra, ngày nào Mặc ca đến ăn cũng được, nào có ai dám thu bạc của người?”

“Được rồi, cảm lòng gả lại tưởng là thế lệnh. Cần thận chủ nhân biết, lại nói ta dùng quyền mưu lợi.” Mặc Từ sao có thể không hiểu Cầu Tam nương,

chuyện khác không nói đến, nhưng ở vấn đề tiền bạc, tuyệt đối là một kẻ hẹp hòi.

Sầm Nhị nhăn mặt, lắc đầu nói, “Chủ nhân chuyện gì cũng tốt, chỉ có...” Yêu tiền đến đòi mạng, nghĩ đến đây hắn lại hỏi, “Chủ nhân có trả thêm tiền công cho ta không?”

Mặc Từ nhìn vẻ mặt hoài nghi Cầu Tam nương sẽ không trả tiền công cho hắn của Sầm Nhị, lập tức cười lớn: “Sầm Nhị, ta còn cho rằng sự trung thành của ngươi với chủ nhân không liên quan gì đến chuyện tiền công nhiều hay ít cơ đấy.”

Sầm Nhị đỏ mặt lên, “Tất nhiên không liên quan, có điều có vẫn hơn không.”

Mặc Từ vỗ vỗ bả vai Sầm Nhị, “Nếu không trả thêm tiền công cho ngươi, thì ngươi có khác gì những chương sự bình thường, như thế ngươi còn có thể hết lòng làm việc sao? Yên tâm, hiện tại tiền công của ngươi sẽ được chia bằng phần của cha ngươi, trả theo tháng, cuối năm có thưởng thêm. Chờ đến khi cửa tiệm được khai trương, chủ nhân sẽ đưa khế ước cho ngươi, điều khoản được viết rõ ràng trên đó.”

Sầm Nhị nghe tới đó càng thêm vui mừng, “Bằng với phần của cha ta?” Còn được thưởng thêm?

Người của Sầm gia thông minh nhưng cũng đơn giản, bởi vậy mới có thể trở thành trợ thủ đắc lực của Cầu Tam nương.

“Đúng thế. Kiếm được nhiều bạc như vậy, Sầm Nhị ngươi có thể cưới một nàng dâu xinh đẹp, sinh thêm vài đứa nhỏ, vui vẻ mà sống.” Mặc Từ bắt đầu nói chuyện vui, vén vạt áo muốn treo lên trên xe, “Mau đi thôi, chậm trễ nữa sẽ muộn mất. Ta ra ngoài một chuyến không dễ dàng gì, phải tranh thủ thời gian...”

Đột nhiên lại thấy một thanh kiếm màu xanh lục đập vào ni mắt.

Mặc Từ chậm rãi thu chân trái vừa đặt lên cang xe, nhìn chằm chằm người đang đội đầu lạp ngồi trên cang xe, từ từ thốt ra hai chữ, “Tán —— Tiến.”

Người đánh xe lập tháo đầu lạp xuống, hai hàng lông mày đẹp, một đôi mắt đẹp, ngũ quan chính trực, làn da màu vàng nhạt, cười lên để lộ hàm răng sáng bóng, không phải Tán Tiến, còn có thể là ai? Khó trách từ xa trông lại thật cao lớn.

“Sầm Nhị, ngươi thua, một lượng bạc.” Tán Tiến duỗi tay về phía Sầm Nhị.

Mặc Từ nghe Tán Tiến đòi bạc Sầm Nhị, hỏi: “Tán Tiến, mới hai tháng không gặp, ngươi đã học được cách đánh cược rồi sao?” Nhớ ngày đó đứa ngốc này quý ở giữa chợ, khế ước bán mình là do cha hắn viết, làm việc không cần đến kiếm sẽ không chịu theo, kiên trì thành thật, không làm xằng làm bậy, hiện tại xuống núi rồi, cũng trở nên tục tũn như thế.

Đừng xem Tán Tiến ngay thẳng ngờ nghệch, thật ra không ngu ngốc chút nào, nhận ra giọng nói của Mặc Từ không vui lắm, vội vàng rút tay lại, “Là Sầm Nhị dạy, trước đây ta trước kia chưa từng đánh cược.”

Sầm Nhị phẫn nộ, “Mặc ca, chúng ta chỉ đùa giỡn mà thôi, không coi là cá cược.”

Mặc Từ hỏi: “Đánh cược cái gì?”

“Cược ngươi có thể nhận ra ta hay không.” Tán Tiến nhìn thấy Mặc Từ vô cùng vui vẻ, “Sầm Nhị, ta không cần bạc. Ta đã nói rồi, người mà ta quen mình phục vụ, nhất định là người thông minh nhất. Nếu không phải thông minh, ta cũng không muốn đi theo. Võ công ta cao như vậy, không thể tùy tiện để cho người ta sai khiến, nếu không sẽ đánh mất mặt mũi của ông nội, đánh mất mặt mũi của cha, đánh mất mặt mũi của mọi người trong Tán gia ta...”

Nam nhân này nhìn qua có vẻ nghiêm túc nhưng sự thật là vô cùng dong dai, Mặc Từ đau đầu, khoát tay chặn lại: “Tán Tiến, ta đã nói rồi, ngươi không thể theo ta.”

“Mặc ca, ta biết ngươi cũng có chủ nhân. Nhưng không ai nói rằng người có chủ nhân sẽ không thể làm chủ nhân. Giống như cha của Sầm Nhị, chủ nhân của hắn cũng là chủ nhân của ngươi, nhưng không phải dưới hắn cũng có vài chục thủ hạ sao? Ngươi giúp chủ nhân của ngươi làm việc, ta giúp ngươi làm việc, ai làm việc của người này. Lại nói vấn đề cơm ăn, ta đã giải quyết được rồi. Sầm Nhị đồng ý để ta làm hộ viện cho hắn, bao ăn ba bữa. Thời điểm bình thường ngươi không cần đến ta, ta sẽ ở chỗ của Sầm Nhị, vừa có cơm ăn, vừa có thể kiếm tiền, như vậy ngươi sẽ không cần trả bạc cho ta. Hơn nữa ta còn có thể ngủ ở chỗ của Sầm Nhị, ngay cả chỗ ở cũng được giải quyết rồi.” Tán Tiến bác bỏ toàn bộ lý do lần trước Mặc Từ đưa ra để cự tuyệt làm chủ nhân của hắn.

Hơn nữa lời lẽ bác bỏ rất chặt chẽ. Có người như vậy sao? Không cần năng cung cấp chỗ ăn chỗ ở, không cần năng trả bạc, lại đồng ý bán mạng cho nàng. Từ lúc trở thành nha đầu đến giờ, thân phận địa vị của nàng trở thành tầng dưới cùng của xã hội. Nay Tán Tiến lại nguyện ý trung thành với nàng, khiến cho Mặc Từ không thể cứng rắn từ chối. Thật ra nàng cũng rất hi vọng mình có thể giống như Cầu Tam nương, có những người trung thành hết lòng vì nàng. Nàng cũng biết, nếu như muốn độc lập một mình, nhất định phải có những người giống Tán Tiến, chỉ trung với một mình nàng.

Đúng lúc này, Sầm Nhị đột nhiên nói một câu, khiến Mặc Từ phát hiện, thì ra vận khí của nàng không phải quá kém.

Sầm Nhị nói: “Nếu như Mặc ca muốn làm chuyện lớn, không thể thiếu Tán Tiến.”

Sầm Nhị nhìn Mặc Từ kinh ngạc, còn nói thêm, “Mặc ca không cần kinh ngạc. Mặc dù Sầm gia ta hết lòng phục vụ chủ nhân, nhưng cũng có tình có nghĩa. Mặc ca giúp cha con chúng ta rất nhiều, nay Sầm Nhị có thể một mình đảm đương một phương, tự nhiên phải báo đáp ơn của Mặc ca. Từ nay về

sau, phàm là chuyện Mặc ca không muốn chủ nhân biết đến, Sầm Nhị nhất định sẽ giữ kín bí mật giúp Mặc ca. Điều kiện là Mặc ca phải tuyệt đối tin tưởng lời này của ta.”

Tục ngữ nói thật đúng, người tốt sẽ có hồi báo tốt. Còn có câu, có trả giá sẽ có thu hoạch. Mặc Từ toàn tâm giúp đỡ cha con Sầm gia, hôm nay rốt cục cũng có hồi báo.

“Sầm Nhị Lang, nếu ngươi thật tình, ta cũng không thể nói dối. Ta sẽ không làm ra những chuyện bất lợi với chủ nhân, có điều muốn ta cả đời làm nô tỳ, đó cũng không phải mong muốn của ta. Nếu được ngươi trợ lực, chẳng khác gì có thêm một đôi cánh, ta vô cùng cảm kích.” Mặc Từ ôm quyền thật lòng cảm tạ.

Sầm Nhị Lang cười gật đầu, “Một ngày nào đó, Mặc ca có tiền đồ rộng mở, đừng quên Sầm Nhị ta là được rồi. Sầm Nhị cũng không có tâm tư cả đời làm tôi tớ cho người ta.” Sầm Nhị Lang, đời thứ hai của Sầm gia, không có báo thù như cha hắn, hắn cũng có khát vọng của mình.

Mặc Từ thấy được, cũng biết không phải chuyện xấu.

Hai người nói chuyện không để tâm đến Tán Tiến. Tán Tiến không phải kẻ từng trải, lại chưa từng đọc sách, nghe bọn họ nói chuyện về nho nhã, về mặt lại giáo hoạt, hắn thật sự không hiểu rõ lắm. Hắn chỉ quan tâm rốt cuộc Mặc Từ có đồng ý thu nhận hắn hay không, vừa há miệng muốn hỏi, ai ngờ Mặc Từ lại quay sang nhìn thẳng hắn.

“Tán Tiến.” Nàng vừa mở miệng, ngữ khí đã hoàn toàn khác lúc trước.

Tán Tiến đã quen với một Mặc Từ ôn hòa nói chuyện, thấy quanh thân nàng thay đổi khí thế nghiêm nghị, trong giọng nói có ngạo nghễ không gì ngăn nổi, khiến cho dáng người cao lớn của hắn cũng như thấp đi một nửa, hắn không tự chủ được cúi đầu, cung kính đáp lại một tiếng.

“Ta là nữ tử.” Mặc Từ nói.

Tán Tiến lập tức ngừng đầu, ánh mắt trừng lớn như chuông đồng.

“Lúc trước không có ý định thâm giao với ngươi cho nên giấu giếm. Nay bởi vì ngươi quyết định muốn đi theo ta, ta muốn nói rõ với ngươi. Nếu ngươi muốn thay đổi chủ ý, hiện tại còn kịp. Không muốn đi theo ta, ngươi vẫn có thể làm việc cho Vọng Thu lâu, ta tin tưởng Sầm Nhị sẽ vui vẻ đồng ý.” Đối phương tín nhiệm đến mức dùng cả tính mệnh để làm việc cho nàng, Mặc Từ không thể giấu diếm thân phận của mình.

“Ngươi là nữ?” Tán Tiến vẫn nhìn chằm chằm nàng như trước, mặc kệ những người khác.

“Ta là nữ.” Mặc Từ không né không tránh, thản nhiên nhìn thẳng vào mắt Tán Tiến.

“Cha mẹ ời...” Tán Tiến ngửa đầu lên trời than thở, nói xong một câu, lại nhìn thẳng Mặc Từ, nói ra hai chữ ——

“Ta theo.”

Bạn đang đọc truyện *Chương Sự (Hố)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 31: Công Thành Lui Thân (Tam)

“Ta nói thật với các vị, cửa hiệu mặt tiền như thế này, cho dù là toàn bộ kinh thành cũng không có nhiều. Trên kinh thành có mười phường lớn, Xuyên Yến phường này là một trong số đó. Hơn nữa Ngọc Hòa phường lớn nhất cũng chỉ cách nơi này vài dãy phố, cưỡi ngựa một lát có thể đến được. Ba vị, mời nhìn vị trí của nơi này xem, quay lưng về hướng bắc nhìn về hướng nam, nằm trên đường cái ở khu chợ náo nhiệt nhất của Xuyên Yến phường. Người đến người đi như nước chảy. Dùng để mở tửu lâu thì không còn gì tốt hơn. Chỉ cần tiêu nhị đứng ở trước cửa mời khách, không biết có thể mời bao nhiêu người vào.” Kẻ này tên Tiểu Mã, là người giới thiệu đất mà Sầm Nhị tìm đến, thật sự rất biết ăn nói.

Phong thức tiêu thụ của ngàn năm qua, vẫn chỉ là đổi thang mà không đổi thuốc.

Mặc Từ tự nhiên biết đây là người bán mèo khen mèo dài đuôi, mười câu chỉ có thể tin một hai câu, bởi vậy không theo Sầm Nhị gật đầu mà gật đầu.

Vừa rồi khi tiến vào nhìn qua vị trí cửa lớn, quả thật là nằm trên đường cái giữa chợ. Có điều cửa hàng hai bên thừa thớt, nói là chợ, nhưng những quán ven đường tạm thời có vẻ nhiều, bán đồ ăn, bán vải, tạp hoá, đều là những mặt hàng cơ bản giải quyết sinh hoạt. Phần lớn nhà ở trong phường đều đơn sơ chật chội, có thể nhìn ra được những người dân sinh sống ở khu này không phải quá giàu có.

Nhưng dù sao cũng là Sầm Nhị tìm đến, nghe nói đã là “nhân sĩ chuyên nghiệp” nhất ở nơi này, cho nên Mặc Từ không thể vừa gặp đã nói không tốt. Nghĩ tầm, tốt xấu gì cũng vào bên trong nhìn xem rồi nói sau.

Vào đến cửa, thấy phía trước khoảng hai mươi mét có một lầu gác ba tầng, giữa cửa vào và lầu gác là một vườn hoa nhìn vô cùng tục đếm, hoa hồng, hoa la đơn, hoa bìm bịp trồng lẫn lộn với nhau, trên thân cây khô còn buộc lụa đỏ, giống như chủ nhân của nó muốn tăng thêm không khí lễ hội cho nơi này?

Đến khi tới gần tiểu lầu, mới phát hiện lầu gác vô cùng rách nát. Giấy dán cửa sổ lầu ba lầu hai đều bị đục thủng, để cho gió xuân thoải mái thổi vào thổi ra. Dưới ánh mặt trời, gàu gác có vẻ vô cùng cũ kỹ, tất cả đều mờ mịt một lớp bụi thật dày.

Kẻ giới thiệu nhà liếc mắt nhìn thấy Mặc Tử nhíu mày, lập tức nói, “Lầu gác này mặc dù hơi cũ một chút, nhưng nghe nói dù gì các vị cũng sẽ sửa sang lại, như vậy chắc là không có vấn đề gì, đúng không? Nếu là lầu mới, đã không có giá như vậy.”

Mặc Tử vẫn chỉ cười, không nói lời nào.

Tiểu Mã thăm nghĩ, vốn tưởng rằng Sầm Nhị là chủ, hiện tại xem ra, thiếu niên không nói nhiều này mới là người quyết định cuối cùng.

Vì thế, hắn hạ quyết tâm phải thuyết phục được Mặc Tử, còn nói thêm: “Giá cả có thể thương lượng. Bởi vì chủ nhân của nơi này vội vã về quê, giảm đi một hai trăm lượng hẳn là không thành vấn đề, chuyện đó cứ để ta lo.”

Lúc trước Sầm Nhị đã tới nơi đây một lần, khá là vừa lòng, nghe thế quay sang nói với Mặc Tử, “Ta nhìn trúng nơi này cũng không phải vì mặt trước và lầu gác này, chủ yếu là ở mặt sau nơi này có một hoa viên rất lớn. Người ở quanh khu đó rất đông, giá đất cũng đắt hơn rất nhiều so với những nơi khác, nằm ở trên đường cái, lại nằm trước một khu đông dân, thật sự không dễ tìm. Nơi này tuy rằng nhỏ hơn Vọng Thu lâu ở Lạc Châu, nhưng đã là nơi thích hợp nhất ta có thể tìm được.”

“Đúng thế đúng thế. Cũng bởi vì khu đất kia, đã có vài người đến tìm chủ nhân nơi này. Nếu không phải ta và chủ nhân nơi này có giao tình, hẹn ước trước, chỉ sợ không kịp đợi hai vị đến xem lần thứ hai nơi này đã bị mua mất rồi.” Tiểu Mã tự cho là thông minh, lời nói vô cùng có sức thuyết phục.

Mặc Tử lại nghe ra điểm mâu thuẫn. Lúc trước Tiểu Mã nói với nàng giá cả có thể thương lượng ép xuống, mà ép giá là tâm lý của người nóng lòng muốn bán. Bây giờ lại nói có vài người đang tranh mua, như thế chắc chắn là khoác lác. Nếu không chủ nhân nơi này cũng mặc kệ có giao tình hay không, đã sớm bán đi. Có ai lại chê bạc cơ chứ?

“Nơi này vốn mở cửa hàng gì, làm nghề nghiệp gì?” Nghe người ta nói này giờ, bây giờ đến lượt nàng hỏi. Kết cấu nơi này có chút kỳ quái, có cửa lớn, nhưng lầu gác lại không ở ngay bên ngoài mặt đường, mà phải đi quá vườn qua. Bình thường không có cửa tiệm nào mở như vậy.

“...” Tiểu Mã nhìn Sầm Nhị, ánh mắt kia có ý là —— người chưa nói sao?

Sầm Nhị háng giọng, biểu tình không được tự nhiên, nửa ngày vẫn chưa mở lời được.

Mặc Tử bình tĩnh nhìn Sầm Nhị chốc lát, tâm tư xoay chuyển hai vòng, “Rất khó mở miệng sao? Để ta đoán xem, một nơi lớn như thế này, lại không phải cửa tiệm bán đồ, một vườn hoa hồng hoa la đơn, lại còn thất lụa đỏ, không phải là nơi mua da bán thịt, bán rế tiếng cười về đêm chứ?”

Lòng trắng trong mắt Sầm Nhị còn nhiều hơn lòng đen, nhếch môi, “Mặc ca...”

“Mặc ca, ngài thật đúng là có mắt nhìn.” Tiểu Mã cố ý đảo ngược hoàn cảnh, “Nơi này trước kia là Tế Liễu viên nổi tiếng của kinh thành, không biết có bao nhiêu hoa khô. Có điều mục vụ tuổi đã lớn, muốn trở về quê dưỡng lão, mới bằng lòng bán đi. Nếu không, sao có thể có cơ hội tốt như vậy, phải thế không?”

Mặc Tử nghe thấy thế không khỏi hơi nhíu mày, là kỹ viện cũng liền thôi, lại còn là kỹ viện nổi tiếng, còn có hoa khô. Khó trách vừa rồi khi tiến vào, một loạt tiểu thương ở ngoài cửa nhìn chăm chăm bọn họ, cười hi hi.

Lầu gác này, và cả hoa viên ở phía sau Mặc Tử cũng không muốn nhìn nữa, nàng đứng ở phía trước lầu, nói với Tiểu Mã, “Ngoại trừ khu đất này, còn nơi nào khác hay không?”

“Mặc ca, ngài cứ đi vào nhìn một chút xem, nếu không muốn xây dựng lại, chỉ cần tu sửa một chút cũng có thể mở tửu lâu lớn. Phía sau có vườn hoa, dẫn ra hồ, nếu thiết kế tốt chưa biết chừng có thể tạo được điểm đặc biệt thu hút khách. Ở giữa đường cái, lại là một nơi lớn như vậy, giá cả tiện nghi như thế, không thể nào có nơi thứ hai. Chỉ cần hai ngàn lượng bạc.” Tiểu Mã thuyết phục khách, nếu như gặp người khác, có lẽ lẽ đã giao dịch xong rồi, nhưng gặp phải Mặc Tử, hắn nói nhiều cũng vô ích.

“Nếu như người không còn biết nơi nào, chúng ta chỉ có thể tìm đến người khác.” Mặc Tử không muốn lãng phí thời gian, “Sầm Nhị, chúng ta đi.”

Sầm Nhị luôn luôn rất nghe theo Mặc Tử, bởi vậy tuy rằng hắn cảm thấy nơi này rất được, nhưng Mặc Tử không thích, hắn cũng chỉ có thể theo nàng. Nhưng chung quy, hắn vẫn muốn biểu đạt ý tứ của chính mình.

“Mặc ca, ta biết người ngại chỗ này trước kia là kỹ viện. Lúc đầu nghe nói cũng có chút do dự, nhưng sau đó lại nghĩ, nếu chúng ta mua lại chỗ này, dù sao cũng phải sửa sang lại đầu đuôi, trước kia có kinh doanh cái gì cũng không ảnh hưởng. Giá cả lại hợp lý. Ở cuối phố có một cửa tiệm nhỏ chỉ bằng một phần mười chỗ này mà đã ba trăm lượng bạc.” Sầm Nhị không phải chỉ nghe Tiểu Mã nói, chính hắn cũng đã xem xét thực tế.

“Sầm Nhị, đây không phải vấn đề tiền bạc.” Mặc Tử vừa đi vừa nói chuyện, “Kinh doanh nghề khác thì không sao, đúng như lời người nói, nếu tu sửa lại, trước kia kinh doanh cái gì cũng không quan hệ. Nhưng điểm đặc sắc nhất ở Vọng Thu lâu chính là nhóm Cát Thu. Cát Thu là những nữ tử biểu diễn

tài nghệ, chúng ta đều biết đó là một công việc đứng đắn, nhưng người không quen chưa chắc đã rõ ràng. Ở trong tửu lâu ca hát nhảy múa rót rượu cho khách, thật dễ dàng khiến người khác liên tưởng chúng ta cũng giống như Tê Liễu viên kia. Một khi Vọng Thu lâu được mở ra, sợ rằng chỉ có những người quen mới tìm đến. Còn những người không hiểu rõ sẽ cho rằng chúng ta là kỹ viện kiêm tiệm rượu. Như thế, sau này ở trên kinh thành Vọng Thu lâu sẽ không có thanh danh. Ngay từ đầu đã định vị lẫn lộn khách nhân, cũng chỉ có thể đi hai con đường. Một con đường, giữ vững phương thức của chúng ta mà làm việc, đem những khách đến tầm hoa vãn liễu đuổi đi, như thế sẽ mang tiếng không hiểu khách, chuyện làm ăn dần dần thất bại. Một con đường khác chính là đổi Vọng Thu lâu thành Yên Hoa lâu, có điều nhóm Cát Thu nhất định sẽ không chịu tiếp khách, người sẽ phải đi mua một đám nữ tử khác đến, nếu thật sự không được thì chỉ còn cách ép nhóm Cát Thu trở thành kỹ nữ.”

Sầm Nhị vội vàng kêu lên, “Mặc ca, ta là loại người như thế sao?” Cái gì mà ép thành kỹ nữ? Nhóm Cát Thu ở trong lâu hần vẫn luôn duy trì khoảng cách tôn trọng.

“Vậy thì chọn con đường thứ nhất. Trên con đường bán dầu muối tương giấm bình thường này lại xuất hiện một tửu lâu cao cấp, cuối cùng cũng chỉ có thể đóng cửa.”

“Chủ nhân nhất định sẽ giết ta.” Sầm Nhị nghĩ thôi cũng không dám.

“Cho nên vấn đề không phải là tiền, mà là con đường. Không phải con đường nào nhiệt bình thường, mà là ——” Mặc Tử còn chưa nói xong.

Sầm Nhị đã thông suốt, “Mà phải là một con đường nào nhiệt nhất, giống như Ngọc Hòa phường. Ngọc Hòa phường tập trung cửa hàng châu báu, tửu lâu khách điểm, cửa hàng tơ lụa, hiệu thuốc tốt nhất trên kinh thành, thường xuyên lui tới đều là những người có của cải. Không phải ta chưa nghĩ đến, nhưng chỗ đó đều đã bị thương nhân vây kín, căn bản không có cửa hiệu ở mặt tiền, chứ đừng nói gì đến có sân vườn. Muốn có vườn, nhất định chỉ có nhà riêng. Mà tửu lâu của chúng ta không thể mua nhà riêng để thiết kế được.”

“Cái đó cũng chưa chắc.” Nghe nói không có cửa hiệu ở mặt tiền, Mặc Tử cũng chưa nghĩ ra chủ ý gì. Nhưng câu nói cuối cùng của Sầm Nhị lại khiến cho nàng thoáng có linh cảm gì đó.

Rượu thơm không sợ ngõ sâu. Vọng Thu lâu chỉ cần có thể ở phường tốt nhất, có thể không nằm trên đường cái, nhưng chưa chắc đã không lôi kéo được khách. Phải biết rằng những người thật sự có quyền có tiền, rất nhiều kẻ không thích những chốn nào nhiệt như trên đường cái, mà ở những nơi thanh nhàn yên tĩnh lại có phong vị khác. Kinh thành không giống như Lạc Châu. Lạc Châu là nhiều hộ thương gia, thích thể hiện giàu có, thích hô gọi bằng hữu, một đám người tụ tập chọn những nơi nào nhiệt nhất, vừa xem mỹ nữ vừa ngắm cảnh phố phường, muốn người qua đường nghe rõ tiếng cười của bọn họ. Còn kinh thành là kinh đô của đế vương, vương hầu tướng lĩnh, văn võ bá quan, đều chiếm hết những chỗ tốt đẹp nhất, ngắm hoa có thể thưởng thức trong nhà, uống rượu có thể uống ở đình viện trong phủ. Sân vườn thiết kế núi giả đình nghi mát, dân chúng bình thường phải ra ngoài ngoại ô mới có thể thưởng thức cảnh núi sông tươi đẹp, mà quý tộc trên kinh thành có thể thưởng thức ngay trong nhà. Bọn họ không phải không thích ra bên ngoài, mà là với cấp bậc xã hội của bọn họ, phải đến những nơi phù hợp với thân phận.

Nếu Vọng Thu lâu muốn thể hiện được chỗ độc đáo giữa rất nhiều những tửu lâu lớn ở Ngọc Hòa phường, sẽ phải thiết kế cao nhã cách điệu giống như nhà riêng, hành lang cầu thang trạm hoa khắc chìm, cầu trắng nước xanh, đình trong nước, thuyền trong hồ, có những phòng ốc rộng rãi xa hoa tiếp đãi khách nữ, nếu có thể thực hiện được, rất có thể một lần là nổi tiếng.

“Tiểu Mã?” Mặc Tử vừa nghĩ ra ý tưởng này, vội vàng muốn thăm hỏi.

Tiểu Mã vốn đang ở đằng sau lầu bầu không thôi, đối với thái độ đột nhiên chạy lấy người của Mặc Tử rất không hài lòng, bởi vậy nghe thấy Mặc Tử gọi hần, cũng không nhiệt tình đáp lại.

“Người không biết cửa hàng mặt tiền nào của Ngọc Hòa phường, thế còn nhà riêng yên tĩnh, có hay không?” Mặc Tử cũng không để ý đến thái độ của Tiểu Mã. Đổi lại là nàng, con vịt nấu chín lại bay đi, nàng cũng sẽ ừ ừ.

“Nhà riêng?” Tiểu Mã thấy đối phương dường như vẫn có ý muốn hần giới thiệu, vội vàng lấy lại tinh thần, nhún hai hàng lông mày, nghiêng đầu suy nghĩ hồi lâu: “Yên tĩnh thì không có.”

“Yên tĩnh không có, vậy nhà riêng ở gần khu chợ thì sao?” Nàng vốn cũng không muốn quá yên tĩnh.

“Ngài hỏi như vậy, làm ta đột nhiên nhớ đến một nhà.” Ánh mắt của Tiểu Mã đột nhiên sáng lên, rất nhanh lại ảm đạm trở lại, “Không đối gì Mặc ca, nhà kia, có chút phiền toái.”

Đến người môi giới như hần mà cũng nói phiền toái, không biết là có chuyện gì?

“Nói ta nghe một chút xem.” Mặc Tử bắt đầu cảm thấy tò mò.

Bạn đang đọc truyện *Chương Sự (Hố)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 32: Công Thành Lui Thân (Tứ)

Trên đường Lộc Giác nằm ở chợ nam Ngọc Hòa phường, cánh cổng lớn với nước sơn đen loang lổ hé mở về phía tây nam, bên trên tấm biển treo trước cổng viết hai chữ “Lâm phủ”.

Mặc Từ không vội xuống xe, mà để cho Tán Tiến đi vòng quanh tường vây của Lâm phủ rồi một vòng, phát hiện vị trí nơi này thật sự không tệ. Cổng sau của Lâm phủ là một ngõ nhỏ tiếp xúc với con đường Đồng Vũ lớn nhất Ngọc Hòa phường, đứng ở sau góc tường, có thể nghe thấy tiếng người ồn ào, tiếng ngựa xe như nước truyền vào trong tai. Khó trách nói nơi này không yên tĩnh. Qua góc tường là đến phố Đồng Vũ. Tuy rằng không phải vị trí trung tâm, nhưng gần sát có một cửa hàng tơ lụa vô cùng lớn, một cửa tiệm châu báu trang hoàng tráng lệ, còn có không ít những cửa hàng nhỏ đẹp đẽ. Không biết chuyện làm ăn thế nào, nhưng khách đến khách đi nườm nượp, từ quần áo có thể phán đoán không phải dân chúng bình thường. Không biết là tiền thuê của Lâm phủ không bằng Tế Liễu viên, hay là Tiểu Mã thật tình cho rằng Tế Liễu viên phù hợp với yêu cầu của bọn họ hơn, mà những lời hắt hủi nhai với Mặc Từ về Lâm phủ, đều không phải lời hay.

“Ta nói thật với vị tiểu ca này, tuổi người còn trẻ đã là chủ, như vậy chắc là người có khả năng. Có điều các người mới đến, chưa quen với nhân sinh nơi này. Ta thấy người có vẻ rất dễ mất đến Lâm phủ, cho nên phải nói một câu, nào có ai mua lại nhà ở để mở từ lâu bao giờ? Được rồi, cho dù có thể mở được, chỗ này...” Tiểu Mã đột nhiên dừng lại, lấy tay che miệng, ghé vào sát lỗ tai Mặc Từ.

Không đợi Mặc Từ tránh ra, Sầm Nhị đã giữ chặt lấy Tiểu Mã, “Có chuyện gì mà phải nói thầm? Nói cho người biết, nơi này không ai nghe lén được, người cứ việc nói thẳng.”

Hai tròng mắt của Tiểu Mã đảo một vòng, “Còn không phải ta sợ người khác nghe được, đến cáo trạng với quan phủ, tịch thu thẻ hành nghề của ta sao?” Theo quy định của Đại Chu, phạm làm người trung gian mua bán phòng ốc, phải đến đăng kí với quan phủ, nhận được thẻ của quan phủ mới được phép hành nghề.

“Trong phạm vi hai mươi trượng không có ai khác.” Tán Tiến đột nhiên mở miệng.

Mặc Từ phát hiện ra hắc quả thật rất có ích. Vẫn cho rằng hắc dong dài, nhưng sau đó mới phát hiện khi chủ động nói chuyện với hắc, thì hắc nói vô cùng nhiều. Nhưng nếu đặt hắc ở một bên, thì lại ngoan ngoãn im lặng. Hơn nữa, tuy rằng không biết võ công của hắc tốt đến mức nào, nhưng lúc này hắc nói chung quanh không có người, năng vẫn tin tưởng.

“Nơi này, phong thủy không tốt.” Tiểu Mã nhìn bốn phía chung quanh sau đó mới nói.

Cổ nhân vô cùng để ý đến phong thủy mệnh tướng. Các ngành các nghề đều có điều kiêng kị riêng, phòng ốc dinh thự chú ý phong thủy, thành thân thì để ý bát tự, tóm lại, mỗi chuyện một cách nói.

Sầm Nhị quả nhiên bắt đầu để ý hơn, lên tiếng hỏi: “Thế nào là phong thủy không tốt?”

“Vài chục năm thôi mà nơi này đã đổi đến mười mấy hộ gia đình, người nói xem phong thủy có tốt hay không? Lâm gia mới chuyển đến đây mười năm trước, tuy rằng lúc trước đã biết phong thủy không tốt, nhưng Lâm lão gia không tin tà, nói bát tự của mình vững vàng, thật ra là tham rẻ. Năm năm trước, đột nhiên bạo bệnh qua đời. Lâm phu nhân khóc ròng một tháng, ăn uống không vào, cũng đi theo Lâm lão gia xuống hoàng tuyền. Trước khi đi, đòi mất vốn nhắm nghiền lại đột nhiên mở to, nói bốn chữ —— nhà tan cửa nát, xong mới tắt thở.” Tiểu Mã thấy Sầm Nhị thay đổi sắc mặt, càng nói càng hăng, “Đây vẫn chưa phải chuyện ngạc nhiên nhất. dưới gối của vợ chồng Lâm lão gia có một đôi trai gái, người con trai thông minh lanh lợi, người con gái có trí thức hiểu lễ nghĩa. Ai cũng nói con trai hắc phải thi đậu tú tài. Nào ngờ sau khi Lâm lão gia và Lâm phu nhân qua đời không đến nửa năm, hắc lại mê luyện một ca cơ của Vô Ưu các, không để ý đến trường bối trong tộc và muội muội phản đối, cưới vào cửa. Cưới thì cũng cưới rồi, lại không chịu làm ăn sống cho tốt, quen biết một đám bạn hữu vô lại, suốt ngày lê la ở sông bạc tiệm rượu. Còn tin theo lão bà, hùn tiền làm ăn với người ta, đem khu ruộng đất trong nhà ra cầm, kết quả thua sạch sành sanh, bây giờ nợ nần chồng chất. Đừng nói đi thi tú tài làm quan, tất cả sách vở trong nhà cũng đem ra bán trả nợ rồi!”

Sầm Nhị “ôi chao” một tiếng.

Tiểu Mã thừa cơ tổng kết: “Ba vị, nếu Lâm phủ này không phải phong thủy không tốt, thì chính là có quý.”

Mặc Từ chỉ cười cười.

Tiểu Mã nhìn thấy biểu hiện của Mặc Từ thì nghiêm mặt, “Mặc ca, người đừng có coi thường. Ở phố Đồng Vũ đối diện có một vị Độc Cô tiên sinh, là phong thủy sư kiêm thầy tướng số rất nổi danh, năm trước Lâm công tử thật sự không còn cách nào khác, mời hắc đến xem. Hắc liếc mắt một cái đã nói nơi này nằm ở cực âm, xây nhà là âm trạch, thông với địa ngục quỷ phủ, có không ít quỷ hồn du dương, hút dương khí của người sống, cho nên người ở chỗ này sống không được lâu, chứ đừng nói đến tiền đồ.”

“Vị phong thủy sư này nhất định đã giúp Lâm phủ trừ yêu trừ quỷ, từ nay về sau thái bình yên ổn rồi chứ.” Mặc Từ tự nhiên không tin cách nói âm trạch. Phong thủy thần quỷ là cách nói từ cổ chí kim, tin thì có mà không tin thì không. Phong thủy theo góc độ khoa học cũng có thể giải thích, là hoàn cảnh sinh ra ảnh hưởng trong lòng người mà thôi.

“Độc Cô tiên sinh nói không thể giải, chỉ có thể chuyển đi chỗ khác.” Tiểu Mã nói đến đây, lại khuyên Mặc Từ, “Mặc ca, làm nghề như chúng ta, tất nhiên là chỉ muốn nói tốt để bán được nhà. Nhưng ta vẫn hiểu cái gì là lương tâm, nơi nào từng có người chết, nơi nào tai họa, ta nhất định sẽ nói với người mua. Dù sao mua phòng cũng không giống mua thức ăn, vàng ròng bạc trắng, hơn mấy trăm ngàn. Nếu không phải vậy, ta cũng chẳng cần quan tâm nó là âm hay là dương, bán xong cầm tiền chạy lấy người là được.”

Những lời này nghe có vẻ rất chân thành. Thời điểm xem Tế Liễu viên, hẳn khuyếch đại ưu điểm, mảnh khốc đúng là của kẻ môi giới lâu năm, còn những chuyện khác vẫn tốt.

Trong lòng Mặc Từ đánh giá lại người này một lần nữa, nhưng nàng không tin chuyện ma quái, vẫn có chủ ý của chính mình, “Tiểu Mã, phiền toái mà người nói chỉ là phong thủy thôi sao?”

Đâu chỉ là phong thủy? Nhị lão của Lâm gia chết như thế nào, nàng không thể đoán mò. Nhưng con trai của Lâm gia căn bản chính là bị sắc mê tâm, kết nhầm bạn, tin nhầm người, táng gia bại sản, tất cả đều do bản thân hắn.

Tiểu Mã nghe ngữ điệu của Mặc Từ nhắc tới chuyện này rất nhẹ nhàng, đã biết lời nói của mình là uổng phí, thâm nghĩ, những người này chết sống muốn tìm xui, hẳn còn ngăn cản cái gì. Cho nên không khuyên giải nữa.

“Cũng không chỉ có phiền toái này.” Nơi này không có ma quái mới là lạ, chuyện nào cũng không bình thường.

“Còn có gì?”

“Lâm công tử nghe xong lời của Độc Cô tiên sinh, hẳn cũng đang thiếu một khoản nợ lớn, đã có ý định bán nhà từ lâu, lúc này càng thêm quyết tâm. Hắn tìm vài lái buôn đến, tự nhiên có kẻ trộn mắt nói nói dối, lừa vài người tới cửa xem phòng. Kết quả, nhìn xem một nửa, đã bị Lâm gia tiểu thư đuổi ra ngoài. Lâm gia tiểu thư nói, ai dám mua phòng, nàng sẽ chết ở trước mặt người đó. Nghe nói, trong tay nàng cầm sẵn dây thừng, người vừa tiến vào trong viện, nàng đã treo dây thừng lên xà nhà. Lâm âmĩ như vậy, còn ai dám mua, người nào đến cũng phát tay áo trở ra.” Tiểu Mã lắc đầu, bộ dáng không có cách nào, “Ca ca nói muốn bán, muội muội lại nhất quyết không chịu, lại không phải phụ nhân đã gả cho người ta mà vẫn là tiểu thư của Lâm phủ, Lâm công tử cũng không quá cứng rắn. Cứ như vậy mà kéo dài đến nay, tuy vậy vẫn ký gửi cho chúng ta tìm người tới mua. Có điều cái giá hắn đưa ra cũng không rẻ, vẫn không có ai thật tình muốn mua.”

Mặc Từ nghĩ rằng, lúc trước Tiểu Mã nói những chuyện ma quỷ kia, thật ra cũng không phải phiền toái gì. Nhưng Lâm tiểu thư này mới thật sự là cái phiền toái lớn. Giống như phá bỏ một khu vực sinh sống và rời đi nơi khác, có một hộ gia đình lại nhất quyết không chịu chuyển, chẳng lẽ thực không để ý mạng người, cứ thế dỡ phòng hay sao? Nàng thật sự không làm được chuyện này.

Tuy rằng trong lòng để ý, nhưng Mặc Từ vẫn chưa từ bỏ ý định, “Mặc kệ nói như thế nào, trước để chúng ta nhìn xem bên trong đi.”

Tiểu Mã thấy Mặc Từ kiên trì, nhún nhún vai, “Ta đã nói trước với các vị rồi, lát nữa đừng để cho Lâm tiểu thư dọa chạy.” Đến lúc này, có nhiều lời cũng vô ích.

Vòng đến cửa lớn của Lâm phủ, Tiểu Mã tiến lên gõ cửa, nhưng gõ cả buổi cũng không có người ra mở cửa.

“Cái phủ lớn như vậy, một người cũng không có sao?” Sầm Nhị đã tương đối bán khoán với chuyện phong thủy, có điều Mặc Từ quyết định muốn xem bên trong, hẳn cũng không thể phản đối.

“Trong phủ này ban đầu cũng có hai ba mươi tôi tớ, nhưng chủ nhân không trả nổi tiền công, ai còn chịu làm, những người không phải bán thân cả đời đều đã bỏ đi rồi. Nay chỉ còn lại vài người bị giữ khế ước bán thân, thật sự không đi được. Có điều, cũng đừng hy vọng bọn họ làm việc tử tế.” Tiểu Mã quay đầu nói với Sầm Nhị, tay vẫn không ngừng đập cửa.

“Có người ở phía sau cửa.” Tán Tiến ở bên cạnh Mặc Từ nói, “Lắm la lắm lét nằm úp sấp ở sau khe cửa đã nửa ngày.”

Mặc Từ giờ ngón tay cái với Tán Tiến, khẽ nói: “Tốt lắm!”

Tán Tiến mừng rỡ nhếch hai hàng lông mày lên.

Mặc Từ đi đến cạnh cửa, nói vọng vào bên trong, “Chúng ta không phải đến đòi nợ, là tới xem phòng...”

Chưa nói hết câu, cửa đã kéo kẹt mở ra. Một nam nhân trẻ tuổi mặc bộ quần áo màu xanh rêu bằng gấm cũ ló đầu ra, khăn trang nhìn xung quanh một hồi, một tay kéo Tiểu Mã, một tay kéo Mặc Từ, lại nháy mắt với Sầm Nhị và Tán Tiến.

“Mau, mau vào.” Nam tử kia kéo hai người vào trong, lại vội vã kéo thêm hai người đang chậm rãi bước vào.

“Lâm công tử, đám người đòi nợ vẫn tìm đến cửa hàng ngày sao?” Về mặt của Tiểu Mã trấn định, giống như đã tập mãi thành thói quen.

“Hỏi thế không phải vô nghĩa sao? Ta còn chưa trả tiền, bọn họ đương nhiên mỗi ngày đều đến tìm.” Nhìn tướng mạo nhả nhặn, ngôn ngữ lại thô lỗ, nam tử này chính là đại công tử của Lâm phủ.

Nghe nói trước đây Lâm công tử thông minh lanh lợi, nhưng lúc này Mặc Từ chỉ nhìn thấy một gã công tử bột chán nản sa sút mà thôi. Làm người thật sự không phải bước từng bước cẩn trọng, bởi vì chỉ cần sai một bước, thì những bước còn lại đều sai. Cười lão bà cũng thế, cười nhằm người, cuộc đời còn lại sẽ long trời lở đất. Mà rõ ràng là sai lầm, lại còn không chịu nhận sai, như thế đại khái là không có thuốc nào cứu được.

“Tiểu Mã, ba vị này là ——?” Sắc mặt của Lâm công tử không tốt lắm, đôi mắt thâm đen, hiển nhiên những ngày tháng không lo ăn mặc đã cách hắn rất xa rồi.

“Lâm công tử, câu hỏi này của cậu cũng thật vô nghĩa. Ta dẫn người đến nhà cậu, tự nhiên chính là người cảm thấy hứng thú với nơi này của cậu rồi.” Tiểu Mã lại châm chọc hẳn một hồi.

“Đó không phải là bởi vì lâu rồi không có người đến, nên ta không dám xác định lắm. Tiểu Mã, cuối cùng cũng chỉ có mình ngươi là tốt với ta.” Vì tiền, đường đường một thiếu gia cũng có thể hèn mọn đến nước này, còn phải nịnh nọt một tên lái buôn nhỏ.

“Lâm công tử, không dám nhận. Mua bán thành công, ta cũng có lợi.” Tiểu Mã cũng chẳng khách sáo với hắn, “Có điều, hôm nay Lâm tiểu thư sẽ không dọa chạy khách của ta chứ?”

“Không đâu, không đâu. Hôm nay ngươi đến thật khéo, nương tử của ta vừa dẫn muối muối ra khỏi nhà, muốn trở về cũng phải đến chiều, các ngươi có thể chậm rãi xem.” Lâm công tử cười hắc hắc giống như con chuột trộm gạo.

Mặc Từ không hiểu sao cảm thấy vô cùng chán ghét người này, mà rất nhanh nằng đã biết vì sao.

Bạn đang đọc truyện *Chương Sự (Hố)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 33: Công Thành Lui Thân (Ngũ)

Vào đến bên trong, Mặc Từ phát hiện ra Lâm phủ so với tưởng tượng của mình còn tốt hơn nhiều. Nhìn bề ngoài, diện tích không lớn không nhỏ, phù hợp với yêu cầu của Vọng Thu lâu. Về phần bên trong, nằng nghĩ cùng lắm thì chỉ cần kết cấu lại, dùng bạc để sửa sang những nơi đã cũ là được.

Cầu Tam nương đang đặt toàn bộ tâm tư vào chuyện mở Vọng Thu lâu lần này, ngoại trừ hai điền trang cố định, Vọng Thu lâu chính là nghề nghiệp kiếm tiền duy nhất, bởi vậy số vốn bỏ ra đã tính toán xong.

Khi Mặc Từ xem xong cấu tạo của Lâm phủ, biết có thể hoàn toàn lợi dụng những đình đài lâu các hiện tại của nó để tạo nên bích hồ xuân viên, với không khí u tĩnh xinh đẹp mà khách quý yêu thích. Mặt khác, chỉ cần đổi ngược lại hướng cửa lớn về phía sau, lại xây thêm đại sảnh ở ngay mặt đường, trang hoàng lại những phòng nhỏ chẳng chịt trong viện, làm thành các loại phòng lớn nhỏ cho nhóm Thu Nương tiếp khách. Mà tiền viên hiện tại có thể biến thành một viện độc lập để nhóm Cát Thu học nghệ, hơi tu sửa lại, xây thêm tường chắn là được. Viện dành cho tối tở quản gia ở có thể thành chỗ ở cho hộ viện và chương sự tiểu nhị trong lâu, nếu như muốn tiết kiệm tiền, không cần sửa lại gì vẫn có thể trực tiếp chuyển đến ở.

Lâm phủ này, trong mắt Mặc Từ, chính là địa phương hoàn mỹ theo yêu cầu để mở Vọng Thu, thậm chí còn thích hợp hơn cả địa phương ở Lạc Châu. Nhưng nằng cũng rất hiểu một đạo lý, trước mặt người bán, cho dù ngươi có thích thú thế nào, cũng tuyệt đối không thể để cho hắn nhìn thấy hai mắt ngươi tỏa sáng. Bởi vì như vậy, ưu thế đàm phán giá sẽ ở trong tay hắn.

Cho nên, Tiểu Mã và Lâm công tử chỉ nhìn thấy vẻ mặt càng lúc càng lạnh nhạt của Mặc Từ, nghĩ người này thất vọng rồi, có lẽ sẽ hết hứng thú mua phòng.

Tiểu Mã vốn cũng không nhiệt tình môi giới, thấy Mặc Từ như vậy, thăm nghĩ, Mặc ca này nói là không để ý phong thủy, thật ra vẫn rất để ý. Bởi vậy, hắn cũng không hăng say chào đón.

Lúc trước những người đến xem phòng đều bị muối muối dọa chạy trở về, thật vất vả mới có người tìm tới mua, thái độ của Lâm công tử tự nhiên không tùy ý chán chê ăn cỏ giống Tiểu Mã. Tiểu Mã không nói lời nào, chỉ đi theo phía sau Mặc Từ, Sầm Nhị, căn bản không để ý tới ánh mắt ám chỉ của Lâm công tử, hạ quyết tâm im lặng, để cho Lâm công tử phải tự mình mở miệng.

“Vài vị, trước sau nhà của ta tuy rằng không lớn, không thể so với hào môn đại trạch, nhưng hơn ở chỗ đẹp để tinh xảo. Phủ này là do cha ta bỏ rất nhiều tiền mời những thợ tốt nhất ở kinh thành đến thiết kế, vừa có vẻ xinh đẹp nhã nhạn của Giang Nam, vừa có vẻ tráng lệ của Đại Đường, hòa trộn vào nhau, riêng biệt lại vừa bổ sung cho nhau. Ở giữa thấy đẹp, trong đẹp lại có thể ở, vô cùng thoải mái. Nếu là ngại nhỏ, có thể mua làm biệt viên, hạ ngắm hồ đông thường tuyết, ra ngoài vài bước chính là phố Đồng Vũ, muốn cái gì đều tiện lợi.” Thời điểm Lâm công tử nói lời hay, vẫn mang theo chút nhơ nhả của người đọc sách.

Mặc Từ cảm thấy hình dung của hắn cũng không sai, xem ra tốn không ít tiền để thiết kế nơi này là lời nói thật.

Sầm Nhị lúc này cũng có chút ý kiến. Hắn cho rằng nơi này nếu làm nhà ở thì rất tốt, nhưng để làm từ lâu hình như có chút miễn cưỡng, dù sao cũng không phải ở khu trung tâm, cùng lắm chỉ là đoạn cuối của khu phố. Vì thế, kéo nằng sang một bên, nhỏ giọng nói, “Mặc ca, diện tích nơi này có vẻ phù hợp, nhưng dường như hơi yên tĩnh. Cửa hàng đối diện cũng không nhiều người ghé qua. Còn có phong thủy...” Chuyện ma quái gì đó.

Hắn còn chưa biết ý định đổi lại hướng cửa của Mặc Từ, cũng không biết ý định xây dựng lại với phong cách nhân nhả u tĩnh trong lòng nằng.

Mặc Từ liếc nhìn Tiểu Mã và Lâm công tử đang tò mò nhìn chằm chằm bọn họ ở bên kia, không muốn nói tí mĩ với Sầm Nhị ở chỗ này, chỉ cười nói bốn chữ —— an tâm chờ nóng.

Sâm Nhị đành phải đợi thêm lát nữa.

Lâm công tử nghĩ hai người nói thầm với nhau là muốn rời đi, trong lòng gấp gáp, chờ Mặc Từ vừa đi đến trước mặt, đã lập tức nói, “Cứ như vậy, nếu hai vị thật sự muốn mua, ta chỉ bán với giá hai ngàn lượng bạc. Thành thật mà nói, chưa tính phòng ở, riêng khu đất ở nơi này đã có thể bán hai ngàn năm trăm lượng.” Số nợ của hắn là một ngàn năm trăm lượng, còn thừa năm trăm lượng có thể mua một căn nhà nhỏ, tiếp tục sống.

“Hai ngàn lượng?” Sâm Nhị liếc mắt nhìn Mặc Từ một cái, “Nói thực ra, chúng ta muốn mua nơi này để mở tửu lâu. Chỗ này lại cách xa đường lớn, ta còn buồn bức vì nó không như mong đợi, người lại vẫn bán đến hai ngàn lượng?”

Lâm công tử nghe thấy không phải đề ở mà dùng để mở tửu lâu cũng ngạc nhiên, quay đầu nhìn Tiểu Mã. Trong đầu nghĩ nếu đã muốn mở cửa tiệm, sao lại tìm đến nhà của hắn.

Tiểu Mã nhún nhún vai, tỏ vẻ chính mình cũng không biết.

Đến đây, Lâm công tử cảm thấy có lẽ thật sự không bán được, hai vai trĩu xuống, không có sức lực nói lời hay ý đẹp gì nữa.

Thời điểm chủ bán chịu buông tha, chính là thời cơ để người mua đàm giá tốt nhất.

Rốt cục Mặc Từ cũng mở miệng: “Nếu bớt được năm trăm lượng, ta có thể xem xét.”

Một ngàn năm trăm lượng, có thể mua được một tòa nhà ở trên khu phố phồn hoa nhất kinh thành đúng là giá trời cho, chưa đến mười năm, dẹp bỏ toàn bộ những lời đồn đại quý thân kia, kinh doanh phát đạt, không biết có thể kiếm lại bao nhiêu lần.

Lâm công tử không ngờ Mặc Từ có thể cho hắn một cái giá, tuy rằng bớt mất năm trăm lượng, nhưng cũng nói lên rằng đối phương có tâm tư muốn mua, trong lòng lập tức bùng lên hi vọng.

“Mặc ca.” Tiểu Mã vẫn im lặng ở một bên lúc này mới kêu lên, “Quả nhiên rất tinh mắt, nơi này mở tửu lâu nhất định kinh doanh sẽ phát đạt.” Tuy rằng theo hiểu biết của hắn, tửu lâu có vườn là chuyện không có cách nào tưởng tượng được. Hắn không biết Vọng Thu lâu ở Lạc Châu, càng không biết có vườn có hồ chính là điều kiện của Vọng Thu lâu. Nhưng, hắn chỉ có một mục tiêu, chính là nhanh chóng bán được nơi này, kiếm được tiền.

“Giống như Sâm Nhị nói, nơi này có chút yên tĩnh, còn phải dùng tiền để xây thêm một lầu gác ba tầng. Có điều, bố trí trong viện này rất hợp với khẩu vị của chủ nhân ta. Phải biết rằng ngàn vàng khó mua cái quý trong lòng. Chỉ là trong lòng ta cũng do dự, đến tận cùng là chuyện làm ăn quan trọng hơn hay vẫn là điều chủ nhân yêu thích quan trọng hơn?” Mặc Từ lộ ra biểu tình khó xử, “Cho nên, nếu giá cả có thể thấp hơn chút, tốt xấu gì ta cũng có cái để thuyết phục ông chủ. Lâm công tử, đây là lần đầu tiên ta ra ngoài làm việc thay chủ nhân, cũng không thể làm hỏng chuyện được, có phải hay không?”

Lâm công tử nghĩ thầm, thì ra là tiểu tử mới ra đời, cái gì không hiểu, chỉ biết nịnh nọt chủ nhân. Có cửa rồi.

“Mặc ca, chính người cũng nói ngàn vàng khó mua cái quý trong lòng. Chủ nhân của người nhất định thích nơi này, tất nhiên sẽ muốn thưởng cho người. Ta thấy người quả thật thành tâm thành ý, cũng được, một giá thôi, một ngàn tám trăm lượng. Không thể thấp hơn nữa.”

Sâm Nhị ở bên cạnh nghe, thấy hai người bàn giá có chút phát động.

Phát động, còn có Tiểu Mã.

Về phần Tán Tiến, thuần túy chỉ đi theo Mặc Từ, cái khác đều không quan tâm.

“Một ngàn tám trăm lượng?” Mặc Từ có vẻ như không quá hài lòng, xoay người nhìn cảnh trí chung quanh một hồi, thờ dãi, giống như không cam tâm lắm, “Nếu như giá của Lâm công tử đưa ra thật sự không thể thấp hơn...”

Mọi người đều nhìn chằm chằm Mặc Từ.

“Vậy thì quyết định giá này đi.” Mặc Từ đồng ý.

Lâm công tử mừng rỡ, lại sợ Mặc Từ thay đổi chủ ý, vội vã nói, “Mặc ca muốn đặt cọc trước, hay là trả bạc nhận khế đất ngay hôm nay?”

“Lâm công tử yên tâm, chủ nhân của ta không thiếu tiền, trên người ta có mang theo đủ ngân phiếu. Chỉ cần Tiểu Mã có ấn tín hành nghề của quan phủ, viết một cái văn thư chuyển khế đất, ấn dấu, thì coi như chuyện mua bán này xong.” Mặc Từ cũng hiểu đêm dài lắm mộng, mà Cầu Tam nương cho hai ngàn năm trăm lượng, trong vòng hạn mức này, nàng và Sâm Nhị có thể tự làm chủ.

“Tiểu Mã, trên người người có mang theo ấn tín hay không?” Lâm công tử cũng tin tưởng đêm dài lắm mộng.

“Đồ nghề kiếm cơm, có thể không mang sao?” Tiểu Mã vỗ vỗ đai lưng, nơi đó có một cái túi phình to.

“Tốt lắm, vậy ta lập tức đi lấy khế đất.” Lâm công tử xoay người bỏ chạy. Thực sự là chạy.

Tiểu Mã ở phía sau gọi hắn, “Ta đi cùng, viết văn thư.” Nói xong, cũng chạy theo sau.

Trong nháy mắt, hai người đã không thấy tăm hơi.

Lúc này Sầm Nhị mới vội vã phản đối, “Mặc ca, người thật sự muốn mua sao? Nơi này, ta thấy không được.”

Mặc Từ hiểu được sự băn khoăn của hắn, tuy rằng hắn vội vàng, nhưng nàng lại nói rất chậm rãi, nhà từng chữ một, “Sầm Nhị, cửa lúc này là ở hướng tây nam, nhưng nếu dỡ bỏ bức tường ở cổng sau, đổi thành cửa lớn, đổi diện chính là phố Đồng Vũ.”

Sầm Nhị nghẹn họng, mở lớn miệng.

Chuyện này và chuyện thông minh hay ngốc nghếch không có liên hệ quá lớn. Sầm Nhị tính toán sổ sách rất nhanh, nhớ những con số vô cùng tài tình, giao tiếp với người khác cũng không tệ. Nhưng hắn không phải kỹ sư, lại chỉ sinh trưởng trong một hoàn cảnh, sẽ không tư duy đến những thứ còn không tồn tại gì trong đầu hắn. Giống như một nơi ở đã có cửa lớn, hắn sẽ không nghĩ sửa lại một đầu để làm cửa khác.

Kỹ sư, là nhìn thấy những thứ không có, nhìn ở dưới biết được bên trên. Giống như Mặc Từ, từ một phần động năng cơ nhìn thấy một con thuyền hoàn chỉnh, từ một khối gỗ nhìn thấy hình dáng của thân thuyền. Mặc Từ không phải thương nhân, nhưng ngoại trừ tạo thuyền, sở thích lớn nhất của nàng là đọc sách, sách gì cũng xem. Kiến trúc, phong thủy, doanh tiêu, truyện ký, thần thoại, khoa học viễn tưởng, hỗn tạp, hơn nữa còn từng trải ở hiện đại, cho nên có thể vận dụng vào cuộc sống.

Mặc Từ nói lại tỉ mỉ một lần ý niệm về hình thức của một Vọng Thu lâu ở trong đầu mình cho Sầm Nhị biết. Sầm Nhị cẩn thận nghe, miệng đóng lại, bắt đầu suy nghĩ. Thật đúng là như thế, nếu thay đổi hướng cửa, nơi này là cấu tạo tốt nhất của Vọng Thu lâu. Mà theo như lời của Mặc Từ, những phòng riêng đặc sắc sẽ có những chế độ phục vụ bất đồng, biết đâu có thể thật sự hấp dẫn vương hầu quý tộc.

“Chúng ta có, thứ nhất là nhóm Cát Thu, thứ hai là rượu ngon thức ăn ngon, thứ ba chính là bầu không khí không giống với những tửu lâu bình thường khác, thứ tư là quan to quý nhân ở trên kinh thành, như thế làm ăn hẳn là sẽ phát đạt hơn ở Lạc Châu.”

“Mặc ca nói như vậy, ta mới cảm thấy mình thật ngốc? Cự nhiên...” Đổi hướng cửa lớn đều không thể nghĩ được, Sầm Nhị cũng không biết cái gì là đảo ngược tư duy, chỉ cảm thấy mình ngu ngốc.

“Mỗi người nhìn ở một góc độ mà thôi, học có sở trường, thuật có chuyên công. Ta nói thì có vẻ đơn giản như vậy, nhưng nếu thật sự bắt tay vào tu sửa, còn phải mời người đến thiết kế. Ta đoán, nếu như hướng cửa thay đổi, phong thủy cũng sẽ thay đổi.”

“Có lẽ ngay từ đầu hướng cửa đã không đúng.” Năng lực tiếp thu sự vật mới của Sầm Nhị không kém.

Mặc Từ chỉ buột miệng nói như thế, thấy hắn suy nghĩ nghiêm túc thì thầm buồn cười, “Khi báo lại với chủ nhân, quyết định mua này có phải do cả hai chúng ta cùng đồng ý không?” Trong lòng nàng vẫn tuân thủ giới hạn nghiêm ngặt của một người quân nhân, nhưng trên người cũng có chút giáo hoạt có được do phải thích ứng với hoàn cảnh, không muốn một mình gánh vác trách nhiệm.

“Đó là đương nhiên.” Sau khi Sầm Nhị suy nghĩ cẩn thận, đã nhìn thấy tương lai tốt đẹp của Vọng Thu lâu.

Thật hồ thẹn, nàng trở nên lúng lúng như vậy, đều là vì sinh tồn.

Bạn đang đọc truyện *Chương Sự (Hố)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 34: Công Thành Lui Thân (Lục)

Đợi khoảng chừng nửa canh giờ, cuối cùng cũng thấy Lâm công tử kích động đi đến.

Đi vào một gian phòng nhỏ ở gần đó, Tiểu Mã đem giấy tờ trải ra. Sầm Nhị lấy ra con dấu của Cầu Thủy Vân đóng lên, lại ấn thêm dấu tay của mình, Lâm công tử cũng dùng con dấu đóng vào. Tiểu Mã làm người chứng kiến, đóng ấn tín của quan phủ. Một tay giao tiền, một tay giao khế đất.

Tiếp theo, sẽ không còn chuyện gì của Lâm công tử nữa. Sầm Nhị chỉ cần cầm văn thư và khế đất, có thể đến quan phủ làm khế đất mới, đổi thành tên Cầu Thủy Vân là được.

“Lâm công tử, chiếu theo văn thư, trong vòng bảy ngày làm phiên người chuyển đi.” Đất và nhà đều đã thuộc về họ Cầu, Sầm Nhị bắt đầu giống như đại chương sự mà làm việc.

Mặc Từ thối lui đến sau Sầm Nhị và Lâm công tử, đứng song song với Tân Tiến.

Vốn còn cho rằng Mặc ca là người quyết định, ai ngờ Sầm Nhị mới là người làm chủ, trong lòng Tiểu Mã âm thầm cảm thấy kỳ quái. Nhìn dáng vẻ ung dung nhàn nhã đi ở phía sau của Mặc Từ, rốt cuộc có phải hắn nhìn nhầm hay không, đúng là khó mà nói.

“Đó là tất nhiên rồi. Sau khi cha mẹ ta qua đời, tình huống trong nhà thật sự không tốt. Đừng thấy ta có trong tay một ngàn tám trăm lượng, thật ra hơn nửa phải đem đi trả nợ. Ta và nương tử tính chuyển về nông thôn, từ nay về sau sống những ngày vô cùng đơn giản, không để ý chuyện thế tục. Thanh sơn nước biếc, cơm rau canh dưa, cũng là một loại lạc thú.” Lâm công tử nói thật giống như bản thân hắn là Đào Uyên Minh.

Mặc Tử thật sự muốn phì cười, ở trong Kính vương phủ đã buồn bực muốn chết, hiếm khi đi ra ngoài cũng không muốn phải đè nén bản thân mình, lập tức cười nói, “Nghe nói Lâm công tử cưới một vị thiếu nữ xinh đẹp, trong phủ lại thường xuyên mở tiệc đãi bạn tốt, không say không về. Cũng không biết, Lâm thiếu phu nhân có thể chịu được những ngày tháng không dính phạm tục núi xanh nước biếc ấy hay không?”

Cơm rau canh dưa? Nhiều khả năng là có muốn ăn thịt uống rượu, cũng không có tiền đi?

Lâm công tử ha ha cười hai tiếng, giống như đang che giấu xấu hổ, “Nương tử vốn xuất thân cùng khổ, nay trở về quê hương, hẳn là có thể thích ứng.”

“Không phải Lâm công tử còn có một muội muội sao? Nàng có nguyện ý về quê hay không?” Khóe miệng Mặc Tử cong lên, dù sao cũng không có người nhìn thấy nàng ở đằng kia cười lạnh. Những lời nói vừa rồi của Lâm công tử, dường như không có ý định mang theo muội muội, chỉ nghĩ sống chung với lão bà.

“À —— đúng, còn có muội muội của ta. Nếu như nó không lấy chồng, tự nhiên cũng phải theo ta trở về.” Giọng điệu có chút hàm hồ.

Ngay cả Tiểu Mã nghe đến đây cũng hỏi, “Thế Lâm tiểu thư đã được hứa gả cho ai chưa? Lúc trước chưa từng nghe nói.” Bởi vì phải giúp Lâm công tử bán nhà, hắn cũng có hiểu biết tương đối với Lâm phủ.

“Lúc trước chưa từng...” Lời nói dối của Lâm công tử không được trọn vẹn, “Cũng có khả năng này. Vẫn chưa tính toán gì.”

“Nếu như Lâm tiểu thư có thể gả cho người trong sạch, Lâm công tử không cần vội vã về quê. Nhà tuy rằng đã bán, đến quấy rầy nhà thông gia mấy ngày, hẳn là không có vấn đề gì, đỡ sau này huynh muội khó gặp lại. Nếu cha mẹ đã đi sớm, nói vậy tình cảm của huynh muội hai người vô cùng tốt, rất cuộc vẫn là người thân duy nhất của nhau.” Câu nói kia của Mặc Tử chỉ muốn chọc vào lương tâm của hắn.

Lâm công tử sợ run sau một lúc lâu, mới lập cập đáp, “Mặc ca nói có lý, có lý.”

Mặc Tử thâm hừ lạnh một tiếng, lời nàng nói, đương nhiên là có lý rồi.

Xuyên qua dãy phòng chính, bước vào hoa viên, cách đó không xa là một vách tường hồi âm, đột nhiên truyền đến một tiếng loảng xoảng.

Tiếp đó, có giọng nói bén nhọn của nữ tử vang lên, “Ngươi buông tay, buông tay cho ta. Ôi, đau chết mất. Lâm lang, Lâm lang, mau tới cứu ta.”

Lâm công tử quá sợ hãi, nhanh chóng bước về phía trước.

Tiểu Mã nháy mắt với Mặc Tử, “Xem, phiền phức tới rồi.”

Mặc Tử muốn hỏi đến tột cùng là phiền phức gì, nhưng không đợi Lâm công tử đi qua, có hai người đã từ vách tường kéo nhau đi ra.

Là hai nữ tử, một người lồi một người khác. Trong đó, nữ tử đi ở phía trước mặc váy hoa dài màu thiên thanh, áo trắng thêu mẫu đơn, tóc bó lại thả dài xuống vai phải, nhìn vô cùng thanh nhã, diện mạo xinh đẹp, lại mang vẻ mặt giận dữ. Người đi ở phía sau, so với sắc trắng xanh thanh nhã ở phía trước, thì quả thực là gần bảy màu đỏ vàng lam lục trên người, cả người trang điểm hoa lệ, son đỏ thắm, tóc cài hoa hồng giấy. Biểu tình ác độc, lại cũng tức giận đến giận sôi lên, nhưng khi nhìn thấy Lâm công tử, lập tức thay đổi một trăm tám mươi độ, hai hàng nước mắt ứa chảy ra.

Mặc Tử nhìn xem nói không ra lời, nghĩ rằng, hôm nay được gặp diễn viên chuyên nghiệp rồi.

“Lâm lang ——” Nàng kia nũng nịu gọi một tiếng, mang theo tiếng khóc thút thít.

Mặc Tử cảm giác trong lỗ tai như mọc gai, buồn nôn đến sắp tàn phế. Vội vàng lắc lắc đầu, tránh để hồng lỗ tai. Quay đầu trông sang, lại thấy Tiểu Mã nhìn không chớp mắt, Sâm Nhị trừng lớn mắt. Chỉ có Tán Tiến vẫn bình thường, ngoáy ngoáy lỗ tai, khẽ lắc lắc đầu, rồi không phản ứng gì nữa.

Mặc Tử duỗi tay vỗ vỗ tấm lưng hùm của Tán Tiến, nói hai tiếng không tòi không tòi.

Tán Tiến có chút khó hiểu, cho rằng nàng đang nói đến chuyện gì thú vị gì, vội hỏi chỗ nào chỗ nào, ở đâu không tòi.

Đứa nhỏ sống lâu trên núi, cái gì cũng tò mò, chỉ duy nhất không hiếu kỳ với nữ yêu tinh. Nếu không phải có người khác ở đây, Mặc Tử thật muốn cười ha ha một chút, quả thật là nàng nhất được bảo bối.

“Lâm lang, chàng xem muội muội tốt của chàng, sắp làm đứt cả cánh tay ta rồi, còn không mau bảo nó buông tay.” Nữ tử trang điểm xinh đẹp nâng cổ tay lên, bàn tay của cô nương áo trắng quả thật là dùng sức, giống như chỉ hận không thể đâm thẳng móng tay vào da thịt nàng ta.

“Trần nương, buông chị dẫu ra, bấm đỏ cả lên rồi.” Lâm công tử quả thực là nhào tới.

Nhìn không thấy biểu tình của Lâm công tử, không cần nghe thấy lời hắn nói, chỉ cần nhìn động tác của hắn, Mặc Tử đã biết hắn nhất định sẽ giúp lão bà, không giúp muội muội. Có điều, thấy cảnh hắn dùng sức bẻ cánh tay muội muội, không để ý chút tình thân nào, trong lòng nàng có chút giận. Đôi vợ

chồng này thật sự là tuyệt phối.

“Lâm công tử tốt nhất nên hạ thủ lưu tình, cổ tay của nương tử nguoi đỏ, nhưng ngón tay của muội muội nguoi cũng sắp bị nguoi bẻ đứt rồi.” Mặc Tử cảm ghét nhất là loại nam nhân dựa vào sức mạnh khi dễ nữ nhân, huống chi, đó còn là muội muội ruột của hắn, có thể có mối thù sâu sắc gì sao?

Lâm công tử nghe Mặc Tử nói như vậy, ít nhiều vẫn thu liễm một chút.

Nữ nhân trang điểm xinh đẹp kia vốn đang tức giận trong lòng, liếc mắt nhìn thoáng qua thấy nói chuyện là một tiểu tử không đáng chút ý, lập tức cao giọng mắng, “Tiểu tử vất mũi chưa sạch từ đâu tới, chuyện nhà người khác đừng tự tiện xen mồm vào. Đa dễ lão nương non mềm, rất dễ bị tổn thương. Ta gọi tướng công tới giúp, còn phải đợi cái miệng thói của người đồng ý sao? Lão nương là tẩu tử của nàng ta, thân phận lớn hơn. Ta còn không dạy dỗ nàng thì thôi, lại để cho nàng trèo lên đầu lên cổ được sao? Nói thẳng ra, chính là nàng ta không biết lớn nhỏ. Ta thấy bộ dạng của người chẳng khác gì trộm cướp, trông mặt đoán liền tục, không phải dạng tốt đẹp gì, mà dám lên tiếng ở đây? Ta chỉ sợ là người đã nhìn trúng đóa hoa này, muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân, để được mỹ nhân hiến thân thì đúng hơn. Lão nương đoán đâu có sai, đám nam nhân các người không phải thứ tốt gì. Có điều, người về nhà soi gương nhìn lại mình xem, không có cửa đâu.” Mở miệng là những lời mắng chửi thô bỉ.

Nữ nhân này, gương mặt yêu tình mà tâm địa chẳng khác gì rắn rết. Tiểu Mã nhìn không chuyển mắt, Sầm Nhị trừng mắt nãy giờ, đều đã hiểu về ngoài xinh đẹp chưa chắc đã có một tâm hồn xinh đẹp.

Mặc Tử nhìn Lâm công tử hoàn toàn không để ý đến lời lẽ thô bỉ của nương tử mình, vẻ mặt còn đau xót, sau khi bắt muội muội buông tay, nhẹ nhàng xoa xoa cổ tay nàng ta, hỏi có đau hay không.

“Nghe nói tài nghệ ca xướng của thiếu phu nhân tuyệt vời, không ngờ kỹ nghệ mắng chửi người cũng tự nhiên trôi chảy như thế. Hóa ra những cô nương từ Vô Ưu các đi ra, người người đều mang tài nghệ, vẫn có thể chửi người, vò có thể đánh người, sau này tướng sĩ Đại Chu ra trận giết địch, nên phải các người đứng ở hàng tiền phong. Hai tay chống nạnh, mắng kẻ địch mấy chục hiệp, chưa biết chừng người ngã ngựa đổ, tự động xin hàng. Người nói là chuyện của nhà các người, vậy thì đừng chạy đến cửa nhà nhà chúng làm ầm ỹ. Người nói cổ tay người đỏ, ta thấy một bên mặt của cô nương kia hình như cũng bị sưng thì phải, một cái tát đánh ra chắc hẳn là đau tay lắm, mau gọi tướng công đến xoa cho. Ta quả thật có ý anh hùng cứu mỹ nhân, nhưng không phải cứu thiếu phu nhân, thiếu phu nhân không cần phải khó chịu. Cô nhân nói, nữ nhân đã gả đi cho dù có đẹp mấy cũng là hoa tàn. Thiếu phu nhân không thể trách ta bất công được. Thiếu phu nhân ở Vô Ưu các tự nhiên là nhìn quen đám nam nhân bại hoại, có điều đừng đem cơn tức giận này ném lên đầu những nam nhân chưa một lần dám bước vào Vô Ưu các của các người. Chúng ta không đến kịp thời điểm tốt, không thể dâng hoàng kim, cầu mỹ nhân cười. Đáng tiếc, giai nhân đã là hoa tàn, chuyện cũ nghĩ đến mà kinh, cần gì nhắc lại?” Mặc Tử một hơi nói xong.

Tiểu Mã nghe Mặc Tử mà rớt nửa cằm.

Sầm Nhị chỉ cảm thấy choáng váng, một chữ thô tục cũng không có, lại đem trả lại toàn bộ lời lẽ thô bỉ của Lâm thị, mà Mặc Tử tinh thần thoải mái, khuôn mặt mang cười sáng lên.

Tán Tiến lớn tiếng hô: “Hay”, vỗ tay thật lớn.

Trần nương tử kinh ngạc đến cảm kích, đối với hành vi trượng nghĩa của Mặc Tử có chút nể phục.

Lâm công tử không hé răng, bởi vì nói câu “đừng đến cửa nhà bọn họ làm ầm ỹ” kia của Mặc Tử không sai, quả thật Lâm phủ đã là của bọn họ. Còn có một câu: “Cô nhân nói, nữ nhân đã gả đi cho dù có đẹp mấy cũng là hoa tàn”, nghĩ nửa ngày cũng không biết là cô nhân nào nói, tại sao cho tới bây giờ hắn chưa từng nghe thấy, lại rất có đạo lý. Nữ nhân ôn nhu mà hắn biết ở Vô Ưu các sau khi cưới trở về thay đổi giống như thành một người khác, hắn vẫn ra vẻ yêu thương nàng như trước, nhưng thật ra là sợ hãi nhiều hơn. Sổ sách quản lý trong phủ đều giao cho nàng, nay tiền bạc đều do nàng cầm trọn, đâu dám nói không. Ở trước mặt người ngoài, chỉ là phồng má giả làm người mập, phu xướng phụ tùy.

Nữ nhân kia tức giận đến nỗi đỏ bừng mặt, thấy tướng công không mở miệng giúp mình, lại hừ hừ, nhưng cũng không phải quá nóng giận, lập tức nắm được vấn đề, “Tiểu tử thói, người nói nơi này là nhà các người, có ý gì?”

Mặc Tử không để ý tới nàng.

Sầm Nhị cũng thật sự tức giận, “Chúng ta vừa mua lại Lâm phủ, kẻ đất ở trong tay chúng ta, có Tiểu Mã chứng kiến, tiền bạc hai bên đã thỏa thuận xong. Cho các người bảy ngày để chuyển đi, Lâm công tử đã đồng ý rồi.”

Phụ nhân kia vừa nghe thấy thế, bất chấp ân oán cá nhân, cười tít cả mắt, cầm lấy tay Lâm công tử hỏi, “Thật sự đã bán rồi sao? Được bao nhiêu bạc? Ta đã nói trong nhà có điềm xấu, tốt nhất là đi chỗ khác ở.” Nói xong, liếc mắt nhìn về phía Trần nương, hừ lạnh.

“Bán một ngàn tám trăm lượng, đây là ngân phiếu.” Lâm công tử không dám dấu một phân bạc.

“Chỉ được một ngàn tám trăm lượng?” Vốn không muốn, nhưng nghĩ đến chuyện rất lâu mới bán được, nàng ta cũng đành thôi, hừ một tiếng nói, “Đều do nơi này phong thủy không tốt, nếu không sao đến mức như thế.”

“Huynh trưởng, sao huynh có thể bán nơi này? Thế, về sau chúng ta phải đi đâu sống?” Tuy rằng Trần nương ngăn cản người mua vô số lần, nhưng cũng biết đó không phải kế lâu dài, chỉ là không nghĩ lại bán nhanh như vậy. Nay chuyện đã rồi, cũng chỉ có thể chấp nhận.

Lâm công tử không trả lời Trần nương, mà thoáng nhìn qua nương tử nhà mình.

Phụ nhân kia thấy thế, nhỏ giọng nói thầm một câu, lắc đầu.

Sầm Nhị thấy đã không còn chuyện liên quan đến bọn họ, quay sang nói: “Đi thôi” với Mặc Tử.

Mặc Tử hiểu tâm tư của phu thê họ Lâm không tốt, nhưng cũng biết mình không giúp gì được cho vị Trân nương này, đành phải dẫn theo Tán Tiến, đi ra khỏi Lâm phủ.

“Trân nương kia cũng thật đáng thương, có người huynh trưởng và tẩu tử như thế.” Sầm Nhị thở dài.

Mặc Tử cũng thật bất đắc dĩ.

Nhưng, ít nhất Vọng Thu lâu cũng đã tìm được địa điểm.

Bạn đang đọc truyện *Chương Sự (Hố)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 35: Nhất Định Là Ta (Nhất)

Chớp mắt, bảy ngày đã trôi qua.

Sau khi trở về phủ, Mặc Tử đã nói lại với Cầu Tam nương chuyện mua lại Lâm phủ, Cầu Tam nương chỉ nói một câu: “Một ngàn tám trăm lượng cũng không đắt lắm”, coi như đồng ý rồi.

Tiền đây cũng nói thêm, Tiêu Tam lang và Cầu Tam nương, tạm thời không thành phu thê mà lại thành bạn đánh cờ. Cứ cách hai ngày Tiêu Tam lại đến tìm Cầu Tam nương chơi cờ viết chữ, đến tối muộn mới rời đi, chỉ là chưa từng ở qua đêm.

Không biết là Tiêu Tam thực sự không nghĩ đến chuyện kia, hay là thể hiện phong độ trượng phu, cũng nhắm mắt gật đầu với những lý do trăm ngàn chỗ hở mà Cầu Tam nương đưa ra.

Có điều Mặc Tử nghĩ, Tiêu Tam kia cũng không phải kẻ đầu đất, nếu không đêm qua khi hắn có ý ở lại đến khuya, mà Cầu Tam nương lại muốn sắp xếp cho hắn ngủ ở phòng khách, hắn đã không được tự nhiên mà nói sẽ đến chỗ của Ti nương. Ai cũng có thể nhận ra hắn có ý nói cho Cầu Tam nương nghe, nhưng Cầu Tam nương còn cười sai Lục Cúc đem hai cuộn vải lụa đưa cho Thanh Tước, Bạch Hộc, bảo là Tiêu Tam muốn tặng cho Ti nương, còn nói mỗi ngày nàng đều phải vắt và đến hầu hạ mình ăn cơm, muốn thưởng cho nàng.

Lúc đó lại đang là phiên hầu hạ của Lục Cúc và Tiểu Y, hai người đó làm sao có thể ứng phó được với loại trận thế này, ngoại trừ việc làm theo lời Cầu Tam nương, cũng không nghĩ ra biện pháp nào khác. Bởi vậy mà Tam gia phát tay áo nổi giận đùng đùng bỏ đi.

Sáng sớm hôm nay, Hồng Mai nghe Lục Cúc nói lại, thì trách các nàng không biết nghĩ cho nãi nãi. Mà ở điểm này, Bạch Hà đứng chung một chiến tuyến với Hồng Mai, chỉ cảm thấy nếu đã kết thành phu thê, thì ở chung nên hòa thuận. Kết quả, hai người vội vã chạy tới phòng Cầu Tam nương, tận tình khuyên bảo.

Khi Mặc Tử bưng khay trà ấm đi vào, nghe Hồng Mai đang thao thao bất tuyệt.

“Nãi nãi, mấy ngày gần đây Tam gia liên tục đến nơi này, chẳng lẽ chỉ là muốn đánh cờ viết chữ thôi sao?” Hồng Mai phụng theo ý của lão Vương phi mà đến, muốn thúc đẩy cho cặp đôi này mau mau sinh được một tiểu thiếu gia. Nhưng vài ngày trôi qua, rõ ràng là không khí giữa hai người tốt vô cùng, rõ ràng bao nhiêu lần có thể thuận nước đẩy thuyền, thế nhưng rốt cuộc vẫn không phát sinh chuyện gì. Khiến cho Hồng Mai vô cùng nóng lòng, nay thân chỗ này, cũng không thể suốt ngày chạy đến chỗ lão thái thái đâm chọc, bởi nếu không chiếm được tín nhiệm của Tam nãi nãi, nàng cũng không còn ý nghĩa gì nữa.

“Ta thấy phu quân đến đây chỉ để chơi cờ viết chữ. Thế nào, người cảm thấy không phải sao?” Cầu Tam nương cũng giả ngu.

Tuy rằng mấy ngày này đặt ra không ít quy củ, mỗi ngày ba bữa Kim Ti đều phải đến hầu hạ, có điều Cầu Tam nương hoàn toàn không có chút gì gọi là vui vẻ, ngược lại còn hăm mộ Mặc Tử có thể ra khỏi phủ. Tuy rằng nàng là chủ nhân, nhưng muốn bước chân ra khỏi cửa phủ, phải xin phép bà bà trước mười ngày nửa tháng, còn phải nói tỉ mỉ là đi đến chỗ nào, lúc nào sẽ trở về, càng không thể vượt tường đi ra ngoài. Một nhà đầu ít khi xuất hiện, sẽ không tạo ra nghi ngờ, nhưng một chủ nhân thỉnh thoảng biến mất, lại không thể nói rõ là đi chỗ nào, nhất định sẽ khiến cả phủ kinh động.

Hồng Mai ghen hờn không trả lời được.

Cầu Tam nương nói tiếp: “Hoặc là đau lòng thay cho Ti nương, sợ ta khất khe với nàng, cho nên Tam gia mới chịu khó lui tới. Đêm qua, còn không phải ở trước mặt ta nói đến chỗ Ti nương hay sao?”

“Đó là bởi vì nãi nãi không chịu để Tam gia qua đêm ở đây, Tam gia tức giận mới nói thế.” Hồng Mai vốn không định nói thẳng ra như vậy, nhưng nghĩ

Cầu Tam nương thật sự không hiểu, cho nên mới làm rõ.

“Người không có mặt lúc đó, sao biết hẳn nói do tức giận hay là thật lòng? Chuyện Tam gia sủng ái Ti nương không phải chỉ mới một hai ngày, ta vừa vào phủ, cũng hiểu được tuy rằng ta là chính thất, nhưng chưa chắc đã có thể ở lại lâu dài tại Mặc Trì cư này. Muốn bình an vô sự, vẫn nên làm đúng bổn phận thì tốt hơn, tránh đắc tội người ta, cuối cùng chỉ nhận được một tờ hưu thư.” Cầu Tam nương thoáng nhìn Mặc Từ tiến vào, nghĩ Mặc Từ hẳn đã nói với Hồng Mai nàng biết chân tướng việc hai vị thê tử lúc trước bị bỏ, chỉ là Hồng Mai kín miệng, không chịu lộ ra. Nhân chuyện lần này, nàng cũng nói thẳng.

“Nãi nãi, đừng dọa ta nữa. Lão thái thái đã nói, có một có hai, không có ba. Lần này không cần biết thế nào, cũng sẽ không để cho Tam gia hành động tùy tiện nữa. Cho dù không phải vì thanh danh của Kính Vương phủ chúng ta, cũng phải để ý đến Hoàng Thượng ở bên kia. Lão thái gia chinh chiến trên sa trường nhiều năm, công danh hiển hách, rất được Hoàng Thượng coi trọng, bởi vậy mọi chuyện trong phủ đều được Hoàng Thượng nâng đỡ. Nhưng vì hai lần hành động lỗ mãng của Tam gia mà chọc Hoàng Thượng vô cùng tức giận. Thêm một lần nữa, chỉ sợ sẽ nổi trận lôi đình, không chỉ phạt một mình Tam gia, mà ngay cả Đại gia Nhị gia đều phải chịu tội. Ti nương kia được sủng ái, nhưng không biết an phận, si tâm vọng tưởng, cho dù có sinh được một nam một nữ cho Tam gia, lão thái thái cũng tuyệt không nuông chiều. Nãi nãi cứ yên tâm” Chân tướng chuyện Tam gia bỏ thê tử, thật sự cũng không dễ dàng che giấu.

“Cô nương chúng ta cũng không phải người nhẫn tâm như vậy. Thật ra, nam nhân đều ba vợ bốn nàng hầu, điều này không ngạc nhiên. Chỉ cần tự biết bổn phận là được. Đề là nữ nhân, ai cũng muốn sống những ngày tháng an bình.” Mặc Từ đã mở miệng. Trong lòng nàng rõ ràng, Cầu Tam nương mệt mỏi ứng phó với đề tài này. Sở dĩ hiểu rõ bởi vì trên phương diện này nàng cũng có thái độ tương tự Cầu Tam nương. Vì một người nam nhân mà tranh đấu, thật sự không thú vị.

Hồng Mai thấy Mặc Từ bung bình trà tiến vào, nghe những lời nàng nói, thầm nghĩ, quả nhiên là tri kỷ theo hầu lâu năm.

“Mặc Từ, người nói không sai. Nãi nãi tất nhiên là người rộng lượng nhân hậu, bởi vậy người khác phải tự biết nặng nhẹ thế nào.” Rốt cục, trong lời nói cũng lộ ra chút khe hở. Nhưng chỉ để lộ một chút như vậy, Hồng Mai đã thu lại, tiến lên đỡ lấy bình trà trong tay Mặc Từ, rót chén trà ấm, hai tay nâng đến trước mặt Cầu Tam nương: “Có điều, xưng hô của người phải sửa lại, tuy rằng các người theo từ nhà mẹ đẻ tới, nhưng dù sao nay nãi nãi cũng đã gả cho người, không thể tiếp tục gọi là cô nương. Nếu gọi như thế trước mặt Vương phi và lão thái thái, họ sẽ cảm thấy kỳ quái.”

Cầu Tam nương nháy mắt mấy cái với Mặc Từ, có ý hòa theo Hồng Mai, “Nghe thấy chưa, nay ta đã là nãi nãi.”

Mặc Từ nở nụ cười, khẽ cúi người chào Cầu Tam nương, “Nãi nãi, lão nãi nãi, ngài nói phải. Cháu trai của ngài ở đâu thế, ta dẫn nó đi chơi.”

“Ta thích cháu gái hơn. Nãi nãi, để ta dẫn cháu gái ngài đi.” Bạch Hà cũng chen miệng nói đùa, muốn làm dịu đi không khí sáng sớm. Những lời của Hồng Mai cũng là những lời nàng muốn nói, nhưng Bạch Hà hiểu tính tình của Cầu Tam nương, nếu người ta đã nói, không cần nàng dong dài thêm nữa.

Cầu Tam nương buông lược xuống, đứng lên xoay người chống nạnh, “Các người đang nói ta già sao?”

Hồng Mai cũng giống như Mặc Hình đi theo hầu hạ Cầu Tam nương không bao lâu, chưa từng thấy nha đầu nói với chủ tử như vậy, bởi vì lời nói càn rỡ của Mặc Từ và Bạch Hà mà kinh hãi, thấy Cầu Tam nương tỏ vẻ tức giận, thầm nghĩ quả nhiên. Nhưng, thấy hai nha đầu kia vẫn cười vui vẻ, một chút bộ dáng sợ hãi đều không có. Lời nói sau đó của Cầu Tam nương càng khiến các nàng kinh ngạc.

“Đến, đến, các người mau kéo hai đứa nhỏ này xuống, vừa sáng tinh mơ đã làm cho ta đau đầu.” Cầu Tam nương thế mà lại theo Mặc Từ Bạch Hà đùa giỡn.

Ba người đùa giỡn vui vẻ, khiến Hồng Mai và Mặc Hình biết được, thì ra chủ tử và nha đầu cũng có ở chung như vậy, thật sự là chưa từng nhìn thấy, cũng chưa từng trải qua. Đặc biệt là Hồng Mai, từ khi vào phủ đã đi theo lão thái thái, tuy rằng cũng có lúc nói vui đùa, nhưng tuyệt đối không thể làm càn. Vui đùa, cũng chỉ có giới hạn. Vui đùa quá, chính là không biết phân biệt lớn nhỏ.

Hiện tại, sự chú ý của Mặc Từ cũng không dành cho vị Tiêu Tam gia. Hẳn và Cầu Tam nương đều là người đã trưởng thành, chuyện tình cảm nên xử lý thế nào bọn họ đều có thể tự mình giải quyết, không cần nàng phải xen vào.

Nói thật, chuyện khiến nàng thấy bận tâm hơn chính là vị cô nương có tên Trân nương lần trước gặp, không biết anh trai và chị dâu của nàng ta có thể làm chuyện gì vô lương tâm hay không. Ngày ấy, chỉ là một người ngoài, nàng thật sự không thể giúp đỡ gì nhiều cho Trân nương. Cũng bởi vậy, mà trong lòng dường như có gì đó vướng bận.

“Mặc Từ.” Sau khi cười xong, Cầu Tam nương phân phó.

“Vâng, cô... nãi nãi. Ô, không ngờ lại kêu thành cô nãi nãi.” Mặc Từ lại nở nụ cười.

Thật ra nàng không biết, khi nàng thật tình nở nụ cười, cả khuôn mặt trong vắt bừng sáng, vô cùng cuốn hút. Vô luận là Cầu Tam nương, hay là Bạch Hà, đều bất giác cười theo. Nay, ngay cả Hồng Mai và Mặc Hình đều nở nụ cười.

Nụ cười chính là chìa khóa phá vỡ sự ngăn cách tâm hồn. Nụ cười của Mặc Từ lại vô cùng đặc biệt, dù nàng không phát giác ra, nhưng từ lúc nào đã thay đổi một đám người bên cạnh nàng.

Nếu như, không có Mặc Từ, Cầu Tam nương chỉ là con gái của thương gia bình thường hơi có khả năng. Nếu như, không có Mặc Từ, Bạch Hà chỉ là một nha đầu bình thường biết nấu ăn. Nếu như, không có Mặc Từ, Hồng Mai cũng chỉ là một nha hoàn bình thường mà trưởng bối phái xuống. Nếu như, không có Mặc Từ, Mặc Hình cũng chỉ là một nha đầu mới lúc nào cũng nom nớp lo sợ đắc tội chủ nhân. Nhưng giờ khắc này, trong gian phòng này, bởi

vì có tiếng cười của Mặc Tử, mà năm người không còn cấp bậc, không còn phiền não, chỉ giống như những thiếu nữ đang ở tuổi hoa mà thôi.

“Nãi nãi, nếu còn tiếp tục cười nữa, mặt trời sẽ lặn xuống núi.” Hôm qua mọi chuyện đã được thương lượng, hiện tại Mặc Tử chỉ muốn lấy cớ cho chính mình danh chính ngôn thuận ra khỏi Mặc Trì cư trước mặt Hồng Mai mà thôi.

“Ngươi đến thư các tìm hai cuốn sách này về cho ta.” Trong Kính Phương viên, ngoại trừ tàng thư các bảo bối của Tiêu Tam lang Tiêu Vĩnh, còn có một thư các khác cho mọi người dùng chung.

Lần trước khi Hồng Mai biết Mặc Tử chẳng những biết chữ còn có thể đọc sách đã rất kinh ngạc, còn có cho rằng chuyện đó không đúng, dù sao đây cũng là xã hội mà nữ tử không tài đó là đức. Có điều Cầu Tam nương là một tiểu thư thích đọc sách, cho nên có một nha đầu biết đọc sách cũng không quá ngạc nhiên. Nghĩ kĩ thì Tam gia cũng thích đọc sách, chưa biết chừng có thể vì chuyện này mà hòa hợp với Tam nãi nãi.

“Nãi nãi quả thật là yêu sách, vừa sáng tinh mơ đã sai Mặc Tử ra ngoài tìm sách rồi.” Hồng Mai cười cầm lấy lược chải đầu cho Cầu Tam nương, lại quay sang nói với Mặc Tử, “Nhưng đừng giống như lần trước, đi hơn nửa ngày, còn khiến ta tưởng là ngươi lạc đường, không về được nữa.”

Bạch Hà là “nội ứng”, thấy thế cũng vội vàng nói đỡ lời: “Cái này cũng khó trách. Phù chúng ta lớn như vậy, cho dù là ta thường xuyên cùng nãi nãi đi lại chung quanh, nhưng để ta một mình đi cũng chưa chắc có thể tìm đúng. Mặc Tử, đến phòng bếp lấy hai chiếc bánh bao, lạc đường cũng không sợ. Nếu sáng ngày mai vẫn chưa thấy người về, ta sẽ bảo nhóm tiểu nha đầu đi tìm.”

“Được rồi, đừng đùa nữa.” Cầu Tam nương lắc lắc đầu, “Ta đã nói qua với bà bà, hôm nay muốn ra bên ngoài phủ làm chút chuyện, không cần quá nhiều người đi theo, Mặc Tử người chậm rãi tìm là được.”

Cầu Tam nương không tận mắt nhìn thấy Vọng Thu lâu tương lai sẽ không yên tâm, qua chỗ của Vương phi nói trước kia có mua một tòa nhà trên kinh thành, trước khi thành hôn, đã sai quản gia đến đây quản lý. Nay nghe nói mọi thứ đã chuẩn bị tốt, cho nên muốn tự mình đi nhìn xem.

Đã sớm biết rằng đồ cưới của con dâu phong phú, cho nên Vương phi cũng không nói gì, chỉ căn dặn trên đường cẩn thận, đi sớm về sớm. Còn ám chỉ hiện tại thân phận của Cầu Tam nương đã khác xưa, những chuyện thế này nếu có thể nên giao cho hạ nhân làm, không nên xuất đầu lộ diện quá nhiều. Bởi vậy phái thêm một đội hộ vệ trong Vương phủ đi theo, vô luận Tam nương chối từ như thế nào cũng không được.

Vì thế khi trở lại trong viện, Cầu Tam vô cùng bức tức. Mặc Tử cũng bất đắc dĩ, đành phải hành động một mình. Chỉ sợ Cầu Tam nương đến nơi chỉ có thể nhìn một chút. Nhưng nhất cử nhất động đều có người theo dõi, không thể xử lý công việc.

Mặc Tử nghĩ thầm, e rằng sau này Cầu Tam nương đều phải chịu gò bó.

Bạn đang đọc truyện *Chương Sự (Hố)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 36: Nhất Định Là Ta (Nhị)

Mặc Tử vừa ra bên ngoài phủ, đã thấy Tán Tiến dắt hai con ngựa đứng ở đằng xa.

“Sầm Nhị bảo người tới đón sao?” Mặc Tử sững sốt, thầm nghĩ tuy rằng hai bên đã bắt đầu truyền lại tin tức, có điều nàng đã nói sẽ tự mình đến Ngọc Hòa phường.

“Ừ. Hần nói, một cô nương như người đi đường xa như vậy không thích hợp. Mà ta cũng tự mình muốn đến, dù sao hần cũng không có việc gì cho ta làm, ta nhàn rỗi vô cùng. Hơn nữa, người là chủ nhân của ta, đáng lẽ ta nên đi theo người cả ngày. Chỉ bằng ta sẽ khiến chủ nhân kia của người ——” Một tay Tán Tiến cầm kiếm, một tay đặt ở ngang cổ hươu loạn.

“Tán Tiến?” Mặc Tử xem về mặt đùa giỡn có chút ác ôn của hần.

“Há? Chuyện gì?” Thật ra biểu tình của Tán Tiến không có sát khí.

“Người mới theo ta không bao lâu, đã đem võ đức mà ông nội và cha người dạy bao năm vứt bỏ rồi sao? Kẻ làm chủ nhân như ta cũng quá uất ức rồi.” Người tốt cuối cùng trên thế giới cũng bị nàng làm hỏng rồi sao?

Tán Tiến nghe thế đỏ mặt, “Ta chỉ buồn phiền chủ nhân của mình còn có chủ nhân nữa. Nhớ khi ta không ở bên cạnh người, người xảy ra chuyện gì ta sẽ không thể bảo vệ được. Chỉ cần nghĩ vậy, trong lòng đã cảm thấy nôn nóng. Vừa rồi người chưa tới, ta đi chung quanh một vòng. Nơi này lớn như vậy, nhưng tường cũng không quá cao. Vào trong rất dễ dàng, muốn đưa người đi ra, chẳng tốn bao nhiêu công sức. Mặc ca, người đã từng nói, tự do là thứ tốt đẹp nhất. Người thông minh như vậy, lại dựa vào thanh kiếm trong tay ra, nếu thoát được chỗ này, chúng ta cũng không cần trở về nữa.”

Mặc dù dong dài, nhưng cũng là có lý.

Mặc Từ cười cười, “Tán Tiến, võ công của ngươi cao cường thế nào?”

Đại khái chưa có ai hỏi hấn về vấn đề này, cho nên hấn gãi gãi đầu ngáp ngừng, “Cổ lỗ là rất tốt. Cha ta nói, nếu như ta đi săn thú, tuyệt đối không bao giờ trở về tay không. Cha cũng nói, ta đương nhiên không đánh lại ông nội của ta, nhưng nếu so sánh với người khác một hai hấn từ khỏe mạnh thì không thành vấn đề. Ta cũng không biết rõ lắm. Ngoại trừ giao đấu với cha, ta lớn như vậy, nhưng vẫn chưa dùng đến thanh kiếm này.”

“Như thế hấn là rất tốt.” Mặc Từ cũng cho rằng, trên đời không nhiều võ lâm cao thủ như vậy, “Ta nói chuyện này, nói một lần. Ngươi hãy nghe cho kỹ, hơn nữa về sau cũng đừng hỏi lại. Trong chốn thế đạo hiểm ác này, chỉ dựa vào hai người chúng ta căn bản không thể sống tốt, đặc biệt ta còn là một nữ tử. Ta đang tìm biện pháp, để về sau không ai có thể bắt nạt chúng ta. Chủ nhân hiện tại của ta, tuyệt đối không phải trở ngại mà chúng ta cần phải lo lắng. Ngược lại, có nàng ta ở phía trước che mưa chắn gió, ta mới có thể ở phía sau làm chuyện ta muốn làm. Con đường đã chọn, ta muốn đi đến điểm cuối cùng, nhưng không phải hấp tấp vội vàng. Chuyện không nắm chắc trong tay, ta sẽ không tùy tiện làm. Giống như khi đi thuyền, ngươi nhìn thấy là ngược gió, nhưng chỉ cần chuyển đứng hướng, ngược gió sẽ biến thành thuận gió, người khác cho rằng không thể đi, nhưng chúng ta vẫn thuận gió xuôi dòng. Không lâu, ta sẽ trở thành người có thể tự do ra vào bức tường kia. Đến lúc đó, núi cao hoàng đế xa, có chủ cũng như không. Hưởng lợi tất nhiên có ngươi ta, mà trời có sập xuống thì ta cũng không phải kẻ đầu tiên bị đè chết.” Chỗ tốt của thời đại này chính là, mọi người đều nghĩ hạ nhân phải nghe sai khiến của chủ nhân, cho nên xảy ra chuyện đều lần từ trên cao xuống.

Tán Tiến nghe xong có chỗ hiểu lại có chỗ mơ hồ, nhưng điều khiến hấn cao hứng đó là, trong lời nói của Mặc Từ đều kéo cả hấn vào, có ý nhắc nhở hấn chỉ cần toàn tâm toàn ý tin tưởng nàng là được.

Nhìn thấy con ngựa đen thờ mạnh, Mặc Từ không thoải mái cho lắm. Nàng không thích cưỡi ngựa, không thích theo bản năng. Hoặc là nói, bởi vì nàng thích là thuyền. Thuyền là phương tiện giao thông đường thủy, ngựa là phương tiện đi lại trên đất liền, cho nên nàng không thích ngựa. Xe ngựa thì đỡ hơn một chút, nhưng ngồi trên lưng ngựa luôn có cảm giác sắp bị hất xuống. Có điều, đường xá ngắn, cưỡi ngựa là lựa chọn tốt nhất.

Mặc Từ nắm chặt dây cương, phần yên ngựa cứng ngắc, bụng ngựa cọ xát vào bắp đùi, quả thật là không thoải mái chút nào.

Cũng may Chức Vân phường cách Ngọc Hòa phường không xa lắm, Tán Tiến còn dẫn nàng đi theo con đường ngắn nhất, trước khi móng run đau nhức, đã đến được phố Đồng Vũ. Hôm nay đám người Sầm Nhị mới chuyển đến nơi này, còn chưa khởi công, cửa lớn vẫn ở phía đường Lộc Giác.

Mặc Từ không muốn tiếp tục cưỡi ngựa, xoay người trượt xuống, đem dây cương giao cho Tán Tiến, tự mình đi theo đường phía tây Đồng Vũ, thuận tiện thăm dò khoảng cách một chút. Sau khi tốt nghiệp đại học quân đội, một trong số những điều nàng tổng kết được chính là, càng nắm vững được số liệu chuẩn xác thì khả năng thành công càng lớn. Địa điểm đã mua được không có nghĩa là có thể ngồi chờ đếm tiền. Số liệu tìm hiểu được lần thứ hai càng khiến nàng tự tin thêm với quyết định của mình, thậm chí nàng còn phát hiện ra, chung quanh đường Lộc Giác thật ra cũng có rất nhiều cửa hàng, có thể là ảnh hưởng bởi phố Đồng Vũ, cho nên cũng khá náo nhiệt.

Nhưng khi nàng nhìn thấy cửa lớn của Lâm phủ, lại thấy một đám người đang vây phía trước chi trò.

Tán Tiến đuổi kịp tới, mặt không đỏ thỏ không gấp, chỉ là giọng nói có nặng nề hơn chút, “Mặc ca, Sầm Nhị bảo ta gọi ngươi đến đó. Xảy ra chuyện, hấn không biết làm thế nào.”

Mặc Từ vội vàng tiến đến, hỏi: “Biết là chuyện gì không?”

Tán Tiến nhú mày, “Không biết, hình như ta nghe thấy tiếng nữ nhân khóc.”

Mặc Từ cả kinh, lập tức nghĩ đến Trần nương kia. Nhưng suy nghĩ kỹ, Lâm công tử tuy rằng không đáng tin cậy, nhưng khi nàng nói đến chuyện cha mẹ hấn chết sớm, huynh muội dựa vào nhau mà sống, hình như hấn vẫn còn chút cảm xúc. Dù thế nào cũng là muội muội ruột thịt, hấn còn là người từng đọc sách thánh hiền, đóng cửa lại náo loạn thì đã đành. Đẳng này cửa lớn mở rộng, một đám người vây quanh xem náo nhiệt, nào có thể làm ra chuyện gì bất lương. Có lẽ là nha đầu nào đó của Lâm phủ khóc nháo không chịu rời khỏi chủ nhân mà thôi.

Khi tới gần, mới phát hiện ra người tụ tập quả không ít, vòng trong vòng ngoài, nếu không phải Tán Tiến đi trước tách ra một lối, nàng còn phải đau đầu nghĩ biện pháp tiến vào.

Một đường chỉ nghe thấy mấy tiếng xì xào như “đáng thương”, “táng tận lương tâm”, “không bằng cảm thú”. Càng nghe, trong lòng Mặc Từ càng lạnh.

Đi theo phía sau Tán Tiến, ra khỏi đám người, mọi âm thanh nghị luận đều rời lại phía sau thành những tiếng ong ong. Mà Tán Tiến vừa tránh ra, lời nói hung tợn như sói ác hung mãnh lao tới tai nàng.

“Khóc cái gì mà khóc, khóc sắp nổ đầu lão tử rồi. Muốn trách thì trách anh trai và chị dâu của ngươi đi, hôm nay huynh đệ chúng ta hoặc là lấy bạc hoặc là bắt người, nếu ngươi không trả được một ngàn năm trăm lượng này, chúng ta tuyệt đối không để ngươi yên. Nói cho ngươi biết, cho dù có lên quan phủ, ngươi cũng không có lý gì. Giấy trắng mực đen rành rành —— “

Mặc Từ nhìn thấy phía trước có vài hấn tử như hung thần đứng dưới thềm đá, thân thể cao lớn vạm vỡ, đứng chắn như một bức tường. Giữa ngày xuân, lại mặc áo ngắn không có tay, bên hông thắt dây lưng đỏ, quần xám buộc lại bắp chân, cánh tay và ngực lộ ra đám lông đen dừ tợn, vừa nhìn đã biết là kẻ côn đồ. Mà ở trên thềm đá, bên dưới tấm biển Lâm phủ, có ba người. Hai nữ một nam. Nam, gầy hơn đám hấn tử thô lỗ đứng ở bên dưới, đôi mắt tam giác, mũi thấp tẹt, trên huyết thái dương có dán một miếng cao đồng tiền, tóc búi trên đỉnh đầu, đội khăn xanh, hai sợi râu mép thưa thớt. Đại khái bởi vì vóc dáng nhỏ, khi nói lời hung ác, cổ gồng nhón người, ra vẻ mình có độ cao, nước miếng bắn tung tóe. Hai nữ, một chính là cô nương mà Mặc Từ vẫn luôn có dự cảm không lành – Trần nương, bên cạnh có lẽ là nha đầu của nàng. Sắc mặt hai người trắng bệch, khóc lóc là nha đầu nhỏ tuổi, Trần nương tức giận trừng mắt, đôi mắt đỏ lên, nhưng không có một giọt lệ.

Mặc Từ thấy nàng hai lần, lần nào nàng cũng rất kiên cường.

Mắt Tam Giác tiếp tục kiễng chân, trên tay cầm một tờ giấy, giờ về phía đám người đang xúm đến xem náo nhiệt, lại khom người hươ hươ trước mặt Trần nương, “Nhìn cho rõ đi, huynh trưởng của ngươi tự tay viết, nếu không trả được nợ, sẽ bắt ngươi để gán. Nghe nói ngươi biết chữ mà, chắc là đọc hiểu?”

Trần nương duỗi tay muốn bắt lấy, Mắt Tam Giác đã vội vàng nhảy về phía sau, đem tờ giấy kia gấp lại, cất vào trong ngực, “Ôi, tiểu nương tử, đừng thô lỗ như vậy, để ngươi đoạt lấy xé đi, Cừu gia nhà ta sẽ vận đâu ta mất. Bạc trắng đổ xuống sông xuống biển, ngay cả mỹ nhân cũng không có được.”

Trần nương cắn răng, ánh mắt vẫn không dao động, “Huynh trưởng của ta tự tay viết, ngươi đi tìm hán, quan hệ gì với ta?”

“Tiểu nương tử đang làm khó lão tử đây. Ngay cả ngươi cũng không biết hán ta trốn chỗ nào, lão tử phải đi đâu để tìm người đây? Ngươi chưa lấy chồng, cha mẹ chết sớm, huynh trưởng chẳng khác gì cha, có thể quyết định số mệnh của ngươi. Nay hán viết rõ ràng, nếu không trả được bạc, sẽ bán ngươi. Ngươi không chịu cũng vô ích. Thật ra cũng là ngươi tự làm tự chịu thôi, nếu mấy ngày trước chị dâu ngươi mang ngươi đến gặp Bát gia, ngươi đồng ý làm tiểu thiếp của ngài ấy, thì làm gì phải chịu cảnh này. Cừu gia không thích nữ sắc, cho dù ngươi là thiên tiên hạ phàm, cũng phải vào kỹ viện kiếm tiền cho ngài ấy.” Chậc chậc ra tiếng làm vẻ tiếu ngạo, Mắt Tam Giác cười cợt nhả, duỗi tay vuốt cằm Trần nương.

“Ngươi tốt nhất nên dừng tay lại.” Mặc Từ cất giọng, “Nếu không, một khi kiện lên quan phủ, chính là tội đùa giỡn con gái nhà lành.”

Đôi vợ chồng họ Lâm kia thật sự là nhẫn tâm như Mặc Từ lo sợ. Nàng trả một ngàn tám trăm lượng, nghĩ Lâm công tử kia có thể trả nợ, còn lại vài trăm lượng bạc có lẽ tiêu xài không được bao lâu. Không ngờ bọn họ lại tuyệt tình như thế. Không những không trả nợ, còn ôm bạc bỏ lại em gái, chạy trốn, còn lấy em gái ra để gán nợ, khó trách trong đám đông có người nể nang tận lương tâm. Mắt Tam Giác kia nói đến chuyện Trần nương không chịu làm tiểu thiếp, thì ra ngày đến mua Lâm phủ, Trần nương cùng chị dâu nàng ra khỏi phủ ăn cơm, là tẩu tử của nàng muốn đem nàng đi làm thiếp cho người ta. Có một đôi vợ chồng tuyệt phối như thế, Trần nương là người bất hạnh nhất.

Tuy rằng hiểu được loại giao dịch lấy người gán nợ ở thời đại này là rất bình thường, nhưng có một ngày Mặc Từ thật sự chứng kiến, cho dù nàng có biết điều nhẫn nhịn thế nào đi nữa, cũng không thể nhắm mắt làm ngơ được. Nàng là quân nhân, trong xương tủy vẫn mang một bầu nhiệt huyết của người quân nhân, cho dù có kìm chế, nhưng một khi đã phát ra thì áp lực vẫn như lúc trước. Bởi vậy, nàng lên tiếng. Nàng không thể không lên tiếng, bởi vì lương tâm. Nàng không lên tiếng cũng không được, bởi vì có những chuyện như thế, sẽ ảnh hưởng đến thanh danh của Vọng Thu lâu sau này.

“Kẻ nào dám xem vào chuyện của Báo bang chúng ta? Ăn no rừng mờ, không muốn sống nữa chẳng?” Mắt Tam Giác càn rỡ nhiều năm, chưa có ai dám hé răng nói động đến.

Báo bang? Xã hội đen?

Xã hội đen thì phải để dân chợ búa đối phó, Mặc Từ vừa muốn tiến đến. Một đán hán tử kia đã vội vàng bước lên đem nàng và Tán Tiến vây ở bên trong.

Tán Tiến đột nhiên quát lớn: “Ai dám bước lên một bước, ta sẽ cho hán lập tức thấy máu.”

Mặc Từ cảm thấy mòng nhĩ chấn động, thầm nghĩ, không biết công phu của tiểu tử này thế nào, nhưng chỉ cần khí thế này đã chiến thắng rồi. Đúng lúc này, nàng đã có tự tin. Đạo thật thương thật sao? Không cần.

Tiếp theo, cứ nhìn nàng cáo mượn oai hùm.

Bạn đang đọc truyện *Chương Sự (Hố)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 37: Nhất Định Là Ta (Tam)

“Vài vị, có chuyện gì thì từ từ nói chuyện.” Mặc Từ cố gắng phát huy tinh thần mặt dày của người đi thuyền, hơn nữa trải qua sự thật chứng minh, chạy thuyền là phương pháp rèn luyện ý chí của một người nhanh nhất, “Ở nơi đông người, ta cũng chỉ là muốn tốt cho các vị mà thôi. Thiếu nợ thì trả tiền là chuyện hiển nhiên. Có điều vị tiểu thư kia, trước khi xác định được nàng là người gán nợ, thì nàng vẫn là cô nương trong sạch. Các vị —— “

Mặc Từ đứng ở giữa một đám nữ tử thì được coi là thân hình trung bình, có điều đứng trước mặt nhóm hán tử cơ bắp rắn rỏi, chẳng khác gì con chim nhỏ. Nhưng cho dù Mắt Tam Giác có đứng ở bậc thang bên trên, nàng vẫn duỗi tay chỉ thẳng, không chút nào nhún nhường.

“Các vị động tay động chân như vậy, tổn hại đến danh dự của cô nương người ta. Nếu lên công đường, ngươi kiện huynh trưởng của nàng là một chuyện, nhưng nàng kiện ngươi cợt nhả nàng lại là một chuyện khác. Nếu đụng phải quan lão gia biết thương hương tiếc ngọc, tội này bù cho tội khác, bạc cũng chẳng còn, ngươi làm thế nào để giao lại cho Cừu gia đây?” Đoạn trước nói còn có chút đạo lý, nhưng phía sau chỉ là hù dọa. Có điều, không

sao cả, tạm thời hù được là được.

Mắt Tam Giác thấy Mặc Tử trẻ tuổi gầy gò, mặc một bộ quần áo như gã sai vặt, cho nên có vài phần khinh thường. Nhưng lại nhìn Tán Tiến ở bên cạnh nàng, so với đám tay chân hần mang đến còn cao lớn hơn một cái đầu, tướng mạo đường đường, trên lưng đeo một thanh kiếm xanh biếc, chưa biết chừng là một hiệp khách, cho nên vẫn có vài phần cố kỵ.

“Lão tử thấy lông của ngươi còn chưa đủ dài, mà miệng lưỡi đã rất ghê gớm. Bệnh vực kẻ yếu, cũng nên hỏi thăm xem gia gia là ai, đừng đến lúc thấy quan tài còn kêu oan uổng.” Đôi Mắt Tam Giác trừng lên hung ác.

Mặc Tử mượn Tán Tiến mở đường, bước từng bước đi lên, “Vây ta muốn hỏi thăm một chút, vài vị lão nhân gia đây là ai?”

Trong đám người có kẻ thông minh, nghe được trào phúng trong lời nói của Mặc Tử, lớn tiếng cười vang.

Mắt Tam Giác thẹn quá thành giận, nắc nẻ: “Cái đồ nhãi nhép khốn khiếp, muốn chết sao?”

“Ta làm sao? Không phải chính ngươi nói mình là gia gia sao?” Cổ nhân sống không lâu, hơn nữa kết hôn sinh đẻ sớm, chiếu theo tướng mạo thì Mắt Tam Giác cũng phải hơn ba mươi tuổi, làm ông nội cũng không quá khó hiểu. Hơn nữa, người ta tranh làm trưởng bối, cũng không phải do nàng ép buộc.

Người cười càng nhiều, có người còn cao giọng nói đúng đây.

“Nếu các ngươi cho vay thu nợ, cứ theo giấy ghi nợ làm việc là được rồi. Luôn mồm hỏi ta có biết các ngươi là ai hay không. Chẳng lẽ các ngươi là giặc cướp, định tay không giật tiền cướp người, nhất định muốn chúng ta phải biết ngươi làm việc cho bang phái nào, để người ta sợ tới mức không dám nhúc nhích, chỉ có thể đứng nhìn các ngươi làm xằng làm bậy? Ta đây ngược lại muốn hỏi một chút, Báo bang của các ngươi rốt cuộc là tổ chức gì? Có phải là một đám ô hợp ức hiếp dân chúng, đùa giỡn con gái nhà lành, không coi quốc pháp ra gì hay không? Trước khi làm việc, nhất định phải báo tên tuổi ra. Ngươi nếu dám nói đúng, ta cũng sẽ dám viết đơn kiện đem bọn ngươi toàn bộ kiện lên quan phủ. Kinh thành ngay dưới chân thiên tử, ta không tin vương pháp không quản được.” Khỏe miệng Mặc Tử cong lên, ngay cả Mắt Tam Giác cũng có thể nhìn ra trong ánh mắt nàng đều là khinh bỉ.

Từ xưa đến nay, chỗ nào cũng có những kẻ bắt nạt người lương thiện, sợ hãi kẻ ác ôn.

Mắt Tam Giác nhìn ánh mắt khinh bỉ của Mặc Tử đột nhiên co rúm lại, nghĩ thầm, chẳng lẽ đây là nhân vật có chút lai lịch? Như thế phải cẩn thận, không thể tùy tiện đắc tội.

Trong lòng nghĩ như vậy, cho nên ngoài miệng cũng thu liễm hơn rất nhiều, “Báo bang của chúng ta tất nhiên không chèn ép dân chúng bình thường. Lâm phủ đại thiếu gia này mượn của Cừu gia ta một ngàn năm trăm lượng bạc, tự tay viết giấy vay nợ, còn kí tên điểm chỉ. Hần khát nợ đã nhiều ngày, đến khi ta tới cửa đòi nợ, lại bỏ chạy lấy người. Trên giấy vay nợ có nói rõ ràng, nếu không trả sạch nợ, sẽ dùng muối muối thể chấp. Chúng ta là những người biết tuân theo pháp luật, quốc pháp cũng không thể để những người cho vay tiền như chúng ta vô duyên vô cớ chịu thiệt đúng chứ?”

“Rõ ràng có thể nói tiếng người, lúc trước lại cứ muốn học chó sủa.” Mặc Tử nhìn thấy khuôn mặt biến đổi của Mắt Tam Giác, lại hi hi cười, “Mọi người cứ bình tĩnh nói chuyện, chuyện gì cũng dễ dàng giải quyết. Nhìn cái cách ngươi đi thu nợ thì lòng người đều đồng cảm với vị cô nương kia hơn, vô duyên vô cớ phá hỏng thanh danh của các ngươi, có chỗ nào tốt đâu? Thôi, lấy ra để cho chúng ta nhìn qua một chút.”

“Lấy cái gì?” Mắt Tam Giác theo không kịp tính toán của Mặc Tử, bỗng nhiên từ một gã đòi nợ hung ác biến thành con chó nhỏ ngoan ngoãn nghe lời, ngây ngốc hỏi lại.

“Giấy ghi nợ nha.” Mặc Tử nói đến hiển nhiên, “Vừa rồi mọi người đều nhìn thấy ngươi lấy ra quơ quơ, có ai nhìn thấy mặt trên viết cái gì hay không?”

Mọi người đã bị Mặc Tử làm cho nhiệt tâm tích cực hơn, đều lắc đầu nói không có.

“Cũng không biết là thật hay giả, cho nên phải nhìn cho kĩ mới được. Ta và vị tiểu thư này không thân chẳng quen, cho nên nguyên để cho mọi người chứng kiến. Nếu ở phía dưới còn có ai biết chữ, mời lên đây hai vị, giúp đọc giấy này.” Mặc Tử không cho Mắt Tam Giác chút điểm nghi ngờ nào, mời hai người qua đường.

Thực sự có hai người từng đọc sách xung phong nhận việc tiến lên đây.

Mắt Tam Giác thấy tình cảnh quần chúng xúc động, biết không dễ chọc nhiều người tức giận, hơn nữa trên tay có giấy tờ mình chứng rõ ràng, cũng chẳng sợ lấy ra cho người ta xem, cho nên lôi giấy ghi nợ từ trong ngực ra, nhưng hai tay nắm đầu nắm đuôi, “Các ngươi cũng biết được giấy này quan trọng thế nào, nếu có kẻ bụng dạ khó lường xé hỏng, ta đây biết khóc với ai. Vài vị, xem thì xem, chứ đừng làm gì đại đột. Bàng không, đừng trách ta không khách khí.”

Thật ra, Mặc Tử biết biết giấy ghi nợ này tất nhiên là thật, chẳng qua chỉ muốn nhìn một chút xem có lỗ hổng nào để bắt bẻ hay không mà thôi. Ở cổ đại để ý nhất chính là giấy trắng mực đen, có điều, giống như Cầu Tam nương đọc sách nhiều năm, lại vô cùng khôn khéo, từng điều trong khế ước bản thân liệt kê rõ ràng, làm cho nàng không thể tìm ra một lỗ hổng, người như vậy rất ít.

Trên giấy ghi nợ của Lâm công tử viết: ngày nào đó tháng nào đó của năm nào đó, Lâm mỗ mượn tám trăm lượng bạc trắng từ một vị họ Từ nào đó, tiền lãi bao nhiêu, theo ngày gom lại, kỳ hạn mượn là một năm. Một năm sau, nếu như Lâm mỗ không thể trả hết nợ nần, sẽ đem muối muối Lâm Trần nương ra gán nợ. Cuộc sống của Lâm Trần nương sau này, sống chết mặc cho vị Từ nào đó xử lý. Lâm mỗ và người nhà tuyệt đối không nhúng tay vào.

Bên trên có chữ kí của ba bên, con dấu, vân tay.

Trong hai người đi lên có một văn sĩ trung niên, lớn tiếng đem nội dung trong giấy ghi nợ đọc lên. Đám người nghe xong thì đều thờ dài, cho vay nặng lãi tất nhiên đáng giận, nhưng thân làm ca ca lại bán đi chính muối muối ruột thịt mới là kẻ táng tận lương tâm nhất, đáng thương Trần nương nhất định sẽ bị vào thanh lâu.

Mắt Tam Giác thấy phản ứng như thế, cũng lớn tiếng hơn: “Nhìn thấy không? Đây không phải chúng ta làm xằng làm bậy, mà đều là làm theo giấy ghi đã lập lúc đầu. Mọi người đừng xen vào nữa, mau mau giải tán làm chuyện của mình đi thôi.”

Mặc Từ lại cảm thấy nội dung trong giấy ghi nợ này có chút kỳ quái, chưa kịp nghĩ kĩ, đã thấy Mắt Tam Giác muốn đuổi quần chúng mà nàng đang có tạo nên thanh thế đi, lập tức nói, “Chậm đã.”

Mọi người vốn không tình nguyện, đột nhiên nghe được vị tiểu ca kia nói chậm đã, như nghe thấy mệnh lệnh, lập tức trở lại chỗ đứng của mình.

Phàm là những người nghe được một tiếng “chậm đã” của Mặc Từ, trong lòng đều không cảm thấy thoải mái. Lúc trước có một Tiêu Nhị Lang, hiện tại Mắt Tam Giác cũng như thế. Bởi vì, đối với bọn họ, căn bản không tồn tại lí do có thể nói chậm đã để thoái thác, chỉ cần nghe giọng nói của Mặc Từ, đã có cảm giác vô cùng không ổn.

Mắt Tam Giác là lưu manh, cho nên càng dễ dàng tức giận, cảm thấy cho dù thật sự là nhân vật có lai lịch cũng không sợ. Lập tức dậm chân, nói lời thô tục, “Chậm đã cái rắm, nợ của nhà họ Lâm, người ăn no rừng mỡ xem vào làm gì.”

Khi Mặc Từ nữ phần nam trang, phần lớn đều giao tiếp với nam nhân. Nghe nam nhân nói lời thô tục thành quen, đôi khi ngẫu hứng cũng nói hùa theo, che giấu đi phần “èo là” của mình.

“Ngươi trên đất của chủ nhân ta hô to gọi nhỏ điều vô dương oai, chọc nhiều người vây xem như vậy, ta đây cũng không phải là rừng mỡ mà quan tâm đâu.” Mặc Từ nói xong, liền nhìn thấy Sầm Nhị. Hắn vội vàng từ sau bức tường của Lâm phủ vòng đi ra, phía sau có hơn mười người, trong đó có cả ba đệ huynh “Cá Cóc Rắn”. Ba vị kia, cũng là cao thủ, hơn nữa có cả Tân Tiến, lực lượng hoàn toàn vượt trội.

Mắt Tam Giác nghe thấy lời ấy, ngẩng đầu nhìn cửa lớn của Lâm phủ, “Ồ? Thì ra chủ nhân của tiểu ca đã mua lại nơi này. Ngươi có biết, phong thủy của nơi này...”

Mặc Từ không cùng hắn nói lời vô nghĩa, phát tay, “Cái này không nhọc ngươi lo lắng. Chúng ta nói ngắn gọn thôi, Lâm tiểu thư các ngươi không có thể mang đi.”

“Ngươi dựa vào cái gì? Ngươi nói không thể mang là không thể mang sao? Lão tử khách khí với ngươi, ngươi còn dám chống lại. Nói cho ngươi biết, gã họ Lâm kia đã chạy trốn, Lâm Trần nương sẽ thành người của Cửu gia nhà chúng ta. Hôm nay, dù thế nào chúng ta cũng phải mang người đi. Ngươi có giỏi, thì đến đòi người với Cửu gia.” Mắt Tam Giác nhìn mặt trời, hắn đã tốn rất nhiều thời gian rồi, nếu không quay về, chắc chắn sẽ ăn mắng, “Các huynh đệ, lên cho ta, đem tiểu nương từ mời đi.”

Mặc Từ vẫn không tức giận, vẫn giữ giọng điệu hòa khí: “Tân Tiến, đem Lâm tiểu thư mời vào bên trong.”

Mắt Tam Giác hừ một tiếng, xắn tay áo lên, duỗi tay định đẩy Mặc Từ. Có điều ngay cả góc áo của nàng cũng chưa đụng tới, trước mắt đã chao đảo.

“Ha ha, huynh đệ, có chuyện gì từ từ nói, không nên động thủ.” Cá Xấu đem Mặc Từ kéo ra phía sau hắn.

“Mặc ca, ta tới có kịp không?” Vừa dứt lời với bên kia, Cá Xấu đã quay về phía Mặc Từ cười.

“Lần nào ngươi cũng tới kịp.” Nhìn thấy huynh đệ chạy chung thuyền, tâm tình của Mặc Từ rất tốt, quay sang gật gật đầu với Cóc Béo và Rắn Nước đã đi đến bên cạnh.

Đó là giao tình như thế nào? Không ai muốn lợi dụng ai, cũng không ai so sánh thân phận cấp bậc với ai, ở bãi Kinh Ngư cùng chung hoạn nạn, ba lần ra vào, đã là giao tình vận mệnh. Mà giao tình vận mệnh, càng trở nên dễ dàng biểu hiện.

Mắt Tam Giác trông thấy thế, biết được rằng khí thế của đối phương so với người mình mang đến mạnh hơn nhiều, có chút do dự có nên động thủ hay không.

Mặc Từ bước ra ngoài một chút, hắng giọng, dùng âm lượng mà tất cả mọi người có thể nghe được, nói: “Ta nói ngươi không thể mang người đi, tất nhiên là có đạo lý. Nhiều dân chúng chứng kiến như vậy, ta sẽ không nói hươu nói vượn. Trong giấy ghi nợ có một câu, nếu như Lâm công tử không thể trả hết nợ nần, sẽ đem muối muối Lâm Trần nương ra gán nợ. Nói cách khác, điều kiện tiên quyết để bắt Lâm tiểu thư gán nợ chính là Lâm công tử không thể trả hết nợ nần. Có đúng thế không?”

Mắt Tam Giác hừ lạnh mấy tiếng, “Đã biết còn không mau mau giao người ra?”

“Vậy thì thật kỳ quái. Bây giờ trước chúng ta có trả cho Lâm công tử một ngàn tám trăm lượng ngân phiếu mua Lâm phủ, hẳn rõ ràng có thể trả nợ nha.” Mặc Từ tìm được lỗ hổng, lại bảo Sầm Nhị đi ra, “Sầm Nhị, ngươi có thể làm chứng, Lâm công tử quả thật đã thu bạc của chúng ta đúng không?”

“Đúng thế. Còn có lái buôn Tiểu Mã có thể làm chứng.” Sầm Nhị mặc dù không biết dụng ý của Mặc Từ, nhưng về điểm này hắn hợp tác rất tốt.

Không chỉ Sầm Nhị không hiểu, ở đây, không ai có thể hiểu được mục đích của Mặc Từ.

Bạn đang đọc truyện *Chưởng Sự (Hố)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 38: Nhất Định Là Ta (Tứ)

Dưới cái nắng của ngày xuân chuyển dần sang hè, thật nhiều bóng người, không sợ phơi nắng, đều lẳng lặng đứng đợi.

Mắt Tam Giác cười lạnh nói, “Lỡ tai ngươi bị điếc sao? Hắn cầm bạc của ngươi thì thế nào, hắn không phải không có tiền, mà là chạy trốn. Bỏ lại miệng muối, dẫn theo lão bà, hôm nay trời còn chưa sáng đã bỏ chạy.”

“Chuyện đó ta không quản được.” Mặc Từ lắc đầu, “Ta chỉ biết là trong tay Lâm công tử có một ngàn tám trăm lượng bạc, hắn có thể trả nợ. Nếu hắn đã có thể trả được nợ, sẽ không cần dùng Lâm Trần nương để gán nợ. Bây giờ hắn chạy trốn, là hắn muốn quyt nợ, chuyện này không hề liên quan đến việc có thể trả nợ hay không. Ngươi không nhanh đuổi theo đòi lại tiền lại chạy tới chỗ này bắt nạt một nữ nhân yếu đuối trên người không có một đồng. Như vậy, nếu để hắn chạy thoát, thì là do các ngươi vô năng.”

Mắt Tam Giác há hốc mồm, yết hầu nghẹn lại, muốn phản bác nhưng lại không phun ra được một chữ.

Mặc Từ sợ hắn còn không rõ, nhẫn nại giải thích một chút, “Chuyện Lâm công tử có năng lực trả nợ nhưng cố tình không trả và chuyện Lâm công tử không thể trả nợ đem Lâm tiểu thư ra gán nợ, là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Kết luận: nếu hắn có thể trả nợ, thì điều kiện tiền quyết để đem Lâm tiểu thư ra gán nợ đã không còn tồn tại. Ngươi có muốn ta nói đơn giản một chút hay không? Chính là, đến hạn trả nợ, Lâm công tử làm thế nào cũng không có tiền, như thế mới là không thể trả nợ. Nếu ở tình huống đó, cho dù ngươi có xông vào nhà ta kéo người đi gán nợ, ta cũng sẽ không hé răng một tiếng. Ta ví dụ như, một con báo đói bụng, mục tiêu của nó là hai con dê, một con dê gầy trơ xương và một con béo núc nhiều thịt, con báo tất nhiên sẽ chọn con dê béo, nhưng con báo ngu ngốc, để lạc mất nó, đành phải quay trở về ăn con nhỏ gầy không thịt. Có thể không?”

Lúc trước Mắt Tam Giác đã hiểu rõ ý tứ của Mặc Từ, nhưng đối phương nói một chữ cũng không sai, khiến hắn không thể phản bác. Nghe được ví dụ kia của Mặc Từ, đôi mắt tam giác rốt cục sáng lên, cho rằng tiểu tử này lắm rồi, vội vàng nói, “Có thể. Tại sao lại không thể? Lớn không ăn được, đương nhiên phải ăn nhỏ.”

“Đúng, không phải có thể, mà là nhất định có thể. Nhưng đó là súc sinh, nó không hiểu giấy trắng mực đen, không thể lập một cái khế ước nói ta không ăn được lớn, cũng sẽ không ăn nhỏ. Cứu gia nhà ngươi là người hay là súc sinh đây? Ngươi từ đầu đến cuối đều lấy giấy trắng mực đen ra để uy hiếp, lúc này chẳng phải ta đang chiếu theo ý nghĩa trên mảnh giấy đó để nói sao? Muốn trách thì trách lúc trước Cứu gia nhà ngươi không nghiền ngẫm từng chữ một, đã trực tiếp đưa cho Lâm công tử ký, nếu như khế ước rõ ràng, hắn không trả tiền, thì cho dù có gán mười mươi ta cũng không thể nói gì.” Mặc Từ đang mắng người là cảm thú, nhưng lại rất thấu tình đạt lý.

Đám người cười to, một mảnh trầm trồ khen ngợi. Ai có thể dự đoán được, chỉ một câu “nếu Lâm mỗ không có năng lực trả nợ”, bốn chữ “không có năng lực”, lại bị tiểu ca dung mạo có vẻ thật bình thường này dễ dàng lật ngược lại vận mệnh vốn thật đáng buồn của Lâm Trần nương.

“Ngươi... Ngươi...” Mắt Tam Giác muốn bước lên dạy dỗ Mặc Từ nhưng thân còn không cao bằng người ta, nhìn về phía sau, những kẻ hắn mang đến rõ ràng là yếu thế hơn đám người kia, mặt nghẹn đỏ, nghiêng răng nói, “Tiểu tử ngươi có giỏi thì để tên lại, huynh đệ chúng ta sau này sẽ tìm ngươi nói lý.”

Sầm Nhị sợ đưa tới hậu họa cho Mặc Từ, muốn cướp lời nói.

Mặc Từ lại kéo hắn lại, nếu nàng dám ra mặt cứu người, sẽ không sợ bị người ta tìm tới cửa, hướng chi, Vọng Thu lâu ở chỗ này, hòa thượng chạy được, nhưng miếu thì không chạy được, nàng không muốn liên lụy đến người vô tội.

“Tại hạ chỉ là tôi tớ cho ngươi ta, không có đại danh, mọi người thường gọi Mặc ca. Ngươi trở về nói với Cứu gia, nếu người của Báo bang thấy lời nói hôm nay của ta có một câu không đúng, âm thầm tìm ta giáo huấn thì không cần. Hôm nay nhiều người chứng kiến như vậy, nếu như ta có mệnh hệ gì, sẽ làm hỏng danh tiếng của Báo bang. Cứu gia không thoải mái, thì quang minh chính đại đến tìm ta.” Ngọn thương đâm đến thì dễ tránh, mũi tên bắn lên lại khó phòng. Nàng đã cố tình nói công khai như thế, Cứu gia kia cũng là nhân vật nổi danh, sẽ không thể không để ý mặt mũi mà đối phó nàng.

“Được, ngươi yên tâm, ta sẽ báo lại với Cứu gia một chữ cũng không sai. Tiểu tử, sau này chúng ta còn gặp lại.” Mắt Tam Giác trừng mắt với Mặc Từ, giống như muốn nhớ kỹ khuôn mặt của nàng, sau đó vung tay, liếc mắt nhìn Lâm Trần nương một cái, dẫn người rời đi.

Đám người bên ngoài thấy chuyện đã được giải quyết, lúc này mới tản dần đi. Trong đó vài người có kiến giải, ôm quyền với Mặc Từ, thể hiện kính nể cũng là nhắc nhở báo trọng.

Mặc Từ mỉm cười gật đầu, có thể được những người cổ đại này coi trọng cũng là một loại thống khoái.

“Mặc ca, chúng ta vào trong nói chuyện.” Sầm Nhị thấy ngoài cửa lớn rốt cục bình ổn, nhẹ nhàng thở ra, lại lo lắng sau này sẽ xảy ra chuyện không yên.

Cá Xấu nhìn ra tâm sự của hần, ha ha cười, vỗ vỗ bả vai Sầm Nhị, “Không cần lo lắng. Nếu như tiểu tử kia không giả mạo, là thủ hạ của Từ Cửu ở Báo bang, hần là sẽ không làm ra chuyện gì đáng lo. Từ Cửu trên giang hồ cũng được cho là chính nhân quân tử.”

Sầm Nhị bữu môi nhìn Trần nương đang cúi đầu ủy khuất, còn có tiểu nha đầu nước mắt chưa khô, “Nhu vậy, còn cho là quân tử?”

“Báo bang là phái đứng đầu của Hoa Bắc bang, chưa nói hành vi hào hiệp, nhưng cũng không phải làm việc ác. Lão bang chủ của Báo bang không có con trai, tuổi tác đã cao, đem công việc của Báo bang giao cho hai đồ đệ tín nhiệm nhất xử lý, một kẻ là Hoắc Bát, một là Từ Cửu, đều là thế hệ nhân vật kiệt xuất. Tật xấu lớn nhất của Hoắc Bát chính là háo sắc, Từ Cửu...” Cá Xấu đang suy nghĩ một từ thích hợp để diễn tả.

“Tật xấu lớn nhất của Từ Cửu là thích nam phong*?” Mặc Từ rất thích nghe chuyện giang hồ.

*Nam phong: các nàng đọc nhiều có lẽ cũng biết từ này rồi nhưng cứ giải thích cho những nàng chưa biết: thích nam phong là chỉ đàn ông thích người đồng giới. Cũng giống như “đoạn tị” vậy đó.

Phụt —— Cóc Béo cười phun ra.

Cá Xấu kêu to, “Ca ca, ngươi muốn đánh rắm thì đi ra chỗ khác.” Lại quay sang liên tục xoa tay với Mặc Từ, “Không có, không có, Từ Cửu kia là nam nhân bình thường.”

Lời nói của Mặc Từ chọc mọi người đều cười, ngay cả Trần nương cũng nở nụ cười. Sau đó, cửa đóng lại, đám người dần đi vào trong sân.

Không ai chú ý tới, cách Lâm phủ không xa, dưới một gốc cây đại thụ, một chiếc xe ngựa ô bùng lẳng lẳng đậu. Đợi gió êm sóng lặng, trong xe chui ra hai thiếu niên diện mạo giống nhau như đúc.

Một là Bách Lượng, một là Thiên Lượng.

“Công tử, tỷ tỷ kia rất là lợi hại nha.” Bách Lượng mặc áo lam vung roi ngựa lên.

“Công tử, nàng đắc tội Báo bang, Từ Cửu nhất định sẽ tìm đến nàng.” Thiên Lượng mặc áo xanh lục, duỗi tay vén màn lên, cau mày.

“Ngươi lo lắng vô ích rồi. Theo ta thấy, cho dù hoàng đế có đến, nàng cũng không sợ.” Bộ dạng yêu nghiệt, giọng nói cũng rất dễ nghe. Kim đại thiếu mặc một thân phục trang phục đẹp đẽ, ánh vàng rực rỡ nằm nghiêng ở trong xe, đưa tay giờ giờ. Năm ngón tay hoàn mỹ đeo đầy nhẫn bảo thạch: “Buông mình xuống đi, mặt trời làm hồng mắt ta. Lần này là theo ý của các ngươi, xem xong chuyện vui rồi, mau trở về gia trang, ta còn một đồng chuyện lớn.”

Thiên Lượng ngoan ngoãn buông mình xuống.

Kim Ngân ở bên trong nghe Bách Lượng, Thiên Lượng nghị luận một màn vừa rồi, vuốt vuốt cằm, ngón tay nhẹ lướt qua mặt, khẽ lẩm bẩm, “Mặc ca... Mặc Từ... Cùng tên? Là cùng người sao?”

Nói xong, mắt phượng như cười như không, toả ra ánh sáng lung linh, đẹp không thể tả. Nhưng nếu nhìn kĩ, trong con ngươi sâu sắc kia, có một chút xanh biếc âm u, khiến cho ánh mắt vốn trong veo đột nhiên trở nên thần bí.

Xe ngựa chậm rì rì rời đi, thật giống như tâm tình của chủ nhân lúc này, lặc cộc đi vào một con đường nhỏ yên lặng.

“Mặc ca, lần này chúng ta làm thế nào cho phải?” Sầm Nhị không ngờ ngày đầu tiên đến nơi này đã rước phải chuyện phiền toái như vậy. Hần không phải trách Mặc Từ, thật ra, hần gọi người đến là cũng đã tính đến chuyện ra tay giúp đỡ. So với chuyện xung đột kịch liệt mà hần đoán trước, chuyện giải quyết như vậy coi như êm đẹp. Có điều, đối với những người kia mà nói, bị mất hết thể diện, chỉ sợ so với đánh một trận càng khó chịu.

Ba huynh đệ Cá, Tôm, Rắn đã dẫn hộ vệ tiếp tục dọn nhà, hiện tại trong phòng chính của Lâm phủ chỉ còn Mặc Từ, Sầm Nhị, Tán Tiến và hai người chủ tớ Trần nương.

“Nếu Cá Xấu đã nói Báo bang không phải côn đồ, đám người đó tìm tới cửa, mọi người ngồi xuống nói rõ ràng là được. Đường đường một bang phái, sao lại bắt nạt một nữ tử yếu ớt? Tóm lại, nếu ta không có ở đây, ngươi hãy cùng bọn họ định một ngày, ta sẽ nghĩ biện pháp đi ra gặp bọn họ.” Cốt cách quân nhân can đảm, cho nên Mặc Từ không sợ những thế lực bang phái.

Nói trắng ra là, còn có chút giống như tổ chức ngành nghề công đoàn, vài người có ngành nghề gần gũi, đa số là lao động, lập lại thành thành một nhóm, như thế có nhất định có quy định nhóm, đối với những người bên ngoài cũng có luật lệ nhất định. Đi thuyền, cũng có bang phái, gọi chung Thuyền bang, nhưng mỗi sông lại có Thuyền bang khác nhau, mà cũng có quy mô lớn nhỏ, trong đó năm Thuyền bang dường như là bao trùm những khu vực đường thủy quan trọng nhất của Đại Chu kết giao với nhau. Nhóm thuyền nhỏ nhỏ như của Mặc Từ căn bản không được bọn họ để vào trong mắt, bởi vậy chưa từng qua lại.

“Chuyện này ngươi không cần quan tâm, nếu tìm tới cửa, người của chúng ta cũng không thiếu, cần gì để ngươi ra mặt. Ta muốn nói là ——” Sầm Nhị liếc mắt nhìn Lâm Trần nương đang ngồi ở một bên, khẽ ho.

Mặc Từ bừng tỉnh, gật đầu tỏ vẻ đã biết.

“Lâm tiểu thư?” Là nên quan tâm người trước.

Lâm Trần nương ngẩng đầu lên. Biểu tình của nàng đã nhu hòa hơn, tuy rằng vẫn còn nhận ra bị thương, nhưng ít ra đã bình tĩnh rất nhiều. Đứng lên, rồi đột nhiên quỳ xuống với Mặc Tử.

Mặc Tử vội vàng đến nâng dậy, “Lâm tiểu thư không cần quỳ trước mặt ta.” Cổ nhân động một chút là quỳ gối, chuyện này thực sự làm cho nàng không chịu nổi.

Lâm Trần nương cũng không chịu đứng dậy, cố chấp quỳ, “Nếu không phải Mặc ca giúp đỡ, có lẽ Trần nương chỉ có chết mới có thể giữ gìn trong sạch. Trần nương không biết cảm tạ thế nào, đành phải làm lễ với Mặc ca.” Hai tay muốn chống xuống.

Mặc Tử cũng rất kiên trì, không chịu để Trần nương dập đầu xuống đất, “Lâm tiểu thư, hôm nay cho dù không phải ta, ta tin tưởng cũng sẽ có người khác ra tay tương trợ. Trên đời này, người tốt luôn nhiều hơn người xấu. Chẳng qua, có câu này, không biết ta có nên nói hay không?” Nói xong, đã nâng Trần nương dậy.

Trần nương vốn là tiểu thư chỉ ở trong khuê phòng, sức lực đương nhiên không thắng được Mặc Tử, “Mặc ca, mời nói.”

“Nếu như tiểu thư bất hạnh rơi vào nơi khói hoa, cũng không nên có ý niệm coi thường mạng sống của bản thân. Thân thể da thịt, là được cha mẹ ban cho. Cha mẹ nàng đã mất, nếu như nhìn thấy nàng không quý trọng tính mạng của mình như vậy, mặc dù trên trời có linh thiêng, cũng sẽ bất an. Anh trai và chị dâu bỏ nàng, là bọn họ không có tính người. Nhưng nàng bỏ quên chính mình, sẽ cho bọn họ có lý do thoát tội. Bản tính cao thượng, sao phải sợ nhảm bụi trần. Cho dù có người bởi vậy mà coi thường nàng, nàng cũng không thể coi thường mình, như vậy là đủ rồi.”

Sinh mệnh, là lẽ vật đẹp nhất mà con người có được, vĩnh viễn không thể dễ dàng từ bỏ.

Bạn đang đọc truyện *Chương Sự (Hố)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 39: Nhất Định Là Ta (Ngũ)

Mặc Tử nói xong, lại nhìn bộ dạng vẫn không quá hiểu của Lâm Trần nương, âm thầm thở dài, chung quy thì những lời này đối với tiểu thư nhà giàu quanh năm ở trong khuê phòng như nàng ta mà nói vẫn là quá mức thâm áo. Trái ngược với sự mở rộng văn hoá của Đại Đường, Đại Chu vẫn vô cùng coi trọng tam cương ngũ thường, hơn nữa lễ giáo với nữ tử càng ngày càng khắc nghiệt, nữ tử sinh hoạt ở bên ngoài càng hiếm thấy. Đối với chuyện đọc sách, ba nước Nam Đức, Đại Cầu, Ngọc Lăng cũng không bị hạn chế nhiều như Đại Chu, nhưng những địa phương đó nàng cũng chưa đến nhiều, không biết thật giả.

Đem đạo lý lớn bỏ qua một bên, chỉ hi vọng Lâm Trần nương có thể chậm rãi hiểu được ý nghĩa trong đó, có một ngày có thể sống tự do tự tại. Mặc Tử lại hỏi, “Lâm tiểu thư ...”

“Mặc ca là ân nhân của Trần nương, cứ gọi ta là Trần nương.” Dưới sự kiên trì của Mặc Tử, rốt cục Lâm Trần nương cũng ngồi xuống.

“Trần nương, vậy ta đây cũng không khách sáo nữa. Không biết nàng còn người thân nào khác có thể nhờ vả hay không?” Việc cấp bách bây giờ là phải an bài thỏa đáng cho Lâm Trần nương.

Lâm Trần nương rũ mắt xuống, không biết nghĩ cái gì, một lát sau ngẩng đầu lên: “Trần nương còn có cậu đang buôn bán ở Vân châu.”

Sầm Nhị vừa nghe thấy thế, ánh mắt sáng lên: “Thật tốt quá. Chúng ta thường xuyên lui tới Lạc châu, Vân châu và Lạc châu liên sát nhau, có thể đưa các người đến đó.” A di đà Phật, phiền toái đã được giải quyết.

“Tiểu thư, cừu lão gia và phu nhân đã sớm không còn liên lạc, ngay cả mặt mũi cậu thế nào tiểu thư cũng chưa từng gặp, lại không có thư từ qua lại. Chúng ta đến nhờ vả, không biết người ta có thu nhận hay không.” Tiểu nha đầu tên là Linh Hương, tuổi không lớn, tính cách như bà cụ, nhưng lại thích khóc nhè, mặc dù là nô tỳ nhưng cũng có tình cảm tỷ muội với Lâm Trần nương.

Mặc Tử cười nhìn khuôn mặt đang cao hứng của Sầm Nhị suy sụp xuống một nửa, tiếp tục hỏi Lâm Trần nương, “Thế còn người nào quen biết trong dòng họ hay không?”

“Vốn là có, nhưng từ khi lão gia và phu nhân qua đời, đại thiếu gia đắc tội với hầu hết mọi người trong tộc, khiến cho tiểu thư cũng bị họ hàng thân thích ghét bỏ. Tiểu thư nếu đến nhờ vả bọn họ, chắc chắn sẽ bị xem thường.” Không đợi Lâm Trần nương trả lời, Linh Hương đã cướp lời.

“Như thế là không còn chỗ nào để đi?” Mặc Tử đã biết là như thế. Nếu có nơi để dựa vào, có lẽ Lâm công tử kia cũng không làm chuyện tuyệt tình như thế. Biết rõ không có chốn nào nhờ vả, lại ngại mũi mũi đi theo sẽ tốn thêm bạc. Có thể đưa ra quyết định nhần tâm này, chỉ sợ vẫn là vị Lâm thiếu phu nhân kia.

“Mặc ca không cần lo lắng cho Trần nương. Trần nương còn có chút trang sức, có thể đổi ít ngân lượng, thuê cái phòng ở nhỏ, nhận thuê thừa may vá cho người ta. Không sợ gian khổ, chỉ cầu có thể sống yên phận. Lời Mặc ca mới nói, tuy rằng Trần nương ngu dốt, không thể hiểu thấu triệt, nhưng từ nay về sau sẽ không tùy tiện có ý nghĩ coi thường mạng sống của mình.” Lâm Trần nương chẳng những tính tình cứng cỏi, mà cũng không ngốc.

“Ta nghĩ nàng là thiên kim tiểu thư được nuông chiều từ bé, nhưng nghe nàng nói như vậy, cũng không phải hoàn toàn không hiểu biết gì cả.” Lâm Trần nương này Mặc Tử cảm thấy hợp mắt, bởi vậy nói cũng trắng ra.

“Phù chúng ta đã sớm điều tàn, chủ yếu là bán đồ dùng để có tiền, thiếu phu nhân lại dùng tiền đó mua này mua kia cho bản thân mình, đến chỗ tiểu thư lại giả nghèo không cho một đồng. Tiểu thư không còn cách nào, đành phải thuê khăn túi nhỏ, bảo ta mang ra ngoài bán. Sau đó, có phường thuê lớn, thấy tay nghề thuê thừa của tiểu thư khéo léo, cho nên muốn hợp tác thuê quần áo, lúc này chúng ta mới có tiền hàng tháng.” Linh Hương giải thích cho mọi người nghe.

“Trần nương còn có sở trường gì khác hay không?” Sầm Nhị dò hỏi, thuê thừa ở Vọng Thu lâu cũng không giúp ích được gì.

“Trần nương ngốc, chỉ có biết nữ công.” Trần nương có chút ngượng ngùng.

“Cầm kỳ thư họa?” Sầm Nhị muốn Trần nương gia nhập nhóm Cát Thu.

Trần nương lắc đầu.

“Thi từ ca phú?” Sầm Nhị cho rằng mỗi người đều giống Cầu Tam nương.

“Trần nương không biết chữ.” Nhưng người ta chỉ là tiểu nữ tử điển hình, ngoại trừ thuê thừa xuất sắc, cái gì cũng không biết.

Sầm Nhị nhìn không được vỗ trán.

Khiến Trần nương và Linh Hương kinh ngạc, không biết tại sao.

Mặc Tử biết Sầm Nhị đang nghĩ cái gì, nhưng nàng không vội vàng. Nếu cứu một mà người đó là một nhân vật lợi hại thông minh tuyệt đỉnh, có lẽ chỉ trong thất hiệp ngũ nghĩa.

“Trần nương, nơi này của chúng ta phải hơn tháng nữa mới có thể sửa lại, chỉ bằng thế này, nếu nàng không ghét bỏ, thì ở tạm lại đây. Có điều nơi ở trước kia chỉ sợ không dùng được nữa, bởi vì nơi đó phải phá đi xây lại, hơn nữa khi thi công nhóm thợ ra ra vào vào, tranh cãi âm ỉ. Nàng đến hai gian phòng phía nam ở được không? Nơi đó tuy rằng nhỏ chút, có điều vẫn đủ cho chủ tớ hai người, lại yên tĩnh. Hằng ngày ba bữa, Sầm Nhị, cũng chính là vị đại chương sự này sẽ để người đưa qua. Ngày thường cần dùng gì, cũng có thể tìm hân. Nhân dịp trong khoảng thời gian này, chúng ta sẽ nghĩ cách an trí hai người thế nào.” Nàng tính toán giờ giấc, có lẽ Cầu Tam nương sắp đến.

Trần nương càng thêm cảm kích, đứng dậy cúi người, “Đa tạ Mặc ca, Sầm đại chương sự. Hành lý của ta đều ở tiểu viện phía sau, nếu như không phiền toái, phiền hai vị để ta thu xếp đến ở sương phòng phía nam.”

“Hôm nay xảy ra nhiều chuyện như vậy, có lẽ hai người cũng đã mệt mỏi. Đường đến phòng phía nam, các người quen thuộc hơn ta. Ta sẽ để Tán Tiến đi theo, thu xếp nhanh rồi đi nghỉ ngơi đi.” Mặc Tử thấy Trần nương lại hành lễ có cảm giác thật bất đắc dĩ, “Hành lý lát nữa sẽ phái người chuyển qua.”

Linh Hương nhìn thấu nỗi lòng của Mặc Tử, vội vàng bước lên trước nâng Trần nương dậy, cũng cúi người cảm tạ Mặc Tử.

Tán Tiến nghe theo phân phó của Mặc Tử, đi theo chủ tớ hai người, ra khỏi chính đường.

“Mặc ca, Trần nương không thể ở lại Vọng Thu lâu.” Sầm Nhị thấy người đi rồi, quay sang nói với Mặc Tử, “Không phải ta không thương nàng, nhưng cầm kỳ thư họa, thi từ ca phú nàng đều không biết. Như thế thật khó nói với chủ nhân.”

“Cũng không phải thiên kim tiểu thư nào cũng biết ‘cầm kì thư họa, thi từ ca phú’. Chẳng những thế mà còn rất ít người biết tám thứ này. Thiên kim cũng được, tiểu thư cũng được quan trọng nhất là biết hai thứ, thuê thừa may vá và quản lý nhà cửa. Tám thứ kia, đối với một số nhà cũng chỉ là dệt hoa trên gấm, tệ hơn ở một số nhà còn không yêu thích.” Thời đại này quan niệm nữ tử không tài đó là đức. Giống như Tứ nãi nãi Giang Tổ Tâm, không có tài nghệ nhưng lại quản lý gia sự gọn gàng ngăn nắp, tinh thần gia đầu vận dụng tự nhiên nhuần nhuyễn. Nàng chính là tấm gương của nữ tử thời đại này, cũng là hình mẫu con dâu được yêu thích nhất.

“Nghe Mặc ca nói chuyện một buổi, hơn đọc sách mười năm” Hôm nay Sầm Nhị học được không ít đạo lý từ chỗ Mặc Tử.

“Hơn nữa hiện tại người cũng đã là đại chương sự, không cần chuyện lớn nhỏ gì cũng phải bẩm báo với chủ nhân. Vọng Thu lâu lớn như vậy, cho dù có nuôi thêm hai người cũng tốn không nhiều bạc. Mà chuyện nhóm Cát Thu ở Lạc châu trước kia, cho tới bây giờ chủ nhân cũng chưa đề tâm nhiều.” Mặc Tử cho rằng không cần thiết phải nói cho Cầu Tam nương.

Sầm Nhị nghe xong, cảm thấy đúng thế, cười hi hi nói, “Ta có thói quen theo báo lại tất cả mọi chuyện lớn nhỏ cho cha, nên nhất thời quên mất ta hiện tại cũng đã là đại chương sự, có thể một mình xử lý công việc.”

“Lâm Trần nương lưu lại chỗ này chỉ là tạm thời. Chờ Vọng Thu lâu được mở ra, có lẽ nàng sẽ nghĩ chỗ này cũng là chẳng khác gì thanh lâu, khác điều bán nghệ không bán thân, đến lúc đó chỉ sợ lo chạy lấy người.” Khả năng này là rất lớn, “Người còn muốn nàng biết cầm kỳ thư họa, thi từ ca phú. Cho dù người ta có biết, cũng không chịu làm Cát Thu.”

Tuy rằng, lý tưởng hóa Cát Thu trở thành một loại nghề nghiệp nghệ thuật chẳng phân biệt được sang hèn, nhưng Mặc Tử cũng không ngây thơ đến mức cho rằng ai cũng có thể hiểu được điều này. Các cô nương trong nhóm Cát Thu đều có gia cảnh không tốt, buộc lòng phải tìm nghề ở bên ngoài kiếm sống. Chẳng qua, nghề này thực sự là bán nghệ không bán thân, còn có thể kiếm được nhiều bạc.

“Thế cũng tốt, chúng ta bớt lo. Nếu như Báo bang thực sự đến tìm chúng ta gây phiền toái, người rời đi rồi, ta cũng không cần chịu trách nhiệm. Làm nghề như chúng ta, tam giáo cửu lưu hoàng thân quốc thích người nào đều có thể gặp phải. Chúng ta còn chưa mở tiệm, mà đã đắc tội rần rã địa phương, trong lòng ta cũng không an ổn.” Nói không thêm đề ý, thật sự chỉ là giả. Hắn bước vào con đường làm ăn này đã lâu, biết một số quy củ bất thành văn. Nhưng hắn cũng là một người trọng nghĩa, Lâm Trần nương thật sự là không thể không cứu. Cho nên, mới biến thành bộ dạng sốt ruột như bây giờ. “Mà cũng không đúng. Làm Cát Thu thì sao? Nếu có tài năng, nhảy khéo, hát hay, bộ dạng xinh đẹp, chưa biết chừng sẽ được công tử đảng hoàng nhà nào đó đề tâm, cưới hồi đảng hoàng trở về, như thế là vận may của Lâm Trần nương.” Vọng Thu lâu ở Lạc châu cũng đã có mấy mối lương duyên như thế.

Vọng Thu lâu là từ lâu, mà không phải thanh lâu, khách nhân không chỉ giới hạn những nam nhân tham sắc, mà còn có những quân tử lãng khách bị mỹ tửu thực hấp dẫn, hơn nữa nữ khách cũng được hoan nghênh.

“Được rồi, không nói nữa. Dù sao, tiểu thư người ta cũng là tự do. Muốn đi thì đi, muốn ở thì ở. Bình thường người chiều cổ nàng nhiều chút, đợi thời gian này yên ổn trở lại rồi tính tiếp.” Mặc Tử thấy Sầm Nhị liên tục gật đầu, biết sự tình giao cho hắn có thể yên tâm, “Lạc châu ở bên kia, người đã xuất phát chưa? Đừng chậm trễ ngày khai trương.”

Hoàn cảnh trên kinh thành còn chưa quen thuộc, có vội cũng không tìm được nữ tử giỏi ca múa, Mặc Tử đã sớm đề nghị đưa một nhóm Cát Thu ưu tú nhất ở Lạc châu lên kinh thành buổi khai trương. Một từ lâu, muốn chuyện làm ăn sau này phát đạt hay không, phần lớn là dựa vào buổi khai trương đầu tiên. Bởi vậy, một lần là phải nổi tiếng.

“Lúc trước nói sẽ chậm nửa tháng, còn khoảng bảy tám ngày nữa. Nếu người không đến, ta cũng sẽ không mở cửa buôn bán.” Sầm Nhị có quyết đoán của đại chủ trương sự.

Mặc Tử mỉm cười, “Lát nữa cho ta một phần bản vẽ của đại đường, ta sẽ thiết kế một cái chuông kéo. Đối với gia cụ và bàn ghế ta cũng có chút ý tưởng mới, chờ vẽ xong bản mẫu sẽ giao cho người nhìn.”

Sầm Nhị biết Mặc Tử vô cùng khéo tay, nghe nàng nói muốn đưa bản vẽ gia cụ bàn ghế, tự nhiên là vội vàng đáp ứng.

Hai người ở đảng kia nói chuyện xong, xe ngựa của Cầu Tam nương cũng đã tiến vào phố Đồng Vũ.

Xe ngựa, là Kính vương phi phái đến. Đánh xe cũng là xa phu của Kính vương phi. Trước sau hai con ngựa cao to là bốn gã hộ vệ của Vương phi, đáng người khỏi ngó lực lưỡng.

Mỗi một lần Cầu Tam nương vén rèm lên, lại có tiểu đội trưởng mắt sắc nhìn thấy giục ngựa tới hỏi, “Tam thiếu phu nhân, có gì phân phó?”

Bị liên tục vài lần như vậy, Cầu Tam nương phát hỏa, “Ta chỉ là cảm thấy mới mẻ, mới nhìn xem bên ngoài thôi. Ta không gọi người, người đừng tiến lên đây nói chuyện.”

Tiểu đội trưởng nghe thấy vội vàng hỏi đáp, “Thân phận của Tam thiếu phu nhân không thể so với dân chúng tầm thường, vẫn không nên thường xuyên vén rèm nhìn ra ngoài. Đề người khác trông thấy, hiểu lầm Tam thiếu phu nhân không đủ đoan trang, sẽ tổn hại đến danh dự của Tam thiếu phu nhân.”

Cầu Tam nương sợ run một lúc lâu, buông rèm xuống, cặp lông mày xinh đẹp dựng ngược lên, quay sang nói với Tiểu Y và Bạch Hà, “Xem ra ta thật sự là chọn được một nhà chồng thật tốt, muốn ra ngoài khó với lên trời không nói, ngay cả nhìn xem cái quang cảnh đều bị cho là đoan trang không hợp.”

Bạch Hà vội nói, “Nãi nãi, nhỏ giọng chút. Để nhóm hộ vệ nghe thấy, Vương phi sẽ biết.”

Tiểu Y đột nhiên nói một câu thực cơ trí, “Có lẽ liên quan đến chuyện cô gia bỏ hai người trước.”

Bên trong xe không khí lạnh lùng.

Bạn đang đọc truyện *Chương Sự (Hố)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 40: Nhất Định Là Ta (Lục)

Bởi vì cảm giác tay chân như bị bó buộc, tâm tình của Cầu Tam nương rất kém. Nàng lớn đến như vậy, luôn là muốn đi đến nơi nào sẽ đến nơi đó. Trước khi xuất giá đã phải gò bó ở nhà nửa năm, là vì muốn đánh mất nghi ngờ nàng nắm giữ sổ sách giấy tờ của Trương thị. Có điều, sự thật nàng là

nàng có nắm giữ.

Gian lận được bao nhiêu bạc? Không, không thể nói gian lận. Đó là nàng nên được.

Từ mười bốn tuổi trở đi, nàng đã giúp phụ thân chuyện làm ăn, thật vất vả mới trở nên thịnh vượng. Trương thị lại chỉ cần thổi gió bên gối, nỗ lực sáu bảy năm của đã qua tay hai đệ đệ vô dụng chưa bao giờ phải động tay động chân vào công việc. Dựa vào cái gì? Phần gia nghiệp kia, nếu một nửa là công sức của nàng, đương nhiên nàng phải mang đi một nửa. Thật ra nàng đã dự đoán được có một ngày như vậy, bởi thế đã sớm động tay động chân vào sổ sách. Mớ Vọng Thu lâu, mua thôn trang, còn có tiền lời do buôn bán lậu. Tích lũy lại, có lẽ trong những nàng dâu của Tiêu gia, không có ai giàu có được như nàng. Nếu tính thêm Thủy tinh châu, có lẽ khoảng ba mươi vạn lượng. So với bên trên không đủ, nhưng so với bên dưới lại có thừa.

Thời thế này, vô luận nam nữ, chỉ cần có bạc, là có thực lực.

Cầu Tam nương cất dấu “của cái khổng lồ” cho nên ngày ngày trải qua rất tự tại, nhưng trong hoàn cảnh này, phát hiện ra có nhiều bạc cũng vô dụng. Trong mắt người khác, danh hiệu Tam thiếu phu nhân còn huy hoàng hơn bạc vàng nhiều lắm. Cho nên, nàng không thể tùy tiện đi dạo ngoài đường, tùy tiện kiểm tra sản nghiệp của mình. Nàng nên ngồi ở sân vườn hoa lệ, chờ đám chương sự cúi đầu đưa sổ sách lên, mà nàng cũng chỉ có thể thông qua những thứ này chỉ huy bọn họ làm việc.

Cầu Tam nương chưa từng bị ai trói buộc, đột nhiên cảm thấy kinh hoàng, giống như khi kiểm tiền đã không thể trở thành mục tiêu duy nhất của nàng, nàng sẽ bị lạc lối.

Những lời này, nàng không thể nói với Tiểu Y, bởi vì Tiểu Y nghe không hiểu; cũng không nói với Bạch Hà, bởi vì hi vọng của Bạch Hà là nàng có thể trở thành một người mẹ hiền vợ tốt; lại càng không thể nói với Lục Cúc, bởi vì Lục Cúc chỉ biết lo lắng suông. Đối tượng duy nhất nàng có thể nói, chỉ có Mặc Tử. Cho dù, nàng đối xử với Mặc Tử có thể nói là không quá tốt, mà mỗi lần chứng kiến sự thông minh tài năng của Mặc Tử, trong lòng nhận ra mình không thể so sánh với, cũng chỉ có cần rằng cho nàng một vài ưu việt. Nhưng, Cầu Tam nương tin tưởng, nếu như thế gian có người có thể hiểu thấu tâm tình của mình, có lẽ chỉ là Mặc Tử. Hai nàng có một điểm rất giống nhau, chính là khinh thường quy phạm khắt khe của xã hội này đối với nữ tử, tin tưởng chỉ có bản thân mạnh mẽ, mới có thể tự mình quyết định, mà không cần ý lại người khác.

Trong khi tâm tư vẫn còn rối bời, xe ngựa đã dừng ở trước cửa Lâm phủ, Bạch Hà và Tiểu Y nâng nàng xuống xe.

Tiểu đội trưởng của đám hộ vệ thấy thế cũng tiến lên hỏi, “Tam thiếu phu nhân, là nơi này sao?”

Cầu Tam nương nghiêm mặt lạnh lùng, nói “Không phải.”

Tiểu đội trưởng nhìn ra Cầu Tam nương hờn giận, có điều hần là nam nhân, cũng không để ý nhiều, “Ta được biết Tam thiếu phu nhân là tới xem biệt viện mới mua được. Nếu như không phải, vẫn không nên tùy tiện dừng chân ở nơi xa lạ.”

Cầu Tam nương cảm giác sợi dây xích vô hình trên người lại siết thật chặt, hộ vệ của Kính Vương phủ so với người bình thường đều kiêu ngạo hơn, phải không? Lại nói tiếp, đều là do Tiểu Tam kia không tiền đồ, không thể thăng quan tiến chức, cho nên những tùy tùng trong phủ đều có thể cần rờ với nàng.

“Nếu ta đã dừng lại, tất nhiên không phải địa phương xa lạ. Người chẳng qua chỉ là tùy tùng, quân ta đi chỗ nào làm cái gì? Chẳng lẽ ta là tù nhân sao?” Vừa mở miệng đã cho thấy bất mãn cực độ. Chưa từng có cảm giác bị bó buộc khiến cho tâm tình của nàng phát hỏa.

Ý định ban đầu của tiểu đội trưởng cũng không phải xấu, chỉ là tận trung với cương vị công tác. Vương phi phân phó hần bảo hộ Cầu Tam nương an toàn, hần liền hết sức tránh đi những địa phương có thể mang đến nguy hiểm. Thấy Cầu Tam nương mất hứng, trong lòng hần chỉ nghĩ thầm một câu nữ nhân chính là phiền toái, còn lại cái gì cũng không nhiều lời, lui về phía sau.

Bạch Hà là người vô cùng giữ bản phận, mặc dù biết Cầu Tam nương nói nặng lời, nhưng thân là nha đầu nàng cũng không dám khuyên bảo, chỉ tiến lên gõ cửa, để lại Tiểu Y bên cạnh Cầu Tam nương.

Cầu Tam nương cũng cảm giác được mọi chuyện có hơi quá chút, lập tức ảo não. Tính tình của nàng cương trực thẳng thắn, nhưng cũng không phải người dễ xúc động, cảm xúc hôm nay thật sự là quá tệ, giống như cả người bị trói gô, đau đớn cho nên liều lĩnh giãy dụa. Nhưng dù sao nàng cũng là một nữ tử thông minh, chọc vào rắc rối thì biết nên tự mình sửa chữa.

“Tiêu hộ vệ, Tam nương nói chuyện có chút nóng nảy, xin không cần để bụng.” Tiểu đội trưởng này có thể kiêu ngạo, tự nhiên có liên quan đến họ Tiêu. Hần là cháu trai của đệ nhất hộ vệ Tiêu Uy bên người lão vương gia, tên là Tiêu Mân. Lão vương gia và Tiêu Uy tình như anh em, đối đãi với Tiêu Mân chẳng khác gì cháu ruột của mình. Tiêu Mân từ nhỏ đã lập chí tòng quân, Tiêu Uy cảm thấy hần thiếu tính nhẫn nại, cho nên an bài làm hộ vệ trong phủ trước.

Tiêu Mân lúc trước nói thầm trong lòng, lúc này cũng không ngờ Cầu Tam nương có thể cúi đầu nhận sai, cho nên không tiếp tục so đo, “Tam thiếu phu nhân mới lên kinh thành, tò mò chút là chuyện bình thường. Là Tiêu Mân quá mức quy tắc, làm cho trong lòng Tam thiếu phu nhân không thoải mái, thật có lỗi.” Là hần từ lòng dạ không thể hẹp hòi.

Cầu Tam nương nghe thế cũng có cái nhìn mới đối với người này, xem ra dựa vào mấy câu nói thật không thể phán đoán một người.

“Đây là tòa nhà mà bạn tốt của ta ở Lạc châu vừa mua, ngày thường ra ngoài không tiện, nếu đã thuận đường đi qua, muốn ghé qua một chút, sẽ không trì hoãn lâu.” Cảm thấy là người sáng khoái, Cầu Tam nương cũng nguyên ý giải thích rõ ràng. Đương nhiên, đây là giải thích với người ngoài, không phải lời thật.

“Là ta lo lắng nhiều, Tam thiếu phu nhân không cần hoảng hốt, chỉ cần trước bữa tối chúng ta có thể trở về phủ là được.” Tiêu Mân cũng hòa khí. Hắn ngẫm lại cũng phải, nhóm phu nhân trong viện muốn ra ngoài một chuyến quả thực khó.

Đạt được sự cảm thông, không khí cũng tốt hơn nhiều.

Ngay khi mọi người đang đợi cửa lớn của Lâm phủ mở ra, góc đường Lộc Giác đột nhiên xuất hiện một lão nhân đầu bạc trắng. Đợi lão nhân đến gần, Cầu Tam nương nhìn thấy người nọ thật ra cũng không già, mà tướng mạo lại là tóc bạc mặt hồng. Trong tay lão nhân cầm một tấm biển thân là cây trúc, một mặt viết quẻ một mặt viết tướng. Trên người mặc áo đạo bào màu trắng, hai ống tay áo vừa dài vừa rộng, chân trần đi một đôi guốc gỗ. Một cây trâm đen bóng cột lại búi tóc bạc, râu trắng như tuyết, hàng mi dài điểm bạc, trên mặt lại không có một nếp nhăn, vô cùng nhân nhụ. Đi đường chậm rãi, có vài phần nhân tàn tiêu điều.

Guốc gỗ lạch cạch lạch cạch đi qua xe ngựa của Vương phủ, đi qua bên người Tiêu Mân, cũng đi qua Cầu Tam nương và Tiểu Y, nhưng không hề liếc mắt nhìn bọn họ một cái.

Cầu Tam nương nhìn người nọ, cảm thấy thầy tướng số này nhìn qua rất có tiên cốt, không giống người thường. Người nọ đi qua, truyền đến một câu nói nhỏ ——

“Vị nữ nương này, số mệnh rất tốt, đáng tiếc, đáng tiếc.”

Cầu Tam nương tin phật tin duyên, nghe người nọ mở miệng nói có ý riêng, không khỏi cất tiếng hỏi, “Tiên sinh nói là ai?”

“Hỏi ta là ai, ta nói đó là ai.” Thầy tướng số đi không nhanh, giọng nói rất rõ ràng.

“Tiên sinh xin dừng bước, có thể nói ta nghe một chút, vì sao đáng tiếc hay không?” Tại sao lại nói năng?

“Có vận mệnh Không Tước bay lên thành Phượng Hoàng, đáng tiếc phú quý không lâu dài, vận may có chừng. Ngươi nói có đáng tiếc hay không?” Thầy tướng số không dừng bước, vẫn khoan thai bước đi.

Thầy tướng số nhất định không chịu ngừng, Cầu Tam nương lại càng cảm thấy hắn không tầm thường, “Tiên sinh...”

Người nọ cuối cùng cũng xoay người lại, vuốt chòm râu bạc, nhìn Cầu Tam nương lắc đầu, “Vị nương tử này, trong số mạng ngươi thiếu Thủy, nên trong tên mới có một chữ Thủy. Gần đây ngươi mới được gả đi, phu gia phú quý, cho dù rời xa cố hương. Ánh mắt ngươi khí độ phi phàm, vốn đã đại phú đại quý. Nhưng, trên trán ngươi có mây đen tích tụ, là điềm báo cùng đường mặt lộ. Thủy trong tên của ngươi đã khô, không lâu nữa sẽ tiền mất tài tan, lại không thể có thêm vận may.”

Cầu Tam nương thấy lão nhân nói chuyện của mình cực chuẩn, tình cảnh hiện tại đúng là nửa bước khó đi, thực sự có cảm giác cùng đường, “Tiên sinh, ta nên làm như thế nào mới có thể cởi bỏ khốn cực thiếu Thủy này?”

Lão nhân thở dài, xoay người sang chỗ khác, “Vinh hoa phú quý vốn là nhất thời, nương tử buông tay cũng không sao.”

Cầu Tam nương không phải người có cá tính dễ dàng buông tay, bước nhanh đi đến trước mặt thầy tướng số, cúi người, “Xin tiên sinh hãy chỉ điểm bên mê. Nếu có thể hóa giải, tất nhiên lòng thành tạ ơn.”

“Thủy khô cạn, trừ phi lại có Thủy nữa đến. Nếu như trong Thủy có Mộc, càng có thể chảy lưu loát. Chính là Thủy Mộc này, trong tay ngươi có, cũng sẽ không phát triển trong tay ngươi, nhất định phải do mệnh trời chúc Thủy duyên Mộc mới được. Thủy mặc dù có thể khiến ngươi hưng vượng, nhưng không phải là phát tài, mà là mọc rễ. Rễ sâu thì cành vượng, rễ ngắn thì khô.” Trong con người người nọ sáng lóe lên, nhìn chăm chăm tướng mạo Cầu Tam nương, “Nương tử tuy rằng muốn làm thiên nga, nhưng lòng dạ không rộng, sao có thể bay cao? Ngươi vốn nên có quý nhân tương trợ, đáng tiếc ——”

Lại là một cái đáng tiếc.

Cầu Tam nương vừa muốn hỏi lại cẩn thận, đã thấy cửa lớn của Lâm phủ kẽo kẹt mở ra, Mặc Từ và Sầm Nhị đi đầu ra đón.

Thầy tướng số thuận theo ánh mắt Cầu Tam nương nhìn lại, nhất thời ha ha cười: “Nương tử, ngươi xem ta nói đúng hay không? Thủy Mộc đã ở trong tay ngươi, ngươi có người giúp mình mang Thủy đến. Nhưng ngươi lại ngu dốt, bắt vụng tai điếc, muốn chặt đứt cánh của người ta, ham tiểu lợi trước mắt. Mọi việc, tâm thành thì tất linh, tâm rộng thì tất xa. Nếu ngươi không chịu buông tay, sao có thể đạt được chân tâm đây?”

Cầu Tam nương cả kinh nói không ra lời.

“Có tâm hiểu được, hiểu được có tâm. Tâm ngươi đã tiêu, khí cũng yếu, vận kiệt. Lão hủ cùng ngươi có duyên, mới chỉ ra chỗ ngu dốt của ngươi. Nương tử, tự giải quyết cho tốt đi.” Người nọ rung đùi đắc ý, gõ gõ gậy trúc, bước đi.

Cầu Tam nương cúi người thật sâu, “Tiên sinh, Tam nương chỉ muốn hỏi lời cuối cùng, nhất định là năng sao?”

Người nọ không chịu nhận Cầu Tam nương lễ, tránh người qua chỗ khác, có chút bị tức giận, vỗ miệng mình, “Không thể nói, không thể nói. Không quản được lại mở miệng, sẽ lại bạc đầu thêm. Cứ tiếp tục như thế, mạng ta không kéo dài được bao lâu. Chỉ muốn kiếm com ăn thôi, nói hươu nói vượn, ôi —— lại cứ nhìn không hợp mắt.”

Guốc gỗ lạch cách, người nọ không trả lời vấn đề của Cầu Tam nương, cũng không quay đầu lại, nhìn như đi rất chậm, chỉ chốc lát sau đã khuất xa.

Cầu Tam nương kinh ngạc nhìn tấm biển thoang thoáng, ngẩn người. Dem mỗi lời nói của lão nhân, từng câu từng chữ đều nhớ kỹ ở trong lòng. Nàng suy nghĩ, cố gắng hiểu hết ý nghĩa sâu xa trong đó.

“Cầu tiểu thư? Cầu tiểu thư?” Mặc Từ dựa theo kịch bản phía trước đã thống nhất hô gọi, lại thấy Cầu Tam nương nhìn chăm chăm bóng dáng của một thầy tướng số ngây người. Rũ mắt xuống, không biết Cầu Tam nương nghĩ cái gì, khóe miệng nàng giật nhẹ.

“Mặc ca vẫn chưa sửa được cách xưng hô sao?” Bạch Hà từ phía sau đi lên, cười nhắc nhở, “Cô nương nhà chúng ta nay đã là Kính phu nhân của Tam công tử ở Vương phủ, nên gọi là Tam nãi nãi.”

Mặc Từ vội vàng đổi giọng gọi Tam nãi nãi, vẫn không được đến nửa câu đáp lại. Nàng ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy Cầu Tam nương nhìn chăm chăm mình, con ngươi cực kỳ phức tạp.

Bạn đang đọc truyện *Chương Sự (Hố)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 41: Chuột To Chuột To (Nhất)

Con ngựa đứng ở dưới mặt trời có chút nóng, hắt đầu hí lên một tiếng.

Gọi vài lần mà Cầu Tam nương vẫn đứng ngẩn người, trong lòng Mặc Từ cảm thấy kỳ quái, ngoài miệng tiếp tục nói, “Tam nãi nãi, ngài tới không đúng lúc rồi, chủ nhân vừa đi ra ngoài thăm bạn, qua ba năm này nữa mới trở về. Có điều trước khi đi đã giao phó với chúng tiểu nhân, nếu như ngài tới, phải dẫn ngài vào trong viện đi dạo. Ngoài này thời tiết nóng bức, mời Tam nãi nãi vào trong uống chén lạnh trà, cho bớt mệt mỏi.”

Mỹ nhân vẫn không để ý tới nàng.

“Tam nãi nãi?” Mặc Từ lại cẩn thận hỏi một tiếng.

Cầu Tam nương giống như bị gọi tỉnh, con ngươi đột nhiên trở nên trong suốt, “Nếu như chủ nhân của ngươi không có ở nơi này, ta sẽ không vào. Chờ hần trở về, nói với hần ta đã tới thăm là được. Ngày khác ta sẽ sai người đến đưa thiệp.”

Nói xong, gọi Bạch Hà Tiểu Y lên xe, quay đầu nói với Tiêu Mân, “Mời Tiêu hộ vệ dẫn đường, đến đường Tùng Trăn.”

Tiêu Mân trầm nghĩ như thế là tốt nhất. Hần nghe Mặc Từ nói cái gì mà chủ nhân, liền đoán vị Tam thiếu phu nhân này tới nơi đây gặp một nam tử. Tiêu Tam lang đã bỏ hai người vợ, hần cần phải cẩn thận để vị này không làm ra chuyện khiến người ta nói nhảm. Nghiêm cẩn nói tiếng vâng, sau đó hần lập tức xoay người lên ngựa, phân phó thủ hạ hộ tống trước xe.

Một xe bốn ngựa, cứ như vậy rời đi.

Sầm Nhị choáng váng, hồi lâu vẫn không nói chuyện, sau đó mới mở miệng hỏi, “Mặc ca, chuyện này là thế nào? Không phải chủ nhân nên vào trong viện, uống chén trà, đi thăm một vòng sao?”

Mặc Từ thần nhiên thu hồi tầm mắt, hai tay chấp ra sau lưng, đi về phía cửa lớn, “Ta cũng không biết chủ nhân nghĩ cái gì. Có thể là để cho bốn người hộ vệ kia đi theo không tiện, cũng có thể là nhìn vị trí của Lâm phủ, cảm thấy rất thích hợp, cho nên lười vào nhìn.”

Sầm Nhị vội vàng đuổi theo bước chân Mặc Từ, “Nguyên nhân thứ nhất còn có vẻ đúng một chút. Nhưng về sau, theo như tính tình của chủ nhân, sao có thể đến cửa mà không vào, nhất định phải chính mắt nhìn mới an tâm. Có điều, ta sợ nhất là chủ nhân không muốn xem, có phải không hài lòng với nơi này hay không? Chúng ta đã bỏ bạc ra, khế đất cũng đã chuyển sang tên của chủ nhân, lúc này không thể nói không được.”

“Ta coi sắc mặt của chủ nhân, không phải không hài lòng. Chờ buổi tối ta trở về hỏi lại, không nên tự mình dọa mình. Một ngàn tám trăm lượng bạc, muốn bắt chúng ta bồi thường thì chết chắc.” Mặc Từ nói đến câu sau, ha ha cười không ngừng.

Sầm Nhị vỗ ngực, kêu ôi má ơi: “Mặc ca, ta phục rồi ngươi, chuyện đến nước này vẫn thần nhiên, còn cười được.”

Mặc Từ thu lại nụ cười, nghiêm trang đáp lại hần, “Nếu không, ta khóc cho ngươi xem?”

Sầm Nhị tròn trắng mắt, ra hiệu cho tiểu nhị đóng cửa: “Mặc ca, đến bây giờ ta mới biết ngươi thích nói đùa.”

“Đâu có, đâu có.” Mặc Từ chấp tay, “Cái này gọi là mua vui trong khổ, thái độ tích cực hướng về phía trước. Đã nghe câu, một người càng nghĩ mình

xui xẻo, sẽ càng xui xẻo; càng muốn mình may mắn, sẽ càng may mắn hay chưa.”

“Chưa từng nghe.” Sầm Nhị bị lý luận của Mặc Từ hấp dẫn, “Thật hay giả?”

“Đương nhiên là thật, nếu không làm sao có bốn chữ ‘tâm tưởng sự thành’ được? Mặc Từ muốn làm gương tốt, bắt đầu thay đổi nhận định về vận mệnh.

Sầm Nhị lại lần nữa tròn trắng mắt.

Có điều, thái độ kỳ quái của Cầu Tam nương vẫn khiến Sầm Nhị khó hiểu. Còn chưa đến thời gian dùng cơm tối, hán đã kêu phòng bếp sớm nấu lửa, lại thúc giục giống như đòi mạng mọi người ăn cơm, khi chân trời rắng màu, ép Tân Tiến hộ tống Mặc Từ về Kính Vương phủ. Cũng dặn dò luôn, nếu như có biến cố gì, cho dù có muộn, cũng phải thông báo hán một tiếng, đỡ hán không ngủ được.

Mặc Từ vẫn nhấn mạnh rằng Sầm Nhị cứ an tâm, nhưng hán hoàn toàn không nghe lọt tai.

Sầm Nhị thúc giục vội vàng, nhưng khi Mặc Từ và Tân Tiến cưỡi ngựa vẫn rất chậm rãi. Phải biết rằng, Mặc Từ không thích cưỡi ngựa vội vã để cả người đau nhức, hơn nữa một khi ra bên ngoài là nàng không muốn trở về, cho nên kéo dài được bao lâu thì kéo dài.

Hai người chậm rãi đến khu trung tâm phồn hoa của Ngọc Hòa phường.

“Mặc ca, bên kia hình như có náo nhiệt, chúng ta qua đó xem thử đi?” Tân Tiến lại là kẻ hiếu kỳ, thích xem những thứ mới mẻ.

Mặc Từ ở trên ngựa nhìn thấy đó là thông báo của quan phủ dán lên bảng, cảm thấy không có gì hứng thú, cho nên nói với Tân Tiến: “Người tự đi xem đi, ta sẽ chậm rãi cưỡi ngựa, xem xong đuổi theo là được.”

“Không ổn, lỡ như người gặp chuyện gì.” Tân Tiến quả quyết cự tuyệt.

“Ừm—— nếu không người đi xem, ta ở chỗ này chờ người?” Chủ nhân như nàng tuyệt đối tốt hơn Cầu Tam nương rất nhiều, so với chủ nhân khắp thiên hạ đều tốt hơn.

Tân Tiến đánh giá khoảng cách hai bên một chút, xác định nếu Mặc Từ có chuyện gì, hán chỉ cần quay đầu là có thể nắm giữ tình huống chung quanh nàng, lúc này mới yên tâm đi xem náo nhiệt.

Mặc Từ đánh ngựa sát vào một bức tường. Sắc trời đã trễ, không ít chủ quán chuẩn bị thu dọn sạp hàng, mà những cửa hàng ở vỉa hè bên này đã thu dọn được bảy tám phần. Cảm giác cái bóng của mình đột nhiên bị ánh chiều tà chiếu ngược, nàng liếc mắt một cái sang bên cạnh. Ở cách đó không xa, là hai tòa sư tử bằng đá, trên đỉnh hai ngọn đèn hình hoa sen chiếu sáng rực rỡ, đèn bằng lưu ly, hào quang rực rỡ. Một lúc sau, phía trước cánh cửa bắt đầu có vẻ bận túi bụi, có từng nhóm gã sai vặt diện mạo gọn gàng ra ra vào vào, mà nàng cũng có thể nghe được động tĩnh sau bức tường truyền đến.

Tiếng cười, tiếng đàn, tiếng nói, tiếng chào mời.

Hai chân Mặc Từ hơi kẹp lại, con ngựa lùi ra phía sau mấy bước. Ánh mắt nàng lướt qua đầu tường, nhìn thấy một nhà lầu đèn đuốc sáng trưng đỏ thắm, cao ba tầng, vuông vức sừng sững, trụ hồng điêu khắc trạm trổ tỉ mỉ, bốn đỉnh đều có tượng thú, khí phái mười phần.

Tò mò nơi này là nơi nào, nàng vừa định giục ngựa đến cửa lớn nhìn biển, chợt nghe thấy có người dùng giọng điệu hơi ngập ngừng gọi Mặc ca. Ghé mắt nhìn lại, bên cạnh có hai người nâng một chiếc kiệu nhỏ, rèm cửa sổ được vén lên.

Là người quen, nhưng lại là gương mặt nàng không muốn gặp. Có điều bởi vì đi theo Cầu Tam nương lên kinh thành, trong tư tưởng đã sớm giác ngộ đến khả năng này.

Nàng không cam lòng xuống ngựa, ôm quyền với người nọ, “Trọng An tiên sinh, lâu rồi không gặp, có khỏe hay không.”

Người nọ đứng là Trọng An thích cầm cây quạt, tồn tại như quân sư trong tổ ba người lúc trước.

Thật ra, người này cũng không tệ lắm, chỉ là cơ duyên quen biết không quá khéo, dưới tình huống hai bên đều làm chuyện không tốt, mà sau này cũng không có nguyện vọng gặp lại. Nhưng nhanh như vậy bọn họ đã gặp lại. Lại nói, ở cùng trong một cái trong phủ, nàng vẫn chưa nhìn thấy Tiêu Nhị Lang.

Trọng An thấy mình không nhận sai người, tỏ ra thân mật hơn Mặc Từ tưởng tượng nhiều, vội vàng gọi người dừng kiệu, ra khỏi kiệu, hai tay chấp lại: “Gần đây Trọng nỗ cũng không tệ lắm. Mặc ca khỏe không?”

“Rất khỏe.” Nói xong hai chữ, Mặc Từ cũng không biết phải nói cái gì. Không thể hỏi là, gần đây tiên sinh còn làm việc gì bí mật hay không.

Có điều, nàng không nói gì, không có nghĩa là người ta cũng im lặng.

“Mặc ca lên kinh thành làm việc, hay là ở lâu dài?” Thật ra Trọng An vẫn luôn tán thưởng Mặc Từ. Chẳng qua lúc ấy lập trường bất đồng, nay lại có vẻ dễ bắt chuyện hơn.

“Ta theo chủ nhân chuyển nhà lên kinh thành.” Mặc Từ muốn nói dối, nhưng nói dối thì dễ dàng che dấu lại khó khăn, sau này nàng sẽ phải đi lại Ngọc hòa phường này không ít, khả năng gặp mặt không thấp, vì thế vẫn nên “nói thật”.

“Lúc trước Mặc ca nói là một lần cuối cùng, quả nhiên nói chuyện giữ lời. Dưới chân Thiên tử, vẫn nên làm nghề nghiệp đúng đắn thì tốt hơn. Bằng không, gặp nhau cũng khó xử, phải không?” Trọng An cười, mảnh ngọc bội trắng bên hông toát tỏa ra ánh sáng lấp lánh, vừa nhìn đã biết là đồ tốt.

Trọng An này, không giống như thủ hạ của Tiêu Duy. Mặc Tử cho rằng, hơn nữa cũng là vị quan nào đó.

“Trọng An tiên sinh thực biết nói đùa, chủ nhân của ta trước giờ đều là thương nhân có an phận thủ thường. Ha ha ——” Mặc Tử pha trò, không quan tâm đối phương thật tình hay giả ý, đánh chết cũng không thể thừa nhận chuyện xấu làm trước kia.

Trọng An cũng ha ha cười, “Mặc ca nói không sai, bốn phận thành thật, giống như Trọng mỗ.”

Hai người đều giả ngu, giống như chuyện lúc trước không hề tồn tại.

“Mặc ca tới đây là để mở mang tầm mắt sao?” Trọng An đột nhiên dùng cây quạt gỗ gõ đầu vai Mặc Tử.

Nam nhân hơn ba mươi, dáng vẻ vẫn nhã nhặn, nháy mắt với nàng, Mặc Tử có chút không chịu nổi, hơi nghiêng bả vai nhưng không tránh thoát. Trong lòng kêu to: có chuyện gì thì từ từ nói, đừng động tay chân.

“Hả? Mở mang cái gì?”

“Ở Lạc châu của các ngươi có Vọng Thu lâu, còn kinh thành của chúng ta có Vô Ưu các, bên trong đều là mỹ nhân số một số hai. Có điều, Cát Thu của các ngươi chỉ có thể ngắm từ xa chứ không thể đường đột, mà những cô nương trong Vô Ưu các có thể cùng ngươi một đêm mấy độ xuân phong.” Về mặt Trọng An vô cùng ái muội.

Lại chứng minh, là nam nhân, đều thích sắc đẹp.

Mặc Tử chỉ vào tường ngoài, có chút kinh ngạc, “Trong này là Vô Ưu các sao?” Ngưỡng mộ đại danh đã lâu.

“Mặc ca làm gì phải giải bộ? Nhìn ngươi tuổi còn trẻ, tự nhiên cũng là tâm huyết tràn trề, tìm một cô nương hiểu phong tình ngủ cùng cũng không có gì lạ. Hơn nữa, ngươi chọn địa phương này là rất tốt. Nữ tử trong Vô Ưu các không giống với những thanh lâu khác, chào giá mặc dù cao, nhưng người người đều có tài nghệ, được đặt là tài nữ đã có bảy tám người, đừng nói đến Mặc Sầu cô nương nổi danh khắp thiên hạ, cười một tiếng khuynh thành. Đó thật sự là quốc sắc thiên hương, tài đánh đàn xuất thần nhập hóa, mặc dù là đại nhạc công trong hoàng cung cũng phải cam bái hạ phong trước tài năng của nàng.” Trọng An nói xong, mặt mày hớn hờ.

Tìm cô nương phong tình ngủ cùng một đêm? Mặc Tử sợ hãi mà cười, “Vẫn nghĩ Trọng An tiên sinh tài trí hơn người, không thể ngờ được chuyện này lại nói trắng ra như vậy, tốt xấu gì cũng nên dùng những từ tao nhã một tý, nói ra thật khiến ta ngại ngùng. Về phần Mặc Sầu cô nương, không phải người phạm phu tục tử như ta có thể gặp.” Nói thật, thứ nhất, nàng chưa bao giờ nghe nói qua vị Mặc Sầu cô nương nổi danh khắp thiên hạ này, mà nàng là nữ nhân, đối với một nữ nhân khác không có hứng thú. Thứ hai, phạm là có người có danh hiệu cao nhất, đến khi tận mắt nhìn thấy, đa số hội thường làm người ta thất vọng, cho nên nàng không tin.

“Có cái gì phải ngại ngùng? đều là nam nhân.” Trọng An sang sảng cười, “Có điều, ngươi nói cũng đúng. Mặc Sầu cô nương quả thật không phải kẻ phạm phu tục tử có thể gặp. Nàng tiếp khách, chỉ có một điều kiện, không cần vàng bạc trang sức, chỉ cần đối phương phải làm được một chuyện khiến nàng nguyện ý lộ diện. Ví dụ như, một bài thơ hay, một đoạn nhạc hay. Từng có một con một sách, khi làm thơ quá khấn trương, bị lăn từ trên cầu thang xuống, ngã gãy chân, Mặc Sầu cô nương ra ngoài nhìn hấn cười cợt. Mà mọi người đều nói tên ngốc đó thật có phúc.”

Một đám bị bệnh thần kinh sao. Chạy đến thanh lâu, bỏ bạc, còn phải đóng hề?

Còn Mặc Sầu cô nương gì kia, người ta vì nàng mà ngã gãy chân, nàng còn cười, thật có lương tâm.

Mặc Tử nhìn thấy Tân Tiến đi lại phía này, vừa vận cho nàng cái lý do chạy lấy người, “Đáng tiếc hôm nay không khéo, chủ nhân còn đang chờ ta trở về.”

“Mặc ca, nếu hôm nay ngươi bỏ qua, về sau muốn gặp Mặc Sầu cô nương sẽ không dễ dàng. Có Bạch Vũ lão đệ ở đây, Mặc Sầu cô nương không cần điều kiện gì cũng tự nguyện đi ra đánh đàn mua vui cho hấn. Thế nào, ta giúp ngươi một chút?” Trọng An vô cùng nhiệt tình mời nàng gia nhập “bữa tiệc”.

“Ý tốt của Trọng An tiên sinh, lòng ta nhận. Chỉ là đêm nay thật sự không được, ngày khác đi.” Mặc Tử tuyệt đối không muốn gia nhập.

Tiêu Nhị Lang này, quả nhiên là người phong lưu.

Bạn đang đọc truyện *Chương Sự (Hố)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 42: Chuột To Chuột To (Nhị)

Trọng An thấy Tán Tiến đi lại đứng bên cạnh Mặc Tử, cao lớn mạnh mẽ, rất uy vũ, hỏi: “Mặc ca, vị này thật lạ mặt.”

Tán Tiến ưỡn ngực một cái, bụng hơi thu lại, đắc ý nói: “Mặc ca là chủ —— “

Mặc Tử đầu cúi thấp cho Trọng An biết nàng thu nhận một người như vậy, lập tức cướp lời, “Hắn tên là Tán Tiến, là hộ viện của Vọng Thu lâu.”

“Nhìn phong thái bây giờ của Mặc ca, có lẽ là đã được thăng chức.” Trọng An rất để ý đến Mặc Tử, “Chủ nhân của người quả là kẻ biết dùng người, nói như vậy cũng là kẻ có khả năng. Trọng mỗ thật muốn gặp gỡ hắn.”

“Chủ nhân của ta thường đi lại nhiều nơi, không thích nhàn rỗi ở một chỗ. Nếu Trọng An tiên sinh muốn gặp, chỉ sợ đến vào những ngày ngài ấy không ở nhà. Tất cả tùy duyên thôi.” Mặc Tử nói chuyện rất có kỹ xảo.

Trọng An chỉ thuận miệng nói nói, cho nên bị thoái thác cũng không quá để ý. Ngược lại nghĩ đến nàng quả thật không thể vào Vô Ưu các, cho nên không hề miễn cưỡng, “Mặc ca ở nơi nào? Ngày khác có lời mời, ta cũng có nơi để đưa thiệp.”

Mặc Tử nghe ra Trọng An dường như thật tình muốn mời, cho nên nói, “Trọng An tiên sinh, Vọng Thu lâu của chủ nhân ta ít ngày nữa sẽ khai trương, đến lúc đó nếu người đến tham dự, chúng ta tự nhiên có thể gặp.” Mặc Tử vội vàng quảng cáo.

“Ồ, Vọng Thu lâu muốn mở ở trên kinh thành sao? Ta nhất định sẽ đến.” Lời này của Trọng An cũng không phải đáp ứng bừa, “Ngày nào, ở nơi nào?”

“Cũng không xa lắm, ở phía tây phố Đồng Vũ. Khoảng một tháng sau sẽ khai trương. Trọng An tiên sinh nhất định mang bằng hữu đến cổ vũ.” Về phần vị thiếu tướng quân kia, không dẫn theo cũng không sao. Mặc Tử thầm nghĩ.

“Nhất định, nhất định. Quả nhiên ánh mắt tốt, mở trên Ngọc Hòa phường, tài nguyên cuộn cuộn. Hơn nữa Vô Ưu ở đông, Vọng Thu ở tây, chẳng lẽ không phải hai bên đều có mỹ nhân sao? Thật là thú vị.” Trọng An ở thời điểm không chấp hành nhiệm vụ bí mật, cũng giống như đa số văn sĩ, yêu phong nhã thích chưng diện, ở trong hương nồng dịu dàng ngâm ra thơ hay.

Trọng An dứt lời, chấp tay, muốn cáo từ.

“Trọng An tiên sinh.” Có chuyện, đặt dưới đầu gối, từ lúc nhìn thấy hắn, Mặc Tử đã muốn hỏi.

“Mặc ca, có chuyện gì?” Trọng An trở lại.

“...” Đệ nhất tham quan hiện nay sống hay chết? ” Đêm nay... chơi vui vẻ.” Nghẹn nửa ngày, vẫn không nói ra được.

Nguyên Trùng là Trọng An áp giải đến kinh thành, mà Trọng An lại là người của triều đình, hắn là biết Nguyên Trùng hiện tại thế nào. Nhưng, nàng hỏi, chỉ sợ cũng như không hỏi, Trọng An sẽ không nói cho nàng. Mấy người bọn họ hành động bí mật như vậy, ngay cả quan phủ địa phương cũng không dám kinh động, phải làm bạn với người buôn lậu. Khi đó, Kim đại thiếu nói, phải áp tải khắp đường phố thị chúng rồi mới đưa đến Ngọc môn chém đầu. Nhưng ngẫm lại, hắn nói hoàng đế giết người không cần giống trống khua chiêng càng đúng hơn. Chỉ là nàng cảm thấy một người như vậy, sẽ không biến mất không một chút âm thanh.

Trọng An đột nhiên cười, “Mặc ca muốn hỏi tình trạng của người đó sao?”

Cho dù thích cười đùa thế nào, thì người này vẫn rất thông minh.

Hai trông mắt Mặc Tử sáng ngời, lẳng lặng chờ Trọng An nói tiếp.

“Ta chỉ biết là, khi hắn được đưa vào, vẫn còn sống. Hơn nữa, nhờ vào hai trăm lượng bạc của người, mời được đại phu, uống thuốc vào, tắm rửa thay quần áo, đã hoàn toàn khôi phục lại tướng mạo khiến người ta chán ghét lúc trước. Còn hiện tại như thế nào, ta không phải không muốn nói, mà là quả thật không biết.” Trọng An nói xong, phe phẩy cây quạt, bước đi, bởi vì cách cửa lớn không xa, hắn không ngồi kiệu mà đi theo bức tường rồi chuyển tiến cửa Vô Ưu các.

Tuy rằng từ chỗ Kim Ngân đã biết được đệ nhất tham quan vào hoàng cung, có điều giờ phút này nghe được tin tức kể lại chính xác, Mặc Tử vẫn hành lễ, mặc kệ Trọng An đã đi xa có nghe thấy hay không. “Cảm tạ tiên sinh.”

Tán Tiến thấy Mặc Tử hành lễ, cũng vội vàng học theo nàng chấp tay khom người.

Hai người lên ngựa tiếp tục đi về phía, bởi vì sắc trời đã có chút tối, cho nên thúc ngựa nhanh hơn.

“Lúc này có thấy chuyện gì vui không?” Mặc Tử nhớ tới liền hỏi.

“Ta còn tưởng rằng là lễ hội ca múa gì đó, người vây kín vòng trong vòng ngoài. Đến nơi mới biết là dán bảng vàng. Ta không biết chữ, nghe thấy có người đọc biên cảnh hỗn loạn, bách tính Đại Chu giúp đỡ dân chạy nạn của Ngọc Lăng, cần người tài chí sĩ lực trong thiên hạ, qua cửa ải khó khăn. Nay hoàng ân mệnh mông, đại xá thiên hạ, kẻ mắc tội chết miễn tử, phạm tội nặng được giảm nhẹ...” Tán Tiến không biết chữ, nhưng tư chất thông minh, trí nhớ phi phàm, nghe qua một lần, cho dù không hiểu, cũng có thể đọc lại.

“Tán Tiến, vừa rồi người nói hoàng ân mệnh mong, đại xá thiên hạ, kẻ mắc tội chết được miễn tử?” Mặc Tử đột nhiên ghim lại dây cương, con ngựa dưới thân khẽ hí một tiếng mà dừng lại.

“Đúng vậy.” Tán Tiến không biết vì sao Mặc Tử lại dừng ngựa, cũng dừng lại.

Mặc Tử cất tiếng cười, trong lòng thông khoái. Quả nhiên mạng của đệ nhất tham quan không nên tuyệt, chỉ cần hấn không chết, có thể lấy được Thủy Tinh châu. Cho dù nàng nghèo rớt mòng tơi, nhưng cuối cùng không phí công đi cứu người này. Sau này, nàng không cần lo lắng chuyện có nên làm hay không. Đã hết sức mình, còn mệnh thì nhìn ông trời.

“Tán Tiến, hôm nay thật là nhiều chuyện tốt.” Hai chân hơi kẹp, con ngựa lại lần nữa chạy đi.

Tán Tiến hơi nhú mi, không nghĩ ra là chuyện tốt gì, còn là rất nhiều chuyện? Nhưng từ khi hấn coi Mặc Tử là chủ nhân của mình, đã hạ quyết tâm nàng nói cái gì là cái đó. Lắc lắc đầu, ghen ở trong lòng, một câu cũng không nói.

“Ta biết người muốn hỏi, có điều chuyện này ta thật sự không biết nói thế nào, đợi sau này sẽ giải thích cho người.” Mặc Tử sợ nói quá nhiều, khả năng cao sẽ cắn phải lưỡi mình.

Tán Tiến khẽ than một tiếng, bội phục nói: “Mặc ca, người biết ta nghĩ cái gì, nhưng ta lại không biết người nghĩ chuyện gì.”

Cũng không thể nói tâm tư hấn đơn giản, để hấn tưởng rằng nói hấn ngốc, bị đá kích, Mặc Tử chỉ đáp lại, “Người mới theo ta không lâu cho nên nhiều chuyện không hiểu, đợi sau này, chỉ cần một ánh mắt một động tác của ta, người sẽ rõ ràng.” Ở trên tivi thường diễn như vậy.

Tán Tiến nghe cảm thấy rất đúng, vội vàng gật đầu, vẻ mặt giống như quyết tâm rằng ta sẽ tiếp tục cố gắng.

Đến bên ngoài phủ, trước tiên Mặc Tử đi đến chỗ khe nứt trên bức tường xem Cầu Tam nương có bỏ giấy gì vào hay không, kết quả không thu hoạch được gì, rồi mới dặn dò Tán Tiến nói lại với Sầm Nhị hôm nay không có chuyện gì.

Thay đổi quần áo, rửa mặt chải đầu, hết gần nửa canh giờ, Mặc Tử lại học tiếng mèo kêu, gọi Tiểu Y đi ra.

“Cô nương, ý ta là nài nài, tại sao hôm nay không vào trong viện?” Tiểu Y đã ôm nàng qua tường, vào bên trong, Mặc Tử mới hỏi.

“Không biết. Chỉ đến xem một tòa nhà mà Điền Đại nhìn trúng, vừa tiến vào, nhìn quanh một lượt, hoa viên đẹp đẽ, giá bảy trăm lượng, tiểu thư lập tức mua xuống, sau đó giao cho Điền đại tìm Sầm Nhị thương lượng mua vật dụng trong nhà, rồi nhanh chóng trở về phủ.” Tiểu Y nhớ lại, “Có lẽ là thầy bói nói gì đó không tốt, làm tiểu thư mất hứng. Sau khi trở về vẫn nhốt mình trong thư phòng, ai cũng không cho vào, nói muốn chép kinh.”

Có thể làm cho Tiểu Y nói nhiều như vậy, hôm nay Cầu Tam nương quả thực khác thường.

“Tiểu Y, có thể dẫn ta đến bên ngoài Mặc Tri cư không? Ta không thể trở về với hai tay trống trơn được, Hồng Mai nhất định sẽ cảm thấy kỳ quái.” Ban đầu Cầu Tam nương bảo nàng đi tìm sách.

Tiểu Y đã nắm rõ địa hình trong phủ này, nàng gật gật đầu, liền dẫn Mặc Tử đến dưới chân tường xa hơn.

Mặc Tử vừa rơi xuống đất, liền biết là rừng trúc bên ngoài Mặc Tri cư. Đang muốn đi ra, Tiểu Y lại giữ chặt nàng, đưa cho nàng thứ gì đó. Mở ra xem, hóa ra là bản đồ của Kính Phương viện, vẽ vô cùng tỉ mỉ và tường tận. Những căn nhà khu vườn kia, có thể sánh với tiêu chuẩn của tranh chữ trong những gia đình quyền quý, là nét vẽ của Cầu Tam nương.

Mất thấy sắp đến thời gian lên đèn, nàng không thể trì hoãn nữa, xem bản đồ, dựa vào chú thích ở bên trên, chọn những đường nhỏ không có người, vội vàng chạy trở về, rốt cục trước khi mặt trời lặn, đứng ở cửa thư phòng của Kính Phương viện, xoay người thở dốc.

Đã bao nhiêu lâu rồi nàng không như chạy cự li dài như vậy? Lúc trước mang mười kg, chạy mười km, là bài tập khiến nàng đau đầu nhất. Chạy ngắn, vật lộn, chóng ngai, mai phục tại chỗ, nàng đều đạt tiêu chuẩn. Chỉ có có sức chịu đựng của chân là điểm yếu nhất. Nếu không phải có sở trường chế tạo riêng, có lẽ nàng đã sớm bị đá ra khỏi quân ngũ.

Nâng tay áo lau mồ hôi, phát hiện trước thư phòng một mảnh im ắng, bốn phía không có người, cũng không có đèn. Nàng vẫn luôn cho rằng, một nơi như Kính Vương phủ, thư phòng hấn là sẽ có người chuyên coi giữ. Ai ngờ, tiến lên đẩy cửa, không cần dùng sức cửa đã mở toang. Yên tĩnh không một chút âm thanh, chỉ có một gian phòng lớn xếp hơn mười giá sách.

Mặc Tử không biết, gian thư phòng này trong Kính Vương phủ cũng gần như trang trí. Bình thường trong nhà ai mượn sách, xem xong sẽ trả lại chỗ cũ. Không có vật gì quan trọng, tự nhiên cũng không có người trông coi. Mười ngày nửa tháng, quân sự gọi đám nha đầu đến quét tước một hồi. Đã là sách xem xong mang đến nơi này, tự nhiên là do đây tổ mang đến. Mà sách, đối với với đại đa số người ở xã hội này là xa xỉ phẩm, đương nhiên càng ít đây tổ biết đọc.

Sắc trời trở nên tối hẳn, cũng may trong ngăn tủ có ngọn nến và gậy đánh lửa, Mặc Tử thắp sáng một cây, cắm trên khay đồng, đưa đến gần giá chọn sách. Thái độ của nàng rất chăm chú bởi vì Hồng Mai có biết chữ. Nha hoàn từ trên xuống dưới trong Vương phủ nhất định không có nhiều người biết chữ, nhưng Hồng Mai là nha đầu được lão thái thái yêu thích nhất, tự nhiên đặc biệt hơn một điểm—— biết chữ.

Nhưng đến khi nàng lấy ngọn nến chiếu lên giá sách, chỉ biết há hốc mồm. Sách không được phân loại, hơn phân nửa là đám tôi tớ không biết chữ khi

đem trả tiện tay dựng bừa sách lên giá. Mà sách ở đây, phần lớn là sách buộc chỉ, chỉ có mặt trên của sách viết tên, bên gáy sách không có chữ. Sách không được phân loại, không có tên ở gáy, cho dù là tìm một quyển tứ thư ngũ kinh bình thường nhất cũng vô vọng.

Cầu Tam nương muốn nàng tìm, một quyển là Kinh Thi, một quyển là Xuân Thu, rất phổ thông, nhưng Mặc Tử nhìn mười chồng giá sách này, vô cùng bất đắc dĩ và đau đầu. Nàng không thể trở về tay không khi nói cả ngày hôm nay ở đây tìm sách được.

Nhưng Mặc Tử quyết tâm phải tìm bằng được. Đem toàn bộ ngọn nến trong phòng lấy ra thắp sáng, chiếu khắp thư phòng, tay áo vén lên, bắt đầu từ hàng thứ nhất, tìm.

Không biết tìm bao lâu, trước mắt đột nhiên lóe lên một tia sáng. Ngay sau đó, ầm ầm, trên bầu trời liên tục vang lên tiếng sấm.

Mặc Tử đang cúi đầu tìm kiếm lập tức ngẩng đầu, mở cửa sổ ra nhìn, chỉ thấy một mảnh tối đen. Không có gió, thời tiết oi bức. Có lẽ sắp mưa.

Vừa nghĩ xong, tiếng mưa rơi đã vang lên, tí tách tí tách.

Ừng ục ừng ục, tiếng sấm trong bụng cũng vang lên.

Cũng may còn có túi bánh Bạch Hà xếp vào cho nàng, cắn nửa miếng trong miệng, nửa cái vẫn ở bên ngoài, tiếp tục vùi đầu tìm kiếm.

“Thời tiết kiểu gì mà nói mưa là mưa xuống được?” Ở bên ngoài có người lớn tiếng kêu, “Nhị gia, mau tránh tạm vào thư phòng. Ô, đốt lửa. Đã trễ thế này, còn có ai đang ở bên trong?”

Cạch cạch, hai cánh cửa đột nhiên tách ra, một người nhanh chóng tiến vào.

Tia chớp đánh xuống, chiếu Mặc Tử sáng trắng một mảnh.

Hình tượng như vậy khó có thể khiến người ta bỏ qua: ngậm nửa miếng bánh, nghiêng đầu, mắt tròn tròn.

Bạn đang đọc truyện *Chương Sự (Hố)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 43: Chuột To Chuột To (Tam)

Áo bào màu tím nhạt, đầu vai thêu những đóa cúc rực rỡ, quần áo bị ngấm nước mưa hơi ẩm ướt. Con người luôn luôn như sao lạnh, lúc này bởi vì bộ dạng của Mặc Tử mà mang ý cười. Khóe miệng hơi cong lên, không giống Tiêu Tương quân cao cao tại thượng thường ngày.

Mặc Tử nhìn vẻ mặt đột nhiên bình dị gần gũi của Tiêu Nhị Lang, có chút cảm giác quý dị.

Quả nhiên, hần mở miệng, “Chuột to chuột to, đừng ăn thóc ta*.”

*Hai câu thơ mở đầu trong bài thơ “Thạch thử 1” của Khổng Tử, nguyên văn là: “Thạch thử thạch thử, vô thực ngã thử”.

Buồn cười, cho rằng nàng thất học sao? Tuy rằng thi từ ca phú không phải thế mạnh của nàng, nhưng những câu thơ cổ thể này nàng đã từng nghe qua, hơn nữa còn có thể lý giải rõ ràng. Nói nàng là con chuột ăn vụng? Nàng đói bụng, cắn cũng là cắn bánh của Bạch Hà, không phải ăn vụng trong phòng bếp của hần.

Mặc Tử duỗi tay bẻ miếng bánh ở bên ngoài, rồi nhanh chóng nhai phần bánh ở trong miệng, nuốt vào, sau đó đáp lại hần: “Canh gà canh gà, đừng vào đất ta.” Làm thơ thật ra rất đơn giản, ai cũng biết. Bởi vì, giọng điệu nói chuyện của cô nhân cũng giống như hát nói ở hiện đại, hay cũng như những tiên sinh kể chuyện trong quán trà. Người khác nghe cảm thấy êm tai. Thơ cô cũng giống như thế, nếu người sinh ra ở cổ đại, mười năm đọc sách cổ, thuận miệng nói chuyện cũng có thi vị.

Tiêu Duy ngẩn ra, “Canh gà canh gà?”

“Uớt sũng, uớt sũng.” — Thời điểm này, có lẽ là hần là vừa từ Vô Ưu các đi ra, một từ “uớt sũng” nhưng hai nghĩa*.

*Uớt sũng hay nguyên tác là “lạc thang kê” vừa là canh gà vừa mang nghĩa ướt. Ở đây Mặc Tử chơi chữ.

“Nha đầu to gan nhà người, dám nói chuyện với Nhị gia như vậy sao?” Phía sau Tiêu Nhị Lang đột nhiên xuất hiện một cái bóng, mắt nhỏ đến nỗi nhìn không rõ, bộ dạng đen thui, búi tóc trên đầu nhỏ hơn quả trứng gà bởi vì tóc vô cùng thưa thớt. Có điều, thân thể bên trong bộ quần áo đen thui lại có vẻ rắn chắc, dường như là một gã sai vặt biết võ nghệ.

Mặc Từ không chút hoang mang, đưa nốt miếng trong tay lên miệng. Trời đánh tránh miếng ăn. Hơn nữa nàng là nha hoàn của Cầu Tam nương, không phải nha hoàn của Tiêu Nhị Lang.

“Ta không tranh luận với Nhị gia, chỉ là thấy Nhị gia có hứng thú ngâm thơ, mới ghép thêm hai câu mà thôi.” Canh gà canh gà, đừng xông vào đấy ta. Không cần thận gieo vần nữa.

Miếng gã sai vặt kia lập mở to đến nỗi có thể nhét vừa một quả trứng gà, ghen hòng không nói được gì. Có thể ghép thêm như vậy sao?

“Đây là chỗ của người sao?” Vốn cảm thấy đáng vẻ của nàng buồn cười, Tiêu Duy chỉ là nghĩ sao nói vậy, ai ngờ lại bị nàng nói trở lại. Cái gì? Canh gà? Muốn nói gì thì nói sao.

“Nhị gia nói đúng. Cái bánh này của ta cũng không phải của Nhị gia.” Mặc Từ vỗ vỗ vỗ vụn bánh dính trên tay, sau đó nắm lại, đặt ở bên hông, hoàn mỹ thực hiện một cái cúi chào: “Nhị gia, Mặc Từ đến giúp Tam nãi nãi tìm sách. Nếu như quý rầy sự thanh tĩnh của Nhị gia, Mặc Từ xin chịu tội.”

Tiêu Duy nghe thế, biết là nàng đang tìm bậc thang cho chính mình. Quả thật hẳn không thể so đo. Nàng tìm sách, hẳn trú mưa. Hẳn nói nàng là con chuột lớn, nàng đáp hẳn là canh gà. Hơn nữa, lợi hại nhất là phía sau, lập tức cúi đầu nhận sai trước, hẳn có muốn tức giận cũng không được. Khẽ hừ một tiếng, hẳn ngồi trước trước cái bàn.

“Nhị gia, tiểu nhân đi lấy ô, ngại chờ một lát.” Gã sai vặt nói xong, mắt liếc nhìn Mặc Từ, cái mũi héch lên, giống như muốn nói —— nhìn xem, đây mới là bổn phận của tôi tớ. Cho dù sét đánh trời mưa, gió lớn chớp giật, cũng phải xung phong đi đầu.

Mặc Từ cười đáp: người rất tốt, nhưng ta không làm được.

Gã sai vặt xoay người đi đến trước cửa, ngẩng lại không cam lòng, quay đầu chỉ huy Mặc Từ, “Nhị gia vừa uống rượu, lại mắc mưa, người mau đi pha một bình trà nóng, để Nhị gia trừ lạnh.”

“Trà nóng?” Mặc Từ trầm nghĩ, nàng đến chỗ nào để tìm trà nóng đây.

“Người mới tới sao? Phòng cách vách có bếp lò và nước, nấu một lát là được rồi.” Gã sai vặt rất quen thuộc đối với nơi này, đưa tay chỉ ra bên ngoài, lại quẹo trái.

“Duy Phong cư của Nhị gia cách nơi này có xa không?” Nàng cũng không phải mới tới.

“Không xa.” Gã sai vặt không hiểu vì sao nàng lại hỏi.

“Nếu thế người trở về lấy ô nhanh hơn, hay là ta xuống bếp nấu nước nhanh hơn?” Không phải bếp than, lại càng không là bếp điện, dùng bếp lò để đun nước, phải mất rất nhiều thời gian. Riêng chuyện làm thế nào nhóm lửa đã khiến nàng mất hồi lâu.

“Hả?” Gã sai vặt bị hỏi, ngẫm một chút thấy cũng đúng, Duy Phong cư cách nơi này không xa, cho nên hẳn mới có thể đội mưa về lấy ô. Có lẽ khi hẳn trở về, nước còn chưa sôi đâu. Tuy rằng Mặc Từ nói có lý, nhưng hẳn cũng không muốn nàng thoải mái, “Người quan tâm nhiều thế làm gì, Nhị gia bị lạnh sinh bệnh, người gánh trách nhiệm được sao?”

Tại sao nàng phải gánh trách nhiệm? Đi uống rượu hoa là do Tiêu Nhị Lang; vượt qua mưa to, cũng là Tiêu Nhị Lang. Chịu lạnh sinh bệnh? Vậy thì càng buồn cười. Hẳn là vô tướng, dầm chút nước mưa đã bệnh, làm thế nào mang bình đánh giặt?

Trước mặt Tiêu Nhị Lang, những lời này tự nhiên là ngấm ở trong bụng mà thôi, cho tới bây giờ nàng vẫn luôn hiểu được làm càn cũng phải có chừng có mực.

“Không cần phiền toái...” Tiêu Duy phát hiện mình vừa nói xong bốn chữ này, Mặc Từ cũng đã cúi người, khoanh chân ngồi xuống dưới đất, tiếp tục lật xem từng cuốn sách.

Nha đầu kia căn bản không muốn đi nấu nước pha trà.

“Nhị gia?” Gã sai vặt có chút kinh ngạc đêm nay chủ nhân dễ nói chuyện như vậy, có lẽ là do uống hơn rượu, cũng không để ý Mặc Từ, vội nói: “Tiểu nhân lập tức quay lại.”

Tiêu Duy gật gật đầu.

Gã sai vặt chạy vào trong mưa.

Ngọn nến cháy lập lờ, hạt mưa lộp bộp rơi ngoài hiên, không còn âm thanh gì khác nữa.

Mặc Từ biết ngay từ đầu bị câu “chuột lớn” của Tiêu Nhị Lang kích thích, theo phản xạ đáp lời lại một cách mỉa mai, mà quên mất thân phận của Tiêu Nhị Lang. Cho dù sau đó nàng đã nhu thuận xin lỗi, nhưng không biết đối phương có thể mang thù hay không. Hiện tại, tốt nhất là im lặng, hi vọng mất

bò mới lo làm chuông còn chưa quá trẻ.

Tiêu Nhị Lang vốn cũng không có ý định nói gì với một nha hoàn, có điều nha hoàn này có chút bất đồng. Chưa nói đến việc hấn sớm đã thấy được sự thông minh lanh lợi của nàng, mà ở chung hơn tháng trên một cái thuyền, nàng là một trong số ít những nha hoàn khiến hấn cảm thấy không ngu xuẩn. Hơn nữa hấn uống chút rượu, không chịu nổi tình lạng, không biết từ khi nào đã chủ động mở miệng.

“Tam nãi nãi bảo người tìm sách gì?” Thư phòng này hấn biết, sắp xếp không theo thứ tự nào cả, tìm một quyển sách phải mang lương khô theo người.

Nghĩ như vậy, trong đầu không khỏi hiện ra bộ dạng buồn cười vừa rồi của Mặc Tử. Hấn nói chuột lỏn, thực ra không có ác ý, nhưng lại khiến nàng mất hứng. Có điều nếu hấn giải thích mình không có ác ý, chưa nói đến chuyện mất thể diện mà nàng khẳng định sẽ nói lại, nói hấn canh gả, nàng cũng không ác ý. Miệng lưỡi lợi hại của nàng, hấn đã gặp không ít.

“Một quyển Kinh Thi, một quyển Xuân Thu.” Tuy rằng nàng không muốn nói chuyện, nhưng bình đến phải chặn, nếu không sẽ nói nàng không hiểu quy củ.

“Tam nãi nãi nhà người không biết trong Tịnh Tuyền các của Tam gia có rất nhiều sách sao? Chỉ cần hỏi hấn một tiếng, hấn tất nhiên sẽ cho mượn. Cần gì đến đây tìm kiếm?” Trong phủ có lời đồn, nói đôi vợ chồng này vẫn chưa viên phòng, xem ra lời đồn cũng có thể là thật.

“Nhị gia không biết quy củ của Tam gia sao? Tịnh Tuyền các không có sự cho phép của Tam gia, không ai được đi vào. Cho dù là nãi nãi, cũng như thế. Hơn nữa hai quyển sách này cũng rất phổ thông, sao có thể không biết xấu hổ mà mở miệng hỏi mượn Tam gia được, bởi thế mới sai Mặc Tử tới nơi này tìm sách.” Sớm biết rằng loạn như vậy, nàng sẽ mua ở bên ngoài về.

“Nãi nãi nhà người không hỏi, sao biết Tam gia không cho mượn? Nữ nhân nếu quá ngang ngạnh, chịu thiệt là chính mình mà thôi. Nam nhân phiền chán nhất là đoán tâm tư, nãi nãi của người hành xử như vậy, hoặc là muốn lật mềm buộc chặt, càng đem Tam gia đẩy đến chỗ nữ nhân khác. Nếu người là nha đầu thông minh, nên khuyên chủ nhân mới phải. Chủ tử hoan hỉ, đầy tớ cũng có thể hoan hỉ, nếu không ở trước mặt người khác, phải cúi thấp lưng.” Tiêu Duy nói chuyện, không nhìn Mặc Tử, đuôi tay đẩy cửa sổ ra, mưa gió đã nhỏ chút.

Có lẽ vị này uống không ít, lại nói ra những lời như thế này, nghe thì như là muốn tốt cho Cầu Tam nương, nhưng thật ra lại là vì đệ đệ của hấn.

Mặc Tử cười cười, “Lời này của Nhị gia, Mặc Tử không biết có nên nói lại hay không? Không nói, sợ Nhị gia nói ta không coi ai ra gì; mà nói, lại sợ Nhị gia giận.”

“Người cũng sợ ta giận sao? Ta thật sự không nhìn ra được.” Tính tình của Tiêu Duy khi say có vẻ tốt hơn khi tỉnh táo.

“Theo ý tứ của Nhị gia, nãi nãi nhà ta hấn là nên làm nũng, nên dụ dỗ, giữ chặt Tam gia trong lòng bàn tay, để Tam gia quan tâm sủng ái, đó mới là hành động chính xác?” Mặc Tử hỏi lại.

“Không phải nên như thế sao? Lúc đầu nữ tử thanh cao một chút, là tình thú. Có điều nếu mãi như vậy sẽ không thú vị. Thế gian có rất nhiều nữ tử dụ dăng xinh đẹp, cũng không nhất định phải vì một đóa hoa mà mất mặt.” Đôi mắt Tiêu Duy hơi híp lại, chống tay vén tấm màn. Rượu của Vô Ưu các, khi ngấm vào thì vô cùng khó chịu. Hấn biết điều này, nên mới sớm trở lại.

“Nhị gia cho rằng nãi nãi nhà ta là thích Tam gia, lại sợ Tam gia sớm mất đi hứng thú với nàng, nên cố ý lật mềm buộc chặt?” Suy nghĩ tự kỷ như vậy, nếu là Tiêu Nhị Lang nghĩ ra, Mặc Tử thật hèn mọn.

“Chẳng lẽ không đúng?” Tiêu Nhị Lang cảm thấy hơi choáng váng đầu, bóng người đứng giữa những chồng sách cao ngất kia có chút mờ hồ.

“Không phải.” Cầu Tam nương không có tình yêu nam nữ với Tiêu Tam, cho nên là thật tâm đẩy Tiêu Tam về phía Kim Ti, thành toàn cho một đôi yêu nhau chân thành. Trong lòng Mặc Tử nghĩ như vậy, phút cuối cùng, lại thay đổi ý định không nói. Tiêu nhị uống rượu nói say, nhưng nàng lại tỉnh táo. Trong phủ này, không thể tùy tiện nói lung tung, nhất là lời nói thật, “Tam nãi nãi không hề có ý muốn tranh thủ tình cảm, càng không có ý lật mềm buộc chặt. Thời gian ngại ấy và Tam gia ở chung cũng không nhiều, vấn đề tình cảm còn phải chậm rãi bồi dưỡng.”

“Thật sao?” Rượu ngấm vào, nhưng người vẫn chưa hề đồ, hấn nhận ra được nàng đang nói tránh đi.

“Đúng vậy. Nhị gia là nghe người nào nói hươu nói vượn. Chuyện của phu thê hai người, nãi nãi và Tam gia là rõ ràng hơn ai hết, người bên ngoài như chúng ta không nên xen vào.”

“Mặc Tử.” Đây là lần đầu tiên Tiêu nhị gọi thẳng tên của nàng?

Mặc Tử không cảm thấy vinh hạnh, mà càng thêm cảnh giác, “Vâng, thưa Nhị gia.”

“Người thật sự rất thông minh.” Là khen nàng.

Tiêu Duy chỉ choáng đầu hoa mắt, cho dù hai người nói chuyện qua loa, nhưng hấn vẫn biết đối thoại của bọn họ đã vượt qua khoảng cách duy trì giữa nô tì và chủ nhân. Bản thân hấn khoi lên đề tài mẫn cảm, nếu nàng nói có lợi cho Cầu Tam nương mà bất lợi cho Tiêu Tam, để người khác nghe được, sẽ nghĩ đó là lời thị phi có tình thâm ngồi ly gián, đủ để trở thành lý do trừng phạt nàng. Nhưng nàng thông minh, cho nên không mang lại rắc rối cho bản thân mình.

Mặc Tử cúi đầu, không, nàng không thông minh, chỉ là nàng hiểu được trong Kính vương phủ nhìn có vẻ hòa thuận này phải làm thế nào để bảo toàn

pháp tắc của chính mình mà thôi. Bất cứ thời điểm nào, cũng không buông lỏng. Dù người kia nhìn qua vô hại, cũng có thể biến thành con dao hai lưỡi đã thương người.

Cho dù thế nào cũng không thể để mê hoặc, bởi vì Tiêu Nhị Lang sau khi say rượu tỉnh lại, mới là Tiêu Nhị Lang thật sự.

Bạn đang đọc truyện *Chương Sự (Hố)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 44: Ba Tiến Ba Lui (Nhất)

“Nhị gia, nô tỳ là Lục Bích.” Một giọng nữ dễ nghe vang lên, ở ngoài cửa thư phòng. Cửa được mở ra, nhưng người không tiến vào, đây mới là người biết quy củ.

Tiêu Duy chống bàn đứng lên, “Vào đi. Thăng nhải Nham Yên này lại lười biếng, nói đi lấy ô, lại kinh động người tới.”

“Nham Yên cả người ẩm ướt, sợ hấn sinh bệnh không tốt đi theo hầu hạ Nhị gia, nên nô tỳ bảo hấn mau đi xuống nghỉ ngơi. Lấy ô mang dù vốn là chuyện mà nhóm nô tỳ nên làm. Lại nói, Nhị gia không trở về, tất cả mọi người cũng chưa nghỉ, không thể nói là kinh động.” Giọng nói theo người tiến vào trong thư các.

Mặc Từ cũng vừa thấy nàng kia, váy dài màu xanh lam thêu hoa sen, diện mạo không phải quá xinh đẹp, nhưng ngũ quan rất nhã nhặn, nếu so sánh với hoa, giống như Đỗ Quyên ngày xuân, không sang quý, không kiêu sa, chỉ bình an nở nộ. Búi tóc không giống nha hoàn bình thường, mà là kiểu tóc phức tạp tỉ mỉ, tuy rằng chỉ có hai chiếc trâm ngọc cắm lên, cũng là loại ngọc tốt thượng hạng.

Tự xưng nô tỳ, lại so với đại nha hoàn sang quý hơn một ít, ở bên người Tiêu Duy. Nàng kia có thân phận gì, không cần nói cũng biết.

Phía sau Lục Bích, còn có hai tiểu nha đầu, có điều không tiến vào, mà chỉ đứng ở ngoài cửa hành lang một người cầm đèn, một người nâng ô.

Lục Bích hiển nhiên không đoán được trong thư các ngoại trừ Tiêu Duy, còn có người khác, hơi giật mình. Thấy Mặc Từ một thân quần áo nha hoàn, không chú ý đến đánh ngôi của nàng, còn tưởng nha đầu Nham Yên tìm đến hầu hạ tạm thời, cho nên chỉ hơi giật đầu với nàng.

Mặc Từ cũng đáp lại Lục Bích, suy nghĩ một chút, buông sách trong tay ra, đứng lên.

“Nhị gia, trên người ngài đều ẩm ướt, lạnh vào sẽ sinh bệnh. Nham Yên này, nô tỳ rõ ràng đã giao cho hấn chiếc áo choàng không tước, là lo sợ vào đêm trời trở lạnh, hấn lại không phủ thêm cho ngài. May mà nô tỳ có mang theo quần áo đến, ngài mau đổi cho ấm người.” Giọng nói của Lục Bích tràn đầy quan tâm, săn sóc tỉ mỉ.

Mặc Từ nghĩ, là nam nhân ai cũng sẽ thích nữ tử giống Lục Bích, nhìn qua không có phiền toái, lại là tri kỷ thiên hạ. Chậm nửa nhịp phát hiện ra Tiêu Nhị Lang phải thay quần áo, nhất thời Mặc Từ không biết nên tránh vào bên trong giá sách, hay là đi ra bên ngoài chờ. Tuy rằng nàng là nha đầu, nhưng chỉ hầu hạ nữ chủ nhân. Nam nhân, vẫn nên tránh xa, tránh cho vướng vào rắc rối.

“Cũng không phải xa xôi gì, trở về rồi đổi.” Lúc này Tiêu Duy thể hiện mình cũng là võ tướng “da dày thịt béo”.

Đúng vậy, đúng vậy, mau đi đi, đừng quấy nhiễu nàng tìm sách. Cứ dây dưa người người ta ta như vậy, có lẽ nàng sẽ phải qua đêm ở nơi này mất. Trong lòng Mặc Từ âm thầm thúc giục.

“Nhị gia, tốt xấu gì cũng nên đổi áo khoác.” Lục Bích vẫn rất kiên trì.

Mặc Từ cảm thấy không nên tổn hại danh dự của chính mình, từ trong giá sách đi ra, không nhìn hai người kia, chỉ khẽ cúi người, “Mặc Từ ra bên ngoài chờ.” Đổi hay không đổi, hành động nhanh chút.

“Người không cần đi ra ngoài.” Tiêu Duy cất tiếng đúng lúc Mặc Từ muốn đi, đồng thời đi nhanh ra ngoài cửa, cũng ra lệnh cho nha hoàn ở bên ngoài bưng dù.

Lục Bích lúc này mới liếc mắt nhìn kỹ Mặc Từ, vẻ mặt không có gì biến hóa, cúi đầu đi theo Tiêu Duy.

Mặc Từ đứng ở trong phòng, nói một tiếng kính chào Nhị gia.

Tiêu Duy không đáp lại, đi vào trong mưa.

Mặc Từ ngồi trở lại trước giá sách, rốt cục hô hấp cũng có thể thông thuận, tốc độ tìm sách so với lúc trước nhanh hơn nhiều. Không biết là vì hạn chế thân phận, hay là vì công trên lưng bí mật Mặc ca, khi tiếp xúc với Tiêu Nhị Lang, nàng luôn cảm thấy không thoải mái.

Nàng muốn thanh tỉnh, nhưng chưa được bao lâu, ngoài cửa lại có người tiến vào.

“Ta là nha hoàn Hồng La ở Duy Phong cư, phụng lệnh Nhị gia, đưa sách cho Tam nãi nãi, ngươì mau cầm đi.” Quần áo của nha hoàn nhất đẳng, diện mạo bình thường, thái độ không kiêu căng, cười rất hiền lành, lại là một hồng nhan nhu thuận.

Mặc Từ vội vàng đứng lên, nhận lấy sách, đúng là hai quyển Kinh Thi và Xuân Thu, “Cảm ơn Hồng La tỷ tỷ, đỡ khiến ta mất công tìm kiếm.”

“Không cần cảm tạ ta, cảm tạ Tạ Nhị là được rồi. Ta để đèn và ô ở bên ngoài hiên, tự mình trở về đi, nhớ cẩn thận chút.” Hồng La làm xong chuyện chủ nhân giao cho, không nói thêm nữa, xoay người rời đi.

Mặc Từ thổi tắt nến trong phòng, ra ngoài đóng cửa, cầm sách trên tay mở chiếc ô, cầm theo ngọn đèn lưu ly gió mưa thổi không tắt, đi trở về.

Trở lại Mặc Tri cư, gặp người coi giữ bên ngoài là Bạch Hà, Mặc Từ không chút ngạc nhiên, có điều: “Ngươi ở bên ngoài này, Hồng Mai và những nha đầu khác không kỳ quái sao?”

“Đại nha hoàn vẫn phải làm việc của tiểu nha đầu, đây chính là quy định mới trong viện của chúng ta.” Bạch Hà vội cầm lấy ô trong tay Mặc Từ, “Ngươi không biết sao? Bọn nha đầu hiện tại đang vô cùng vui sướng. Cách vài ngày có thể nghỉ một ngày, còn có thể chẳng phân biệt cấp bậc hầu hạ trước mặt chủ nhân, rồi thay phiên nhau ra canh cổng. Hồng Mai luôn miệng khen nãi nãi tâm tính thiện lương, nói chưa thấy chủ nhân nào đối xử với bọn nha đầu tốt như vậy.”

“Đối với nãi nãi thì tốt, nhưng không chắc các trưởng bối sẽ hài lòng.” Tuy rằng Cầu Tam nương dùng ơn huệ nhỏ thu mua được nhóm nha hoàn mới, nhưng quy củ này, không hề ổn, những chủ nhân khác đang ở đẳng cấp rõ ràng trong mắt nha đầu sẽ biến thành không có uy tín, hoặc là không có năng lực.

“Ý của Hồng Mai cũng như thế, cho nên quy củ này chỉ đặt tại Mặc Tri cư, cũng cần dặn bọn nha đầu không được tự ý nói cho người ngoài. Nếu chọc những chủ tử khác mất hứng, các nàng sẽ không có chỗ nào tốt. Cũng phải nói, dưới sự răn dạy nhiều lần của Hồng Mai, miệng các nàng có vẻ rất kín.” Bạch Hà là cô nương rất dễ dàng đối tốt với người khác, nàng và Hồng Mai hiện tại cũng có thể nói có chút tri kỷ.

Mặc Từ nghĩ, có người thông hiểu những quy định của Vương phủ ở bên người Cầu Tam nương quả nhiên là chuyện tốt. Tiếp theo, chỉ phải chờ xem Hồng Mai có thể trung tâm với Cầu Tam nương hay không mà thôi.

“Ngươi nói với ta thì được, nhưng đừng nói với nãi nãi. Nàng lập quy củ mới, cũng là để tiện cho ngươi ra vào.” Trên đời này Bạch Hà sợ nhất hai chuyện. Thứ nhất, thân thể của mẹ nuôi nàng. Thứ hai, tranh luận đối lập của Cầu Tam nương và Mặc Từ.

“Ta chỉ nhắc nhở ngươi mà thôi. Tính tình của nãi nãi vốn nóng nảy, tuy nói tôn ti khác biệt, nhưng chuyện nên khuyên vẫn phải khuyên, đừng để tính tình của nàng đắc tội hết mọi người.” Mặc Từ biết muốn Bạch Hà tranh luận với Cầu Tam nương, dường như là chuyện không có khả năng, “Cũng may có Hồng Mai, ta không cần quá lo lắng.”

“Phải, phải, ta biết lòng ta mềm, không nói được người khác.” Bạch Hà ha ha cười, “Được rồi, mau đi nghỉ ngơi. Sáng sớm ngày mai, đến thỉnh an nãi nãi. Rồi sẽ có người nói chuyện lợi hại sẽ hỏi ngươi, rốt cuộc cả một ngày nhàn hạ ở chỗ nào.”

Nói là Hồng Mai.

Mặc Từ vung tay lên, vỗ nhẹ mặt hai quyển sách, “Thế nào là nhàn hạ. Lần tới nãi nãi lại muốn tìm thư, thì cứ người lợi hại đi. Ta thật muốn nhìn xem, nàng sẽ mất bao nhiêu thời gian?”

Nói xong, trở về phòng ngủ.

Sáng sớm ngày hôm sau, Mặc Từ tiến vào phòng Cầu Tam nương hầu hạ, vừa đưa khăn mặt qua để cho nàng lau mặt, đã thấy nàng nhìn chằm chằm mình.

“Đêm qua nãi nãi ngủ không ngon sao?” Về mặt thâm trầm như vậy?

Cầu Tam nương dường như đã không nhớ đến chuyện sai Mặc Từ đi tìm sách, thu lại ánh mắt u ám, nói: “Đêm qua đột nhiên sét đánh trời mưa, vốn đang ngủ ngon, lại bị thức giấc, ngủ tiếp nhưng không sâu, giống như lúc nào cũng nghe được tiếng mưa rơi tí tách.”

“Buổi chiều, nãi nãi ngủ bù lại cho khỏe.” Mặc Từ cảm thấy khăn mặt đã lạnh, lại thấm nước ẩm một lần nữa.

Lúc này Cầu Tam nương nhận lấy, không chút để ý xoa xoa mặt, “Mặc Từ.”

“Vâng, nãi nãi.” Cách gọi này, thế nào cũng thấy không quen.

“Ngươi... tin vào vận mệnh hay không?” Tất cả mọi sự khác thường của Cầu Tam nương đều là vì lời nói của thầy bói kia. Hắn nói những lời ấy, thật sự không thể làm cho nàng không nghĩ ngợi.

Trong số mệnh của nàng quả thật thiếu “Thủy”, năm đó sinh ra nàng, mẫu thân lên chùa cầu tên, nghe nói được một đại sư vô cùng được kính trọng nói như thế, bởi vậy còn cầu xin một cái tên có “Thủy”. Chuyện này, nàng chưa từng nói với ai. Lại nói nơi có ‘Thủy’ lại có ‘Mộc’, giống như là đang nói

Hồng Du ao, nàng quả thật có ý định tiếp tục bỏ hoang, hoặc là tìm cơ hội bán đi. Hiện tại ngấm lại, trong mệnh thiếu Thủy, như vậy ao này không thể bán, cũng không thể bỏ hoang. Chẳng lẽ, giao cho Mặc Tử?

Thời điểm cứu Mặc Tử, từ trên quần áo và trang sức có thể nhìn ra nàng không phải người bình thường, nếu không với tính cách không thích xen vào chuyện của người khác của mình, Cầu Tam nương chưa chắc sẽ cứu. Quý nhân? Rất có khả năng. Mặc Tử nói cha mẹ của mình là dân chúng bình thường, ở mặt ngoài nàng tỏ ra tin tưởng, nhưng trong lòng lại không cho rằng là thật. Mà Mặc Tử sau khi theo nàng, thể hiện trí tuệ và kiến giải mà không phải nữ nhi của một gia đình bình thường có được. Nàng cũng hiểu, một khi thân phận thật sự của Mặc Tử sáng tỏ, khế ước bán thân căn bản không giữ được nàng. Nhưng một khi Mặc Tử còn không chịu thừa nhận thân phận của mình, nàng cũng sẽ không ngốc đến nỗi buông tha cho việc sử dụng Mặc Tử để kiếm tiền.

Ba nha đầu còn lại đều nghĩ quan hệ của hai người luôn luôn đối nghịch, thật ra cả nàng và Mặc Tử đều đang tìm cơ hội có thể chung sống hoà bình, có thể đạt tới điểm cân bằng lợi ích của nhau, bởi vậy không ngừng thử thách tính nhẫn nại của đối phương.

Mặc Tử chỉ có năm phần là nha đầu, còn nàng không phải cũng chỉ là chủ nhân năm phần thôi sao. Nhìn có vẻ như nàng áp bức Mặc Tử, nhưng thực chất nàng cũng chưa từng thực sự dồn ép. Nàng làm khó dễ Mặc Tử nhưng đồng thời lần nào cũng chừa lại đường sống, lại có lần nào không phân biệt tốt xấu mà trừng phạt sự kiêu ngạo của Mặc Tử.

Hai người vẫn luôn ngang nhau.

Cho tới nay, chuyện giao cho Mặc Tử, chưa có lần nào thất bại. Nàng không nghi ngờ Mặc Tử chính là người trong lời nói của thầy tướng số, là người chúc ‘Thủy duyên Mộc’ kia. Tài nghệ đeo gót bằng tay trái của Mặc Tử, nàng đã tận mắt thấy, vô cùng linh hoạt, so với thợ mộc bình thường còn tốt hơn. Mặc Tử chạy thuyền, nghe huynh đệ Sầm gia nói, quả thực như cá gặp nước, bản lĩnh lái thuyền chỉ cần một lần là biết, một chuyến thuyền đi mà chẳng khác gì người của đội thuyền.

Nhưng, Hồng Du ao giao cho Mặc Tử sao?

Cầu Tam nương rất mâu thuẫn. Một mặt, nàng biết đem những người bên cạnh ra so sánh, Mặc Tử là người thích hợp nhất. Nhưng một khác mặt, không giống lúc trước, lần này là toàn bộ mọi chuyện đều giao cho Mặc Tử, hơn nữa còn là chuyện Mặc Tử am hiểu nhất, lấy trí tuệ của nàng, có thể từ chỗ hoang vắng như thế thu được lợi bao nhiêu? Nàng cũng rõ ràng, Mặc Tử rời đi là chuyện sớm hay muộn, nhưng nàng không muốn để cho Mặc Tử tự do sớm như vậy. Bãi thuyền cho dù không lợi cũng là căn cơ quan trọng. Nếu để Mặc Tử chui qua khe hở, chẳng phải mất nhiều hơn được?

Nhưng, trong đầu lặp đi lặp lại những lời này: “Thủy Mộc đã ở trong tay ngươi, ngươi có người giúp mình mang Thủy đến. Nhưng ngươi lại ngu dốt, mất vụng tai điếc, muốn chặt đứt cánh của người ta, ham tiểu lợi trước mắt. Mọi việc, tâm thành thì tất linh, tâm rộng thì tất xa. Nếu ngươi không chịu buông tay, sao có thể đạt được chân tâm đây?”

Có buông, mới có được sao? Nàng buông tay để cho Mặc Tử đi, ngược lại Mặc Tử sẽ thật tình tương trợ sao?

Cầu Tam nương suy nghĩ một đêm, quyết định thử.

Bạn đang đọc truyện *Chương Sự (Hố)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 45: Ba Tiến Ba Lui (Nhị)

“Mặc Tử, ngươi có tin chuyện bói toán hay không?” Cầu Tam nương hỏi cụ thể hơn chút.

“Nghe Tiểu Y nói ở trên đường Lộc Giác gặp thầy bói?” Mặc Tử hỏi ngược lại, “Là ông ta nói chuyện gì không tốt sao? Sầm Nhị sợ hãi không thích nơi vừa mưa, đang sầu khổ vô cùng.”

“Như thế, nếu ông ta thực sự nói gì không tốt, ngươi có tin hay không?” Cầu Tam nương kiên trì vấn đề của mình.

“Không tin.” Mặc Tử trả lời như đinh đóng cột.

“Vi sao không tin? Thiên lý tuần hoàn, trong cõi u minh đều có định số. Nếu như vi phạm, phú cũng có thể thành bần, vận cũng có thể thành hối.” Cầu Tam nương tin. Tuy rằng nàng biết phần lớn thầy tướng số là kẻ lừa đảo, nhưng cũng giống như đại đa số người cổ đại, trong xã hội mà khoa học không phát triển, đối với những lời tiên đoán của cao nhân về số mệnh, vẫn tin tưởng nhiều hơn hoài nghi.

“Ta không tin thầy tướng số, lại tin thiên thời địa lợi nhân hoà. Nếu nài nỉ nhìn vào bên trong Lâm phủ sẽ thấy vô cùng thích hợp để trở thành Vọng Thu lâu. Góc nhìn không nên từ cửa lớn của Lâm phủ, mà phải nhìn từ cửa sau, đó là nơi phồn hoa nhất của Ngọc Hòa phường.” Mặc Tử cho rằng thay đổi lại như vậy, cái gọi là phong thủy kém, căn bản không được thành lập.

Cầu Tam nương biết Mặc Tử cho rằng thầy tướng số nói Vọng Thu lâu mờ ở vị trí không tốt, cũng không sửa lại. Nàng từng nghi ngờ, sợ đây là cái bẫy Mặc Tử bày ra, tuy rằng khả năng rất thấp. Mặc Tử thông minh, là một người thẳng thắn vô tư, ngay cả chuyện lúc trước nàng muốn mở kỹ viện, đều kiên quyết không đồng ý. Còn có, phương pháp đối phó với Cầu Tam nương, Mặc Tử vẫn cảm thấy quá mức tàn nhẫn. Bởi vậy, không giống người có thể sử dụng âm mưu.

Lần thứ nhất, Cầu Tam nương hoàn toàn đánh mất ý niệm này. Trước không nói đến chuyện Mặc Tử không có thời gian để mời người đến diễn trò, cho dù có thật sự mời đến, bị nàng hỏi như vậy, Mặc Tử nên nói tin mới đúng. Nếu không, nàng cũng sẽ theo Mặc Tử không tin thầy tướng số kia, như thế cái bẫy sẽ không có ý nghĩa gì. Nàng tin rằng Mặc Tử thành thật, hơn nữa về mặt kia vô cùng tự nhiên, không có một chút chột dạ.

“Xem ngươi nóng nảy kia, ta cũng không nói nơi đó không tốt. Mưa cũng đã mưa rồi, còn bắt ngươi và Sầm Nhị đòi tiền lại sao?” Cầu Tam nương nghe được bên ngoài có tiếng Hồng Mai và Mặc Hình, Mặc Yên nói chuyện, không tiếp tục nói nữa.

“Ôi, Mặc Tử của chúng ta rốt cục cũng trở về Mặc Tri cư.” Hồng Mai tiến vào, nhìn thấy Mặc Tử đã hầu hạ Cầu Tam nương rồi khỏi giường, hi hi cười nói.

So với khi vừa tiến vào Mặc Tri cư, Hồng Mai đã hoạt bát hơn, tất nhiên là bị ảnh hưởng bởi phương thức nói chuyện của Mặc Tử và Cầu Tam nương.

“Hồng Mai tỷ tỷ, đừng trách ta nữa, không phải ta đang lấy công chuộc tội đây sao?” Trong chuyện đem Hồng Mai hoàn toàn kéo vào đội ngũ, Mặc Tử và Cầu Tam nương có chung nhận thức.

“Không trách không được, đến lúc đám nha hoàn đều học ngươi, bên người nãi nãi còn ai hầu hạ?” Trong lời nói vui đùa của Hồng Mai, cũng có ý tứ muốn Mặc Tử giải thích. Có điều, bởi vì nàng dùng phương thức hỏi như vậy, làm cho người ta cảm giác không bị áp bức quá nhiều.

“Đừng nói nữa. Thưa các không biết bao lâu rồi không có người thu dọn, hơn mười chiếc kệ quần sách lung tung bừa bộn. Vừa bước vào đã cảm thấy chói mắt, lật trái lật phải mất hơn nửa thời giờ. Cho đến khi quyết định lật tìm từng quyển từ kệ đầu tiên thì đã quá trưa. Nhiều sách như vậy, xem mà đau đầu. Không đối gặt tỷ tỷ, nếu không gặp được Nhị gia thiện tâm, sai nha đầu đem hai quyển sách đưa tới, chỉ sợ lúc này ta vẫn còn đang ở bên trong thư các.” Lời nói nửa thật nửa giả là khó nhất vạch trần nhất.

“Ngươi lại không biết xoay chuyển hay sao, nửa ngày không tìm thấy thì trở về. Lật tìm từng quyển một, ba ngày ba đêm tìm cũng không được.” Hồng Mai không nghi ngờ Mặc Tử, nhưng cũng không có đánh giá cao nàng.

Đây cũng là bởi vì không giống tác phong làm việc linh hoạt nhanh nhẹn ngày thường của Mặc Tử.

“Vây cũng không được.” Cầu Tam nương phối hợp diễn, “Chuyện ta phân phó nàng không hoàn thành, cho dù ba ngày ba đêm cũng phải tiếp tục.”

“Là ta sai rồi, đã quên nãi nãi thích đọc sách.” Hồng Mai lập tức thay đổi giọng điệu, “Mặc Tử, sau này ngươi đến thư các, chẳng những phải mang lương khô, còn phải mang theo đệm chăn.”

“Tuân mệnh.” Mặc Tử trầm nghĩ, chỉ cần một ngày thư các còn chưa có người sửa sang lại, qua đêm ở bên ngoài chắc cũng không có vấn đề gì?

“Thế nào lại gặp Nhị gia?” Cầu Tam nương đề Mặc Yên chài đầu.

“Tôi qua trời đột nhiên mưa to, Nhị gia và thư đồng đến thư các trú mưa, không ngờ lại gặp ta. Đúng rồi, ta còn gặp được hai đại nha đầu của Nhị gia, một người tên là Lục Bích, một người tên là Hồng La, khí chất rất khác biệt.” Đu chân thật đi, thời gian địa điểm nhân vật đều có.

Hồng Mai nghe thấy Mặc Tử nói thế cười cười.

“Nãi nãi, về sau ngài phải thường xuyên mang theo Mặc Tử đi chung quanh một chút, tránh cho nàng chuyện gì trong phủ cũng không biết. Nếu ngày thơ không hiểu, đắc tội với những người khác, vậy thì không tốt.” Khi Hồng Mai nói những lời này, biểu tình rất nghiêm túc.

Mặc Tử nghĩ, tối hôm qua nàng mới giáo dục Bạch Hà, sáng nay lại bị người ta giáo dục. Có tính là phong thủy thay phiên hay không?

“Làm sao, ta nói sai cái gì?” Có điều, nàng nguyện ý nhận chỉ giáo.

“Đương nhiên là sai rồi. Lục Bích trước kia đại nha đầu hầu hạ Vương phi, sau đó được đưa đến chỗ Nhị gia, trở thành nha đầu thu phòng, nay ở bên người Nhị gia đã ba bốn năm. Hồng La lúc trước cũng giống như ta, ở bên người lão thái thái. Do lão thái thái làm chủ, năm vừa rồi mới được đưa vào Duy Phong cư. Tuy rằng trước mắt còn chưa chính thức thu phòng, nhưng nghe nói đã hầu hạ Nhị gia. Ngươi nói xem, hai người này sao có thể coi là nha đầu, rõ ràng chính là nửa chủ nhân. Nhất là Lục Bích, Nhị gia còn chưa thành thân, chuyện trong viện đều do nàng quản. Nàng làm người hiền lành, lại thông minh, còn là một người bao dung. Vương phi vô cùng yêu thích nàng. Ta đoán, nếu có Nhị nãi nãi, Lục Bích cũng sẽ được nâng lên làm thiếp. Về phần Hồng La, cũng là người nhu thuận có hiểu biết. Lão thái thái sợ Nhị gia lại sủng ái quá...” Từ chỗ Tam gia nhận được bài học. Có điều những lời này, Hồng Mai không dám nói trước mặt Cầu Tam nương: “Sợ Nhị Gia sủng ái Lục Bích quá, đến khi Nhị nãi nãi vào cửa sẽ mất hứng, cho nên đưa Hồng La đến.”

Mặc Tử nhún mày, trầm nghĩ, sợ cháu trai quá sủng ái một người, cho nên đưa thêm nữa nhân cho hắn, đây là logic kiểu gì? Như thế Nhị nãi nãi tương lai kia chẳng phải rất đáng thương hay sao?

Những chuyện Hồng Mai nói, Cầu Tam nương cũng chưa từng nghe qua, “Ta chỉ biết là Nhị bá chưa thành thân, lại không biết đã có hai nha đầu thông phòng, diễm phúc thật sâu. Có điều vì sao đến nay vẫn chưa lập gia đình? Có rất ít trường hợp đệ đệ thành thân trước ca ca. Trước khi ta vào phủ, còn

cho rằng Nhị bá đã sớm an bề gia thất.”

Hồng Mai suy nghĩ một chút, cảm thấy dù sao cũng không phải bí mật, “Hôn sự của Nhị gia, đã có Hoàng Thượng làm chủ.”

Mặc Từ vừa nghe đã biết không phải công chúa cũng là quận chúa. Đáng thương Tiêu nhị. Phò mã gia, xưa đến nay đều sợ vợ, hay đúng hơn là sợ gia thế nhà vợ.

“Ồ.” Cầu Tam nương trầm trồ một tiếng, “Tẩu tử tương lai của ta rất có thể là công chúa.” Thật ra không phải việc gì đáng vui, ai cũng biết cưới công chúa không phải một việc đáng vui, mà là một chuyện phiền toái nhiều hơn. Gặp phải ương bướng khó chiều, càng là chuyện đau đầu.

“Cũng có thể là quận chúa.” Hiển nhiên Hồng Mai hiểu được quan hệ lợi hại trong đó, “Có điều, hôn sự của Nhị gia nửa năm này nên định rồi. Không biết Hoàng Thượng có hồi ý tứ của Nhị gia hay không, nhưng mỗi lần lão thái thái hỏi Nhị gia, Nhị gia đều không chịu nói. Chuyện Hoàng Thượng coi trọng Nhị gia, cả triều văn võ đều biết. Có thể lấy dòng họ hoàng thất, cũng là phúc khí của Kính Vương phủ chúng ta.”

“Nói cũng đúng.” Cầu Tam nương cười.

Mặc Từ đột nhiên lại nghĩ đến Mặc Sầu cô nương trong Vô Ưu các. Nếu như Tiêu Nhị Lang cưới công chúa, kiếp này Mặc Sầu coi như chặt đứt ý niệm trong đầu, cho dù làm hồng nhan tri kỷ vô danh vô phận, e rằng cũng không thể. Hiện tại xem ra, dung mạo của Lục Bích Hồng La không quá nổi trội, có thể là sợ Nhị nãi nãi tôn quý trong tương lai ghen tuông quá.

“Mặc Từ.” Cầu Tam nương gọi nàng.

“Vâng.” Mặc Từ hồi đáp.

“Hồng Mai nhắc tới mang người đi lại cho mở mang tầm mắt, cũng vừa đúng dịp. Máy ngày hôm trước, Ngọc di có hỏi ta về người, nói tại sao sau khi ta gả vào phủ chưa một lần nhìn thấy người bên người. Máy hôm nữa là sinh nhật của Ngọc di, bà bà nói muốn mở mấy bàn tiệc chúc mừng, ta mang người đi theo, đỡ phải chuẩn bị lễ vật.” Cầu Tam nương không thể luôn che giấu Mặc Từ.

Mặc Từ cũng rõ ràng, cho nên thuận theo.

Những ngày tiếp theo, hiện tại nhà đầu hầu hạ bên người Cầu Tam nương nhiều, cho nên không cần lúc nào Mặc Từ cũng túc trực bên cạnh, vì thế nàng lại nhốt mình bên trong phòng gỗ. Nàng chỉ điêu khắc cho vui, nhưng cũng đã sắp hoàn thành khuôn mẫu của vịnh Cổ trai. Cúi đầu đang khắc một cây cầu chín khúc, thì cảm giác có người đi vào.

“Nghe Tiểu Y nói, gần đây người đang điêu khắc Mặc Tri cư, thì ra đã sớm làm xong.” Là giọng nói của Cầu Tam nương, có chút lười biếng.

Mặc Từ ngẩng đầu liếc nhìn nàng một cái, “Từ khi nào thì nãi nãi lại cảm thấy có hứng thú với nơi này của ta? Ngài luôn luôn chê ảm ỹ, không thích tới gần.”

Cầu Tam nương không trả lời, xoay người ghé sát vào, giống như thật sự muốn nhìn cho kỹ, sau đó ngón tay thon dài nhấc lên chiếc thuyền hình cánh sen bên dưới cây cầu, con người hơi lóe sáng.

“Mặc Từ, người biết tạo thuyền không?” Bắt đầu lần thăm dò thứ hai.

“Nãi nãi, ta không biết tạo thuyền, ta chỉ có thể xem mèo vẽ hổ mà thôi.” Năm ngón tay trái linh hoạt của Mặc Từ lướt trên những miếng gỗ, khéo léo tỉ mỉ.

“Tại sao không thể? Đây không phải là người làm sao?” Cầu Tam nương đem thuyền cánh sen đặt đến trước mắt Mặc Từ.

“Đây là ta làm, nhưng chỉ giống nhau về hình thức. Cũng như mô hình này, nhìn qua thì giống thật như đúc, nhưng nếu bắt ta tạo ra nhà thật, ta sẽ không biết.” Mặc Từ thể hiện quan điểm bất đồng.

“Làm sao người biết người không thể? Ta biết, người nhất định có thể. Khuôn mẫu có thể làm giống như thế, thì làm thật cũng không phải không thể.”

“Nếu nãi nãi để mất ta như vậy, ngài nói được thì cứ cho là được đi.” Mặc Từ từ chối cho ý kiến, “Cũng có thể lắm, nếu như nắm rõ ràng tỉ lệ.”

Cầu Tam nương có chút vừa lòng nở nụ cười, “Phòng ở người có thể tạo, thuyền người càng có thể tạo.”

Mặc Từ nháy mắt mấy cái, “Hôm nay tâm tình của nãi nãi thật tốt. Có điều, ngài đem ta khen thành Lỗ Ban tái thế, cho dù da mặt ta có dày, cũng ngưng ngừng nhận.”

“Chỉ cần gỗ là có thể điêu, tạo thuyền tất nhiên đơn giản hơn tạo ra nhà ở.” Cầu Tam nương hoàn toàn không hiểu gì về vấn đề này nên suy nghĩ rất đơn giản.

Không phải tất cả mọi loại gỗ đều có thể điêu, cho dù có thể điêu, cũng chưa chắc thích hợp để tạo thuyền. Mặc Từ không muốn hao tâm tốn sức giải thích, cho nên chỉ cười cho qua.

“Mặc Từ, ta đem bãi thuyền ở Hồng Du ao giao cho người quản lý, thế nào?”

Hỏi xong, Cầu Tam nương lẳng lặng chờ đợi đáp án.

Bạn đang đọc truyện *Chương Sự (Hố)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 46: Ba Tiến Ba Lui (Tam)

“Ngài nói đem Hồng Du ao giao cho ta quản lý?” Mặc Tử vốn đang thổi vụn gỗ bên trên cây cầu chín khúc vừa đẽo xong, nghe xong Cầu Tam nương nói thế, quay đầu nhìn chằm chằm nàng.

Cầu Tam nương cười gât gât đầu, “Thế nào? Rất cao hứng đúng không?”

“Nãi nãi đang nói giỡn hay là nghiêm túc?” Trên mặt Mặc Tử lại không có ý cười, “Nếu tùy tiện nói, thế là tốt nhất. Vẫn là câu nói lúc trước, ngài không cần khen ta.”

“Mặc Tử, người mất hứng sao? Ta nghĩ đã hiểu rõ người, người không thích bị giam cầm mãi trong tiểu viện này, đúng chứ? Nay ta cho người cơ hội, vì sao không muốn?” Mặc Tử nhủu mi, Cầu Tam nương cũng chau mày.

“Nếu nãi nãi để ta thay Sầm Nhị tiếp quản Vọng Thu lâu, ta sẽ thật sự cao hứng. Còn Hồng Du ao? Chỗ này cái gì đều không có, cò đại còn cao hơn đầu người. Mặc dù có giấy kinh doanh bãi thuyền, nhưng bỏ hoang gần trăm năm, phải bắt đầu lại từ đầu nói dễ hơn làm. Hơn nữa nghề đóng tàu vốn không thể so với những nghề khác, đối với kỹ năng tạo thuyền yêu cầu vô cùng cao, không phải chọn một tiểu nhị biết tính toán là có thể khởi công, lại càng không phải người có chút tài mọn như ta có thể chỉ huy thuyền công. Làm ra một con thuyền thứ phẩm, chính là một mạng người.” Mặc Tử nói đều những lời thật lòng, sau khi cự tuyệt lại đưa ra kế sách, “Nếu như nãi nãi muốn kinh doanh bãi thuyền, có thể tìm người có kinh nghiệm.”

“Trước không nói người ta có chịu làm việc cho một nữ tử hay không, cho dù có kinh nghiệm, ta cũng không biết có thể tin hay không, lại không thể tự mình coi quản. Tuy rằng ta không trông cậy vào bãi thuyền kia có thể kiếm tiền, nhưng cũng không thể mờ to mắt để đó lỗ vốn.” Cầu Tam nương buông con thuyền gỗ nhỏ ra, “Giao cho người, ta cũng không chắc chắn điều gì, chỉ là thấy đề hoang một nơi rộng lớn như vậy, chẳng bằng làm gì đó.”

“Nãi nãi, việc cấp bách bây giờ vẫn là khai trương Vọng Thu lâu. Dù sao hiện tại chưa để ý nơi đó, cũng không cần lo lắng lỗ vốn.” Mặc Tử nói một câu cuối cùng trước khi Cầu Tam nương bước ra khỏi phòng gỗ.

Cầu Tam nương quay đầu, giống như xác định Mặc Tử nói lời thật tình, cuối cùng cười cười: “Đúng thế. Gần đây ta nhàn rồi, cho nên nghĩ hơi nhiều một chút.”

Mặc Tử đáp một tiếng, tỏ vẻ đồng ý, rồi lại cúi đầu tiếp tục điều khắc.

Tầm mắt Cầu Tam nương dừng lại trên người Mặc Tử thêm một lát, vẻ mặt như có suy nghĩ, rồi xoay người đi ra ngoài. Tuy rằng Mặc Tử nói đúng, không đầu tư, cũng sẽ không phát sinh điều gì. Có điều, càng nghĩ đến lời nói của thầy tướng số kia, nàng lại càng cảm thấy có thể tin.

Trăm năm qua Cầu thị giàu có, nhưng không thể thành đại phú đại quý, càng không có duyên với triều đình, không có một người làm quan. Chưa nói đến chuyện làm quan, ngay cả kinh thương, thế hệ sau càng không bằng thế hệ trước. Nàng là nữ nhi, không được tính bên trong. Nhưng Cầu Tam, Cầu Tử thật sự không thể trông cậy vào. Cầu gia đã sớm ngã xuống từ đỉnh núi cao, cho tới bây giờ, chỉ sợ rơi xuống đáy cốc. Hồng Du ao là nơi làm giàu của Cầu thị, lại bị con cháu bỏ hoang phế, có phải là nguyên nhân Cầu thị càng lúc càng lui bại hay không? Mà hiện tại rơi vào tay nàng, nàng cũng bị bí tắc đủ đường, quản chế rất nhiều. Xem ra, nơi này tuyệt đối không thể tiếp tục để hoang được. Cho dù nàng không hiểu mệnh lý, cũng biết phong thủy.

Ngày tiếp theo là sinh nhật của Vệ Quỳnh Ngọc, Mặc Tử theo Cầu Tam nương đi lại.

Lần đầu tiên xuất hiện trước mặt nhóm chủ tử ở Vương phủ, có điều Mặc Tử rất có kinh nghiệm đối với việc làm thế nào để không bị người khác chú ý. Đầu cúi thấp, mượn Bạch Hà và Hồng Mai đứng ở chiến tuyến thứ nhất, lại mượn cái bóng cao gầy của Tiểu Y, nàng bình yên đứng sau bóng ba người. Đường như không ai để ý đến một nha đầu bạc hai bên người Tam thiếu phu nhân.

Tiệc rượu diễn ra trong viện của Vệ Quỳnh Ngọc, phần nhiều là nữ quyến.

Đến khi Mặc Tử nhìn thấy lão vương phi cũng xuất hiện, nghĩ rằng Vệ phu nhân quả thật rất có bản lĩnh, từ già đến trẻ trong phủ, dường như đều thân cận với nàng. Lại nhìn Vương phi, một tiếng muội muội hai tiếng muội muội, còn nói sẽ tặng quà sinh nhật lớn nhất, xếp đặt hai chiếc ghế chủ vị, cùng ngồi ngang hàng với Vệ Quỳnh Ngọc, đủ thấy mặt mũi.

Tiểu thiếp có thể làm như Vệ Quỳnh Ngọc, gọi là cảnh giới cao nhất.

Ngoại trừ ba vị này, còn có hai vị di nương khác của Vương gia, Trần thị và Chương thị. Bạch Hà lẳng lẽ nói với Mặc Tử, trong đó Chương thị trẻ tuổi

nhất, mới ba mươi lăm.

Về phần tiểu bối, có Phương thị – thê tử của Tiêu đại và Cầu Tam nương là địa vị cao nhất, bởi vì Vương phi chỉ có con trai, không có trường nữ. Mà Vệ Quỳnh Ngọc không có con, Trần thị có một trai một gái, Chương thị có một nam hai nữ. Thứ nữ so sánh với con dâu, người sau đương nhiên tôn quý hơn nhiều.

Có điều, đối với gia tộc như Kính Vương phủ, đãi ngộ của thứ nữ so với thứ tử còn tốt hơn. Bởi vì sự tồn tại của thứ tử là tai họa ngầm uy hiếp đến trưởng tử, nhưng hôn sự của thứ nữ có thể mang đến ích lợi cho gia tộc. Thứ nữ của Kính Vương phủ, hoàn toàn khác so với Cầu lục nương, Cầu thất nương, chỉ phí ăn mặc ngày thường chẳng khác gì thiên kim đại tiểu thư, sống trong nhung lụa ngọc ngà, mà do Vương phi tự mình giám sát dạy các nàng thêu thùa, dạy các nàng quản lý gia sự.

Tứ cô nương Tiêu Uyển Nhu mười chín tuổi, Ngũ cô nương Tiêu Minh Nhu mười bảy tuổi, Bát cô nương Tiêu Phụng Nhu mười sáu tuổi. Trước mắt, Vương phi đang tìm cho Tiêu Uyển Nhu một mối hôn nhân thích hợp.

Mặc Từ ở phía sau nhìn ba vị cô nương, người người đều có bộ dáng xinh đẹp, trong đó Tiêu Minh Nhu dung mạo xuất sắc nhất. Khuôn mặt trái xoan thanh tú, đôi mắt sáng như minh châu, chóp mũi xinh đẹp, môi mọng như anh đào, cười không lộ răng, vẻ mặt nhu hòa, khí chất vô cùng ấm áp, dễ dàng thân cận.

Còn có một vị cô nương khác, là Vệ lục nương. Không biết do lâu rồi không gặp, hay là đồ ăn của Kính Vương phủ tâm bồ tốt, trở mã so với trước lúc trước không ít. Khí chất, vẫn trong trẻo mà lạnh lùng.

Có điều, chuyện khiến Mặc Từ hiếu kỳ nhất, là chuyện Vệ Quỳnh Ngọc không thể sinh con. Hơn nữa nghe nói Vệ Quỳnh Ngọc là nữ nhân được Vương gia sủng ái nhất từ trước đến nay, không hiểu tại sao, Mặc Từ lại có cảm giác, không phải Vệ Quỳnh Ngọc không thể sinh, mà là vì để có thể sinh sống an lành ở nơi này, nàng lựa chọn không sinh. Không có con nối dõi, sẽ không phải tranh chấp tình cảm với Vương phi, có thể đạt được “tỷ muội tình thâm” với Vương phi. Tương đương với Vệ Quỳnh Ngọc buông tha cho con đường dựa vào con cái lúc về già, mà kiên định dựa vào Vương phi. Con người cũng là con ta, người tốt thì ta tốt. Khi ở trên thuyền có thể nhìn ra, Vệ Quỳnh Ngọc coi Tiêu Nhị Lang như con trai ruột, mà hiển nhiên sự trả giá của nàng cũng không uổng phí, ba người con trai trưởng của Tiêu gia đối với vị Ngọc di này cũng là vô cùng tôn trọng kính yêu. Nhưng, vô luận như thế nào, nếu suy đoán của nàng là chính xác, thì quả thật là phải bội phục Vệ Quỳnh Ngọc, cũng có cả đồng tình nữa. Thời đại này, nữ nhân chấp nhận từ bỏ trở thành một người mẹ, cần bao nhiêu quyết tâm đây?

Nhóm nam chủ tử của Vương phủ còn chưa tới uống rượu, nói là để cho thê tử nữ nhi có thể tận tình vui sướng, chờ đến khi tiệc gần tàn, mới tới xem diễn. Cho nên, chỉ có hai bàn tiệc. Một bàn trưởng bối, một bàn tiểu bối.

Ăn cơm xong, trong lúc nói nói cười cười là tiết mục đưa lễ vật. Lão vương phi ban tặng một đôi ngọc Như Ý. Vương phi đưa là đồ trang sức phi thụy trấn châu. Mà trong đám tiểu bối, lễ vật của Cầu Tam nương đơn giản nhất. Nàng biết Vệ Quỳnh Ngọc thích lễ Phật, ở trong đó cưới chọn một pho tượng Quan Âm bằng đá nhỏ.

Tiêu đại nãi bữu môi cười, khó nén khinh thị, “Đều nói Tam nãi nãi của chúng ta phú quý hơn người, tám mươi hòm của hồi môn, lúc trước khiến người khác nhìn xem hoa mắt. Tuy rằng Ngọc di thái thái yêu thích thờ phật, nhưng một pho tượng quan âm nhỏ như vậy, còn chưa đủ bái đầu.”

Tiêu đại nãi là cháu ruột của đại đô đốc Phương Nguyên, nhưng con cháu Phương gia không quản lý tài sản tốt, chỉ biết tiêu xài, vì thế bên ngoài xa hoa bên trong trống rỗng. Sau khi nàng gả vào phủ, lợi dụng chức vị quan gia, vì để trả nợ cho nhà mẹ đẻ mà tham ô một khoản bạc lớn. Sau khi Vương phi biết được, từ đó về sau nàng bị thất sủng trước Vương phi và phu quân.

Sau đó tuyên thê cho Tiêu Tam, Vương phi không chỉ xét phẩm chất, còn xét cả gia cảnh.

Thật ra, Tiêu Tam bỏ hai vị chính thê, Tiêu đại nãi có chút vui sướng khi người gặp họa. Nàng nghĩ rằng, các người chê nhà mẹ đẻ ta nghèo, nhưng kẻ có tiền, không phải cũng không thể đảm đương nổi chức con dâu của vương phủ hay sao. Khi nghe nói Tiêu Tam cưới nữ nhi của một thương gia, lại cảm thấy buồn cười. Ai ngờ, tám mươi hòm đồ cưới được nâng vào phủ, Cầu Tam nương còn xinh đẹp như thiên tiên. Trong lòng nàng vừa tức lại ghen tỵ, cho nên nhìn thấy phần lễ vật keo kiệt như vậy, đúng lúc có cơ trút giận.

Từ lúc Cầu Tam nương vào Vương phủ, Tiêu đại nãi thường xuyên châm chọc khiêu khích, làm cho nàng sinh ghét. Bình thường cũng nhịn, nhưng hôm nay đại nãi ở trước mặt nhiều người như vậy tỏ vẻ khinh bỉ, nàng cười lạnh một tiếng, muốn đối ngược trở lại.

Dù sao Hồng Mai mới theo Cầu Tam nương một thời gian ngắn, còn chưa hiểu hết hàm nghĩa trong tiếng cười của nàng, cho nên cũng không kịp phản ứng gì. Chỉ có một người.

“Bẩm lão thái thái, Vương phi nương nương, Ngọc phu nhân, tượng Quan Âm này được điêu từ loại đá lấy trên đỉnh của vách đá Nam đức Hoa Phong, thật sự thì không phải thứ gì quý trọng. Có điều một bức tượng Quan Thế Âm lớn có một trăm pho tượng Quan Âm nhỏ, mỗi một bức tượng cũng mang những ý nghĩa khác nhau, có tâm ý trường mệnh trăm tuổi, có ý mọi sự cát tường, lại có từ bi phổ độ chúng sinh. Phần lễ vật này, luận quý trọng, không thể sánh nổi lễ vật của lão thái thái và Vương phi nương nương, cũng chỉ có thể luận tâm ý.” Mớ miệng, ngoại trừ Mặc Từ, không còn người khác. Nhưng nàng thông minh công lưng cúi đầu, tránh thoát tầm mắt của đại đô đốc người.

Mọi người không nhìn rõ mặt nàng, dù sao cũng chỉ là một nha hoàn, cho nên không nhiều người chú ý.

Cầu Tam nương nghe xong, trong lòng cũng bình tĩnh lại, thuận theo lời nói của Mặc Từ, ngữ điệu trở nên thoải mái có chút hờn dỗi, “Nếu Ngọc di không thích phần lễ này, con sẽ thu hồi?”

“Tặng lễ cho ta, sao có đạo lý thu hồi? Không bằng thừa nhận người tiếc tặng đi thứ tốt như vậy, nên lấy lại để ta đồ mắt.” Vệ Quỳnh Ngọc vui đùa, đem pho tượng Quan Âm nhỏ kia đưa qua cho lão thái thái và Vương phi xem.

“Lão thái thái, tỷ tỷ, mọi người nói xem ta có nên trả lại cho Tam nương hay không?”

Đúng là cao thủ điều hòa không khí. Mặc Tử cảm thấy không bằng. Nàng có lẽ biết ăn nói, nhưng không làm được tự nhiên giống như Vệ Quỳnh Ngọc. Nàng giúp Cầu Tam nương, là xuất phát từ vinh nhục cùng chịu, cũng chỉ là bảo hộ chính mình.

“Sao có thể trả lại? Đồ tốt như vậy.” Vương phi nhìn qua, trong ánh mắt có chút thương thức, cười đến thân thiết.

“Trả lại làm chi? Nha đầu kia nhiều đồ tốt như vậy, một thứ nhỏ nhỏ mà còn luyến tiếc sao?” Lão Vương phi cũng xem qua, gật gật đầu, phần lễ này đưa quả thật thành ý. Về phần giá trị, Phương thị không nhìn được hàng.

“Tam nương, sinh nhật ta vào bảy tháng. Người nha, tìm thứ gì đó để người khác nhìn không ra giá trị, ta chờ.” Lão vương phi mượn lời để ám trách cháu dâu.

“Lão thái thái, ngài đang làm khó dễ hay là đang thương con đây?” Cầu Tam nương che miệng cười.

Chúng nữ đều nở nụ cười.

Tiêu đại nãi cũng cười, nụ cười cứng ngắt.

Tặng lễ xong, mọi người đi đến Thanh Vân viên để nghe diễn.

Mặc Tử không ngờ, trong buổi xem diễn, lại xảy ra một chuyện lớn.

Bạn đang đọc truyện *Chương Sự (Hố)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.